

ELDEST

Bilgelerin Anlaşması

Christopher Paolini

Eldest

Bilgelerin Antlaşması

Kitap II

Christopher Paolini

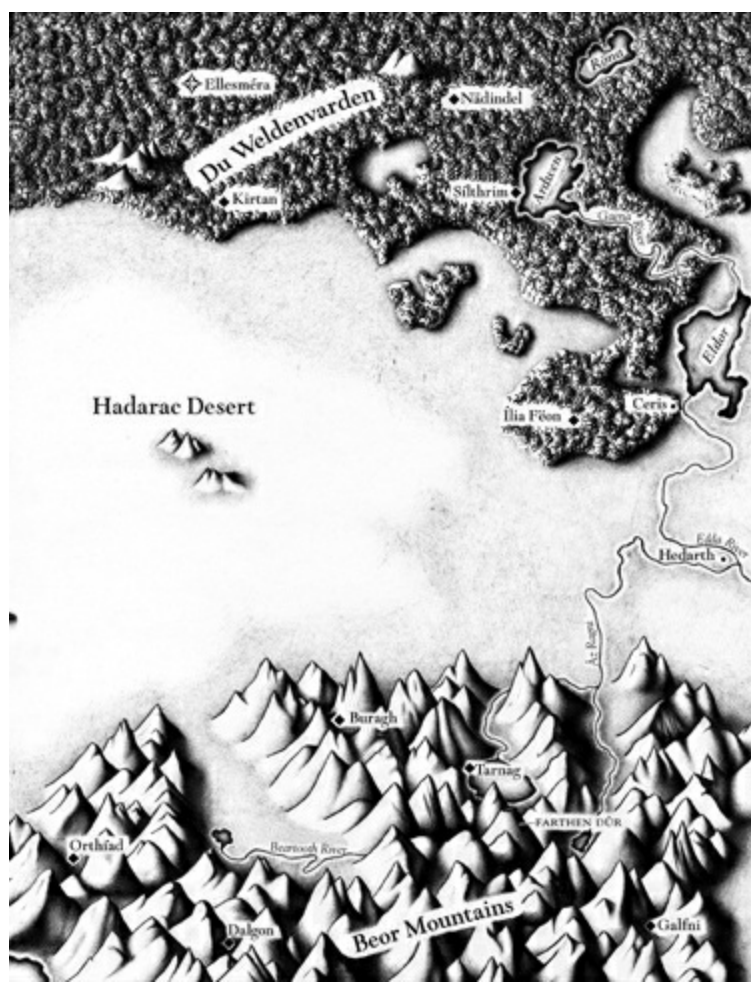
İngilizce aslından çeviren: Zeliha İyidoğan Babayiğit

Altın Kitaplar

Bu kitap her zaman olduğu gibi aileme ve inanılmaz harika hayranlarıma adanmıştır. Bu macerayı siz mümkün hale getirdiniz.

Sé onr sverdar sitja hvass!

Miras'ın Birinci Kitabı Eragon'un Özeti

On beş yaşındaki çiftçi Eragon, Spine diye bilinen dağlarda önünde beliren mavi taşı görünce çok şaşırır. Eragon taşı dayısı Garrow ve kuzeni Roran'la birlikte yaşadığı çiftliğe götürür. Eragon'u Garrow ve merhum karısı Marian büyütüştür. Babası hakkında hiçbir şey bilinmemektedir; Garrow'un kız kardeşi olan annesi Selen ise, Eragon'un doğumundan beri görülmemiştir.

Daha sonra taş kırılır ve içinden bir ejderha çıkar. Eragon ejderhaya dokununca avucunda gümüşü bir iz belirir ve zihinleri arasında kopmaz bir bağ oluşur, Eragon efsanevi Ejderha Süvarilerinden biri haline gelir.

Ejderha Süvarileri, binlerce yıl önce, Elflerin ejderhalarla yaptıkları büyük savaştan sonra, iki ırk arasında bir daha anlaşmazlık olmaması için yaratılmıştı. Süvariler, barışı sağlayan eğitimci, şifacı, doğal filozof ve en büyük büyücüler olmuşlardı, çünkü bir ejderhayla bağlanmak kişiyi büyücü yapmaktaydı. Onların rehberliği ve koruması altında ülke altın çağını yaşamaktaydı.

İnsanlar Alagaesia'ya gelince bu seçkin düzene eklendiler. Yıllarca süren huzur döneminden sonra azman ve savaşçı Urgallar, Galbatorix adlı genç Süvari'nin ejderhasını öldürdüler. Kaybıyla ve yaşlıların onun yeni bir ejderha talebim geri çevirmesiyle deliye dönen Galbatorix, Süvarileri devirmek için harekete geçti.

Başka bir ejderhayı –Shruikan– çalıp, çok sayıda karabüyüyle kendisine hizmet etmeye zorladı. Etrafında on üç hainden oluşan bir grubu topladı: Tövbekârlar. Bu acımasız müritlerin yardımıyla Galbatorix, Süvarileri devirdi; liderleri Vrael'i öldürdü ve kendini Alagaesia'nın kralı ilan etti. Galbatorix bu konuda kısmen başarılı oldu, çünkü Elfler ve Cüceler gizli yuvalarında bağımsız olarak kalmaya devam ettiler ve bazı insanlar Alagaesia'nın güneyinde Surda adında bağımsız bir ülke kurdular. Bu hizipler yirmi yıl boyunca eşit kaldılar, sonra Süvarilerin tahribatının neden olduğu seksen yıllık açık çatışma dönemi geldi.

Eragon bu hassas politik ortamın içine itilmişti. Ölümçül tehlikede olduğundan korktuğu için – Galbatorix'in kendisine sadakat yemini etmeyen bütün Süvarileri öldürdüğü bilinen bir gerçektir– ejderhasını ailesinden gizlice büyütür. Bu süre içinde Eragon yaratığa, köyün hikâyecisi Brom'dan duyduğu Saphira adını verir. Kısa süre sonra Roran, kasabın kızı Katrina'yla evlenmesine yetecek kadar para kazanmasını sağlayacak bir iş bulmak için çiftlikten ayrılır.

Saphira'nın boyu Eragon'u geçince, Ra'zac adında, kötü, böceğe benzer iki yabancı Saphira'nın yumurtasını aramak için Carvahall'e gelir. Korkan Saphira, Eragon'u kaçırarak Spine'a uçar. Eragon, onu geri dönmeye ikna eder, ama o zamana kadar evi Ra'zac tarafından yok edilmiştir. Eragon enkazda işkence görmüş ve kötü biçimde yaralanmış Garrow'u bulur.

Garrow kısa süre sonra ölür ve Eragon, Ra'zac'ın izini bulup öldürmek için yemin eder. Saphira'nın varlığını bilen Brom, Eragon'a yaklaşp kendi nedenleri yüzünden ona eşlik etmek ister. Eragon bunu kabul ettikten sonra Brom, bir zamanlar bir Süvari'nin kılıcı olan Zar'roc'u ona verir, ama nereden bulduğunu söylemez.

Eragon yolculukları sırasında Brom'dan çok şey öğrenir, kılıçla dövüşmek ve büyü yapmak gibi. Sonunda Ra'zac'ın izini kaybederler ve Brom'un eski dostu Jeod'un, Ra'zac'ın inlerini bulmalarına yardım edeceğini düşünerek Teirm'e giderler.

Teirm'de, şifalı otlar satıcısı olan garip Angela, Eragon'a fal bakarak kaderini kontrol etmek için mücadele eden büyük güçlerin olduğunu; soylu doğan biriyle efsanevi bir aşk yaşayacağını; bir gün Alagaesia'dan ayrılacağını ve asla dönmeyeceğini; ailesinden birinin ihanetini söyler. Angela'nın arkadaşı kedi adam Solebum da ona birkaç tavsiyede bulunur. Sonra Eragon, Brom ve Saphira, Ra'zac'ı bulmayı umdukları Dras-Leona'ya doğru yola çıkarlar.

Brom sonunda Varden'in –Galbatorix'i devirmeye kararlı bir asi grup– bir ajanı olduğunu ve Eragon'un köyünde gizlendiğini, yeni bir Ejderha Süvarisi'nin ortaya çıkmasını beklediğini açıklar. Brom ayrıca yirmi yıl önce, Jeod'la birlikte Saphira'nın yumurtasını Galbatorix'ten çaldıklarını da söyler. Bu olay sırasında Brom, Tövbekârlardan ilki ve sonuncusu olan Morzan'ı öldürür. Yalnızca iki ejderha yumurtası daha vardır ve ikisi de Galbatorix'in elindedir.

Dras-Leona yakınlarında Ra'zac, Eragon ve arkadaşlarını pusuda beklemektedir. Brom, Eragon'u korurken ölümcül şekilde yaralanır. Ra'zac, esrarengiz genç bir adam olan ve Ra'zac'ı takip ettiğini söyleyen Murtagh tarafından uzaklaştırılır. Brom ertesi gece ölür. Son nefesinde, bir zamanlar Süvari olduğunu ve adı yine Saphira olan öldürülen ejderhasını anlatır. Eragon, Brom'u bir kumtaşı mezarına gömer, Saphira mezarı saf elmasa dönüştürür.

Brom artık olmadığı için Eragon ve Saphira, Varden'e katılmaya karar verir. Kötü bir şans eseri Eragon Gil'ead'da yakalanır ve Galbatorix'in sağ kolu olan Shade Durza'ya getirilir. Murtagh'ın yardımıyla Eragon hapisten kaçır, yanında başka bir esir olan baygın Elf Arya'yı da getirir. Bu noktaya kadar Eragon ve Murtagh iyi dost olurlar.

Arya zilini aracılığıyla Eragon'a, Saphira'nın yumurtasını Elfler ve Varden arasında taşıdığını anlatır. Ama son yolculuğu sırasında Durza tarafından pusuya düşürülmüştür ve yumurtayı sihirle başka bir yere göndermek zorunda kalmıştır. Eragon da yumurtayı bu şekilde bulmuştur. Şimdi Arya ciddi biçimde yaralıdır ve Varden'in tıbbi yardımına gereksinim duymaktadır. Zihinsel görüntülerini kullanarak Eragon'a asileri nasıl bulacağını gösterir. Efsanevi bir kovalamaca başlar. Eragon ve arkadaşları, sekiz günde neredeyse dört yüz mil kat ederler. Bir Urgal grubu tarafından takip edilirler ve Beor Dağları'nda tuzağa düşerler. Varden'e gitmek istemeyen Murtagh, Eragon'a Morzan'ın oğlu olduğunu itiraf etmek zorunda kalır.

Ama Murtagh, babasının işlerini eleştirmektedir ve kendi kaderini aramak için Galbatorix'in himayesinden kaçmıştır. Eragon'a, Morzan'ın kılıcı Zar'roc'u yalnızca bir çocukken kendisine fırlattığı sırada sırtında açılan büyük yarayı gösterir. Bu yüzden, Eragon kılıcının bir zamanlar Murtagh'ın babasına ait olduğunu, onun da Süvarilere ihanet edip Galbatorix'e teslim ettiğini ve pek çok eski arkadaşım öldürdüğünü öğrenir.

Eragon ve arkadaşları, Urgallar tarafından yenilmeden hemen önce bir taşın altından çıkmış gibi görünen Varden tarafından kurtarılırlar. Sonradan öğrenirler ki asiler, Farthen Dür adındaki on mil yüksekliğinde ve on mil genişliğinde olan bir dağ boşluğunda yaşamaktadırlar. Burası aynı zamanda Cücelerin başkenti Tronjheim'in da evidir. Eragon içeri girdikten sonra Varden'in lideri Ajihad'a götürülür, Murtagh ise babasının kimliği yüzünden hapse atılır. Ajihad, Eragon'a pek çok şeyi açıklar. Yeni bir Süvari ortaya çıktığında onun başta Brom tarafından eğitilmesi, ardından eğitiminin tamamlanması için Elflere gönderilmesi gerektiği konusunda Varden, Elfler ve Cüceler bir antlaşmaya varmışlardır. Eragon bu yolu izleyip izlemeyeceğine karar vermek zorundadır.

Eragon, Cüce kral Hrothgar'la ve Ajihad'ın kızı Nasuada ile tanışır, Ajihad'a hizmet eden kel kafalı oldukça kötü iki büyücü olan İkizler tarafından test edilir; iyileştikten sonra Arya'yla dövüşür;

Varden'e katılan Angela ve Solembum'la tekrar karşılaşır. Bu arada Eragon ve Saphira, Varden'in yetim bebeklerinden birini kutsarlar.

Eragon'un orada kalışı, Urgal ordusunun Cüce tünellerinden yaklaştığı haberiyle bozulur. Takip eden savaşta Eragon, Saphira'dan ayrılır ve Durza'yla yalnız başına dövüşmek zorunda kalır. Herhangi bir insandan çok daha güçlü olan Durza, Eragon'u kolayca yener, sırtında kalçasına kadar inen bir yara açar. Tam o sırada Saphira ve Arya odanın tavanını –yirmi metre genişliğinde yıldız safır– kırıp Durza'nın dikkatini dağıtırlar ve Eragon kılıcını onun kalbine saplamayı başarır. Durza'nın büyülerinden kurtulan Urgallar tünellere geri dönerler.

Eragon savaştan sonra bilinçsiz yatarken kendini Togira Ikonoka –Sağlam Olan Sakat– diye tanıtan biriyle telepatik olarak bağlantı kurar. Eragon'un bütün sorularına cevap verir ve Eragon'un Elflerin yaşadığı Ellesmera'yı araması için ısrar eder.

Eragon uyandığında, Angela'nın bütün çabalarına rağmen sırtında Murtagh'inkine benzer dev bir yara kaldığını öğrenir. Büyük bir korku içinde Durza'yı yalnızca şans eseri öldürdüğünü ve daha fazla eğitime umutsuzca ihtiyacı olduğunu fark eder.

Birinci kitabın sonunda Eragon, Togira Ikonoka'yı bulmaya ve ondan ders almaya karar verir. Gri gözlü kader hızla örülür, ülkede ilk güçlü savaş sesleri yankılanır ve Eragon'un öne çıkıp gerçek düşmanı ile karşılaşmak zorunda olduğu zaman hızla yaklaşır: Kral Galbatorix.

Çifte Felaket

Ölülerin şarkıları yaşayanların ağıtları.

Diye düşündü Eragon parçalanmış ve çarpık durumda yatan Urgalın üstünden atlayıp sevdiklerini Farthen Dûr'un kanla kaplı zemininden kaldıran kadınların feryatlarını dinlerken. Arkasındaki Saphira zarif bir hareketle bir cesedin etrafından dolaştı. Parlak mavi pullan dağ boşluğunu dolduran kasvetin içindeki tek renkti.

Tronjheim'in mülkiyeti için Varden ve Cücelerin Urgallarla savaşmasından bu yana üç gün geçmişti. Bir mil yüksekliğinde, koni biçimindeki şehir, Farthen Dûr'un ortasına yerleşmişti, ama katliamın kalıntıları hâlâ savaş alanını kaplıyordu. Sırf cesetlerin sayısı bile ölüleri gömme girişimlerini engelliyordu. Uzaklarda, Farthen Dûr'un duvarında devasa bir ateş Urgalları yakarken kasvetli bir şekilde parlıyordu. Onlar için bir cenaze töreni ya da mezar yoktu.

Uyandığında yaralarının Angela tarafından iyileştirildiğini gören Eragon üç kez diğerlerine yardım etmeye çalışmıştı, ama her seferinde omurgasından yükselen korkunç acılarla kıvranmıştı. Şifacılar ona içmesi için çeşitli iksirler vermişlerdi. Arya ve Angela, onun çok sağlıklı olduğunu söylüyorlardı. Ama yine de acı çekiyordu. Saphira bile ona yardım edemiyor, yalnızca zihinsel bağlarından yansıdığı acısını hissediyordu.

Eragon bir elini yüzünde dolaştırıp Farthen Dûr'un ceset ateşinin isli dumanıyla lekelenen uzak zirvesini gösteren yıldızlara baktı. Üç gün. Durza'yı öldürdüğünden bu yana üç gün geçmişti; insanlar ona Shadeslayer demeye başlayalı üç gün olmuştu; büyücünün bilincinin kalıntılarının zihnini tahrip etmesinden ve esrarengiz Sağlam Olan Sakat Togira Ikonoka tarafından kurtarılmasından bu yana üç gün geçmişti. O hayal hakkında Saphira dışında kimseye bir şey söylememişti. Durza ve onu kontrol eden kötü ruhlarla savaşmak Eragon'u değiştirmişti; ama iyi yönde mi kötü yönde mi olduğundan emin değildi. Sanki ani bir şok yeniden inşa edilmiş bedenini ve bilincini parçalayacakmış gibi kırılgan olduğunu hissediyordu.

Şimdi de oranın son durumunu görmek için hastalıklı bir arzunun etkisiyle hareket ederek savaş alanına gelmişti. Oraya varınca ölüm ve çürümenin rahatsızlık verici varlığından başka bir şey bulamamıştı. Kahramanlık şarkılarının beklemesine neden olduğu görkem yoktu orada.

İnsanlar, köleler ve Urgallar arasında tank olduğu bu gaddarlık, aylar önce dayısı Garrow'un vahşi Ra'zac saldırısıyla öldürülmesinden önce olsaydı Eragon'u mahvederdi. Ama şimdi yalnızca hissizleştiriyordu. Saphira'nın yardımıyla böylesi bir acının ortasında mantıklı kalmanın tek yolunun bir şeyler yapmak olduğunu fark etmişti. Bunun ötesinde, artık hayatın bir anlamı olduğuna inanmıyordu; insanların dev Urgallar olan Kull tarafından parçalandığını, kopmuş uzuvların kapladığı yerleri ve çizmelerinin topuklarının içine batacağı kadar kanla ıslanmış toprağı gördükten sonra buna inanamazdı. Onun ulaştığı sonuca göre, eğer savaşta bir onur varsa, bu başkalarını zarar görmekten korumak için girişilen savaşlarda olmalıydı.

Eğilip yerden bir diş, bir azı dişini aldı. Dişini elinde zıplatarak Saphira'yla birlikte karmakanşık olmuş ovada yavaşça dolaştı. Savaş alanının kenarında Jörmundur'un –Ajihad'ın Varden'deki yardımcısı– Tronjheim'dan onlara doğru koştuğunu fark edince durdular. Yaklaşınca selam verdi. Eragon yalnızca birkaç gün önce olsa onun böyle bir hareket yapmayacağını biliyordu.

"Seni zamanında bulduğum için sevindim, Eragon." Bir elinde parşömene yazılmış bir not vardı.

"Ajihad geri dönüyor ve geldiğinde senin orda olmanı istiyor. Ötekiler şimdiden Tronjheim'in batı kapısında onu bekliyorlar. Zamanında orda olmak için acele etmeliyiz."

Eragon başını sallayıp bir elini Saphira'nın üstünden ayırmadan batı kapısına doğru yöneldi. Ajihad üç günün büyük bölümünde orada değildi, Beor Dağları'nın altında an kovanını andıran Cüce tünellerinden kaçmayı başaran Urgalların peşine düşmüştü. Eragon, onu seferlerinin arasında bir kez görmüştü; Ajihad, kızı Nasuada'nın savaştan önce diğer kadın ve çocuklarla birlikte oradan gitmeyerek kendisine itaatsizlik ettiğini öğrenince çileden çıkmıştı. Nasuada kaçmak yerine Varden'in okçularının arasında gizlice savaşmıştı.

Murtagh ve İkizler, Ajihad'a eşlik ediyordu: bu tehlikeli bir iş olduğu ve Varden'in liderinin onların sihirli güçlerine ihtiyacı olduğu için İkizler, Varden'e karşı kötü niyet taşımadığını kanıtlamaya devam etmeye hevesli olduğu için de Murtagh onunla gitmişti. İnsanların Murtagh'a karşı tutumlarının ne kadar değiştiğini görmek Eragon'u çok şaşırtmıştı. Murtagh'ın babası Süvarilere ihanet ederek onları Galbatorix'e teslim eden Ejderha Süvarisi Morzan'dı. Murtagh, babasından nefret etse ve Eragon'a sadık olsa da Varden, ona güvenmemişti. Ama şimdi yapılacak bu kadar iş varken kimse basit bir nefret için enerji harcamak istemiyordu. Eragon, Murtagh'la konuşmayı özlemişti ve geri döndüğünde onunla her şeyi konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Eragon ve Saphira, Tronjheim'in etrafım dolaştı. Küçük grup ahşap kapının önündeki fener ışığında görünür hale gelmişti. Aralarında Orik –güçük bacaklarının üstünde sabırsızca kıpırdanan Cüce– ve Arya da vardı. Arya'nın kolunun üst tarafındaki beyaz bandaj karanlıkta parlıyor, saçlarının dibine belli belirsiz bir parlak yayıyordu. Eragon, Elfi gördüğünde her zaman olduğu gibi garip bir ürperti hissetti. Arya yeşil gözleri parlayarak Eragon ve Saphira'ya baktı, sonra Ajihad'ı beklemeye devam etti.

Arya, Isidar Mithrim'i –yirmi metre yukanda gül biçimli büyük yıldız safiri– kırarak Eragon'un Durza'yı öldürmesini ve savaşı kazanmasını sağlamıştı. Yine de Cüceler en değerli hazinelerini tahrip ettiği için ona çok kızgındılar. Safirin kalıntılarını kaldırmayı reddediyorlardı, onu Tronjheim'in merkez odasında büyük bir daire içinde bırakmışlardı. Eragon küçücük kıymıklı parçalardan oluşan enkazdan geçmiş, kaybedilen bu güzellik için Cücelerinin duyduğu acıyı paylaşmıştı.

Eragon ve Saphira, Orik'in yanında durup Tronjheim'i kuşatan, Farthen Dûr'un tabanım iki yöne doğru beşer mil genişleten boş araziye baktı. "Ajihad ne taraftan gelecek?" diye sordu Eragon

Orik birkaç mil uzaktaki büyük tünel ağzının etrafına yerleştirilmiş olan fenerleri işaret etti. "Yakında burda olur."

Eragon diğerleriyle birlikte sabırla bekledi. Kendisine sorulan sorulara yanıtıyor, ama zihninin sükûneti içinde Saphira'yla konuşmayı tercih ediyordu. Farthen Dûr'u dolduran sessizlik ona uyuyordu.

Yarım saat sonra uzak tünelde bir kıpırtı oldu. Bir grup adam zemine tırmandı, sonra dönüp olabildiğince çok sayıda Cüceye yardım etti. Adamlardan biri –Eragon, onun Ajihad olduğunu tahmin etti– elini kaldırdı ve savaşçılar iki düz çizgi halinde arkasına sıralandılar. Bir işaretin ardından grup gururla Tronjheim'a doğru yürümeye başladı.

Beş metre gitmişlerdi ki arkalarındaki tünel yeni figürlerin ortaya çıkmasıyla kalabalıklaştı. Eragon bu kadar uzaktan göremediği için gözlerini kırptırdı.

Bunlar Urgallar, dedi Saphira, bedeni bir yay gibi gerilirken.

Eragon, onu sorgulamadı. "Urgallar!" diye bağırp Saphira'nın üstüne atladı. Kılıcı Zar'roc'u odasında bıraktığı için kendi kendine kızdı. Urgal ordusu uzaklaştırıldığı için kimse bir saldırı beklemiyordu.

Saphira gök mavisi kanatlarını kaldırırken yarasına keskin bir acı saplandı. Sonra Saphira kanatlarını aşağı indirip ileri atıldı, her saniye hız ve yükseklik kazanıyordu. Aşağıdaki Arya neredeyse Saphira'yla aynı hızda tünele doğru koşuyordu. Orık birkaç adamıyla onun peşinden gidiyordu, Jörmundur'sa hızla barakalara doğru geri dönüyordu.

Eragon çaresizce Urgalların Ajihad'ın savaşçılarının arkasına düşmesini seyretmek zorunda kalmıştı; bu kadar uzaktan sihir yapamazdı. Canavarlar sürpriz avantajım kullanıp hızla dört adamı yere indirmişti. Savaşçıların geri kalanı insan Cüce demeden onu korumak için Ajihad'ın etrafına toplanmak zorunda kalmıştı. Gruplar birbirine yaklaşırken kılıçlar ve baltalar birbirine çarpmaya başladı. İkizlerden birinden bir ışık çıktı ve bir Urgal kesilen kolunu tutarak yere düştü.

Bir dakika için savunmacılar Urgallara direnebiliyor gibi göründü, ama sonra döner bir anaför, savaşçıların etrafını saran belli belirsiz bir sis bandı gibi havayı hareketlendirdi. Hava temizlenince ayakta yalnızca dört savaşçı kalmıştı: Ajihad, İkizler ve Murtagh. Urgallar onların etrafında toplanmış, artan dehşet ve korkuyla bakan Eragon'un görüşünü tıkiyorlardı.

Hayır! Hayır! Hayır!

Saphira savaş yerine ulaşamadan Urgallar tünele doğru akmaya, itişip kakışarak yeraltına inmeye başladılar. Geride yalnızca yatar durumdaki Urgallar kalmıştı.

Saphira yere iner inmez Eragon yere atladı, ama üzüntü ve öfke yüzünden sendeledi. Bunu yapamam. Bu an ona çiftliğe geri dönüp dayısı Garrow'u ölü buluşunu hatırlatıyordu. Her adımda korkusuyla savaşarak hayatta kalanları aramaya başladı.

Burası da daha önce incelediği savaş alanına ürkütücü derecede benziyordu, yalnız kan tazeydi.

Katliamın ortasında Ajihad göğüs zırhı birkaç yerinden kesilmiş şekilde, etrafında öldürdüğü beş Urgalla birlikte yatıyordu. Soluklan zorlukla çıkıyordu. Eragon, onun yanına çömeldi ve gözyaşları adamın harap olmuş göğsüne akmasını diye yüzünü eğdi. Kimse bu yaralan iyileştiremezdi. Yanlarına koşan Arya durdu, Ajihad'ın kurtanlamaz durumda olduğunu görünce yüzü acıyla çarpıldı.

"Eragon." Bu isim Ajihad'ın dudaklarından bir fısılı gibi çıkmıştı.

"Evet, burdayım."

"Beni dinle, Eragon... Sana son bir emrim var."

Eragon, adamın son sözlerim duyabilmek için ona iyice yaklaştı. "Bana bir söz vermelisin: Varden'in karmaşaya gömülmesine izin vermeyeceğine... söz ver. İmparator'a direnmek için tek umut onlar... Güçlü olmalılar. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

"O halde huzur seninle birlikte olsun, Eragon Shadeslayer..." Son nefesiyle birlikte Ajihad gözlerini kapadı, soylu yüzü sakinleşti ve öldü.

Eragon başını eğdi. Boğazındaki yumru yüzünden nefes almada zorluk çekiyor, bu yüzden canı

acıyordu. Arya antik sözlerde Ajihad'ı kutsadı, sonra müzikal bir tonda, "Heyhat, ölümü çok fazla sürtüşmeye neden olacak. Ajihad haklı, güç mücadelesine engel olmak için elinden geleni yapmalısın. Mümkün olduğunda sana yardım edeceğim," dedi.

Konuşamayan Eragon diğer cesetlere baktı. Başka yerde olmak için her şeyini verirdi. Saphira, Urgallardan birini burnuyla dürtüp, bu olmamalıydı. Bu çok kötü bir şey, bizim güvende ve muzaffer durumda olmamız gerekirken daha kötüsü geliyor. Başka bir cesedi daha inceledi, sonra başını çevirdi. İkizler ve Murtagh nerde? Ölülerin arasında değiller.

Eragon cesetleri taradı. Haklısın! Tünelin ağzına doğru giderken içini bir sevinç duygusu kapladı. Yıpranmış mermer basamaklardaki boşlukları dolduran kan havuzlan pıhtılaşmaya başlamıştı –parlak ve oval, siyah aynalar gibiydiler– sanki birkaç ceset orada sürüklenmiş gibiydi. Urgallar onları götürmüş olmalı! Ama neden! Onlar esir ya da rehine almazlar.

Kederi hemen geri döndü. Fark etmez. Takviye olmadan onları takip edemeyiz; sen açıklıktan bile geçmezsin.

Hâlâ hayatta olabilirler. Onları terk mi edeceksin?

Ne yapmamı bekliyorsun? Cüce tünelleri sonsuz labirentler gibi! Kaybolur giderim. Ve yürüyerek Urgalları yakalayamam, ama Arya yakalayabilir.

O zaman ona sor.

Arya! Eragon tereddüt etti, harekete geçme arzusuyla Arya'yı tehlikeye atmaktan duyduğu nefret arasında bocalıyordu. Yine de Varden'de Urgallarla başa çıkacak biri varsa o da Arya'ydı. İnleryerek bulduklarını anlattı.

Arya'nın kaşları çatıldı. "Bu çok saçma."

"Onları takip edecek inisin?"

Arya bir an için ona baktı. "Wiol ono." Senin için. Sonra ileri atıldı. Yerin kamına dalarken elindeki kılıcı parlıyordu.

Düş kırıklığıyla yanan Eragon, Ajihad'ın yanına bağdaş kurup oturdu, cesedini seyretmeye başladı. Ajihad'ın öldüğü ve Murtagh'ın kaçırıldığı gerçeğini hazmedemiyordu. Murtagh. Tövbekârlardan birinin –Galbatorix'e düzenlerini mahvedip kendini Alagaesia kralı olarak ilan etmesine yardımcı olan on üçüncü süvari– oğlu ve Eragon'un arkadaşı. Eragon zaman zaman Murtagh'ın gitmesini dilemişti, ama şimdi zorla götürüldüğü için onun kaybı içinde beklenmedik bir boşluk yaratmıştı. Orik adamlarıyla yaklaşırken hareketsizce oturmaya devam etti.

Orik, Ajihad'ı görünce ayaklarını yere vurup Cüce dilinde küfretti, baltasını bir Urgalın cesedine indirdi. Adamları şok olmuş durumda kalakalmalardı. Nasırlı ellerinde bir parça toprak ovuşturan Cüce kükredi. "Ah, işte şimdi arı kovanına çomak sokuldu; bundan sonra Varden'de hiç huzur kalmayacak. Barzıtlı, bu durumu çok karmaşıklaştıracak. Son sözlerini duyabildin mi?"

Eragon, Saphira'ya baktı. "Ben onları tekrarlamadan önce doğru insanın gelmesi gerek."

"Anlıyorum. Peki, Arya nerde?"

Eragon işaret etti.

Orik yeniden küfretti, sonra başını iki yana sallayıp çömeldi.

Jörmundur kısa süre sonra her birinde altı savaşının bulunduğu on iki tabur adamla birlikte döndü. Tek başına ilerlemeden önce adamlarına cesetlerin bulunduğu alanın dışında kalmalarını emretti. Gelip Ajihad'ın omzuna dokundu. "Kader nasıl bu kadar zalim olabilir, eski dostum? Bu lanet olası dağ bu kadar büyük olmasaydı zamanında gelebilirdim ve o zaman sen kurtulabilirdin. Ama şimdi tam zaferimizin ortasında yara aldık."

Eragon alçak sesle ona Arya'yı ve İkizlerle Murtagh'ın kayboluşunu anlattı.

"Gitmemeliydi," dedi Jörmundur, doğrularak. "Ama bu konuda bir Şey yapamayız artık. Oraya korumalar gönderilecek, ama tünellerde yeni bir seferin düzenlenmesi için Cüce rehberlerin bulunması bir saat sürer."

"Ben onları yönetmeyi istiyorum," diye teklifte bulundu Orik.

Jörmundur yeniden Tronjheim'a bakarken bakışları dalgındı. "Hayır, Hrothgar'ın sana şimdi ihtiyacı var. Üzgünüm, Eragon, ama Ajihad'ın ardından gelecek olan kişi seçilene kadar herkesin burda kalması çok önemli. Arya kendini savunmak zorunda... Hem zaten onu yakalayamayız."

Eragon kaçınılmazı kabul ederek başını salladı.

Jörmundur bakışlarını etrafta gezdirip herkesin duyabileceği şekilde, "Ajihad bir savaşçı gibi öldü!" dedi. "Normal bir adam bir tanesiyle baş edemezken o beşini birden haklamış. Ona her türlü onuru verip ruhunun tanrıları memnun etmesini umut edeceğiz. Onu ve arkadaşlarımızı kalkanlarınızın üstünde Tronjheim'a taşıyın... ve gözyaşlarınızın görülmesinden utanmayın, çünkü bu herkesin haürlayacağı bir keder günü. Yakında kılıçlarımızı liderimizi öldüren katillere sokma ayrıcalığına sahip olacağız!"

Savaşçılar hep birlikte diz çökerek Ajihad'a saygı gereği başlıklarını çıkardılar. Sonra ayağa kalkıp onu kalkanlarının üstünde saygıyla havaya kaldırdılar. Varden'in çoğu ağlıyor, gözyaşları sakallarının arasına süzülüyordu, ama görevlerinin saygınlığını zedeleyip Ajihad'ın düşmesine izin vermediler. Ciddi adımlarla Tronjheim'a geri dönerlerken Saphira ve Eragon tören alayının ortasındaydı.

Yaşlılar Konseyi

Eragon uyanıp yatağın kenarına doğru yuvarlandı. Fenerin loş parıltısıyla aydınlanan odaya baktı. Oturup uyuyan Saphira'yı seyretti. Akciğerlerinin büyük kasları havayı pullu biran deliklerinden çıkarırken kaslı böğrü genişip daralıyordu. Eragon, Saphira'nın artık kendi isteğiyle oluşturup gırtlığından kükreyerek çıkarabildiği ateşli cehennemi düşündü. Metali eritmeye yetecek kadar sıcak alevlerin fildişi dişlerine ve diline bir zarar vermeden çıktığını görmek hayret verici bir görüntüydü. Tronjheim'in tepesinden üzerlerine doğru dalışa geçen Durza'yla dövüşmesi sırasında ilk kez ağzından ateş çıkarabildiğinden beri Saphira yeni yeteneğiyle inanılmaz derecede gururluydu. Sürekli olarak küçük alevler çıkarıyor, nesnelere yakmak için her fırsatı kullanıyordu.

Isidar Mithrim parçalandığı için onun yukarısındaki ejderha yuvasında kalamıyorlardı. Cüceler onlara Tronjheim'in en alt seviyesindeki eski bir muhafız odasını vermişlerdi. Burası büyük bir odaydı, ama alçak bir tavam ve koyu renk duvarları vardı.

Önceki günün olaylarını hatırlayınca acı yine Eragon'u pençelerine aldı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp eline damladı. O akşam geç saatlere kadar Arya'dan bir haber almamışlardı. Sonra yorgun ve ayakları acıyarak tünelden çıkmıştı. Bütün çabalarına –ve sihirlerine– rağmen Urgallar ondan kaçmayı başanmışlardı. "Bunları buldum," dedi. Sonra İvizlerin yırtık ve kanlı mor kaftanlarını, Murtagh'ın gömleğini ve deri eldivenlerinin ikisini çıkardı. "Karanlık bir uçurumun kenarına atılmışlardı, ama o uçurumun dibine açılan hiçbir tünel yoktu. Urgallar zırhlarını ve silahlarını alıp cesetleri çukura atmış olmalı. Kristal bakışla Murtagh ve ikizleri aradım, ama uçurumun gölgelerinden başka bir şey göremedim." Eragon'a baktı. "Üzgünüm; artık onlar yok."

Eragon zihninin sınırları içinde Murtagh için yas tutuyordu. Bu korkunç, ürkütücü bir kayıp hissiydi ve son aylarda bu duyguyu yakından tanıyor olması yaşadığı dehşeti daha da kötüleştiriyordu.

Elindeki yaşa –küçük parlak kubbe– bakarken kristal bakışla üç adamı kendisi görmeye çalıştı. Bunun çaresiz ve boş bir umut olduğunu biliyordu, ama kendini Murtagh'ın gerçekten öldüğüne inandırmak için yapmak zorundaydı. Yine de Arya'nın başarısız olduğu noktada kendisinin başarılı olmak istediğinden, Murtagh'ı Farthen Dûr'un aşağısındaki uçurumun dibinde ölmüş bir şekilde yatarken görmesinin kendisini daha iyi hissettireceğinden emin değildi.

Fısıldadı: "Draumr kópa." Sıvının etrafını karanlık kapladı, damlacığı gümüş avucundaki küçük siyah bir noktaya dönüştürdü. Damlacığın içinden bir hareket geçti, bulutlarla kaplı bir ayın önünden geçen bir kuşun hışırtısı gibi... sonra hiçbir şey olmadı.

Yeni bir gözyaşı damlası diğerine katıldı.

Eragon derin bir nefes aldı, geriye doğru eğildi ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Durza'nın yaralanıyorsa iyileştirdiğinden beri –ne kadar aşağılayıcı olursa olsun– yalnızca şansın yardımıyla üstün geldiğini fark etmişti. Başka bir Shade'le, Ra'zac'la ya da Galbatorix'le karşı karşıya gelince kazanmayı istiyorsam daha güçlü olmalıyım. Brom, bana daha fazlasını öğretebilirdi, bunu biliyorum. Ama o olmadan yalnızca tek bir şansım var: Elfler.

Saphira'nın solukları hızlandı ve gözlerini açıp kocaman esnedi. Günaydın, ufaklık.

Öyle mi? Aşağıya bakıp ellerine dayandı, yatağa bastırdı. Bu korkunç... Murtagh ve Ajihad... Neden tüneldeki nöbetçiler Urgallara karşı bizi uyarmadı? Fark edilmeden Ajihad'ın grubunu takip

etmiş olamazlar... Arya haklıydı, bu çok mantıksız.

Gerçeği hiçbir zaman bilemeyebiliriz, dedi Saphira yumuşak bir sesle. Ayağa kalkınca kanatlan tavana süründü. Yemek yemen gerek, sonra Varden'in neler planladığını öğrenmeliyiz. Zaman kaybedemeyiz; yeni lider birkaç saat içinde seçilebilir.

Eragon dün herkesi nasıl bıraktıklarını düşünerek onun söylediklerini kabul etti: Orik haberleri vermek için Kral Hrothgar'a koşmuş, Jörmundur, Ajihad'ın cesedini cenaze törenine kadar kalacağı yere götürmüş, Arya ise olduğu yerde kalıp olardan seyretmişti.

Eragon ayağa kalkıp Zar'roc'u ve yayım kuşandı, sonra eğilip Snowfire'ın eyerini kaldırdı. Göğsünden geçen bir acı dalgası onu yere yıktı, sırtüstü debelenmeye başladı. Sanki testereyle ikiye ayrılıyordu. Bu his dalgalar halinde ona yayılırken Saphira kükredi. Kendi zihniyle Eragon'u sakinleştirmeye çalıştı, ama acısını hafifletemedi. Kuyruğu dövüşecekmiş gibi içgüdüsel olarak havalandı.

Nöbetin geçmesi ve son zonklamanın hafiflemesi birkaç dakika sürdü. Eragon soluk soluğa kalmıştı. Yüzü terden sırılsıklam, saçları yapış yapış olmuştu ve gözleri yanıyordu. Sırtına uzanıp yavaşça yarasına dokundu. Sıcaktı ve dokununca alev alev yanıyordu. Saphira burnunu indirip koluna dokundu. Oh, ufaklık...

Bu kez daha kötüydü, dedi Eragon, doğrulmaya çabalayarak. Saphira'ya yaslanarak terini bir bezle sildi, sonra ağır ağır kapıya doğru yürüdü.

Gidecek kadar güçlü müsün?

Gitmek zorundayız. Ejderha ve Süvari olarak Varden'in bir sonraki liderini belirlemek için halka açık bir seçim yapmakla, hatta belki de seçimi etkilemekle yükümlüyük. Konumumuzun önemine aldırmaçlık edemem; artık Varden'de yazılı olan büyük bir gücü elimizde bulunduruyoruz. En azından bu konumu ellerine geçirecek İkizler yok. Bu durumdaki en iyi şey bu.

Çok güzel, ama Durza, sana yaptıkları yüzünden bin yıllık bir işkenceye maruz kalmalı.

Eragon homurdandı. Sen yanımda kal yeter.

Birlikte Tronjheim'dan geçtiler, en yakındaki mutfağa yöneldiler. Koridorlarda insanlar durup onları selamlıyor, "Argetlam," veya "Shadeslayer," diye mmlدانیyordu. Cüceler bile bu hareketi yapıyordu, ama o kadar sık değil. İnsanların kederli, sıkıntılı ifadeleri ve üzüntülerini göstermek için giydikleri koyu renk giysileri Eragon'u çok etkilemişti. Kadınların çoğu tamamen siyah giymiş, yüzlerini dantelli peçelerle örtmüşlerdi.

Eragon mutfakta yiyeceklerle dolu taş bir tabağı alçaktaki masaya koydu. Saphira başka bir saldırıya uğrar korkusuyla ona dikkatle bakıyordu. Birkaç kişi Eragon'a yaklaşmaya çalışmıştı, ama Saphira dudağını kaldırıp kükreyince insanlar kaçıştı. Eragon etrafındaki rahatsızlıklara aldırılmıyormuş gibi görünerek yemeğini didikledi. Sonunda dikkatini Murtagh'dan uzaklaştırmaya çalışarak sordu. Ajihad ve İkizler öldüğüne göre sence Varden'i yönetecek özelliklere kim sahip?

Saphira tereddüt etti. Ajihad'in son sözleri liderliği güven altına almak için kutsama olarak yorumlanırsa sen olabilirsin. Kimse sana karşı çıkmaz. Ama bu seçilecek akıllıca bir yol gibi görünmüyor. O yolda ben yalnızca bela görüyorum.

Katılıyorum. Üstelik Arya bunu kabul etmez ve o çok tehlikeli bir düşman olabilir. Elfler antik

dilde yalan söyleyemezler, ama bizim dilimizde herhangi bir engelleri yok; eğer onun işine gelirse Ajihad'ın o sözleri söylediğini inkâr edebilir. Hayır, bu pozisyonu istemiyorum.. Ya Jörmundur?

Ajihad, onun sağ kolu olduğunu Söylüyordu. Ne yazık ki onun ve Varden'in diğer liderleri hakkında çok az şey biliyoruz. Buraya geldiğimizden beri çok az zaman geçti. Hükümlerimizi, geçmişe dayanmadan duygularımıza ve izlenimlerimize güvenerek vermek zorundayız.

Eragon tabaktaki balığını pancar püresine doğru itti. Hrothgar'ı ve Cüce klanları unutma; bu konuda sessiz kalmayacaklardır. Arya hariç, Elfler bu vekillikle ilgili olarak bir şey söyleyemezler ...daha haber onlara ulaşmadan karar verilmiş olacaktır. Ama Cücelere boş veremeyiz; vermeyeceğiz. Hrothgar, Varden'in tarafında, ama eğer yeterince klan ona karşı çıkarsa komutanlığa uygun olmayan başka birini destekleyecek şekilde yönlendirilebilir.

Peki, o kim olabilir?

Kolayca yönetilebilecek birisi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Farthen Dür'daki herkes olabilir, herkes.

Uzun bir süre ikisi de önlerindeki konuyu düşündüler. Sonra Saphira şöyle dedi. Eragon, seni görmek isteyen biri var. Onu korkutup kaçıraramam.

Ne? Eragon gözlerini hafifçe araladı, ışığa alışmaları için gözlerini kısarak baktı. Solgun görünümlü bir çocuk masanın yanında duruyordu. Çocuk, Saphira'ya kendisini yemeye çalışmasından korkuyormuş gibi bakıyordu. "Ne var?" diye sordu Eragon, kaba olmadan.

Çocuk irkildi, kızardı, sonra başım önüne eğdi. "Yaşlılar Konseyi'nde konuşmanız için sizi çağırıyorlar Argetlam."

"Kim onlar?"

Soru çocuğu daha da şaşırttı. "Konsey... bizim –yani Varden– adımıza... Ajihad'la konuşması için seçtiğimiz insanlardı. Onlar Ajihad'ın güvendiği damşmanlarıydı ve şimdi sizi görmek istiyorlar. Bu büyük bir onurdur!" Sözlerini gülümseyerek tamamladı.

"Beni onlara sen mi götüreceksin?"

"Evet."

Saphira sorgularcasına Eragon'a baktı. Eragon omuz silkip yemediği yemeğini bıraktı, oğlana yolu göstermesini işaret etti. Yürürlerken çocuk parlayan gözlerle Zar'roc'a hayran hayran baktı, sonra utanarak bakışlarını yere indirdi.

"Senin adın ne?" diye sordu Eragon.

"Jarsha, efendim."

"Bu güzel bir isim. Mesajı iyi taşıdın; kendinle gurur duymalısın." Jarsha neşeyle gülüp ileri atıldı.

Bombeli taş kapıya vardılar, Jarsha iterek kapıyı açtı. İçerisi yuvarlaktı, gök mavisi kubbe yıldızlarla süslenmişti. Kakmalı Dûrgrimst Ingeitum sorgucunun bulunduğu yuvarlak mermer masa odanın ortasında duruyordu. İçeride Jörmundur, biri uzun boylu, biri iri iki adam; sıkıca kapalı dudakları, birbirine yakın gözleri, özenle boyanmış yanakları kıpkırmızı olan bir kadın; tombul yüzünün üstünde sık gri saçları, belinde hançeriyle ikinci bir kadın bulunuyordu.

"Gidebilirsin," dedi Jörmundur, Jarsha'ya. Çocuk hemen selam verip uzaklaştı.

İzlendiğinin farkında olan Eragon odayı gözden geçirip boş sandalyelerin ortasına oturdu, böylece Konsey üyeleri ona bakmak için koltuklarında dönmek zorunda kalacaklardı. Saphira, Eragonun tam önüne çöktü; Eragon başının üstünde onun sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Jörmundur hafifçe selam vermek için yan kalktı, sonra tekrar oturdu. "Sen de kendi verdiğin kayıpların acısını çektiğin halde geldiğin için teşekkürler, Eragon. Ben Umerth," dedi uzun boylu adam. "Falberd," dedi iriyan olanı. "Ve Sabrae ve Elessari," dedi iki kadın.

Eragon başını yana eğip sordu. "Ya İkizler, onlar da bu Konsey'in bir parçası mıydı?"

Sabrae başını sertçe iki yana salladı, uzun tırnağını masaya vurdu. "Onların bizimle bir ilgisi yoktu. Onlar çamurdu –hatta çamurdan daha kötü– yalnızca kendi çıkartan için yaşayan sülüklerdi. Varden'e hizmet etmek gibi bir niyetleri yoktu. Bu yüzden bu Konsey'de onlara yer yoktu." Eragon masanın diğer tarafından gelen parfüm kokusunu duyabiliyordu; çürüyen bir çiçek gibi yoğun ve yağlıydı. Bu düşünceyle gülümsemesini gizledi.

"Yeter. Buraya İkizleri konuşmaya gelmedik," dedi Jörmundur. "Hızla ve etkin bir şekilde halledilmesi gereken bir krizle karşı karşıyayız, Ajihad'ın vekilini biz seçmezsek başkası seçecek. Hrothgar başsağlığı dilemek için bizimle bağlantı kurdu bile. Çok nazik olmasına rağmen konuştuğumuz sırada bile kendi planlarını yaptığı kesindi. Büyü kullanıcıları Du Vrangr Gata'yı da düşünmeliyiz. Onların çoğu Varden'e sadıktır, ama en iyi zamanlarda bile onların hareketlerini tahmin etmek zordur. Kendi avantajları için bizim otoritemize karşı çıkmaya karar verebilirler. Bu yüzden, Ajihad'ın yerini her kim alacaksa onun ihtiyacı olan yasallığı sağlamak için senin yardımına ihtiyacımız var, Eragon."

Falberd kalktı, tombul ellerini masaya koydu. "Beşimiz kimi destekleyeceğimize karar verdik bile. Onun doğru insan olduğuna hiç kuşkumuz yok. Ama..." Kalın parmağını kaldırdı. "Sana, onun kim olduğunu söylemeden önce bize şeref sözü vermeni istiyoruz. Bizimle aynı fikirde olsan da olmasan da bu odada konuşulanlar dışarı çıkmayacak."

Bunu neden istiyorlar, diye sordu Eragon, Saphira'ya.

Bilmiyorum, dedi Saphira homurtuyla. Bir tuzak olabilir... Bu, oynamak zorunda olduğun bir kumar. Ama unutma, benim bir söz vermemi istemediler. Eğer gerekirse söylediklerini Arya'ya anlatabilirim. Benim bir insan kadar zeki olduğumu unutmaları aptallık.

Bu düşünceyle rahatlayan Eragon, "Tamam, söz veriyorum. Varden'i kimin yönetmesini istiyorsunuz?" diye sordu.

"Nasuada'nın."

Şaşırarak Eragon bakışlarını yere indirerek hızla düşünmeye başladı. Gençliği yüzünden Nasuada'yı lider olarak düşünmemişti; Eragon'dan yalnızca birkaç yaş büyüktü. Kuşkusuz onun liderlik yapmaması için gerçek bir neden yoktu, ama neden Yaşlılar Konseyi onu istiyordu? Bundan ne çıkartan olacaktı? Brom'un tavsiyesini düşünüp konuyu her açıdan incelemeye çalışırken hızla karar vermesi gerektiğini biliyordu.

Nasuada çelikten bir kız, dedi Saphira. Babası gibi olacak.

Olabilir, ama onu seçmelerinin nedeni ne?

Eragon zaman kazanmak için sordu. "Neden Jörmundur değil? Ajihad, sana sağ kolum diyordu.

Onun yerini senin alman gerektiği anlamına gelmiyor mu bu?"

Konsey'de bir huzursuzluk dalgası dolaştı: Sabrae biraz daha doğruldu, ellerini önünde kavuşturdu; Umerth ve Falberd sinsice birbirlerine baktılar. Elessari ise yalnızca gülümsedi, göğsündeki hançer kabzası sallandı.

"Çünkü," dedi Jörmundur sözlerini dikkatle seçerek. "Ajihad o zaman yalnızca askeri konulardan söz ediyordu, daha fazlasından değil. Ayrıca ben bu Konsey'in üyesiyim ve bu Konsey'in yalnızca birbirimizi desteklediğimiz için gücü var. Birimizin kendini diğerlerinden yukarı çıkarması aptalca ve tehlikeli olur." O sözlerini bitirirken Konsey rahatladı ve Elessari, Jörmundur'un koluna dokundu.

Ha, dedi Saphira. Diğerlerini kendini desteklemeye zorlaya bilseydi bu gücü alırdı. Aralarındaki bir kurt gibi o.

Çakal sürüsünün arasındaki bir kurt olabilir.

"Nasuada'nın yeterli deneyimi var mı?" diye sordu Eragon.

Elessari ileri doğru eğilip masaya abandı. "Ajihad, Varden'e katıldığında ben yedi yıldır hurdaydım. Nasuada'nın tatlı bir kızdan güzel bir kadına dönüşmesini izledim. Ara sıra biraz hoppa davranır, ama Varden'i yönetecek iyi bir figürdür. İnsanlar onu sevecek. Ben... "Yumuşak bir şekilde göğsüne dokundu. "Ve arkadaşlarını onu zor zamanlardan geçirmek için burda olacağız. Her zaman ona yol gösterecek biri olacak. Deneyimsizlik onun doğru pozisyonu almasına bir engel olmamalı."

Eragon birden her şeyi anladı. Bir kukla istiyorlar!

"Ajihad'ın cenaze töreni iki gün içinde yapılacak," dedi Umerth. "Hemen sonrasında Nasuada'yı liderimiz olarak atamak istiyoruz. Daha ona sormadık, ama kabul edecektir. Bu atama sırasında hazır bulunmanı ve Varden'e sadakat yemini etmeni istiyoruz; o zaman kimse, Hrothgar bile şikâyet edemez. Bu, Ajihad'ın ölümüyle yok olan güveni halkımıza yeniden kazandıracak ve bu organizasyonu dağıtmak isteyen herkesi engelleyecektir."

Sadakat yemini!

Saphira hızla Eragon'un zihnine dokundu. Dikkatini çekerim, senin Nasuada'ya bağlılık yemini etmeni istemiyorlar; yalnızca Varden'e edeceksin.

Evet ve Nasuada'yı kendileri atamak istiyor, bu da Konsey'in ondan daha güçlü olduğunu gösterecek. Arya'dan ya da bizden onu atamamızı isteyebilirlerdi, ama bu işi yapan kişinin Varden'deki herkesten daha yukarda olduğunu kabul etmek anlamına gelecektir. Bu şekilde Nasuada'dan üstün olduklarını hissettirecekler, bağlılık yeminiyle bizim üstümüzde kontrol kazanacaklar ve bir Süvari'nin Nasuada'yı halkın önünde onaylamasını sağlayarak fayda elde edecekler.

"Teklifinizi kabul etmezsem ne olur?" diye sordu.

"Teklif mi?" diye sordu Falberd şaşırılmış görünerek. "Elbette hiçbir şey. Yalnızca Nasuada seçilirken sen orda olmazsan bu korkunç bir hakaret olur. Farthen Dür savaşının kahramanı ona aldırmaçlık ederse Nasuada bir Süvari'nin kendisine karşı düşmanlık beslediğini ve Varden'i hizmet etmeye değer bulmadığından başka ne düşünebilir ki? Böyle bir utanca kim dayanabilir?"

Mesaj daha açık olamazdı. Eragon masanın altından Zarroc'un kabzasını sıktı. Kendisini Varden'i desteklemek için zorlamalarına gerek olmadığını, bunu zaten yapacağını haykırmak istiyordu. Ama

şimdi, içgüdüsel olarak isyan etmek, kendisini bağlamak istedikleri prangalardan kaçmak istiyordu. "Süvariler büyük saygı duyduğu için, Varden'i kendim yönetirsem çabalarımın daha iyi karşılık bulacağına karar verebilirim."

Odadaki hava sertleşti. "Bu akılsızca olur," dedi Sabrae.

Eragon bu durumdan kaçmanın bir yolunu bulmak için zihnini altüst etti. Ajiliad öldükten sonra onun istediğini yapmak, her gruptan bağımsız kalmak olanaksız olabilir, dedi Saphira. Varden'i kızdıramayız ve eğer Nasuada yerini aldıktan sonra Varden'i Konsey yönetecekse onları memnun etmeliyiz. Unutma, onlar da bizim gibi kendini koruma içgüdüleriyle hareket ediyorlar.

Ama onların denetimine girdikten sonra bizden ne isteyecekler? Varden'in Elflerle yaptıkları anlaşmaya saygı duyup bizi eğitim için Ellesmera'ya gönderecekler mi, yoksa bunun aksi için mi emir verecekler? Jörmundur bana onurlu bir adam gibi göründü, ama ya Konsey'in diğer üyeleri? Bunu bilemem.

Saphira çenesiyle onun başına dokundu. Nasuada'nın seremonisinde hazır bulunmayı kabul et; bence bu kadarını yapmak zorundayız. Bağlılık yemini etmeye gelince, bundan kaçabilir misin bir bakalım. Belki şimdiyle o zaman arasında durumumuzu değiştirecek bir şey olur... Arya bir çözüm bulabilir.

Eragon dikkat çekmeden başını salladı. "Nasıl isterseniz; Nasuada'nın atanması sırasında orda olacağım."

Jörmundur rahatlamış görünüyordu. "Güzel, güzel. O halde gitmeden önce seninle görüşmemiz gereken son bir konu kaldı: Nasuada'nın kabulü. Hepimiz burda olduğuna göre gecikmek için bir neden yok. Onu hemen çağıracağım. Ve Arya'yı da... bu karan halka açıklamadan önce ciflerin onayına ihtiyacımız var. Bunu sağlamak çok zor olmamalı; Arya Konsey'imize ve sana karşı gelemez, Eragon. Kararımızı kabul etmek zorunda kalacak."

"Durun," dedi Elessari, gözlerinde çelik gibi bir parıltıyla. "Ya senin sözün, Eragon? Törende bağlılık yemini edecek misin?"

"Evet, bunu yapmalısın," diye onayladı Falberd. "Sana her türlü korumayı sağlayamazsak Varden'in itibarı zedelenir."

Güzel bir ifade yolu!

Denemeye değer, dedi Saphira. Korkarım şimdi başka seçeneğin yok.

Reddedersen bize zarar vermeye cesaret edemezler.

Hayır, ama bize çok fazla acı verebilirler. Kabul etmemiz benim iyiliğim için değil, senin iyiliğin için. Seni koruyamayacağım pek çok tehlike var, Eragon. Galbatorix, sana karşı harekete geçtiğinde etrafında düşmanların değil, yandaşlarının olması gerek. İmparator ve Varden ikisiyle birden mücadele etmeye gücümüz yetmez.

Sonunda, "Edeceğim," dedi. Masanın etrafından rahatlama belirtileri göründü, hatta Umerth rahatlayarak bıraktığı soluğunu gizleyemedi bile. Bizden korkuyorlar!

Korksalar iyi olur, dedi Saphira.

Jörmundur, Jarsha'yı çağırdı. Birkaç sözcükten sonra çocuk, Arya ve Nasuada'yı çağırmak için

koşarak uzaklaştı. O gittikten sonra odada rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Eragon Konsey'e boş vererek içinde bulunduğu açmazdan çıkmanın yollarını düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Kapı tekrar açıldığında herkes beklentiyle döndü. Önce Nasuada geldi, çenesi havada, gözleri sabit bakışlıydı. Nakışlı kaftanı en koyu siyahtan yapılmış, derisinden bile daha koyu renkteydi. Yalnız omzundan kalçasına kadar inen, kraliyet rengi mor çizgiler vardı. Arkasındaki Arya'nın yürüyüşü bir kedininki kadar esnek ve kıvraktı. Onun da arkasında açıkça şaşkınlık içindeki Jarsha duruyordu.

Jörmundur, oğlanı gönderdikten sonra Nasuada'nın oturmasına yardım etti. Eragon da Arya'ya yardım etmek için koştu, ama Arya, onun teklif ettiği sandalyeye aldırılmayıp masadan uzakta dikilmeyi tercih etti. Saphira, dedi Eragon, ona olanları anlat. Konsey'in ona beni Varden'e yemin etmeye zorladıklarını söyleyeceğini sanmıyorum.

"Arya," dedi Jörmundur başını sallayarak, sonra dikkatini Nasuada'ya verdi. "Nasuada, Ajihad'ın kızı, Yaşlılar Konseyi herkesten fazla yaşadığın kaybın için sana başsağlığı dilemek istiyor... duygularını paylaşıyoruz."

"Teşekkür ederim," dedi Nasuada badem biçimli gözlerini yere indirerek. Utangaç ve ağırbaşlı bir şekilde otururken yaydığı savunmasız hava Eragon'un onu rahatlatmak istemesine neden oluyordu. Tavırları, ejderha yuvasında kendisini ve Saphira'yı ziyaret eden enerjik genç kadından trajik şekilde farklıydı.

"Bu senin yas dönemin olmasına rağmen senin çözümlenmesi gereken bir açmaz var. Konsey Varden'i yönetemez. Birisinin cenaze töreninden sonra babanın yerini alması gerekiyor. Bu pozisyonu senin almanı istiyoruz. Onun vârisi olarak bu pozisyon senin hakkın... Varden senden bunu bekliyor."

Nasuada parlayan gözleriyle başını yere eğdi. "Bu genç yaşta babamın yerini almamın isteneceğini hiç düşünmemiştim. Ama... bunun benim görevim olduğunda ısrar ediyorsanız... kabul ediyorum."

Dostlar Arasındaki Gerçek

Yaşlılar Konseyi, Nasuada'nın istediklerini kabul etmesinden memnun olmuş, zaferle gülümsüyordu. "Senin kendi iyiliğin ve Varden'in iyiliği için ısrar ediyoruz," dedi Jörmundur. Diğer yaşlılar da kendi destek sözlerini söyledi, Nasuada bunları üzgün gülümsemelerle kabul etti. Sabrae kendilerine katılmayan Eragon'a öfkeli bir bakış attı.

Bu görüşmeler sırasında Eragon, gerek kendi haberlerine gerekse Konsey'in duyurusuna vereceği tepkiyi görmek için Aryayı izliyordu. İki olay da onun anlaşılmaz ifadesini değiştirmemişti. Ama Saphira, Eragon'a Arya'nın daha sonra kendileriyle konuşmak istediğini söyledi.

Eragon yanıt veremeden önce Falberd, Arya'ya döndü. "Elfler bunu kabul eder mi?"

Arya delici bakışlarının altında kıpırdanmaya başlayana kadar Falberd'e bakmaya devam etti, sonra tek kaşını kaldırdı. "Kraliçem adına konuşamam, ama bu konuda itiraz edilebilecek bir şey görmüyorum. Nasuada benim onayımı aldı."

Bizim ona anlattıklarımızdan sonra nasıl görebilir, diye düşündü Eragon buruk bir sesle. Hepimiz köşeye sıkıştık.

Arya'nın ifadesi Konsey'i açıkça memnun etmişti. Nasuada, ona teşekkür edip Jörmundur'a sordu. "Tartışılması gereken başka bir şey var mı? Yorgunum da."

Jörmundur başını iki yana salladı. "Biz bütün ayarlamaları yapacağız. Cenaze törenine kadar rahatsız edilmeyeceğine söz veriyorum."

"Tekrar teşekkür ederim. Ben şimdi gidebilir miyim? Babamı onurlandırmanın ve Varden'e hizmet etmenin en iyi yolunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bana düşünmem gereken bir sürü şey verdiniz." Nasuada Narin parmaklarıyla koyu renk giysisini çekiştirdi.

Umeith Konsey'in dağılmasına itiraz edecekmiş gibi bakıyordu, ama Falberd elini sallayıp onu susturdu. "Elbette, nasıl huzur bulacaksan öyle yap. Yardıma ihtiyacın olursa sana hizmet etmeye hazır ve istekliyiz." Diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret ederek Arya'nın yanından geçip kapıya gitti.

"Eragon, sen lütfen kalır mısın?"

Eragon irkilerek sandalyesine yeniden otururken Konsey üyelerinin telaşlı bakışlarına aldırmadı. Falberd birden gitmek istemeyerek kapıda durakladı, sonra dışarı çıktı. Arya çıkacak son kişiydi. Arya kapıyı kapatırken Eragon'a baktı, gözlerinde daha önce gizlediği bir endişe ve korku vardı.

Nasuada, Eragon ve Saphira'dan biraz uzağa döndü. "İşte yeniden karşılaştık, Süvari. Beni selamlamadın. Seni kızdırdım mı?"

"Hayır, Nasuada; kabalık ya da aptallık etmek istemediğim için konuşmaktan korktum. Şu anki durum, telaşlı ifadeleri kaldırmaz." Diğerlerinin kendilerini dinliyor olabileceğine dair paranoya onu pençelerine almıştı. Zihnindeki bariyerden uzanarak büyüye girdi ve şunları söyledi: "Atra nosu Waise vardo fra eld hörrrya... İşte, artık insan, Cüce ya da Elfler tarafından duyulma korkusu olmadan konuşabiliriz."

Nasuada'nın duruşu yumuşadı. "Teşekkürler, Eragon. Bunun nasıl bir armağan olduğunu bilemezsin." Sözcükleri öncekinden daha güçlü ve kendine güven dolu söylemişti.

Eragon'un sandalyesinin arkasındaki Saphira kıpırdandı, sonra Nasuada'nın karşısına geçmek için masanın etrafından dikkatle dolaştı. Büyük başım, tek safir gözü Nasuada'nın siyah gözleriyle buluşana kadar alçaktı. Ejderha bir dakika boyunca ona baktıktan sonra yumuşak bir şekilde homurdanıp doğruldu. Kaybı ve acısı için üzülmediğini ona söyle, dedi Saphira. Ajihad'ın sorumluluğunu üstlendiğinde gücünün Varden'in gücü olması gerektiğini de ekle. Kesin bir rehber ihtiyaçları olacak.

Eragon bu sözleri tekrarlayarak ekledi. "Ajihad harika bir adamdı, adı daima hatırlanacak... Sana söylemem gereken bir şey var. Ajihad ölmeden önce bana Varden'in karmaşaya girmesini engellememi emretti. Son sözleri bunlardı. Arya da duydu.

"Neden olacağı etkiler yüzünden bu sözleri sır olarak saklayacaktım, ama senin bilmen gerekiyor. Ajihad'ın ne demek istediğinden emin değilim, ama şundan eminim, güçlerimle Varden'i her zaman koruyacağım. Bunu ve Varden'in liderliğini ele geçirmek gibi bir arzum olmadığını anlamam istiyorum."

Nasuada buruk bir şekilde güldü. "Ama o lider ben değilim, öyle değil mi?" Gücü yok olmuş, geriye yalnızca sükûnet ve kararlılık kalmıştı. "Neden benden önce burda olduğunu ve Konsey'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Babama hizmet ettiğim yıllarda bu olasılığı hiç düşünmediğimizi mi sanıyorsun? Konsey'in tam olarak yaptığı şeyi yapmasını bekliyordum. Artık Varden'in komutasını ele almam için her şey yerli yerinde."

"Seni yönetmelerine izin vermek gibi bir niyetin yok?" dedi Eragon hayretle.

"Hayır. Ajihad'ın talimatını sır olarak saklamaya devam et. Bu konuda konuşmak akılsızlık olur. Çünkü insanlar bundan yerini senin almanı istediğin anlamını çıkarabilirler. Bu da benim yetkimi ve Varden'in dengesini bozar. Ajihad, Varden'i korumak için söylemesi gerektiğim düşündüğü şeyi söyledi. Ben de aynı şeyi yapardım. Babam..." Bir an durakladı. "Babamın çalışmaları, beni mezara götürse de tamamlanacak. Bir Süvari olarak senin anlamamı istediğim şey bu. Ajihad'ın bütün planları, stratejileri ve hedefleri artık benim. Zayıflık göstererek onu başarısızlığa uğratmayacağım. İmparatorluk yıkılacak, Galbatorix tahttan indirilecek ve yasal bir yönetim kurulacak."

Sözlerini bitirdiğinde gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Eragon, onun durumunun ne kadar zor olduğunu takdir ederek ve daha önce algılamadığı karakter derinliğini fark ederek ona baktı. "Peki ya ben, Nasuada? Varden'de ne yapacağım?"

Nasuada doğruca onun gözlerinin içine baktı. "Ne istersen yapabilirsin. Konsey üyeleri seni kontrol edebileceklerini düşünüyorlarsa aptallık ediyorlar. Sen Cüceler ve Varden için bir kahramansın ve Elfler bile senin Durza'ya karşı kazandığın zaferi duyunca takdir edeceklerdir. Konsey'e ya da bana karşı gelecek olursan bunu kabul etmek zorunda kalırız, çünkü insanlar seni içtenlikle kabul edeceklerdir. Şu anda Varden'deki en güçlü insansın. Ama eğer benim liderliğimi kabul edersen Ajihad'ın açtığı yolda devam edeceğim: Arya'yla Elflere gidecek, orda eğitim alıp Varden'e geri döneceksin."

Neden bize karşı bu kadar dürüst, diye merak etti Eragon. Eğer haklıysa Konsey'in taleplerini reddedebilir miydik?

Saphira'nın yanıt vermesi bir dakika sürdü. İki şekilde de çok geç. İsteklerini kabul ettin bile. Sanırım bugün ona izin verdiği için Nasuada dürüst ve ayrıca sadakatimizi yaşlılardan almayı umuyor.

Birden Eragon'un aklına bir fikir geldi, ama onu paylaşmadan önce sordu: bize söylediklerini gizlemesini sağlayabilir miyiz? Bu çok önemli.

Evet, dedi Saphira hemen. Yürekten konuşuyor.

Sonra Eragon önerisini Saphira'yla paylaştı. Saphira onaylayınca Eragon Zar'roc'unu çekip Nasuada'ya doğru yürüdü. Yaklaşırken gözlerinde bir korku parıltısı gördü. Nasuada'nın bakışları kapıya doğru gitti, elini elbisesinin katının altına sokup bir şey tuttu. Eragon Zar'roc'u elinde yatar durumda tutarak onun önünde çömeldi.

"Nasuada, Saphira ve ben kısa bir süredir burda bulunuyoruz. Ama bu süre içinde Ajihad'a saygı duymaya başladık ve şimdi de sana. Konsey'deki iki kadın dâhil diğer kadınlar kaçarken sen Farthen Dûr'da savaştın ve bizi kandırmak yerine açıkça konuştun. Bu yüzden bir Süvari olarak sana kılıcımı... ve sadakatimi sunuyorum."

Eragon bunu sesinde kesin bir ifadeyle söylemişti. Savaştan önce böyle bir şeyi asla söylemeyeceğini biliyordu. Ama etrafında ölen onca inşam görmek bakış açışını değiştirmişti. İmparatorluk'a direnmek artık kendisi için yaptığı bir şey değildi, ama Varden ve bütün insanları hâlâ Galbatorix'in yönetimi altında kapana sıkışmıştı. Ne kadar uzun sürerse sürsün kendini bu göreve adanmıştı.

Yine de o ve Saphira, kendilerini Nasuada'ya bağlayarak korkunç bir risk alıyorlardı. Konsey itiraz edemezdi, çünkü Eragon'un bütün söylediği sadakat yemini edeceğiydi, ama kime edeceğini söylememişti. Buna rağmen, o ve Saphira'nın Nasuada'nın iyi bir lider olacağına dair bir garantisi yoktu. Yalan söyleyen bir âlimdense, dürüst bir aptala yemin etmek daha iyidir, diye karar verdi Eragon.

Nasuada'nın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Zar'roc'un kabzasını tutup kaldırdı –kırmızı bıçağına baktı– sonra ucunu Eragon'un başına koydu. "Konumunun gerektirdiği bütün sorumlulukları kabul ettiğin için sadakat yeminini onurla kabul ediyorum, Süvari. Uyuğum olarak kalk ve kılıcını al."

Eragon kendisine emredileni yaptı. "Artık efendim olduğun için sen atandıktan sonra Konsey'in beni Varden'e sadakat yemini etmeye zorladığını açıkça söyleyebilirim. Saphira ve benim onları atlatmamızın tek yolu buydu."

Nasuada içten bir neşeyle bir kahkaha attı. "Ah, oyunu nasıl oynaman gerektiğini öğrendiğini görüyorum. Pekâlâ, en yeni ve tek uyuğum olarak bana yeniden sadakat yemini etmeyi kabul edecek misin; halkın karşısında, Konsey yemin etmeni beklerken?"

"Elbette."

"Güzel, bu Konsey'in hakkından gelir. O zamana kadar beni yalnız bırakın. Bir sürü plan yapmam gerekiyor ve cenaze törenine de hazırlanmalıyım... Unutma Eragon, az önce yarattığımız bağ eşit derecede bağlayıcı; bana hizmet etmen gerektiği için senin hareketlerinden ben de sorumluyum. Beni utandırma."

"Sen de beni."

Nasuada durakladı, sonra gözlerine bakarak daha yumuşak bir tonla ekledi: "Sana başsağlığı diliyorum, Eragon. Benden başkalarının da acı çekmek için nedenleri olduğunu görüyorum; ben babamı kaybederken sen de arkadaşını kaybettin. Murtagh'dan çok hoşlanmıştım ve ölmesi beni de

üzdü... Hoşça kal, Eragon."

Eragon ağzında buruk bir tatla başını sallayıp Saphira'yla birlikte odadan çıktı. Dışarıdaki gri koridor boştu. Eragon ellerini kalçalarına koydu, başını yana eğip derin bir nefes aldı. Gün daha yeni başlamıştı, ama yaşadığı duygular yüzünden şimdiden yorulmuştu.

Saphira burnuyla ona dokundu, bu taraftan. Başka açıklama getirmeden tünelin sağ taraftaki kapışma yöneldi. Cilalı pençeleri sert zeminde fıkırdıyordu.

Eragon kaşlarını çattı, ama onu takip etti. Nereye gidiyoruz? Yanıt yoktu. Saphira, lütfen. Saphira yalnızca kuyruğunu oynattı. Beklemeye razı olan Eragon, işler bizim için çok değişti, dedi. Bir gün sonra ne beklemem gerektiğim hiç bilmiyorum; yalnızca keder ve dökülen kan hariç.

Her şey kötü değil, diye çıkıştı Saphira. Büyük bir zafer kazandık. Bu kutlanacak bir şey, yas tutulacak değil.

Bu diğer saçmalıklarla uğraşmak durumu hiç kolaylaştırmıyor.

Saphira öfkeyle homurdandı. Burun deliklerinden ince bir ateş çizgisi çıkıp Eragon'un omzunu tütsüledi. Eragon bir dizi küfrü yutarak geriye sıçradı. Eyvah, dedi Saphira dumanı temizlemek için başını sallayarak.

Eyvah mı! Beni nerdeyse yakıyordun!

Bunun olmasını beklemiyordum. Dikkat etmezsem ateşin çıkacağını durmadan unutuyorum. Kolunu ne zaman kaldırırsan yıldırım düştüğünü düşün. Dikkatsiz bir hareket yapıp bir şeyi istemeden tahrip etmek çok kolay olurdu.

Haklısın... Sana kükrediğim için özür dilerim.

Eragon'a göz kırparken kemikli gözkapaklan tıkırdadı. Önemli değil. Söylemek istediğim şu ki, Nasuada, seni hiçbir şey yapmaya zorlayamaz.

Ama Süvari olarak söz verdim.

Olabilir, ama eğer senin güvenliğini sağlamam ya da doğru şeyi yapmam için bu sözü bozmak gerekiyorsa hiç tereddüt etmem. Bu benim kolayca taşıyabileceğim bir yük. Seninle birleştiğim için benim onurum senin sözüne bağlı, ama senin sözün beni kişisel olarak bağlamıyor. Gerekirse seni zorla kaçırabilirim. O zaman hiçbir itaatsizlik senin suçun olmaz.

İş hiçbir zaman o noktalara gelmemeli. Doğru olanı yapmak için bu tür hilelere başvurmamız gerekirse, Nasuada ve Var den bütünlüğünü kaybeder.

Bunun üzerine Saphira durdu. Tronjheim'ın kütüphanesinin önündeki oymalı kemerin önünde dikildiler. Geniş, sessiz oda boş görünüyordu, ama aralarında sütunların bulunduğu sırt sırta duran kitap rafları pek çok insanı gizleyebilirdi.

Fenerler parşömen kaplı duvarlara yumuşak bir ışık yayıyor, altlarındaki okuma girintilerim aydınlatıyordu.

Saphira rafların arasında dolaşarak Eragon'u Arya'nın beklediği yere götürdü. Eragon duraklayarak Arya'yi inceledi. Arya her zamankinden huzursuz görünüyordu, ama bu yalnızca hareketlerinin geriliminde kendini gösteriyordu. Daha öncekinin tersine kılıcını çaprazlama takmıştı ve bir eli kabzasındaydı.

Eragon mermer masada onun karşısına oturdu. Saphira, ortalarına yerleşti, böylece ikisi de bakışlarından kaçamayacaktı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Arya beklenmedik bir düşmanlıkla.

"Nasıl yani?"

Arya çenesini kaldırdı. "Varden'e ne vaat ettin? Ne yaptın sen?"

Son bölüm Eragon'a zihinsel olarak da ulaşmıştı. Elfin kontrolü kaybetmeye ne kadar yaklaştığını fark etti. Hafif bir korku içini sardı. "Yalnızca yapmamız gerekeni yaptık. Elflerin âdetlerini bilmiyorum, bu yüzden hareketlerimiz sizi gücendirdiyse özür dilerim. Öfkelenmek için bir neden yok."

"Aptal! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Burda yetmiş yıldır kraliçemi temsil ediyorum; bunun on beş yılında Saphira'nın yumurtasını Varden ve Elfler arasında taşıdım. Bütün bu süre zarfında Varden'in, Galbatorix'e direnecek ve bizim isteklerimize saygı duyacak akıllı, güçlü liderleri olmasını sağlamak için mücadele ettim. Brom yeni Süvari'yle ilgili antlaşmayı yapmama yardım etti, yani seninle. Güç dengesi bozulmasın diye Ajihad, kendini senin bağımsız kalmana adadı. Şimdiyse senin isteyerek ya da istemeden Nasuada'yı kontrol etmek için Yaşlılar Konseyi ile taraf olduğunu görüyorum! Bir ömürlük işi mahvettin! Ne yaptın?"

Korkuyla karışık umutsuzluk duymaya başlayan Eragon kandırmaca tavırlarını bir yana bıraktı. Kısa, açık sözlerle neden Konsey'in taleplerine uymayı kabul ettiğini ve Saphira'yla birlikte onları nasıl engellemeyi planladıklarını anlattı.

Sözlerini bitirince Arya, "Demek öyle," dedi.

"Öyle." Yetmiş yıl. Elflerin ömürlerinin olağanüstü derecede uzun olduğunu bilmesine rağmen Arya'nın o kadar yaşlı olduğunu hiç düşünmemişti, çünkü yirmisinde bir kadın gibi görünüyordu. Kırıksız yüzündeki yaşını gösteren tek şey zümrüt gözleriydi; derin, bilgili ve çoğunlukla yumuşak, ciddi gözleri.

Arya arkasına yaslanıp onu inceledi. "Pozisyonun benim istediğim gibi değil, ama umduğumdan daha iyi. Kaba davrandım; Saphira... ve sen... benden daha fazla şey anlamışsınız. Fedakârlığın Elfler tarafından kabul edilecektir, ama Saphira için bize olan borcunu hiç unutmamalısın. Bizim çabalarımız olmasa Süvariler olmazdı."

"Bu borç kanıma ve avucuma gömülmüş durumda," dedi Eragon. Ardından gelen sessizlikte, konuşmayı daha fazla uzatmak ve belki de daha fazla şey öğrenebilmek amacıyla ortaya yeni bir konu attı. "Uzun zamandır ordan uzaksın;

Ellesmera'yı özleyiyor musun? Yoksa başka bir yerde mi yaşıyordun?"

"Ellesmera her zaman benim evimdi ve öyle kalacak," dedi Eragon'un omzundan ileriye doğru bakarak. "Varden'e gelmek için baharın ilk çiçekleri pencereleri ve duvarları örterken ordan ayrıldığımdan beri aile evimde yaşamadım. Geri döndüğüm zamanlar yalnızca kaçmak, bizim ölçülerimize göre çok kısa anlar için oldu."

Eragon bir kez daha onun ezilmiş çam gibi koktuğunu fark etti. Duyulanın açan ve zihnini tazeleyen belli belirsiz, baharatlı bir kokuydu bu. "Senin türün olmadan bu insanların ve Cücelerin arasında yaşamak zor olmalı."

Arya başını yana eğdi. "İnsanlardan sen sanki onlardan biri değirmişsin gibi söz ediyorsun."

"Belki..." dedi tereddütle. "Belki ben başka bir şeyim; iki türün karışımı. Ben Saphira'nın içinde yaşadığım kadar o da benim içimde yaşıyor. Duyguları, duyuları, düşünceleri paylaşıyoruz, hatta bu bazen birden fazla zihin olduğumuz noktaya kadar ulaşıyor." Saphira onaylarcasına başını eğerken neredeyse burnunu masaya çarpıyordu.

"Öyle olmalı zaten," dedi Arya. "Sizin hayal bile edemeyeceğiniz kadar eski ve güçlü bir antlaşma bağlıyor sizi. Eğitimin tamamlanana kadar bir Süvari olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlayamazsın. Ama bu cenaze töreninden sonraya kalacak. Bu arada yıldızlar seni gözetsin."

Bu sözlerden soma kalkıp kütüphanenin derinliklerine doğra süzüldü. Eragon gözlerini kırptırdı. Sorun ben miyim, yoksa bugün herkes gergin mi? Arya gibi... bir an çok öfkeli, bir an sonra beni kutsuyor!

İşler normale dönene kadar kimse rahat olmayacak.

Normali tanımla.

Roran

Roran tepeyi yorgun argın çıktı.

Durup dağınık saçlarının arasından gözlerini kısıp güneşe baktı. Günbatımına kadar beş saat var. O kadar uzun süre dayanmam. İcini çekerek, her biri biçilmemiş otlar arasında yükselen bir dizi karaağacın yanında yürümeye devam etti.

Horst ve Carvahall'den gelen başka altı adamla birlikte tahrip edilen ev ve yanmış ahırdan kurtanmaya değer her şeyi aldıklarından beri çiftliği ilk ziyaretiydi bu. Geri dönmeyi düşünmesi için aradan neredeyse beş ay geçmesi gerekmişti.

Roran tepeye vardıkdan sonra durup kollarını kavuşturdu. Karşısında çocukluğunun evi duruyordu. Evin bir köşesi hâlâ ayaktaydı –yanmıştı ve çökmek üzereydi– ama geri kalanı düzleşmiş, çimen ve yabancı otlarla kaplanmıştı. Ahırın hiçbir yeri görünmüyordu.

Her yıl ekip biçmeyi başaranndan birkaç hektarlık alan karahindiba, yabancı hardal ve daha fazla çimenle kaplıydı. Şurada burada tek tük pancar ve şalgam kalmıştı, ama hepsi buydu. Çiftliğin hemen ötesinde kalın bir ağaç kuşağı Anora Nehri'ni örtüyordu.

Roran yumruğunu sıktı, duyduğu öfke ve kederi yenmek için mücadele ederken çene kasları acıyla sertleşmişti. Ne zaman hoş bir anı aklına gelse titreyerek uzun dakikalar boyunca olduğu yerde kaldı. Burası onun bütün hayatı ve daha fazlası olmuştu. Geçmiş... ve geleceğiydi. Babası Garrow bir keresinde, "Toprak özel bir şeydir," demişti. "Sen ona bakarsan o da sana bakar. Bunu yapan çok fazla şey yoktur." Baldor'dan sessiz bir mesaj aldığı ana kadar Roran da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi.

İnleyerek döndü, yola doğru hızla yürümeye başladı. O an yaşadığı şok hâlâ içinde yankılanıyordu. Sevdiği herkesin bir anda kendisinden koparılması hiç toparlanamayacağı ruhunu değiştiren bir olaydı. Davranışlarının ve dış görünüşünün her yönüne yansımıştı bu.

Roran'ı her zamankinden daha fazla düşünmeye de zorluyordu. Sanki zihninin etrafına bantlar sanılmıştı ve bu bantlar aniden saklayıp daha önceden düşünmesinin olanaksız olduğu fikirleri düşünmesini sağlıyordu. Çiftçi olmayacağı ya da adaletin –şarkılarda ve efsanelerdeki en büyük yardımcı– gerçeklikle çok az ilgisinin olduğu gibi. Zaman zaman bu düşünceler bilincini o derece dolduruyordu ki sabahları zorlukla kalkıyor, bunların ağırlığıyla şiştiğini hissediyordu.

Yola dönerek, kuzeye Palancar Vadisi'nden Carvahall'e doğru yöneldi. Geçen haftalarda vadinin zeminini dolduran bahar yeşilliğine rağmen iki tarafında dar boğazlar olan dağlar karla kaplıydı. Tepedeki tek bir gri bulut zirvelere doğru yüzüyordu.

Roran elini çenesinde dolaştırıp yeni çıkan sakallarına dokundu. O taşı ormandan getirerek bütün bunlara Eragon neden olmuştu, o ve lanet olası merakı. Bu sonuca varmak Roran'ın haftalarını almıştı. Herkesin anlattıklarını dinlemişti. Kasabanın şifacısı Gertrude'a, Brom'un bıraktığı mektubu birkaç kere okutmuştu. Ve başka bir açıklama yoktu. Taş her neyse yabancıları çekmişti. Tek başına bu nedenle bile Garrow'un ölümü yüzünden Eragon'u suçluyordu, ama öfkeyle değil; Eragon'un kötü bir niyeti olmadığını biliyordu. Hayır, onun öfkesini uyandıran şey, Eragon'un Garrow'u gömülmeden bırakıp Palancar Vadisi'nden kaçması ve yaşlı bir hikâyeye anlatıcısıyla aptalca bir yolculuğa çıkmak için sorumluluklarını terk etmesiydi. Eragon nasıl olup da geride kalanları bu , adar az düşünebilirdi?

Suçlu olduğu için mi kaçmıştı? Korkmuş muydu? Brom, onu macera hikâyeleriyle kandırması mıydı? Ve neden Eragon böyle bir zamanda bu tür şeyleri dinlemişti?.. Şu anda Eragon'un hayatta mı, yoksa ölü mü olduğunu bile bilmiyorum.

Roran kaşlarını çatıp omuzlarını döndürerek zihnini temizlemeye çalıştı. Brom'un mektubu... Peh! Hiç bu kadar sıra dışı sezindirmeye meşum imayı bir arada duymamıştı. Mektubun açıkça söylediği tek şey yabancılardan kaçınmaktı. ki bu da oldukça mantıklıydı. Yaşlı adam deliydi, diye karar verdi.

Bir hareket Roran'ın dönmesine neden oldu. On iki geyiğin –kadife boynuzlu genç bir erkek geyik de aralarındaydı– ağaçların arasına doğru koştuklarını gördü. Yerlerini dikkatle zihnine not etti, böylece yarın onları bulabilirdi. Horst'un evinde kendine bakabilecek kadar iyi avlanabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu, ama hiçbir zaman Eragon kadar becerikli olmamıştı.

Yürürken düşüncelerini düzene sokmaya devam etti. Garrow'un ölümünden sonra Dempton'un değirmenindeki işinden ayrılmış ve Carvahall'e geri dönmüştü. Horst evini ona açmayı kabul etmişti ve sonraki aylarda demirhanede ona iş vermişti. Yası Roran'ın gelecekle ilgili kararını geciktirmişti, ta ki iki gün öncesine kadar. Sonunda bir hareket seyrinde karar kümişti.

Kasabın kızı Katrina'yla evlenmeyi istiyordu. En başında Therinsford'a gitmek istemesinin nedeni birlikte sürecekleri hayatlarına sorunsuzca başlamak için para kazanmaktı. Ama şimdi bir evi, çiftliği ve Katrina'ya bakacak parası olmadığı için Roran, Katrina'nın kendisiyle evlenmesini isteyemezdi. Gururu buna izin vermezdi. Ayrıca Katrina'nın babası Sloan'ın böyle kötü durumdaki bir damat adayına da katlanmayacağını düşünüyordu. En iyi şartlar altında bile Sloan'ı Katrina'dan vazgeçmeye ikna etmenin zor olduğunu düşünüyordu; ikisi hiçbir zaman dost olmamışlardı ve babasının onayı olmadan Katrina'yla evlenmesi olanaksızdı. Katrina ailesini bölmeyi, geleneklere karşı gelerek köyü kızdırmayı ve büyük olasılıkla da Sloan'la bir kan davasını başlatmayı istemiyorsa.

Durumu düşününce, tek seçeneği çiftliği yeniden inşa etmek gibi görünmüştü Roran'a. Ahin ve evi tek başına onarması gerekse bile. Sıfırdan başlamak zor olacaktı, ama bir kez durumunu garanti altına aldıktan sonra Sloan'a başı dik olarak yaklaşabilirdi. En yakın gelecek baharda konuşabiliriz, diye düşündü Roran yüzünü buruşturarak.

Katrina'nın bekleyeceğini biliyordu; en azından şimdilik.

O akşam köy görüş alanına girene kadar sabit bir hızda yürümeye devam etti. Küçük binaların arasında, bir pencereden diğerine uzanan iplerde çamaşırlar asılıydı. Adamlar kış buğdayıyla dolu çuvallarla tarlalardan evlere doğru yürüyorlardı. Carvahall'in arkasındaki yarım mil yüksekliğindeki günbaümında Igualda Şelalesi, Spine'dan Anora'ya dökülürken ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu sahne o kadar olağanüstüydü ki, Roran'ın içini ısıtıyordu. Her şeyin olması gerektiği yerde bulunması kadar rahatlatıcı bir şey yoktu. Yoldan çıkarak Horst'un Spine manzaralı evinin bulunduğu tepeye tırmanmaya başladı. Kapı açıktı. Roran içeri girip konuşmaları takip ederek mutfığa doğru ilerledi.

Horst içerideydi, bir köşeye itilmiş kaba biçimli bir masaya yaslanmıştı, kolları dirseklerine kadar çıplaktı. Yanında neredeyse beş aylık hamile olan ve sessiz bir mutlulukla gülümseyen karısı Elain vardı. Oğulları Albriech ve Baldor, onlara bakıyordu.

Roran içeri girerken Albriech, "... ve ben daha demirhaneden ayrılmamıştım bile!" diyordu. "Thane, beni gördüğüne yemin ediyor, ama ben kasabanın öteki tarafındaydım."

"Neler oluyor?" diye sordu Roran sırt çantasını indirerek.

Elain, Horst'la bakıştı. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Roran'ın önüne bir parça ekmek ve bir kâse soğuk güveç koydu. Sonra belirli bir ifade anyormuş gibi gözlerine baktı. "Nasıldı?"

Roran omuz silkti. "Ormanın çoğu yanmış ya da çürümüş, kullanmaya değer bir şey yok. Kuyu hâlâ sağlam, bu da sevinilecek bir şey, sanırım. Ekim mevsimine kadar başımın üstünde bir çatı olmasını istiyorsam kereste kesmek zorunda kalacağım. Şimdi söyleyin bana, neler oluyor?"

"Ha!" dedi Horst. "Büyük bir kavga oldu. Thane'in ürpanı kaybolmuş ve Albriech'in aldığını sanıyor."

"Büyük olasılıkla otların üstüne bırakmış, sonra da nereye koyduğunu unutmuştur." dedi Albriech homurdanarak.

"Olabilir," diye onayladı Horst gülümseyerek.

Roran ekmeğini ısırıldı. "Seni suçlaması çok mantıksız. Tırpana ihtiyacın olsa kendine bir tane yaparsın."

"Biliyorum," dedi Albriech sandalyeye oturarak. "Ama o tırpanını aramak yerine tarlasından çıkan birini gördüğüne ve onun da bana benzediğine dair hikâyeler anlatmaya başladı... ve bana benzeyen kimse olmadığına göre tırpan bende olmalı."

Kimsenin Albriech'e benzemediği doğrudu. Albriech hem babasının iriliğini, hem de Elain'in bal rengi saçlarını almıştı, bu da onu kahverengi saç renginin hâkim olduğu CarvahaU'da tuhaf biri yapıyordu. Onun tersine Baldor daha zayıf ve koyu renk saçlıydı.

"Eminim bulacaktır," dedi Baldor sessizce. "Bu arada ona fazla sinirlenmemeye çalış."

"Senin için söylemesi kolay."

Roran ekmeğin son lokmasını yutup güveci yemeye başlarken, "Yarın bana ihtiyacın var mı?" diye Horst'a sordu.

"Yok herhalde. Quimby'nin arabası üzerinde çalışıyor olacağım. Lanet olası çerçeve hâlâ yerine oturmuyor."

Roran memnun olarak başını salladı. "Güzel. O halde gidip avlanacağım. Vadinin aşağı tarafında fazla sıska olmayan geyikler vardı. En azından kaburgaları görünmüyordu."

Baldor birden neşelendi. "Arkadaş ister misin?"

"Tabi. Şafakta yola çıkabiliriz."

Roran yemeğini bitirince yüzünü ve ellerini temizledi, sonra zihnini temizlemek için dışarı çıktı. Boş boş gerinerek kasaba merkezine doğru yürümeye başladı.

Yolun yansına geldiğinde Seven Sheaves'den yükselen heyecanlı sesler dikkatini çekti. Merakla dönerek tavernaya doğru yollandı. Orada garip bir görüntü kendisini karşıladı. Binanın verandasında renkli derilerden oluşan bir ceket giymiş orta yaşlı bir adam kendisini karşıladı. Yanında tuzakçı kapanının çelik dişleriyle tutturulmuş bir bohça vardı. O heyecanla anlatırken bir düzine köylü dinliyordu. "Ben Therinsford'a geldiğimde Neil denen bu adama gittim. İyi, dürüst bir adam; baharda ve yazın tarlalarda ona yardım ettim."

Roran başıyla onayladı. Tuzakçılar kışlan dağlarda geçirir, baharda derilerini Gedric gibi tabakçılara satmak ve genellikle çiftçi yardımcılan olarak iş bulmak için geri gelirlerdi. Carvahall, Spine'in en kuzeyindeki köy olduğu için pek çok tuzakçı oradan geçirdi. Carvahall'de taverna, demirhane ve tabakhane bulunmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Birkaç bardak biradan sonra –konuşmamı hızlandırması için anlarsınız ya belki dünyaya birkaç küfür sallamanın ötesinde hiçbir şey konuşmadan geçen yarım yıldan sonra– Neil'e geldim, köpük hâlâ sakallarımıdaydı. Dedikodu yapmaya başladık. Sohbetimiz ilerledikçe ona toplu halde yaşayan bütün insanlar gibi, İmparator ya da kraldan –kangrenle ve cüzamla çürüsün– ne haber diye sordum. Bilmem gereken biri doğdu, öldü ya da sürüldü mü? Ve ne oldu biliyor musunuz? Neil öne doğru eğildi, iyice ciddileşerek ortalıkta bir söylenti dolaşüğını söyledi. Dras-Leona ve Gü'ead'da ve Alagaesia'nın her yerinde garip şeyler oluyormuş. Urgallar medeni topraklardan yok olmuşlar ve bunun için çok şükür, ama kimse nedenini ya da nereye gittiklerini bilmiyormuş. Akınların ve saldırıların sonucu olarak İmparatorluk'taki işin yansı bitmiş ve duyduğuma göre bu yalnızca silahlı haydutların işi değilmiş, çünkü saldırılar çok geniş kapsamlı, çok hesaplıymış. Hiçbir mal çalınmıyormuş, yalnızca yakılıp kirletiliyormuş. Ama hepsi bu da değil, oh hayır, hiç değil."

Tuzakçı başını sallayıp sözüne devam etmeden önce şarap tulumundan bir yudum aldı. "Kuzey bölgelerinde avlanan bir Shade söylentileri var. Du Weldenvardeh'in kıyısında ve Gil'ead yakınlarında görülmüş. Dişlerinin sivri, gözlerinin şarap kadar kırmızı ve saçlarının içtiği kan kadar kırmızı olduğunu söylüyorlar. Daha kötüsü, görünüşe göre, bir şey deli kralımızın cinlerini başına toplamış. Beş gün önce, güneyden gelen bir hokkabaz Ceunon'a giderken Therinsford'da durmuş ve askerlerin toplanmakta olduğunu, ama nedenini bilmediğim söylemiş." Omuzlarını silkti. "Ben daha meme emen bir bebekken babam duman olmayan yerden ateş çıkmadığım söylerdi. Belki de Varden'dir. Yıllar boyunca yaşlı Demir-Kemik'in başına yeterince bela oldu. Ya da belki de Galbatorix sonunda Surda'ya yeterince hoşgörü gösterdiğine karar verdi. En azından o asilerin aksine onu nerde bulacağım biliyor. Surda'yı bir ayının karıncayı ezdiği gibi ezecektir."

Tuzakçıya bir yığın sora yöneltilirken Roran gözlerini kırıştırdı. Shade haberi içine bir kuşku düşürdü –sarhoş bir ormancının uydurabileceği bir hikâyeye çok benziyordu– ama gerisi gerçek olabilecek kadar kötü görünüyordu. Surda... Uzak ülke konusunda çok az bilgi Carvahall'e ulaşıyordu, ama Roran en azından şunu biliyordu ki, Surda ve İmparator görünüşte barış halinde olsa da Surdahlar sürekli olarak kuzeydeki güçlü komşularının kendilerini işgal edeceği korkusuyla yaşıyordu. Bu yüzden krallan Orrin'in Varden'i desteklediği söyleniyordu.

Eğer tuzakçı, Galbatorix hakkında doğruyu söylüyorsa, bu gelecekte Çirkin bir savaşın olabileceği anlamına geliyordu.

Artan vergiler ve zorlu kısıtlamalar da bu savaşa eşlik ederdi. Önemli olayların olmadığı bir çağda yaşamayı tercih ederim. Karışıklıklar, bizimki gibi zaten zor olan hayatları olanaksıza yakın hale getiriyor.

"Dahası..." Tuzakçı burada duraklayıp yüzünde bilmiş bir ifadeyle parmağını burnunun ucuna dokundurdu. "Alagaesia'da yeni bir Süvari'ye dair hikâyeler var." Sonra kocaman, neşeli bir kahkaha atarak verandada sallanırken karnına şaplaklar indirdi.

Roran da güldü. Birkaç yılda bir süvari hikâyeleri çıkardı. İlk iki üç seferinde ilgisini çekmişti, ama kısa süre içinde bu tür hikâyelere güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti, çünkü sonunda hepsi boş çıkıyordu. Söylentiler dalıa parlak bir gelecek özlemi duyanların arzularından başka bir şey değildi.

Gitmek üzereyken Katrina'nın tavernanın bir köşesinde dikildiğim gördü. Üzerinde kurdelelerle süslü, kurumuş yaprak renginde, uzun bir elbise vardı. Katrina, Roran'ın kendisine baktığı yoğunlukta ona baktı. Yanına giden Roran, onun omzuna dokundu ve ikisi birlikte uzaklaştılar.

Carvahall'in kıyısına gidip yıldızlara baktılar. Gökyüzü o gece aydınlıktı, binlerce yıldız ateşiyle titreşiyordu. Üstlerinde bir ufuktan diğerine uzanan incimsi bant sürahidenden boşaltılan elmas tozu gibi parlıyordu.

Roran'a bakmayan Katrina başını omzuna yaslayıp sordu. "Günün nasıl geçti?"

"Eve gittim." Katrina'nın gerginleştiğini hissetti.

"Nasıldı?"

"Korkunç." Sesi titreyince sessiz kaldı, Katrina'ya sıkıca sanıldı. Yanağına dokunan bakımsız saçlarının kokusu şarap, baharat ve parfümü andıyordu. Yayılan koku içini ısıtıp onu rahatlattı. "Ev, ahır, tarlalar, hepsi ezilip geçilmiş... nereye bakacağımı bilmesem hiçbirim bulamazdım."

Sonunda Katrina. ona bakmak için döndü. Gözlerinde yıldızlar parlıyor, kederi yüzüne yansıyor. "Oh, Roran." Dudaklan bir an için Roran'ınkilere değdi ve onu öptü. "Çok büyük kayıplar yaşadın, ama hiç güçten düşmedin. Artık çiftliğe mi döneceksin?"

"Evet. Çiftçilik bildiğim tek şey."

"Peki ben ne olacağım?"

Roran tereddüt etti. Onunla flört etmeye başladığı andan itibaren bir gün evlenecekleri varsayımı söze dökülmesine de hep aralarında vardı. Roran'ın niyetini tartışmanın gereği yoktu; niyetleri gün gibi ortadaydı; bu yüzden sorusu Roran'ı rahatsız etti. Üstelik kendisi bir teklifte bulunmaya hazır değilken böyle açık bir tarzda konuyu ortaya getirmek ona uygunsuz göründü. Girişi yapmak onun işiydi –önce Sloan'a, sonra Katrina'ya– Katrina'nın değil. Ama artık konu ortaya getirildiğine göre Katrina'nın endişesiyle baş etmek zorundaydı. "Katrina... babana planladığım gibi yaklaşmam. Bana güler ve buna da hakkı var. Beklemek zorundayız. Yaşayacak bir yerim olduktan ve ilk hasadımı yaptıktan sonra beni dinleyecektir." Katrina bir kez daha gökyüzüne baktıktan sonra o kadar belli belirsiz bir şekilde fısıldadı ki Roran onun ne dediğini anlayamadı. "Ne?"

"Ondan korkuyor musun, dedim."

"Elbette hayır! Ben..."

"O halde yarın onun iznini alıp nişan yapmalısın. Şu anda hiçbir şeyin olmasa da bana iyi bir ev vereceğini ve gurur duyacağı bir damat olacağını anlamasını sağla. Birbirimize karşı böyle şeyler hissederken yıllarımızı birbirimizden ayrı geçirmemiz için bir neden yok."

"Bunu yapamam," dedi kederli bir sesle, Katrina'nın anlamasını dileyerek. "Sana bakamam, ben yapamam..."

"Anlamıyor musun?" Katrina sesinde bir aciliyet hissiyle geri çekildi. "Seni seviyorum Roran ve seninle olmak istiyorum, ama babamın benim için başka planları var. Senden çok daha uygun adaylar var ve sen geciktikçe onun onayladığı birisini kabul etmem için bana daha fazla baskı yapıyor. Benim, yaşlı bir kız kurusu olmamdan korkuyor ve bundan ben de korkuyorum. Carvahall'de çok zamanım ve seçeneğim yok... başka birini Kabul etmem gerekirse ederim." Araştırırcasına Roran'ın gözlerine bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. Bunları söyledikten sonra eteklerini toplayıp eve doğru koştu.

Roran Şaşkın bir halde olduğu yerde kalakaldı. Katrina'nın yokluğu ütlüği kaybetmesi kadar ani olmuştu; dünya birden soğuyup düşmanca bir hal almıştı. Sanki bir parçası koparılıp alınmıŐtı.

Horst'un evine dönüp yatağa girmesi saatler sürdü.

Avlanan Avcılar

Bulutlu sabahın erken saatlerinin soluk ışıklarında serin vadideki yolda öncülük ederken Roran'ın çizmelerinin altındaki toprak gıcırdayıyordu. Baldor, onu yakından takip ediyor, ikisi de yay taşıyordu. Geyiklere dair belirtiler görmek için etrafına bakarken ikisi de sessizdi.

"İşte," dedi Baldor alçak sesle, Anora'nın kıyısındaki bir böğürtlen çalısına doğru giden izleri işaret ederek.

Roran başıyla onaylayıp hayvan ayak izlerinin peşinden gitti. İzler bir günlük gibi görünüyordu, bu yüzden riske girerek, "Sana bir şey sorabilir miyim, Baldor?" dedi. "İnsanları iyi anlıyor gibisin."

"Elbette, neymiş?"

Uzun süre boyunca yalnızca ayak sesleri duyuldu. "Sloan, Katrina'yı evlendirmek istiyor, ama benimle değil. Geçen her gün kendisini memnun edecek bir ayarlama yapma şansı artıyor."

"Bu konuda Katrina ne diyor?"

Roran omuz silkti. "Sloan, onun babası. İstedığı kişi onu talep etmek için adım atmazken o babasına daha fazla karşı gelemez."

"Bu sen misin?"

"Evet."

"Bu yüzden bu sabah bu kadar erken kalktın." Bu bir soru değildi.

Aslında Roran uyuyamayacak kadar endişeliydi. Bütün geceyi Katrina'yı düşünerek geçirmiş, açmazına bir çözüm bulmaya çalışmıştı. "Katrina'yı kaybetmeye dayanmam. Ama Sloan'ın bize izin vereceğim sanmıyorum, hele benim durumum düşünülünce."

"Evet, ben de sanmıyorum," diye onayladı Baldor. Gözünün ucuyla Roran'a baktı. "Peki hangi konuda benim tavsiyemi istiyorsun?"

Roran genizden bir kahkaha attı. "Sloan'ı aksine nasıl inandırabilirim? Kan davası başlatmadan bu çıkmazı nasıl çözümlerim?" Ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapmalıyım?"

"Hiç fikrin yok mu?"

"Var da, pek memnuniyet verici türde değil. Katrina ve ben yalnızca nişanlandığımızı söyleyip –ki daha nişanlanmadık– sonuçlarına katlanabiliriz. Bu Sloan'ı nişanımızı kabul etmeye zorlar."

Baldor'un alını kırıştı. Kelimeleri dikkatle seçerek konuştu. "Belki, ama ay m zamanda Carvahall'de bir sürü kötü duyguya da yol açarsınız. Çok az insan hareketinizi onaylar. Katrina'yı seninle ailesi arasında seçim yapmaya zorlamak da akıllıca olmaz; yıllar sonra bu yüzden sana kızabilir."

"Biliyorum, ama başka hangi seçeneğim var?"

"Esaslı bir adım atmadan önce Sloan'ı yanına çekmeye çalışmanı tavsiye ederim. Özellikle sen kocayı boynuzlamak için ortalıktayken başka kimsenin öfkeli Katrina'yla evlenmeyeceği açık hale gelirse senin başarılı olma şansın artar." Roran kaşlarını çatıp yere baktı. Baldor bir kahkaha attı. "Eğer başarısız olursan, o zaman diğer bütün yollar gerçekten denediğini bilerek kendine güvenle ilerleyebilirsin. O zaman geleneklere karşı geldiğin için insanlar sana daha az kızacak ve Sloan'ın

inatçılığıyla bunu hak ettiğini söyleyeceklerdir."

"İki yol da kolay değil."

"Bunu en başında biliyordun." Baldor yine ciddileşti. "Sloan'a meydan okursan sert sözler söyleneceğine kuşku yok, ama sonunda işler yoluna girecektir; belki yine çok rahat olmaz, ama dayanılabilir hale gelir. Sloan'ın dışında gerçekten kızdıracağı insanlar Ouimby gibi namus timsalleri olacaktır, ama Quimby'nin öyle sağlıklı içkiler mayalayıp kendisinin nasıl böyle sert ve acımasız olduğu beni aşıyor."

Roran anlayarak başıyla onayladı. Carvahall'de yıllarca kin güdülebilirdi. "Seninle konuşabildiğimiz için sevindim. O kadar..." Eragon'la yaptığı o uzun tartışmaları hatırlayıp kekeleydi. Eragon'un dediği gibi ikisi kan dışında her açıdan kardeşti. Saat ya da durum ne olursa olsun sizi dinleyecek birinin olduğunu bilmek çok rahatlatıcıydı. Ve de bedeli ne olursa olsun o kişinin size hep yardım edeceğini bilmek.

Böyle bir bağın yokluğu Roran'ın kendini boşlukta hissetmesine neden oluyordu.

Baldor. onu sözünü bitirmesi için zorlamadı, şarap tulumundan bir yudum almasına izin verdi. Roran birkaç metre daha yola devam etti, ama bir koku düşüncelerini dağıtınca durdu.

Ağır bir yanık et ve yanık çam dalları kokuşuydu bu. Bizden başka kim olabilir burada? Derin derin nefes alarak bir daire çizdi, ateşin kaynağını bulmaya çalıştı. Yolun aşağı kısmından gelen hafif bir esinti sıcak, dumanlı bir dalga getirdi. Yiyecek kokusu ağzının sulanmasına neden olacak kadar yoğundu.

Baldor'u çağırdı, genç adam hemen yanına koştu. "Şu kokuyu duyuyor musun?"

Baldor başıyla onayladı. Birlikte yola dönüp güneye doğru indiler. Birkaç yüz metre ileride yol çalılıkların etrafında kıvrılıp gözden kayboluyordu. Viraja yaklaşırlarken vadinin üstündeki bulut katmanlarıyla bastırılan alçalıp yükselen sesler onlara ulaştı.

Çalılıkların dibinde Roran yavaşladı. Kendileri de avdayken insanları şaşırtmak aptalcaydı. Ama yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Belki seslerin sayısıydı; grup vadideki bütün ailelerden daha büyük gibiydi. Hiç düşünmeden yoldan çıkıp çalılıkların arkasına girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Baldor.

Roran parmağını dudaklarına götürdü, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak yola paralel bir şekilde yavaşça ilerledi. Virajı alırlarken donup kaldı.

Yolun kenarındaki çimenlerde kamp yapan askerler vardı. Otuz miğfer sabah güneşinde parlarken sahipleri birkaç ateşin üstünde pişen tavuk ve güveci yiyorlardı. Adamların üstü başı çamur ve seyahat lekeleriyle kaplıydı, ama yine de Galbatorix'in altın ipliklerle kenarları işlenmiş birbirine geçmiş alevler şeklindeki sembolü kırmızı tuniklerinde görülebiliyordu. Tuniklerinin altında çelik pullarla kaplı deri zırhlar, zincir zırhlı gömlekler ve sonra da minderli deri ceketler giymişlerdi. Askerlerin çoğunda geniş kılıçlar vardı, ama yarım düzinesi okçuydu, diğer yarım düzinesi de kötü görünümlü mızraklı balta taşıyordu.

Ortalarında da Therinsford'dan döndükten sonra köylülerin verdiği tanımlardan tanıdığı iki çarpık siyahlı gövde oturuyordu: yani çiftliğini talan eden adamlar. Birden kam dondu. Bunlar İmparator'un hizmetkârlarıydı! Parmakları yayına uzamrken ileri doğru bir adım attı, ama Baldor, onu gömleğinden

yakalayıp yere indirdi.

"Yapma. İkimizi de öldürteceksin."

Roran, ona öfkeyle baktı, sonra hırladı. "Onlar... onlar o serseriler..." Ellerinin titrediğini fark ederek durdu. "Geri dönmüşler!"

"Roran," diye fısıldadı Baldor telaşlı bir şekilde. "Hiçbir şey yapamazsın. Bak, onlar kral için çalışıyorlar. Kaçmayı basarsan bile her yerde kanun kaçağı sayılırsın ve Carvahall'e felaket getirirsin."

"Ne istiyorlar? Ne isteyebilirler?" Kral. Neden Galbatorix, babama işkence yapılmasını onayladı ?

"Garrow'dan istediklerini alamadıysa ve Eragon, Brom'la birlikte kaçtıysa, seni istiyorlar demektir." Baldor durakladı, sözcüklerin içine sinmesini bekledi. "Geri dönüp herkesi uyarmalıyız. Sonra da saklanmalıyız. Bir tek yabancıların atları var. Eğer hızlı koşarsak köye onlardan önce varabiliriz."

Roran çalıların arasından hiçbir şeyden haberi olmayan askerlere baktı. Kalbi intikam için deli gibi çarpıyor, saldırıp dövüşmek, bu iki felaket ajanını oklarla delik deşik etmek ve adaleti getirmek için yaygara koparıyordu. Bir kerede acısını ve kederini temizlediği sürece ölmesi fark etmezdi. Bütün yapması gereken ortaya çıkmaktı. Gerisi kendiliğinden gelirdi.

Yalnızca küçük bir adım.

Hıçkırıklarını bastırarak yumruğunu sıktı. bakışlarını yere indirdi. Katrina'yı bırakamam. Kaskatı bekledi –gözlerini sıkıca kapadı– sonra acı verici bir yavaşlıkla kendini geri çekti. "O halde eve dönelim."

Baldor'un tepkisini beklemezsizin cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde ağaçların arasından geçti. Kamp görüş alanından çıktıktan sonra yola çıkıp toprak yolda koşmaya başladı. Bütün düş kırıklığı, öfke ve hatta korkusunu hızına katmıştı.

Baldor yalpalayarak arkasından geldi, açık düzlükte hızlandı. Roran rahat bir yürüyüş hızına ulaşana kadar yavaşlayıp onu bekledi. "Sen haberi yay. Ben Horst'la konuşacağım." Baldor başıyla onaylayıp koşmaya devam etti.

İki mil sonra su içip biraz dinlenmek için durdular. Soluklan yavaşlayınca Carvahall'den önceki alçak tepelerde ilerlemeye devam ettiler. Engebeli arazi hızlarını büyük ölçüde yavaşlatıyordu, ama buna rağmen köy kısa süre içinde görüş alanlarına girdi.

Roran hemen demirhaneye koştu, Baldor kasaba merkezine doğru döndü. Hızla evleri geçerken Roran, İmparator'un gazabını uyandırmadan kaçmak ya da yabancıları öldürmek için planlar kuruyordu. Demirhaneye girdiğinde Horst'u Quimby'nin arabasına pim çakıp şarkı söylerken buldu:

...hey O!

Ve sıkarak ve koşarak,

Paslı demirden yaparak! Oyunbaz paslı demir.

Toprağın kemiklerine vurarak ve çarparak,

Oyunbaz paslı demiri fethettim!

Horst, Roran'ı görünce çekici havada kaldı. "Ne oldu çocuk? Baldor yaralandı mı?"

Roran başını iki yana sallayıp öne doğru eğildi, nefes almaya çalıştı. Kısa aralıklarla soluk alıp vererek gördüklerim ve bütün olası anlamlarını tekrarlardı. En önemlisi de yabancıların İmparator'un ajanları olduğuydu.

Horst sakalını sıvazladı. "Carvahall'den ayrılmalısın. Evden biraz yiyecek ve benim kısrağımı alıp –Ivor, onunla kütük topluyor– tepelere git. Biz askerlerin ne istediğini anladıktan sonra sana haber vermesi için Albriech veya Baldor'u gönderirim."

"Beni sorarlarsa ne diyeceksin?"

"Avlandığını ve ne zaman geri döneceğini bilmediğimi. Bu doğru sayılır. Seni kaybetme korkusuyla ağaçların arasında dolanacaklarını sanmıyorum. Tabi peşinde olduklarının sen olduğunu var sayarsak."

Roran başıyla onayladı, sonra dönüp Horst'un evine girdi. Kısrağın yiyeceğini ve torbalarını aldı. Pancar ve bir somun ekmeğim çıkın yapıp teneke bir kutu aldı, yalnızca durumu Elain'e açıklayacak kadar duraklayıp dışarı fırladı.

Carvahall'den doğuya, Ivor'un çiftliğine doğru koşarken yiyecek çıkını taşımak zor oluyordu. Ivor çiftlik evinin arkasında dikilmiş, yerdeki karaağacın kökleri çekmek için çaba sarf eden ata söğüt dalıyla hafifçe vuruyordu.

"Hadi ama!" diye bağırdı çiftçi. "Sırtını ona ver!" At harcadığı çabayla titriyor, ağzı köpürüyordu, ama son bir çabayla kütüğü yana doğru eğmeyi başardı, böylece kökler çarpılmış parmaklar gibi gökyüzüne yükseldi. Ivor dizginleri çekerek atın çabasını durdurdu ve onu dostça okşadı. "Tamam.. İşte oldu."

Roran, ona uzaktan el salladı, yaklaşınca da atı işaret etti. "Onu almam gerek." Nedenlerini açıkladı.

Ivor küfredip homurdanarak atın dizginlerini çözmeye başladı. "Ne zaman biraz iş yapmaya başlasam mutlaka bir şey çıkar. Daha önce değil." Kaşlarını çarpıp Roran'ın büyük bir dikkatle eyeri takısını seyretmeye başladı.

Roran hazır olduğunda elinde yayıyla ata atladı. "Neden olduğum bu sıkıntı için özür dilerim, ama elimde değildi."

"Sorun değil. Yalnız dikkat et de yakalanma."

"Tamam."

Topuklarını atın iki yanına bastırırken Roran, Ivor'un seslendiğini duydu. "Sakın başını derde sokma."

Roran sırtarak başını iki yana salladı, atın boynuna doğru eğildi. Kısa süre sonra Spine'in eteklerine vardı ve Palancar Vadisi'nin kuzey ucunu oluşturan dağlara tırmanmaya başladı. Dağın sırtında görülmeden Carvahall'i izleyebileceği bir noktaya tırmandı. Atını bağlayıp beklemeye başladı.

Koyu renk çamlara bakarken ürperdi. Spine'a bu kadar yakın olmak hoşuna gitmiyordu. Carvahall'den hiç kimse bu dağ sırtına ayak basmaya cesaret edemezdi ve edenler de genellikle geri dönmezdi.

Kısa süre sonra Roran askerlerin ikili sıra halinde yolda ilerlediklerini gördü. İki uğursuz adam da önlerindeydi. Carvahall'in girişinde pejmürde kılıklı bir grup adam tarafından durduruldular. Adamların bazılarının ellerinde mızrak vardı. Öndeki iki adam konuştu, sonra saldırıyı ilk kimin yapacağını görmek için bekleyen köpekler gibi birbirlerine baktılar. Uzun bir süre sonra Carvahairi adamlar kenara çekilip davetsiz misafirlerin geçmesine izin verdiler.

Şimdi ne olacak, diye merak etti Roran topuklarının üstünde ileri geri sallanarak.

Akşam olmadan askerler köyün yakınına kamp kurdular. Çadırları, nöbetçiler devriye gezerken garip gölgelerle titreşen alçak gri bir blok oluşturuyordu. Blokun ortasındaki büyük ateşten duman bulutlan yükseliyordu.

Roran da kendi kampını kurmuştu ve şimdi yalnızca seyredip düşünüyordu. Yabancılar evini tahrip ettiğinde istediklerini, yani Eragon'un Spine'dan getirdiği taşı, aldıklarını sanmıştı. Bulamamış olmalılar, diye düşündü. Belki Eragon taşla birlikte kaçmayı başarmıştır... Belki onu korumak için kaçması gerektiğini düşünmüştür. Kaşlarını çattı. Bu Eragon'un neden kaçüğünü açıklayabilirdi, ama Roran'a göre hâlâ inanılması zordu. Nedeni her neyse, o taş kral için fantastik bir hazine olmalı, yoksa geri almak için bu kadar adam göndermezdi, ama neden bu kadar değerli olduğunu anlayamıyorum. Belki de sihirlidir.

Serin havayı derin derin içine çekerken bir baykuşun ötüşünü dinledi. Bu arada bir hareket dikkatini çekti. Dağdan aşağıya bakarken yaklaşan bir adam gördü. Yayını çekerek bir kayanın arkasına saklandı. Gelenin Albriech olduğundan emin olana kadar bekledi, sonra yumuşak bir şekilde ıslık çaldı.

Albriech kısa süre sonra kayaların yanına vardı. Sırtındaki dolu çantayı homurtuyla yere bıraktı. "Seni hiç bulamayacağımı sandım."

"Bulmana şaşırdım."

"Günbatımından sonra ormanda dolaşmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Bir ayıya ya da daha kötüsüne rastlamaktan korkarak yürüyüp durdum. Bana sorarsan Spine bir insan için iyi bir yer değil."

Roran dönüp Carvahall'e baktı. "Eee, neden gelmişler?"

"Seni gözaltma almak için. Sen 'avdan' dönene kadar beklemeye niyetliler."

Roran tok bir ses çıkararak yere oturdu, soğuk bir beklentiyle midesi düğüm düğüm olmuştu. "Bir neden söylediler mi? Taştan söz ettiler mi?"

Albriech başını iki yana salladı. "Bütün söyledikleri kralla ilgili bir iş olduğu. Bütün gün sen ve Eragon'la ilgili sorular sordular... ilgilendikleri tek şey buydu." Tereddüt etti. "Ben de burda kalırdım, ama yarın ortada olmazsam bunu fark ederler. Sana bir sürü yiyecek ve battaniye getirdim. Yaralanman olasılığına karşı Gertrude'un merhemleri de var. Burda iyi olacaksın."

Enerjisini toplayan Roran gülümsedi. "Yardımanın için teşekkürler."

"Kim olsa aynısını şeyi yapardı," dedi Albriech utangaç bir şekilde omuz silkerek. Gitmek üzere kalktı, sonra omzunun üstünden bakarak, "Bu arada o iki yabancıya... Ra'zac deniyormuş," dedi.

Saphira'nın Sözü

Yaşlılar Konseyi'yle buluştuktan sonraki sabah Eragon, Saphira'nın eyerini temizleyip yağlarken – kendini aşırı yormamaya dikkat ediyordu– Orik, onu ziyarete geldi. Cüce, onun kayışı temizlemesini bekleyip sordu. "Bugün daha iyi misin?"

"Biraz."

"Güzel, senin gücüne ihtiyacımız var. Kısmen senin iyi olup olmadığını görmeye geldim, bir de eğer işin yoksa Hrothgar, seni görmek istiyor."

Eragon, Cüceye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onun için her zaman zamanım vardır. Bunu biliyor olmalı,"

Orik güldü. "Ah, ama güzelce sormak kibarlıktır." Eragon eyeri bırakırken Saphira köşesindeki minderlerin üstünden kalkıp dostça bir kükreyle Orik'i selamladı. "Sana da günaydın," dedi başını eğerek.

Orik onları Tronjheim'in dört ana koridorundan birinden geçirip merkezi odaya ve yeraltına, Cüce kralın taht odasına inen aynalı merdivenlere doğru götürdü. Ama odaya varmadan önce dönerek birkaç basamaktan indi. Orik'in Isidar Mithrim'in enkazını görmekten kaçınmak için bir yan geçitten geçtiğini anlamak Eragon'un birkaç dakikasını aldı.

Yedi-uçlu taçla oyulan granit kapıların önünde durdular. Girişin iki tarafındaki yedi zırhlı Cüce aynı anda baltalarının sapıyla yere vurdular. Tahtanın taşa vurunca çıkardığı ses yankılanırken kapılar içe doğru açıldı.

Eragon başını Orik'e doğru sallayarak Saphira'yla birlikte loş odaya girdi. Geçmiş kralların heykellerinin önünden yürüyüp Cüce krala doğru ilerlediler. Ağır siyah tahtın dibinde Eragon başıyla selam verdi. Karşılık olarak Cüce kral da kır saçlı başını öne eğdi. Altın miğferine işlenmiş yakutlar ışıktaki sıcak demir benekler gibi parlıyorlardı. Savaş topuzu Volund zırhla kaplı bacaklarının üstünde duruyordu.

Hrothgar konuştu: "Shadeslayer, salonuma hoş geldin. Tanıştığımızdan beri çok şey yaptın. Ve görünüşe göre Zar'roc konusunda yanıldığını kanıtlandı. Morzan'ın kılıcını sen taşıdığın sürece Tronjheim'da kabul edilecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Eragon ayağa kalkarak.

"Ayrıca," diye kükredi Cüce. "Farthen Dûr savaşında taktığın zırhın da sende kalmasını istiyoruz. Şu anda en becerikli demircilerimiz onu onarıyor. Ejderha zırhı da aynı şekilde tamir ediliyor. Onanı tamamlandığında Saphira istediği kadar ya da artık kendisine küçük gelene kadar onu kullanabilir. Minnettarlığımızı gösterebilmek için yapabileceğimizin en iyisi bu. Galbatorix'le savaş olmasaydı senin adına ziyafet verilir ve kutlamalar yapılırdı... ama bu daha uygun bir zamana kadar beklemek zorunda."

Hem kendisinin, hem de Saphira'nın duygularını dile getiren Eragon, "Bütün beklentilerimizin ötesinde cömert davrandınız," dedi. "Bu soylu armağanları onurla taşıyacağız."

Açıkça memnun olan Hrothgar yine de kaşlarını çattı. "Ama bu kadar tatlı söz yeter. Klanların Ajihad'ın vekili konusundaki talepleriyle kuşatılmış durumdayım. Yaşlılar Konseyi dün Nasuada'yı

destekleyeceğini bildirdiğinde, tahta çıktığımdan beri görmediğim bir şamata koptu. Şefler Nasuada'yı mı kabul edecek, yoksa yeni bir aday mı belirleyecek karar vermek zorunda. Çoğu Nasuada'nın Varden'i yönetmesine karar verdi, anı ben bu konuda bir şey söylemeden önce senin nerde durduğunu bilmek istiyorum, Eragon. Bir kralın yapabileceği en kötü şey bir aptal gibi görünmektir."

Ona ne kadarını anlatmalıyım, diye Saphira'ya sordu Eragon, hızla üşünerek.

Bize her zaman adil davrandı, ama başka insanlara ne gibi sözler verdiğini bilemeyiz. Nasuada iktidara geçene kadar dikkatli olsak iyi olur.

Tamam.

"Saphira ve ben ona yardım etmeye karar verdik. Biz Nasuada'nın atanmasına itiraz etmeyeceğiz. Ve..." Eragon fazla ileri gidip gitmediğini merak etti. "Sizin de aynı şeyi yapmanızı rica ediyorum; Varden'in içinde bir kavga çıkmamalı. Birliğe ihtiyaçları var."

"Vay canına," dedi Hrothgar, arkasına yaslanarak. "Yeni bir otoriteyle konuşuyorsun. Önerin iyi bir öneri, ama bir sorum var: Nasuada'nın akıllı bir lider olacağını düşünüyor musun, yoksa onu seçmek için başka nedenlerin mi var?"

Bu bir sınav, diye uyardı Saphira. Neden onu desteklediğimizi bilmek istiyor.

Eragon dudaklarının yan gülümsemeye seğirdiğini hissetti. "Ben onun yaşından daha akıllı ve kurnaz olduğunu düşünüyorum. Varden için iyi olacaktır."

"Onu bu yüzden mi destekledin?"

"Evet."

Hrothgar başını sallayıp uzun, kar beyazı sakalını aşağı eğdi. "Bu beni rahatlattı. Son günlerde neyin doğru ve iyi olduğu çok az, bireysel gücü kazanmanın yolları çok fazla düşünülüyor. Bu aptallığı seyredip sinirlenmemek çok zor."

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu. Eragon uzun taht odasını boğucu hale getiren sessizliği bozmak için, "Ejderha yuvasına ne olacak?" diye sordu. "Yeni bir zemin döşenecek mi?"

Kralın gözlerinde ilk kez bir keder ifadesi belirdi, gözlerinin etrafındaki kırışıklar bir arabanın tekerleğindeki çubuklar gibi derinleşti. Eragon bir Cücenin ağlamaya çok yaklaştığını ilk kez görüyordu. "Bu adım atılmadan önce çok fazla konuşma yapmak gerekiyor. Saphira ve Arya'nın yaptığı korkunç bir işti. Belki gerekliydi, ama korkunçtu. Ah, belki de Isidar Mithrim kınlacağına Urgallar bizi ezip geçse daha iyiydi. Tronjheim'in kalbi parçalandı, tabii, bizim de." Hrothgar yumruğunu göğsüne koydu, soma yavaşça yumruğunu açıp Volund'un deri kaplı sapını tutmak için uzandı.

Saphira, Eragon'un zihnine dokundu. Eragon, Saphira'da birkaç duygu hissetti, ama onu en fazla şaşırtan şey pişmanlık ve suçluluk duygusu oldu. Bu gerekli olsa da Yıldız Gül'ün ölümüne gerçekten üzülmişti. Ufaklık, dedi Saphira, bana yardım et, Hrothgar'la konuşmam lazım. Ona sor: Cücelerin kırık parçalardan Isidar Mithrim'i yeniden yapacak becerileri var mıymış?

Eragon bu sözleri tekrarlarlarken Hrothgar kendi dilinde bir şeyler mırıldandı, sonra, "Bu becerimiz var, ama ne olmuş? Bu iş aylar ya da yıllar sürer ve sonuç, bir zamanlar Tronjheim'a zarafet katan güzelliğin alay konusu olmasına neden olur! Buna izin veremem," dedi.

Saphira gözlerini bile kırpmadan krala bakıyordu. Şimdi ona söyle: eğer Isidar Mithrim tek parçası bile kaybolmadan bir araya getirilirse sanırım ben onu yeniden bir bütün haline getirebilirim.

Eragon, Hrothgar'ı unutarak şaşkınlıkla Saplüra'ya baktı. Saphira! Bunun gerektireceği enerjiyi düşün! Kendi isteğinle sihir yapamadığını kendin söylemiştin, bunu yapabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Eğer gereksinim yeterince büyükse yapabilirim. Bu benim Cücelere vereceğim bir hediye olacak. Brom'un mezarını hatırla; bunun şüphelerini yok etmesine izin ver. Ve ağzını kapat; bu yaptığın kabalık ve kral da bizi seyrediyor.

Saphira'nın sözleri üzerine Hrothgar heyecanla doğruldu. "Bu mümkün mü? Elfler bile böyle bir işe kalkışamaz."

"Saphira yeteneklerinden emin."

"O halde yüzlerce yıl sürse bile Isidar Mithrim'i yeniden inşa edeceğiz. Mücevher için bir çerçeve oluşturup her parçayı orijinal yerine koyacağız. Tek bir parça bile unutulmayacak. Kıpırdatmak için büyük parçaları kırmamız bile gerekse bütün becerimizle bunu yapacağız, böylece tek tor toz veya kırıntı bile kaybolmayacak. Sonra işimiz bittiğinde siz gelip Yıldız Gül'ü iyileştireceksiniz."

Geleceğiz," diye onayladı Eragon başıyla selam vererek.

Hrothgar'ın gülümsemesi granit bir duvarın çatlaması gibiydi. "Bana çok büyük bir keyif verdin, Saphira. Bir kez daha yaşamak ve yönetmek için bir nedenim olduğunu hissetmeye başladım. Eğer bunu yaparsan, her yerdeki köleler nesiller boyunca adını saygıyla anacaktır. Şimdi benim hayır dualarınıla gidin, ben de haberi klanlar arasında yayayım. Benim duyurumu beklemek zorunda olduğunuzu hissetmeyin, çünkü hiçbir Cüce bu habere itiraz etmeyecektir; karşılaştığınız herkese haberi verin. Koridorlarda ırkımızın sevinci yankılsın."

Eragon ve Saphira bir kez daha selam verip hâlâ tahtında gülümsemekte olan kralın yanından ayrıldı. Koridora çıküklarında Eragon, Orik'e konuşulanları anlattı. Cüce hemen çöküp Saphira'nın önündeki yeri öptü. Sırıtarak ayağa kalkıp Eragon'un kolunu tuttu. "Bu gerçekten bir mucize. Son olaylarla savaşmak için bize gerçek bir umut verdiniz. Bahse girerim bu gece herkes içecektir!"

"Ve yarın cenaze töreni var."

Orik bir an için ciddileşti. "Evet, yarın. Ama o zamana kadar mutsuz düşüncelerin bizi rahatsız etmesine izin veremeyiz! Gelin!"

Eragon'un elini tutan Cüce onu Tronjheim'ın içinden geçirip bir sürü Cücenin taş masalarda oturduğu büyük bir ziyafet salonuna götürdü. Orik bir masanın üstüne çıkıp masadaki tabakları dağıttı, gürleyen sesiyle Isidar Mithrim haberini verdi. Sevinç çığlıkları ve bağışmalar Eragon'u neredeyse sağır ediyordu. Cücelerin hepsi Saphira'nın yanına gelip Orik gibi yeri öpmek istiyordu. Bu iş bittiğinde yemeklerini bırakıp taş fincanlarını bira ve alkolle doldurdular.

Eragon kendini şaşırtan bir rahatlıkla kutlamalara katıldı. Bu onun yüreğinde biriken üzüntünün hafiflemesine yardımcı olmuştu. Ama yine de, kendini tam bir sefahate kaptırmadı, çünkü ertesi gün kendilerini bekleyen görevlerinin farkındaydı ve bunun için zihninin açık olmasını istiyordu.

Saphira bile alkollü içkiden bir yudum içti ve hışına gittiğini gören Cüceler onun için bir fiçiyi yuvarlayarak getirdiler. Güçlü çenelerini yavaşça fiçiden geçiren Saphira üç uzun yudumla içkiyi

bitirdi, sonra başını tavana doğru kaldırıp dev bir alev çıkararak geçirdi. Eragon'un Cüceleri Saphira'ya yaklaşmanın güvenli olduğu konusunda ikna etmesi birkaç dakika aldı, ama bir kez ettikten sonra bir fiçı daha getirdiler –aşçının itirazlarına aldırmayarak– ve şaşkınlık içinde onu da bitirmesini seyrettiler.

Saphira iyice sarhoş hale gelirken duyguları ve düşünceleri daha büyük bir güçle Eragon'un zihnini kapladı. Eragon'un kendi duyularına güvenmesi zorlaştı: Saphira'nın görüşü kendisinininkini kaplıyor, hareketlerini bulanıklaştırıp renkleri değiştiriyordu. Aldığı kokular bile zaman zaman değişiyor, daha keskin ve kuvvetli hale geliyordu.

Cüceler birlikte şarkı söylemeye başladı. Ayakta dururken sallanan Saphira onlarla birlikte mırıldanıyor, her satın kükremeye vurguluyordu. Eragon da onlara katılmak için ağzını açtı, ama ağzından sözcük yerine bir ejderhanın hırlayan sesi çıktı. Bu iş çok ileri gidiyor, diye düşündü... Yoksa yalnızca sarhoş mu oldum? Bunun önemli olmadığına karar verip gürültülü bir şekilde şarkı söylemeye devam etti.

Isidar Mithrim'e dair haberler yayılırken Cüceler salona dolmaya devam etti. Kısa süre içinde yüzlercesi masaları doldurup Eragon ve Saphira'nın etrafında sıkı bir halka oluşturdu. Orik'in çağırdığı müzisyenler bir köşeye yerleşip enstrümanlarını yeşil örtülerini çıkardılar. Kısa süre içinde arplar, utlar ve gümüşü flütlerin yaldızlı melodileri kalabalığın üstüne yayılmaya başladı.

Gürültü ve heyecanın yatışması saatler sürdü. O zaman Orik bir kez daha masaya çıktı. Bir elinde kapağı yamuk bir şekilde kapanmış içki şişesiyle dengesini bulmak için bacaklarını ayırarak dikildi. "Dinleyin! Dinleyin! En sonunda gereği gibi bir kutlama yapabildik. Urgallar gitti, Shade öldü ve biz kazandık!" Cüceler onaylayarak masalara vurdular. Güzel bir konuşmaydı: kısa ve anlamlı. Ama Orik'in sözleri daha bitmemişti. "Eragon ve Saphira ya!" diye kükredi, içki şişesini kaldırarak. Bu da iyi karşılandı.

Eragon ayağa kalkıp selam verdi, bunun üzerine daha fazla sevinç çığlığı duyuldu. Yanındaki Saphira ön ayağını göğsüne götürüp Eragon'un hareketini taklit etti. Sendeleyince Cüceler içinde buldukları tehlikeyi fark ederek onun yanından kaçıştılar. Tam zamanında hareket etmişlerdi. Saphira büyük bir hışırtıyla sırtüstü devrildi, ziyafet masasının üstüne düştü.

Eragon'un sırtından büyük bir acı geçti ve Saphira'nın kuyruğuyla başsız bir şekilde yere yıkıldı.

Ölü Ayini

"Uyan Knurlheim! Şimdi uyuyamazsın. Kapıda bize ihtiyaçları var, bizsiz başlamayacaklar."

Eragon gözlerini zorla açarken başının zonkladığını, vücudunun acıdığını hissetti. Soğuk bir taş masada yatıyordu. "Ne?" Dilindeki acı tat nedeniyle yüzünü buruşturdu.

Orik sakalını sıvazladı. "Ajihad'ın cenaze töreni. Orda olmalıyız!"

"Hayır, beni ne diye çağırdın sen?" Hâlâ ziyafet salonundaydılar, ama içerisi onlar dışında boştu. Saphira iki masanın arasında yan tarafının üstünde yatıyordu. Kıpırdanıp başını kaldırdı, kırmızı gözlerle baktı.

"Taşkafa! Sana Taşkafa dedim, çünkü nerdeyse bir saattir seni çağırıyorum."

Eragon doğrulup sendeleyerek masadan indi. Bir gece öncesinin anılan zihninden geçti. Saphira, sen nasılsın, diye sordu ona doğru yalpalayarak.

Saphira başını dikkatle döndürdü, kırmızı dilini tatsız bir şey yemiş kedi gibi dişlerinin üstünde gezdirdi. İyi... sanırım. Sol kanadımda bir gariplik var: galiba onun üstüne düştüm. Ve başımda binlerce sıcak ok var.

"Düştüğü zaman kimse yaralandı mı?" diye sordu Eragon endişeyle.

Cücenin kalın göğsünden içten bir kahkaha koptu. "Yalnızca gülmekten yerlere düşenler. Sarhoş olup buna selam duran bir ejderha! Eminim bunun şarkısı yıllarca söylenecek." Saphira kanatlarını oynatıp soğuk bir biçimde uzaklara baktı. "Seni burda bırakmanın en iyisi olacağını düşündük, çünkü seni kıpırdatamadık, Saphira. Bu durum baş aşçıyı Çok kızdırdı; dört fiçidan sonra en iyi stoklarını içmenden korktu."

Ve sen de bir keresinde beni içki içtiğim için azarlamışım! Dört fiçi içki içsem ölürdüm!

Sen ejderha değilsin çünkü.

Orik, Eragon'un kollarına bir giysi yığını attı. "Al bunları giy. Cenaze töreni için senin kendi giysilerinden daha uygun. Ama acele et, çok az zamanımız kaldı." Eragon büyük mücadelelerle giysileri giydi; bileklerinde ipler olan kabarık beyaz bir gömlek, altın örgüler ve işlemelerle süslenmiş kırmızı bir yelek, çıtçıtı bir broşla boğazının altından bağlanan yuvarlak bir başlık. Her zamanki deri kayışın yerine Zar'roc süslü bir kemere bağlanmıştı.

Eragon yüzünü yıkayıp saçlarını düzeltmeye çalıştı. Sonra Orik, onu ve Saphira'yı salondan çıkarıp Tronjheim'in güney kapısına doğru koşturdu. "Burdan başlamalıyız," diye açıkladı, kısa bacaklarıyla şaşırıcı derecede hızlı yürüyerek. "Çünkü Ajihad'ın tören alayı üç gün önce burda durdu. Mezara doğru yolculuğu kesintiye uğratılmamalı, yoksa ruhu huzur bulmaz."

Garip bir âdet, dedi Saphira.

Eragon onaylarken Saphira'nın yürüyüşünde hafif bir dengesizlik sezdi. Carvahall'de insanlar genellikle çiftliklerine, eğer köyde yaşıyorlarsa küçük mezarlığa gömülürlerdi. Tören alayına eşlik eden tek ritüel, bazı baladların sözlerinin tekrarlanması, daha sonra akrabalar ve arkadaşlara verilen ziyafetti. Cenaze töreni süresince dayanabilecek misin, diye sordu, Saphira bir kez daha sendeleyince.

Saphira hafifçe yüzünü buruşturdu. Buna ve Nasuada'nın atanmasına, ama sonra uyumaya ihtiyacım var. Tanrı'nın cezası içki!

Orik'le konuşmasına dönen Eragon sordu. "Ajihad nereye gömülecek?"

Orik yavaşlayıp dikkatle Eragon'a baktı. "Bu klanlar arasında çekişme konusu oldu. Bir Cüce öldüğünde bir taşın kapatılması gerektiğini, yoksa atalarına hiç katılamayacağına inanırız... Bu karmaşık bir konu ve bir yabancıya daha fazlasını anlatamam... ama böyle bir cenaze töreni yapmak için büyük çaba sarf ettik. Utanç, kendilerinden birinin daha önemsiz bir yerde yatmasına izin veren ailenin ya da klanındır.

"Farthen Dûr'un altında burda ölen bütün knurlanın, Cücelerin evi olan bir oda vardır. Ajihad oraya götürülecek. O insan olduğu için bizim gibi gömülemez, ama onun için boş bir girinti ayrıldı. Orada Varden, onu bizim kutsal mezarlarımızı rahatsız etmeden ziyaret edebilir ve Ajihad hak ettiği saygıyı görecektir."

"Kralımız Varden için çok şey yapmış," dedi Eragon.

"Bazılarının bunun çok fazla olduğunu düşünüyor."

Farthen Dûr'a sızan belli belirsiz gün ışığını ortaya çıkarmak için gizli zincirlerinin üstünde kaldırılan kalın kapının önünde dikkatle dizilmiş bir sıra insan gördüler. Siyah zırhlı altı adam tarafından taşınan Ajihad beyaz mermerin üstünde soğuk ve solgun bir şekilde yatıyordu. Başında değerli taşlarla süslenmiş bir miğfer vardı. Elleri göğsünde, bacaklarını ve göğsünü örten kalkanın altından çıkan çıplak kılıcının fildişi kabzasının üstünde kavuşturulmuştu. Ay ışını halkalarına benzer gümüş zırh zincirleri uzuvlarından aşağı inip sedyeye dökülüyordu.

Cesedin tam arkasında Nasuada vardı; samur peleriniyle ciddi ve güçlü görünüyordu, ama gözyaşları duruşunu süslüyordu. Yanında koyu renk kaftamıyla Hrothgar duruyordu; ardından Arya; duruma uygun pişmanlık ifadeleriyle Yaşlılar Konseyi ve son olarak Tronjheim'dan bir mil boyunca uzanan yas tutanlar geliyordu.

Tronjheim'ın yarım mil uzaktaki merkezi odasına giden dört kat yüksekliğindeki salonun her kapısı ve kemeri açılmış, insan ve Cücelerle dolmuştu. Gri yüzlerin arasında uzun kumaşlar sarkıyordu. Saphira ve Eragon görüldüğünde yüzlerce iç çekiş ve fısıltı duyuldu.

Jörmundur kendisine katılması için onları çağırdı. Eragon ve Saphira düzeni bozmamaya çalışarak sıralanmış insanların arasından Jörmundur'un yanındaki boşluğa doğru geçerken Sabrae'nin onaylamayan bakışlarıyla karşılaşular. Hrothgar'ın arkasında durmak için Orik yanına gitti.

Birlikte beklemeye başladılar, ama Eragon neyi beklediklerini bilmiyordu. Bütün fenerlerin kepenkleri indirilmişti, böylece serin alacakaranlık hava ortamı doldurmuş, olaya ruhani bir his katmıştı. Kimse kıpırdamıyor ve nefes almıyor gibiydi: kısa bir an için Eragon hepsinin donmuş heykeller olduğunu düşündü. Tek bir tütsü dumanı cenazeden yükseliyor, sedir ve ardıç kokusu yayarak tavana doğru kıvınlı kıvınlı uzamıyordu. Salondaki tek hareket buydu.

Tronjheim'ın derinlerinden bir gong sesi duyuldu. Güm. Güçlü ses kemiklerinde yankılandı, taş büyük bir çan gibi yankılanırken dağ-şehir titreşti.

İleri doğru yürüdüler.

Güm. İkinci notayla daha alçak bir başka ses biricisine karıştı, trampet sesleri salonda amansızca yankılandı. Sesin gücü onları görkemli bir hızla ilerlemeye zorladı, her adım olaya uygun bir önem, amaç ve ağırlık kazandırdı. Çevrelerini saran bu vuruş sesleri arasında herhangi bir düşünce var olamazdı, yalnızca trampetlerin ustaca ayarttığı duygu birikimi, gözyaşlarıyla aynı anda var olan buruk neşe vardı.

Güm.

Tünel sona erdiğinde Ajihad'ı taşıyanlar merkezi odaya girmeden önce oniks sütunların arasında durdular. Eragon orada kölelerin Isidar Mithrim'e bakarak daha da ciddileştiklerini gördü.

Güm.

Kristal mezarlığa doğru yürüdüler. Halka biçiminde bir yükselti oluşturan cam kırıkları büyük odanın ortasında yatıyor, yere işlenmiş çekiç ve beş uçlu yıldızlar çevreliyordu. Parçaların çoğu Saphira'dan daha büyüktü. Yıldız safirin ışınları parçaların arasında titreşmeye devam ediyor, bazılarında gülün yaprakları hâlâ görülebiliyordu.

Güm.

Taşıyıcılar jilet keskinliğinde sayısız parçanın arasında ilerlemeye devam etti. Sonra tören alayı dönüp aşağıdaki tünele giden geniş basamaklardan inmeye başladı. Pek çok mağaradan ve Cüce çocukların annelerine sıkıca sarılıp iri gözlerle olanları seyrettikleri taş kulübelerin yanından geçtiler.

Güm.

Son darbeye birlikte grup, yanlarında başka girintilerin de bulunduğu büyük mezarın üstünde dallanan sarkıtların altında durdular. Her girintide üzerinde bir isim ve klan sorgucunun bulunduğu bir mezar vardı. Binlerce –yüz binlercesi– orada gömülüydü. Tek ışık aralıklı olarak yerleştirilmiş kırmızı fenerlerden geliyordu.

Bir duraklamadan sonra taşıyıcılar ana odaya bağlı küçük odaya yürüdüler. Ortadaki yükseltilmiş platformda bekleyen karanlığa açılan büyük bir yeraltı odası vardı. Tepede rûnlarla şunlar yazılıydı:

Bütün Knurla, İnsan ve Elfler,
Bu Adamı
Hatırlasın.
Çünkü o Soylu, Güçlü ve Akıllıydı.
Gûntera Arûna

Yas tutanlar etrafına toplanırken Ajihad yeraltı odasına indirildi. Onu şahsen tanıyanların yaklaşmasına izin verildi. Eragon ve Saphira beşinci sıradaydı, arkalarında Arya vardı. Cesedi görmek için mermer merdivenlerden inerlerken Eragon boğucu bir keder duygusunun kendisini pençesine aldığı hissetti. Bunu Ajihad'ın olduğu kadar Murtagh'ın da cenaze töreni olarak gördüğü için acısı iki katına çıkıyordu.

Mezarın kenarında duran Eragon, Ajihad'a baktı. Hayatında hiç olmadığı kadar sakin ve huzurlu görünüyordu. Sanki ölüm onun büyüklüğünü kabul etmiş ve bütün dünyevi endişeleri yok ederek onurlandırmıştı onu. Eragon, Ajihad'ı yalnızca kısa bir süredir tanıyordu, ama bu süre içinde ona hem insan olarak, hem de temsil ettikleri yüzünden saygı duymaya başlamıştı: zorbalıktan kurtuluş. Ayrıca,

Palancar Vadisi'nden ayrıldıklarından beri Eragon ve Saphira'ya güvenli bir sığınak veren ilk kişi Ajihad'dı.

Kederli Eragon sunabileceği büyük bir övgü düşünmeye çalıştı. Sonunda boğazındaki yumruyu aşmayı başararak şunları söyledi. "Hiç unutulmayacaksın, Ajihad. Yemin ederim. Nasuada'nın senin işine devam edeceğini ve senin başarıların sayesinde İmparatorluk'un devrileceğini bilerek rahat uyu." Saphira'nın koluna dokunduğunu hissederek platformdan indi ve yerini Jörmundur'a bıraktı.

Sonunda herkes saygılarını sunduktan sonra Nasuada, Ajihad'ın üstüne doğru eğilip babasının elini yumuşak bir aciliyet hissiyle tuttu. Acı dolu bir inilti çıkararak garip, ağlamaklı bir dille şarkı söylemeye, mağarayı fen atlarıyla doldurmaya başladı.

Derken on iki Cüce gelip Ajihad'ın yüzünün üstüne büyük bir mermer kalıbı kapattı. Artık Ajihad görünmüyordu.

Sadakat Yemini

İnsanlar yeraltı amfisini doldururken Eragon esneyerek ağzını kapattı. Geniş alanda sesler yankılanırken anlaşılmasız mırıltılarla az önce biten cenaze töreni tartışılıyordu.

Eragon podyumla aynı hizadaki en alçak sıraya oturdu. Yanında Orik, Arya, Hrothgar, Nasuada ve Yaşlılar Konseyi vardı. Saphira sıraların arasında yukarı doğru yükselen basamaklarda oturuyordu. Orik öne doğru eğilerek, "Korgan'dan beri bütün krallarımız burda seçildi," dedi. "Varden'in de aynı şeyi yapması akıllıca olur."

Bu güç aktarımının barışçı olup olmayacağını zaman gösterecek, diye düşündü Eragon. Bir gözünü ovuşturup taze gözyaşlarını sildi; tören onu sarsmıştı.

Kederiyle iyice hırpalanan Eragon'un şimdi de kaygı yüzünden midesi düğüm düğüm olmuştu. Yaklaşan olaylardaki rolü yüzünden endişeleniyordu. Her şey yolunda gitse bile Eragon ve Saphira güçlü düşmanlar edinecekti. Eli Zar'roc'a giderek kabzasını sıkıca tuttu.

Amfinin dolması birkaç dakika sürdü. Sonra Jörmundur sahneye çıktı. "Varden halkı. En son on beş yıl önce, Deynor'un ölümünde burda durmuştuk. Onun yerine gelen Ajihad, İmparator'a karşı gelmek için kendisinden önceki herkesten fazlasını yaptı. Çok güçlü düşmanlara karşı sayısız zafer kazandı. Nerdeyse Durza'yı öldürdü, Shade'in kılıcına çizik attı. Ve en önemlisi de Süvari Eragon ve Saphira'yı Tronjheim'a kabul etti. Ama artık yeni bir lider seçilmeli, bize daha fazla görkem kazandıracak bir lider."

Yukandan birisi bağırdı. "Shadeslayer!"

Eragon tepki vermemeye çalışırken Jörmundur'un göz bile kırpmadığını görüp sevindi. "Belki gelecek yıllarda, ama onun şimdi başka görevleri ve sorumlulukları var. Hayır, Yaşlılar Konseyi bu konuyu uzun süre düşündü: gereksinimlerimizi ve isteklerimizi anlayan, bizimle birlikte yaşayan ve acı çeken birine ihtiyacımız var. Savaş çok yakın olduğunda bile kaçmayı reddeden birine."

O anda Eragon dinleyicilerin anladığını hissetti. İsim binlerce boğazdan bir fısıltı halinde çıkıp Jörmundur tarafından seslendirildi: "Nasuada." Jörmundur selam vererek kenara çekildi.

Sırada Arya vardı. Bekleyen kalabalığı inceleyip, "Elfler bu gece Ajihad'ı onurlandırdı... Ve Kraliçe Islanzadi'nin adına ben de Nasuada'nın tahta çıkışını kabul ediyorum, babasına verdiğimiz destek ve dostluğu ona da veriyorum. Yıldızlar onu korusun."

Hrothgar podyuma çıkıp boğuk bir sesle, "Nasuada'yı ben ve klanlar da kabul ediyoruz," dedi ve kenara çekildi.

Eragon'un sırası gelmişti. Bütün gözler kendisinin ve Saphira'nın üzerindeyken kalabalığın karşısında dikildi. "Nasuada'yı biz de onaylıyoruz." Saphira onaylarcasına kükredi.

Dostluk sözleri sarf edilirken Yaşlılar Konseyi başlarında Jörmundur'la podyumun iki tarafına sıralandı. Gururla yürüyen Nasuada yaklaşıp Jörmundur'un önünde mütevazı bir şekilde diz çöktü, elbisesi kuzguni dalgalar halinde yayıldı. Sesini yükselten Jörmundur, "Miras ve vekâlet hakkıyla Nasuada'yı seçtik. Babasının başarılarının erdemiyle ve akranlarının izniyle Nasuada'yı seçtik. Şimdi size soruyorum: İyi seçmiş miyiz?" dedi.

Kalabalık hep bir ağızdan kükredi. "Evet."

Jörmundur başıyla onayladı. "O halde bu Konsey'e verilen güçle, Ajihad'ın sorumluluk ve ayrıcalıklarını tek vârisi Nasuada'ya veriyoruz." Jörmundur yumuşak bir hareketle Nasuada'nın almına gümüşü bir halka koydu. Onu elini tutarak kaldırdı. "İşte yeni liderimiz!"

Varden'liler ve Cüceler on dakika boyunca sevinç çılgınlıkları attı, salon şamatayla sarsılana kadar kükredi. Çılgınlıkları azalınca Sabrae, Eragon'u çağırıp fısıldadı. "Şimdi senin sözü yerine getirme zamanın geldi."

O anda Eragon için bütün sesler kesilmiş gibi oldu. Gerginliği de kayboldu, o anın dalgasında yok olup gitti. Eragon derin bir nefes alarak kendini güçlendirdi, Saphira'yla birlikte Jörmundur ve Nasuada'ya doğru ilerledi. Attıkları her adım sonsuzluk gibiydi. Yürürlerken Eragon, Sabrae, Elessari, Umerth ve Falberd'e bakıyordu; gülümsemelerini, halinden hoşnut tavırlarını ve Sabrae'nin açıkça küçümsemesini fark edebiliyordu. Konsey üyelerinin arkasında Arya duruyor, destek verircesine başını sallıyordu.

Tarihi değiştirmek üzereyiz, dedi Saphira.

Aşağıdaki suyun derinliğini bilmeden kendimizi yamaçtan aşağı atıyoruz.

Ah, ama ne görkemli bir uçuş, olacak bu!

Eragon, Nasuada'nın huzurlu yüzüne kısaca bakıp başıyla selam vererek diz çöktü. Zar'roc'u kınından çıkarıp avuçlarına düz bir şekilde yatırdı, sonra Jörmundur'a sunuyormuş gibi kaldırdı. Bir an için kılıç Nasuada'yla Jörmundur'un arasında kaldı, iki farklı kaderin keskin ucunda sarsılarak bekledi. Eragon soluğunun kesildiğini hissediyordu, bir hayatın üzerinde dengeleneceği ne basit bir seçimdi bu. Ve bir hayatta da fazlası söz konusuydu: bir ejderha, bir kral, bir İmparator!

Derken soluğu hücum etti, ciğerlerini bir kez daha havayla doldurdu ve Eragon, Nasuada'ya doğru döndü. "Büyük bir saygıyla... ve karşı karşıya olduğunuz zorlukların farkında olarak... ben, Eragon, Varden'in ilk Süvarisi, Shadeslayer ve Argetlam olarak sana kılıcımı ve sadakatimi veriyorum, Nasuada."

Varden'liler ve Cüceler şaşkına dönmüş bir şekilde bakıyordu. O anda Yaşlılar Konseyi'nin bakışları, şeytani bir zevkten, öfkeli bir güçsüzlüğe dönüşmüştü. Bakışları ihanete uğrayanların gücü ve zehriyle yanıyordu. Elessari bile hoş tavırlarının ardından bir öfke patlaması yaşamıştı. Yalnızca Jörmundur –kısa bir şaşkınlık irkilmesinden sonra– bu duyuruyu sükûnetle karşılamış gibi görünüyordu.

Nasuada gülümseyip Zar'roc'u aldı, kılıcın ucunu daha önce olduğu gibi Eragon'un başına koydu. "Bana hizmet etmeyi seçmene sevindim, Süvari Eragon. Bu konumuna eşlik eden bütün sorumlulukları kabul ettiğini kabul tyorum. Benim uyuşum olarak kalk ve kılıcını al."

Eragon, onun dediğini yapıp Saphira'yla birlikte geri çekildi. Kalabalık onay çılgınlıklarıyla ayağa kalktı; insan savaşçılar kılıçlarını kalkanlarına vururken Cüceler çivili botlarıyla ritim tuttular.

Kürsüye dönen Nasuada iki eliyle kürsüyü tutarak amfideki insanlara baktı. Yüzünde parlayan saf sevinçle gülümsedi. "Varden halkı!"

Sessizlik.

"Daha önce babamın yaptığı gibi ben de hayatımı size ve devamıza adıyorum. Urgallar yok olana. Galbatorix ölene ve Alagaesia bir kez özgür olana kadar savaşı bırakmayacağım!"

Daha fazla sevinç çığlığı ve alkış duyuldu.

"Bu yüzden size hazırlanma zamanının geldiğini söylüyorum. Burada, Farthen Dr'da –bitmek bilmeyen çekişmelerden sonra– en büyük savaşımızı kazandık. Karşılık verme sırası bize geldi. Galbatorix bu kadar g kaybettikten sonra zayıf düştü ve bir daha elimize böyle bir fırsat geçmez.

"Bu yüzden tekrar söylüyorum, bir kez daha zaferle ayağa kalkmak için hazırlanma zamanı geldi!"

Çeşitli kişilerin –hl öfkeyle dik dik bakan Falberd dhil– konuşmalarından sonra amfitiyatro boşalmaya başladı. Eragon gitmek üzere kalkarken Orik kolunu yakalayıp onu durdurdu. Cücenin gözleri iri iri açılmıştı. "Eragon, bütün bunları önceden mi planladın?"

Eragon, ona söylemenin ne kadar akıllıca olacağını bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. "Evet."

Orik nefesini bıraktı. "Bu çok cesur bir hareketti. Nasuada'ya en başında güçlü bir pozisyon verdin. Ama Yaşlılar Konseyi'nin tepkisine göre hüküm verilecek olursa tehlikeli bir hareketti. Arya bunu onayladı mı?"

"Gerekli olduğunu kabul etti."

Cüce, onu düşünceli bir Şekilde inceledi. "Eminim gerekliydi. Güç dengesini değiştirdin, Eragon. Bu yüzden bir daha kimse seni küçümsemeyecek... İyi Şanslar." Eragon'un sırtını sıvazlayıp yanından geçti.

Saphira, onun gidişini seyrettikten sonra, Farthen Dr'dan ayrılmaya hazırlanmalıyız, dedi. Onların etki alanından ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

Büyücü, Yılan ve Parşömen

O akşam Eragon banyodan odasına döndüğünde uzun boylu bir kadının koridorda kendisini beklediğini görüp şaşırıldı. Kadının siyah saçları, ürkütücü mavi gözleri ve çarpık bir ağzı vardı. Bileğine üslayan bir yılan benzeyen altın bir bilezik dolanmıştı. Eragon, onun kendisine Varden'lilerin çoğu gibi tavsiye almak için gelmediğini umdu.

"Argetlam." Zarif bir şekilde diz çökerek selam verdi.

Eragon karşılık olarak başını eğdi. "Size yardım edebilir miyim?"

"Umarım. Ben Trianna, Du Vrangr Gata büyücüsü."

"Gerçekten ini? Bir büyücü mü?" diye sordu Eragon merakla.

"Savaş sihirbazı, casus ve Varden'lilerin gerekli gördüğü başka her şeyim. Yeterince silür kullanan yok, bu yüzden her birimize yarım düzine iş düşüyor." Beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu yüzden bugün buraya geldim. Grubumuz Du Vrangr Gata'nın kontrolünü ele almandan gurur duyarız. İkizlerin yerini alabilecek tek kişi sensin."

Eragon neredeyse farkına varmadan gülümsedi. Kadın o kadar dostça ve çekiciydi ki ona hayır demek Eragon'un hiç hoşuna gitmiyordu. Korkarım bunu yapamam; Saphira ve ben yakında Tronjheim'dan ayrılıyoruz. Üstelik önce Nasuada'yla görüşmem gerek." Ve politikaya daha Jizıa karışmak istemiyorum... özellikle eskiden İkizlerin yönettiği yerde.

Trianna dudağını ısırıldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Bir adım yaklaştı, "Belki sen gitmeden önce birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Sana ruhları nasıl çağırıp kontrol edeceğini öğretebilirim... Bu ikimiz için de iyi bir eğitim olurdu."

Eragon yüzünün kızardığını hissetti. "Teklifiniz için teşekkürler, ama şu anda gerçekten meşgulüm."

Trianna'nın gözlerinde bir öfke kıvılcımı yandı, sonra birdenbire sönünce Eragon, onu gerçekten görüp görmediğini merak etti. Zayıf bir şekilde iç çekti. "Anlıyorum."

Öylesine büyük bir düş kırıklığına uğramış gibiydi ki çok mutsuz görünüyordu. Eragon, onun geri çevirdiği için kendini suçlu hissetti. Onunla birkaç dakika konuşmanın bir zararı olmaz, dedi kendi kendine. "Merak ettim; büyü yapmayı nasıl öğrendiniz?"

Trianna birden neşelendi. "Annem Surda'da şifacıydı. Biraz gücü vardı ve beni eski biçimde eğitti. Kuşkusuz bir Süvari kadar güçlü değilim. Du Vrangr Gata'da hiç kimse senin gibi Durza'yı tek başına yenemezdi. Bu kahramanca bir işti."

Mahcup olan Eragon ayaklarını yere sürttü. "Arya olmasa hayatta kalamazdım."

"Çok mütevazısın, Argetlam," diye çıkıştı. "Son darbeyi indiren sendin. Başarılarınla gurur duymalısın. Bu Vrael'in kendisine layık bir başarıydı." Öne doğru eğildi. İçinde hafif bir egzotik baharat da olan misk kokulu yoğun parfümünün kokusunu alan Eragon'un kalp atışları hızlandı. "Senin için bestelenen şarkıyı duydun mu? Varden ateşin başında her gece bunu söylüyor. Tahtı Galbatorix'ten almaya geldiğini söylüyorlar."

"Hayır," dedi Eragon hızlı ve sert bir şekilde. Bu onun katlanamayacağı bir söylentiydi. "Söyleyebilirler. Ama ben böyle bir şey yapmayacağım. Kaderim ne olursa olsun benim yöneticilikte

gözüm yok."

"Olmaması akıllıca olur. Sonuçta bir kral görevlerinin içine hapsolmuş bir adamdan başka nedir ki? Bu son özgür Süvari ve ejderhası için kötü bir ödül olurdu. Senin gidip dilediğini yapabilmen ve Alagaesia'nın geleceğini şekillendirmen gerekir." Durakladı, "İmparatorluk'ta kalan bir ailen var mı?"

Ne? "Yalnızca bir kuzenim var."

"O zaman nişanlı değilsin?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç sorulmamıştı kendisine. "Hayır, nişanlı değilim."

"Önem verdiğin biri olmalı." Kadın bir adım daha yaklaştı, kolu Eragon'unkine sürtündü.

"Carvahall'de kimseye yakın değildim," drye kekeledi. "Ve o zamandan beri de yolculuk yapıyorum."

Trianna hafifçe iç çekti, sonra yılan biçimindeki bileziği göz hizasına gelene kadar kolunu kaldırdı. "Onu sevdin mi?" Eragon gözlerini kırıştırdı, sonra başıyla onayladı, ama aslında oldukça şaşırıcıydı. "Ona Lorga diyorum. Tanıdığım biri ve benim koruyucum." Öne doğru eğilerek bileziğe üfledikten sonra mırıldandı. "Se oram thornessa hâvr sharjalvi lifs."

Yılan kuru bir hışırtıyla kıpırdanarak canlandı. Eragon yaratığın Trianna'nın soluk renkli kolunda kıvrılmasını, sonra yükselerek yakut rengi gözlerini kendisine dikmesini büyülenmiş gibi seyretti. Gözleri Eragon'un yumruğu kadar olana dek büyüyor gibi göründü. Eragon bu gözlerin ateşli derinliklerine yuvarlandığını hissetti; ne kadar uğraşırsa uğraşsın bakışlarını uzağa çeviremiyordu.

Sonra kısa bir emirle yılan sertleşip eski pozisyonuna devam etti. Trianna yorgun bir şekilde iç çekip duvara yaslandı. "Sihir kullananların ne yapüğını çoğu insan anlamaz. Ama ben senin gibilerin olduğunu ve eğer istersen yardım edebileceğimizi bilmeni istedim."

Eragon içgüdüsel olarak elini onunkilerin üstüne koydu. Daha önce bir kadına bu şekilde yaklaşmamıştı hiç, ama içgüdüleri onu harekete geçirmiş, riske girmeye cüret etmesine neden olmuştu. Bu ürkütücü olduğu kadar ferahlatıcıydı da. "Eğer istersen gidip bir şeyler yiyebiliriz. Burdan Çok uzak olmayan bir mutfak var."

Trianna elini Eragon'un elinin üstüne koydu, parmakları pürüzsüz ve serindi, alışık olduğu sert dokunuşlardan çok farklıydı. "Bunu çok isterim. Biz..." Arkasındaki kapı birden açılınca Trianna öne doğru sendeledi. Büyücü hızla arkasına dönünce karşısında Saphira'yı görüp haykırdı.

Saphira hareketsizdi, ama bir dudağı yavaşça kalkarak bir dizi dişini ortaya çıkardı. Sonra homurdandı. Müthiş bir homurtuydu bu –aşağılama ve gözdağı da eşlik ediyordu– ve bir dakika boyunca koridorda yükselip ^çaldı. Bu homurtuyu dinlemek kavurucu, tüyleri diken diken eden bir tiradı dinlemek gibiydi.

Eragon bu süre zarfında ona dik dik baktı.

Ses kesildiğinde Trianna elbisesini iki yumruğuyla tutmuş, kumaşı büküyordu. Yüzü bembeyazdı ve korkmuştu. Hızla Saphira'yı selamlayıp hareketlerini zorlukla kontrol ederek dönüp kaçtı. Saphira hiçbir şey olmamış gibi sol bacağını kaldırıp pençesini yaladı. Kapıyı açmak nerdeyse imkânsızdı, dedi burnunu çekerek.

Eragon kendini daha fazla tutamadı. Neden yaptın bunu, diye patladı. Müdahale etmen için bir

neden yoktu!

Yardıma ihtiyacın vardı, diye devam etti Saphira rahatsız olmaksızın.

Yardıma ihtiyacım olsaydı seni çağırırdım!

Bana bağırma, diye çıkıştı Saphira, çenelerini birbirine yapıştırarak. Eragon, onu, duygularının da kendisinininki gibi çalkalandığını hissediyordu. Eragon'un kişiliğinden çok Süvari oluşuyla ilgilenen hırpani kılıklı bir kadınla dolaşmana izin vermeyeceğim.

O hırpani bir kadın değildi, diye kükredi Eragon. Düş kırıklığı içinde duvan yumrukladı. Ben artık bir erkeğim, Saphira, bir münzevi değil. Sırf kimliğim yüzünden kadınlara... boş vermeme bekleyemezsin. Ve bu kesinlikle senin vereceğin bir karar değil. En azından onunla yaşadığımız trajediler dışında bir şey konuşmaktan zevk alabilirdim. Neler hissettiğimi bilecek kadar kafamın içindesin. Neden beni rahat bırakamadın? Bunun ne zararı var di?

Anlamıyorsun. Saphira, onun gözlerine bakmayı reddediyordu.

Anlamak mı? Bir karım ve çocuklarım olmasını hep engelleyecek misin? Ya bir ailem?

Eragon. Sonunda tek gözünü Eragon'a dikti. Biz birbirimize yakından bağlıyız.

Belli oluyor!

Ve eğer sen benim iznim olsun ya da olmasın bir ilişki yaşarsan... ve birisine... bağlanırsan benim de duygularım için içine girecek. Bunu biliyor olmalısın. Bu yüzden –ve seni yalnızca bir kez uyarıyorum– kimi seçtiğine dikkat et, çünkü bu ikimizi de ilgilendirecek.

Eragon, onun sözlerini kısa bir an için düşündü. Ama bağlarımız iki yönlü. Eğer sen birinden nefret edersen bundan ben de etkileneceğim... endişeni anlıyorum. Demek yalnızca kıskançlık yapmıyordun?

Saphira bir kez daha pençesini yaladı. Belki biraz.

Bu kez homurdanan Eragon'du. Saphira'nın yanından geçip odaya girdi, Zar'roc'u alıp beline takarak yürüdü.

Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak Tronjheim'da dolaştı. Olanlar ona acı vermişti, ama Saphira'nın sözlerini yadsıyamazdı. Paylaştıkları her şey içinde bu en hassas ve üzerinde en az anlaştıkları konuydu. O gece –Gil'ead'da yakalandığından beri ilk kez– Saphira'dan uzakta, Cüce barakalarından birinde uyudu.

Ertesi sabah Eragon odalarına geri döndü. Söze dökülmemiş karşılıklı bir onayla olanları konuşmaktan kaçındılar; iki taraf da teslim olmaya istekli değilken tartışmak anlamsızdı. Üstelik ikisi de tekrar bir araya gelmekten dolayı o kadar rahatlamıştı ki dostluklarını yeniden riske atmak istemiyorlardı.

Jarsha geldiğinde öğle yemeği yiyorlardı; Saphira kanlı bir et parçasını kopanyordu. Daha önce olduğu gibi irileşmiş gözlerle Saphira'ya bakıyor, bir budun ucunu kemirirken onun hareketlerini takip ediyordu. "Evet?" dedi Eragon, çenesini silerken Yaşlılar Konseyi'nin kendisini çağırıp çağırmadığını merak etti. Cenaze töreninden beri onlardan bir haber almamıştı.

Jarsha, "Nasuada sizi görmek istiyor, efendim," diyecek kadar bir süre için bakışlarını Saphira'dan uzaklaştırdı. "Babasının çalışma odasında sizi bekliyor."

Efendim! Eragon neredeyse bir kahkaha atıyordu. Kısa bir süre önce o insanlara siz diyordu,

insanlar ona değil. Saphira'ya baktı. "Yemeğin bitti mi, yoksa birkaç dakika daha bekleyelim mi?"

Saphira gözlerini yuvalarında döndürüp etin geri kalanını ağzına tıkp kemiği ikiye ayırdı. Bitti.

"Tamam," dedi Eragon ayağa kalkarak. "Sen gidebilirsin, Jarsha. Yolu biliyoruz."

Dağ-şehrinin büyüklüğü yüzünden çalışma odasına varmaları neredeyse yarım saat sürdü. Ajihad'ın yönetimi sırasında da kapıda muhafız bulunuyordu, ama şu anda iki adam yerine savaşta sertleşmiş koca bir savaşçı mangası –en ufak bir tehlikeye karşı tetikte– bekliyordu. Yeni liderlerini bir saldırıdan korumak için kendilerini feda etmeye hazır oldukları açıktı. Adamlar Eragon ve Saphira'yı tanımalarına rağmen yollarını kestiler. Ancak Nasuada ziyaretçilerinden haberdar edildikten sonra geçmelerine izin verildi.

Eragon hemen bir fark gördü: çalışma odasında bir vazo çiçek vardı. Küçük mor çiçekler hemen göze çarpmıyordu, ama havayı ılık bir kokuyla dolduruyordu. Bu koku Eragon'a taze toplanmış ahududu ve güneşin aranda bronzlaşan yeni tırpanlaşmış tarlaların kokusunu hatırlatıyordu. Nasuada'nın Ajihad'ın anısını silmeden kendi bireyselliğini ortaya koyma becerisini takdir ederek kokuyu içine çekti.

Nasuada hâlâ yas tuttuğunu gösteren siyah peleriniyle geniş masanın arkasına oturmuştu. Eragon yanında Saphira'yla birlikte otururken, "Eragon," dedi Nasuada. Bu ne dostça, ne de düşmanca olan basit bir ifadeydi. Bakışlarını kısa bir an için uzağa çevirdi, sonra çelik gibi ve kararlı bir ifadeyle Eragon'a döndü. "Son birkaç günü Varden'in işlerini inceleyerek geçirdim. Kasvetli bir işti. Yoksulluk sınırındayız. Aşırı genişlemişiz ve erzağımız yok denecek kadar az. İmparatorluk'tan yeni katılanlar oluyor. Ben bunu değiştirmeye kararlıyım.

"Cüceler bizi daha fazla destekleyemezler, çünkü çiftçiler için kötü bir yıl oldu ve onlar da kendi kayıplarını yaşadılar. Bunu düşünerek Varden'i Surda'ya taşımaya karar verdim. Bu zor bir karar, ama güvenliğimiz için gerekli olduğunu düşünüyorum. Surda'ya vardıktan sonra sonunda İmparatorla doğrudan uğraşacak kadar yakın olacağız."

Saphira bile şaşkınlıkla kıpırdandı. Bu ne kadar büyük bir iş olur, dedi Eragon. İnsanlar bir yana herkesin eşyalarını Surda'ya taşımak aylar sürer. Ve büyük olasılıkla yolda saldırıya uğrarlar. "Kral Orrin'in Galbatorix'e açıkça karşı gelmeye cüret edeceğini sanmıyordum," diye itiraz etti.

Nasuada haşin bir şekilde gülümsedi. "Urgalları yendiğimizden ben duruşu değişti. Bize yiyecek ve sığınak verecek, bizim tarafımızda savaşacaktır. Varden'in çoğu şimdiden Surda'da, çoğunluğunu savaşamayacak durumdaki kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. Ya bizi destekleyecekler y da isimlerimizi onlardan koparıp alacağım."

"Kral Orrin'le bu kadar çabuk nasıl iletişim kurdunuz?" diye sordu Eragon.

"Cüceler tünelleri aracılığıyla mesaj iletmek için ayna ve fener sistemi kullanıyor. Burdan Beor Dağları'nın batı kıyısına bir günden kısa bir süre içinde mesaj gönderebiliyorlar. Mesaj ordan da haberciler aracılığıyla Surda'nın başkenti Aberon'a taşıyor. Ne kadar hızlı olsa da, Galbatorix bizi Urgal ordusuyla şaşırttığına ve bize bir günden kısa bir süre önce haber geldiğinde bu yöntem çok ağır kalıyor. Gitmeden önce Du Vrangr Gata ve Hrothgar'ın büyücüleri arasında çok daha amaca uygun bir şey ayarlamayı planlıyorum."

Nasuada masasının çekmecesini açarak kalın bir parşömen çıkardı. "Varden bir ay içinde Farthen Dûr'dan ayrılacak. Hrothgar tünellerden güvenli bir şekilde geçişimizi sağlamayı kabul etti. Dahası

Urgalların son kalınulanru temizlemek ve Cücelere bir daha aynı yoldan saldımlmasını! önlemek için tünelleri kapamak üzere Orthiad'a bir güç gönderdi. Bu Varden'in hayatta kalmasını garanti etmediği için senden bir iyilik istemek zorundayım."

Eragon başıyla onayladı. Bir emir ya da rica geleceğini tahmin etmişti. Nasuada'nın onları çağırmasının tek nedeni buydu. "Emrinize amadeyim."

"Belki." Gözleri bir saniye için Saphira'ya gitti. "Bu bir emir değil ve cevap vermeden önce dikkatle düşünmem istiyorum. Varden'e destek toplamayı kolaylaştırmak için –Eragon Shadeslayer adlı– yeni bir Süvari'nin ve ejderhası Saphira'nın davamıza katıldığı haberini İmparatorlukta yaymak istiyorum. Ama bunu yapmadan önce senin iznini almak istiyorum."

Bu çok tehlikeli, diye itiraz etti Saphira. Bizim varlığımızın haberi İmparatorluk'a zaten varacaktır, diye belirtti Eragon. Varden'in kazandığı zafer ve Durza'nın ölümü konusunda övünmek isteyecektir. Bu bizim onayımız olsa da olmasa da gerçekleşeceği için Nasuada'ya yardım etmeyi kabul etmeliyiz.

Saphira yumuşak bir şekilde homurdandı. Ben Galbatorix konusunda endişeleniyorum. Şu ana kadar kimin tarafında olduğumuzu açık etmemiştii.

Hareketlerimiz yeterince açıktı.

Evet, ama Durza, Tronjheim'da seninle dövüşürken bile seni öldürmeye çalışmıyordu. İmparator'a düşman olduğumuz açık hale gelirse Galbatorix bir daha o kadar hoşgörülü olmayacaktır. Bizi ele geçirmeye çalışırken hangi güçleri ya da dalavereleri kullanacağını kim bilir? Bizim durumumuz belirsiz olduğu sürece ne yapacağını bilmeyecektir.

Belirsizlik zamanı geçti, dedi Eragon. Urgallarla savaştık, Durza'yı öldürdük ve Varden'in liderine sadakat yemini ettim. Artık belirsizlik yok. Hayır, senin izninle Nasuada'nın önerisini kabul edeceğim.

Saphira uzun süre sessiz kaldı, sonra başını öne eğdi. Nasıl istersen.

Eragon dikkatini Nasuada'ya çevirmeden önce elini Saphira'nın böğrüne koydu. Nasuada, "Neyi uygun görüyorsan yap. Varden'e en iyi böyle hizmet edeceksek öyle olsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Çok fazla şey istediğimi biliyorum. Şimdi, cenazeden önce anlaştığımız. gibi Ellesmera'ya gidip eğitimini tamamlamanı bekliyorum."

"Arya'yla birlikte mi?"

"Elbette. Arya yakalandığından beri Elfler insanlarla ve Cücelerle bağlantı kurmayı reddediyor. Onları inzivadan çıkmaya ikna edebilecek tek kişi Arya'dır."

"Onlara sihirle kurtulduğunu bildiremiyor mu?"

"Ne yazık ki hayır. Elfler, Süvarilerin çöküşünden sonra Du Weldenvarden'e çekilirken, her türlü düşünce, nesne veya varlığın esrarengiz yollarla girişini önlemek için ormanın etrafını koruma altına almışlar, ama Arya'nın anlattıklarından anladığım kadarıyla çıkışı engelleyecek bir şey yok. Bu yüzden Kraliçe Islanzadfi'nin onun hayatta olduğunu, senin ve Saphira'nın varlığını, son aylarda Varden'in başına gelenleri öğrenmesi için Arya'nın Du Weldenvarden'e fiziksel olarak gitmesi gerekir." Nasuada, ona kıvrılmış parşömeni verdi. "Bu, Kraliçe Islanzadi'ye Varden'in durumunu ve benim kendi planlarımı anlatan mektup. Onu hayatın pahasına ko Yanlış ellere geçerse büyük bir zarara yol açabilir. Bütün bu olanlardan sonra Islanzadi'nin bize diplomatik bağlarımızı yeniden

oluşturacak kadar nazik şeyler hissedeceğini umuyorum. Onun yardımı zaferle yenilgi aradaki fark anlamına geliyor. Arya bunu biliyor ve davamızı savunmayı kabul etti, ama senin de durumdan haberdar olmanı istedim, bu şekilde ortaya çıkabilecek her fırsattan yararlanabilirsia"

Eragon parşömeni yeğinin içine soktu. "Ne zaman gideceğiz?"

"Yarın sabah... Başka bir planın yoksa tabi."

"Yok."

"Güzel." Ellerini kavuşturdu. "Bir kişinin daha sizinle yolculuk yapacağını bilmen gerekir." Eragon, ona şaşkınlıkla baktı. "Bu onların ırkını da etkilediği için Kral Hrothgar eğitiminde bir Cüce temsilcinin de olmasında ısrar etti. Orik'i de sizinle gönderiyor."

Eragon'un ilk tepkisi kızgınlık oldu. Saphira, Arya ve kendisini Du Weldenvarden'e uçurabilirdi, böylece gereksiz yere haftalarca yolculuk yapmak zorunda kalmazdı. Ama üç yolcu Saphira'nın omuzlarına sığamayacak kadar fazlaydı. Orik'in varlığı onları yere bağlı kılacaktı.

Biraz daha düşününce Eragon, Hrothgar'ın ricasının mantığını kabul etti. Saphira ve Eragon'un farklı ırklarla ilişkilerinde eşitliği sürdürebilmeleri önemliydi. Gülümsedi. "Ah şey, bizi yavaşlatacak, ama sanırım Hrothgar'ın isteğini yerine getirebiliriz. Orik'in geldiğine sevindim. Alagaesia'yı yalnızca Arya'yla birlikte geçmek biraz ürkütücü bir iş. O..."

Nasuada da gülümsedi. "Biraz farklı."

"Evet." Eragon yeniden ciddileşti. "İmparatorluk'a gerçekten saldırmayı düşünüyor musun? Varden'in zayıf olduğunu kendin söyledin. Bu Çok akıllıca bir yol gibi görünmüyor. Eğer beklersek..."

"Eğer beklersek Galbatorix biraz daha güçlenir," dedi Nasuada haşın bir sesle. "Morzan öldüğünden beri ilk kez onu hazırlıksız yakalama fırsatına sahip oluyoruz. Urgalları yenebileceğimizden şüphelenmek için bir "edeni yok –ki bu senin sayende oldu– bu yüzden İmparatorluk'u istila için hazırlamamıştır."

İstila mı, dedi Saphira. Ordularını sihirle yok etmek için harekete geçerken Galbatorix'i nasıl öldürmeyi planlıyor?

Eragon, Saphira'nın itirazını dile getirdiğinde Nasuada başını iki yana salladı. "Onu tanıdığımız kadarıyla Urû'baen'in kendisi tehdit edilmediği sürece Galbatorix savaşmayacaktır. O bize değil de biz ona geldiğimiz sürece İmparatorluk'un yarısını tahrip etmemiz umurunda bile olmaz. Hem o neden zahmete girsin ki? Eğer ona ulaşmayı başarırırsak bile ordularımız yıpranmış ve tükenmiş durumda olacak, böylece onun bizi imha etmesi kolaylaşacak."

"Hâlâ Saphira'ya cevap vermedin," diye itiraz etti Eragon.

"Çünkü henüz veremiyorum. Bu uzun bir sefer olacak. Seferin sonuna kadar Galbatorix'i yenecek kadar güçlü olabilirsin veya Elfler bize katılabilir... ve onların büyücüleri Alagaesia'daki en güçlü büyücülerdir. Ne olursa olsun gecikmeyi göze alamayız. Şimdi kumar oynama ve kimsenin başarabileceğimizi düşünmediği şeye cüret etme zamanı. Varden çok uzun zamandır gölgede kaldı... ya Galbatorix'e meydan okumalıyız ya da boyun eğip yok olmalıyız."

Nasuada'nın önerdiği şeyin kapsamı Eragon'u rahatsız etmişti. Çok fazla risk ve bilinmeyen tehlike vardı, böyle bir girişimi düşünmek bile çok saçmaydı. Ama bu kararı vermek ona düşmezdi ve o da bunu kabul ediyordu. Ayrıca daha fazla tartışamazdı da. Nasuada'nın yargısına güvenmeliyiz.

"Peki ya sen Nasuada? Biz yokken güvende olacak mısın? Yeminimi düşünmeliyim. Yakında senin cenazenin kaldırlmaması benim sorumluluğum."

Nasuada'nın çenesi kasıldı. "Merak etme. Korkmana gerek yok. Ben iyi korunuyorum." başını eğdi. "Şunu kabul ediyorum ki... Surda'ya gitmek istememin bir nedeninin Orrin'in beni eskiden beri taraması ve koruyacak olması. Sen ve Arya yokken, Yaşldar Konseyi hâlâ gücü elinde tutuyorken burda oyalanamam. Varden'in onların değil de benim kontrolüm altında olduğunu kanıtlamazsam beni liderleri olarak kabul etmezler."

Sonra içsel gücünü biraz daha topladı, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Uzaklara dalmış, kayıtsız bir ifade vardı yüzünde. "Artık git, Eragon. Atını hazırla, malzemelerini topla ve şafağa kadar kuzey kapısında ol."

Eragon, onun resmiyete dönmesine saygı göstererek başıyla selam verdi, sonra Saphira'yla birlikte oradan ayrıldı.

Yemekten sonra Eragon ve Saphira birlikte uçtular. Sarkıtların Farilin Dûr'un yanlarında asılarak büyük beyaz bir bant oluşturduğu Tronjheim'in tepesine çıktılar. Geceye hâlâ saatler olmasına rağmen dağın içinde hava neredeyse iyice kararmıştı.

Eragon başını geriye atıp havanın yüzüne çarpışını hissetti. Rüzgân özlemişti; çimenlerden geçip her şeyi karmakarışık ederek canlandıran, buludan hareket ettiren rüzgân. Yağmur ve fırtına getiren, ağaçları büken rüzgân. Aslında ağaçları da özledim, diye düşündü. Farthen Dûr inanılmaz bir yer, ama bitki ve hayvan bakımından Ajihad'ın mezarı kadar bos.

Saphira da onunla aynı fikirdeydi. Cüceler mücevherlerin çiçeklerin yerini aldığını düşünüyor gibi. Işık solmaya devam ederken Saphira sessizdi. Hava Eragon'un rahatça etrafı göremeyeceği kadar kararınca Saphira, geç oldu, dedi. Geri dönmeliyiz.

Tamam.

Büyük, tembel daireler çizerek –Farthen Dûr'un ortasında deniz feneri gibi parlayan– Tronjheim'a doğru alçaldı. Saphira başını savurup bak, dediğinde dağ-şehri hâlâ çok uzaktaydı.

Eragon, onun bakışlarını takip etti, ama bütün görebildiği altlarında uzanan gri, özelliksiz ovaydı. Ne?

Saphira, ona cevap vermek yerine kanatlarının yana yatırıp sola doğru süzüldü, temel pusula yönleri boyunca Tronjheim'dan yayılan dört yoldan birine doğru alçaldı. Yere inerlerken Eragon yakındaki küçük tepede beyaz bir leke fark etti. Leke alacakaranlıkta mum ışığı gibi garip bir biçimde titreşiyordu. Derken leke soluk renkli bir tunik giymiş olan Angela'ya dönüştü.

Cadı, Eragon'un çoğunu tanımadığı türde yabancı mantarlarla dolu bir metre genişliğinde hasır bir sepet taşıyordu. Yaklaşırlarken Eragon, °na işaret edip, "Zehirli mantar mı topluyorsun?" diye sordu.

"Merhaba," dedi Angela, gülerek yükünü yere bırakıp. "Oh hayır, zehirli mantar çok genel bir terim." Eliyle mantarları dağıttı. "Bu sülfür püslü, bu mürekkep başlığı, işte göbek başlığı ve Cüce kalkanı, kahverengi sert-çivi kan halkası ve bu da benekli hilekâr. Çok güzel, değil mi!" Her birini sırayla gösterip en son tepesinde pembe, eflatun ve san renkli dereciklerin olduğu manian işaret etti.

"Ya bu?" diye sordu Eragon, şimşek mavisini sapı, turuncu solungaçları ve iki katlı parlak siyah başlığı olan mantarı işaret ederek.

Angela sevgiyle mantara baktı. "Elflerin ifadesiyle Fricai Andlât. Sapı ani ölüme neden olurken başlığı çoğu zehri tedavi eder. Tunivor Nektarı bundan çıkarılır. Fricai Andlât yalnızca Du Weldenvarden ve Farthen Dûr mağaralarında yetişir ve eğer Cüceler dışkılarını başka yere dökmeye başlarsa ölürler."

Eragon tepeye baktı ve oranın tam bir dışkı yığını olduğunu fark etti.

"Merhaba, Saphira," dedi Angela, uzanıp burnuna dokunarak. Saphira gözlerini kırıştıırken mutlu görünüyor, kuyruğu titriyordu. Aynı anda Solembum da görüş alanına girdi. Ağzı tombul bir farenin üstüne kapanmıştı. Kedi adam bıyıklan bile titremeden yere oturup üçüne aldırımsızın kemirgeni yemeye başladı.

"Demek," dedi Angela, bir tutam saçını geriye atarak. "Ellesmera'ya doğru yola çıkıyorsunuz?" Eragon başıyla onayladı. Bunu nereden öğrendiğini sorma zahmetine girmede; Angela her zaman neler olduğunu biliyor gibiydi. Sessiz kalınca Angela kaşlarını çattı. "Bu kadar suratsız olma. İdama gitmiyorsun ya!"

"Biliyorum."

"O halde gülümse. Eğer idama girmiyorsan mutlu olmalısın! Solembum'un faresi kadar pörsük görünüyorsun. Pörsük. Ne harika bir sözcük değil mi?"

Bunun üzerine Eragon biraz gülümsedi, Saphira genizden güldü. "Eminim sandığın kadar harika değildir, ama evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Anladığına sevindim. Anlamak iyidir." Kaşlarını kaldırarak tırnağını bir mantarın altına taktı, ters çevirerek solungaçlarını inceledi. "Bu gece sen gitmek üzereyken ve ben de... Varden'in Surda'ya gidişine eşlik edecekken karşılaşmamız ne büyük bir rastlantı. Daha önce söylediğim gibi olayların olduğu yerde bulunmayı severim."

Eragon biraz daha sırtıttı. "Tamam o halde, bu bizim güvenli bir yolculuk yapacağımız anlamına geliyor, yoksa sen de bizimle gelirdin."

Angela omuz silkip ciddi bir şekilde konuştu. "Du Weldenvarden'de dikkatli ol. Elflerin esrarengiz ve anlaşılmaz olması, biz ölümlüler gibi öfke ve tutkuya maruz kalmadıkları anlamına gelmez. Ama onları ölümcül kılan şey bunu bazen yıllarca saklayabilmeleridir."

"Oraya gittin mi hiç?"

"Bir zamanlar."

Bir duraklamadan sonra, "Nasuada'nın planları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Eragon.

"Mmm... sonu geldi! Senin sonun geldi! Hepsinin sonu geldi!" Kıkırdayarak iki büklüm oldu, sonra birden doğruldu. "Ne tür bir son olduğunu söylemediğimi fark ettin mi. bu yüzden ne olursa olsun ben önceden tahmin etmiş olacağım. Ne kadar akıllıyım." Sepetini tekrar kaldırmayı bir kalçasına oturttu. "Seni bir süre görmeyeceğim galiba, bu yüzden hoşça kal, iyi şanslar, kızarmış kabaktan uzak dur, kulak kiri yeme ve hayatın iyi yanına bak!" Neşeli bir şekilde göz kırparak Eragon'u hayretler içinde bırakıp gitti.

Uygun bir duraklamadan sonra Solembum yemeğini alıp her zamanki gibi gururlu bir şekilde onun peşinden gitti.

Hrothgar'ın Armağanı

Eragon ve Saphira, Tronjheim'in kuzey kapısına vardıklarında şafağın sökmesine yarım saat vardı. Kapı Saphira'nın geçmesine izin verecek kadar kalktı, altından aceleyle geçtiler, sonra dışarıdaki, tepede kırmızı sütunların yükseldiği ve kanlı payandaların arasında oyma canavarların hırladığı girintide beklediler. Onları geçince, Tronjheim'in hemen kıyısında iki tane on metre yüksekliğinde altın rengi kanatlı aslan duruyordu. Birbirinin aynı çift dağ-şehrinin kapılarını koruyordu. Görünürde kimsecikler yoktu.

Eragon, Snowfire'ın dizginlerini tuttu. Aygır tımar edilmiş, yeniden nallanıp eyerlenmişti, eyer torbaları yiyeceklerle doldurulmuştu. At sabırsızca ayağıyla yere vuruyordu; Eragon, ona bir haftadır binmemiştir.

Aradan uzun süre geçmeden önce Orik sırtında büyük bir çanta ve kollarında bir bohçayla çıkageldi. "Atın yok mu?" diye sordu Eragon, biraz şaşırarak. Du Weldenvarden'e kadar olan bütün yolu yürümek zorunda mıyız?

Orik homurdandı. "Buranın hemen kuzeyi olan Tarnag'da duracağız. Oradan Az Ragni boyunca salla Elflerle ticaret yapılan bir yer olan Hedarth'a kadar gideceğiz. Oraya kadar ben kendi ayaklarımı kullanacağım."

Bohçayı şangırtıyla yere bıraktı, açıp içinden Eragon'un zırhını çıkardı. Kalkanı yeniden boyanmıştı –meşe ağacı ortasında açıkça görünüyordu– bütün çizikler ve izler silinmişti. Altında çeliği parlayana kadar cilalanıp yağlanmış olan uzun zincir zırhlı gömlek duruyordu. Durza, Eragon'un sırtını kestiğinde meydana gelen kesikten eser yoktu. Başlık, eldivenler, kuşaklar, bacak zırhları ve miğfer de aynı şekilde onarılmıştı.

"En iyi demircilerimiz çalıştı bunların üzerinde," dedi Orik. "Senin zırhınla da aynı şekilde Saphira. Ama ejderha zırhını bizimle birlikte götüremediğimizden dolayı dönüşümüze kadar saklaması için Varden'lilere verildi."

Lütfen benim adıma teşekkür et, dedi Saphira.

Eragon, Saphira'nın söylediğini yaptıktan sonra kuşakları ve bacak zırhlarını bağladı, diğer malzemeleri torbalara koydu. En son miğfere uzanınca Orik'in elinde olduğunu fark etti. Cüce miğferi ellerinin arasında yuvarlarken, "Bunu giymek için o kadar acele etme, Eragon," dedi. "Önce yapman gereken bir seçim var."

"Neymiş o?"

Miğferi kaldıran Orik cilalı alınlığını kaldırıncaya Eragon, onun değiştirildiğini fark etti: çeliğine Hrothgar ve Orik'in klanı Ingeitum'un çekiç ve yıldızları kazınmıştı. Orik kaşlarını çatarken hem memnun, hem de canı sıkın görünüyordu. Resmi bir sesle, "Kralım Hrothgar, senin için hissettiği dostluğun bir sembolü olarak bu miğferi sana sunmamı istedi. Bununla Hrothgar, seni Dûrgrimst Ingeitum, yani kendi ailesinin bir üyesi olarak kabul etmeyi teklif ediyor."

Eragon miğfere bakakaldı. Hrothgar'ın böyle bir hareket yapmasına Çok şaşırılmıştı. Bu onun idaresi altına gireceğim anlamına mı geliyor?.. Bu hızla bağlılık ve sadakat yemini etmeye devam edersem kısa süre içinde hareketsiz hale geleceğim: bir yemini bozmadan bir şey yapamayacağım!

Takmak zorunda değilsin, dedi Saphira.

Yani Hrothgar'a hakaret etme riskine mi gireyim? Bir kez daha kapana akıştık.

Ama bunun bir tuzak değil, bir armağan olması amaçlanmış olabilir. Bence Isidar Mithrim'i onarma teklifime karşı teşekkür ediyor.

Bu Eragon'un aklına gelmemiştir, çünkü Cüce kralın kendisi üzerinde nasıl bir üstünlük kazanacağını düşünmekle meşguldü. Doğru. Ama aynı zamanda ben Nasuada'ya bağlılık yemini ettiğimde meydana gelen güç dengesizliğini de düzeltme girişimi. Cüceler olayların gidişinden pek memnun değildir. Sabırsızlıkla bekleyen Orik'e döndü.

"Bu ne kadar sık yapılır?"

"Bir insana mı? Asla. Hrothgar, Ingeitum ailesiyle bir gün ve gece boyunca tartıştı, ancak ondan sonra seni kabul ettiler. Sorgucumuzu taşımayı kabul edersen klan üyesi olarak bütün haklara sahip olacaksın. Konseylerimize katılabilir ve her konuda fikir belirtebilirsin. Ve..." İyice ciddileşti. "Eğer istersen bizim ölülerimizle gömülme hakkına sahip olacaksın."

Eragon, Hrothgar'ın hareketinin büyüklüğünü ilk kez anladı. Cüceler ona daha büyük bir onur veremezdi. Hızlı bir hareketle miğferi Orik'in elinden alıp başına geçirdi. "Dürgrimst Ingeitum'a katılmaktan onur duyarım."

Orik onaylarcasına başını sallayıp şunları söyledi. "O halde bu Knurlnien'i, bu Taş Kalbi avuçlarının arasına al... evet, öyle. Şimdi kendini çelik gibi sertleştir ve taşı ıslatmak için bir damar aç. Birkaç damla yeterli olacaktır... Bitirmek için benden sonra tekrarla: Os il dom qirânû cam dūr thargen, zeitmen, oen grimst vor formv edaris rak skilfz. Narho is belgond..." Bu uzun bir sözdü ve Orik birkaç cümlede bir tercüme etmek için durduğundan daha da uzuyordu. Daha sonra

Eragon bileğini hızlı bir büyüyle iyileştirdi.

"Klanlar bu konuda ne söylerlerse söylesinler," dedi Orik. "Sen dürüst ve saygılı bir şekilde davrandın. Buna boş veremezler." Sırıttı. "Artık aynı klandanız, ha? Sen benim manevi kardeşimsin! Normal şartlar altında Hrothgar, sana miğferi kendisi verirdi ve seni Dürgrimst Ingeitum'a katmak için uzun bir tören düzenlerdi, ama olaylar oylanmamıza izin vermeyecek kadar hızlı geliyor. Ama küçümsendiğini düşünme! Sen ve Saphira, Farthen Dûra döndüğünüzde aramıza katılmanız uygun törenlerle kutlanacaktır. Yiyip içecek ve yeni konumunu resmileştirmek için her türlü kâğıdı imzalayacaksınız."

"O günü sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Eragon. Hâlâ Dürgrimst Ingeitum'a ait olmanın olası etkileriyle meşguldü.

Bir sütuna dayanan Orik sırt çantasını indirdi, avuçlarının arasında dönmeye devam eden baltasını çıkardı. Birkaç dakika sonra öne doğru eğilip öfkeyle Tronjheinf'a baktı. "Barzûl knurlar! Nerdeler? Arya burda olacağını söyledi. Ha! Elflerin zaman kavramı geç ve daha geçtir."

"Onlarla çok iş yaptın mı?" diye sordu Eragon çömelerek. Saphira ilgiyle seyrediyordu.

Cüce birden güldü. "Eta. Yalnızca Arya'yla ve o da nadiren, çünkü Arya çok seyahat ediyordu. Yetmiş yılda onun hakkında tek bir şey öğrendim: bir Elfi ezemezsin. Bunu denemek bir törpüyü çekiçle dövmeye benzer, kırılabilir, ama asla bükülmez."

"Cüceler de aynı değil mi?"

"Ah, ama yeterince zaman verirsen taş değişir." Orik içini çekip başını iki yana salladı. "Bütün ırklar içinde Elfler en az değişirler, ki gitmek istemememin nedenlerinden biri de bu."

"Ama Kraliçe Islanzadi'yle tanışıp Ellesmera'yı ve kim bilir daha neleri göreceğiz. Bir Cüce en son ne zaman Du Weldenvarden'e davet edildi?"

Orik, ona kaşlarını çattı. "Dekor hiçbir şeydir. Acil işler Tronjheim'da ve diğer şehirlerde bekliyor, ama ben nezaket sözleri söyleyip sen eğitilirken oturup şişmanlamak için Alagaesia'ya gitmek zorundayım. Bu iş yıllar sürebilir!"

Yıllar mı? Yine de Shadeleri ve Ra'zac'ı yenmek için gereken şey buysa yapacağım.

Saphira zihnine dokundu: Nasuada'nın Ellesmera'da birkaç aydan fazla kalmamıza izin vereceğini sanmıyorum. Söylediklerine bakılırsa yakında bize ihtiyacı olacak.

"Nihayet!" dedi Orik doğrularak.

Elbisesinin altında terlikleri parlayan Nasuada, bir delikten fırlayan iareye benzeyen Jörmundur ve Orik'inkine benzer bir çanta taşıyan Arya şehyordu. Eragon'un onu ilk gördüğü gün üzerinde olan yeleşini giymişti ve aynı kılıcı taşıyordu.

O anda Arya ve Nasuada'nın onun Ingeitum'a katılmasını onaylamayabileceği aklına geldi. Önce Nasuada'ya –ve de Aryaya– danışması gerektiğini fark ederken suçluluk duygusu ve korku hissi içini kapladı. Yaşlılar Konseyi'yle ilk toplantısından sonra Arya'nın ne kadar kızgın olduğunu hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Bu yüzden Nasuada karşısında durunca Eragon utanıp gözlerini kaçırdı. Ama Nasuada yalnızca, "Kabul edilmişsin," dedi. Sesi yumuşak, kontrollüydü.

Eragon yere bakmaya devam ederek başını salladı.

"Bunun olup olmayacağını merak ediyordum. Şimdi bir kez daha üç ırk seni ele geçirdi. Cüceler Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olarak senin sadakatini isteyecektir, Elfler seni eğitip biçimlendirecek –ve onların etkisi daha büyük olabilir, çünkü sen ve Saphira onların sihirleriyle bağlanacasmız– ve bana, bir insana sadakat yemini ettin... Belki senin sadakatini paylaşmamız en iyisidir." Eragon'un şaşkınlığını garip bir gülümsemeyle karşıladı, sonra avucuna küçük bir bozuk para kesesi sıkıştırıp geri çekildi.

Jörmundur elini uzattı, Eragon başının döndüğünü hissederek elini sıktı. "İyi yolculuklar, Eragon. Kendini iyi koru?"

"Gel," dedi Arya, yanlarından geçip Farthen Dûr'un karanlığına süzülerek. "Gitme zamanı geldi. Aiedail başladı ve gideceğimiz yol çok uzak."

"Evet," diye onayladı Orik. Çantasının yan tarafından kırmızı bir fener çıkardı.

Nasuada onlara bir kez daha baktı. "Çok iyi. Eragon ve Saphira benimle birlikte Varden'in dualarını aldınız. Yolculuğunuz güvenle geçsin. Bizim umutlarımızın ve beklentilerimizin ağırlığını taşıdığımıza unutmayın, bu yüzden onurlu davranın."

"Elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Eragon.

Snowfire'ın dizginlerini sıkıca kavrayarak şimdiden birkaç metre gitmiş olan Arya'nın peşine düştü. Ardından Orik, sonra da Saphira geliyordu. Eragon, Saphira'nın Nasuada'nın yanından

geçerken durup yanağını hafifçe yaladığını gördü. Sonra adımlarını büyütüp onlara yetişti.

Kuzeye doğru ilerlemeye devam ederlerken arkalarındaki kapı küçüldü, küçüldü, sonunda bir ışık noktasına dönüştü. Nasuada ve Jörmundur'un seyretmeye devam ettiği yerde iki yalnız silüet göze çarpıyordu.

Sonunda Farthen Dûr'un tabanına vardıklarında açık ve bekleyen bir çift dev kapı –on metre yüksekliğinde– buldular. Üç Cüce muhafız başlarıyla selam verip arabktan çekildiler. Kapının dışında aynı boyutlarda bir tünel vardı; ilk on metre boyunca iki yanında sütunlar ve fenerler sıralanmıştı. Ondan sonrası bir mozole kadar boş ve sessizdi.

Aynı Farthen Dûr'un batı girişine benziyordu, ama Eragon buranın farklı olduğunu biliyordu. Bir mil kalınlığındaki tabam kazarak dışarı çıkmak yerine birbiri ardına dağların altında ilerliyor, Cüceşehri Tarnag'a kadar ilerliyordu.

"İşte yolumuz," dedi Orik, feneri kaldırarak,

O ve Arya eşiği geçti, ama Eragon birden emin olamayarak geride kaldı. Karanlıktan korkmasa da Tarnag'a varana kadar ebedi karanlıkla kuşatılmayı da istemiyordu. Çıplak tünele girdikten sonra kendini yine bilinmeyene atacak, belirsiz bir kader karşılığında Varden'in arasında alışığı birkaç şeyi terk edecekti.

Ne oldu, diye sordu Saphira.

Hiçbir şey.

Derin bir nefes alıp yürümeye devam etti, dağın kendisini yutarak derinliklerine almasına izin verdi.

Çekiç ve Maşa

Ra'zac'ın gelişinden üç gün sonra Roran, Spine'daki kamp yerinin kenarında kontrolsüzce dolaşıyordu. Albriech'in ziyaretinden beri bir daha haber almamıştı, Carvahall'i gözetleyerek de bilgi edinmesi mümkün değildi. Askerlerin uyuduğu uzaktaki çadırlara baktı, sonra yürümeye devam etti.

Gün ortasında Roran ufak, kuru bir öğle yemeği yedi. Ağzını elinin tersiyle silerek, Ra'zac ne kadar beklemeyi planlıyor, diye düşündü. Eğer bu bir sabır sınaması ise Roran kazanmaya kararlıydı.

Zaman geçirmek için çürüyen bir kütük üzerinde okçuluğunu geliştirdi, ama oku kütüğün içine gömülmüş olan taş yüzünden parçalanınca bıraktı. Ondan sonra da, büyük bir kayadan yattığı yere kadar uzanan çıplak patikada ileri geri yürümekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Aşağıdaki ormandan ayak sesleri gelmeye başladığında hâlâ oradaydı. Yayını alarak saklanıp beklemeye başladı. Baldor'un yüzü bakış açısına girince içini bir rahatlık kapladı. Ona doğru el salladı.

Otururlarken Roran sordu. "Neden kimse gelmedi?"

"Gelemedik," dedi Baldor, alnını silerek. "Askerler bizi yakından izliyor. İlk kez kaçma fırsatı bulduk. Fazla kalamam."

Yüzünü tepedeki zirveye çevirip ürperdi. "Burda kaldığın için sen benden daha cesursun. Kurtlar, ayılar ve dağ aslardan konusunda bir sıkıntı yaşadın mı?"

"Hayır, hayır, iyiyim. Askerler yeni bir şey söyledi mi?"

"Bir tanesi dün gece Morn'a mangadaki askerlerin bu görev için tek tek seçildiği konusunda övünmüş." Roran kaşlarını çattı. "Çok sessiz değiller... Her gece en azından iki veya üç tanesi sarhoş oluyor. İlk gün bir grup asker Mom'un yerini talan etti."

"Tahribatı ödediler mi?"

"Tabi ki hayır."

Roran kıpırdanıp köye doğru baktı. "İmparator'un beni yakalamak için bu kadar zahmete gireceğine inanmak hâlâ zor geliyor bana. Ben onlara ne verebilirim ki? Onlara ne verebileceğimi sanıyorlar?"

Baldor, onun bakışlarını takip etti. "Ra'zac bugün Katrina'yı sorguya çekti. Birisi ikinizin yakın olduğunu söylemiş. Ra'zac da Katrina'dan senin nereye gittiğini bilip bilmediğini öğrenmek istedi."

Roran tekrar Baldor'un yüzüne odaklandı. "Katrina iyi mi?"

"Onu korkutmak için o iki Ra'zac'tan fazlası gerekir," diye ona güvence verdi Baldor. Bir sonraki cümlesi tedbirli ve araştırmacıydı. "Belki teslim olmayı düşünmelisin."

"Böylece asılmamı hızlandırmış olurum!" Roran her zamanki yolunda yürümeye başlayıp bacağına bir şaplak indirdi. "Babama nasıl işkence yapüklerini bildiğin halde bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Onun kolunu yakalayan Baldor, "Ya sen saklanmaya devam ederken askerler burdan gitmezse? O zaman senin kaçmana yardım etmek için yalan söylediğimizi düşünürler. İmparator hainleri bağışlamaz." dedi.

Roran, Baldor'un elinden kurtuldu. Dönüp bacağına tekrar vurdu, sonra birdenbire oturdu. Eğer

kendimi ele vermezsem Ra'zac köydeki insanları suçlayacak. Ra'zac'ı uzağa çekmeye çalışsam.. Roran otuz adam ve Ra'zac'tan kaçacak kadar becerikli bir ormancı değildi. Eragon bunu yapabilirdi, ama ben yapamam. Ama durum değişmediği takdirde tek seçeneği bu olabilirdi.

Baldor'a baktı. "Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Şimdilik bekleyeceğim ve eğer Ra'zac sabırsızlanıp birini tehdit ederse... O durumda yapacak başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Çok kötü bir durum," dedi Baldor.

"Ama hayatta kalmaya kararlıyım."

Baldor geri dönerek Roran'ı düşünceleriyle yalnız bıraktı. Aynı yolda miller boyunca yürüdü, düşüncelerinin ağırlığıyla toprakta bir gedik açtı. Soğuk alacakaranlık çökünce botlarını çıkardı – onları eskitmekten korkuyordu– ve çıplak ayakla yürümeye devam etti.

Giderek büyüyen ay yükselip gece gölgelerini mermer ışığın huzmeeriyle aydınlaırken Roran, Carvahall'de bir karışıklık olduğunu fark etti. Karanlık köyde sayısız fener ışığı oynuyor, evlerin arkasında hareket ederken göz kırpyordu. San benekler, ateşböcekleri bulutu gibi Carvahall'in ortasında toplandı, sonra kasabanın kıyısına doğru ilerleyip askerlerin kampından gelen meşale ışıklarıyla birleşti.

Roran iki saat boyunca karşı tarafların birbiriyle yüzleşmesini seyretti; huzursuz fenerler duygusuz meşalelere karşı çaresizce toplanıyordu. Sonunda hafifçe parlayan gruplar dağılıp çadırlara ve evlere geri döndü.

Başka ilginç bir şey olmayınca Roran yatağını açıp battaniyelerin altına girdi.

Ertesi gün boyunca Carvahall'de sıra dışı bir faaliyet hüküm sürdü. İnsanlar evlerin arasında, hatta Palancar Vadisi'nde, çeşitli çiftliklere doğru yürüyorlardı. Öğle saatinde Roran iki adamın askerlerin kampına girip neredeyse bir saat boyunca Ra'zac'ın çadırında kaldığını gördü.

Roran bu faaliyetle çok meşgul olduğu için bütün gün yerinden hiç kıpırdamadı.

Umduğu gibi Baldor yeniden geldiği sırada akşam yemeğinin tam ortasındaydı. "Aç mısın?" diye sordu yemeği işaret ederek.

Baldor başını iki yana sallayıp yorgun bir edayla oturdu. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar derisinin incelmış ve morarmış görünmesine neden oluyordu. "Quimby öldü."

Roran'ın kâsesi tangırtyla yere düştü. Roran küfredip bacaklarındaki soğuk güveci sildi, sonra sordu. "Nasıl?"

"Bir grup asker dün gece Tara'yı rahatsız etmeye başladı." Tara, Morn'un karısıydı. "Tara umursamadı, ama askerler onun ilk önce kime servis yapacağı konusunda kavgaya tutuştular. Quimby de ordaydı –Morn'un geldiğini söylediği bir fiçiyi kontrol ediyordu– ve askerleri ayırmaya çalıştı." Roran başıyla onayladı. Bu Quimby'ye göre bir hareketti. Her zaman başkalarının gerektiği gibi davrandığından emin olmak için müdahale ederdi. "Ama askerlerin biri bir sürahi fırlatıp onun şakağına çarptı. Quimby hemen öldü."

Roran ellerini kalçasına koyup yere bakarken öfkeyle soluk alışını kontrol altına almaya çalışıyordu. Baldor sanki nefesini kesmiş gibiydi. Bu mümkün değil... Quimby, öldü mü? Bir çiftçi ve

zaman zaman bira yapan biri olan Quimby, Carvahall'i kuşatan dağlar kadar arazinin bir parçasıydı, Carvahall'in dokusunu biçimlendiren vazgeçilmez bir varlıktı. "Adamlar cezalandırılacak mı?"

Baldor elini kaldırdı. "Quimby öldükten hemen sonra Ra'zac, onun cesedini çalıp çadırlarına götürdü. Dün gece onu geri almaya çalıştık, ama bizimle konuşmadılar."

"Gördüm."

Baldor homurdanarak yüzünü ovuşturdu. "Babam ve Loring bugün Ra'zac'la buluştu ve onları cesedi bırakmaya ikna etti. Ama askerler herhangi bir ceza almayacak." Durakladı. "Quimby teslim edildiğinde yola çıkmak üzereydim. Kansına ne verdiler, biliyor musun? Kemikler?"

"Kemiklerini!"

"Her biri sıyrılıp temizlenmişti –ısırık izlerini görebiliyordun– ve ilikleri yemek için çoğu kınlanmıştı."

Quimby'nin kaderi karşısında duyduğu derin dehşetin yanı sıra büyük bir tiksinti kaplamıştı Roran'ın içini. Kişinin cesedi uygun bir şekilde gömülmezse ruhunun asla rahat etmeyeceği iyi bilinen bir şeydi. Bu saygısızlık karşısında iğrenen Roran sordu. "Onu ne ya da kim yemiş?"

"Askerlerde dehşete düşmüştü. Ra'zac yemiş olmalı."

"Neden? Ne amaçla?"

"Ra'zac'ın insan olduğunu sanmıyorum. Onları yakından hiç göremiyorsun, ama nefesleri ekşi kokuyor ve yüzlerini siyah örtülerle gizliyorlar. Sırtlan kambur ve çarpık. Birbirleriyle konuşurken dillerini şaklatıyorlar. Kendi adanılan bile onlardan korkuyor gibi."

"Eğer insan değillerse ne tür bir yaratık olabilir bunlar?" diye sordu Roran. "Urgal değiller."

"Kim bilir?"

Roran'ın tiksintisine korku da eklenmişti, doğaüstü güçler korkusu. Genç adam ellerini kavuştururken Baldor'un yüzünde de aynı korkunun yankılarını görüyordu. Galbatorix'in kötü işleriyle ilgili olarak duydukları bütün hikâyelere rağmen kralın kötülüğünün artık evlerinin arasında olduğunu öğrenmek tam bir şok olmuştu onlar için. Roran daha önce yalnızca şarkılar ve hikâyelerden bildiği güçlerle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. "Bir şeyler yapılmalı," diye mırıldandı.

Gece boyu hava ısındı ve öğleden sonraya kadar Palancar Vadisi beklenmedik bir bahar sıcaklığıyla kavrulmaya ve parlamaya başladı. Carvahall mavi gökyüzünün altında huzurlu görünüyordu, ama Roran orada oturanları pençesine alan buruk öfkeyi hissedebiliyordu. Sükûnet rüzgârda gerilen bir çarşaf gibiydi.

Beklenti havasına rağmen gün son derece sıkıcıydı; Roran zamanının çoğunu Horst'un atını tımar ederek geçiriyordu. Sonunda yatmak için uzandı, gece gökyüzünü süsleyen yıldızların bulanık ışığında yükselen çamların yukarısına baktı. Yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki, sanki Roran onlara doğru ilerliyor, simsiyah boşluğa düşüyordu.

Roran uyandığında ay batıyordu, boğazı dumandan kurumuştu. Öksürüp doğruldu, yanıp sulanan gözlerini kırıştırdı. Tehlikeli dumanlar nefes almayı zorlaştıyordu.

Roran battaniyelerini alıp korkmuş kırsağı eyerledi, sonra temiz hava bulma umuduyla atı mahmuzlayarak dağın yukarılarına doğru çıkardı. Dumanın kendisiyle birlikte yukarı çıktığını çabuk anlayıp döndü ve ormanı yanlamasına geçmeye çalıştı.

Karanlıkta manevra yapmaya çalışarak geçirdiği birkaç dakikada" sonra sonunda kurtulup rüzgârın temizlediği bir kaya çıkıntısının üstü geldiler. Ciğerlerini uzun soluklarla temizleyen Roran yangını görmek için vadiyi taradı. Hemen gördü.

Carvahall'in samanlığı beyaz alev kasırgasıyla parlıyor, içindeki ğerli şamardan kehribar zerrecikleri fiskiyesi haline dönüştürüyordu, ran kasabanın yeniliğindeki tahribatı seyrederken titriyordu. Çılgık atıp kovalarla yardım etmek için oraya doğru koşmak İstiyosdu, ama kendi güvenliğini tehlikeye atamazdı. •

Bir kıvılcım Delwin'in evine düştü ve saniyeler içinde sazlık çatı alev dalgasıyla patladı.

Roran küfredip saçlarını yoluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu yüzden ateşi kötü kullanmak Carvahall'de idamlık bir suçtu. Bu bir kaza mıydı? Bu yangını askerler mi çıkarmıştı? Ra'zac, beni sakladıkları için köylüleri mi cezalandırıyor?.. Bu yangının sorumlusu ben miyim?

Sırada Fisk'in evi vardı. Afallamış durumdaki Roran yalnızca yüzünü kaçırıp korkaklığından nefret ediyordu.

Şafağa kadar bütün alevler ya söndürülmüş ya da kendi kendine yanarak sönmüştü. Yalnızca şans ve sakin gece Carvahall'in tümünü yanmaktan korumuştur.

Roran sonuçtan emin olana kadar bekledi, sonra eski kamp yerine geri dönüp dinlenmek için yere çöktü. Sabahtan akşama kadar sıkıntılı rüyaları dışında dünyadan habersiz bir halde uyudu.

Bilinci yerine gelince ortaya çıkacağından emin olduğu ziyaretçisini bekledi. Bu kez gelen Albriech'ti. Alacakaranlıkta geldiğinde yüzünde haşin, yorgun bir ifade vardı. "Benimle gel," dedi.

Roran gerildi. "Neden?" Beni teslim etmeye mi karar verdiler? Eğer yangının sorumlusu oysa köylülerin onun gitmesini istemelerini anlayabilirdi. Bunun gerekli olduğunu kendisi bile düşünebilirdi. Carvalıairdaki herkesin onun için kendisini feda etmesini beklemek mantıksızdı. Yine de, bu kendisini Ra'zac'a teslim etmelerine izin vereceği anlamına gelmezdi. O iki canavarın Quimby'ye yapaklarından sonra Roran esir olmamak için ölesiye dövüştü.

"Çünkü," dedi Albriech, çene kaslarını sıkarak. "Yangını çıkaranlar askerlerdi. Annem onların Seven Sheaves'e girmelerini yasakladı, ama y kendi biralarıyla sarhoş oldular. Bir tanesi yatmaya giderken ahıra meşale düşürmüştü."

"Yaralanan oldu mu?" diye sordu Roran.

"Birkaç yanık. Gertrude halletti. Ra'zac'la müzakere girişiminde bulduk. İmparator'un kayıplarınızı tazmin etmesi talebimize tükürdüler. Askerleri çadırlara kapamayı bile reddettiler."

"Peki ben neden geri dönmeliyim?"

Albriech boş bir şekilde güldü. "Çekiç ve maşa için. Yardımına ihtiyacımız var... Ra'zac'ı burdan göndermek için."

"Bunu benim için yapacak mısınız?"

"Kendimizi yalnızca senin uğruna tehlikeye atmıyoruz. Bu iş artık bütün köyü ilgilendiriyor. En azından gelip babamla ve diğerleriyle konuşup düşüncelerini dinle... Bu lanet olası dağlardan kurtulduğuna sevineceğini düşünüyorum."

Roran, Albriech'in teklifini uzun uzun düşünüp ona eşlik etmeye karar verdi. Ya bunu yapacağım ya da kaçacağım, ama daha sonra da kaçabilirim. Kısrağını alıp torbalarını eyere bağladı, sonra vadiye doğru Albriech'i takip etti.

Carvahall'e yaklaşırlarken ağaçların ve çalıların ardına gizlenerek ilerledikleri için hızlan yavaşlamıştı. Bir yağmur fıçısının arkasına gizlenen Albriech sokakların boş olup olmadığını kontrol etti, sonra Roran'a işaret etti. Birlikte İmparator'un hizmetkârlarına karşı tetikte olmaya devam ederek gölgelerden ilerlediler. Horst'un demirhanesine vardıklarında Albriech çifte kapıdan birini Roran'ın ve atının sessizce içeri gireceği kadar araladı.

İçerisi tek bir mum ışığıyla aydınlanmıştı. Mumun ışığı etrafına toplanan yüzlerde titreşiyordu. Horst oradaydı –sakalı ışıkta bir raf gibi çıkıntı yapıyordu– yanında Dehvin, Gedric ve Loring vardı. Grubun geri kalanı genç adamlardan oluşuyordu: Albriech, Baldor, Loring'in üç oğlu, Parr ve Quimby'nin yalnızca on üç yaşında olan oğlu Nolfavrell.

Roran gruba katılırken hepsi ona bakıyordu. Horst, "Ah, demek basardın," dedi. "Spine'dayken uğursuzluklardan kaçabildin mi?"

"Şanslıydım."

"O halde devanı edebiliriz."

"Tam olarak neye?" Roran, onu dinlerken atı örse bağladı.

Ayakkabıcı Loring cevap verirken parşömeni andıran yüzü çarpık çizgiler ve oyuklarla doluydu. "Bu Ra'zac'la... bu istilacılarla uzlaşmaya varmaya çalıştık." Durdu, ince bedeni göğsünden gelen nahoş, metalik bir hışırtıyla sarsıldı. "Uzlaşmayı reddettiler. Bizi herhangi bir pişmanlık ya da nedamet belirtisi göstermeden tehlikeye attılar." Boğazından bir ses çıkardı, sonra büyük bir kararlılıkla konuştu. "Bunlar... burdan... gitmeliler. Böyle yaratıklar..."

"Hayır," dedi Roran. "Yaratık değil. Kutsallığı bozanlar."

Yüzler asılıp onaylarcasına inip kalktı. Delwin konuşmaya kaldığı yerden devam etti: "Önemli olan şu ki herkes risk altında. Eğer o yangın biraz daha yayılsaydı düzinelerce insan öldü ve kaçanlar da her şeylerini kaybederlerdi. Sonuç olarak Ra'zac'ı Carvahall'den kovmaya karar verdik. Bize katılıyor musun?"

Roran tereddüt etti. "Ya geri döner veya takviye gönderirlerse? Bütün İmparatorluk'u yenemeyiz."

"Hayır," dedi Horst, ciddiyetle. "Ama askerlerin bizi öldürüp evlerimizi tahrip etmelerine de izin veremeyiz. Bir insan karşılık vermeden önce ancak bu kadar tacize dayanabilir."

Loring başını geriye atıp gülerken alevler güdük dişlerinde parladı. "Önce güçlenip sonra dövüreceğiz," diye fısıldadı neşeyle. "İltihaplı gözlerini Carvahall'e çevirdikleri için onları pişman edeceğiz! Ha ha!"

Misilleme

Roran'ın kabulüyle Horst kürek, yaba, harman sopası, askerleri ve Ra'zac'ı kovmak için ne gerekiyorsa dağıttı.

Roran sivri uçlu bir alet alıp kenara koydu. Brom'un hikâyelerine lııç aldırmasa da içlerinden bir tanesini, "Gerand'ın Şarkısı"nı ne zaman duysa içini titretirdi. Zamanının en büyük savaşçısı olan, karısı ve çiftliği için kılıcından vazgeçen Gerand'ı anlatıyordu. Ama kıskanç lord, Gerand'ın ailesine karşı kan davası başlatınca hiç huzur bulamıyor, bir kez daha öldürmek zorunda kalıyordu. Ama kılıcıyla dövüşmüyor yalnızca basit bir çekiç kullanıyordu.

Duvara giden Roran, uzun bir sapı, başının bir tarafında yuvarlak bir bıçağı olan orta büyüklükte bir çekiç aldı. Çekici bir elinden diğerine geçirip Horst'un yanına gitti. "Bunu alabilir miyim?"

Horst alete ve Roran'a baktı. "Akıllıca kullan." Sonra grubun geri kalanına seslendi, "Dinleyin. Korkutmak istiyoruz, öldürmek değil. Eğer isterseniz birkaç kemik kırın, ama kendinizi kaybetmeyin. Ve ne yaparsanız yapın dikilin dövüşmeyin. Kendinizi ne kadar cesur ya da kahraman hissederseniz hissedin onlar eğitimli askerler."

Herkes bir silahla donanınca demirhaneden ayrılıp Carvahall'den geçtiler, Ra'zac kampına doğru ilerlediler. Gri çadırların etrafında devriye gezen dört nöbetçi dışındaki bütün askerler yatmıştı. Ra'zac'ın iki atı dumanı tüten ateşin yanına bağlanmıştı.

Horst sessizce emir verip Albriech ve Dehvin'i iki nöbetçiyi, Parr ve Roran'ı da diğer iki nöbetçiyi pusuya düşürmeye gönderdi.

Roran hiçbir şeyden haberi olmayan askere doğru yürürken nefesini tutmuştu. Enerji bütün uzuvlarından geçerken titremeye başladı. Bir evin arka tarafında titremeyi kesip Horst'un işaretini beklemeye başladı. Bekle.

Bekle.

Derken Horst kükreyerek gizlendiği yerden çıktı, çadırlara yapılan saldırıya öncülük etti. Roran ileri atılıp çekicini savurdu, tüyler ürperten bir çatırtıyla nöbetçinin omzuna indirdi.

Adam uluyup mızrak balta karışımı silahım bıraktı. Roran kaburgalarına ve sırtına vururken sendeledi. Roran çekici tekrar kaldınca adam yardım çağırarak geri çekildi.

Roran anlaşılmaz şeyler hay kırarak adamın peşinden koştu. Bir çadırın yan tarafına çarptı, içindeki her şeyi altüst etti, başka bir çadırdan çıktığını gördüğü miğferin tepesini ezdi. Metal bir çan gibi ses çıkardı. Roran, Loring'in dans ederek yanından geçtiğini belli belirsiz fark etti. Yaşlı adam yabayla askerleri dürterken kıkırdayıp uluyordu. Her yerde mücadele eden gövdelerin oluşturduğu bir karmaşa vardı.

Roran hızla etrafında dönünce bir askerin yayına ip takmaya çalıştığını gördü. İleri atılıp yayın arkasına çelik tokmağıyla vurdu. Tahta sap çıra gibi kırıldı. Asker irkilerek kaçtı.

Ra'zac ellerinde kılıçlarıyla korkunç çığlıklarla çadırlarından fırladı. Ama onlar saldıramadan önce Baldor atların ipini çözüp dörtnala iki korkuluk gövdenin üstüne saldı. Ra'zac önce ayrıldı, sonra tekrar bir araya geldi, ama askerlerin morali bozulup kaçmaya başlayınca onlar da dağıldı.

Sonra her şey bitti.

Roran nefes nefeseydi, eli çekicinin sapım sıkıca kavramıştı. Bir an sonra devrilmiş çadır ve battaniye yığınlarının arasından geçip Horst'u buldu. Demirci sakalının altında sırıtiyordu. "Yıllardır yaptığım en iyi kavgaydı bu."

İnsanlar bu kargaşanın kaynağını anlamaya çalışırken arkalarındaki Carvahall canlanmıştı. Roran kepenkli pencerelerin ardında lambaların aydınlanışını seyretti, sonra yumuşak bir ağlama sesi duyunca döndü.

Nolfavrell adlı çocuk bir asker cesedinin başına çömelmiş gözyaşları çenesine süzülürken adamı göğsünden metodik bir şekilde bıçaklıyordu. Gedric ve Albriech yanına koşup Nolfavrell'i cesetten uzaklaştırdılar.

"O gelmemeliydi," dedi Roran.

Horst omuz silkti. "Onun da hakkıydı."

Yine de Ra'zac'ın adamlarından birini öldürmek yalnızca onlardan kurtulmamızı zorlaştıracaktır. "Yolu ve evlerin arasım kapamalıyız. Böylece bizi hazırlıksız yakalayamazlar. Yaralan olup olmadığını görmek için adanılan inceleyen Roran, Delwin'in kolunda uzun bir kesik olduğunu gördü.

Horst birkaç çığlıkla grubunu organize etti. Albriech ve Baldor'u demirhaneden Quimby'nin arabasını getirmeleri, Loring'in oğulları ve Parr'ı da köyü güvence altına almak için kullanılabilecek olan gereçleri bulmak için gönderdi.

O konuşurken insanlar tarlanın kenarına toplanmış, Ra'zac kampından geri kalanlara ve ölü askere bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordu Frisk.

Loring öne çıkıp marangozun gözlerine baktı. "Ne mi oldu? Sana ne olduğunu söyleyeyim. Gübre kafalılar bozguna uğrattık... onları çizmeleri ayaklarında yokken yakaladık ve bir köpek gibi kovaladık!"

"Buna sevindim!" Bu güçlü ses, çocuğun yüzündeki kana aldırmandan Nolfavrell'i göğsüne basıran kumral saçlı Birgit'ten gelmişti. "Kocamın ölümü yüzünden korkaklar gibi ölmeyi hak ettiler."

Köylüler onaylarcasına mınıldandılar, sonra Thane konuştu: "Delirdin mi Horst? Ra'zac ve askerlerini korkutup kaçırdıysan bile Galbatorix daha fazla adam gönderecektir. İmparator, Roran'ı alana kadar vazgeçmeyecektir."

"Onu teslim etmeliyiz," diye hırladı Sloan.

Horst ellerini kaldırdı. "Katılıyorum; kimse bütün Carvalıall'dan daha değerli değil, ama Roran'ı teslim edersek direnişimiz yüzünden Galbatorix bizim cezadan kaçmamıza izin verecek mi? Onun gözlerinde Varden'den daha iyi değiliz."

"O zaman neden saldırdınız?" diye sordu Thane. "Bu kararı verme hakkını sana kim verdi? Hepimizi mahvettin!"

Bu kez Birgit cevap verdi. "Karını öldürmelerine izin verir miydin?" Ellerini oğlunun yüzünün iki yanına bastırdı, sonra kanlı avuçlarını suçlarcasına Thane'e gösterdi. "Bizi yakmalarına izin verir miydin?.. Senin erkekliğin nerde uğursuz adam?" Thane, onun haşın ifadesiyle yüzleşemeyerek bakışlarını yere indirdi.

"Çiftliğimi mahvettiler," dedi Roran. "Quimby'yi yediler ve Carvahall'i nerdeyse tahrip ettiler. Bu

suçlar cezasız kalamaz. Biz saklanıp kaderimize razı gelecek korkak tavşanlar mıyız? Hayır! Kendimizi savunmaya hakkımız var." Albriech ve Baldor'un arabayı sürükleyerek geldiğini görünce sustu. "Daha sonra kavga edebiliriz. Şimdi hazırlanmalıyız. Bize kim yardım edecek?"

Kırıktan fazla adam gönüllü oldu. Birlikte Carvahall'i nüfuz edilemez hale getirmek gibi zorlu bir işe başladılar. Roran aralıksız olarak çalışıyor, evlerin arasına çitler dikeyiyor, geçici duvarlar kurmak için taşlarla dolu fiçılan üst üste yığıyor, yan yana devrilmiş iki arabayla kapadıktan anayola kütükler taşıyordu.

Roran bir işten ötekine koşarken Katrina bir sokakta pusuya yatmış onu bekliyordu. Roran'a sanıldıktan soma, "Geri döndüğüne ve güvende olduğuna sevindim," dedi.

Roran, onu hafifçe öptü. "Katrina... işimiz biter bitmez seninle konuşmam lazım." Katrina şüpheli bir şekilde, ama biraz umutla gülümsedi. "Haklıydın; gecikmem aptallıktı. Kader çekingen olanlara nazik davranmıyor."

Parr, "Ra'zac!" diye bağırdığı sırada Roran, Kiselt'in evinin çatısına –alev almaması için– su döküyordu.

Kovayı bir kenara fırlatan Roran çekicini bıraktığı arabaya doğru koştu. Silahım alırken tek bir Ra'zac'ın yolun çok aşağısında, neredeyse ok menzilin dışında atının üstünde oturduğunu gördü. Yaratık sol elindeki meşaleyle aydınlanıyordu, sağ eli ise bir şey fırlatacakmış gibi arkasındaydı.

Roran güldü. "Bize taş mı fırlatacak? O kadar uzakta ki..." Ra'zac kolunu hızla indirince sustu. Cam bir şişe aradaki mesafeyi geçip sağ tarafındaki arabaya çarptı. Bir an sonra araba bir alev topu halinde havaya fırladı, yanan havanın oluşturduğu yumruk Roran'ı duvara çarptı.

Şaşkına dönen Roran ellerinin ve dizlerinin üstüne düşüp soluk almaya çalıştı. Kulaklarındaki homurtunun arasından dört nala gelen atların sesini duydu. Zorla doğrulup sesin geldiği yöne bakmaya çalıştı, ama Ra'zac'ın yanan arabaların arasından Carvahall'e daldıklarını görünce yeniden başını eğdi.

Ra'zac dizginleri çekerek atlarını yavaşlatırken etraflarına toplanan insanlara vuruyordu. Roran üç adamın öldüğünü gördü, sonra Horst ve Loring, Ra'zac'a ulaşım yabalarla onları geriye gitmeye zorladılar. Köylüler toplanmadan önce askerler gedikten içeri sızdı, karanlıkta ayırım yapmaksızın öldürmeye başladılar.

Roran onların durdurulmaları gerektiğini biliyordu, yoksa Carvahall ellerinden gidecekti. Bir askerın üstüne atlayıp onu hazırlıksız yakaladı ve yüzüne baltasını indirdi. Asker ses çıkarmadan iki büküm oldu. Adamın arkadaşları ona doğru koşarken Roran cesedin kalkanını gevşek kolundan çıkarmaya çalıştı. İlk darbeden kurtulmak için kalkanı tam zamanında kaptı.

Ra'zac'a doğru gerileyen Roran bir kılıç hamlesini savuşturdu, baltasını adamın çenesinin altına savurup adamı yere indirdi. "Bana gelin!" diye bağırdı Roran. "Evlerinizi savunun!" Beş adam etrafım çevirmeye çalışırken bir hamleden kaçtı. "Bana!"

Çağrısına ilk Baldor karşılık verdi, sonra da Albriech. Birkaç saniye sonra Loring'in oğulları ona katıldı, ardından sayısız köylü geldi. Yan sokaklardaki kadınlar ve çocuklar askerlere taş atıyordu. "Birlikte kalın," diye emretti Roran, bulunduğu yeri koruyarak. "Sayımız çok fazla."

Karşılarındaki köylü safi kalınlaşmaya başlarken askerler durakladı. Arkasında yüzden fazla adam olan Roran yavaşça ilerledi.

"Saldırın, sizi aptallarrrr," diye haykırdı bir Ra'zac, Loring'in yabasından kaçarak.

Tek bir ok Roran'a doğru vızladı. Roran oku kalkanıyla yakalayıp bir kahkaha attı. Ra'zac şimdi askerlerle aynı hizadaydı, düş kırıklığı içinde üslüyordu. Koyu renk kukuletalarının altından öfkeyle köylülere bakıyorlardı. Birden Roran kırırdayamayacak kadar yorgun ve güçsüz olduğunu hissetti; düşünmek bile çok zordu. Yorgunluk kollarını ve bacaklarını oldukları yere zincirlemiş gibiydi.

Derken Carvahall'in içlerinden gelen bir çığlık duydu Roran. Bir saniye sonra başının üstünden geçen bir taş öndeki Ra'zac'a doğru ilerledi, ama Ra'zac taştan kaçmak için doğaüstü bir hızla hareket etti. Çok hafif de olsa bu dikkat dağınıklığı, Roran'ın zihnini uyutucu etkiden kurtardı. Bu sihir miydi, diye merak etti.

Kalkanı bırakıp çekici iki eliyle kavradı ve başının üstüne kaldırdı; tıpkı Horst'un metale vururken yapüğü gibi. Parmak uçlarında ilerledi, bütün vücudu geriye doğru eğildi, kollarını bir hah, sesiyle indirdi. Çekiç havayı yanlamasına yararak Ra'zac'ın kalkanından sekti, geride büyük bir çentik bıraktı.

İki saldırı Ra'zac'ın garip gücünün son kalıntılarını dağıtmak için yeterliydi. Köylüler kükreyerek ilerlerken iki Ra'zac birbirlerine bakarak dillerini şaklattı, sonra dizginlerine asılıp döndüler.

"Geriye," diye kükrediler askerlerin yanından geçerken Kırmızı üniformalı savaşçılar somurtkan bir şekilde Carvahall'den geri çekilmeye başlarken, bu arada kendilerine yaklaşan herkesi bıçaklamaya devam ettiler. Ancak yanan arabalardan iyice uzaklaştıktan soma sırtlarını dönmeye cesaret ettiler.

Roran içini çekip çekicini aldı. Böğründeki ve duvara çarptığı sutındaki morlukları hissetti. Patlamanın Parr'ı öldürdüğünü görünce başını önüne eğdi. Dokuz adam daha ölmüştü. Eşler ve anneler yas çığlıklarıyla geceyi yırtmaya başlamışlardı bile.

Bu nasıl olabilir?

"Herkes gelsin!" diye seslendi Baldor.

Roran gözlerini kırpıştırıp sendeleyerek yolun ortasına, Baldor'un dikildiği yere gitti. Bir Ra'zac yirmi metre ötede atının üstünde bir böcek gibi oturuyordu. Yaratık parmağını Roran'a doğru büküp, "Sssen... sssen kuzenin gibi kokuyorsssun. Bu kokuyu hiç unutmayız," dedi.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Neden burdasınız?"

Ra'zac korkunç, böceksi bir şekilde güldü. "Biz... bilgi istiyoruz." Omzunun üstünden geriye, diğerinin gittiği yere baktıktan sonra bağırdı. "Roran'ı bırakın, köle olarak sssatılın. Onu koruyun, hepinizi yiyelim. Bir dahaki gelişimizde cevabınızı alacağız. Doğru cevap olmasına dikkat edin."

Az Sweldn Rak Anhûin

Kapılar açılırken tünele dolan ışık Eragon'un gözlerim kırıştırmasına neden oldu. Yeraltında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra gözleri gün ışığına hiç alışık değildi. Yarandaki Saphira tıslayıp hedeflerini daha iyi görmek için boynunu geriye doğru büktü.

Farthen Dûr'u yeraltından geçişleri iki gün sürmüştü, ama etraflarını çevreleyen alacakaranlık ve bütün gruba çöken sessizlik yüzünden bu süre Eragon'a daha uzun gelmişti. Kamp kurduklarında aralarında yalnızca birkaç kelime konuşulmuştu.

Eragon birlikte yolculuk yaparlarken Arya hakkında daha fazla şey öğrenmeyi ummuştu, ama topladığı tek bilgi yalnızca* gözlemlerinin sonucuydu. Daha önce onunla birlikte hiç yemek yememişti ve Arya'nın kendi yemeğini getirip hiç et yemediğini görerek irkilmişti. Nedenini sorduğunda Arya, "Eğitildikten sonra sen de bir daha hiç hayvan eti yemeyeceksin, eğer yersen de bu çok ender durumlarda olacak," dedi.

"Neden etten vazgeçeyim ki?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Bunu sözcüklerle açıklayamam, ama Ellesmera'ya vardığımızda bunu anlayacaksın."

Eragon varış yerlerini görmek için hevesle kapılara koşarken bunların hepsini unutmuştu. Kendini doğu güneşinin altında parlayan mor renkli bir gölün otuz metre yukarısında, granit bir çıkıntının üstünde buldu. Köstha-mema gibi su bir dağdan diğerine uzanıyor, vadinin ucunu dolduruyordu. Gölün uzak tarafında Az Ragni Nehri kuzeye akıyor, dağların arasında kıvrılarak -çok uzaklarda- Beor Dağları'ndan dışarı çıkıyordu.

Sağ tarafındaki dağlar birkaç patika hariç çıplaktı, ama solunda... solunda Cüce şehri Tarnag bulunuyordu. Burada Cüceler görünüşte değişmez olan Beorlar'ı bir dizi terasa dönüştürüyordu. Alttaki teraslar esasen çiftliklerdi -ekilmeyi bekleyen araziler- ve üzerinde yer yer görebildiği kadarıyla tamamen taştan inşa edilen bodur binalar bulunuyordu. Bu boş seviyelerin üstünde birbirine bağlı binalar sıra sıra yükseliyor, altın ve beyaz renkli dev bir kubbe oluşturuyordu. Sanki bütün şehir bu kubbeye giden basamak dizisinden başka bir şey değildi. Gri kayağantaşından oluşan piramidin tepesindeki süt beyazı bir boncuğu andıran bu kubbe cilalı bir aytaşı gibi parlıyordu.

Orik, onun soru sormasını bekleyerek, "Burası Cüce krallığının en büyük tapınağı Celbedeil ve tanrıların hizmetkârı, habercisi olarak hareket eden Dûrgimst Quan'ın -Quan klanı- evi," diye açıkladı. Tarnag'ı mı yönetiyorlar, diye sordu Saphira. Eragon soruyu tekrarladı.

"Hayır," dedi Arya, yanlarından geçerke "Quan'ın güçlü olmasına, ahiret hayatı ve altın üzerindeki güçlerine rağmen sayılan çok az. Tarnag'ı kontrol eden Ragni Hefthyn'dir, Guard Nehri. Burdayken onların klan şefi Ündin'le kalacağız."

Elfi takip ederlerken, kaya çıkıntısından inip dağı örten ormanın altından geçtiler, bu sırada Orik, Eragon'a fısıldadı. "Ona aldırma. Quan'la yıllarca tartıştı. Ne zaman Tarnag'ı ziyaret etse ve rahiple konuşsa bir Kull'u bile korkutacak kadar şiddetli bir tartışma çıkıyor."

"Arya mı?"

Orik ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben bu konuda çok az şey biliyorum, ama Arya'nın Quan'ın yaptığı pek çok şeye itiraz ettiğini duydum. Görünüşe göre Elfler 'yardım için havaya mırıldanmayı' kabul etmiyor."

Eragon, Arya'nın arkasından bakarken Orik'in söylediklerinin doğru olup olmadığını ve eğer doğruysa Arya'nın neye inandığını merak etti. Derin bir nefes alıp konuyu zihninden uzaklaştırdı. Tekrar açık havada olmak harikaydı, yosunlan, eğrelti otlarını ve ormanın ağaçlarını koklamak, güneşin yüzünü ısıtması, onların ve diğer böceklerin hoş bir şekilde üstüne üşüşmesini hissetmek harikaydı.

Patika onları gölün kıyısına kadar indirdikten sonra tekrar Tarnag'a ve açık kapılarına doğru yükseldi. "Tarnag'ı Galbatorix'ten nasıl gizlediniz?" diye sordu Eragon. "Farthen Dûr'u anlıyorum, ama burası... hiç böyle bir şey görmemiştim."

Orik yumuşak bir şekilde güldü. "Gizlemek mi? Bu mümkün değil. Hayır, Süvariler yenik düştükten sonra Galbatorix ve Tövbekârdan kaçmak için yer üstündeki bütün şehirlerimizi terk etmek zorunda kaldık. Onlar genellikle Beor Dağları'nın arasından geçip karşılaştıkları herkesi öldürüyorlardı."

"Ben Cücelerin hep yeraltında yaşadığını sanıyordum."

Orik'in kalın kaşları çatıldı. "Neden ki? Taşlara karşı bir yakınlık hissediyor olabiliriz, ama açık havayı da Elfler ve insanlar kadar severiz. Ama ancak son on beş yılda, Morzan öldükten sonra Tarnag'a ve diğer antik kentlerimize geri dönmeye cesaret edebildik. Galbatorix olağanüstü derecede güçlü olabilir, ama o bile tek başına bütün bir şehre saldırmaz. Kuşkusuz eğer isterse o ve ejderhası bize sonsuz sıkıntı verebilirdi, ama bugünlerde Urû'baen'den kısa geziler için bile plsa nadiren ayrılıyorlar. Ayrıca Galbatorix önce Buragh'ı veya Farthen Dûr'u yenmeden buraya bir ordu getiremez."

Ki bunu nerdeyse başarıyordu, dedi Saphira.

Küçük tepenin zirvesine çıkan Eragon çalıkların altından fırlayıp yola çıkan bir hayvan karşısında şaşkınlıkla irkildi. Zayıf ve çarpık görünümlü hayvan Spine'dan fırlamış bir dağ keçisine benziyordu, yalnız kıvrılarak keçinin yanaklarından aşağı inen dev boynuzlar bir Urgalin boynuzundan küçücük görünmesine neden olurdu. Keçinin sırtındaki eyerse daha da garipti. Üzerindeki Cüce yan çekilmiş yayım havaya doğrultmuştu.

"Hert dûrgrimst? Fild rastn?" diye bağırdı garip Cüce.

"Orik Thrifkz menthiv oen Hrethcarach Eragon rak Dûrgrimst Ingeitum," diye karşılık verdi Orik. "Wharn, az vanyali-carharûg Arya. Ne oc Undinz grimstbelardn." Keçi yorgun bir şekilde Saphira'ya baktı. Eragon gözlerinin ne kadar parlak ve zeki olduğuna dikkat etti, ama yüzü beyaz sakalı ve ciddi ifadesiyle biraz tuhaf görünüyordu. Ona Hrothgar'ı hatırlatıyordu. Hayvanın ne kadar Cüceye benzediğini düşünürken neredeyse kakhaha atıyordu.

"Azt jok jordn rast," diye karşılık geldi.

Cüce herhangi bir emir vermese de keçi ileri atılıp öyle olağanüstü bir mesafe kat etti ki bir an için uçuyormuş gibi göründü. Sonra binicisi ve keçi ağaçların arasında kayboldu.

"O neydi öyle?" diye sordu Eragon şaşkınlık içinde.

Orik yürümeye devam etti. "Bir Feldûnost, bu dağlara has beş hayvandan biri. Klanlara her birinin adı verilmiştir. Ama Dûrgrimst Feldûnost belki de bütün klanlar içinde en cesur ve saygın olanıdır."

"Neden?"

"Süt, yün ve et için Feldûnost'a bağımlıyız. Onların sağladığı gıda olmasa Beorlar'da yaşayamazdık. Galbatorix ve hain Süvarileri bize dehşet salarken sürülerle ve tarlalarla ilgilenmek için kendilerini riske atanlar Dûrgrimst Feldûnost'tu ve hâlâ öyledir. Bu yüzden hepimiz onlara borçluyuz."

"Bütün Cüceler Feldûnost'a biner mi?" Bu garip sözcüğü kekeleyerek söyleyebilmişti.

"Yalnızca dağlarda. Feldûnostiar dayanıklıdır ve nereye bastıklarını bilirler, ama açık ovalardan çok tepelere uygundurlar."

Saphira burnuyla Eragon'u dürterek Snowfire'ın kaçmasına neden oldu. Bunlar iyi av olacak, Spine'da ve ordan beri avladığım her şeyden daha güzel! Eğer Tarnag'da zamanım olursa...

Hayır, dedi Eragon. Cüceleri kızdırmamalıyız.

Saphira kızarak homurdandı. Önce izin alabilirim.

Onları uzun süredir karanlık ağaç dallarının altında gizleyen yol, Tarnag'ı kuşatan büyük meydana açılıyordu artık. Gözlemci grupları tarlalarda toplanmaya başlamıştı bile. Mücevherli koşum takımlarının takıldığı yedi Feldûnost hoplayarak şehirden ayrıldı. Binicileri, ucunda havada kırbaç gibi saklayan flamaların bulunduğu mızraklar taşıyorlardı. Garip hayvanının dizginlerini çeken lider Cüce şunları söyledi:

"Tarnag şehrine hoş geldiniz. Ündin ve Gannel'in izniyle ben, Brokk'un oğlu Thorv barış içinde size evlerimizin korumasını ve yardımım teklif ediyoruz." Aksam, Orik'inkinin tersine kaba bir hırıltı şeklinde çıkıyordu.

"Ve Hrothgafın izniyle biz Ingeitum konukseverliğinizi kabul ediyoruz," diye karşılık verdi Orik.

"Islanzadi'nin yerine de ben kabul ediyorum," diye ekledi Arya.

Tatmin olmuş gibi görünen Thorv, Feldûnostlarıyla dördünün etrafında bir şekil oluşturan arkadaşlarına işaret etti. Cüceler gösterişli bir şekilde onları Tarnag'a yöneltip şehir kapılarından geçirdiler.

Dış duvar on beş metre kalınlığındaydı ve Tarnag'ın ortasında bulunan pek çok çiftliğin ilkinde giden gölgeli bir tünel oluşturuyordu. Birbiri ardına yükselen beş sıra –her biri güçlü kapılarla savunuluyordu– onları tarlalardan geçirip gerçek şehre taşıdı.

İçerideki binalar taştan yapılsalar da Tarnag'ın kalın surlarıyla kale burcunun tersine zarafet ve hafiflik izlenimi oluşturacak biçimde becerikli bir şekilde inşa edilmişti. Genellikle hayvanlardan oluşan sağlam, hatları belirgin oymalar, evleri ve dükkânları süslüyordu. Ama en çarpıcı olanı da taşın kendisiydi; parlak kırmızıdan en açık yeşile kadar uzanan canlı renkler, taşı yan saydam katmanlar halinde parlatıyordu.

Ve şehrin her yerinde Cücelerin alevsiz fenerleri asılıydı; bunların çok renkli kıvılcımları Beorlar'ın uzun alacakaranlığının ve gecesinin habercisiydi.

Tronjheim'in tersine Tarnag Cücelerin boyutlarına göre yapılmıştı ve insan, Elf veya ejderha ziyaretçiler için bir ayrıcalık yapılmamıştı. Kapılar en fazla bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve genellikle yalnızca yüz otuz santimdi. Eragon orta boydaydı, ama şimdi bir kukla sahnesindeki dev gibi hissediyordu kendini.

Caddeler geniş ve kalabalıktı. Çeşitli klanlara ait Cüceler telaşla işlerini yapıyor ya da dükkânların etrafında ve içinde sıkı pazarlıklar yapıyorlardı. Çoğu garip, egzotik kostümler giymişti, bir grup siyah saçlı Cücenin başında kurt kafasına benzer gümüş rengi miğferler vardı.

Eragon en çok Cüce kadınlara bakıyordu, çünkü Tronjheim'da onları Çok az görüyordu. Kadınlar adamlardan daha iriydi ve yüzleri tombuldu, ama gözleri ışıltılıydı, saçları parlıyordu ve minik çocuklarını taşıyan elleri Şefkatliydi. Demir ve taştan yapılmış küçük, girift broşlar dışında gereksiz süsten kaçıyorlardı.

Feldûnostların delici ayak sesleri üzerine Cüceler dönüp yeni gelenlere baktı. Eragon'un beklediği gibi sevinç çılgınlıkları atmadılar, ama başlarla selam verip, "Shadeslayer," diye mırıldandılar. Eragon'un miğferindeki çekiç ve yıldızları görünce hayranlığın yerini şaşkınlık, pek çoğundaysa kızgınlık aldı. Öfkeli Cüceler Feldûnost'un etrafına toplanıp Eragon'a dik dik bakmaya ve küfretmeye başladılar.

Eragon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Görünüşe göre beni ailesine kabul etmek Hrothgar'ın verdiği en sevimli karar değilmiş.

Öyle görünüyor, diye onayladı Saphira. Senin üzerindeki etkisini güçlendirmiş olabilir, ama bunu Cücelerin çoğunu kızdırma pahasına yapmış... Kan dökülmeden gözden kaybonsak iyi olur.

Thorv ve diğer muhafızlar kalabalık yokmuş gibi ilerlemeye devam etti, yedi kat boyunca yolu açtı. Sonunda onları Celbedeil'den ayıran yalnızca bir kapı kaldı. Thorv sola, dağın yamacına yaslanan ve ön taraftan iki büyük kuleyle korunan büyük salona doğru döndü.

Salona yaklaşırlarken bir grup silahlı Cüce evlerin arasından çıkıp kalın bir saf oluşturarak yolu kapattı. Yüzlerini uzun, mor renkli peçeler örtüyor ve zırh başlıkları gibi omuzlarına dökülüyordu.

Muhafızlar yüzlerinde sert ifadelerle Feldûnostların dizginlerini çekip yavaşladılar. "Ne oluyor?" diye sordu Eragon, Orik'e, ama Cüce yalnızca başını iki yana sallayıp bir elinde baltayla ilerledi.

"Etil nithgech!" diye bağırdı peçeli bir Cüce, yumruğunu kaldırarak. "Formv Hrethcarach... formv Jurgencarmeitder nos eta goroth bahst Tarnag, dūr encesti rak kythn! Jok is warrev az barzûlegur dūr dūrgrimst, Az Sweldn rak Anhûin, beron tor rak Jurgenvren? Ne udim etal os rast knurlag. Knurlag ana..." Bir dakika boyunca artan bir hırçınlık ve öfkeyle söylenmeye devam etti.

"Vrvron!" diye kükredi Thorv. onun sözünü keserek. Ardından iki Cüce tartışmaya başladı. Sert konuşmalara rağmen

Eragon, Thorv'un diğer Cüceye saygı duyduğunu görebiliyordu.

Eragon yana doğru kaydı –Thorv'un Feldûnost'unun ilerisini daha iyi görmek istiyordu– ve peçeli Cüce birden sesini kesip dehşet ifadesiyle Eragon'un miğferini işaret etti.

"Knurlag qana qiranu Dūrgrimst Ingeitum!" diye bağırdı. "Qarzul ana Hrothgar oen volfild..."

"Jok is frekk dūrgrimstvren?" diye sessizce araya girdi Orik, baltasını çekerek. Endişelenen Eragon, Aryaya baktı, ama o Eragon'u fark etmeyecek kadar dikkatle konuşmaları dinliyordu. Eragon gizlice elini aşağı indirip Zar'roc'un telle sarılmış kabzasını tuttu.

Garip Cüce sertçe Orik'e baktı, sonra cebinden demir bir yüzük çıkardı, sakalından aldığı üç teü bu yüzüğe sardı ve vurdumduymaz bir şekilde yola fırlatıp arkasından da tükürdü. Başka bir söz ya da işaret olmaksızın mor peçeli Cüceler tek sıra halinde yürüyüp uzaklaştılar.

Yüzük granit zemine çarparken Thorv. Orik ve diğer savaşçılar irkildi. Arya bile şaşkına dönmüş gibiydi. Daha genç iki Cücenin rengi attı ve kılıçlarına uzandılar, ama Thorv. "Eta!" diye bağırınca durdular.

Onların tepkileri Eragon'u kaba konuşmalardan daha fazla rahatsız etmişti. Orik tek başına ilerleyip yüzüğü bir keseye koyarken Eragon sordu. "Ne anlama geliyor bu?"

"Düşmanların olduğu anlamına geliyor," dedi Thorv.

Savunma kulesinin ötesinde geniş bir avlu vardı. Avlunun kenarlarına fenerler ve sancaklarla süslenmiş olan üç ziyafet masası dizilmişti. Masaların önünde bir grup Cüce duruyordu. En öndeki kır sakallı Cüce kurt derisiyle sarınıp sarmalanmıştı. Kollarım iki yana açıp, "Tarnag'a, Dürgrimst Ragni Hefthyn'in evine hoş geldiniz," dedi. "Senden övgüyle söz edildiğini duyduk, Eragon Shadeslayer. Ben Ündin, Derûnd'un oğlu ve klan şefi."

Bir Cüce daha ileri çıktı. Onda bir savaşçının omuzları ve göğsü. Eragon'un yüzünden bir an olsun ayrılmayan gölgeli siyah gözleri vardı. "Ve ben de Orm Bloodax'ın oğlu Gannel. Dürgrimst Quan'in klan şefi."

"Sizin konuğunuz olmak onur verici," dedi Eragon, başını eğerek. Umursanmayan Saphira'nın kızgınlığını hissedebiliyordu. Sabırlı ol, diye mırıldandı, gülümseyerek.

Saphira genizden homurdandı.

Klan şefleri Arya ve Orik'i selamladılar, ama konukseverlikleri tek tepkisi avucunda yüzükle elini uzatan Orik'in gözünde etkisizdi.

Ündin'in gözleri irileşti, yüzüğü dikkatle aldı. zehirli bir yılanmış gibi başparmağıyla işaret parmağının arasında sıktı.

"Bunu size kim verdi?"

"Az Sweldn rak Anhûin. Ve bana değil Eragon'a verdi."

Yüzlerde bir telaş ifadesi dolaşırken Eragon'un önceki korkusu geri geldi. Cücelerin hiç korkmadan tek başına koca bir Kull grubuyla karşı karşıya geldiğini görmüştü. Eğer yüzük cesaretlerini zayıflatıyorsa gerçekten korkunç bir şeyi sembolize ediyor olmalıydı.

Ündin danışmanlarının mırıltılarını dinlerken kaşlarını çattı. "Bu konuyu konuşmamız gerek," dedi. "Shadeslayer, senin onuruna bir ziyafet hazırlandı. Hizmetkârlarımın sana odanı göstermesine izin verirsen biraz dinlenirsin ve sonra başlayabiliriz."

"Tabi." Eragon, Snowfire'ın dizginlerini bekleyen Cüceye verip rehberi izledi. Kapı eşiğinden geçerken geriye dönüp baktı ve Arya'yla Orik'in kafa kafaya vermiş telaş içinde klan şefleriyle konuştuklarını gördü. Geç kalmam, diye Saphira'ya söz verdi.

Cüce boyutlarındaki koridorlardan eğilerek geçtikten sonra kendisine verilen odanın ayakta rahatça durabileceği kadar geniş olduğunu görüp rahatladı. Hizmetkâr başıyla selam verip, "Grimstborith Ündin hazır olunca geri geleceğim," dedi.

Cüce gidince Eragon derin bir nefes almak için durdu, sessizliğin tadını çıkardı. Ama peçeli Cücelerle karşılaşması aklından çıkmadığı için rahatlaması zor oluyordu. En azından Tarnag'da uzun süre kalmak zorunda değiliz. Bu onların bizi engellemelerini önler.

Eldivenlerini çıkararak alçak yatağın yanına yerleştirilmiş olan mermer lavaboya gitti. Ellerini suya soktu, sonra gayri ihtiyari bir çığlıkla geri çekti. Su neredeyse kaynama sıcaklığındaydı. Bu kölelerin âdeti olmalı, diye düşündü. Suyun biraz soğumasını bekledi, sonra yüzünü, boynunu silip derisinden buhar yükselerek temizlendi.

Yeniden canlandığını hissederek külot pantolonunu ve tuniğini çıkardı, Ajihad'ın cenazesinde giydiği kıyafeti üzerine geçirdi. Zar'roc'a dokundu, ama bunun Ündin'in masasına hakaret olacağına karar vererek onun yerine av bıçağını beline taktı.

Sonra sırt çantasından Nasuada'nın Islanzadi'ye götürme görevi verdiği parşömeni çıkardı, elinde tartarak nereye saklayacağına karar vermeye çalıştı. Mektup okunabileceği ya da çalmabileceği şekilde açıkta bırakamayacağı kadar önemliydi. Daha iyi bir yer düşünemeyerek rulo şeklindeki parşömeni koluna soktu. Bir dövüşe girmediğim takdirde burası güvende olacaktır, dövüşe girersem zaten daha fazla endişelenmem gereken şeyler olacak.

Hizmetkâr sonunda Eragon'u almak için geldiğinde vakit öğleni bir saat kadar geçmişti, ama güneş yüksek dağların arkasında çoktan kaybolmuş, Tarnag'ı alacakaranlığa gömmüştü. Salondan çıkan Eragon şehrin dönüşümüyle serseme dönmüştü. Gecenin erken gelişiyi Cücelerin fenerleri gerçek güçlerini gösteriyor, sokakları saf, bütün vadiyi parlatan sarsılmaz bir ışıkla aydınlatıyordu.

Ündin ve diğer Cüceler masaların etrafına toplanmış, Saphira da iki uçtan birine oturmuştu. Kimse onun pozisyonu konusunda tartışmak istiyor gibi görünmüyordu.

Bir şey oldu mu, diye sordu Eragon.

Ündin ilave savaşçılar istedi, sonra kapıları kapattırdı.

Bir saldırı mı bekliyor?

En azından bu olasılık konusunda endişeli.

"Eragon, lütfen bana katıl," dedi Ündin, sağındaki sandalyeyi işaret ederek. Klan şefi, Eragon'la birlikte oturdu, diğerleri de onları taklit etti.

Eragon ikisi de keyifsiz görünse de Orik'in Arya'yla birlikte masanın tam karşısında olduğunu görüp sevindi. Orik'e yüzüğü sormadan önce Ündin masaya bir şaplak indirip kükredi. "Ighn az voth!"

Hizmetkârlar üzerlerinde et, börek ve meyve yığınları olan altın tabaklarla birlikte içeri koşturdular. Üç sıraya bölündüler –her masa için bir sıra– ve tabaklan gösterişli hareketlerle masalara bıraktılar.

Önlerinde çeşitli yumru köklerle dolu çorbalar ve güveçler, kızarmış geyik eti, ekşi hamurdan yapılma uzun, sıcak ekmek somunları ve üzerlerinden böğürtlen reçellerinin sızdığı ballı kekler duruyordu. Yeşillik yatağında maydanozla süslenmiş alabalık ve nehre geri kaçmayı umuyormuş gibi kederle peynir tabağına bakan konserve yılanbalığı yatıyordu. Her masada doldurulmuş keklik, kaz ve ördek sürüsüyle çevrelenmiş bir kuğu oturuyordu.

Her yerde mantar vardı: sulu şeritler halinde kızartılmış, bone gibi bir kuşun kafasına oturtulmuş veya et suyu hendeğinin ortasına oturtulmuş kale biçiminde oyulmuş mantarlar. Eragon'un yumruğu büyüklüğünde kabank beyaz mantarlardan, yanlılıkla ağaç kabuğu sanabileceği mantarlara, mavi

etlerini sergilemek için güzelce doğranmış lezzetli zehirli mantarlara kadar inanılmaz bir mantar çeşitliliği sergileniyordu.

Derken ziyafetin en gösterişli yemeği getirildi: sosla parlayan kızarmış dev bir domuz. En azından Eragon onun domuz olduğunu sanıyordu, Çünkü gövdesi Snowfire'mki kadar büyüktü ve taşımak için altı Cüce gerekiyordu. Dişleri onun kollarından daha uzundu, burnu başı kadar iriydi. Ve kokusu gözlerini sulandıran keskin dalgalar halinde herkesi etkilemişti.

"Nagra," diye fısıldadı Orik. "Dev domuz. Ündin, seni bu gece gerçekten onurlandırıyor, Eragon. Yalnızca en cesur Cüceler Nagra'yı avlamaya cesaret edebilir ve yalnızca büyük kahramanlık göstermiş olanlara servis yapılır. Ayrıca seni Durgrimst Nagra'ya karşı destekleyeceğini gösterdiğini de düşünüyorum."

Eragon kimsenin kendisini duymaması için öne doğru eğildi. "O halde bu Beor Dağları'run yerlisi olan başka bir hayvan. Başka ne var?"

"Bir Nagra'yı yiyebilecek büyüklükte ve bir Feldûnost'u yakalayacak çeviklikte orman kurtları var. Bizim Urzhadn, Elflerin bu zirvelerin adını taklit ederek Beorn dedikleri mağara ayıları var. Bu dağların adı hiçbir ırkla paylaşmadığımız bir sır olduğu için biz öyle söylemiyoruz. Ve..."

"Smer voth," dedi Ündin konuklarına gülümseyerek. Hizmetkârlar hemen küçük kavisli bıçaklarını çıkararak Nagra'dan parçalar kestiler ve herkesin –Arya hariç– tabağına koydular. Saphira için de büyükçe bir parça ayırdılar. Ündin yeniden gülümsedi, hançerini çıkarıp etten bir parça kesti.

Eragon kendi bıçağına uzandı, ama Orik kolunu yakaladı. "Bekle."

Ündin yavaşça çiğnedi, gözlerini yuvalarında döndürerek abartılı bir şekilde başını salladı, sonra eti yutup, "lif gauhnith!" dedi.

"Şimdi," dedi Orik, yemeğine dönerken. Aynı anda masalarda birden sohbetler başlayıverdi.

Eragon daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı. Sulu, yumuşak ve garip bir şekilde baharatlıydı – sanki et bal ve elma şarabına yatırılmıştı– ve ete lezzet katması için eklenen nane tadı daha da güçlendirmişti. Bu kadar büyük bir şeyi pişirmeyi nasıl başarıyorlar acaba ?

Ağır ağır, dedi Saphira, Nagra'sını yerken.

Orik lokmalar arasında, "Bu klanlar arasında zehirlemenin yaygın olduğu günlerden kalma bir âdet. Yemeğin tadına önce ev sahibi bakar ve konukları için güvenli olduğunu gösterir," dedi.

Ziyafet sırasında Eragon zamanım çok sayıda yemeğin tadına bakmak, Orik, Arya ve masada oturan Cücelerle sohbet etmek arasında böldü. Ziyafet çok büyük olduğu için bu şekilde saatler hızla geçti, son yemek servis edilirken, son lokma ve son kadeh tüketilirken vakit öğleden sonra geç saatler olmuştu. Hizmetkârlar masadakileri kaldırırken Ündin, Eragon'a dönüp sordu. "Yemek seni memnun etti mi?"

"Çok lezzetliydi."

Ündin başıyla onayladı. "Memnun olduğuna sevindim. Ejderhayla birlikte yiyebilmeniz için masaları dün dışarı taşıttım." Konuşurken bakışarı Eragon'un üzerinden hiç ayrılmıyordu.

Eragon'un içi buz gibi olmuştu. Ündin bilerek ya da bilmeyerek Saphira'ya yalnızca bir yaratık gibi davranmıştı. Eragon peçeli Cüceleri özel olarak sormak istiyordu, ama şimdi Ündin'i rahatsız etmek

istemediğinden, "Saphira ve ben size teşekkür ediyoruz," dedi. Sonra, "Efendim, neden bize yüzük attılar?" diye sordu.

Avluda acı verici bir sessizlik oldu. Eragon gözünün kıyısıyla Orık'in yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu. Ama Arya. onun ne yaptığını anlamış gibi gülümsedi.

Ûndin hançerini kaldırıp kaşlarını çattı. "Karşılaştığımız knurlagn korkunç bir klandır. Süvarilerin çöküşünden önce krallığımızın en eski, en zengin ailelerinin arasındaydılar. Ama iki hata yüzünden sonları geldi: Beor Dağları'nın batı kıyısında yaşıyorlardı ve en büyük savaşçıları Vrael'in hizmetine vermişlerdi."

Öfkesi sesinden anlaşılıyordu. "Galbatorix ve lanetli Tövbekârı, onları sizin Urû'baen şehrinizde katletti. Sonra bizim üstümüze gelip çok kişiyi öldürdüler. O klandan yalnızca Grimstcarvlorss Anhûin ve muhafızları hayatta kaldı. Anhûin kısa süre içinde kederinden öldü ve adamları Az Sweldn rak Anhûin, Anhûin'in Gözyaşları adını aldı. Kendilerine kayıplarını ve intikam arzularını hatırlatmak için yüzlerini örttüler."

Yüzünde bir ifade olmamasını sağlamaya çalışırken Eragon'un yanakları utançla yanıyordu. "Böylece," dedi Ûndin tabağına öfkeyle bakarak. "Telafi için bekleyip avlanarak onlarca yıl boyunca klanlarını yeniden oluşturdular. Ve sonra sen Hrothgar'ın işaretini taşıyarak çıkageldin. Farthen Dûr'daki hizmetin ne olursa olsun bu onlar için en büyük hakarettir. Bu yüzden yüzük de en büyük meydan okumadır. Dûrgrimst Az Sweldn rak Anhûin'in büyük veya küçük her konuda bütün kaynaklarıyla sana karşı geleceği anlamına geliyor. Sana tamamen karşılar ve seni kan düşmanı olarak ilan ettiler."

"Bedensel zarar vermeyi mi kastediyorlar?" diye sordu Eragon kaskatı bir şekilde.

Gannel'e bakarken Ûndin'in bakışlarında bir an için tereddüt belirdi, sonra başını iki yana sallayıp boğuk, belki de ortam için biraz yüksek sesli bir kahkaha attı. "Hayır, Shadeslayer! Onlar bile bir konuğa zarar verme cesaretim gösteremez. Bu yasaktır. Onlar senin yalnızca gitmeni, gitmeni, gitmeni istiyorlar." Eragon yine de merak ediyordu. Ama Undin, "Lütfen artık bu tatsız konular hakkında daha fazla konuşmayalım," dedi. "Gannel ve ben, sana arkadaşılığımızla birlikte yiyecek ve içki sunduk; önemli olan da bu değil mi?" Rahip uyum içinde mırıldandı.

"Çok teşekkür ederiz," dedi Eragon sonunda yumuşayarak.

Saphira, ona ciddi gözlerle bakıyordu. Korkuyorlar, Eragon. Bir Süvari'nin yardımını kabul etmek zorunda kaldıkları için korkuyorlar ve kızgınlar.

Evet. Bizimle savaşabilirler, ama bizim için savaşmazlar.

Celbedeil

Şafaksız sabah Eragon'u Ūndin'in ana salonunda buldu. Orik'le Cūce dilinde konuşan klan şefini dinleyen Eragon yaklaşırken Ūndin sustu, sonra, "Ah, Shadeslayer. İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Gūzel." Orik'i işaret etti. "Gidişini düşünüyorduk. Bizimle biraz zaman geçireceğini umuyordum. Ama bu şartlar altında yolculuğuna yarın sabah erkenden, yollarda seni rahatsız edecek çok az kişi varken devam etsen iyi olacak gibi görünüyor. Şu anda erzak ve ulaşım hazırlıklarınız tamamlanıyor. Mulıafızların size Ceris'e kadar eşlik etmesi Hrothgar'ın emri. Mulıafızların sayısını üçten yediye çıkardım."

"Ya bu süre içinde ne yapacağım?"

Ūndin kürklü omuzlarını silkeledi. "Sana Tarnag'ın harikalarını gösterme niyetindeydim, ama şimdi senin bu maden şehrinde dolaşman aptalca olur. Bununla birlikte, Grimstborith Gannel seni bugün için Celbedeil'e davet etti. Eğer istersen kabul edersin. Onun yanında güvende olursun." Klan Şefi daha önce Az Sweldn rak Anhûin'in bir konuğa zarar vermeyeceğini söylediğini unutmuş görünüyordu.

"Teşekkürler, bunu yapabilirim." Eragon salondan ayrılırken Orik'i kenara çekip, "Bu kan davası gerçekte ne kadar tehlikeli?" diye sordu. "Gerçeği bilmem gerek."

Orik belirgin bir isteksizlikle cevap verdi: "Geçmişte kan davalarının nesiller boyunca sürmesi nadir görülen bir şey değildi. Bu yüzden bütün aileler yok olmuştu. Az Sweldn rak Anhûin'in eski günleri davet etmesi düşüncesizlikti; son klan savaşlarından beri böyle bir şey olmadı... İster bir yıl isterse yüzyıl olsun onlar yeminlerini geri alana kadar senin ihanete karşı korunman gerek. Hrothgar'la dostluğunun buna mal olmasına üzüldüm, Eragon. Ama yalnız değilsin. Dûrgrimst Ingeitum bu konuda seninle beraber."

Eragon dışarı çıkınca aceleyle Saphira'nın yanına gitti. Saphira geceyi avluda kıvrılarak geçirmişti. Celbedeil'i ziyaret etmemin senin için bir sakıncası var mı ?

Gitmen gerekiyorsa git. Ama Zar'roc'u yanına al. Eragon, onun sözünü dinledi, ayrıca Nasuada'run mektubunu da gömleğinin içine soktu.

Eragon meydanın kapısına yaklaşırken beş Cūce kabaca yontulmuş keresteleri kenara itti. Sonra elleri baltalarında ve kılıçlarında olduğu halde etrafım sararak sokağı incelediler. Eragon, Tarnag'ın en öndeki katının kapalı girişine doğru bir önceki gün izlediği yolu izlerken korumaları yanında kaldı.

Eragon ürperdi. Şehir doğal olmayan biçimde boş görünüyordu. Kapılar kapalıydı, pencerelerin kepenkleri indirilmişti ve ortalıktaki birkaç yaya yüzlerini saklıyor ve onun yanından geçmemek için yolunu değiştiriyordu. Benim yanımda görülmekten korkuyorlar, diye düşündü. Belki Az Sweldn rak Anhûin'in bana yardım eden herkese misilleme yapacağını biliyorlar. Açık yoldan kaçmayı isteyerek kapıya vurmak için elini kaldırdı, ama o bunu yapamadan kapı geriye doğru açıldı ve siyah cüppeli bir Cūce onu çağırdı. Belindeki kılıcını sıkıca tutan Eragon içeri girip korumalarını dışanda bıraktı.

İlk izlenimi renkti. Yakıcı yeşillikteki çimenler, tapmağı destekleyen simetrik tepenin üstüne

örtülmüş bir örtü gibi, sütunlardan oluşan Celbedeil'in etrafını çeviriyordu. Sarmaşıklar binanın antik duvarlarını sarıyor, sivri yapraklarında hâlâ çiğ damlacıklan göze çarpıyordu. Dağlar hariç hepsinin yukarısında keskiyle altından yontulmuş büyük beyaz kubbe yükseliyordu.

Bir sonraki izlenimi ise koku oldu. Çiçekler ve tütsü kokularının öylesine ruhani bir şekilde birbirine karıştıyordu ki, Eragon sırf bu kokuyla bile yaşayabileceğini hissediyordu.

Sonuncusu sesti, çünkü mozaik yollarda ve geniş alanlarda kalabalık gruplar halinde dolaşan rahiplere rağmen Eragon'un duyduğu tek ses tepede uçan kargadan geliyordu.

Cüce, onu tekrar çağırıp Celbedeil'e doğru inen anayolda ilerledi. Saçakların altından geçerken Eragon etrafındaki zenginlik ve el işçiliğine yalnızca hayranlık duyuyordu. Duvarlar her renkte ve şekilde kusursuz mücevherlerle kaplıydı; tavanlar, duvarları ve zemini süsleyen damarlara çekiçle kırmızı altın kakılmıştı. İnciler ve gümüş vurgulanmıştı. Zaman zaman tamamen yeşim taşından oyulmuş olan paravanların yanından geçiyorlardı.

Tapınakta kumaş dekorasyonlar yoktu. Cüceler bol bol heykel yapmıştı. Bunların çoğu destansı savaşlara katılmış olan canavarlar ve tanrıları tasvir ediyordu.

Birkaç kat tırmandıktan sonra bakır pasıyla kaplı ve karmaşık, desenli kabartılarla süslü bakır bir kapıdan geçip ahşap zeminli boş bir odaya girdiler. Duvarlarda zırhlar, Angela'nın Farthen Dûr'da savaştığına benzer asa-kılıç rafları asılıydı.

Gannel orada üç genç Cüceyle dövüşüyordu. Klan şefi özgürce hareket edebilmek için cüppesini bacaklarının üstüne katlamıştı, tahta mızrak elinde dönerken, sivriltilmemiş kılıçlar öfkeli eşek anlan gibi ileri atılırken yüzünde ateşli bir ifade vardı.

İki Cüce Gannel'in üstüne atıldı, ama tahta ve metal şakırtısıyla engellendiler. Gannel dönerek yanlarından geçerken dizlerine ve başlarına vurup onları yere yıktı. Eragon, Gannel'in son rakibini de zekice darbelerle etkisiz hale getirişini izleyerek sırtıttı.

Klan şefi sonunda Eragon'u fark edip diğer Cüceleri gönderdi. Gannel silahlarını rafa koyarken Eragon, "Bütün Quanlar kılıç kullanmakta bu kadar usta mıdır? Rahipler için garip bir beceri gibi görünüyor bu," dedi.

Gannel, ona döndü. "Kendimizi savunmak zorundayız, değil mi? Bu topraklarda pek çok düşman var."

Eragon başıyla onayladı. "Bunlar eşsiz kılıçlar. Farthen Dûr'da savaşan bir şifalı ot satıcısının kullandığının dışında bunlara benzer silah görmedim."

Cüce nefesim içine çekti, sonra dişlerinin arasından tıslayarak bıraktı. "Angela." İfadesi hırçındı. "Asasını bir rahipten bilmece oyunu sonucunda kazandı. Çirkin bir hileydi, çünkü hûtvirzi bir tek bizim kullanmamıza izin veriliyor. O ve Arya..." Omuz silkip küçük masaya giderek iki bardak bira doldurdu. Birini Eragon'a uzattı. "Seni bugün buraya Hrothgar'ın ricasıyla davet ettim. Eğer Ingeitum olma teklifini kabul edersen seni Cüce gelenekleriyle tanıştırmamı istedi benden."

Eragon birasını yudumlayıp sessiz kalırken ışığın Gannel'in kalın alnından yansıdığını, gölgelerin kemikli çıkıntıdan aşağı, yanaklarına doğru süzülüşünü seyretti.

Klan şefi sözlerine devam etti: "Daha önce hiçbir yabancıya sırlarımız öğretilmemişti, sen de bunları bir insana ya da Elfe anlatamazsın. Ama bu bilgi olmazsa knurla olmanın ne anlama geldiğini

bilemezsin. Sen artık bir Ingeitumsun: kanımız, etimiz, onurumuz. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Gel." Gannel elinde birasıyla Eragon'u dövüş odasından çıkarıp beş büyük koridordan geçirdi, havası tütsüyle bulanıklaşan loş bir odanın kemerli girişinde durdu. Karşılarında yerden tavana kadar yükselen, kısa boylu bir heykel vardı. Kahverengi granitten karakteristik olmayan bir kabalıkla oyulmuş düşünceli Cüce yüze belli belirsiz bir ışık düşüyordu.

"Kim o?" diye sordu Eragon ürkerek.

"Gûntera, Tanrıların Kralı. Bir savaşçı ve âlimdir, ama ruh hali oynaktır, bu yüzden gün dönümlerinde, ekimden önce, doğum ve ölümlerde duygularını canlandırmak için adaklar yakarız." Gannel elini garip bir hareketle büküp heykele selam verdi. "Savaşlardan önce ona dua ederiz, çünkü bu toprakları bir devin kemiklerinden şekillendiren ve dünyaya düzenini sağlayan odur. Bütün krallıklar Gûntera'nındır."

Sonra Eragon'a tanrıya nasıl hürmet etmesi gerektiğini gösterdi, saygı için kullanılan işaretleri ve sözcükleri açıkladı. Tütsünün anlamını –yaşam ve mutluluğu nasıl sembolize ettiğini– açıklayıp, dakikalar boyunca Gûntera'yla ilgili efsaneleri, tanrının yıldızların şafağında nasü bir kurt-kadın olarak şekillendiğini, Alagaesia'daki akrabaları için bir yer edinmek amacıyla canavarlarla ve devlerle nasıl savaştığını, nehirler ve denizler tanrısı Küfi kendine nasıl eş olarak aldığını anlattı.

Sonra soluk mavi taştan zarif bir şekilde yontulmuş Kilf in heykeline gittiler. Saçları sıvı dalgalar halinde arkasına iniyor, boynunu örtüp mor yakuttan neşeli gözlerini çevreliyordu. Ellerinde su zambağı ve Eragon'un tanımadığı delikli kırmızı bir taş parçası taşıyordu.

Taşı işaret ederek, "Bu nedir?" diye sordu Eragon.

"Beorların sınırındaki denizin derinliklerinden alınan mercan."

"Mercan mı?"

Gannel birasından bir yudum aldı. "Dalgıçlarımız inci ararken buldu onu. Tuzlu suda bazı taşlar bitki gibi parlıyor."

Eragon hayretle bakıyordu. Çakıl taşı veya kayaların canlı olduğunu hiç düşünmemişti, ama gelişmek için bütün ihtiyaç duydukları şeyin su ve tuz olduğunun kanıtı karşısındaydı. Her bahar toprak temizlendikten sonra bile Palancar Vadisi'ndeki tarlalarında kayaların nasıl yeniden ortaya çıktığını açıklıyordu bu. Büyüyorlardı!

Hava tanrısı Urûr'a ve kardeşi ateş tanrısı Morgothal'a doğru devam ettiler. Morgothal'ın şarap rengi heykeline geldiklerinde rahip kardeşlerin birbirini ne kadar sevdiklerini, ikisinin de diğerinden bağımsız olarak var olamadığını anlattı. Bu yüzden Morgothal'ın yanan "sarayı gün boyu gökyüzünde duruyor ve demirhanesinin kıvılcımları her gece gökyüzünde beliriyordu. Gannel, Urûr'un ölmemesi için kardeşini nasıl sürekli olarak beslediğini de anlattı.

Geriye yalnızca iki tanrı kalmıştı: Sindri –toprak ana– ve Helzvog.

Helzvog'un heykeli diğerlerinden farklıydı. Çıplak tanrı gri çakmak taşından yapılma Cüce boyunda bir yumrunun üzerine doğru eğilmiş, işaret parmağıyla onu okşuyordu. Sırt kasları insanlık dışı bir gerilimle kabarmış ve düğüm düğüm olmuştu, ama ifadesi karşısında yeni doğmuş bir bebek yatıyormuş gibi şefkatliydi.

Gannel'in sesi alçak bir hışırtıya dönüştü: "Gûnera Tanrıların Kralı olabilir, ama kalplerimizi elinde tutan Helzvog'dur. Devler yenildikten sonra arazilere insanların yerleşmesi gerektiğini hisseden oydu. Diğer tanrılar ona itiraz etti, ama Helzvog onlara aldırmadı ve dağın köklerinden gizlice bir Cüce biçimlendirdi.

"Yaptığı iş ortaya çıkınca, tanrıların içini bir kıskançlık kapladı ve Gûnera kendisi ve Alagaesia'yı kontrol etmesi için Elfleri yarattı. Sonra Sindri topraktan insanları çıkardı, Urûr ve Morgothal bilgilerini birleştirip araziye ejderhaları gönderdiler. Yalnızca Kilf kendini tuttu. Böylece ilk ırklar dünyaya girdi."

Eragon, Gannel'in sözlerini düşünürken klan şefinin samimiyetini kabul ediyor, ama basit bir soru sorma isteğini bastıramıyordu: O bunları nereden biliyordu? Bu bilgi nereden gelmişti? Ama Eragon bunun garip bir soru olacağını düşündü ve yalnızca başını sallayarak dinlemeye devam etti.

"Bu da," dedi Gannel birasının kalamın bitirerek. "Bizi en önemli âdetimize götürüyor, ki Orik'in bunu sana anlattığını biliyorum.. Bütün Cüceler taşa gömülmelidir, yoksa ruhlarımız asla Helzvog'la buluşamaz. Biz topraktan, havadan veya ateşten değil, taştan yapıldık. Ve Ingeitum olarak senin yanında ölen her Cüceye uygun bir gömülme yeri sağlamak senin sorumluluğun. Eğer –herhangi bir yaralanma durumu ya da düşman olmadığı halde– bunu yapamazsan Hrothgar seni sürer ve ölümüne kadar hiçbir Cüce senin varlığını kabul etmez." Omuzlarını dikleştirip sertçe Eragon'a baktı. "Öğreneceğin çok şey var, ama bugün sana ana hatlarını sıraladığım âdetleri unutma, sorun olmaz."

"Unutmayacağım." dedi Eragon.

Tatmin olan Gannel. onu heykellerden uzağa, dönerek yükselen merdivenlere götürdü. Tırmanırken klan şefi elini kaftanının içine sokup basit bir kolye çıkardı. Gümüşten yapılmış minyatür bir çekicin sapından geçen bir zincirdi bu. Onu Eragon'a verdi.

"Bu Hrothgar'ın benden istediği başka bir iyilik," diye açıkladı Gannel. "Galbatorix'in Durza'nın, Ra'zac'ın ya da İmparatorluk'un çeşitli yerlerinde seni gören askerlerin zihninden senin görüntünü bulup çıkarmış olabileceğinden endişeleniyor."

"Bundan neden korkmam gerekiyor?"

"Çünkü o zaman Galbatorix kristal bakışla seni görebilir. Belki de çoktan görmüştür."

Bir korku hissi, buzdan bir yılan gibi Eragon'un yan tarafından aşağıya indi. Bunu düşünmeliydim, diye kendi kendine çıkıştı.

"Kolye birinin seni ya da ejderham kristal bakışla görmesini engelleyecektir. Büyüyü kendim yaptım, bu yüzden en güçlü zihinler karşısında bile dayanmalı. Ama şunu unutma, kolye aktive edildiğinde sen onu çıkarana ya da tehlike geçene kadar senin gücünden yararlanacaktır."

"Ya uyuyorsam? Ben farkına varmadan kolye bütün gücümü tüketir mi?"

"Hayır. Seni uyandırır."

Eragon çekici parmaklarının arasında döndürdü. Başkalarının büyülerinden, özellikle de Galbatorix'inkinden kaçmak zordu. Eğer Gannel bu kadar başarılıysa hediyesinin içinde başka hangi büyüler gizliydi? Çekicin sapına yazılmış rûnları fark etti. Astim Hefthyn yazılıydı. Merdivenler sona ererken sordu. "Neden Cüceler insanlar gibi aynı rûnlarla yazıyorlar?"

Tanıştıklarından beri Gannel ilk kez güldü, geniş omuzları sarsılırken kahkahası tapınakta gürledi.

"Tam tersine; insanlar bizim Tunlarımızla yazıyor. Ataların Alagaesia'ya geldiğinde tavşanlar gibi okuyup yazamıyorlardı. Ama kısa süre içinde alfabemizi benimseyip bu dile uydurdular. Aslı farthen olanfather gibi bazı sözcükleriniz bile bizden geliyor."

"O zaman Farthen Dûr'un anlamı?.." Eragon kolyeyi başının üstünden geçirip gömleğinin içine soktu.

"Babamız."

Kapıda duran Gannel, Eragon'u kubbenin hemen altında yer alan kavisli balkona çıkardı. Celbedeil'i birbirine bağlayan geçit, açık kemerlerden çok aşağıdaki teraslı kentin yanı sıra Tarnag'ın arkasındaki manzaranın görülmesini sağlıyordu.

Balkonun iç duvarları Helzvog'un ellerinde Cücelerin yaratılmasının tasviriyle başlayan dev bir hikâye şeridiyle kaplandığı için Eragon dışarıyı manzaraya bakmadı bile. Figürler ve nesnelere rölyefler halinde duruyor, doygun, parlak renkleri ve ince ayrıntılarıyla manzaraya gerçeküstülük hissi veriyordu.

Eragon büyülenmiş gibi sordu. "Bu nasıl yapıldı?"

"Her sahne küçük mermer tabakalara oyuldu, emayeyle pişirildi, Sdnra tek bir parçaya yerleştirildi."

"Normal bir boya kullanmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Olurdu," dedi Gannel. "Ama değişmeden yüzyıllar –bin yıl– kalmasını istiyorsak olmazdı. Emaye yağlıboyanın tersine hiç solmaz ve parlaklığını yitirmez. Bu ilk kesim Farthen Dûr'un keşfinden yalnızca on yıl sonra, Elfler Alagaesia'ya ayak basmadan çok önce yapıldı."

Rahip, Eragon'u kolundan tutup tablo boyunca yürüttü. Her adım onu tarihin sayılmamış yıllarına taşıyordu.

Eragon Cücelerin bir zamanlar görünüşte uçsuz bucaksız olan bir ovada nasıl göçebeler olduklarını gördü. Toprak ısınıp ıssız hale gelince güneye, Beor Dağları'na göç etmeye zorlandılar. Hadarac Çölü'nün böyle oluştuğunu fark ederek hayretler içinde kaldı.

Duvar resmi boyunca Celbedeü'in arka tarafına doğru ilerlerken Eragon Feldûnostların evcilleştirilmesinden Isidar Mithrim'in oyulmasına kadar her şeye, Cücelerin Elflerle ilk tanışmasına ve her yeni Cücenin taç giyme törenine tanık oldu. Ejderhalar sık sık ortaya çıkıyor, yakıyor ve katlediyorlardı. Eragon bu bölümler sırasında yorum yapmadan duramadı.

Adımları bulmayı umduğu bir olaya yaklaşırken yavaşladı. Elflerle ejderhalar arasındaki savaşı bu. Cüceler çok büyük genişlikteki bir yeri iki ırk tarafından Alagaesia'da neden olunan tahribata bırakmışlardı. Eragon Elflerin ve ejderhaların birbirlerini öldürdüklerini görünce dehşet içinde ürperdi. Savaş metrelerce sürmüştü, her görüntü bir öncekinden daha kanlıydı, ama sonunda karanlık aydınlanıyordu ve genç bir Elf elinde beyaz bir ejderha yumurtasıyla bir yamacın kenarında çömelirken gösteriliyordu.

"Bu?.." diye fısıldadı Eragon.

"Evet, o Eragon, İlk Süvari. Ona çok da benziyor, çünkü sanatçılarımız için poz vermeyi kabul etti."

Büyülenmiş gibi resme doğru çekilen Eragon adının verildiği kişiffln yüzünü inceledi. Onu hep daha yaşlı olarak düşünmüştüm. Elfin köşeli gözleri çengelli burnu ve ona ateşli bir görünüm kazandıran ince bir çenesi vardı. Kendisinininkinden tamamen farklı, yabancı bir yüzdü bu... ama yüksek ve gergin omuzları Eragon'a Saphira'nın yumurtasını bulduğunda kendini nasıl hissettiğini hatırlatıyordu. Sen ve ben o kadar da farklı değiliz, diye düşündü soğuk emayeye dokunarak. Ve benim kulaklarım seninkilerle eşlendiğinde zaman içinde gerçekten kardeş olacağız... Merak ediyorum. Hareketlerimi onaylar mıydın? En azından bir tane birbirine benzer seçim yaptıklarını biliyordu; ikisi de yumurtaları saklamıştı.

Bir kapının açılıp kapandığını duydu. Dönüp bakınca Arya'nın balkonun uzak köşesinden kendisine doğru yaklaştığını gördü. Eragon, onun, Yaşlılar Konseyi'yle karşılaştığında da aynı boş ifadeyle duvara baktığını gördü. Duyguları ne olursa olsun Eragon, onun bu durumu nahoş bulduğunu hissetti.

Arya başını yana doğru eğdi. "Grimstborith."

"Arya."

"Eragon'a mitoloji eğitimi mi veriyorsun?"

Gannel düz bir ifadeyle güldü. "İnsan her zaman ait olduğu toplumun kaderini anlamalı."

"Ama anlamak inanmayı gerektirmez." Kemerli yolun sütununa dokundu. "Böyle inançları sağlayanların bunu... maddi kazançtan başka bir şey için yaptığı anlamına da gelmez."

"Kardeşlerimize rahatlık getirmek için klanımın yaptığı fedakârlıkları inkâr mı ediyorsun?"

"Ben hiçbir şeyi inkâr etmiyorum, yalnızca zenginliğinizin ihtiyacı olanlara dağılmazsa nasıl bir iyiliği başaracağını soruyorum. Zenginliğiniz açlık çekenlere, evsizlere dağıtılabilir ve hatta Varden için malzeme almak bile olabilir. Ama siz onun yerine varlığınızı kendi isteklerinize göre yaptırdığınız bir anıta döktünüz."

Yeter!" Cüce yumruklarını sıkarken yüzü alacalı bir hal almıştı. "Biz roasak ekinler kuraklıktan kururdu. Nehirler ve göller taşardı. Sürülerimiz tek gözlü canavarlar doğururdu. Gökler tanrılarının öfkesiyle parçalanırdı. Arya gülümsedi. "Yalnızca bizim dualamız ve hizmetimiz bunun olmasını engelliyor. Helzvog olmasaydı..."

Eragon kısa süre içinde tartışmanın yönünü kaybetti. Arya'nın Dûrgrimst Quan'in eleştirilerini anlamıyordu, ama Gannel'in tepkilerinden Arya'nın dolaylı yollardan Cüce tanrılarının var olmadığını ima ettiğini, tapmağa giren bütün Cücelerin zihinsel kapasitesini sorguladığını ve düşüncelerindeki kusurları ifade ettiğini –bütün bunları hoş ve kibar bir sesle yapmıştı– anlamıştı.

Birkaç dakika sonra Arya elini kaldırıp Gannel'i durdurdu ve, "Aramızdaki fark bu Grimstborith," dedi. "Sen kendini var olduğuna inandığın, ama kanıtlayamadığın bir şeye adanmışsın. Bu noktada anlaşmazlığa düştüğümüz konusunda uzlaşmaya varmalıyız." Sonra Eragon'a döndü. "Az Sweldn rak Anhûin, Tarnag'ın vatandaşlarım sana karşı tahrik etti. Ündin ve ben, burdan gidene kadar onun duvarlarının arasında kalmanın en iyisi olacağına inanıyoruz."

Eragon tereddüt etti. Celbedeil'i biraz daha görmek istiyordu, ama bir bela çıkacaksa yeri Saphira'nın yanıydı. Gannel'e başıyla selam verip bağışlanmak için yalvardı. "Özür dilemeniz gerekmez, Shadeslayer," dedi klan şefi. Arya'ya öfkeyle baktı. "Yapmanız gerekeni yapın ve Güntera'nın hayır duaları sizinle birlikte olsun."

Eragon ve Arya bir düzine savaşıyla kuşatılmış bir şekilde tapmaktan ayrılıp şehri geçti. Eragon aşağıdaki terastan gelen öfkeli bir kalabalığın çığlıklarını duydu. Yakındaki bir çatıdan bir taş sekti. Bu hareket dikkatini şehrin kıyısından yükselen koyu renk dumanlara çekti.

Salona varınca Eragon odasına koştu. Zırhlı yeleğini giydi, kayışlarını bacaklarına, deri muhafazaları kollarına bağladı; deri başlığı ve miğferi başına geçirip kalkanını kaptı. Sırt çantasını ve eyer çantalarını alarak avluya koştu, Saphira'nın sağ ön bacağına oturdu.

Tarnag ters dönmüş bir karınca yuvası gibi.

Dua et de bizi ısırmasınlar.

Kısa süre sonra Arya yanında ağır silahlı elli Cüceyle birlikte onlara katıldı. Cüceler avlunun ortasına yerleşip kayıtsız bir şekilde beklemeye başladılar. Kapalı kapılara ve arkalarında yükselen dağa bakarken alçak homurtularla konuşuyorlardı.

"Göstericilerin bizim sallara ulaşmamıza engel olmasından korkuyorlar." dedi Arya, Eragon'un yanına oturarak.

"Saphira bizi uçurabilir."

"Snowfire'ı da mı? Ya Ündin'in korumaları? Hayır, eğer durdurulursak Cücelerin öfkelerinin dinmesini beklemeliyiz."

Kararan gökyüzünü inceledi. "Bu kadar çok Cüceyi kızdırmayı başarmanın talihsizlik, ama belki de bu kaçınılmazdı. Klanlar her zaman kavgacı olmuştur; birini memnun eden şey diğerini çileden çıkarıyor."

Eragon zırhına dokundu. "Şimdi Hrothgar'ın teklifim kabul etmemiş olmayı diliyorum."

"Ah, evet. Nasuada'ya gelince, bence mümkün olan tek karar verdin. Suç senin değil. Bir suç varsa, en başında bu teklifi yaptığı için Hrothgar'ındır. Teklifinin yankılarını iyi biliyor olmalıydı."

Sessizlik birkaç dakika sürdü. Yarım düzine Cüce avluda dolaşıp bacaklarını esnetiyorlardı. Sonunda Eragon sordu. "Du Weldenvarden'de hiç ailen var mı?"

Arya'nın cevap vermesi uzun zaman aldı. "Yakın olduğum kimse yok."

"Neden... o neden?"

Arya tekrar tereddüt etti. "Kraliçenin elçisi ve temsilcisi olma seçimimden hoşlanmadılar; kararım uygun görülmedi. Onların itirazlarına aldırmadım ve Yawe dövmesini yine de omzuma yaptırdım; kendimi ırkımın iyiliğine adadığımın bir göstergesidir bu. Bu yüzden, çalışmalarımın bütün Elflerin bana yardım etmesi gerekir, Brom'dan sana gelen yüzük konusunda olduğu gibi. Ama ailem beni bir daha görmeyi reddetti."

"Ama bu yetmiş yıl önceydi," diye itiraz etti Eragon. Arya uzaklara dönüp saçlarıyla bakışlarını gizledi. Eragon bu durumun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı; ailesinden dışlanmış ve tamamen farklı iki ırkla yaşamak üzere gönderilmişti. Bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamak gerek diye düşündü. "Du Weldenvarden'in dışında başka etfvar mı?"

Arya yüzünü açmadan, "Üçümüz Ellesmera'dan kuzeye gönderildik. Saphira'nın yumurtasını Du Weldenvarden'le Tronjheim arasında taşırken Faolin ve Glenwing hep benimle birlikte yolculuk yaptı. Dmza'nın saldırısından yalnızca ben kurtuldum," dedi.

"Nasıldardı?"

"Günırlu savaşçılardı. Glemving aklından kuşlarla konuşmayı çok severdi. Ormanda etrafında bir sürü kuşla dikilip saatlerce onların müziğini dinlerdi. Sonra bize en güzel melodileri söylerdi."

"Ya Faolin?" Arya bu kez cevap vermeyi reddetti, ama yayını tutan ellerini sıktı. Yılmayan Eragon başka bir konu aradı. "Neden Gannel'den lııç hoşlanmıyorsun?"

Arya birden ona dönüp yumuşak parmaklarıyla yanağına dokundu. Eragon şaşkınlıkla irkildi. "Bunu başka bir zamana bırakalım," dedi Arya. Sonra ayağı kalkıp sakin bir şekilde avlunun diğer köşesine yürüdü.

Eragon şaşkınlık içinde arkasından bakakaldı. Anlamıyorum, dedi Saphira'nın karnına yaslanarak. Saphira eğlenerek genzinden güldü, sonra boynunu ve kuyruğunu kendi etrafına dolayarak anında uykuya daldı.

Vadi kararırken Eragon tetikte kalmaya çalıştı. Gannel'in kolyesini çıkarıp sihirle birkaç dakika inceledi, ama yalnızca rahibin koruma büyüünü buldu. Vazgeçerek kolyeyi gömleğinin içine soktu, kalkanı üstüne çekti ve gece boyu beklemek için yerine yerleşti.

Gökteki ilk ışık belirtisiyle –ama vadi hâlâ karanlıktı ve neredeyse gün ortasına kadar öyle kalacaktı– Eragon, Saphira'yı uyandırdı. Cüceler çoktan kalkmış, tam bir gizlilikle Tarnag'tan geçmek için silahlarını sarıp sarmalamakla meşguldüler. Őndin. Eragon'dan Saphira'nın pençelerine ve Snowfire'in nallarına bez sarmasını bile istemişti.

Her şey hazır olunca Őndin ve savaşçıları Eragon'un. Saphira'nın ve Arya'nın etrafında büyük bir blok oluşturdular. Kapılar dikkatle açıldı –yağlanmış menteşelerden hiç ses çıkmadı– ve göle doğnu yola çıktılar.

Tarnag terk edilmiş gibi görünüyordu; boş caddelerin kenarlarında sıralanan evlerde oturanlar her şeyden habersiz uyuyorlardı. Karşılaştıkları birkaç Cüce sessizce onlara baktı, sonra alacakaranlıktaki hayaletler gibi kayboldu.

Her terasın kapısında bir muhafız onlara hiçbir şey söylemeden geçmelerini işaret ediyordu. Kısa süre içinde binaları arkada bırakıp Tarnag'ın tabanındaki çıplak sahalan geçmeye başladılar. Onların ötesine geçince hareketsiz gri suyun kenarındaki taş iskeleye vardılar.

Rıhtıma bağlanmış iki geniş sal onları bekliyordu. İlk salda iki, ikinci salda dört Cüce çömelmiş oturuyordu. Őndin görüş alanlarına girince ayağı kalktılar.

Eragon, Cücelerin Snowfire'in bacaklarını ve gözlerini bağlamalarına yardım etti, sonra isteksiz atı zorla ikinci sala bindirdi. Orada atı dizlerinin üstüne çökmeye zorlayıp bağladılar. Bu arada Saphira iskeleden kayıp suya girdi. Suda yürürken yalnızca başı yüzeyde kaldı.

Őndin, Eragon'un kolunu tuttu. "Burda ayrılıyoruz. En iyi adamlarım yanında; Du Weldenvarden'e ulaşana kadar seni koruyacaklar." Eragon, ona teşekkür etmeye çalıştı, ama Őndin başını iki yana salladı. "Hayır, bu bir minnettarlık meselesi değil. Bu benim görevim. Yalnızca burda kalışının Az Sweldn rak Anhûin'in kısa görüşlü nefreti yüzünden kararmasından utandım."

Eragon başıyla selam verip Orik ve Arya'yla birlikte birinci sala bindi. İskele halatları çözüldü ve Cüceler uzun küreklerle salı kıyıdan uzaklaştırdılar. şafak yaklaşırken iki sal Az Ragni Nehri'nin

ağzına doğru gidiyor. Saphira da ikisinin arasında yüzüyordu.

Gecenin İçindeki Elmaslar

İmparator evime tecavüz etti.

Diye düşündü Roran önceki gece Ra'zac ve askerleriyle yapılan dövüş sırasında yaralanan adamların acı dolu iniltilerini dinlerken. Birden korku ve öfkeyle titremeye başladı. Bütün vücudu, vanaklarını alev alev yakıp nefesim sıkılaştıran ateşli ürpertilerle harap oldu. Üzgündü, hem de çok üzgün... sanki Ra'zac'ın yaptıkları çocukluğunda gittiği yerlerin masumiyetini tahrip etmişti.

Yaralılarla ilgilenen şifacı Gertrude'un yanından ayrılıp Horst'un evine doğru yürüdü. Binaların arasındaki boşlukları dolduran geçici bariyerleri fark etti: tahtalar, fiçiler, taş yığınları ve Ra'zac'ın patlayıcılarıyla tahrip olan iki arabanın parçalanmış iskeletleri. Hepsi acınacak derecede kınlgan görünüyordu.

Carvahall'de dolaşan birkaç kişi şok, keder ve yorgunluk yüzünden donuk gözlerle bakıyordu. Roran da yorgundu, hiç olmadığı kadar yorgun. Evvelki geceden beri uyumamıştı ve kollarıyla bacakları dövüş yüzünden ağnyordu.

Horst'un evine girince Elain'in yemek odasının açık kapısında durmuş, içeriden yük, selen konuşmaları dinlediğini gördü. Kadın, onu çağırdı.

Ra'zac'ın karşı saldırısını engelledikten sonra Carvahall'in önde gelenleri, köyün hangi harekette bulunacağına ve ilk düşmanlığı başlattıkları için Horst ve yandaşlarının cezalandırılıp cezalandırılmaması gerektiğine karar vermek üzere inzivaya çekilmişti. Grup sabahın büyük bölümünü tartışarak geçirmişti. Roran odaya bir göz attı. Uzun masanın etrafında Birgit, Loring, Sloan, Gedric, Dehvin, Fisk, Morn ve diğerleri bulunuyordu. Horst masanın başında toplanıya başkanlık ediyordu.

"...ve ben bunun aptalca ve pervasızca olduğunu düşünüyorum!" dedi Kiselt heyecanla, kemikli dirseklerinin üstünde doğrularak. "Bizi tehlikeye atmanız için bir neden yoktu..."

Morn elini salladı. "Bu konuyu konuştuk. Önemli olan yapılan şeyin yapılmasının gerekip gerekmediği değil. Kabul etmek zorundayım –Quimby herkesin olduğu kadar benim de arkadaşım ve o canavarların Roran'a ne yapacağını düşünmek bile ürpermeme neden oluyor– ama... ama bilmek istediğim şey bu açmazdan nasıl çıkacağız."

"Kolay, askerleri öldürelim." dedi Sloan.

"Ya sonra? Biz kırmızı ceketliler denizinde boğulana kadar çok asker gönderilir buraya. Roran'ı teslim etsek bile bu bir işe yaramaz; Ra'zac'ın dediğini duydunuz. Roran'ı korursak bizi öldürecekler, korumazsak köle yapacaklar. Siz farklı düşünebilirsiniz, ama ben hayatımı köle olarak geçirmektense ölmeyi tercih ederim." Dudakları ince bir çizgi haline gelen Morn başını iki yana salladı. "Kurtulamayız."

Fisk öne doğru eğildi. "Burdan gidebiliriz."

"Gidecek bir yer yok." diye karşılık verdi Kiselt. "Arkamızda Spine var, askerler yolu kapadı ve onların arkasında da İmparatorluk'un geri kalanı bulunuyor."

"Hepsi senin hatan," diye bağırdı Thane, parmağını Horst'a doğru sallayarak. "Senin yüzünden evlerimizi yakıp çocuklarımızı öldürecekler. Senin yüzünden!"

Horst o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye düştü. "Senin şerefın nerde be adam? Savaşmadan bizi yemelerine izin mi vereceksin?"

"Aksi intihar demekse evet." Thane masanın etrafına bakıp hızla Roran'ın yanından geçip gitti. Yüzü saf, kaşksız korkuyla çarpılmıştı.

Gedric o zaman Roran'ı görüp el salladı. "Gel, gel, seni bekliyorduk."

Çok sayıda göz sert bir şekilde kendisine bakarken Roran ellerini belinde kavuşturdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım hepimiz bu noktada seni İmparator'a vermenin bir işe yaramayacağı konusunda hemfikiriz. Yapabileceğimiz tek şey yeni bir saldırı için hazırlanmak. Horst mızrak uçlan yapacak –eğer zamanı olursa başka silahlar da– ve Fisk kalkan yapmayı kabul etti. Neyse ki onun marangozhanesi yanmadı. Ve birinin savunmalarımızla ilgilenmesi gerek. O kişinin sen olmasını istiyoruz. Herkes sana yardım edecek."

Roran başını öne arkaya salladı. "Elimden geleni yaparım."

Morn'un karısı Tara yanında dikiliyordu. Aralarında gri çizgiler bulunan siyah saçlı iriyan kadının, bir tavuğun kafasını iki kavgacıyı aynıyormuş gibi kolayca koparabilen güçlü elleri vardı. "Yapsan iyi olur Roran, yoksa dalıa fazla cenazemiz olacak." Sonra Horst'a döndü. "Daha fazla ilerlemeden, gömülmesi gereken adamlar var. Ve güvenli bir yere gönderilmesi gereken çocuklar, belki Nost Creek'deki Cawley'in çiftliğine gidebilirler. Sen de gitmelisin, Elain."

"Horst'u bırakmam," dedi Elain sakın bir şekilde.

Tara gerildi. "Burası beş aylık hamile bir kadına göre bir yer değil. Ortalıkta koştururken çocuğunu düşüreceksin."

"Burda olardan bilmemek bana daha fazla zarar verir. Oğullanmı doğurdum; sen ve Carvahall'deki diğer bütün kadınların kalacağı gibi ben de kalacağım."

Horst yüzünde şefkatli bir ifadeyle masanın etrafım dolaştı, Elain'in elini tuttu. "Seni yanımdan ayımiyam zaten. Ama çocuklar gitmeli. Cawley, onlara iyi bakar, ama çiftliğe giden yolun açık olduğundan emin olmalıyız."

"Aynca vadinin aşağısında oturan ailelerle de bir işimiz olmaz," dedi Loring boğuk bir sesle. "Bize yardım edemezler ve kutsallığımızı bozan o askerlerin onları rahatsız etmesini istemeyiz."

Herkes haklı olduğunu kabul etti, toplantı sona erdi ve katılanlar Carvahall'ın her yerine dağıldı. Ama kısa süre sonra Gertrude'un evinin arkasındaki küçük mezarlıkta yeniden toplandılar, köyün büyük bir bölümüyle birlikte. Beyazlara sanılmış on ceset mezarlarının yanına yerleştirilmiş, her birinin soğuk göğsüne baldıran otu filizi konmuş, boyunlarına gümüş muskalar takılmıştı.

Gertrude ileri çıkıp adamların isimlerini söyledi: "Parr, Wyglif, Ged, Bardrick, Farold, Hale, Garner, Kelby, Melkolf ve Albem." Gözlerine siyah çakıl taşları koydu, sonra kollarını kaldırıp yüzünü göğe döndü ve sesi titreyerek ölüm ezgisini söylemeye başladı. Sesi çok eski sözlerle yükselip alçalırken, köyün kederiyle iç çekip inlerken gözlerinin kıyısından yaşlar süzülüyordu. Toprağın, gecenin ve insanlığın hiç değişmeyen, kimsenin kaçamadığı kederinin şarkılarını söyledi.

Son yaşlı nota da sessizliğe gömülürken aile üyeleri kaybettikleri kişilerin başarıları ve özellikleriyle ilgili övgüler dizdiler. Sonra cesetler gömüldü.

Roran dinlerken üç askerin gömüldüğü isimsiz yığına baktı. Biri Nolfavrell ve ikisi benim tarafımdan öldürüldü. Çekicinin altında dövülen.. kınlan.. ezilen kemik ve kasın şokunu iç organlarında hâlâ hissedebiliyordu. Safrası yükselirken bütün köyün önünde kusmamak için mücadele etti. Onları yok eden benim. Roran öldürmeyi hiçbir zaman beklememiş veya istememişti, ama Carvahall'deki herkesten daha çok insan öldürmüştü. Sanki alnı kanla işaretlenmişti.

Mümkün olur olmaz oradan ayrıldı –Katrina'yla konuşmak için bile durmadı– ve bütün Carvahall'i izleyip en iyi nasıl koruyacağına karar vereceği bir noktaya tırmandı. Ne yazık ki binaların arasındaki boşlukları güçlendirerek bir savunma sınırı oluşturması için evler birbirinden çok uzaktı. Ayrıca askerlerin insanların evlerinin duvarlarına karşı savaşın bahçelerini talan etmelerinin iyi bir fikir olduğunu da sanmıyordu. Anora Nehri batı tarafımızı koruyor, diye düşündü, ama geri kalan taraflardan bir çocuğu bile uzak tutamayız... Birkaç saat içinde yeterince güçlü bir bariyer olarak ne inşa edebiliriz?

Köyün ortasına koşup bağırdı. "Ağaç kesmek için boş olan herkese ihtiyacım var!" Bir dakika içinde erkekler evlerinden çıkıp sokakları doldurdular. "Daha fazla gelin! Hepimiz yardım etmek zorundayız!" Etrafındaki grup büyürken Roran bekledi.

Loring'in oğullarından biri olan Darmmen yanına geldi. "Planın nedir?"

Roran herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Carvahall etrafında bir duvara ihtiyacımız var; ne kadar kalın olursa o kadar iyi. Düşündüm de, eğer büyük ağaçları kesip yan yatırırsak ve dallarını sivirtirsek Ra'zac üzerlerinden geçmede çok zorlanır."

"Bunun için kaç ağaç gerekir sence?" diye sordu Orval.

Roran Carvahall'in çevresini tahmin etmeye çalışırken durakladı. "En az elli. Belki doğru dürüst yapmak için altmış tane." Adamlar küfredip tartışmaya başladı. "Durun!" Roran kalabalıktaki adanılan saydı. "Önümüzdeki bir saat içinde her biriniz bir ağaç devirirseniz işimiz bitmiş demektir. Bunu yapabilir misiniz?"

"Bizi ne sanıyorsun sen?" diye karşılık verdi Orval. "Bir ağacı devirmem bir saat sürdüğünde on yaşındaydım ben!"

Darmmen söze girdi: "Ya böğürtlen çalıları? Onları da ağaçların üstüne örtebiliriz. Dikenli dalların üstüne tırmanabilecek birini tanımıyorum."

Roran sırtıttı. "Bu harika bir fikir. Ayrıca, oğullarınız atların koşum takımlarını taksın, böylece ağaçları sürükleyebiliriz." Adamlar onaylayıp balta ve testere bulmak için Carvahall'e dağıldı. Roran, Darmmen'i durdurdu. "Ağaçların bütün gövdesinde dalların olmasına dikkat edin, yoksa bir işimize yaramazlar."

"Sen nerde olacaksın?" diye sordu Darmmen.

"Diğer savunma hattı üzerinde çalışacağım." Roran, onu orada bırakıp Quimbynin evine koştu. Birgit'i camları kontrplakla kaparken buldu.

"Evet?" dedi Birgit, ona bakarak.

Roran hemen ağaçlarla ilgili planını anlattı. "Ağaçların iç tarafına hendek kazmak istiyorum, böylece ağaçların üstünden geçenleri yavaşlatmış oluruz. Hatta hendeklerin dibine ucu sivri kazıklar da yerleştirebiliriz Ve..."

"Söylemek istediğin ne Roran?"

"Hendek kazmak için bütün kadınları ve çocukları toplamanı istiyorum. Benim tek başıma halledebileceğim bir iş değil ve fazla zamanımız yok..." Roran doğruca onun gözlerine baktı. "Lütfen."

Birgit kaşlarını çatı. "Bunu neden benden istiyorsun?"

"Çünkü benim gibi sen de Ra'zac'tan nefret ediyorsun ve onları durdurmak için mümkün olan her şeyi yapacağımı biliyorum."

"Evet," diye fısıldadı Birgit, sonra ellerini hızla birbirine çarptı. "Tamam, nasıl istersen. Ama kocamın sonunun gelmesinin nedeninin sen ve ailen olduğunu asla unutmayacağım, Roran Garrowson." Roran bir cevap vermeden yürüyüp gitti.

Roran, onun düşmanlığını sükûnetle kabul etti; kaybı düşünülürse bu beklenir bir şeydi. Aslında Birgit kan davası gütmeye için şanslıydı. Bunları düşündükten sonra silkelenerek Carvahall'e giden anayola doğru koştu. Köydeki en zayıf nokta burasıydı ve iki katı korunması gerekiyordu. Ra'zac'ın yine bomba atarak kendilerine yol açmalarına izin veremeyiz.

Baldor'u buldu, birlikte yola hendek kazmaya başladılar. "Yakında girmek zorundayım," diye onu uyardı Baldor, kazma darbeleri arasında. "Babamın demirhanede bana ihtiyacı var."

Roran başını kaldırmadan homurdanarak bunu kabul etti. Çalışırken zihni bir kez daha askerlerin anısıyla doldu; onlara vururken nasıl göründüklerini, o hissi, bir gövdeyi çürümüş bir ağaç gövdesi gibi ezerken duyduğu o korkunç hissi hatırladı. Midesi bulanarak duraklayınca insanların kendilerini bir sonraki saldırı için hazırladıkları Carvahall'deki kargaşayı fark etti.

Baldor gittikten sonra hendeği kendi başına tamamladı, sonra Fisk'in atölyesine gitti. Marangozun izniyle yığından aldığı beş kütüğü atlarla anayola getirtti. Kütükleri baş aşağı hendeğe soktu, böylece Carvahall'e girişte aşılmaz birbariyer oluşturdu.

Kütüklerin etrafındaki toprağı sıkıştırırken Darmmen geldi. "Ağaçları indirdik. Şu anda yerlerine konuyorlar." Roran, onunla birlikte Carvahall'in kuzey ucuna gitti. On iki adam dört büyük yeşil çam ağacını yan yana getirmek için uğraşırken genç bir çocuğun kırbacının denetimindeki at grubu tepenin eteklerine geri dönüyordu. "Çoğumuz ağaçları getirmek için yardım ediyoruz. Diğerleri de heyecanlandı. Ben ordan ayrıldığımda Ormanın geri kalanını kesmeye kararlı görünüyordular."

"Güzel, fazla keresteleri kullanabiliriz."

Darmmen, Kiselt'in tarlalarının kenarında duran sık böğürtlen çalısı yığınına işaret etti. "Bunları Anora'nın kıyısından kestim. Nasıl istersen kullan. Ben daha fazla bulmaya gidiyorum."

Roran, onun kolunu sıvazlayıp Carvahall'in doğu yakasına döndü. Kadın, çocuk ve erkeklerden oluşan bir grup kir pas içinde uğraşıyordu. Yanlarına gidince Birgit'in bir general gibi emirler yağdırdığını ve çalışanlara su dağıttığını gördü. Hendek şimdiden bir buçuk metre genişliğinde ve altmış santim derinliğindeydi. Birgit nefes almak için durduğunda, "Çok etkilendim," dedi Roran.

Birgit, ona bakmadan yüzündeki bir tutam saçını geri itti. "Önce yeri düzelttik. Bu her şeyi kolaylaştırdı."

"Benim de kullanabileceğim bir küreğiniz var mı?" diye sordu. Birgit hendeğin öteki tarafındaki alet yığınına işaret etti. bakırımsı parıltısını yakaladı. Yanındaki Sloan öfkeli, saplantılı bir enerjiyle

yumuşak toprağı kazıyor, sanki toprağın kabuğunu kaldırıp kilden derisini yüzüp sonra da altındaki kasları ortaya çıkarmak istiyor gibiydi. Gözleri deli gibi bakıyordu, dudaklarındaki toprak ve pisliğe rağmen ağzı garip bir biçimde çarpılmış, dişleri ortaya çıkmıştı.

Roran, Sloan'ın ifadesi karşısında ürperip hızla yanından geçerken kan çanağı bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kaçırdı. Bir kürek alıp hemen toprağa daldırdı, fiziksel yorgunluğun hararetinde endişelerini unutmak için elinden geleni yaptı.

Gün, yemek veya dinlenmek için mola vermeksizin hararetli bir faaliyet içinde sürüp gitti. Hendek derinleşip genişledi, köyün üçte ikisini kuşatıp Anora Nehri'nin kıyılarına ulaştı. Çıkan bütün topraklar hendeklerin üzerinden atlamayı engellemek ve üzerine tırmanmayı zorlaştırmak için hendeğin iç kenarına yığıldı.

Ağaç duvarları öğleden sonra erken saatlerde bitirildi. Roran sayısız dalın –mümkün olduğunca birbirinin üst üste binmiş ve birbirine dolanmıştı– sivriltilmesine ve böğürtlen çalılarının eklenmesine yardım etmek için kazma işini bıraktı. Ara sıra Ivor gibi çiftçilerin çiftlik hayvanlarını Carvahall'in güvenliğine sokabilmesi için bir ağacı çekmeleri gerekiyordu.

Akşama kadar yapılan istihkâm duvarları Roran'ın umduğundan daha güçlü ve geniş kapsamlıydı. Ama yine de tatmin olması için birkaç saatlik çalışma daha yapılması gerekiyordu.

Yere oturup bir parça ekşi hamur ekmeğini kemirirken bir yorgunluk dalgasının ardından yıldızlara bakmaya başladı. Bir el omzuna dokununca baktı ve Albriech olduğunu gördü. "Al." Albriech, ona kaba bir kalkan –testereyle kesilmiş parçaların birbirine çivilenmesiyle yapılmıştı– ve yüz seksen santim boyunda bir mızrak uzattı. Roran onları aldı. Albriech kalkanları ve mızrakları karşılaştığı kişilere dağıtmaya devam etti.

Roran zorlukla ayağa kalkıp Horst'un evinden çekicini aldı. Böylece silahlanmış bir şekilde Baldor ve diğerlerinin beklediği anayolun girişine gitti. "Dinlenmeniz gerektiğinde beni kaldırmn," dedi Roran, yakındaki bir evin saçaklarının altına, yumuşak çimenlerin üstüne kıvınlırken. Karanlıkta bulabilmek için silahlarını yanına dizdi ve hevesli bir beklentiyle gözlerini kapadı.

"Roran?"

Fısıltı sağ kulağının dibinden gelmişti. "Katrina?" Oturma pozisyonuna geçmek için mücadele etti. Katrina fenerin bir kepengini açınca bir ışık huzmesi sağ bacağına çarptı. "Burda ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim." Soluk yüzünde iri ve esrarengiz görünen gözleri gecenin gölgeleriyle doluydu. Roran'ın kolunu tutup onu Baldor ve diğer nöbetçilerin kendilerini duyamayacağı ıssız bir verandaya götürdü. Ellerini Roran'ın iki yanağına koyup onu yumuşak bir şekilde öptü, ama Roran, onun sevgi gösterisine karşılık veremeyecek kadar yorgun ve sıkıntılıydı. Katrina geri çekilip onu inceledi. "Ters giden bir şey mi var, Roran?"

Keyifsiz bir kahkaha koptu Roran'ın dudaklarından. "Ters giden bir Şey mi var mı? Dünya ters gidiyor, yana kaymış bir çerçeve gibi çarpık." Yumruğunu kendi kanuna bastırdı. "Ve bende bir terslik var. Ne zaman kendime rahatlama izni versem çekicimin altında kanlı askerler görüyorum. Öldürdüğüm adamlar, Katrina. Ve gözleri... gözleri! Ölmek üzere olduklarını biliyorlardı ve bu konuda bir şey yapamıyorlardı." Karanlıkta titriyordu. "Onlar biliyorlardı... ben biliyordum... yine de yapmak zorundaydım. Ben..." Sıcak gözyaşlarının yanaklarından süzülüğünü hissedince daha fazla

konusamadı.

Roran son birkaç günün şokuyla ağlarken Katrina başını kollarında salladı. Roran, Garrow ve Eragon için ağlıyordu; Parr ve Quimby ve diğer ölümler için ağlıyordu; kendisi için ağlıyordu ve Carvahall'in kaderi için ağlıyordu. Duyguları yükselip onu eski bir arpa kabuğu kadar boş bırakana dek ağladı.

Kendini derin bir nefes almaya zorlayan Roran, Katrina'ya bakıp kendi gözyaşlarını fark etti. Başparmağıyla gecenin içindeki elmaslar gibi sildi yaşları. "Katrina... aşkım." Bu sözcüklerin tadına bakarak tekrarladı: "Aşkım. Sana aşkımdan başka verecek bir şeyim yok. Ama... sormalıyım. Benimle evlenir misin?"

Soluk fener ışığında Katrina'nın yüzüne saf neşe ve hayretin yayıldığını gördü. Sonra duraksadı ve yüzünde sıkıntılı bir kuşku belirdi. Sloan'ın izni olmadan Roran'ın sorması, kendisinin de kabul etmesi yanlıştı. Ama Roran artık buna aldırmıyordu; artık Katrina'yla hayatlarını birlikte geçirip geçilmeyeceklerini bilmek zorundaydı.

Katrina yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Evet, Roran, evlenirim."

Kararan Gökyüzünün Altında

O gece yağmur yağdı.

Gebe bulutlar katman katman Palancar Vadisi'ni örtüyor, dirençli kollarıyla dağları tutuyor, havayı ağır, soğuk sisle dolduruyordu. Roran içeriden şeritler halinde yağıp ağaçları döven, Carvahall'in etrafındaki hendeği çamurlandıran, bulutlar yükünü boşaltırken küt parmaklarıyla sazlık çatılan ve saçakları eşeyen yağmuru seyrediyordu. Her şey şiddetli selin durdurulamaz akıntılarının arkasında gizlenmişti.

Öğlene kadar fırtına dindi, ama sürekli çiselemesi devam ediyordu. Anayoldaki barikatta nöbeti devralırken Roran'ın saçları ve giysileri hızla ıslandı. Dik durumdaki kütüklerin yanına çömelip pelerinini silkeledi, başlığını biraz daha yüzüne doğru çekip soğuğa aldırmamaya çalıştı.

Roran havaya rağmen Katrina'nın teklifini kabul etmesinden dolayı büyük bir sevinç ve neşe duyuyordu. Nişanlanmışlardı! Zihninde sanki dünyanın kayıp bir parçası yerine oturmuştu, sanki ona yenilmez bir savaşçının kendine güveni bahşedilmişti. Askerlerin, Ra'zac'ın veya İmparator'un onları gibi bir aşkın karşısında ne önemi vardı? Onlar alevin karşısındaki çıradan başka bir şey değildiler.

Ama bu yeni mutluluğuna rağmen zilini var oluşunun en önemli açmazı haline gelen konuya odaklanmıştı: Katrina'nın Galbatorix'in gazabından kurtulacağından nasıl emin olacakü? Uyandığından beri bunu düşünüyordu. Katrina için en iyi şey Cawley'in çiftliğine gitmek olur, diye karar verdi, bulanık görünen yola bakarak, ama gitmeyi asla kabul etmez... Sloan söylerse o başka. Sloan'ı ikna edebilirim; eminim o da Katrina'nın tehlikeden uzak olmasını benim kadar ister.

Kasaba yaklaşmanın yollarım düşünürken bulutlar yeniden yoğunlaştı ve yağmur yakıcı dalgalar halinde gelerek köye yaptığı saldırıyı tekrarladı. Damlalar yüzeylerine çarptıkça Roran'ın etrafındaki su gölleri canlanıyor, ürkek çekirgeler gibi havaya sığıyordu.

Roran kamı acıkınca nöbeti Larne'ye devretti –Loring'in en küçük oğlu– bir saçaktan diğerine sığınarak öğle yemeği yemeye gitti. Köşeyi dönerken Albriech'i evin verandasında görüp şaşırdı. Bir grup adamla şiddetli bir tartışmaya girişmişti.

Ridley bağıırıyordu, "...sen körsün, kavak ağaçlarım takip edersen seni görmezler! Sen bir ahmağın yolunu seçtin."

"İstersen bir dene," diye karşılık verdi Albriech.

"Deneyeceğim!"

"O zaman bana okların tadım söyleyebilirsin."

"Belki," dedi Thane. "Biz senin kadar çarpık ayaklı değiliz."

Albriech hırlayarak ona döndü. "Sözlerin de zekân kadar kıt. Ben ailemi daha önce hiç görmediğim birkaç yaprağın arkasında tehlikeye atacak kadar aptal değilim." Thane'in gözleri yerinden fırladı, yüzü kızardı. "Ne?" dedi Albriech alaycı bir şekilde. "Senin dilin yok mu?"

Thane kükreyerek Albriech'in yanağına bir yumruk indirdi. Albriech bir kahkaha attı. "Kolun bir kadının kadar zayıf." Sonra Thane'in omzunu tutarak onu verandaya fırlattı. Oradan da çamurun içine düşen Thane sersemlemiş bir şekilde kaldı.

Asasını bir mızrak gibi kullanan Roran, Albriech'in yanına gidip Ridley'in ya da diğerlerinin ona el sürmesine engel oldu. "Yeter artık," dedi Roran öfkeyle. "Başka düşmanlarımız var. Bir meclis toplayıp yargıçların Albriech ya da Thane'e tazminat verilmesi gerekip gerekmediğine karar vermesini sağlayabiliriz. Ama o zamana kadar kendi aramızda kavga etmemeliyiz."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Ridley tükürürcesine. "Senin karın ya da çocukların yok." Sonra Thane'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve grupla birlikte uzaklaştı.

Roran sertçe Albriech'e ve sağ gözünün altında beliren morluğa baktı. "Ne başlattı bunu?"

"Ben..." dedikten sonra acıyla yüzünü buruşturup çenesini oynattı. "Darmmen'le keşfe çıktık. Ra'zac birkaç tepeye askerlerini yerleştirmiş. Anora'nın karşısını, vadinin aşağı ve yukarı tarafım görebiliyorlar. Bir veya ikimiz belki, ama belki onlar fark etmeden yanlarından gizlice geçebilir, ama askerleri öldürmeden çocukları Cawley'e götüremeyiz, o zaman da Ra'zac'a nereye gittiğimizi söylesek de olur."

Roran'ın içini dolduran korku bir zehir gibi kalbine ve damarlarına yayıldı. Ne yapabilirim? Yaklaşan sonlarıyla midesi bulanarak kolunu Albriech'in omzuna attı. "Hadi gel; Gertrude, sana bir baksın."

"Hayır," dedi Albriech, onun kolunu silkeleyerek. "Onun benden daha önemli vakaları var." Göle dalacakmış gibi derin bir nefes aldı ve şiddetle yağın yağmura dalarak demirhanenin yolunu tuttu.

Roran, onun gidişini seyrettikten sonra başını iki yana sallayıp içeri girdi. Elain yanında bir sıra çocukla yere oturmuş, törpü ve bileği taşıyla "mızrak uçlarım sivriltiyordu. Roran, Elain'e işaret etti, başka bir odaya geçtiklerinde ona olanları anlattı.

Elain sertçe küfretti –Roran irkildi, çünkü daha önce hiç böyle bir konuşma duymamıştı– sonra sordu. "Thane'in kan davası gütmek için bir nedeni var mı?"

"Belki," diye itiraf etti Roran. "İkisi de birbirlerine hakaret ettiler, ama Albriech'in küfrü daha ağırdı... Yine de ilk Thane vurdu; sen kendin kan davası başlatabilirsin."

"Saçmalık," dedi Elain, omuzlarına bir şal sararak. "Bu yargıçların çözeceği bir anlaşmazlık. Ceza ödememiz gerekiyorsa kabul, ama kan dökülmesinden kaçınmalıyız." Elinde bitmiş bir mızrakla ön kapıya yürüdü.

Canı sıkılan Roran mutfakta et ve ekmek buldu, sonra çocukların araklan sivriltmesine yardımcı oldu. Annelerden biri olan Felda gelince Roran çocukları onun gözetimine bırakarak Carvahall'in anayoluna gitti.

Çamurda çömelirken gün ışığı bulutların arasından çıkıp yağmur ormanlarını aydınlattı, düşen her damla kristal bir ateşle parlamaya başladı. Roran şaşkın bir şekilde başını geriye atıp yüzüne düşen yağmura aldırmandan yukanya baktı. Bulutlardaki yank genişledi, dev bir fırtına bulutu kütlesi Palancar Vadisi'nin batı kesiminde asılı kaldı. Tepedeki kabarık çatı ve güneşin açısı yüzünden yağmurla ıslanan arazi bir tarafta o kadar parlak bir şekilde aydınlandı ve diğerinde koyu renk gölgelerle boyandı ki tarlalara, çalılara, ağaçlara, nehre ve dağlara olağanüstü bir renk verdi. Sanki bütün dünya cilalı metalden bir heykele dönüşmüştü.

Tam o sırada bir hareket Roran'ın gözüne çarptı ve zırhı buz gibi parlayan bir askerin yolda dikildiğini gördü. Adam hayretle Carvahall'in yeni istihkâm duvarlarına bakıyordu. Sonra dönüp altın rengi sisin arasında gözden kayboldu.

"Askerler!" diye bağırdı Roran ayağa fırlayarak. Yayının yanında olmasını diledi, ama yağmurdan korumak için içeride bırakmıştı. Onu rahatlatan tek şey askerlerin de silahlarını kuru tutmada zorluk çekmeleriydi.

Adamlar ve kadınlar evlerinden fırlayıp hendek boyunca toplandı, birbirinin üstüne binmiş çam duvarının içinden karşıya baktılar. Uzun dallardaki boncuk boncuk su damlaları, endişeli gözleri yansıtan şeffaf değerli taşlar gibi parlıyordu.

Roran, Sloan'ın yanında dikildiğini fark etti. Kasap sol elinde Fisk'in geçici kalkanlarından birini tutuyordu, sağ elinde yarım ay biçiminde bir satır vardı. Belinde hepsi büyük ve jilet gibi keskinleştirilmiş en azından bir düzine bıçak takılıydı. O ve Roran kısaca selamlaşular, sonra yeniden askerinin gözden kaybolduğu yere baktılar.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde bir Ra'zac'ın bedensiz sesi sisin arasından çıktı: "Carvahall'i savunarak seçiminizi yaptınız ve sonunuzu belirlediniz. Öleceksiniz!"

Loring karşılık verdi: "Cesaretin varsa solucan yüzünü göster seni ödle, çarpık bacaklı, yılan gözlü pislik! Sizin kafanızı kırıp kanınızı domuzlarımıza içireceğiz!"

"Gizlenin!" diye bağırdı Horst hattın ortasından. Roran kalkanının arkasına eğilip iki tahta arasındaki incecik boşluktan baktı. Tam zamanında eğilmişti, çünkü yanın düzine mızrak ağaç duvarın üstünden geçti." geri çekilen köylülerin arasına saplandı.

Sisin içinde bir yerlerden acı dolu bir çığlık yükseldi.

Roran'ın kalbi acı dolu çırpınışlarla yerinden hopladı. Hareket etmemesine rağmen nefes nefeseydi ve elleri terden sırlıklam olmuştu. Carvahall'in kuzey kıyısında belli belirsiz bir çam kırılması sesi duydu... ardından bir patlama ve ezilen kerestelerin sesi duyuldu.

Hızla geri dönen Roran ve Sloan, Carvahall'i hızla geçti ve altı kişilik bir asker ekibinin birkaç ağacın kıymıklanmış kalıntıları sürüklediklerini gördü. Onların gerisinde, parlak yağmurun altında soluk renkli ve hayalet gibi görünen Ra'zac siyah atlarının sırtında oturuyorlardı. Roran hiç yavaşlamadan ilk adamın üstüne atılıp mızrağını sapladı. İlk ve ikinci hamlesi kalkan bir kolla engellendi, bunun üzerine Roran, adamı kalçasından, sendeleyince de boğazından vurdu.

Sloan öfkeli bir yaratık gibi uluyordu. Satırını fırlatıp adamlardan birinin miğferini ve kafatasını parçaladı. İki asker çekili kılıçlarıyla üstlerine atıldı. Sloan gülerek yana kaçtı ve kalkamıyla saldırıların önünü kesti. Bir asker kılıcını o kadar sert bir şekilde savurdu ki bıçağı kalkanın kenarına çarptı. Sloan onu yakına çekip belindeki oyma bıçağıyla gözünü çıkardı. İkinci satırını çıkararak dudaklarında manyak gibi bir sırıtmayla diğer rakibinin etrafında dolaştı. "Karnını deşip diz kırışlarını keseyim mi?" diye sordu, korkunç, kanlı bir neşeyle neredeyse hoplayıp sıçrayarak.

Roran karşılaştığı iki adam üzerinde mızrağını kaybedip bacaklarını neredeyse kesmek üzere olan kılıcı durdurmak için çekici tam zamanında çekti. Mızrağını Roran'ın elinden kurtaran asker, göğsünü nişan alarak silahı fırlattı. Roran çekicini bırakıp mızrağı havada yakaladı –bu hareket askerler kadar kendisini de şaşırttı– çevirip mızrağı atan adamın zırhından ve kaburgalarından geçirdi. Silahsız kalan Roran'ın kalan askerlerden önce geri çekilmesi gerekiyordu. Bir cesede takılıp düşerken bir kılıç bacağını kesti. Askerin iki eliyle gerçekleştirdiği saldırıdan kaçmak için yerde yuvarlanarak ayak bileğine kadar gelen çamurun içinde deli gibi bir şey, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Parmakları bir kabzaya sürününce onu çekip çamurun içinden çıkardı, askerinin kılıcına doğru savurdu, başparmağını kesti.

Adam sersemlemiş bir şekilde parmağının geri kalan kısmına bakaran, "Kalkan kullanmazsan böyle olur," dedi kendi kendine.

"Evet," dedi Roran ve adamın kafasını uçurdu.

Son asker paniğe kapılıp kayıtsız seyirciler olan Ra'zac'a doğru koşarken Sloan, onu hakaret bombardımanına tuttu. Asker sonunda parlak yağmur perdesini delerken Roran dehşet içinde iki siyah figürün atlarının üstünden adamın iki yanına doğru eğildiğini ve çarpık elleriyle ensesini yakaladığını gördü. Acımasız parmaklar sıkıldı: adam umutsuzca çılgılık atıp debelendi, sonra hareketsiz kaldı. Ra'zac adamı eyerlerinden birinin arkasına koyup uzaklaştı.

Roran ürpererek bıçaklarını temizlemekte olan Sloan'a baktı. "İyi dövüştün." Kasabın içinde böyle bir vahşeti sakladığını hiç bilmiyordu.

Sloan alçak sesle, "Katrina'ya asla ulaşamayacaklar, hepsinin derisini yüzmem ya da bin Urgalla ve kralla dövüşmem gerekse bile asla. Katrina'nın bir çizik bile almaması için gökyüzünü yırtar ve İmparator'un kendi kanında boğulmasını sağlarım," dedi. Sonra ağızını kapaüp sonuncu bıçağı beline soktu, üç parçalanmış ağacı yeniden yerlerine çekti.

O bunu yaparken Roran ölen askerleri karmakarışık olmuş çamurun içinden çekip, ağaç duvarlarından uzaklaştırdı.

Artık beş kişiyi öldürdüm. İşini tamamladıktan sonra doğrulup şaşkınlık içinde etrafına bakındı, bütün duyduğu sessizlik ve tıslayan yağmurdu. Neden kimse yardıma gelmemişti?

Başka ne olmuş olabileceğini merak ederek Sloan'la birlikte ilk saldırı yerine geri döndü. İki asker cansız bir şekilde ağaç duvarının kaygan dallarında asılı duruyordu, ama dikkatlerim çeken bu olmadı. Horst ve diğer köylüler küçük bir gövdenin önünde daire biçiminde toplanıp diz çökmüşlerdi. Roran nefesim tuttu. Bu Elmund'du, Dehvin'in oğlu. On yaşındaki çocuk mızrakla yan tarafından vurulmuştu. Anne babası çamurda yanında oturuyorlardı, yüzleri taş gibi donuktu.

Bir şeyler yapılmalı, diye düşündü Roran, dizlerinin üstüne çöküp mızrağına dayanarak. İlk beş altı yaşında çok az çocuk hayatta kalırdı. Ama ilk çocuğunuzu şimdi, her şey onun babasının CarvahalFdaki yerini alacak kadar uzun boylu ve güçlü olacağını gösterirken kaybetmek. Bu sizi ezmeye yeterdi. Katrina... çocuklar... hepsinin korunması gerek.

Ama nerede?.. Nerede?.. Nerede?.. Nerede?

Hızla Akan Akarsuda

Eragon, Tarnag'dan uzak olduğu ilk gün Ündin'in muhafızlarının adını öğrenmek için çabaladı. Adları şöyleydi: Ama, Trihga, Hedin, Ekksvar, Shrrgnien –Eragon bunu telaffuz edemiyordu, ama anlamının Kurtkalbi olduğunu öğrenmişti– Dûfhmer ve Thorv.

Her salın ortasında küçük bir kamara vardı. Eragon zamanını kütüklerin ucunda oturup Beor Dağları'nın yanlarından geçişini seyrederek geçirmeyi tercih ediyordu. Yalıçapkınlan ve kargalar berrak nehir boyunca uçuyor, mavi balıkçılar, fındık, kayın ve söğüt dallarının arasından sızan gün ışığının düştüğü bataklık kıyıda bir sütun gibi duruyorlardı. Ara sıra bir kurbağa eğrelti otları yataklarının arasında bağınyordu.

Orik yanına oturunca Eragon, "Çok güzel," dedi.

"Öyledir," dedi Cüce sessizce piposunu yakarken, sonra arkasına yaslanıp bir nefes çekti.

Trihga kış tarafındaki uzun kürekle salı yönlendirirken Eragon çıkan tahta ve halat çatırtılanru dinledi. "Orik, Brom'un neden Varden'e katıldığını biliyor musun? Ben onun hakkında çok az şey biliyorum. Hayatının büyük bir bölümünde yalnızca bir hikâyeciydi o."

"O Varden'e katılmadı; kurulmasına yardımcı oldu." Orik duraksayıp suya küllerini silkeledi. "Galbatorix kral olduktan sonra Brom. Tövbekâr dışında hayattaki tek Süvari'ydi."

"Ama Brom o zaman Süvari değildi. Ejderhası Doru Arcaba'da dövüşürken öldü."

"Eh, eğitimle Süvari'ydi. Brom sürgüne gitmek zorunda kalan Süvarilerin arkadaşlarını ve yandaşlarını organize eden ilk kişiydi. Varden'in Farthen Dûr'da yaşamasına izin vermesi için Hrothgar'ı ikna eden ve Elflerin yardımını alan oydu."

Bir süre için sessiz kaldılar. "Brom neden liderlikten vazgeçti?" diye sordu Eragon.

Orik alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki bunu hiç istememiştir. Bu, Hrothgar, beni kabul etmeden önceydi, bu yüzden Brom'u Tronjheim'da çok az gördüm.. Hep uzaklarda Tövbekârla dövüşüyordu ya da o veya bu komplo üzerinde çalışıyordu."

"Annen baban öldü mü?"

"Evet. Ben küçükken çiçekten öldüler. Hrothgar, beni evine alacak ve çocuğu olmadığı için vârisi yapacak kadar nazikti."

Eragon miğferim, Ingeitum sembolünü düşündü. Hrothgar, bana karşı da çok nazikti.

Öğleden sonra alacakaranlık çöktüğünde Cüceler salların her köşesine konan fenerlerin etrafında oyalandılar. Fenerler kırmızıydı ve Eragon'un hatırladığı kadıyla bu, gece görüşünü engellemeyi sağlıyordu. Arya'nın yanında durup fenerlerin saf, hareketsiz derinliğini inceledi. "Bunların nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye sordu.

"Cücelere uzun zaman önce öğrettiğimiz bir büyüdür. Büyük bir beceriyle kullanıyorlar."

Eragon çenesiyle yanaklarını kaşdı, çıkmaya başlayan kısa sakal ve bıyıklarını hissetti. "Yolculuk sırasında bana biraz daha sihir öğretebilir misin?"

Arya, ona bakarken dalgalı kütükler üstündeki dengesi mükemmeldi. "Bu bana düşmez. Seni

bekleyen bir öğretmen var."

"O halde bana en azından şunu söyle," dedi. "Kılıcımın adının anlamı ne?"

Arya'nın sesi çok yumuşaktı. "İstirap. Yani sen kullanana kadar öyleydi."

Eragon kaçamak bir şekilde Zar'roc'a baktı. Bu silah hakkında ne kadar çok şey öğrenirse o kadar kötü ve uğursuz görünüyordu, sanki kılıç kendi iradesiyle talihsizlik yaratabiliyordu. Onu Brom vermeseydi ve eğer Zar'roc'un sıradan kılıçlara karşı üstünlüğü olmasaydı Eragon o anda kılıcı suya atardı.

Hava biraz daha kararmadan önce Eragon, Saphira'ya doğru yüzdü. Tronjheim'dan ayrıldıklarından beri ilk kez birlikte havanın ince, aşağıdaki suyun mor görüldüğü Az Ragni'nin yükseklerinde uçtular.

Eyer olmadığı için Eragon. Saphira'ya sıkıca sarıldı, dizleriyle sıkıca bastırdı, Saphira'nın sert pullarının ilk uçuşlarından kaynaklanan yaralara sürtündüğünü hissetti.

Saphira sola doğru dönüp hava akımıyla yükselirken, Eragon aşağıdaki üç kahverengi lekenin dağ sırtından havalanıp hızla yükseldiğini gördü. Eragon başta onların atmaca olduğunu sandı, ama yaklaşıncaya hayvanların neredeyse altı metre uzunluğunda olduklarını, kuyruklarının sivri, kanatlarının deriden olduğunu gördü. Aslında ejderha gibi görünüyorlardı, ama gövdeleri Saphira'nınkinden daha küçük, ince ve kıvrımlıydı. Pulları da parlamıyordu, ama yeşil ve kahverengi benekliydiler.

Heyecanlanan Eragon onları Saphira'ya işaret etti. Ejderha olabilirler mi?

Bilmiyorum. Saphira olduğu yerde uçmaya devam edip etraflarında ııalka çizen yeni gelenleri inceledi. Yaratıklar Saphira ve büyüklüğüyle Şaşırma benziyorlardı. Ona doğru hızla atıldılar, ama son anda tıslayıp aniden döndüler.

Eragon gülüp onların zihinlerine uzandı, düşüncelerine dokunmaya çalıştı. O bunu yaparken üç yaratık irkilip tiz çığlıklar attı, aç yılanlar gibi ağızlarını açtılar. Delici feryatları fiziksel olduğu kadar zihinseldi de. Vahşi bir güçle Eragon'un içinden geçti, onu etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bunu Saphira da hissetti. Yaratıklar acı veren çığlıklarına devam edip Jilet keskinliğindeki pençeleriyle saldırdılar.

Bekle, diye uyardı Saphira. Sol kanadını katlayıp yan döndü, hayvanların ikisinden kaçmayı başardı, sonra hızla kanat çırpıp diğerinden kurtuldu. Aynı anda Eragon da deli gibi çığlıkları engellemeye çalışıyordu. Zihni berraklaşır berraklaşmaz sihir kullandı. Onları öldürme, dedi Saphira. Bu deneyimi yaşamak istiyorum.

Yaratıklar Saphira'dan daha çevik olmalarına rağmen, Saphira'nın da irilik ve güç üstünlüğü vardı. Yana dönüp geriye doğru düştü. Eragon'un midesi altüst oldu. Hayvanlardan biri Saphira'ya doğru dalışa geçti, Saphira, onu arka bacağıyla tekmeledi, havaya fırlattı.

Çığlığın yoğunluğu azaldı.

Saphira kanatlarını dışa doğru açıp sağ tarafına doğru daire çizdi, üzerine doğru gelen diğer ikisiyle yüz yüze geldi. Boynunu geriye doğru eğerken, Eragon, onun kaburgalarının arasında derin bir homurtu duydu, ardından ağzından bir alev çıktı. Saphira'nın başının etrafını erimiş mavi bir hâle sardı, mücevheri andıran pullarını, sanki içten aydınlanıyormuş gibi görkemli bir şekilde parlattı.

İki ejderha-yaratık korkuyla inleyip iki yana kaçtı. Onlar kaçıp dağın yamacına doğru geri çekilirlerken metal saldırı kesildi.

Beni nerdeyse düşölüyordun, dedi Eragon boynuna doladığı kramp girmiş kollarını gevşeterek.

Saphira halinden memnun bir şekilde ona baktı. Nerdeyse, ama tam olarak değil.

Bu doğru, diye güldü Eragon.

Zafer sevinciyle kendilerinden geçmiş bir şekilde sallara geri döndüler. Saphira iki salın arasından suya inerken Orik bağırdı. "Yaraladınız im?"

"Hayır." diye seslendi Eragon. Buz gibi su bacaklarının etrafını sararken Saphira sala doğru yüzdü. "Onlar da Beorlar'a has bir ırk mıydılar?"

Orik, Eragon'u sala çekti. "Biz onlara Fanghur diyoruz. Ejderhalar kadar zeki değiller ve ateş çıkaramıyorlar, ama yine de güçlü düşmanlardır."

"Bunu gördük," dedi Eragon. Fanghur'un saldırısının neden olduğu baş ağrısından kurtulmak için şakaklarını ovuşturdu.

"Ama Saphira onların eşiti değildi."

Elbette, dedi Saphira.

"Böyle avlanıyorlar," diye açıkladı Orik. "Öldürürken avlarını hareketsiz hale getirmek için zihinlerini kullanıyorlar."

Saphira kuyruğuyla Eragon'a su attı. Bu iyi bir fikir. Belki bir daha avlanmaya gittiğimde Isı de aynı şeyi yapabilirim.

Eragon başıyla onayladı. Bir dövüşte de işe yarayabilir.

Arya salın kenarına geldi. "Onları öldürmemenize sevindim. Fanghur ırkı o kadar nadir bulunuyor ki bu üçü ölseydi yoklukları fark edilirdi."

"Yine de sürülerimizin çoğunu yemeyi başarıyorlar" diye kükredi Thorv kamaranın içinden. Cüce çarpık sakallarının altında huzursuz bir şekilde Eragon'a doğru yürüdü. "Beor Dağları'ndayken artık uçma, Shadeslayer. Sen ve ejderhan rüzgâr yılanlarıyla dövüşmüyorken bile seni korumak yeterince zor."

"Ovalara varana kadar yerde kalacağız," diye söz verdi Eragon.

"Güzel!"

Gece için mola verdiklerinde Cüceler sallan, küçük bir akıntının ağzındaki kavak ağaçlarına bağladılar. Eragon, Ekksvar'ın Snowfire'ı toprağa çekmesine yardım ederken Ama ateş yaktı. Aygın çimenlerin üstüne getirdiler.

Thorv altı büyük çadır dikilmesini denetledi. Hedin sabaha kadar yetecek odunu topladı. Dûthmer ikinci saldaki erzakları alıp akşam yemeği hazırlamaya başladı. Arya kampın kenarında nöbet tuttu ve kısa süre sonra işlerini bitirdiklerinde Ekksvar, Ama ve Trihga da ona katıldı.

Eragon yapacak hiçbir şeyi olmadığını fark ettiğinde ateşin başına Orik ve Shrrgnien'in yanına çömeldi. Shrrgnien eldivenlerini çıkarıp yaralı ellerini ateşin üstüne tuttu. Eragon Cücenin başparmakları hariç bütün eklem yerlerinden birer tane cilalı çelik çivi –belki yarım santim boyunda– çıktığını gördü.

"Bunlar nedir?" diye sordu Eragon.

Shrrgnien, Orik'e bakıp güldü. "Bunlar benim Ascûdgamln'ım.. yani 'çelik yumruğum.'" Ayağa kalkmadan dönüp bir ağacın gövdesine bir yumruk attı, ağaç kabuğunda dört simetrik delik açıldı. Slurngien tekrar Süldü. "Bir şeylere vurmak için iyiler, değil mi?"

Eragon'un merak ve kıskançlık hissi uyanmıştı. "Nasıl yapıldılar? Yani bu çiviler ellerine nasıl bağlanıyor?"

Shrrgnien önce tereddüt etti, doğru sözcükleri bulmak için çabaladı. "Bir şifacı seni derin bir uykuya yatırıyor, böylece acı duymuyorsun. Sonra eklemlerinde birer delik açılıyor..." Konuşmayı kesip Cüce dilinde Orik'e hızla bir şeyler söyledi.

"Her deliğe metal bir soket yerleştiriliyor," diye açıkladı Orik. "Yerine oturması için sihir kullanılıyor ve savaşçı tamamen iyileştiğinde çeşitli büyüklüklerde çiviler bu soketlere yerleştiriliyor."

"Evet, görüyorsun," dedi Shrrgnien sırtarak. Sol işaret parmağının üstündeki çiviye tuttu, dikkatle çevirerek yerinden çıkarıp Eragon'a uzattı.

Eragon sert yumruyu avucunda döndürerek gülümsedi. "Ben de 'çelik yumruğum' olsun isterdim." Çiviye Shrrgnien'e geri verdi.

"Bu tehlikeli bir ameliyattır," dedi Orik. "Çok az knurlan Ascûdgamln yaptırır, çünkü delik çok derine giderse elini kaybedebilirsin." Yumruğunu kaldırıp Eragon'a gösterdi. "Bizim kemiklerimiz seninkilerden kalın. İnsan üzerinde işe yaramayabilir."

"Bunu hatırlayacağım." Yine de Eragon Ascûdgamln'la, Urgal zırhları dâhil, her şeyle dövüşmenin, istediği her şeye, bunun için cezalandınılmaksızın vurmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Bu fikre bayıldı.

Yemekten sonra Eragon çadırına çekildi. Ateş yeterince ışık sağladığı için Saphira'nın silüetinin çadırın kenarında kıvrılıp yattığını görebiliyordu, kâğıttan kesilip kanvas duvara yapıştırılmış bir resim gibiydi.

Eragon battaniyeleri kucağına çekmiş yere bakıyordu. Uykuluydu, ama henüz uyumak istemiyordu. Zihni kendiliğinden evle ilgili düşüncelere döndü. Roran, Horst ve Carvahall'deki herkesin ne yapüğını, Palancar Vadisi'ndeki havanın çiftçilerin ekin ekmeleri için yeterince sıcak olup olmadığını merak ediyordu. Özlem ve üzüntü birden Eragon'u etkisi altına aldı.

Çantasından bir kâse çıkararak su kesesinden ağzına kadar suyla doldurdu. Sonra düşüncelerini Roran'ın görüntüsüne odaklayıp, "Draumr köpa," dedi.

Her zamanki gibi su, aydınlanarak kristal bakışla görülecek kişiyi ya da şeyi göstermeden önce karardı. Eragon, Roran'ın Horst'un evi olduğunu anladığı yerdeki mum ışığıyla aydınlanan yatak odasında tek başına oturduğunu gördü. Roran, Therinsford'daki işini bırakmış olmalı, diye düşündü. Kuzeni dizlerinin üstüne eğilip ellerini kavuşturmuş, karşıdaki duvara bakıyordu. Yüzündeki ifade onun zor bir sorunla mücadele ettiğini gösteriyordu. Yine de biraz süzölmüş olsa da iyi görünüyordu. Bir dakika sonra sihri kesip büyüü sona erdirdi ve suyun yüzeyini temizledi.

Rahatlayan Eragon kâseyi boşaltıp uzandı, battaniyeyi çenesine kadar çekti. Gözlerini kapatıp gerçekliğin düşünce rüzgânıyla eğilip büküldüğü, yaratıcılığın sınırlarından kurtulmuş bir şekilde

geliştiği ve her Şeyin mümkün olduğu, bilinçsizlikle uykuyu birbirinden ayıran sıcak alacakaranlığa gömüldü.

Uyku kısa sürede onu etkisine aldı. Uykusunun büyük bölümü olaysızdı, ama uyanmadan hemen önce her zamanki gece fantezilerinin yerini uyanıkken yaŐanan bütün deneyimler kadar açık ve canlı bir hayal aldı.

Azap dolu bir gökyüzü gördü, dumanla kararıp kızarmış bir gökyüzü. Kargalar ve kartallar büyük savaşın iki tarafı arasında gidip gelen okların üstünde uçuşuyordu. Bir adam miğferindeki yarık ve kanlı zırhıyla çamurun içine serilmiş yatıyordu; yüzü yukarı kalkmış kolunun altında gizlenmişti.

Eragon'un görüş açısına zırhlı bir el girdi. Eldiven o kadar yakındı ki cilalı eliğiyle dünyanın yansını örtüyordu. BaŐparmak ve son üç parmak engellenemez bir makine gibi kıvrılarak yumruğa dönüştü, işaret parmağı kaderin bütün otoritesiyle yerdeki adamı iŐaretetti.

Çadırdan çıkarken bile bu hayal Eragon'un zihnindeydi. Saphira'nın kamptan biraz uzakta, tüylü bir yumruyu kemirdiğini gördü. Ona olanları anlattığında Saphira lokmaların arasında durdu, sonra başını geriye atıp bir et parçasını yuttu.

Bu, son kez olduğunda başka bir yerdeki olayları gerçekten göstermiŐti. Sence Alagaesia'da bir savaş mı var?

Eragon boşluktaki bir dalı tekmeledi. Emin değilim... Brom 'bana kristal bakışla yalnızca daha önce gördüğün' insanları, yerleri ve Şeyleri görebileceğimi söylemişti. Ama ben burayı daha önce hiç görmedim. Arya'yı Teirm'de rüyamda ilk kez gördüğümde de onu daha önce görmemiştim.

Belki Togira Ikonoka bunu açıklayabilir.

Gitmeye hazırlanırken Cüceler Tarnag'dan uzaklaŐtıkları için çok daha rahat görünüyorlardı. Az Ragru'de kürek çekmeye baŐladıklarında, Ekksvar –Snowfire'in salını çeken Cüce– bas sesiyle Şarkı söylemeye başladı:

Klif'in kan kuyusunun,
Hızla akan akarsuyunda,
arpık kerestelere biniyoruz,
Ocak, klan ve onur için.

Deniz kartalının kanatları altında,
Buzkurtlar ormanlarından,
Kanlı ormandan geçiyoruz,
Demir, altın ve elmas için.

Baba evini terk edip,
Uzaklardaki topraklara giderken,
Kılıcımın kabzası ovucumu doldursun,
Savaş yaprakları taŐımı korusun.

Diğer Cüceler de Ekksvar'a katıldı, mısralara devam ederken Cüce diline geçtiler. Alçak sesleri dikkatle salın n tarafına, Arya'nın bağdaş kurup oturduğu yere gitmekte olanEragon'a eşlik ediyordu.

"Uykumda bir rüya gördüm," dedi Eragon. Arya ilgiyle ona baktı, Eragon gördüklerini anlattı. "Eğer bu kristal bakışsa, o zaman..."

"Kristal bakış değil," dedi Arya. Yanlış anlamayı önlemek için ağır ağır konuşuyordu. "Uzun zaman beni Gil'ead'daki hapishanede nasıl gördüğünü düşündüm. Sanırım ben bilinçsiz yatarken ruhum yardım arıyordu."

"Ama neden ben?"

Arya sularla birlikte alçalıp yükselen Saphira'yı işaret etti. "Yumurtasını koruduğum on beş yıl boyunca Saphira'nın varlığına alıştım. Senin rüyalarına girdiğimde tamdik görünen herkese uzanıyordum."

"Gil'ead'dayken Teirm'de bulunan birine ulaşacak kadar güçlü müsün gerçekten?"

Arya'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görüldü. "Vroengard'ın kapısında durabilirim ve seninle şimdiki kadar açık bir şekilde konuşabiliriz." Durakladı. "Eğer Teirm'de beni kristal bakışla görmeye çalışmadıysan yaşadığın bir önsezi olmalı. Bilinçli ırklarda bunun olduğu biliniyor, ama özellikle de sihir kullananlarda oluyor."

Sal yalpalanırken Eragon malzeme yığınının etrafındaki ağa tutundu. "Eğer gördüklerim gerçekleşecekse, olan bir şeyi nasıl değiştirebiliriz? Bizim seçimlerimizin ne önemi var? Şu anda kendimi saldan atıp boğulursam ne olur?"

"Ama atmayacaksın." Arya sol işaret parmağını nehre sokup titreşen bir lens gibi tenine tutunan tek bir damlaya baktı. "Uzun zaman önce, Elf Maerzadi'nin içine savaşta kazayla oğlunu öldüreceği doğmuş. Bunun olduğunu görmektense intihar edip oğlunu kurtarmış ve aynı zamanda geleceğin kesin olmadığını kanıtlamış. Bununla birlikte, kaderini değiştirmek için kendini öldürmekten başka çok az şey vardır, çünkü hangi seçimlerin seni gördüğün noktaya götüreceğini bilmezsin." Elini çevirince damla ikisinin arasındaki kütüğe düştü. "Gelecekte bilgi almanın mümkün olduğunu biliyoruz – falcılar kişinin hayaünün izleyeceği yolu hissedebilirler– ama bu süreci görmek istediğin şeyi, yeri ve zamanı seçebileceğin noktaya kadar arıtamıyoruz."

Eragon bilgiyi zaman içinden çekme kavramını çok rahatsız edici bulmuştu. Gerçekliğin doğası hakkında çok fazla soru uyandırıyor. Kader ve alın yazısı gerçekten var olsa da olmasa da, gerçekten tadını çıkarabileceğim tek şey içinde bulunduğum an ve mümkün olduğunca onurlu yaşamaktır. Ama elinde olmadan sordu. "Peki ama beni anılarımdan birini kristal bakışla görmekten ne alıkoyabilir? Amlarınıdaki her şeyi gördüm... bu yüzden sihirle onları görebilmeliyim."

Arya'nın bakışları onunkiyle buluştu. "Hayatına değer veriyorsan buna asla teşebbüs etme. Yıllar önce, büyücülerimizden bazıları kendilerini zamanın gizemlerini yenmeye adadı. Geçmiş davet ettiklerinde aynalarında yalnızca bulanık görüntüler yaratmayı başardılar, büyü onların enerjilerini tüketti ve hepsini öldürdü. Bu konuyla ilgili daha fazla deney yapmadık. Dalıa fazla büyücü kaılısaydı büyüün işe yarayacağı iddia edildi, ama kimse bu riski almayı kabul etmiyor ve teori kanıtlanmadan bekliyor. Eğer insan geçmişi kristal bakışla görebilse bile kullanımı sınırlı olabilir. Ve kişinin geleceği kristal bakışla görmesi için neler olacağını, zamanını, yerini kesin olarak biliyor olması gerekir ki bu da amacı boşa çıkanyor.

"O halde insanların uyurken nasıl önsezi hissettikleri, en büyük bilgilerimizi bile yenilgiye uğratan bir şeyi nasıl yapabildikleri büyük bir esrar. Önsezilerin sihrin yapısı ve dokusuyla bir bağlanüsü olabilir... Ya da ejderhaların atalarına ait amlarıyla işlevde bulunabilirler. Bilmiyoruz. Sihrin pek

çok yönü henüz keşfedilmedi." Tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı.

"Kendini onların arasında kaybetmemeye dikkat et."

Akıntıya Kapılma

Sallar iki dağ arasındaki parlak boşluğa doğru ilerlerken vadi gittikçe genişliyordu. Açıklığa gün ortasında vardılar ve kendilerini kuzeye doğru uzanan güneşli çayırılık ovanın üzerindeki gölgeye bakarken buldular.

Sonra akıntı onları buzlu kayalıkların ötesine itti, dünyanın duvarları dev gökyüzünü ve düz ufku ortaya çıkarmak için alçalarak yok oldu. Hava neredeyse birdenbire ısındı. Az Ragni doğuya doğru kıvrıldı, bir taraftaki dağların ve diğer taraftaki ovaların kenarında akmaya başladı.

Açık alanın genişliği Cüceleri rahatsız etmişe benziyordu. Kendi aralarında mırıldanıp arkalarındaki mağara açıklığına özlemle baktılar.

Eragon gün ışığının canlandırıcı olduğunu düşündü. Günün dörtte üçü alacakaranlıkta geçerken insanın kendini uyanık hissetmesi çok zordu. Salın arkasındaki Saphira sudan çıkıp ovanın üstüne uçtu, tepedeki mavi kubbede bir benek haline gelene kadar küçüldü küçüldü.

Ne görüyorsun, diye sordu Eragon.

Kuzeyde ve doğuda geniş ceylan sürüleri görüyorum. Batıda Hadarac Çölü var. Hepsi bu.

Başka kimse yok mu? Urgallar, köleciler ya da göçebeler?

Yalnızız.

O akşam kamp kurmak için Thorv küçük bir koy seçti. Dúthmer yedeği hazırlarken Eragon çadırının yanındaki alanı temizledi, sonra Zar'roc'unu çekip mızrakla ilk dövüşüklerinde Brom'un kendisine öğrettiği hazırlık duruşuna geçti. Eragon Elflere kıyasla dezavantajlı bir durumda olduğunu biliyordu ve Ellesmera'ya alıştırmaya yapmadan varma niyetinde değildi.

Azap veren bir yavaşlıkla Zar'roc'u başının üstüne kaldırıp düşmanın miğferini parçalamak istercesine iki eliyle aşağıya indirdi. Bir saniye bu pozisyonda kaldı. Hareketlerini tam bir kontrol altında tutarak sağa döndü –hayali bir darbeyi savuşturmak için Zar'roc'un ucunu döndürdü– sonra kaskatı kollarla durdu.

Gözünün ucuyla Orık, Arya ve Thorv'un kendisini seyrettiğini fark etti. Onlara aldırmayarak yalnızca ellerindeki yakut kılıca odaklandı; onu sanki bir yılanmış ve elinden kurtulup kolunu ısıracaktı gibi tutuyordu.

Tekrar dönerek bir dizi şekle girdi, disiplinli bir rahatlıkla birinden diğerine geçerken hızını yavaş yavaş artırdı. Zihninde artık o gölgelik koyda değildi, etrafı vahşi Urgallar ve Kull'la çevrilmişti. başını eğip kılıcını savurdu, karşı hamleyi savuşturdu, hızlı karşı vuruş yaptı, yana sıçradı ve bir hareket girdabı şeklinde saplama hareketi yaptı. Farthien Dûr'daki gibi akılla yönetilmeyen bir enerjiyle dövüşüyordu. Kendi güvenliğini düşünmeden saldırıyor, hayali düşmanlarını parçalıyordu.

Zar'roc'unu döndürdü –kabzasını bir elinden diğerine geçirme girişimiyle– ama birden sırtını ikiye ayıran bir acıyla kılıcı düşürdü. Sendeleyip yere düştü. Tepesinde Arya ve Cücelerin anlaşılmaz sözler söylediklerini duyabiliyordu, ama bütün gördüğü dünyaya örtülmüş kanlı bir peçe gibi parlak kırmızı bir pustu. Acıdan başka bir his yoktu. Acı bütün düşünce ve mantığı lekeledi, geriye yalnızca serbest kalmak için çığlıklar atan vahşi bir hayvan kaldı.

Eragon nerede olduğunu anlayacak kadar iyileşince çadırında yattığını ve üzerinin sıkıca örtüldüğünü fark etti. Arya yanında oturuyordu, Saphira'nın başı çadırın girişine sıkışmıştı.

Uzun süredir mi bilinçsizim, diye sordu Eragon.

Bir süredir. Sonunda biraz uyudun. Seni kendi bedeninden benimkine çekmeye ve acıdan korumaya çalıştım, ama bilincin yerinde olmadığı için fazla bir şey yapamadım.

Eragon başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. Bütün vücudu zonkluyordu. Derin bir nefes alıp Arya'ya baktı, sonra sessizce sordu. "Ben nasıl eğitim alabilirim?.. Nasıl dövüşür ya da silür yapabilirim?.. Ben bir enkazım." Konuşurken yaşının ağırlığıyla yüzü buruşmuştu.

Arya da yumuşak bir şekilde yanıt verdi: "Oturup seyredebilirsin. Dinleyebilirsin. Okuyabilirsin. Ve öğrenebilirsin."

Söylediklerine rağmen Eragon. onun sesinde biraz kuşku, hatta korku belirtisi duydu. Onun gözlerine bakmamak için yan döndü. Arya'nın karşısında böyle çaresiz yatmak onu utandırıyor. "Shade bunu bana nasıl yaptı?"

"Bir cevabım yok, Eragon. Ben en akıllı ya da güçlü Elf değilim. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz ve bunun için suçlanamazsın. Belki zaman yararı iyileştirir." Arya parmaklarını alnına bastırıp mırıldandı. "Se mor'ranr onofinna," dedikten sonra çadırdan çıktı.

Eragon oturdu, sıkışan sırt kasları gerilirken yüzünü buruşturdu. Onları görmeksizin ellerine baktı. Korkuyorum.

Neden, diye sordu Saphira.

Çünkü... Tereddüt etti. Çünkü yapacağım hiçbir şey yeni bir saldırıyı engellemeyecek. Bunun ne zaman ya da nerde olacağını bilmiyorum, ama kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Böylece bekliyorum ve ağır bir şey kaldırırsam ya da yanlış bir şekilde gerinirsem acının tekrar geleceğinden korkuyorum. Kendi vücudum düşman ha/ine geldi.

Saphira boğazının derinlerinde mırıldandı. Benim de sana verecek cevabım yok. Hayat hem zevk hem de acıdan oluşuyor. Eğer bu zevk aldığın saatler için ödemen gereken bedelse, çok fazla mı?

Evet, dedi Eragon öfkeyle. Ballanileri kaldırıp Saphira'nın yanından geçti, sendeleyerek kampın ortasına geldi. Arya ve Cüceler ateşin başında oturuyordu. "Yiyecek kaldı mı?" diye sordu Eragon.

Dûthmer bir şey söylemeden bir kâseyi doldurup ona uzattı. Thorv saygılı bir şekilde sordu. "Şimdi daha iyi misin. Shadeslayer?" O ve diğer Cüceler hayretle ona bakıyorlardı.

"İyiyim."

"Ağır bir yük taşıyorsun, Shadeslayer."

Eragon kaşlarını çatıp çadırların sonuna doğru yürüdü, karanlıkta oturdu. Saphira'nın yakınlarda olduğunu hissedebiliyordu, ama onu rahat bırakıyordu. Eragon içinden küfredip donuk bir öfkeyle Duthmer'in güvecine hamle yaptı.

Bir lokma alırken yanına gelen Orik, "Onlara o şekilde davranmamalısın," dedi.

Eragon öfkeyle Orik'in yüzüne baktı. "Ne?"

"Thorv ve adamları seni ve Saphira'yı korumak için gönderildi. Eğer gerekirse senin için ölecekler ve kutsal bir şekilde gömülecekleri konusunda sana güveniyorlar. Bunu unutmamalısın."

Eragon sert bir karşılık vermemek için kendini zor tutup zihnini sakinleştirmek için –her zaman hareket eden, hiç durmayan– nehrin karanlık yüzeyine baktı. "Haklısın. Öfkeme hâkim olamadım."

Gülümserken karanlıkta Orik'in dişleri parladı. "Bu bütün komutanların öğrenmesi gereken derstir. Zırhını birisinin basabileceği bir yere bırakı diye bir Cüceye çizmemi fırlattıktan sonra Hrothgar tarafından kafama sokulmuştur."

"Cüceye isabet ettirdin mi?"

"Burnunu kırdım," diye güldü Orik.

Kendini tutamayarak Eragon da güldü. "Bunu yapmamaya çalışacağım." Ellerini ısıtmak için kâseyi iki eliyle tuttu.

Orik kesesinden bir şey çıkarırken metal şıkırtısı duyuldu. "İşte," dedi Cüce, birbirine geçmiş altın yüzükleri Eragon'un avucuna bırakarak. "Eskiden zekâyı ve mahareti ölçtüğümüz bir bulmacadır bu. Sekiz bant var. Onları uygun şekilde düzenlersen tek bir yüzük oluşturuyorlar. Canım sıkkın olduğu zamanlar dikkatimi dağıtmak için kullanırım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Eragon. İç içe geçen parlak parçaları gördüğü anda hayran oldu.

"Eğer bir araya getirebilirsen sende kalabilir."

Eragon çadırına geri dönünce yüzükoyun yatıp çadırın girişinden süzülen ateşin loş ışığında yüzükleri inceledi. Dört bant, dört bandın içinden geçip halka oluşturmuştu. Her birinin alt yarısı pürüzsüzdü, diğer parçaların içinden geçtiği tepe kısımlarında kırırdanan yükselti vardı.

Eragon çeşitli biçimleri denerken basit bir gerçek onu hızla düş kırıklığına uğrattı: iki bant setini, bir arada düz duracakları şekilde paralel hale getirmek olanaksız görünüyordu.

Bu zorlu işe gömülerek az önce yaşadığı dehşeti unuttu.

Eragon şafaktan hemen önce uyandı. Uykulu gözlerini ovuşturarak çadırdan çıkıp gerindi. Serin sabah havasında soluğu beyaza dönüştü. Ateşin başında nöbet tutan Shrrgnien'e başıyla selam verdi, nehrin kenarına yürüyüp yüzünü yıkarken suyun soğukluğu karşısında şok oldu.

Zihninin bir hareketiyle Saphira'nın nerede olduğunu buldu, Zar'roc'u beline takarak Az Ragni'nin kenarında sıralanmış olan kayın ağaçlarına doğru yürüdü. Kısa süre sonra Eragon'un elleri ve yüzü yolunu tıkayan karmakaşık çalı duvarından gelen çiğle kayganlaşmıştı. Büyük bir çabayla dalların arasından geçip sessiz ovalara kaçtı. Önünde yuvarlak bir tepe uzanıyordu. Zirvesinde –iki antik heykel gibi– Saphira ve Arya dikiliyordu. Yüzlerini altın rengi bir parlaltının gökyüzüne doğru süzüldüğü ve ovayı amber rengine boyadığı doğuya dönmüşlerdi.

Berrak ışık iki figürü aydınlatırken Eragon, Saphira'nın yumurtasından çıktıktan yalnızca birkaç saat sonra yatağının kenarında gün doğuşunu nasıl seyrettiğini hatırladı. Kemikli çıkıntılar altındaki parlak, sert gözleri, boynunun ateşli kavisi ve vücudunun her çizgisine işlenmiş olan gücüyle bir atmaca ya da doğana benziyordu. O bir dişi avcıydı ve bu terimin ima ettiği vahşi güzellik ona bahşedilmişti. Arya'nın köşeli yüz hatları ve panter zarafeti yanındaki ejderhaya mükemmel şekilde uyuyordu. Şafağın ilk ışınlarıyla yıkılırken ikisinin tavırları arasında mükemmel bir ahenk vardı.

Bir hayranlık ve sevinç ürpertisi Eragon'un omurgasında dolaştı. O bir Süvari olarak oraya aitti. Alagaesia'da olan her şeye rağmen burasıyla birleştiği için şanslıydı. Bu mucize gözlerini yaşartıp saf bir duygu hücumuyla bütün korkularını ve kuşkularını dağıtan vahşi bir sevinç gülümsemesi kondurdu dudaklarına.

Gülümsemeye devam ederek tepeye tırmandı ve Saphira'nın yanında yerini aldı, birlikte yeni günü incelediler.

Ana, ona baktı. Eragon bakışlarına karşılık verirken içinde bir şey yerinden oynadı. Nedenini bilmeden kızardı, onunla arasında yeni bir bağ oluştuğunu hissetti. Saphira dışında kendisini en iyi anlayan kişi Arya'ydı. Tepkisi kendisini de şaşırttı, çünkü daha önce onu kimse bu şekilde etkilememişti.

Günün geri kalanında Eragon'un bütün yaptığı o anı düşünüp gülümsemek oldu. İçi tanımlayamadığı garip bir hisle çalkalanır durumdaydı. Zamanının çoğunu salın kamarasında oturup Orik'in yüzüğü üstünde çalışarak ve değişen manzarayı seyrederek geçirdi. Gün ortasında bir vadinin ağzından geçtiler ve başka bir nehir Az Ragni'yle karıştı, kıyılar birbirinden bir mil uzak hale gelene kadar büyüklüğünü iki katına çıkarıp hızını artırdı. Cücelerin bütün yapabildiği sallarin karşı konulmaz akıntı karşısında bir enkaz gibi oradan oraya savrulmasını ve ara sıra yanlarından yüzerek geçen ağaçlara çarpmasını önlemektir.

Nehirler birleştikten bir mil sonra Az Ragni kuzeye dönüp zirvesini bulutların sardığı, ovaların üstünde nöbet tutmak için inşa edilmiş dev bir gözcü kulesi gibi Beor Dağları'nın ana gövdesinden ayrılan yalnız bir dağın yanından geçti.

Cüceler gördüklerinde dağı selamladılar. Orik, Eragon'a. "Burası Gunır!la Moldün." dedi. "Bu yolculukta göreceğimiz son gerçek dağ."

Sallar akşam için bağlandığında Eragon, Orik'in inci, yakut ve gümüş kakmalı uzun siyah bir kutunun örtüsünü açtığını gördü. Orik oymalı kilidi oynattı, sonra süslü kapağı açıp kırmızı kadifenin içinde yatan ipsiz bir yayı ortaya çıkardı. Yayın yansımaları kanatlan abanozdan yapılmıştı ve her biri en iyi altırıla yapılan karmaşık asma, çiçek, hayvan ve rûn desenleri için zemin oluşturuyordu. Bu o kadar lüks bir silahtı ki Eragon birisinin onu kullanmaya nasıl cesaret edeceğini merak ediyordu.

Orik yayın ipini taktı –neredeyse onun boyundaydı, ama Eragon'un standartlarına göre bir çocuğun yayından daha büyük değildi– kutuyu kaldırıp, "Taze et bulacağım." dedi. "Bir saat içinde geri dönerim." Bunları söyledikten sonra çalılarının arasında kayboldu. Thorv onaylamazcasına homurdandı, ama onu durdurmak için bir harekette bulunmadı.

Orik sözünde durarak ipe geçirdiği uzun boyunlu kazlarla geri döndü. "Bir ağaca tünemiş kaz sürüsü buldum," dedi, kuşları Dûthmer'e atarak.

Orik mücevherli kutuyu alırken Eragon sordu. "Yayın ne ağacından yapılmış?"

"Ağaç mı?" diye güldü Orik başını iki yana sallayarak. "Bu kadar kısa bir yayı ağaçtan yapamazsın. Oku yirmi metreden uzağa gitmez; kırılır ve birkaç atıştan sonra da ipi kopar. Hayır, bu yay Urganal kemiğinden yapıldı!"

Eragon, ona şüpheyle bakarken Cücenin kendisini kandırmaya çalıştığından emindi. "Boynuz yay yapacak kadar esnektir."

"Ah." diye kıkırdadı Orik. "Bunun nedeni ona nasıl davranacağını ? bilmendir. Biz önce Feldunost

boynuzundan yay yapmayı öğreniriz, ama Urganın boynuzu da aynı işi görür. Boynuzu boylamasına keserek yapılır, doğru kalınlığa ulaşana kadar dış halkaları törpülenir. Şerit kaynatılarak düzleştirilir ve zımparayla son biçimi verilir, ardından balık pullarından ve alabalığın damağından alınan deriyle yapılan tutkalla dişbudak ağacı tahtasının kamına yapıştırılır. Tahtanın arka tarafı kiriş katmanlarıyla kaplanır; bunlar yayın şaklamasını sağlar. Son adım süslemedir. Bütün süreç neredeyse on yıl sürer."

"Daha önce bir yayın böyle yapıldığını duymamıştım hiç," dedi Eragon. Kendi silahının kabaca yontulmuş bir silah gibi görünmesine neden olmuştu bu yay. "Ne kadar uzağa atış yapabiliyor?"

"Kendin bak," dedi Orik. Eragon'un yayı cilasını bozmaktan korkarak nazikçe tutuşunu seyretti. Ok torbasından bir ok çıkarıp Eragon'a verdi. "Ama bana bir ok borçlanacaksın."

Eragon, oku yaya geçirdi, Az Ragni'nin üstüne nişan alıp geriye çekti. Yayın çekilme uzunluğu altmış santimden azdı, ama ağırlığının kendi yayını geçtiğini görerek şaşırıldı; yayı tutmaya gücü zor yetiyordu. Oku bıraktı, ok tıngırdayarak yok oldu, nehrin çok yukarısında görüldü. Eragon okun Az Ragni'nin yansında sulan sıçratarak suya inişini şaşırarak seyretti.

Hemen zihnindeki engele uzanarak sihrin gücünün her yerini kaplamasını sağladı. "Gath sem oro un lam iet." Birkaç saniye sonra ok tekrar havaya yükselerek uzattığı avucuna indi. "İşte sana borçlu olduğum ok."

Orik yumruğunu göğsüne vurarak oka ve yaya belirgin bir sevinçle sarıldı. "Harika! Şimdi iki düzine okum var. Aksi halde Hedarth'ın stokumu yenilemesini beklemek zorundaydım." İpi becerikli bir şekilde çözüp yayı kaldırdı, kutuyu korumak için yumuşak örtülerle sardı.

Eragon, Arya'nın seyrettiğini fark etti. "Elfler de boynuzdan yapılmaya yay kullanır mı? Sen o kadar güçlüsün ki bir ağaç yayı senin için yeterince ağır şekilde yapılsa kırılırdı."

"Biz yaylarımızı büyümeyen ağaçlardan yaparız." Sonra yürüyüp gitti.

Beor Dağları arkalarında bulanık beyaz bir duvar gibi kalırken günlerce bahar çimenlerinden oluşan tarlaların arasında ilerlediler. Kıyıları genellikle geniş ceylan sürüleri ve onları buğulu gözlerle seyreden küçük kırmızı geyiklerle dolu oluyordu.

Fanghur artık bir tehdit olmadığı için Eragon neredeyse sürekli Saphira'yla birlikte uçuyordu. Gil'ead'dan beri havada birlikte zaman geçirmek için ilk kez fırsat bulabilmişlerdi ve bundan sonuna kadar yararlanıyorlardı. Ayrıca, Arya o kadar yakınındayken kendini bir garip ve rahatsız hissettiği salın kalabalık güvertesinden kaçmak için bu şans Eragon'un çok hoşuna gitmişti.

Arya Svit-kona

Eragon ve yanındakiler Az Ragni Nehri'ni Edda Nehri'yle birleşip bilinmeyen doğuya aktığı yere kadar takip ettiler. Orada Cücelerin ticaret merkezi Hedarth'ı ziyaret edip sallarını eşeklerle değiş tokuş ettiler. Cüceler büyüklükleri yüzünden hiç ata binmemişlerdi.

Arya kendisine sunulan binek hayvanını reddedip, "Atalarımın topraklarına eşek sırtında dönmeyeceğim," dedi.

Thorv kaşlarını çattı. "Bize nasıl ayak uyduracaksın?"

"Koşarım." Ve gerçekten de koştu. Snowfire'ı ve eşekleri geride bırakarak bir sonraki tepede ya da tümsekte durup onları bekledi. Harcadığı bütün çabaya rağmen gece mola verdiklerinde herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Kahvaltı ve akşam yemeği arasında birkaç kelimedenden fazlasını da etmemişti. Attığı her adımla daha da geriliyor gibiydi.

Hedarth'dan kuzeye yürüyüp, Edda Nehri'nin Eldor Gölü'ndeki kaynağına doğru ilerlediler.

Du Weldenvarden üç gün içinde görüş alanlarına girdi. Orman ilk olarak ufuktaki bulanık bir kabartı şeklinde görüldü, sonra hızla genişleyip zümrüt gibi görünen yaşlı meşe, kayın ve akçağaç denizine dönüştü. Eragon, Saphira'nın sırtından ormanın kuzeye ve batıya doğru sürekli bir şekilde uzandığını gördü. Ormanın daha da öteye uzamp bütün Alagaesia boyunca yayıldığını biliyordu.

Ona göre ağaçların kavis çizen dallarının altındaki gölgeler esrarengiz büyüleyici ve tehlikeli görünüyordu, çünkü orada Elfler yaşıyordu. Du Weldenvarden'in alacalı merkezinde bir yerlerde Ellesmera –eğitimi tamamlayacağı yer– Osilon ve Süvarilerin düşüşünden beri çok az yabancıların ziyaret ettiği diğer Elf şehirleri bulunuyordu. Eragon ormanın ölümlüler için tehlikeli bir yer olduğunu düşünüyordu, oranın garip sihirler ve yabancı yaratıklarla dolu olduğuna emindi.

Başka bir dünya gibi, diye düşüncesini belirtti. Bir çift kelebek ormanın karanlıklarından yükselirken birbirlerinin etrafında helezonlar çiziyorlardı.

Umarım Elflerin kullandığı yoldaki ağaçların arasında benim için yer vardır. Sürekli uçamam, dedi Saphira.

Eminim Süvariler zamanında ejderhaları kabul etmek için bazı yollar bulmuşlardır.

Mmm.

O gece Eragon battaniyelerini aramak üzereyken Arya yanında belirdi, birden ortaya çıkan bir ruh gibiydi. Usulca gelişi Eragon'un sıçramasına neden oldu; onun nasıl olup da bu kadar sessiz hareket ettiğini hiç arılamıyordu Eragon. Ona ne istediğini sormadan Arya'nın zihni kendisinininkine dokundu, beni olabildiğince sessizce takip et.

Bu bağlantı rica kadar şaşırttı Eragon'u. Farthen Dûr'a uçuş sırasında düşüncelerini paylaşmışlardı –Arya'nın kendisinin başlattığı koma sırasında ona ulaşabilmesinin tek yolu buydu– ama Arya iyileştiğinden beri onun zihnine bir daha dokunma girişiminde bulunmamıştı Eragon. Bu son derece kişisel bir deneyimdi. Ne zaman bir başkasının zihnine dokunsa, çıplak ruhu onlarınkine sürünüyor gibi geliyordu ona. Davet edilmeden bu kadar özel bir şeyi başlatmak kabalık olarak görünüyordu ve çok zayıf olsa da Arya'nın güvenine ihanet etmek gibi geliyordu. Eragon ayrıca böyle bir bağlantının

Arya'ya karşı olan yeni ve karmaşık duygularının ortaya çıkarmasından da korkuyordu; bu duygular yüzünden alaya alınmayı hiç istemiyordu.

Arya çadırların arasından çıkarken, Eragon, onu takip etti. İlk növe ti alan Trihga'dan dikkatle kaçındı ve Cücelerin kendisini duyamayacağı yerlerden geçti. Saphira, onun ilerleyişini yakından takip ediyordu ve gerekirse yanına gelmeye hazırdı.

Arya yosun kaplı bir kütüğün üstüne çömelip Eragon'a bakmaksızın kollarını dizlerine doladı. "Ceris ve Ellesmera'ya varmadan önce bilmen gereken şeyler var, böylece cehaletin yüzünden kendini ya da beni suçlamazsın."

"Ne gibi?" Eragon meraklanarak karşısına çömeldi.

Arya duraksadı. "Islanzadi'nin elçisi olduğum yıllarda insanlar ve Cücelerin birbirlerine çok benzediklerini gözlemlerdim. Aynı inançları, tutkuları paylaşıyorsunuz. Birden fazla insan Cücelerin arasında rahatça yaşadı, çünkü siz onların, onlar da sizin kültürünüzü iyi anlıyorsunuz. İki taraf da aynı tarzda seviyor, hırs duyuyor, nefret ediyor, dövüşüyor ve yaratıyor. Orik'le arkadaşlığın ve Dûrgrimst Ingeitum'u kabul etmen bunun örnekleri." Eragon başıyla onayladı, ama farkları ona bundan daha büyük görünüyordu. "Ama Elfler diğer ırklar gibi değildir."

"Sanki sen onlardan biri değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi onun Farthen Dûr daki sözlerini tekrarlayarak.

"Varden'le onların âdetlerine alışacak kadar uzun süre yaşadım," diye karşılık verdi Arya kırılğan bir tonla.

"Ah... O halde sen Elflerin insanlar ve Cücelerle aynı duygulara sahip olmadıklarını mı söylemek istiyorsun? Buna inanmak zor. Yaşayan bütün canlılar aynı temel ihtiyaçlara ve arzulara sahiptir."

"Benim demek istediğim bu değil!" Eragon irkilerek geri çekildi, kaşlarını çatıp onu inceledi. Arya'nın bu kadar kaba olması doğal değildi. Arya gözlerini kapatıp parmaklarını şakaklarına koydu, derin bir nefes «di. "Elfler çok uzun yıllar yaşadıkları için nezaketi en yüksek sosyal erdem olarak değerlendiriyoruz. Onlarca veya yüzlerce yıl kin tutulabilecekken birini gücendiremezsin. Bu tür düşmanlığın birikmesini önlemenin tek yolu nezakettir. Her zaman başarılı olmaz, ama ritüellerimize tipikle bağlıyızdır, çünkü bizi aşırılıklardan korur. Ayrıca Elflerin sayısı çok fazla değildir, bu yüzden aramızda çatışmalardan kaçınmamız çok önemlidir. Siz ve Cücelerle aynı suç oranını paylaşsak kısa süre içinde yok olurduk."

"Ceris'teki nöbetçileri selamlamanın belirli bir yolu, Kraliçe Islanzadi'ye takdim edildiğinde uyman gereken belirli kalıplar ve biçimler vardır. Yalnızca sessiz kalmak daha iyi değilse, etrafındakileri selamlamanın yüzlerce farklı yolu vardır."

"Sanki bütün bu âdetlerinizi insanların sizi gücendirmesini kolaylaştırmak için koymuşsunuz," deme riskine girdi.

Arya'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki. En yüksek standartlarla yargılanacağını benim kadar sen de biliyorsun. Bir hata yaparsan Elfler senin bunu bilerek yaptığını düşünürler. Ve eğer bunu cehalet yüzünden yaptığını öğrenirlerse yalnızca daha fazla zarar meydana gelir. Kaba ve yeterli görünmek, kaba ve yetersiz görünmekten iyidir, yoksa Rûnlar oyunundaki Yılan gibi yönetilme riskine girersin. Bizim politikalarımız hem gizli, hem de uzun olan daireler halinde hareket eder. Bir Elften bir gün duyduğun ya da gördüğün bir şey, bin yıl geriye giden strateji oyunundaki bir hamle

olabilir yalnızca ve o Elfin yarın nasıl davranacağı konusunda bir önemi olmayabilir. Bu hepimizin oynadığı, ama çok azımızın kontrol ettiği bir oyundur, senin de girmek üzere olduğun bir oyun.

"Şimdi neden Elflerin diğer ırklardan farklı olduğunu söylediğimi anlıyorsundur. Cüceler de uzun ömürlüdür, ama bizden daha doğurganlar. Bizim kısıtlamalarımızı veya entrikadan aldığımız tadı paylaşmazlar. Ve insanlar..." Sesi kesilerek anlayışlı bir sessizliğe büründü.

"İnsanlar," dedi Eragon. "Kendilerine verilenle ellerinden geleni yapıyorlar."

"Öyle bile olsa."

"Neden bütün bunları Orik'e de söylemiyorsun? O da benim gibi Ellesmera'da kalacak,"

Arya'nın sesinde bir öfke belirdi. "O bizim görgü kurallarımızı biraz biliyor. Ama bir Süvari olarak senin ondan daha eğitilmiş görünmen iyi olur."

Eragon, onun çıkışmasını itirazla kabul etti. "Ne öğrenmeliyim?"

Böylece Arya, onu ve onun aracılığıyla Saphira'yı Elf toplumunun incelikleri konusunda eğitmeye başladı. Öncelikle bir Elfin bir diğeriyle karşılaştığında, durup ilk iki parmaklarıyla dudaklarına dokunduklarını, bunun da "konuşmamız sırasında gerçekleri çarpıtmayacağız" anlamına geldiğini açıkladı. Bunun ardından bir deyim olan, "Atra esterrû ono thelduin," geliyor, diğeri buna, "Atra du evarinya ono varda," diye karşılık veriyordu.

"Ve." dedi Arya. "Eğer özellikle resmi olman gerekiyorsa üçüncü bir karşılık verilir: Un atra mor'ranr lifa unin hjarta onr. Anlamı, yüreğin huzurla dolsun. Bu satırlar, onlarla anlaşmamız son haline getirildiğinde bir ejderhanın hayır duasından alındı. Şöyle devam ediyor:

Atra esterni ono thelduin,
Mor'ranr lifa unin hjarta onr,
Un du evarinya ono varda.

"Ya da: İyi şans her zaman yanında olsun, yüreğin huzurla dolsun ve yıldızlar seni korusun."

"Kimin önce konuşacağını nerden biliyorsunuz?"

"Statüsü senden daha büyük birini selamlayacaksan ya da senden aşağıdaki birini onurlandırmak istiyorsan ilk olarak konuşursun. Statüsü senden düşük biriyle konuşuyorsan en son konuş. Ama pozisyonundan emin değilsen karşındakine konuşma fırsatı ver, ama sessiz kalırlarsa sen konuş. Kural budur."

Bunlar benim için de geçerli mi, diye sordu Saphira.

Arya yerden kuru bir yaprak koparıp parmaklarının arasında ezdi. Cüceler ateşi doldurup közlerin ve kömürlerin sabaha kadar dayanması için alevleri toprak katmanıyla nemlendirirken arkasındaki kamp yeri gölgeler içinde kalmıştı. "Hiçbiri bir ejderha olarak senden daha yüksek değildir. Kraliçe bile senin üstünde otorite iddia edemez. İstedğin gibi davranıp konuşabilirsin. Ejderhaların kanunlarımızla bağlanmasını beklemiyoruz."

Bundan sonra Eragon'a sağ elini büküp ilginç bir hareketle göğüs kemiğinin üstüne koymayı öğretti. "Bu hareketi Islanzadi'yle karşılaştığında yapacaksın. Bu hareketle ona sadakatini sunduğunu ve ona itaat ettiğini gösteriyorsun."

"Nasuada'ya ettiğim sadakat yemini gibi bağlayıcı bir şey mi?"

"Hayır, yalnızca küçük bir nezaket hareketi."

Eragon, Arya'nın kendisine öğrettiği çeşitli hitap tarzlarını hatırlamaya çalıştı. Selamlamalar erkekten kadına, yetişkinden çocuğa, kızıdan oğlana, saygınlık ve rütbeye göre değişiyordu. Kafa karıştırıcı bir listeydi, ama Eragon bunları mükemmel şekilde ezberlemesi gerektiğini biliyordu.

Eragon elinden geldiği kadarını öğrendikten sonra Arya kalkıp ellerinin tozunu silkeledi. "Unutmadığın sürece başaracaksın." Gitmek üzere döndü.

"Bekle," dedi Eragon, onu durdurmak için uzandı, sonra Arya küstahlığını fark etmeden önce elini hızla geri çekti. Arya karanlık gözlerinde soruyla omzunun üstünden ona baktı. Eragon düşüncelerini söze dökmenin bir yolunu bulmaya çalışırken midesinin kasıldığını hissetti. Bütün çabalarına rağmen yalnızca, "İyi misin, Arya?.." diyebilirdi. "Dalgın görünüyorsun ve Hedarth'tan ayrıldığımızdan beri keyifsizsin." Arya'nın yüzü sertleşerek boş bir maskeye döndü. Eragon yanlış yolu seçtiğini bilerek geri çekildi. Ama bu sorunun onu neden kızdırdığını da arılamıyordu.

"Du Weldenvarden'deyken bana hakaret etmek istemiyorsan benimle böyle teklifsiz bir şekilde konuşmamı beklemiştim." Yürüyüp gitti.

Peşinden koş, dedi Saphira heyecanla.

Ne?

Sana karşı öfkeli olmasını kaldıramayız. Git özür dile.

Eragon'un gururu direndi. Hayır! Bu onun hatası, benim değil.

Git özür dile, Eragon, yoksa çadırını kokuşmuş etle doldururum. Bu boş bir tehdit değildi.

Nasıl?

Saphira bir an için düşündü, sonra ona ne yapması gerektiğini söyledi. Eragon tartışmadan ayağa fırlayıp Arya'nın önüne koşup onu durmaya zorladı. Arya, ona kibirli bir şekilde baktı.

Eragon dudaklarına dokunup, "Arya Svit-kona," dedi. Büyük bilgeliğe sahip bir kadın için kullanıldığını yeni öğrendiği saygı unvanını kullanmıştı. "Kötü konuştum ve bu yüzden affetmen için yalvanyorum. Saphira ve ben, senin iyiliğin için endişeleniyoruz. Bizim için bütün yaptıklarından sonra en azından sana yardım etmeyi teklif edebiliyoruz, eğer istersen tabi."

Sonunda Arya, ona döndü. "Endişen için teşekkür ederim. Ve ben de kötü konuştum." başını yere eğdi. Karanlıkta uzuvlan ve gövdesi son derece gergin görünüyordu. "Canını neyin sıktığını soruyorsun, Eragon. Bunu gerçekten bilmek istiyor musun? O zaman sana söyleyeyim." Sesi rüzgârda uçuşan bir devedikeni kadar yumuşaktı. "Korkuyorum."

Serseme dönen Eragon bir tepki vermedi. Arya yanından geçip giderek onu gecenin içinde tek başına bıraktı.

Ceris

Dördüncü günün sabahında Eragon, Shrrgnien'in yanında giderken Cüce sordu. "Söyle bana, söylendiği gibi insanların gerçekten on tane ayak parmağı mı var? Çünkü bizim sınırlarımızın ötesine geçemedim hiç."

"Elbette on tane ayak parmağımız var!" dedi Eragon şaşırarak. Snowfire'in eyerinde kıpırdanıp ayağını kaldırdı, çizmesini ve çorabını çıkarıp parmaklarını Shrrgnien'in şaşkm bakışları karşısında oynattı. "Sizin yok mu?"

Shrrgnien başını ciddi bir şekilde iki yana salladı. "Hayır, bizim her ayağımızda yedi parmağımız var. Helzvog bizi öyle yapmış. Beş çok az, altı yanlış bir rakam, ama yedi... yedi doğru." Yeniden Eragon'un ayağına baktı, sonra eşeğini ileri sürüp Ama ve Hedin'e heyecanla bir şeyler anlatmaya başladı, sonunda kendisine birkaç tane gümüş para verdiler.

Sanırım, dedi Eragon çizmesini tekrar giyerken, az önce bir bahis kaynağı oldum. Saphira nedense bunu çok eğlenceli buldu.

Alacakaranlık çöküp ay yükselirken Edda Nehri, Du Weldenvarden'in eteklerine biraz daha yaklaştı. Karmakaşık kızılıcak çalılılarıyla, havayı ılık bir kokuyla dolduran iyice açmış güllerin arasındaki dar patikada ilerliyorlardı.

Karanlık ormana bakarken hevesli bir beklenti Eragon'un içini doldurmaya başladı. Elflerin bölgesine girdiklerini ve Ceris'e yaklaştıklarını biliyordu. Snowfire'in eyerinde öne doğru eğildi, dizginleri sıkıca tuttu. Saphira'nın heyecanı da kendisinininki kadar büyüktü; tepelerinde uçuyor, kuyruğunu sabırsızlıkla ileri geri sallıyordu. ,

Eragon bir rüyada olup olmadığını merak ediyordu. Gerçek gibi görünmüyor.

Evet. Burda eski efsaneler hâlâ dünyayı idare ediyor.

En sonunda nehirle orman arasındaki küçük çayıra geldiler. "Burda durun," dedi Arya alçak sesle. Bereketli çimenlerin arasında tek başına durana kadar yürüdü ve antik dilde seslendi. "Ortaya çıkın kardeşlerim! Korkacak bir şey yok. Ben Ellesmeralı Arya. Yarumdakiler dost ve yandaş; bize zarar vermeyecekler." Eragon'a yabancı olan başka sözcükler de ekledi.

Birkaç dakika boyunca duyulan tek ses arkalarında akan nehirden gelen sestti. Az sonra hareketsiz yaprakların altından Elfleri andıran, ama çok hızlı olduğu için Eragon'un anlamını kaçırdığı bazı sözler duyuldu. Arya karşılık verdi. "Evet."

Hışırtıların ardından iki Elf ormanın kenarında durdu, iki tanesi de bir meşenin eğri büğrü dallarında hafifçe koştu. Yerdeki beyaz bıçaklı uzun mızraklar taşıyorlardı, diğerlerinin elindeyse yay vardı. Hepsi yosun ve ağaç kabuğu renginde gömlekler giymişlerdi, üstlerinde fildişi broşlarla omuzlarına tutumlan pelerinler vardı. Bir tanesinin Arya'nınki kadar uzun saçları vardı. Üçü saçlarını yıldız ışığı gibi yapmıştı.

Elfler ağaçtan inip Arya'yı kucakladı, berrak, saf sesleriyle gülüştiler. El ele tutuşup çocuklar gibi etrafında dans ettiler, çimenlerin üstünde koştururken neşeyle şarkı söylediler.

Eragon hayretle seyrediyordu. Arya hiçbir zaman Elflerin kahkaha atmaktan hoşlandıklarını –hatta

atabildiklerini– düşünmesine neden olmamıştı. Çıkardıkları harika bir sestti, kendi müzikleriyle neşeyle titreyen arp ve flütü andırıyordu sesleri. Eragon bunu sonsuza dek dinleyebilmeyi diliyordu.

Saphira nehrin üstünden geçip Eragon'un yanına geldi. O yaklaşınca Elfler telaşla çığlık attı ve silahlarını Saphira'ya doğru çevirdi. Arya hızla yatıştırıcı tonda bir şeyler söyledi, önce Saphira'yı, sonra Eragon'u işaret etti. Nefes almak için durduğunda Eragon sağ elindeki eldiveni çıkarıp gedwey ignasia'nın ay ışığında parlaması için avucunu yana yatırdı ve bir zamanlar Aryaya söylediği gibi, "Eka fricai un Shur'tugal." dedi. Ben bir Süvari ve dostum. Dünkü dersi hatırlayarak dudaklarına dokunup ekledi. "Atra esterni ono thelduin."

Köşeli yüzleri parlak bir neşeyle aydınlanırken Elfler silahlarını indirdiler. İşaret parmaklarını dudaklarına götürüp Saphira'ya ve ona selam verdiler, antik dilde cevaplarını mırıldandılar.

Sonra kalkıp Cüceleri işaret ederek gizli bir şaka varmış gibi gülmeye başladılar. Ormana girerek el salladılar. "Gelin, gelin!"

Eragon, Saphira ve kendi aralarında homurdanan Cücelerle birlikte Arya'yı takip etti. Ağaçların arasından geçerken tepedeki ağaç örtüsü onları kadife bir karanlığa gömdü. Ara sıra dalların ve yaprakların arasından süzülen ay ışığı ortalığı aydınlatıyordu. Eragon her yerde Elflerin fısıldadığını ve güldüğünü duyabiliyordu, ama onları göremiyordu. Ara sıra o veya Cüceler yolu şaşırdığında yönü gösteriyorlardı.

İleride ağaçların arasında bir ışık yamyor, yapraklı zeminde periler gibi hızla koşan gölgeler yayıyordu. Eragon ışığın yakınına geldiğinde büyük bir meşenin etrafında toplanmış üç küçük kulübe gördü. Bir ağacın tepesinde bir nöbetçinin ormanı ve nehri gözetleyebileceği çatılı bir platform vardı. İki kulübenin arasına bir direk bağlanmıştı: buraya kuruyan bitki yığınları asılmıştı.

Dört Elf kulübelere girdi, sonra kolları meyve ve sebzelerle –ama et yoktu– dolu olarak dışarı çıktılar ve konukları için yemek hazırlamaya başladılar. Çalışırken şarkı mınıldanıyor. canlarının istediği gibi bir notadan diğerine geçiyorlardı. Orik isimlerini sorduğunda koyu renk saçlı Elf kendini işaret edip, "Adım Rilvenar Hanedaru'ndan Lifaen. Ve arkadaşlarını Edurna. Celdin ve Nari."

Eragon dinleme ve Elfleri seyretme fırsatı bulduğu için sevinerek Saphira'nın yanına oturdu. Dördü de erkek olmasına rağmen Narin dudakları, ince burunları, alınlarının altında parlayan iri çukuk gözleriyle yüzleri Arya'ninkine benziyordu. Dar omuzları, ince kolları ve bacaklarıyla vücutlarının geri kalanı da birbirinin aynıydı. Her biri. görkemli, egzotik bir tarzda olsa da Eragon'un gördüğü bütün insanlardan daha güzel ve soyluydu.

Bir gün Elflerin ülkelerini ziyaret edeceğim kimin aklına gelirdi, diye sordu Eragon kendi kendine. Sıntarak ateşin sıcaklığıyla uykusu gelmiş bir şekilde kulübenin köşesine dayandı. Saphira'nın dans eden mavi gözleri sarsılmaz bir kesinlikle Elfleri izliyordu.

Bu ırkta insanlarda ya da Cücelerde olduğundan daha fazla sihir var, dedi sonunda. Taştan ya da topraktan gelmiş gibi hissetmiyorlar kendilerini, ama daha çok başka bir krallıktan geldiklerini, suda görülen yansımalar gibi yarısı içerde yarısı dışarda olduklarını hissediyorlar.

Kesinlikle zarifler, dedi. Elfler dansçılar gibi hareket ediyorlardı, her hareketleri pürüzsüz ve kıvraktı.

En sonunda yemek hazırlandı ve yoğun bir kemik gibi görünse de kenarlarındaki çiçekler ve asmaların arasında ağaç budaklarının görüldüğü oymalı tabaklarda servis yapıldı. Eragon'a sapına

bir ejderhanın sarılı olduğu bir kadeh üzüm şarabı verildi; bu da aynı garip materyalden yapılmıştı.

Yemeklerini yerlerken Lifaen karnış borular çıkarıp parmakları çeşitli deliklerin üstünde dolaşarak akıcı bir melodi çalmaya başladı. Kısa süre sonra en uzun saçlı Elf Nari şarkı söylemeye başladı:

O!

Gün bitti; yıldızlar parladı,
Yapraklar hareketsiz; ay beyaz!
Derde gül, düşmana gül,
Menoa'nın filizi bu gece güvende!
Kavgada kaybettiğimiz orman çocuğu;
Orman çocuğu hayata geldi!
Korkudan özgür, alevlerden özgür,
Süvari'yi gölgelerden kurtardı!
Ejderhalar yine kanatlarında yükseliyor,
Ve acılarının intikamını alıyoruz!
Kılıcı güçlü, kolu güçlü,
Kralı öldürme zamanı geldi!

O!

Rüzgâr yumuşak; nehir derin,
Ağaçlar uzun; kuşlar uykuda!
Derde gül, düşmana gül,
Neşelenmenin zamanı geldi!

Nari sözlerini bitirdiğinde Eragon tuttuğu nefesini bıraktı. Hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştı; sanki Elf bütün özünü, ruhunu yansıtıyordu. "Bu çok güzeldi, Nari-vodhr."

"Basit bir beste, Argetlam," diye itiraz etti, Nan. "Ama yine de teşekkürler."

Thorv homurdandı. "Çok güzel, Bay Elf. Peki ya yarın ne olacak? Eragon'a daha eşlik edecek miyiz?"

"Hayır," dedi Arya hemen, diğer Elflerin bakışlarını üzerine çekerek. "Sabah evinize dönebilirsiniz. Biz Eragon'un Ellesmera'ya ulaşmasını sağlarız."

Thorv başını yana eğdi. "O halde işimiz tamamlandı."

Eragon, Elflerin kendisi için yaptığı yatağa uzanırken kulübelerin birindeki Arya'nın söylediklerini duymak için kulaklarını dört açtı. Antik dilde tamdık olmayan sözcükler kullanmasına rağmen Eragon, onun, Saphira'nın yumurtasını nasıl kaybettiğini ve sonraki olayları anlattığını anladı. Arya sözlerini bitirdikten sonra uzun bir sessizlik oldu, sonra bir Elf, "Geri dönmen çok güzel, Arya Dröttningu. Sen yakalanıp yumurta çalındığında Islanzadi kederi yüzünden büyük yara aldı ve bir o kadar da Urgallar yüzünden! Aslında o hastaydı, kalbi hasta."

"Şşşttt, Eduma... şşttt," diye azarladı bir diğerini. "Dvergar küçük olabilir, ama keskin kulakları var ve eminim bunları Hrothgar'a rapor edeceklerdir."

Sonra sesler kesildi ve Eragon, yaprakların fısıltısına karışan mırıltıları daha fazla ayırt edemedi.

Uykuya dalarken Elfin şarkısı rüyalarında tekrar tekrar çalındı.

Eragon uyanıp güneşle dolan Du Weldenvarden'i seyrederken hava çiçek kokularıylaa ağırlaşmıştı. Yukanda, kendilerini kuru, çıplak toprağa gömen kalın gövdeyle desteklenen alacalı yaprak birikintisi bir kemer oluşturuyordu. Yalnızca yosun, liken ve birkaç alçak çalı yaygın yeşil gölgede hayatta kalmayı başarmıştı. Sık çalılarının yokluğu boğumlu sütunların arasından uzun mesafelerin görünmesini ve alacalı çatının altında özgürce dolaşmayı mümkün hale getiriyordu.

Ayağa kalkan Eragon, Thorv ve korumalarının gitmek üzere hazırlandığını gördü. Arya ve Orik'in eşekleri Eksvar'ın eşeğinin arkasına bağlanmıştı. Eragon, Thorv'a yaklaşp, "Beni ve Saphira'yı koruduğunuz için hepimize teşekkür ederim. Lütfen minnettarlığımızı Ündin'e iletin," dedi.

Thorv yumruğunu göğsüne bastırdı. "Sözlerini iletceğim." Bir anlık tereddütten sonra dönüp kulübelere baktı. "Elfler garip bir ırk, ışık ve karanlıkla dolular. Sabah seninle birlikte içerler; gece seni bıçaklarlar. Sırtını duvara ver, Shadeslayer. Çok kaprislidirler."

"Bunu hatırlayacağım."

"Mmm." Thorv nehri işaret etti. "Eldor Gölü'nde kanolarla ilerlemeyi planlıyorlar. Orda atını ne yapacaksın? Onu bizimle birlikte Tarnag'a götürebiliriz, ordan da Tronjheim'a."

"Kanolar mı!" diye bağırdı Eragon korkuyla. Snowfire'ı hep Ellesmera'ya getirmeyi planlamıştı. Saphira uzaktayken ya da onun gövdesine göre çok sınırlı alanlarda bulunurken bir atının olması büyük rahattı. Çenesindeki seyrek kıllara dokundu. "Bu nazik bir teklif. Snowfire'a iyi bakılmasını sağlar mısınız? Ona bir şey olmasına dayanmamam."

"Bu benim için bir onurdur," dedi Thorv. "Geri döndüğünde onu besili ve ipek gibi parlak bulacaksınız."

Eragon, Snowfire'ı getirip onu, eyerini ve bakım malzemelerini Thorv'un gözetimine verdi. Bütün savaşçılara veda etti. O, Saphira ve Orik Cücelerin geldikleri yoldan geri gidişlerini seyretti.

Kulübelere döndükten sonra Eragon ve grubun geri kalanı Elfleri Edda Nehri'nin kenarındaki fundalığa doğru takip etti. Orada, yan taraflarına asma resimlerinin oyulduğu iki beyaz kano büyük bir kayanın iki tarafına bağlanmıştı.

Eragon en yakındaki kanoya binip bohçasını ayaklarının dibine koydu. Aracın ne kadar hafif olduğunu görüp şaşırdı; tek eliyle bile kaldırabilirdi. Daha da şaşırtıcı olanı, gövdelerin bağlantısız bir bütün halinde bulunan huş ağacı kabuğu panellerinden yapılmış gibi görünmesiydi. Meraklanan Eragon iki tarafa dokundu. Kabuk gerilmiş bir parşömen gibi sert ve gergindi, suyla bağlantısı yüzünden serindi. Parmak eklemleriyle vurdu. Lifli kabuk sessiz bir davul gibi titreşti.

"Bütün kanolarınız bu şekilde mi yapılıyor?" diye sordu.

"En büyükleri hariç hepsi," dedi Nan, Eragon'un kanosunun pruvasına oturarak. "Onlar için en iyi sedir ve meşe ağaçlarını şarkı söyleyerek şekillendiriyoruz."

Eragon bunun ne anlama geldiğini sormadan Orik onların kanosuna bindi, Arya ve Lifaen ikinciye geçti. Arya, Eurna ve Celdin'e –kıyıda duruyorlardı– döndü. "Bu yolda nöbet tutun, kimse bizi takip etmesin ve kimseye bizim varlığımızı söylemeyin. İlk öğrenen kraliçe olmalı. Silthrim'e varır varmaz takviye göndereceğim."

"Arya Dröttingu."

"Yıldızlar sizi korusun!" diye karşılık verdi.

Öne doğru eğilen Nari ve Lifaen kanonun içinden iki buçuk metre boyunda dikenli sırıklar çıkarıp aracı nehrin yukarısına doğru ilerletmeye başladı. Saphira arkalarından suya girip onlarla aynı hizaya gelene kadar nehir yatağında yürüdü. Eragon, ona bakınca Saphira tembel bir şekilde göz kırptı, sonra suyun altına dalıp nehri dikenli sırtına doğru kabarmaya zorladı. O bunu yaparken Elfler gülüp büyüklüğü ve gücü konusunda bir sürü iltifatta bulundu.

Bir saat sonra küçük, pürüzlü dalgalarla pek de sakin olmayan Eldor Gölü'ne vardılar. Kuşlar ve sinekler batı kıyısına sıralanan ağaç duvarının etrafına toplanırken, doğu kıyısı ovaya doğru yükseliyordu. O tarafta geyik ve ceylanlar dolaşıyordu.

Nehrin akıntısından kurtulduktan sonra Nari ve Lifaen sırıklan kaldırıp yaprak kanatlı kürekler dağıttılar. Orik ve Arya bir kanoyu nasıl yöneteceklerini biliyorlardı, ama Nari'nin bu süreci Eragon'a anlatması gerekti. "Küreğin hangi taraftaysa o tarafa döneriz," dedi Elf. "Ben sağda Orik solda kürek çekiyorsa, önce bir tarafta kürek çekmen gerekir, sonra da diğerinde, yoksa sürüklenerek rotadan çıkarız." Gün ışığında Nari'nin saçları ince bir tel gibi parlıyordu.

Eragon kısa sürede bu beceriyi kazandı ve hareketi bir alışkanlık haline gelince zihni hayallere daldı. Böylece gözlerinin ardında gizlenen fantastik dünyalarda kaybolmuş bir şekilde serin gölde ilerlemeye devam etti. Kollarını dinlendirmek için durduğunda kemerinden yine Orik'in halkalarını çıkarıp inatçı altın bantları doğru kalıba sokmaya çalıştı.

Nari, onun ne yaptığını fark etti. "Yüzüğü görebilir miyim?"

Eragon yüzüğü Elfe uzattı, o da alarak Eragon'a sırtını döndü. Birkaç dakika boyunca Nari halkalarla uğraşırken kanoyu Orik ve Eragon yürüttü. Sonra Nari sevinçli bir heyecanla elini kaldırdı, tamamlanmış yüzük parmağındaydı. "Çok keyifli bir bulmaca," dedi Nari'. Yüzüğü çıkarıp salladı, Eragon'a uzattığında yüzük yine orijinal durumundaydı.

"Nasıl çözdün?" diye sordu Eragon, Nari'nin bulmacada bu kadar kolayca ustalaşmasını kıskanarak ve bu yüzden endişelenerek. "Dur... bana söyleme. Kendim bulmak istiyorum."

"Tabi," dedi Nari, gülümseyerek.

Geçmişin Yaraları

Carvahall vatandaşları üç buçuk gün boyunca son saldırıyı, küçük Elmund'un ölümünü ve üç kez lanetlenmiş bu durumlarından kurtulmak için neler yapabileceklerini tartıştılar. Tartışma buruk bir öfkeyle her evin her odasında sürüyordu. Arkadaşlar arkadaşlara, karılar kocalarına, çocuklar ebeveynlerine ters düşüyor, ama dakikalar sonra hayatta kalmanın yollarını aramak için yaptıkları delice girişimlerle yeniden uzlaşıyorlardı.

Kimileri Carvahall'in zaten sonu geldiği için Ra'zac ve geri kalan askerleri öldürebileceklerini, böylece en azından intikamlarını almış olacaklarını söylüyorlardı. Kimileri Carvahall'in sonu gerçekten geldiyse, izlenecek tek mantıklı yolun teslim olmak ve kendilerini kralın merhametine teslim etmek olduğunu söylüyorlardı, bu Roran'ın ölümü ve diğerlerinin esir olması anlamına gelse de. Kimileriye iki fikri de kabul etmiyor, bu felakete neden olan herkese karşı yoğun bir öfke duyuyordu. Çoğu da yaşadıkları paniği içki kadehlerinin derinliklerinde gizlemeye çalışıyordu.

Ra'zac ise on bir askeri öldüğü için Carvahall'e yeniden saldıracak güçlerinin olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden yolun aşağı kısmına geri çekilmiş, Palancar Vadisi boyunca nöbetçi dikmiş bekliyordu. "Bana sorarsanız Ceunon veya

Gil'ead'dan gelecek olan bitli askerleri bekleyelim," dedi Loring bir toplanıda. Roran bunu ve daha fazlasını dinledi, fikirlerini kendine saklayıp, sessizce çeşidi planları değerlendirdi. Hepsi tehlikeli derecede riskli görünüyordu.

Sloan'a Katrina'yla nişanlandıklarını hâlâ söylememişti. Beklemenin aptalca olduğunu biliyordu, ama Roran'la Katrina'nın gelenekleri hiçe saydıklarını ve bunu yaparak Sloan'ın otoritesini etkisiz hale getirdiklerini öğrenince kasabın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Üstelik Roran'ın dikkatini dağıtan bir sürü iş vardı; CarvahaH'ın etrafındaki duvarları güçlendirmenin şu andaki en önemli iş olduğuna inanıyordu.

İnsanların yardım etmesini sağlamak Roran'ın sandığından daha kolay olmuştu. Son çatışmadan sonra köylüler –yani içinde buldukları bu açmaza onun neden olduğunu düşünmeyenler– dinlemeye ve ona itaat etmeye daha fazla eğilimliydi. Sahip olduğu yeni otorite onu şaşkına çevirmişti, ama sonunda bunun, cinayetlerinin neden olduğu hayranlık, saygı ve hatta korkunun sonucu olduğunu fark etti. Ona Stronghammer^[1] diyorlardı. Roran Stronghammer."

Bu isim onu memnun etmişti.

Gece vadiyi kuşatırken Roran, Horst'un yemek odasının bir köşesine yaslanmış, gözlerini kapamıştı. Mum ışığının aydınlattığı masanın etrafında toplanmış olan kadın ve erkeklerin konuşmalarını dinliyordu. Kiselt Carvahall'in erzak durumunu açıklıyordu. "Açlıktan ölmeyiz," diye sözlerini bitirdi. "Ama yakında tarlalanmıza ve sürülerimize bakamazsak önümüzdeki kıştan önce kendi boğazlarını kessek iyi olur. Bu daha yumuşak bir kader olur."

Horst kaşlarını çattı. "Saçma!"

"Saçma ya da değil," dedi Gertrude. "Bunu öğrenme fırsatımız olacağını sanmıyorum. Geldiklerinde biz sayıca askerlerden on katı fazlaydık. On bir adamlarını kaybettiler; biz on iki. Yaralı olan dokuz kişiyi de düşünüyorum. Onlar sayıca bizim on katımız olursa ne olacak, Horst?"

"Ozanlara adımızı hatırlamaları için bir neden vereceğiz," diye karşılık verdi demirci. Gertrude

başını üzgün bir şekilde iki yana salladı.

Loring yumruğunu masaya indirdi. "Ben diyorum ki bizim saldırma zamanımız geldi, onların sayısı bizimkini katlamadan önce. Bütün ihtiyacımız olan birkaç adam, kalkan, mızrak. İstilalarına hemen son verebiliriz. Bu gece yapılabilir!"

Roran huzursuzca kıpırdandı. Bütün bunları daha önce de duymuştu ve daha önce olduğu gibi Loring'in önerisi grubu tüketen bir tartışmayı başlattı. Bir saat sonra tartışma hâlâ bir çözüme ulaşmamış, yeni bir fikir de sunulmamıştı. Yalnız Thane, Gedric'e gidip kendi derisini tabaklamasını söylemiş, bu da neredeyse yumruk yumruğa kavgaya neden olmuştu.

Sonunda konuşmalar yatıştır yatışmaz Roran, yaralı bacağı izin verdiği ölçüde hızlı bir şekilde topallayarak masaya geldi. "Söylemem gereken bir şey var." Roran'a göre bunu yapmak uzun bir dikene bastıktan sonra acıyı düşünmeden dikenini çıkarmakla eşdeğerti; yapılması gerekiyordu ve ne kadar hızlı yapılırsa o kadar iyiydi.

Bütün gözler –sert, yumuşak, öfkeli, nazik, kayıtsız ve meraklı– ona döndü. Roran derin bir nefes aldı. "Kararsızlık tıpkı bir kılıç veya ok gibi öldürecek bizi." Orval gözlerini yuvalarında döndürdü, ama geri kalanlar onu dinliyordu. "Saldırmamız ya da kaçmamız..."

"Nereye?" diye homurdandı Kiselt.

"...ama tek bir şey biliyorum: çocuklarımız, annelerimiz ve sakatlanmışın tehlikeden uzak tutulması gerek. Ra'zac, Cawley'inkine ya da vadideki diğer çiftliklere gitmemizi engelliyor. Peki ne olacak? Bu toprakları Alagaesia'daki herkesten daha iyi biliyoruz ve bir yer... sevdiklerimizin güvende olacağı bir yer var: Spine."

Öfkeli sesler kendisine saldıırken Roran büzülerek geri çekildi. Sloan en yüksek sesle bağırdı. "O lanetli ormanlara adım atmadan önce asılıırım daha iyi!"

"Roran," dedi Horst, şamata bastırarak. "Spine'in tehlikeli olduğunu sen herkesten iyi biliyor olmalısın. Eragon'un Ra'zac'ı buraya getiren taşı bulduğu yer orası! Dağlar soğuk ayrıca kurtlar, ayılar ve diğer canavarlarla dolu. Neden oranın sözünü bile ettiğini anlamıyorum."

Katrina'yı güvende tutmak için, diye haykırmak istedi Roran. Ama onun yerine, "Çünkü, Ra'zac kaç asker getirirse getirsin Spine'a girmeye cesaret edemeyeceklerdir. Galbatorix ordusunun yarısını orda kaybettikten sonra bunu yapmazlar," dedi.

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Morn kuşkuyla.

Roran hemen atıldı. "Ve bu süre içinde anlatılan hikâyeler daha da korkunçlaştı! Igualda Şelalesi'nin tepesine giden patika hâlâ duruyor. Bütün yapmamız gereken çocukları ve diğerlerini oraya göndermek. Yalnızca dağların kıyısında bulunacaklar, ama yine de güvende olacaklar. Eğer Carvahall alınırsa askerler gidene kadar beklerler, sonra Therinsford'a kaçarlar."

"Bu çok tehlikeli," diye kükredi Sloaa Kasap masanın kenarını o kadar sert bir şekilde tuttu ki parmaklarının ucu bembeyaz oldu. "Soğuk, yaratıklar. Akli başında hiçbir adam ailesini oraya göndermez."

"Ama..." diye kekeledi Roran, Sloan'ın tepkisiyle dengesini yitirerek. Kasabın Spine'dan herkesten fazla nefret etiği bilmesine rağmen –çünkü karısı Igualda Şelalesi'nin yanındaki yarıaştan ölüme atlamıştı– Sloan'ın Katana'yı korumak için duyduğu şiddetli arzusunun, bu korkusunu yenmesine yetecek

kadar güçlü olduğunu ummuştu. Ama şimdi herkes gibi Sloan'ı da ikna ederek desteğini kazanması gerektiğini anlıyordu. Yatıştırıcı bir tonla konuşarak, "O kadar kötü değil," dedi. "Zirvedeki karlar eriyor zaten. Spine şu anda, birkaç ay önce burasının olduğundan daha soğuk değil. Ayrıca kurtların ve ayıların bu kadar büyük bir gruba saldıracağını sanmıyorum."

Sloan yüzünü buruşturdu, dudaklarını dişlerinin üstünde büzüp başını iki yana salladı. "Spine'da ölümden başka bir şey bulamazsın."

Diğerleri de onunla aynı fikirde gibiydi, bu da Roran'ın kararlılığını artırıyordu, çünkü onları ikna edemezse Katrina'nın öleceğine inanıyordu. Anlayışlı bir ifade arayarak uzun, oval yüzleri taradı. "Dehvin, bunu söylemenin acımasızlık olduğunu biliyorum, ama eğer Elmund Carvahall'de olmasaydı hâlâ hayatta olacaktı. Bunun yapılacak doğru şey olduğunu kabul etmelisin! Diğer anne babaları senin çektiğin acıdan kurtarman için bir fırsat bu..."

Kimse karşılık vermedi. "Ve Birgit!" Roran düşmemek için sandalyelerin arkasına tutunarak ona doğru gitti. "Nolfavrell'in da babasının kaderini paylaşmasını mı istiyorsun! Gitmek zorunda. Görmüyor musun, güvende olmasının tek yolu bu..." Roran ne kadar mücadele ederse etsin gözlerinin yaşardığını hissediyordu. "Bu çocuklar için!" diye öfkeyle bağırdı.

Roran ellerinin altındaki ahşaba bakıp kendini kontrol etmeye çalışırken oda sessizdi. İlk kıpırdanan Dehvin oldu. "Oğlumun katilleri burda kaldığı sürece Carvahall'den asla ayrılmam." Duraklayıp acı veren bir yavaşlıkla devam etti. "Ama sözlerinin doğruluğunu inkâr edemem; çocuklar korunmalı."

"Başından beri söylediğim gibi," dedi Tara.

Sonra Baldor konuştu: "Roran haklı. Korkumuz bizi kör etmesin. Çoğumuz şelalenin tepesine tırmanmıştır. Orası yeterince güvenli."

"Ben de onaylamak zorundayım," dedi Birgit sonunda.

Horst başını evet anlamında salladı. "Bunu yapmamayı tercih ederim, ama şartlar düşünüldüğünde... Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum." Bir iki dakika sonra bazı adamlar ve kadınlar gönülsüzce bu öneriyi kabul ettiler.

"Saçmalık bu!" diye patladı Sloan. Ayağa kalkıp suçlayan parmağını Roran'a çevirdi. "Haftalarca bekleyecek yiyeceği nereden bulacaklar? Yanlarında taşıyamazlar. Nasıl ısınacaklar? Ateş yakarlarsa görünürler! Nasıl, nasıl, nasıl? Açlıktan ölmezlerse donacaklar. Donmazlarsa hayvanlara yem olacaklar. Yem olmazlarsa... Kim bilir? Belki aşağı düşerler!"

Roran ellerini iki yana açtı. "Hepimiz yardım edersek bir sürü yiyecekleri olur. Ormanın içine girerlerse ateş sorun olmaz ki, ormanın içine zaten girmek zorundalar, çünkü şelalenin hemen yanında kamp kuracak büyüklükte yer yok."

"Mazeretler! Haklı çıkarmalar!"

"Ne yapmamızı isterdin, Sloan?" diye sordu Morn, merakla ona bakarak.

Sloan buruk bir şekilde güldü. "Bunu değil."

"O halde ne yapalım?"

"Fark etmez. Yalnızca kötü bir seçim bu."

"Katılmak zorunda değilsin," dedi Horst.

"Katılmayacağım da," dedi kasap. "Eğer istiyorsanız siz yapın, ama kemiklerimde hâlâ ilik varken ne ben ne de benim kanımdan birisi Spine'a ayak basmayacak." Kasketini kapıp Roran'a zehirli bakışlarla baktıktan sonra orayı terk etti. O giderken Roran da bakışlarına aynen karşılık verdi.

Roran'ın görebildiği kadarıyla Sloan kendi domuz inatçılığıyla Katrina'yı tehlikeye atıyordu. Kaçacak yer olarak Spine'ı kabul etmezse, benim düşmanım olacak ve konuyu ben kendi denetimime almak zorunda kalacağım, diye karar verdi Roran.

Horst dirseklerinin üstünde öne doğru eğilerek kalın parmaklarını birbirine geçirdi. "Eee... Roran'ın planını uygulayacak olursak ne tür hazırlıklar yapmamız gerekecek?" Grup tedbirli şekilde birbirine baktıktan sonra yavaş yavaş konuyu tartışmaya başladı.

Roran amacına ulaştığını görene kadar bekledikten sonra yemek odasından çıktı. Loş köyü geçerek ağaçtan duvarın kuşattığı sınırlar içinde Sloan'ı aradı. Sonunda kasabın bir meşalenin altında kamburunu çıkarmış oturduğunu gördü, kalkanı dizlerinin üstündeydi. Roran tek ayağının üstünde dönüp Sloan'ın dükkânının bulunduğu yere koşup aceleyle arka taraftaki mutfığa gitti.

Masayı hazırlayan Katrina durup şaşkınlık içinde ona baktı. "Roran! Neden bunlasın? Babama söyledin mi?"

"Hayır." Yanına gelip kolunu tuttu, bu anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Onunla sırf aynı odada olmak bile içini sevinçle dolduruyordu. "Senden büyük bir iyilik istemek zorundayım. Çocukları ve daha birkaç kişiyi Spine'a, İğualda Şelalesi'nin üstüne göndermeye karar verildi." Katrina yutkundu. "Onlara eşlik etmeni istiyorum."

Katrina yüzünde şok olmuş bir ifadeyle onun elinden kurtulup yüzünü açık şömineye döndü, kollarını bedenine sarıp közlere baktı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra: "Babam annemin öldüğü şelalenin yanına gitmemi yasakladı. On yıldır Spine'a Albem'in çiftliğinden daha fazla yaklaşmadım," dedi. Urpererek suçlarcasına konuştu. "Seni ve babamı terk etmemi nasıl istersin? Burası sizin olduğu kadar benim de evim. Ve neden Elain, Tara ve Birgit'i geride bırakmak zorundayım?"

"Katrina, lütfen." Dikkatle ellerini omuzlarına koydu. "Ra'zac buraya benim yüzümden geldi ve bu yüzden zarar görmeni kabul edemem. Sen tehlikede olduğun sürece Carvahall'i korumak için yapılması gerekenlere dikkatimi yoğunlaştıramıyorum."

"Bir korkak gibi kaçtığım için bana kim saygı duyacak?" Çenesini kaldırdı. "Carvahall kadınlarının karşısında durup senin karın olduğumu söylemekten utanırım."

"Korkak mı! Spine'da çocuklara bakıp onları korumanın korkaklıkla bir ilgisi yok. Dağlara girmek burda kalmaktan daha büyük cesaret gerektiriyor."

"Ne biçim bir dehşet bu?" diye fısıldadı Katrina. Roran'ın kollarında kıvınlıp büküldü, gözleri parlıyordu, dudakları kararlı bir şekilde büzülmüştü. "Kocam olacak adam artık beni yanında istemiyor."

Roran başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Ben..."

"Doğru. Ben yokken ölürsen ne olacak?"

"Böyle söyleme..."

"Hayır! Carvahall'in kurtulma umudu ya yok ya da çok düşük ve eğer öleceksek Spine'da olmaktansa burda birlikte ölmeyi tercih ederim. Çocuklarla birlikte olanlar kendilerinininkiyle ilgilenir. Ben de öyle." Yanağından bir yaş süzüldü.

Katrina'nın kararlılığı Roran'ın içinin minnet ve hayretle dolmasına neden oldu. Gözlerinin derinliklerine baktı. "Bu aşk yüzünden senin gitmene izin veriyorum. Neler hissettiğini biliyorum. Bunun ikimizin de yapması gereken en büyük fedakârlık olduğunu biliyorum ve bunu senden istiyorum."

Katrina ürperdi, bütün vücudu kaskatı kesildi, beyaz elleri önlüğüne sanldı. "Bunu yaparsam, bir daha benden böyle bir istekte bulunmayacağına dair hemen şimdi söz vermeni istiyorum. Galbatorix'in kendisiyle karşılaşsak ve yalnızca birimiz kaçacak olsak bile benden gitmemi istemeyeceksin."

Roran, ona çaresizce baktı. "Yapamam."

"Senin yapmayacağı bir şeyi benden nasıl istiyorsun peki?" diye bağırdı. "Bu benim ödeyeceğim bedel ve ne altın ne mücevher ne de güzel sözler yemininin yerini alamaz. Beni sen kendin fedakârlık yapacak kadar sevmiyorsan, Roran Stronghammer, git burdan. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum!"

Onu kaybedemem. Bu ona neredeyse dayanamayacağı kadar büyük bir acı vermesine rağmen başını eğip, "Söz veriyorum," dedi.

Katrina başıyla onaylayıp sandalyesine çöktü –sırtı dimdik ve kaskatıydı– gözyaşları koluna damlıyordu. Alçak sesle, "Babam gittiğim için benden nefret edecek," dedi.

"Ona nasıl söyleyeceksin?"

"Söylemeyeceğim," dedi asi bir şekilde. "Spine'a gitmeme asla izin vermez, ama bunun benim kararım olduğunu bilmeli. Neyse zaten beni Spine'a kadar takip etmeye cesaret edemez; ordan ölümün kendisinden bile daha fazla korkuyor."

"Seni kaybetmekten daha fazla korkabilir."

"Göreceğiz. Geri dönüş zamanı geldiğinde –eğer gelirse– ona nişanlandığımızı söylemeni istiyorum. Böylece bu gerçeğe alışacak zamanı olur."

Roran başını sallarken işler o kadar yolunda giderse çok şanslı olacaklarını düşünüyordu.

Şimdiki Zamanın Yaraları

Roran şafak sökerken uyamp kendi ağır soluklarını dinleyerek beyaz sıvalı tavam seyretmeye başladı. Bir dakika sonra yataktan çıkıp giyindi, mutfığa girdi, bir parça ekme alıp üzerine yumuşak peynir sürdü. Sonra ekmeğini yiyip gün doğuşuna hayran olmak üzere ön verandaya çıktı.

Kısa süre sonra ebelemece oynayan bir grup çocuk peşlerinde kendi sorumluluğunda olanları yakalamaya kararlı bir grup ebeveynle bağrışarak yan evin bahçesinde hızla koşmaya başlayınca uykusu dağıldı. Gürültülü gösterinin köşede sona erişini seyrettikten sonra son lokmasını ağzına atıp ev halkının geri kalanıyla dolmuş olan mutfığa döndü.

Elain, onu selamladı. "Günaydın, Roran." Kepenkleri açıp gökyüzüne baktı. "Yine yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Ne kadar çok yağarsa o kadar iyi," dedi Horst. "Narnmor Dağı'na tırmanırken gizlenmemize yardımcı olur."

"Biz mi?" dedi Roran. Masada gözlerini ovuşturarak uykusunu açmaya çalışan Albriech'in yanına oturdu.

Horst başıyla onayladı. "Sloan yiyecek ve erzak konusunda haklıydı; yiyecekleri şelaleye taşımalarına yardımcı olmalıyız, yoksa yiyecekleri yetmez."

"Carvahall'i savunmaya yetecek kadar adam kalacak mı?"

"Elbette, elbette."

Hepsi kahvaltılarını etikten sonra Roran, Baldor ve Albriech'in yedek yiyecekleri sarmasına, battaniye ve malzemeleri üç yığın halinde toplamasına yardım etti. Bunları omuzlarına asıp köyün kuzey ucuna taşdılar. Roran'ın bacağı hâlâ acıyordu, ama dayanılmaz değildi. Yolda aynı şekilde yüklü olan Darmmen, Larne ve Hamund kardeşlerle karşılaştılar.

Evlerin etrafından dolaşan hendeğin hemen içinde geziye hazırlanan çocuk, ebeveyn ve büyükanne-baba grubunu buldular. Birkaç aile yükleri ve küçük çocukları taşınması için eşeklerini vermişlerdi; çitlere bağlanan eşekler anıarak şamataya katkıda bulunuyorlardı.

Roran elindeki yığını yere koyup gruba baktı. Svart'ı gördü –Ivor'un altmış yaşında ve köyün neredeyse en yaşlı adamı olan dayısı– giysi balyasının üstüne oturmuş, uzun beyaz sakalının ucuyla küçük bir çocuğu gıdıklıyordu; Birgit, Nolfavrell'a bakıyordu; yüzlerinde endişeli ifadelerle Felda, Nolla, Calitha ve çok sayıda anne bekleyiyordu; erkek ve kadınlardan oluşan çok sayıda isteksiz insan daha vardı. Roran kalabalığın arasında Katrina'yı da gördü. Bir bohçayı düğümlerken başını kaldırıp ona baktı, gülümsedikten sonra işine devam etti.

Kimse işin başındaymış gibi görünmediğinden Roran, çeşitli erzakların düzenlenmesi ve paketlenmesini denetleyerek kargaşayı çözmek için elinden geleni yaptı. Su tulumlarının eksik olduğunu görüp daha fazla isteyince on üç tane fazladan geldi. Bu tür gecikmelerle sabahın erken saatleri geçti.

Loring'le ekstra ayakkabı gereksinimi konusunda konuşurken Sloan'ın sokağın girişinde dikildiğini gördü.

Kasap önündeki faaliyeti seyrediyordu. Aşağıya dönük dudaklarının kenarında küçümseme

çizgileri belirmişti. Katrina'yı görünce alaycı bakışları öfkeli bir inanmazlığa dönüştü. Katrina bohçasını sırtına yükleyerek orada yalnızca yardım etmek için bulunduğu dair şüpheleri yok etti. Sloan'ın alnındaki bir damar zonklamaya başladı.

Roran aceleyle Katrina'nın yanına gitti, ama Sloan ondan önce ulaştı. Bohçayı yakalayıp şiddetle sallayıp bağırmağa başladı. "Sem buna kim zorladı?" Katrina çocuklarla ilgili bir şeyler söyledi ve elinden kurtulmaya çalıştı, ama Sloan bohçayı çekip –askıları omuzlarından inerken kollarını büktü– yere fırlatınca içindekiler yere saçıldı. Sloan bağırmağa devam ederek Katrina'nın kolunu yakaladı ve onu sürüklemeye başladı. Katrina topuklarını yere bastırıp mücadele etti, bakır rengi saçları toz fırtınası gibi yüzüne saçıldı.

Öfkelenen Roran kendini Sloan'ın üstüne atıp onu Katrina'dan uzaklaştırdı. Kasabı göğsünden iterek birkaç metre geriye sendelemesine neden oldu. "Dur! Gitmesini isteyen benim."

Sloan öfkeyle Roran'a bakıp homurdandı. "Buna hakkın yok!"

"Her türlü hakkım var." Roran etraflarında toplanan izleyicilere bakıp herkesin duyabileceği bir açıklıkla konuştu: "Katrina ve ben evlenmek üzere nişanlandık ve ben gelecekteki kanma bu şekilde davramasına razı olamam!" Köylüler ilk kez tamamen sessiz kaldılar, eşekler bile sessizdi.

Sloan'ın savunmasız yüzünde şaşkınlık ve derin, teselli edilemez bir acı yayıldı, ardından gözyaşları parladı. Roran bir an için onu anladığını hissetti, derken bir dizi bükülmeye Sloan'ın yüzü çarpıldı ve derisi pancar kırmızısına döndü. Küfredip, "Seni ikiyüzlü korkak!" diye bağırdı. "Dürüst bir adam gibi yüzüme bakıp konuşuyorsun, ama aynı zamanda iznim olmadan kızımın flört ediyorsun, öyle mi? Sana iyi niyetli davrandım, ama bir de bakıyorum ki arkamı döndüğüm an evimi yağmalamışsın."

"Bu işi gereği gibi yapmayı umuyordum," dedi Roran. "Ama olaylar bana karşı gelişti. Sana acı vermek niyetinde değildim. Bu iş ikimizin de istemediği şekilde gelişse de hâlâ senin iznini almayı istiyorum, sen de istekliysen eğer."

"Oğul olarak senin yerine üzeri kurtçukla kaplı bir domuzu tercih ederim. Çiftliğin yok. Ailen yok. Ve kızıma verecek hiçbir şeyin yok!" Kasap yeniden küfretti. "Ve onun da Spine'da bir işi yok!"

Sloan, Katrina'ya uzandı, ama Roran yolunu kesti, yüzü sıkı yumruğu kadar sertti. Aralarında yalnızca bir el boyu mesafe varken birbirlerine bakıyor, duygularını yoğunluğuyla titriyorlardı. Sloan'ın kırmızı kenarlı gözleri delice bir yoğunlukla parlıyordu.

"Katrina, buraya gel," diye emretti Sloan. Roran, Sloan'dan uzaklaştı –böylece üçü bir üçgen oluşturdular– ve Katrina'ya baktı. Katrina babasıyla Roran'a bakarken gözlerinden yaşlar akıyordu. Tereddütle bir adım attı, sonra uzun, içinde bulunduğu kararsızlık yüzünden acı dolu bir çığlıkla saçlarını yoldu.

"Katrina!" dedi Sloan öfkeyle hırlayarak.

"Katrina," diye mırıldandı Roran.

Onun sesiyle birlikte Katrina'nın gözyaşları kesildi ve doğruldu, sakın bir ifadeyle dimdik durdu. "Üzgünüm, baba. Ama Roran'la evlenmeye karar verdim," diyerek Roran'ın yanına gitti.

Sloan'ın rengi bembeyaz oldu. Dudaklarını o kadar sert bir şekilde ısırıldı ki boncuk gibi yakut kırmızı kan çıktı. "Beni bırakamazsın! Sen benim kızsın!" Çarpık elleriyle kızının üstüne atıldı. O

anda Roran kükreyerek bütün gücüyle kasaba saldırdı, bütün köyün gözlerinin önünde onu yere yıktı.

Sloan yavaşça ayağa kalktı, yüzü ve boynu yaşadığı aşağılanmayla kızarmıştı. Katrina'ya tekrar baktığında kasap içe doğru kıvrılmış, boy ve ağırlığını kaybetmiş gibiydi. Roran sanki orijinal adamın hayaletine bakıyor gibiydi. Alçak sesli bir fısıltıyla, "Her zaman böyledir; kalbe en yakın olanlar en büyük acıyı verirler," dedi. "Benden hiç çeyiz alamayacaksın, annenin mirasından da." Sloan acıyla ağlayarak döndü, dükkanna doğru kaçtı.

Katrina, Roran'a yaslandı, Roran kolunu onun beline doladı. İnsanlar etraflarına toplanıp teselli, tavsiye, tebrik ve itirazlarını sunarken birbirlerine sarıldılar. Bütün karmaşaya rağmen Roran sarıldığı ve kendisine sarılan kadından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Tam o sırada Elain hamileliğinin izin verdiği hızla geldi. "Oh, zavallı kız!" diye ağlayıp Katrina'ya sarılarak onu Roran'dan çekti. "Nişanlandığınız doğru mu?" Katrina başıyla onaylayıp gülümsedi, sonra Elain'in omzuna yaslanıp histerik gözyaşlarıyla ağlamaya başladı. "Tamam, tamam, geçti." Elain, Katrina'yı yumuşak bir şekilde kollarında salladı, sırtını okşayıp onu yatıştırmaya çalıştı, ama boşunaydı. Roran ne zaman onun sakinleştiğini düşünse Katrina yeniden şiddetle ağlamaya başlıyordu. Sonunda Elain, Katrina'nın sarsılan omuzlarına bakıp, "Onu eve götürüyorum," dedi.

"Ben de geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun," diye karşılık verdi Elain. "Onun sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Ayrıca senin de yapman gereken işler var. Tavsiyemi istiyor musun?" Roran donuk bir şekilde başını salladı. "O halde akşama kadar ondan uzak dur. O zamana kadar toparlanacağını garanti ederim. Yarın diğerlerine katılabilir." Elain, onun yanıtını beklemeden ağlayan Katrina'yı sivriltmiş ağaç duvarından uzaklaştırdı.

Roran elleri iki yanında gevşek bir şekilde sarkarken öylece kalakaldı, sersemlemiş ve çaresiz durumda olduğunu hissediyordu Ne yaptık biz? Nişanlandıklarını Sloan'a daha önce haber vermediği için pişmanlık duyuyordu. Katrina'yı İmparator'dan korumak için Sloan'la birlikte çalışmadığı için üzülüyordu. Katrina'nın kendisi için ailesinden uzaklaşmak zorunda kaldığına üzülüyordu. Onun refahından tamamen kendisi sorumluydu artık. Onunla evlenmekten başka seçeneği yoktu. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım. İçini çekip yumruğunu sıktı, yaralı eklemleri gerilirken yüzünü buruşturdu.

"Nasılsın?" diye sordu Baldor, yanına gelerek.

Roran kendini gülümsemek için zorladı. "Umduğum gibi gitmedi. Konu Spine olunca Sloan mantık sınırlarının dışına çıkıyor."

"Ve Katrina konusunda."

"O da var. Ben..." Loring yanına gelince Roran sessizleşti.

"Bu çok aptalca bir şeydi!" diye gürledi ayakkabıcı, burnunu kırıştırarak. Sonra çenesini dışarı çıkarıp sırtıttı, yansı gitmiş dişlerini ortaya çıkardı. "Ama sana ve kıza iyi şans dilerim." başını iki yana salladı. "Buna ihtiyacın olacak, Stronghammer!"

"Hepimizin ihtiyacı olacak," diye parladı Thane yanlarından geçerken.

Loring elini salladı. "Peh, ekşi surat. Dinle, Roran; yıllardır Carvahall'de yaşıyorum ve benim deneyimime göre bu işin şimdi olması hepimizin rahat ve keyfinin yerinde olduğu bir dönemde

olmasından daha iyi."

Baldor başıyla onayladı, ama Roran sordu. "Neden peki?"

"Bu çok açık değil mi? Normalde sen ve Katrina önümüzdeki dokuz ay boyunca dedikodu kaynağı olurdu." Loring parmağını burnunu kenarına koydu. "Ah, ama bu şekilde, olan olayların arasında kaynayıp giderseniz ve sonra ikiniz biraz huzur bile bulabilirsiniz."

Roran kaşlarını çattı. "O katillerin yola kamp kurmasındansa hakkımda konuşulmasını tercih ederdim."

"Hepimiz öyle. Yine de bu müteşekkir olunacak bir şey ve hepimizin müteşekkir olacak bir şeylere ihtiyacı var... özellikle siz evlendikten sonra!" Loring gülerken Roran'ı işaret etti. "Yüzünün rengi mora döndü, evlat!"

Roran homurdanarak Katrina'nın yerdeki eşyalarını toplamaya başladı. Bunu yaparken yamndan geçenlerin yorumlarıyla işine ara verdi, ama yorumların hiçbiri sinirlerini yatıştırmıyordu. "Berbat," diye mırıldandı oldukça kırıcı bir yorumdan sonra.

Spine'a yapılacak sefer köylülerin tanık olduğu olağandışı olayla gecikse de sabahın ortasında insanlar ve eşeklerden oluşan konvoy Narnmor Dağı'nın yamacından Iqualda Şelalesi'nin zirvesine doğru giden çıplak patikada ilerlemeye başladı. Dik bir patikaydı, çocuklar ve taşınan yükler düşünüldüğünde ağır ağır çıkılması gerekiyordu.

Roran zamanının çoğunu Calitha'nın –Thane'in karısı– ve beş çocuğunun arkasında geçirdi. Onun için bir sakıncası yoktu, çünkü bu ona yaralı bacağını dinlendirme ve son olayları uzun uzun düşünme fırsatı veriyordu. Sloan'ia yaşadığı yüzleşme yüzünden rahatsız olmuştu. En azından Katrina daha fazla Carvahall'de kalmayacak, diye kendini teselli etti. Çünkü Roran içten içe inanıyordu ki köy yakında yenik düşecekti. Bu oldukça ciddi, ama kaçınılmaz bir farkına varıştı.

Yolun dörtte üçünü aldıktan sonra dinlenmek için durdu. Bir ağaca yaslanıp hayranlıkla Palancar Vadisi'nin manzarasını seyretti. Ra'zac kampını görmeye çalıştı –Anora Nehri'nin hemen solunda ve yolun güneyinde olduğunu biliyordu– ama bir duman bulum bile göremedi.

Roran, Iqualda Şelalesi'nin gürültüsünü görüntüsünden önce duydu. Celale, Narnmor'un engebeli başından yarım mil aşağıdaki zemine dökülen kar beyazı yeleyi andırıyordu. Devasa akıntı aşağıya dökülürken rüzgârın etkisiyle farklı yönlere kıvrılıyordu.

Anora Nehri'nin havada aktığı kayağan taşının meydana getirdiği çıkıntıyı geçip böğürtlenlerle dolu dar vadiye indikten sonra bir kenarda bir çift kayanın durduğu geniş bir meydana geldi. Konvoyun başı burada durmuş kamp kurmaktaydı. Orman çocukların çığlıkları ve haykırılarıyla dolmuştu.

Sırt çantasını indiren Roran en üstteki baltayı çözdü, birkaç adamla birlikte açıklıktaki çalıları temizlemeye başladı. İşlerini bitirdiklerinde kampın etrafını çevirmek için ağaç kesmeye başladılar. Çam suyu kokusu havayı doldurmuştu. Roran hızla çalışıyor, ritmik darbeler sonucunda odun parçacıkları hep birlikte havaya uçuşuyordu.

Ağaçtan oluşan duvarlar tamamlandıktan sonra, evlerinden uzaklaştıklarına üzülen insanlar, zorlu bir çalışmanın sonunda on yedi yün çadırdan oluşan kampı kurup, yemek pişirmek için dört küçük

ateş yaktilar. Tüç kimse ne gitmek, ne de kalmak istiyordu.

Roran erkek çocuklarına ve mızrak tutan yaşlı adamlara baktı, çok fazla ve çok az deneyim. Büyükbabalar ayılarla nasıl baş edeceklerini biliyorlardı, ama torunların bunu yapacak gücü var mıydı? Sonra kadmların bakışlarındaki sert panluyu fark etti ve kucaklarında bir bebek de olsa, çocuklarının kolundaki bir çizikle de ilgilenseler kalkanlarının ve mızraklarının her zaman yakınlarında olacağını anladı. Gülümsedi. Belki... belki de hâlâ umudumuz olmalı.

Nolfavrell'in tek başına bir kütüğün üstünde oturduğunu gördü. Palancar Vadisi'ne bakıyordu. Yanına oturunca çocuk ciddi bir yüzle ona bakıp, "Yakında mı gidiyorsunuz?" diye sordu. Roran başıyla onaylarken onun ağırbaşlılığı ve kararlılığından çok etkilendi. "Ra'zac'ı öldürüp babamın intikamını almak için elinden geleni yapacaksın, değil mi? Bunu ben yapardım, ama annem kardeşlerimi korumam gerektiğini söylüyor."

"Eğer mümkün olursa onların kellelerini getireceğim sana," diye söz verdi Roran. Oğlanın çenesi titredi. "Bu güzel!"

"Nolfavrell..." Roran duraksayıp doğru sözcükleri aradı. "Burda benim dışımda bir insan öldüren tek kişi sensin. Bu bizim diğerlerinden daha iyi ya da kötü olduğumuz anlamına gelmez, ama eğer saldırıya uğrarsanız iyi dövüşeceğin konusunda sana güvenebileceğim anlamına gelir. Katrina yarın buraya geldiğinde onun iyi korunmasını sağlar mısın?"

Nolfavrell'in göğsü gururla kabardı. "Nereye giderse gitsin onu koruyacağım!" Sonra pişman göründü. "Yani... aileme bakmam gerekmediği zamanlar..."

Roran, onu anladığını belirtti. "Oh, ailen önce gelir. Ama belki Katrina senin kardeşlerinle kalabilir."

"Evet," dedi Nolfavrell yavaşça. "Evet, sanırım bu işe yarayabilir. Bana güvenebilirsin."

"Teşekkür ederim." Roran oğlanın omzunu sıktı. Bunu daha yaşlı ve daha yeterli birinden isteyebilirdi, ama yetişkinler kendi işleriyle Katrina'yla onun istediği gibi ilgilenemeyecek kadar meşgul olacaklardı. Ama Nolfavrell, onun güvende olmasını sağlayacak fırsata ve isteğe sahipti. İkimiz ayrıyken yerimi o alabilir. Birgit yaklaşırken Roran ayağa kalktı.

Ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Haydi, dönme zamanı geldi." Sonra oğlunu kucaklayıp Roran ve köye geri dönen yetişkinlerle birlikte şelaleye doğru ilerledi. Arkalarındaki herkes devrilmiş ağaçların arasındaki kamp yerinde toplanmış, üzgün bir şekilde tahta parmaklıklara bakıyordu.

Düşmanın Yüzü

Roran günün geri kalanında işine devam ederken Carvahall'in boşluğunu derinden hissediyordu. Sanki içinin bir parçası çıkarılmış ve Spine'a gizlenmişti. Ve çocuklar olmayınca köy ordu kampına benzemişti. Bu değişiklik herkesin keyfini kaçırmıştı.

Sonunda güneş Spine'ın sivri kabaklıklarının ardında batıyordu Roran, Horst'un evine giden tepeyi tırmandı. Ön kapının önünde durup elini tokmağa koydu, ama içeri giremedi. Bu beni neden dövüşmek kadar korkutuyor?

Sonunda ön kapıdan vazgeçerek evin yan kapısına gitti. Mutfaka gizlice süzüldü. Elain'in masanın bir tarafında örgü örerken karşısında oturan Katrina'yla konuştuğunu gördü. İkisi de ona doğru dönünce Roran kekeleydi. "Sen... sen iyi misin?"

Katrina yanına geldi. "İyiyim." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca büyük bir şoktu... Babam..." Bir an için başını eğdi. "Elain, bana karşı son derece nazikti. Bu gecelik Baldor'un odasını bana vermeyi teklif etti."

"Daha iyi olduğuna sevindim," dedi Roran. Ona sarılıp bu basit dokunuşla bütün sevgi ve hayranlığını iletme umdu.

Elain örgüsünü topladı. "Hadi gel. Güneş battı ve senin yatma zamanı geldi. Katrina."

Roran kendisini yanağından öpen Katrina'yı gönülsüzce bıraktı. "Sabah görüşürüz."

Onu dışarı kadar takip etmek istedi, ama Elain iğneli bir tonla, "Roran," deyince durdu. Narin yüzü sert ve haşindi.

"Evet?"

Elain, Katrina'nın kendilerini duyamayacağı üst kata çıkmasını bekledi. "Bu kıza verdiğin bütün sözler ve vaatler konusunda samimi olduğumu umuyorum, çünkü eğer değilsen bir meclis toplayıp seni bir hafta içinde sürgüne gönderirim."

Roran sersemlemişti. "Elbette samimiydim. Onu seviyorum."

"Katrina senin için sahip olduğu ve sevdiği her şeyden vazgeçti." Elain sarsılmaz bakışlarla ona baktı. "Genç bakirelere karşı sevgilerini tavuklara atılan arpalar gibi savuran adamlar tamdım. Genç kızlar için çeker, ağlar ve özel olduklarına inanırlar, ama erkekler için bu basit bir eğlencedir. Sen her zaman onurlu bir adam oldun, Roran, ama insanın eti en mantıklı inşam bile hoplayıp zıplayan bir alımağa veya kurnaz, kötü bir tilkiye dönüştürebilir. Sen bunlardan biri misin? Çünkü Katrina'nın ne bir aptala, ne dalavereciye, hatta ne de aşka ihtiyacı var; onun istediği kendisine bakacak bir erkek. Eğer onu terk edersen Carvahall'deki en yoksul insan olacak, arkadaşlarından ayrı yaşamak zorunda kalan, ilk ve tek dilencimiz olacak. Damarlarındaki kan izin verdiği sürece buna izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle," diye itiraz etti Roran. "Bunu yapmak için kalpsiz ya da daha kötü biri olmam gerekir."

Elain çenesini kaldırdı. "Kesinlikle. Çeyizini ve annesinin mirasını kaybetmiş olan bir kadınla evlenmek üzere olduğunu unutma. Katrina'nın mirasını kaybetmesinin ne anlama geldiğini biliyor musun? Parası, danteli, örtüleri, iyi idare edilen bir ev için gereken hiçbir şeyi olmayacak. Bu tür şeyler hepimizin sahip olduğu, Alagaesia'ya ilk yerleştiğimizden beri anneden kızına geçen şeylerdir.

Bizim değerimizi belirlerler. Mirası olmayan bir kız şey gibidir... şey..."

"Çiftliği veya işi olmayan bir adam," dedi Roran.

"Öyle. Sloan'ın Katrina'ya mirasını vermemesi acımasızlıktı, ama artık bu konuda yapacak bir şey yok. İkinizin de parası ve kaynağı yok. Bu ekstra zorluk olmadan da hayat zaten yeterince zor. Sıfırdan ve elinizde hiçbir şey olmadan başlayacaksınız. Bu durum seni korkutuyor ya da dayanılmaz görünüyor mu? Bu yüzden sana bir kez daha soruyorum –ve bana yalan söyleme, yoksa ikiniz de hayatlarınızın geri kalam boyunca buna pişman olacaksınız– ona karşı bir kızgınlık ya da kin duymadan ona bakacak mısın?"

"Evet."

Elain içini çekip iki toprak fincana kirişlerin arasında asılı duran tulumdan elma şarabı doldurdu. Tekrar masaya otururken birini Roran'a verdi. "O halde sana kendini Katrina'nın evini ve mirasını geri almasına adamanı tavsiye ederim, böylece o ve kızlarınız Carvahali'in kadınlarının arasında utanmadan kalabilir."

Roran soğuk elma şarabını içti. "O kadar uzun yaşarsak."

"Evet." Bir tutam sarı saçını geriye atıp başını iki yana salladı. "Sen zor yolu seçtin, Roran."

"Katrina'nın Carvahall'den ayrılmasını sağlamak zorundaydım."

Elain tek kaşını kaldırdı. "Demek konu buydu. Eh, bu noktada seninle tartışmam, ama neden nişanınızı Sloan'la bu sabahtan önce konuşmadın? Horst babamdan beni istediği zaman, daha beni vereceklerinden emin olmadan aileme on iki koyun, bir domuz ve sekiz dökme demirden şamdan verdi. Bu iş böyle yapılmalı. Kayınpederine vurmaktan daha iyi bir yol düşünmüş olabilirdin."

Roran'ın dudaklarından acı dolu bir kahkaha kaçtı. "Olabilirdim, ama bütün o saldırılar sırasında doğru zaman hiç gelmedi."

"Ra'zac altı gündür saldırmıyor."

Roran kaşlarını çattı. "Hayır, ama... şey... oh, bilmiyorum!" Düş kırıklığı içinde yumruğunu masaya vurdu.

Elain fincanını masaya bırakıp minik elleriyle Roran'ın ellerini sardı. "Sloan'la aradaki bu uçurumu şimdi, yılların kızgınlığı birikmeden kapatabilirsen Katrina'yla hayatn çok, çok daha kolay olur. Yarın sabah onun evine gidip seni bağışlaması için yalvarmahsın."

"Yalvarmam! Ona yalvarmam."

"Roran, dinle beni. Evinde huzur olması bir aylık yalvarmaya değer. Bunu deneyimlerimden biliyorum; kavga seni perişan etmekten başka bir işe yaramaz."

"Sloan Spine'dan nefret ediyor. Benimle bir ilişkisi olmasını istemeyecektir."

"Ama denemek zorundasın," dedi Elain içtenlikle. "Özrünü geri çevirse bile sen çaba harcamadığın için suçlanmazsın. Katrina'yı seviyorsan gururunu unut ve onun için doğru olanı yap. Senin hatan yüzünden onun acı çekmesine neden olma." Şarabını bitirdi, teneke kapla mumlan söndürdü ve Roran'ı tek başına karanlıkta bırakıp gitti.

Aradan geçen birkaç dakika sonra Roran kıpırdayabildi. Kolunu uzatıp tezgâhın kenarlarını hissetti, kapıyı bulup üst kata çıktı. Bütün bu süre içinde dengesini kaybetmemek için parmak uçlarını

oymalı duvarlardan ayırmadı. Odasına girince soyunup kendini boylu boyunca yatağa attı.

Kollarıyla yün dolu yastığını sararak gece evin içinde duyulan belli belirsiz sesleri dinledi: tavan arasındaki farenin kıpırtıları ve ara sıra attığı çığlıklar, gece soğuyan kirişlerin iniltileri, penceresine sürünen ve fısıldayan rüzgârın sesi ve... ve odasının dışındaki terlik hışırtıları.

Kapı tokmağının üstündeki mandalın yerinden çıktığını, kapının itiraz gıcirtısıyla birkaç santim aralandığını gördü. Karanlık bir gövde içeri süzüldü, kapı kapandı. Roran yüzüne sürtünen saçlarla gül yapraklarını andıran dudakları aynı anda hissetti. İçini çekti.

Katrina.

Gök gürültüsü Roran'ı uykusundan uyandırdı.

Yüzeye çıkmaya çalışan bir dalgıç gibi bilincini kazanmaya çalışırken yüzünde bir ışık parladı. Gözlerini açınca kapıda bir patlamayla birlikte koca bir deliğin belirdiğini gördü. Geniş delikten altı asker ve ardından iki Ra'zac içeri girdi. Boynuna bir kılıç dayandı. Yarandaki Katrina çığlık atarak battaniyeyi üstüne çekti.

"Kalk," diye emretti Ra'zac. Roran dikkatle ayağa kalktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Ellerini bağlayıp onu getirin."

Bir asker iple Roran'a yaklaştı, Katrina yeniden çığlık aüp adamların üstüne atıldı, ısırmaya, deli gibi tırmalamaya başladı. Keskin tırnaklan adamların yüzlerinde yarıklar açtı, küfreden askerleri kör eden kan izleri bıraktı.

Roran yere çöküp baltasını aldı, ayağa fırlayıp çekici başının üstüne kaldırdı ve bir ayı gibi kükredi. Askerler sırf sayı üstünlükleriyle onu bastırmak için üstüne atıldılar, ama çabaları boşunaydı: Katrina tehlikedeydi ve o yenilmezdi. Kalkanlar darbeleri altında eziliyor, zırhları acımasız silahı aranda parçalanıyor, miğferleri içe göçüyordu. İki adam yaralanmıştı ve üçü bir daha ayağa kalkamayacak şekilde yere yıkılmıştı.

Şangırtı ve patırtılar ev halkını uyandırmıştı; Roran koridorda bağırarak Horst ve oğullarını belli belirsiz duyuyordu. Ra'zac birbirine tıslayarak bir şeyler söyledikten sonra ileri atılıp Katrina'yı insanüstü bir güçle yakaladılar, ayaklanın yerden keserek odadan kaçular.

"Roran!" diye haykırdı Katrina.

Bütün enerjisini toplayan Roran geriye kalan iki adamı geçti. Koridora çıkınca Ra'zac'ın bir pencereye tırmandığını gördü. Üzerlerine atılıp yere inmek üzereyken sonuncu Ra'zac'a vurdu. Yukarı fırlayan Ra'zac, Roran'ın kolunu havada yakalayıp sevinçle cıvıladı, pis kokulu nefesini yüzüne üfledi. "Evet! İstediklerimiz senssin!"

Roran elinden kurtulmaya çalıştı, ama Ra'zac kıpırdamıyordu. Roran boşta kalan eliyle yaratığın başına ve omuzlarına vurdu; demir kadar serttiler. Umutsuz ve öfkeli Roran, Ra'zac'ın başlığını yakalayıp çekti, yüz hatlarını ortaya çıkardı.

Korkunç, işkence görmüş bir surat onun yüzüne doğru çığlık attı. Derisi böcek kabuğu gibi parlak siyahtı. Kafası keldi. Gözkapakları yumruk büyüklüğündeydi ve cilalı demirden yapılmış bir topuz gibi parlıyordu; gözünün akı ya da gözbebeği yoktu. Burun, ağız ve çenenin yerinde kalın bir gaga vardı ve ucu dikenli mor dilinin üstündü takırdıyordu.

Roran haykırıp ayaklarını pencerenin pervazına dayadı, kendini canavarın elinden kurtarmak için mücadele etti, ama Ra'zac karşı konulmaz bir şekilde onu evin içinden çekti. Katrina'nın yerde bağırarak ve mücadele etmekte olduğunu görebiliyordu.

Roran'ın dizleri çözüldükçe Horst yanında belirdi ve kolunu göğsüne doladı, onu olduğu yere sabitledi. "Birisini mızrak getirsin!" diye bağırdı. Roran'ı tutmaktan dolayı boynundaki damar fırlamıştı. "Bizi alt etmek için bu şeytan yumurtasından fazlası gerekir!"

Ra'zac son bir kez çekti, Roran'ı yerinden oynatmayı başaramayınca başını yana eğip, "Sssen bizimsin!" dedi. Kör edici bir hızla ileri atıldı. Ra'zac'ın gagasının sağ omzundaki kası deldiğini hisseden Roran acıyla uludu. Aynı anda bileği de çatırdadı. Ra'zac uğursuz bir kıkırtıyla onu bırakıp gecenin içinde kayboldu.

Roran ve Horst birbirlerine yaslanıp koridora serildiler. "Katrina'yı aldılar," diye inledi Roran. Sol kolunun üstünde –sağ kolu işe yaramaksızın asılı duruyordu– doğrulmaya çalışırken görüşü titreşip karardı. Albriech ve Baldor üzerlerinde kan lekeleriyle odasından çıkular. Geride yalnızca cesetler kalmıştı. Şimdi sekiz kişi öldürdüm. Roran çekicini alıp koridorda sendeleyerek yürüdü, ama beyaz geceliğinin içindeki Elain yolunu kesti.

İrileşmiş gözlerle ona baktı, sonra kolunu tutup duvara dayalı ahşap sandığın üstüne oturttu. "Gertrude'u görmelisin."

"Ama..."

"Bu kanama durmazsa bayılacaksın."

Sağ tarafına baktı; kıpkırmızı kandan sıırılsıklam olmuştu. "Ona bir şey yapmadan önce..." Acı hücum ederken dişlerini sıktı. "Katrina'yı kurtarmalıyız."

"Haklı; bekleyemeyiz," dedi Horst, üzerlerine doğru eğilerek. "Yarasını elinden geldiğince iyi bağla, gidelim." Elain dudaklarını sıkıp aceleyle dolaba gitti. Birkaç parça bezle geri dönüp Roran'ın parçalanmış omzunu ve kırık bileğini sardı. Bu arada Baldor ve Albriech askerlerin kalkanlarını ve kılıçlarını topladılar. Horst kendine yalnızca bir mızrak aldı.

Elain ellerini Horst'un göğsüne koyup, "Dikkatli olun," dedi. Oğullarına baktı. "Hepiniz."

"İyi olacağız, anne," diye söz verdi Albriech. Elain kendini gülümsemeye zorlayarak onları yanaklarından öptü.

Evden çıkıp Carvahall'in sonuna kadar gittiler. Orada ağaçtan yaptıkları duvarın açılmış ve nöbetçi Byrd'ün öldürülmüş olduğunu gördüler. Baldor çömelip cesedi inceledi, sonra boğulurcasına bir sesle, "Arkadan bıçaklanmış," dedi. Roran kulaklarındaki zonklama yüzünden onu zorlukla duyabiliyordu. Başını dönünce eve yaslandı ve nefes almaya çalıştı.

"Ho! Kim o?"

Carvahall'in çevresindeki diğer nöbetçiler öldürülen arkadaşlarının yanına toplanmış, kepenkleri kapalı fenerlerden bir grup oluşturmuşlardı. Horst alçak sesle saldırıyı ve Katrina'nın kaçırıldığını anlattı. "Bize kim yardım edecek?" diye sordu. Hızlı bir tartışmadan sonra beş adam onlara eşlik etmeyi kabul etti; gerisi duvarlardaki gediği korumak için orada kalacak ve köylüleri uyandıracaktı.

Roran doğrularak grubun başına doğru yürüdü. Tarlalardan geçip vadideki Ra'zac kampına doğru ilerlediler. Her adım büyük bir acıydı, ama önemli değildi; Katrina hariç hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir kez tökezledi ve Horst hiçbir şey söylemeden onu yakaladı.

Carvahall'den yarım mil uzaktayken Ivor alçak tepenin üstündeki bir nöbetçiyi işaret etti. Bu nöbetçi onların yolu uzatmalarına neden olacaktı. Birkaç metre ötede meşalelerin kırmızı parıltısı görünür hale geldi. Roran ilerlemelerini yavaşlatmak için sağlam kolunu kaldırdı. Sonra yere eğilip uzun otların arasında ilerlemeye başladı, bu arada bir tavşanı korkuttu. Adamlar Roran'ı takip ettiler. Roran sazların dibine gelince durup geriye kalan on üç askeri görmek için sazlardan oluşan perdeyi araladı.

Katrina nerde?

İlk geldikleri zamanın aksine askerler somurtkan ve bitkin görünüyorlardı; silahlarında ve zırhlarında çentikler oluşmuştu.

Çoğu üzerlerinde kurumuş kan lekeleri bulunan bandajlar takıyordu. Adamlar bir araya toplanmış alçak ateşin üzerinden iki Ra'zac'a –ikisi de başlığını takmıştı– bakıyordu.

Bir adam bağıırıyordu: "... yarımızdan çoğu kargıyla baltayı birbirinden ayıramayan ya da karınlarına gömülü olsa bile bir kılıcın sivri ucunu bulamayan, akrabalarıyla evlenmiş, balık beyinli tarla fareleri tarafından öldürüldü, çünkü sizde benim sancak yaverimin yansı kadar akıl yok! Galbatorix'in sizin çizmelerinizi yalaması umurumda değil, yeni bir komutanımız olana kadar hiçbir şey yapmıyoruz." Adamlar başlarıyla onayladılar. "İnsan olan bir komutan."

"Gerçekten mi?" dedi Ra'zac yumuşak bir sesle.

"Sizin gibi kamburlardan yeterince emir aldık, bütün o klik sesleriniz ve tıslamalarınız midemizi bulandırıyor! Ve Sardson'a ne yaptığınızı biliyorum, ama burda bir gece daha kalırsak karnımıza bir kılıç sokup bizim gibi kanayıp kanamadığımıza bakacağız. Ama kızı bırakabilirsiniz, o..."

Adam sözlerini bitirme fırsatı bulamadı, çünkü iri Ra'zac ateşin üstünden sıçrayıp dev bir karga gibi adamın omuzlarına bindi. Adam çığlık atarak bu ağırlığın altında çöktü. Kılıcını çekmeye çalıştı, ama Ra'zac gizli gagasıyla boynuna iki kez hamle yaptı ve adam hareketsiz kaldı.

"Biz bununla mı dövüşeceğiz?" diye mınıldandı Ivor, Roran'ın arkasından.

İki Ra'zac, adamın boynunu şapırtıyla yalarken askerler donup kalmışlardı. Siyah yaratıklar doğrulurken yıkıyormuş gibi yum ulu ellerini ovuşturup, "Evet, biz gidiyoruz. Eğer istiyorsanız kalın, takviye yalnızca birkaç gün uzakta," dediler. Ra'zac başlarını geriye atıp gökyüzüne doğru haykırmaya başladı. Feryat iyice tizleştikten sonra duyulmaz oldu.

Roran da yukarı baktı. Başta hiçbir şey görmedi, ama sonra Spine'in üzerinde ortaya çıkıp yıldızlan örten iki dikenli gölgeyi görünce isimsiz bir dehşet içini kapladı. Yaratıklar hızla yaklaştılar. Uğursuz varlıklarıyla gökyüzünün yarısını örtene kadar büyüdüler, büyüdüler. Ekşi bir rüzgâr havayı doldururken beraberinde Roran'ın öksürüp öğürmesine neden olan sülfürlü bir pus getirdiler.

Askerler de aynı şekilde etkilenmişlerdi; gömlek kollarını ya da örtülerini burunlarının üstüne tutarken küfürleri yankılandı.

Yukarıdaki gölgeler biraz durakladıktan sonra aşağıya doğru süzölmeye başladı, meşum bir karanlık kubbesi halinde kampa yaklaşmaya başladı. Titrek ışıklı meşaleler sönmek üzereydi, ama yine de çadırların arasına inmekte olan iki canavarı aydınlatacak kadar ışık vermeye devam ettiler.

Yeni doğmuş fareler gibi vücutları çıplak ve tüsüzdü. Derimsi tenleri fitilli göğüslerinin ve

karınlarının üstünü kaplıyordu. Biçimleri aklıktan ölen köpeklere benziyordu, yalnız arka ayakları bir kayayı ezecek kadar güçlü bir çıkıntı yapıyordu. Gittikçe daralan kafalarının arka tarafında ince bir ibik vardı. Karşısındaki uzun, düz, abanoz gaga avına saplanmak için yapılmıştı ve Ra'zac'inkine benzer soğuk, şişkin gözleri vardı. Hava, omuzlarından ve sırtlarından çıkan dev kanatların ağırlığı altında adeta eziliyordu.

Kendilerini yere atan askerler sinerek yüzlerini canavarlardan sakladılar. Yaratıklardan korkunç, yabancı bir zekâ yayılıyor, insanlardan çok daha eski ve çok daha güçlü bir ırkı gösteriyordu. Roran birden bu işin altından kalkamayacağını hissetti. Arkasındaki Horst adamlara fısıldayarak oldukları yerde kalmalarını ve gizlenmelerini, yoksa öldürüleceklerini söylüyordu.

Ra'zac yaratıklara selam verdi, sonra bir çadıra girip kucığında iplerle bağlı Katrina ve peşinde Sloan'la geri döndü. Sloan serbestçe yürüyordu.

Roran, Sloan'in nasıl yakalandığını anlayamayarak bakakaldı. Evi Horst'unkine yakın değil. Sonra birden kafasına dank etti. "Bize ihanet etti," dedi Roran hayretle. Durumun gerçek dehşeti içinde patlarken çekici tutan eli yavaşça yumruk halini aldı. "Byrd'ü öldürüp bize ihanet etti!" Öfke yaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Roran," diye mınıldandı Horst, yamna çömelerek. "Şimdi saldıramayız; bizi öldürürler. Roran... beni duyuyor musun?"

Daha ufak olan Ra'zac yaratığının omuzlarına atlayışını ve diğer Ra'zac'ın kendisine attığı Katrina'yı yakalayışını seyrederken uzaklardan gelen bir fısıltı halinde duyuyordu Horst'un sesini. Sloan şimdi üzgün ve korkmuş görünüyordu. Ra'zac'la tartışmaya başladı, başını iki yana sallayıp yeri işaret etti. Sonunda Ra'zac, ona bir tokat atıp bayılttı. Kasabı ikinci yaratığa yükleyen Ra'zac, "Burası yeniden güvenli hale gelince geri döneceğiz. Oğlanı öldürün, yoksa bunun bedelini hayatlarınızla ödersiniz," dedi. Sonra yaratıklar devasa bacaklarını esnetip gökyüzüne sıçradılar, bir kez daha yıldızlar tarlasındaki gölgeler haline geldiler.

Roran'ın söyleyecek sözü, hissedecek duygusu kalmamıştı. İyice yıkılmıştı. Yapılacak tek şey askerleri öldürmektir. Hücum etmek için ayağa kalkıp çekicini kaldırdı, ama ileri doğru bir adım atarken başı ve yaralı omzu aynı anda zonklamaya başladı, yer bir ışık patlamasıyla kayboldu ve Roran belirsizliğe gömüldü.

İkna Gücü

Roran, Horst'a dik dik baktı.

Baldor'un odasındaydılar. Roran yatakta doğrulmuş oturuyor, demirciyi dinliyordu. "Ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu Horst. "Sen bayıldıktan sonra saldıramazdık. Üstelik adamlar dövüşecek durumda değildi. Onları suçlayamam. O canavarlan gördüğümde ben bile dilimi ısmyordum." Horst dağınık saçlarını salladı. "Eski hikâyelerden birine çekildik, Roran ve ben bundan hiç hoşlanmadım." Roran donuk ifadesini bozmadı. "Bak, eğer istersen askerleri öldürebilirsin, ama önce gücünü kazanmalısın. Bir sürü gönüllün olacak; insanlar dövüşte sana güveniyor, özellikle dün gece yendiğin askerlerden sonra." Roran sessiz kalmaya devam edince Horst içini çekip sağlam omzunu sıvazladı, odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Roran gözlerini bile kırpmadı. Şimdiye kadar hayatta yalnızca üç şeyi umursamıştı: ailesi, Palancar Vadisi'ndeki evi ve Katrina. Ailesi geçen yıl yok edilmişti. Çiftliği yakılıp yıkılmıştı, ama arazisi duruyordu ve önemli olan da buydu.

Ama şimdi de Katrina gitmişti.

Bir hıçkırık boğazındaki demir yumrudan kaçmayı başardı. Özünü paramparça eden bir açmazla karşı karşıyaydı: Katrina'yı kurtarmanın tek yolu bir şekilde Ra'zac'ı takip etmek ve Palancar Vadisi'nden ayrılmaktı, ama Carvahall'i askerlere terk edemezdi. Ancak Katrina'yı da unutamazdı.

Kalbim ya da evim, diye düşündü buruk bir şekilde. İkisi de birbiri olmadan değersizdi. Askerleri öldürürse bu yalnızca Ra'zac'ın –ve belki Katrina'nın da– dönmesini engellerdi. Üstelik eğer takviye yoldaysa katliam anlamsızdı, çünkü onların gelişleri Carvahall'in ölümünün kesin işareti olacaktı.

Bağlı omzundan yeni bir acı patlaması yükselirken Roran dişlerini sıktı. Gözlerini kapadı. Umarım Sloan'ı da Quimby gibi yerler. O hain için hiçbir son korkunç olamazdı. Sloan için bildiği en ağır küfürleri sıraladı.

Carvahall'den ayrılacak kadar özgür olsam bile Ra'zac'ı nerde bulacağım? Nerde yaşadıklarını kim bilebilir? Galbatorix'in hizmetkârları konusunda kim bilgi verebilir? Bu sorunla uğraşırken içini bir umutsuzluk kapladı. Kendini İmparatorluk'un en büyük şehirlerinden birinde, kirli binaların ve yabancı kalabalığın arasında amaçsızca dolaşıp aşkından bir ipucu, bir belirti, bir tat bulmayı umduğunu hayal etti.

Umutsuzdu.

İki büklüm olup acısı ve korkusunun gücüyle inlerken gözyaşları sel olmuş akıyordu. Dünyanın perişanlığı dışında her şeye karşı gözlerini kapatarak ileri geri sallandı...

Aradan geçen sonsuz zaman içinde Roran iyice çökmüş, zayıf bir şekilde itiraz iniltileri koyuveriyordu. Gözlerini silip kendini derin, titrek bir soluk almaya, zorladı. Yüzünü buruşturdu. Ciğerleri çam parçalarıyla dolu gibiydi.

Düşünmek zorundayım, dedi kendi kendine.

Duvara yaslanıp –sırf iradesinin gücüyle– dizginlenmez duygularının her birini yavaş yavaş baskı altına almaya başladı ve kendini delirmekten kurtaran tek şeye itaat etmeye zorladı: mantığına.

Çabalarının şiddeti yüzünden boynu ve omuzları titriyordu.

Bir kez kontrolünü kazandıktan sonra aletlerini düzgün bir sıraya koyan usta bir zanaatkar gibi dikkatle düşüncelerini topladı. Yeterince yaratıcı olabilirim, bilgimin arasında bir yerlerde çözümü bulabilirim.

Ra'zac'ı havadan takip edemezdi. Bu çok açıktı. Birisinin ona onları nerede bulacağını söylemesi gerekiyordu. Soracağı insanlar arasında en fazla bilgiyi büyük olasılıkla Varden'liler biliyor olmalıydı. Ama onları bulmak da Ra'zac'ı bulmak kadar zordu ve onları aramak için zaman kaybedemezdi. Ancak... Kafasının içindeki minik ses ona durmadan tuzakçılardan ve tacirlerden duyduğu, Surda'nın gizlice Varden'i desteklediğine dair söylentileri hatırlatıyordu.

Surda. İmparatorluk'un dibinde yer alan ya da Roran'ın Alagaesia'nın haritasını hiç görmediği için öyle olduğunu duyduğu ülke. İdeal şartlarda at üstünde oraya varmak birkaç hafta sürerdi, askerlerden kaçması gerekirse daha uzun. Kuşkusuz en hızlı seyahat yolu sahilden güneye gemiyle gitmekti, ama bu da Toark Nehri'ne kadar inmesi, oradan da bir gemi bulmak için Teirm'e gitmesi anlamına gelirdi. Ve yine de askerler tarafından yakalanabilirdi.

"Belki, olabilir," diye mırıldandı sol yumruğunu açıp kapayarak. Teirm'in kuzeyindeki bildiği tek liman Narda'ydı, ama oraya ulaşmak için Spine'ı baştan başa geçmesi gerekirdi; bu tuzakçıların bile yaptığını duymadığı zorlu bir işti.

Sessizce küfretti. Varsayımda bulunmak anlamsızdı. Carvahall'i kurtarmaya çalışmalıyım, onu terk etmeye değil. Sorun şu ki, köyün ve geriye kalan herkesin sonunun geldiğine karar vermişti. Gözlerinin kıyısında yine yaşlar belirdi. Geriye kalanlar...

Ya... ya eğer Carvahall'deki herkes Narda'ya ve ordan da Surda'ya kadar bana eşlik ederse? İki isteğini aynı anda gerçekleştirmiş olurdu.

Bu fikrin cüreti onu sersemletti.

Çiftçileri tarlalarını, tüccarları dükkânlarını terk etmeye ikna edeceğini düşünmek sapkınlık, saygısızlıktı... ama... fakat bunun kölelik ya da ölümden başka alternatifi var mıydı? Varden İmparator'dan kaçanların sığınabileceği tek gruptu ve Roran asilerin bir köy dolusu yeni savaççıyı kabul etmekten memnuniyet duyacağından emindi, özellikle de savaşta kendilerini kanıtlamış oldukları için. Ayrıca köylüleri onlara götürerek Varden'in güvenini kazanabilirdi, böylece onlara güvenerek Ra'zac'ın yerini söylerlerdi. Belki onlar bana Galbatorix'in beni yakalamayı neden bu kadar umutsuzca istediğini açıklayabilirler.

Ama eğer planın başarılı olmasını istiyorlarsa yeni askerler Carvahall'e gelmeden önce yola çıkmalıydılar. Bu da demek oluyordu ki üç yüz insanı yola çıkmaya hazırlamak için yalnızca birkaç günleri kalmıştı. Lojistikleri düşünmek çok ürkütücüydü.

Roran yalnızca mantığın kimseyi gitmeye zorlamayacağını biliyordu; insanların duygularını harekete geçirmek, yüreklerinin derinliklerinde kimliklerinin ve yaşamlarının parçalarından vazgeçme ihtiyacını hissetmelerini sağlamak için Mesih gibi bir gayret göstermek gerekiyordu. Yalnızca içlerine korku salmak da yeterli değildi; çünkü korkunun genellikle tehlikede olanların daha sert dövüşmesine neden olduğunu biliyordu. Bunun yerine içlerine bir amaç ve kader hissi yerleştirmeyi, köylüleri kendisi gibi Varden'e katılmanın, Galbatorix'in zorbalığına direnmenin dünyadaki en soylu hareket olduğuna inandırmayı tercih ederdi.

Bunun için güçlüklerden yılmayacak, acıyla caymayacak ve ölümlle sönmeyecek bir tutku gerekiyordu.

Roran zihninde Katrina'nın kehribar rengi ciddi gözleriyle solgun ve bir hayalet gibi karşısında dikildiğini görüyordu. Teninin sıcaklığını hatırlıyordu, saçlarının tatlı kokusunu ve karanlığın örtüsü altında onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu. Sonra onun arkasında ailesi, arkadaşları ve Carvahall'de tanıdığı ölü ve diri herkesten oluşan uzun bir kuyruk belirdi. Eragon.. ve ben olmasaydım Ra'zac buraya asla gelmezdi. Katrina'yı onların ellerinden kurtarmam gerektiği gibi bu köyü de İmparator'un elinden kurtarmalıyım.

Bu hayalinden güç alarak yataktan çıkarken yaralı omzu yanıp sızlamaya başladı. Sendeleyip duvara dayandı. Sağ kolumu bir daha kullanabilecek miyim? Acının hafiflemesini bekledi. Hafiflemeyince dişlerini sıkıp doğruldu ve odadan çıktı.

Elain holde havluları katlıyordu. Şaşkınlıkla bağırdı. "Roran! Sen ne..."

"Gel," diye homurdandı Roran, yanından geçerek.

Baldor endişeli bir ifadeyle bir kapıdan çıktı. "Roran, ayağa kalkmamalısın. Çok fazla kan kaybettin. Sana yardım edeyim..."

"Gel."

Roran merdivenleri inerken arkasından geldiklerini duyuyordu. Horst ve Albriech kapıda durmuş konuşuyordu. Şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar.

"Gelin."

Sorulara aldırılmayarak ön kapıyı açtı ve akşamın solan ışığına çıktı. Yukarıdaki heybetli bir bulut kümesi altın ve mor renkle süslenmişti.

Küçük grubu yöneten Roran, Carvahall'in kıyısına kadar gitti; ne zaman bir kadın ya da adam görse tek heceli mesajını tekrarlıyordu. Çamura saplanmış bir direktteki meşaleyi çekti, dönüp tekrar kasabanın meydanına geldi. Burada direği ayaklarınınarasına saplayıp sol kolunu kaldırarak kükredi. "GEL!"

Köy sesiyle titredi. İnsanlar evlerinden, gölgeli sokaklardan çıkıp etrafına toplanırken çağırmaya devam etti. Çoğu meraklı, bazıları merhametli, bazıları hayran ve bazıları da öfkeliydi. Roran'ın sesi vadide tekrar tekrar yankılandı. Loring peşinde oğluyla geldi. Karşı yönden Birgit, Delwin, Fisk ve karısı Isold geliyordu. Morn ve Tara tavernadan birlikte çıkıp seyircilerin arasına kaüldü.

Carvahall'in büyük bölümü karşısında dikilirken Roran sessizdi, tırnakları avucuna batana kadar sol yumruğunu sıktı. Katrina. Elini kaldırarak açtı ve herkese kolundan damlayan kırmızı damlaları gösterdi. "Bu..." dedi. "Benim acım. İyi bakın, çünkü üzerimize yüklenen lanetli kaderi yenmediğimiz takdirde sizin de acımız olacak bu. Arkadaşlarınız ve aileleriniz zincirlerle bağlanacak, yabancı topraklarda köle olacaklar ya da gözlerinizin önünde öldürülecek, askerler acımasız kılıçlarıyla karınlarını deşecek. Sonsuza dek nadasta kalması için Galbatorix topraklarımıza tuz ekecek. Ben bunu gördüm. Bunu biliyorum." Kafese kapanmış bir kurt gibi dolaşüyor, öfkeyle bakıp başını sallıyordu. Dikkatlerini çekmişti. Şimdi onların içinde de kendisinininkine eş deliliği körüklemesi gerekiyordu.

"Babam her şeyin kutsallığını bozan bu yaratıklar tarafından öldürüldü. Kuzenim kaçtı. Çiftliğim yerle bir edildi. Yakında karım olacak kız, Byrd'ü öldürüp hepimize ihanet eden babası tarafından

kaçınıldı! Quimby'yi yediler, saman ahin Fisk ve Dehvin'in evleriyle birlikte yandı. Parr, Wyglif, Ged, Bardrick, Farold, Hale, Garner, Kelby, Melkolf, Albem ve Elmund: hepsi öldürüldü. Çoğunuz benim gibi yaralandınız, bu yüzden artık ailenize destek olamıyorsunuz. Her gün topraktan hayatımızı kazanmaya çalışmamız, doğanın kaprisleriyle başa çıkmaya çalışmamız zaten yeterince zor değil mi? Bu anlamsız işkenceye katlanmak zorunda kalmadan da Galbatorix'in aşın vergilerini ödemeye zorlanmamız yeterli değil mi?" Roran bir manyak gibi güldü, gökyüzüne doğru ulurken kendi sesindeki deliliği duydu. Kalabalıktaki kimse kıpırdamıyordu.

"Artık İmparator'un ve Galbatorix'in gerçek yapısını biliyorum; onlar kötüler. Galbatorix dünyadaki doğal olmayan bir bela. Süvarileri ve sahip olduğumuz huzuru, refahı mahvetti. Hizmetkârları antik bir çukurda doğan kötü şeytanlar. Peki, Galbatorix bizi topuğunun aranda ezmekten memnun mu? Hayır! Bütün Alagaesia'yı zehirlemek istiyor, bizi perişanlığın karanlığında boğmaya çalışıyor. Çocuklarımız ve onların torunları sonsuza dek onun karanlığının gölgesinde yaşayacak, onun keyfince işkence edeceği köleler, solucanlar, haşereler olacak. Yalnız..."

Roran köylülerin irileşmiş gözlerine baktı, üzerlerinde sahip olduğu kontrolün farkındaydı. Kimse onun söylediği şeyi dile getirmeye cesaret edememişti. Sesini bir fısıltı olacak kadar alçaktı: "Şeytana direnecek cesaretimiz varsa durum değişir."

"Askerlerle ve Ra'zac'la dövüştük, ama yalnız ölür ve unutulursak –ya da köleler olarak burdan götürülürsek– bunun bir anlamı olmaz. Burda kalamayız ve Galbatorix'in yaşamaya değer her şeyi yok etmesine izin veremeyiz. Onun zafer kazandığını görmektense gözlerimin oyulmasını, ellerimin kesilmesini tercih ederim! Ben savaşmayı seçiyorum! Mezarından çıkıp oraya düşmanlanmanın gömülmesini sağlamayı seçiyorum!"

"Carvahall'den ayrılmayı seçiyorum."

"Spine'ı geçip Narda'dan Surda'ya giden bir gemiye binip onlarca yıldır bizi zulümden kurtarmak için savaşan Varden'e katılacağım." Köylüler bu fikre şok olmuş gibi bakıyorlardı. "Ama yalnız gitmek istemiyorum. Benimle gelin. Benimle gelin ve kendiniz için daha iyi bir hayat kurma şansını yakalayın. Sizi buraya bağlayan prangalardan kurtulun." Roran dinleyenleri işaret etti, parmağını birer birer üstlerinde dolaştırdı. "Yüz yıl sonra ozanların dudaklarından hangi isimler dökülecek? Horst... Birgit... Kiselt... Thane; sizin destanlarınızı söyleyecekler. Carvahall Destanı'nı söyleyecekler, çünkü biz İmparator'a karşı gelecek kadar cesur olan tek köyüz."

Roran'ın gözlerinde gurur yaşları belirdi. "Alagaesia'dan Galbatorix lekesini temizlemekten daha soylu ne olabilir? Artık çiftliklerimizin tahrip edilmesi, öldürülmek ve yenilmek korkusu duymayacağız. Meşru krala armağan olarak gönderdiğimiz hariç topladığımız hasat bizim olacak. Nehirler ve akarsular altın akacak. Güvende, mutlu ve şişko olacağız!"

"Bu bizim kaderimiz."

Roran elini yavaşça yüzüne doğru kaldırdı, parmaklarını kanayan yaraların üstüne kapadı. Yaralı koluna doğru eğildi –sayısız insanın bakışıyla çarmıha gerilmiş gibiydi– ve konuşmasına verilecek tepkileri bekledi. Hiçbir tepki gelmedi. Sonunda devam etmesini istediklerini fark etti; davalan ve tasvir ettiği gelecekleri hakkında daha fazla şey duymak istiyordu.

Katrina.

Meşalesinin etrafına karanlık toplanmaya başlarken Roran doğrulup konuşmaya devam etti. Hiçbir şey gizlemedi, yalnızca düşüncelerini ve duygularını anlamaları için çabaladı, böylece onlar da onu

harekete geçiren amaç hissini paylaşabilirlerdi. "Bizim dönemimiz sona erdi. İleri doğru bir adım atıp bizim ve çocuklarımızın özgür yaşamasını istiyorsak Varden'e katılmamızdır." Konuşmasındaki öfkeli ve tatlı ton aynı orandaydı, ama her zaman seyircilerini büyüleyen coşkulu bir inançla konuşuyordu.

Hayal depoları tükendiğinde arkadaşlarının ve komşularının yüzlerine bakıp, "İki gün içinde yola çıkıyorum. Eğer istiyorsanız bana katılın, ama ben yine de gidiyorum," dedi. başını eğip ışığın altından uzaklaştı.

Tepedeki ay bulutların ardında zayıf bir ışıkla parlıyordu. Carvahall'de hafif bir rüzgâr esiyordu. Bir çatıda akımın yönüne doğru savrulan demir rüzgârgülü çatırdadı.

Kalabalığın içinden Birgit ışığa doğru çıktı, takılıp düşmemek için elbisesinin eteklerini topladı. Sakin bir hareketle şalını düzeltti. "Bugün biz gördük ki..." Durup başını iki yana salladı, sonra mahcup bir şekilde güldü. "Roran'dan sonra konuşmak çok zor. Plam hoşuma gitmedi, ama farklı bir nedenle olsa da gerekli olduğuna inanıyorum: Ra'zac'ı bulacak ve kocamın intikamını alacağım. Ve çocuklarımı da götüreceğim." Meşaleden geriye çekildi.

Sessiz bir dakika geçti, ardından Dehvin ve katısı Lenna kollarını birbirine dolayıp ileri çıktılar. Lenna Birgit'e bakıp, "İhtiyacımı anlıyorum, kardeşim," dedi. "Biz de intikam almak istiyoruz, ama ondan da öte geriye kalan çocuklarımızın güvende olmalarını istiyoruz. Bu nedenle gideceğiz." Kocaları öldürülen birkaç kadın öne çıkıp onunla aynı fikirde olduğunu söyledi.

Köylüler aralarında mırıldandılar, sonra sessiz ve hareketsiz kaldılar. Başka kimse konuyla ilgili konuşmaya istekli görünmüyordu. Bu çok önemli bir konuydu. Roran bunu anlıyordu. Kendisi bile hâlâ fikrinin etkilerini düşünüyordu.

Sonunda Horst meşaleye doğru gelip süzgülün bir yüzle alevlere baktı. "Daha fazla konuşmak iyi değil... Düşünmek için zamana ihtiyacımız var. Herkes kendisi için karar vermeli. Yarın... yarın yeni bir gün olacak. Belki o zaman durum daha farklı olur." başını sallayıp meşaleyi kaldırdı, sonra ters çevirip yerde söndürdü, herkesi ay ışığında evinin yolunu bulmaya zorladı.

Roran, anne babalarından birkaç adım geriden yürüyen Albriech ve Baldor'a katıldı. Kardeşlerden ikisi de Roran'a bakmıyordu. Onların bir şey söylememelerinden rahatsız olan Roran sordu. "Sizce başka gidecek var mı? Yeterince iyi miydin?"

Albriech havlar gibi güldü. "Yeterince iyiydin!"

"Roran," dedi Baldor garip bir sesle. "Bu gece bir Urgalı çiftçi olmaya ikna edebilirdin."

"Hayır!"

"Sözlerini bitirdiğinde mızrağımı kapıp senin arkandan Spine'a dalmaya hazırdım. Ama yalnız da olmadım. Soru kimin gideceği değil, kimin gitmeyeceği. Söylediklerin... daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

Roran kaşlarını çattı. Amacı insanların planını kabul etmesini sağlamaktı, şahsen kendisini takip etmelerini değil. Eğer durum bunu gerektiriyorsa, diye düşündü omuz silkerek. Yine de bu beklenti onu hazırlıksız yakalamıştı. Daha önce olsaydı kendisini rahatsız ederdi, ama şimdi, Katrina'yı kurtarıp köylüleri korumasına yardım edecek her şeye müteşekkirdi.

Baldor, babasına doğru eğildi. "Babam aletlerinin çoğunu kaybedecek." Albriech ciddi bir şekilde

başıyla onayladı.

Roran demircilerin eldeki işe göre gereken aletleri kendilerinin yaptığını ve bu aletlerin babadan oğula ya da ustadan işçisine geçen bir miras olduğunu biliyordu. Bir demircinin zenginliğinin ve becerisinin ölçüsü sahip olduğu aletlerinin sayısıydı. Horst'un bunları bırakması... Herkesin bırakması gerekenlerden zor olmayacaktır, diye düşündü Roran. Yalnızca Albriech ve Baldor'un babalarının mirasından yoksun kalacakları için üzülyordu.

Eve geri döndüklerinde Roran, Baldor'un odasına çekilip yatağa uzandı. Horst ve Elain'in hâlâ konuştuklarına dair belli belirsiz sesler duyuyordu. Carvahall'in her yerinde benzer tartışmaların yapıldığını, kendisinin –ve onların– kaderinin belirlendiğini düşünerek uykuya daldı.

Kalbe Giren Ok

Ceris ileri karakolundan ayrıldıklarından beri her gün, Eldor Gölü'nde ve sonra da Gaena Nehri'nde kürek çekerek kurulan ılık öğleden sonra hayalleriyle geçiyordu. Etraflarındaki su, Du Weldenvarden'in daha da derinlerine uzanan yeşil çamların oluşturduğu tünel boyunca çağlıyordu.

Eragon, Elflerle yolculuk yapmanın çok keyifli olduğunu düşünüyordu. Nari ve Lifaen sürekli gülüyor, kahkaha atıyor ve şarkı söylüyordu, özellikle de Saphira etraftayken. O yanlarındayken ne başka bir yere bakıyor ne de Saphira'dan başka bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Bununla birlikte, Elfler görünüşteki benzerliklerine rağmen insan değildiler. Sadece etten ve kandan doğan yaratıklara göre çok hızlı ve çok akıcı hareket ediyorlardı. Konuşurken genellikle dolambaçlı ifadeler ve Eragon'un kafasını daha da kanştıran vecizeler kullanıyorlardı. Neşe patlamaları arasında Lifaen ve Nari saatlerce sessiz kalıyor, yüzlerindeki huzurlu sevinç panltısıyla çevrelerini gözlüyorlardı. Eragon veya Orik bu düşünme süreçleri içinde onlarla konuşacak olurlarsa cevap olarak yalnızca bir iki sözcük alıyorlardı.

Onlara kıyasla Arya'nın ne kadar doğrudan konuşan ve açık sözlü olmasını takdir ediyordu Eragon. Aslında Arya, Lifaen ve Nari'nin yanındayken sanki kendi türünün yanında nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi huzursuz görünüyordu artık.

Kanonun pruvasındaki Lifaen omzunun üstünden geriye bakıp, "Söyle bana Eragon-finiarel... Halkın bu karanlık günlerde neler söylüyor?" diye sordu, "Ilirea'da duyduğum destanları ve şiirleri – gururlu krallarınızın ve kokomutanınızın bilgeliğini– hatırlıyorum, ama bu çok çok uzun zaman önceydi ve ziluümdeki hatıraları solan çiçekler gibi. Halkın başka hangi yeni çalışmaları yarattı?" Eragon, Brom'un tekrarladığı isimleri hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Lifaen onları duyunca başını küçümseyerek iki yana salladı ve şöyle dedi. "Çok fazla şey kaybedildi. Hiçbir saray şarkısı kalmadı ve gerçeği söylemek gerekirse Galbatorix'in gelişmesine izin verdiği hayal ürünü hikâyeler hariç, tarih veya sanat da kalmadı."

"Brom bir keresinde Süvarilerin çöküşünü anlatmışü bize," dedi Eragon savunmacı bir şekilde. Avda olan Saphira yüzünden gözlerinin önünde bir kütüğün üstünden atlayan bir geyik hayali belirdi.

"Ah, cesur bir adam." Bir an için Lifaen sessizce kürek çekti. "Biz de Çöküş'le ilgili şarkılar söyleriz... ama nadiren Vrael geçersiz kaldığında biz hayattaydık ve hâlâ yanık şehirlerimiz – Ewayena'nın kırmızı zambakları, Luthivira'nın kristalleri– ve öldürülen ailelerimiz için yas tutuyorduk. Zaman bu yaraların acısını hafifletmiyor, aradan binlerce yıl geçse ve güneşin kendisi ölüp dünyayı ebedi karanlıkta bıraksa belki."

Orik karşılık olarak homurdandı. "Cüceler için de durum böyle. Unutma, Elf, Galbatorix bizim tüm klanımızı yok etti."

"Biz de kralımız Evandar'ı kaybettik."

"Bunu hiç duymadım," dedi Eragon şaşırarak.

Lifaen suyun altındaki bir kayanın etrafından dolaşırken başını salladı. "Çok az kişi bilir. Brom bunu size anlatmış olabilirdi; son darbe indirildiğinde ordaydı. Vrael'in ölümünden önce Elfler onu yenmek için son bir girişimde bulunarak Ilirea ovalarında Galbatorix'le karşılaştı. Orda Evandar..."

"Ilirea nerde?" diye sordu Eragon.

"Orası Urû'baen, evlat," dedi Orik. "Eskiden Elf şehriydi."

Sözünün kesilmesinden rahatsız olmayan Lifaen konuşmaya devam etti: "Dediğin gibi Ilirea bizim şehirlerimizden biriydi. Ejderhalarla savaşımız sırasında orayı terk ettik ve yüzyıllar sonra. Kral Palancar'ın sürgün edilmesinin ardından insanlar orayı başkentleri olarak kabul ettiler."

"Kral Palancar mı? O da kim?" diye sordu Eragon. "Palancar Vadisi adını ondan mı aldı?"

Elf bu kez dönüp eğlenerek baktı ona. "Bir ağaçtaki yapraklar kadar sorun var, Argetlam."

"Brom da aym fikirdeydi."

Lifaen gülümsedi, sonra düşüncelerini topluyormuş gibi durakladı. "Ataların sekiz yüz yıl önce Alagaesia'ya vardığında çok uzak bölgelere kadar gidip yaşayacak uygun bir yer aradılar. Sonunda Palancar Vadisi'ne yerleştiler –ama o zamanlar adı bu değildi– çünkü orası bizim ya da Cücelerin talep etmediği, az sayıdaki savunulabilir yerlerden biriydi. Orda kralınız Palancar güçlü bir devlet kurmaya başladı.

"Sınırlarını genişletme girişimiyle bize karşı savaş açtı, oysa biz herhangi bir kışkırtmada bulunmamıştık. Bize üç kez saldırdı ve üçünde de adamlarını yok ettik. Gücümüz Palancar'ın soylularını korkuttu ve krallarına barış için yalvardılar. Kral onların tavsiyelerine aldırmadı. Sonra bize bir antlaşmayla geldiler ve biz de kralın haberi olmadan bu antlaşmayı imzaladık.

"Bizim yardımımızla Palancar tahttan indirilip sürüldü, ama o, ailesi ve tebaası vadiyi terk etmeyi reddetti. Biz onları öldürmek istemediğimiz için Süvarilerin Palancar'ı izlemesi ve tekrar iktidara gelmesinden veya Alagaesia'daki başka kimseye saldırmayacağından emin olmak için Ristvak'baen Köprüsü'nü inşa ettik.

"Aradan kısa bir süre geçtikten sonra Palancar, doğanın seyrini beklemek istemeyen oğlu tarafından öldürüldü. Ondandır suikast, ihanet ve diğer ahlâksızlıklardan oluşan aile politikaları Palancar Hanedanı'nın eski görkeminin gölgesine soktu. Ama torunları oradan hiç ayrılmadı. Bu yüzden Therinsford ve Carvahall'de kralların kam hâlâ akmaya devam ediyor."

"Anlıyorum," dedi Eragon.

Lifaen tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Senin sandığından daha büyük bir önemi var bunun. Benzer anlaşmazlıklar önlemek için nurin'in –baş Süvari olarak Vrael'in öncülü– insanların Süvari olmasına izin vermeye ikna eden olay buydu."

Orik havlarcasına güldü. "Bu biraz tartışmaya yol açmış olmalı."

"Pek tutulan bir karar değildi," diye itiraf etti Lifaen. "Şimdi bile bu kararın bilgelğine dair bazı sorular var. Amirin ve Kraliçe Dellanir arasında öyle anlaşmazlıklara yol açtı ki Amirin hükümetimizden ayrıldı ve bağımsız bir varlık olarak Vroengard'da Süvarileri kurdu."

"Ama eğer Süvariler sizin hükümetinizden ayrıldıysa barışı gerektiği gibi nasıl sağlayabiliyorlardı?" diye sordu Eragon.

"Sağlayamadılar," dedi Lifaen. "Kraliçe Dellanir, Süvarileri bütün lord ve krallardan bağımsız hale getirmenin bilgelliğini görene ve Du Weldenvarden'e girişlerini tekrar güvence altına alana kadar bu olmadı. Yine de herhangi bir otoritenin onunkinin üstüne geçmesi fikri onu hiç memnun etmedi."

Eragon kaşlarını çatı. "Ama işin bütün anlamı bu değil miydi?"

"Evet.. ve hayır. Süvarilerin farklı hükümetlerin ve ırkların başarısızlıklarını denetlemeleri gerekiyordu, ama denetçileri kim denetleyecekti? Düşüşe neden olan «sorunun ta kendisiydi bu. Süvarilerin kendi sistemi içindeki kusurlarını görecek kimse yoktu, çünkü onlar denetlemenin üstündeydiler, bu yüzden yok oldular."

Eragon suda kürek çekti –önce bir tarafta, sonra diğer tarafta– sonra Lifaen'in sözlerini düşündü. Akınıyı çaprazlama kesen küreği ellerinde titriyordu. "Kral veya kraliçe olarak Dellanir'den sonra kim geldi?"

"Evandar. Tahta beş yüz yıl önce çıktı –Dellanir sihrin gizemini incelemek için tahttan vazgeçtiğinde– ve ölümüne kadar inmedi. Şimdi onun eşi Islanzadi bizi yönetiyor."

"Bu..." Eragon ağzı açık bir şekilde kalakaldı. Olanaksız diyecekti, ama sonra bu ifadenin kulağa ne kadar gülünç geldiğini fark etti. Onun yerine, "Elfler ölümsüz müdür?" diye sordu.

Lifaen yumuşak bir sesle konuştu. "Bir zamanlar senin gibiydik, hayat dolu, fani ve sabah çiği kadar kısa ömürlü. Şimdi hayatlarımız yavan yıllar boyunca bitmek bilmez şekilde uzadı. Evet, ölümsüzüz."

"Ölümsüz hale mi geldiniz? Nasıl?" Eragon, onu ayrıntılar için zorlarsa da Elf daha ayrıntılı konuşmadı. Sonunda Eragon sordu. "Arya kaç... kaç yaşında?"

Lifaen parlak gözlerini üzerine dikip şaşırtıcı bir keskinlikle Eragon'u inceledi. "Arya mı? Onunla neden ilgileniyorsun?"

"Ben..." Eragon kekeleydi, birden ne diyeceğini bilemedi. Arya'ya karşı duyduğu çekim hissi, onun Elf olduğu gerçeğiyle birbirine karışıyordu ve yaşı her neyse Eragon'unkinden çok daha fazla olmalıydı. Beni bir çocuk olarak görüyor olmalı. "Bilmiyorum," dedi dürüst bir şekilde. "Ama benimle Saphira'nın hayatını kurtardı ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Böyle bir soru sorduğum için utanıyorum," dedi Lifaen her sözcüğü dikkatle telaffuz ederek. "Bizim türümüzde birilerinin ilişkilerine burnunu sokmak kabalıktır... Yalnız şunu söylemeliyim ki, Orik'in de benimle aynı fikirde olduğuna inanıyorum, yüreğini korursan iyi edersin. Şimdi gönlünü birine kaptıracak zaman değil, üstelik bu uygun biri olmaz."

"Evet," diye onayladı Orik.

Kan yüzüne hücum ederken Eragon sıcaktan bayılacakmış gibi oldu, sanki sıcak donyağı içinde eriyordu. O daha bir şey söyleyemeden Saphira aklına girip şöyle dedi: şimdi dilini korumanın zamanı. Niyetleri iyi. Hakaret etmek istemediler.

Eragon derin bir nefes alıp mahcubiyetinin hafiflemesini bekledi. Onlarla aynı fikirde misin?

Bence sen aşk dolusun ve bu duyguna karşılık verecek birini arıyorsun, Eragon. Bunda utanılacak bir şey yok.

Eragon, onun sözlerini hazmetmek için mücadele etti, sonra, yakında gelecek misin, diye sordu.

Şimdi geliyorum.

Dikkatini çevresine veren Eragon, Elfin ve Cücenin kendisini seyrettiğini gördü. "Endişenizi anlıyorum... Ve yine de soruma cevap verilmesini istiyorum."

Lifaen bir an için tereddüt etti. "Arya oldukça genç. Süvarilerin yok edilmesinden bir yıl önce

doğdu."

Yüz yaşında! Böyle bir rakam bekliyor olsa da Eragon yine de şok olmuştu. Bunu boş bir yüz ifadesinin ardına gizleyerek düşündü, benden büyük torunları olabilirdi! Bu konuyu birkaç dakika düşündü, sonra dikkatini dağıtmak için, "İnsanların Alagaesia'yı sekiz yüz yıl önce keşfettiklerini söylemiştin. Ama Brom bizim Süvarilerin kurulmasından üç yüz yıl sonra geldiğimizi söylemişti ki, bu da bin yıl yapıyor," dedi.

"Bizim hesaplarımıza göre iki bin yedi yüz dört yıl," diye belirtti Orik. "Eğer yirmi savaşıncının bulunduğu tek bir gemiyi insanların Alagaesia'ya 'varışı' olarak görüyorsan Brom haklıydı. Güneyde, şu anda Surda'nın bulunduğu yerde karaya çıktılar. Keşiflerde bulunurlarken onlarla taraştık ve hediye alışverişinde bulduk, ama sonra gittiler ve nerdeyse iki bin yıl boyunca veya Kral Palancar peşinde filosuyla gelene dek bir daha hiç insan görmedik. İnsanlar o zamana kadar bizi tamamen unutmuşlardı, yalnız geceleri çocuklarla avlanan kıllı dağ-adamlarına dair hikâyeler hariç. Peh!"

"Palancar'ın nerden geldiğini biliyor musun?" diye sordu Eragon.

Orik kaşlarını çatıp bıyığının ucunu kemirdi, sonra başını iki yana salladı. "Tarihimizin söylediğine göre ülkeleri çok güneyde, Beor Dağları'nın ötesindeydi; onun göçü savaş ve kıtlığın bir sonucuydu."

Bu fikirle heyecanlanan Eragon, "Demek başka yerde Galbatorix'e karşı bize yardım edebilecek ülkeler var," dedi.

"Olabilir," dedi Orik. "Ama onları bulmak ejderha sırtında bile çok zor olur ve bizimle aynı dili konuştuklarını sanmıyorum. Hem bize kim yardım etmek ister ki? Varden'in başka bir ülkeye sunabilecek çok az şeyi var ve binlerce olmasa bile yüzlerce kişilik bir gücü millerce uzaktan getirmeyi bir kenara bırak, bir orduyu Farthen Dûr'dan Urû'baen'e geçirmek bile yeterince zor."

"Seni zaten bırakamayız," dedi Lifaen, Eragon'a.

"Ben yine de..." Saphira peşinde onu yuvalarından kovmaya kararlı olan bir yığın öfkeli karga ve serçeyle nehrin üstünde belirince Eragon sustu. Aynı anda dalların arasında saklanan sincap ordularının çığlıkları da havayı doldurdu.

Lifaen neşeyle gülüp haykırdı. "Ne kadar güzel, değil mi? Pullarının ışığı nasıl yansıttığını görüyor musunuz? Dünyada bu görüntüye eşdege bir manzara yoktur." Benzeri ifadeler Nari'den de duyuldu.

"Bu dayanılmaz bir şey," diye mırıldandı Orik sakalının arasından. Eragon gülümsemesini bastırdı, ama Cüceyle aynı fikirdeydi. Elfler, Saphira'ya övgüler yağdırmaktan hiç bıkmıyorlardı.

Birkaç iltifatın kötü bir yanı yoktur, dedi Saphira. Dev bir şapırtıyla suya inip bir serçeden kaçmak için başını suya daldırdı.

Elbette yoktur, dedi Eragon.

Saphira suyun altından ona baktı. Benimle alay mı ediyorsun?

Eragon kıkırdayıp konunun geçmesini bekledi. Diğer kanoya bakıp Arya'nın kürek çektiğini gördü, sırtı dümdüzdü, yosun tutmuş ağaçların altındaki alacalı ışık ağının arasından geçerken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Ciddi ve karamsar halini görünce Eragon, onu rahatlatmak istedi. "Lifaen," dedi, Orik'in duymaması için alçak sesle. "Neden Arya bu kadar... mutsuz? Sence..."

Lifaen'in kızılımsı kahverengi tuniğinin altındaki omuzları kasıldı, Eragon'un zorlukla duyabileceği

bir sesle, "Arya Drötningu'ya hizmet etmekten dolayı onur duyuyoruz," dedi. "Bizim halkımıza göre o hayal edemeyeceğin kadar büyük acılar çekti. Biz onun Saphira'yla başardığı şeyi kutluyoruz ve rüyalarımızda onun fedakârlığı... ve kaybı için ağlıyoruz. Ama onun acılan ona ait ve ben izni olmadan bunları açıklayamam."

Eragon gecelik kamp ateşlerinin yanında otururken –tavşan kürkü gibi yumuşak yosun parçasını okşuyordu– ormanın derinlerinden gelen bir karmaşa duydu. Saphira ve Orik'le bakışarak Zar'roc'unu çekti, sese doğru süründü. .

Küçük bir uçurumun kenarında durup karşı tarafa baktı, kanadı kırık bir şahinin inci çiçeklerinin üstünde debelendiğini gördü. Yırtıcı kuşunu görünce donup kaldı, sonra gagasını açıp havayı yırtan bir çığlık kopardı.

Uçamamak ne korkunç bir kader, dedi Saphira.

Arya gelip şahini gördü, sonra yayını gerip şaşmaz bir atışla hayvanı göğsünden vurdu. Eragon başta onun bunu eti için yaptığını sandı, ama Arya ne kuşu ne de oku almak için bir harekette bulundu.

"Neden?" diye sordu.

Arya yüzünde sert bir ifadeyle yayının ipini çözdü. "İyileştiremeyeceğim kadar yaralıydı ya bu gece ya da yarın ölecekti. Bu doğanın işi. Onun saatlerce acı çekmesini önledim."

Saphira başını eğip burnuyla Arya'nın omzuna dokundu, sonra kuyruğu ağaç kabuklarına sürünerek kamp yerine geri döndü. Eragon da onu takip ederken Orik kolunu çektişirince söylediğini duymak için Cüceye doğru eğildi. "Bir Elften asla yardım isteme; ölmenin daha iyi olacağına karar verebilirler, eh?" dedi.

Dagshelgr Duası

Eragon bir önceki günden yorgun olmasına rağmen Elflerden birini uyurken yakalama girişimiyle kendini erken kalkmaya zorladı. Elflerin ne zaman kalktığını –ya da hiç uyuyup uyumadıklarını– keşfetmek bir oyun haline gelmişti, çünkü daha hiçbirini gözleri kapalıyken görmemişti. Bugün de bir istisna değildi.

"Günaydın," dedi Nari ve Lifaen tepesinden. Eragon başını arkaya doğru eğip bakınca ikisinin de bir çam ağacının on beş metre yukarıdaki dalına tünediklerini gördü. Bir kedi zarafetiyle daldan dala atlayan Elfler yanına indiler.

"Nöbet tutuyorduk," diye açıkladı Lifaen.

"Ne için?"

Arya bir ağacın arkasından dolaşıp, "Benim korkularım için," dedi. "Du Weldenvarden'de pek çok tehlike vardır, özellikle bir Süvari için. Burda bin yıldır yaşıyoruz ve eski büyüler hâlâ beklenmedik yerlerde bulunuyor; sihir havaya, suya ve toprağa nüfuz ediyor. Bazı yerlerde hayvanları etkiliyor. Bazen ormanda bazı garip hayvanlar dolaşıyor ve hepsi de dost değil."

Eragon, "Onlar..." derken gedwey ignasia titreşti. Gannel'in verdiği kolyedeki gümüş çekiç göğsünde ısındı ve tılsımın büyüünün gücünü tükettiğini hissetti.

Birisi onu kristal bakışla görmeye çalışıyordu.

Bu Galbatorix mi, diye merak etti korkarak. Kolyeyi yakalayıp gömleğinden çıkardı çok zayıf hale gelirse koparıp atmaya hazırdı. Kampın diğer ucundaki Saphira yanına koşup onu kendi enerji deposuyla güçlendirdi. Bir dakika sonra çekiçteki ısı kayboldu,

Eragon'un tenine değerken soğudu. Eragon kolyeyi avucunda havaya zıplattıktan sonra giysilerinin arasına soktu. Düşmanlarımız bizi arıyor, dedi Saphira.

Düşmanlarımız mı? Du Vrangr Gata'dan biri olamaz mı?

Hrothgar, Gannel'e sana bu kolyeyle büyü yapmasını emrettiğini Nasuada'ya söylemiştir herhalde... Hatta bu fikir en başında Nasuada'dan çıkmış olabilir.

Eragon olanları anlatınca Arya kaşlarını çattı. "Bu da bizim Ellesmera'ya bir an önce varmamızı ve senin eğitimine başlamanı daha da önemli hale getiriyor. Alagaesia'daki olaylar hızla ilerliyor ve ben senin çalışmaların için yeterli zaman kalmayacağından korkuyorum."

Eragon bu konuyu biraz daha konuşmak istiyordu, ama kamp yerinden ayrılmak için acele ederlerken bu fırsatı kaybetti. Eşyalar kanolara yüklendi, ateş söndürüldü ve Gaena Nehri'ne doğru yola çıktılar.

Yalnızca bir saat ilerlemişlerdi ki Eragon nehrin genişleyip derinleştiğini fark etti. Birkaç dakika sonra Du Weldenvarden'i korkunç homurtusuyla dolduran bir şelaleye vardılar. Büyük şelale otuz metre yüksekliğindeydi ve tırmanması olanaksız bir taş yüzeyden aşağı akıyordu. "Burayı nasıl geçeceğiz?" Serin serpintiyi yüzünde hissedebiliyordu.

Lifaen sol kıyıyı işaret etti, şelaleden biraz uzakta dik bir yamaca tırmanan bir patika vardı. "Nehrin düzeleceği yere kadar kanoları ve malzemeleri bir fersah taşımamız gerekiyor."

Beşi kanoların oturma yerlerinin altına bağlanan yığınları çözüp malzemeleri bölüştüler. "Ihh," dedi Eragon sırt çantasına doldurduğu eşyaları kaldırırken. Normalde yürürken taşıdığı ağırlığın iki katıydı bu.

Senin yükünü nehrin yukarsına uçurabilirim... hepsini, dedi Saphira, çamurlu kıyıya çıkıp silkelenerek kendini kuruturken.

Eragon, onun önerisini tekrarlarlarken Lifaen dehşete kapılmış görünüyordu. "Bir ejderhayı yük hayvanı olarak kullanmayı asla düşünmeyiz. Bu sana –ve bir Shur'tugal olarak sana Eragon– yapılan bir onursuzluk olur. Ve misafirperverliğimizi zedeler."

Saphira homurdanınca burun deliklerinden bir alev çıktı ve nehrin yüzeyindeki sudan bir buhar bulutu yükseldi. Bu saçmalık. Pullu bacağını Eragon'un yanından geçirip pençelerini çantaların omuz kayışlarına geçirdi, sonra havalandı. Yakalayabilerseniz yakalayın beni!

Alaycı kuşun ötüşünü andıran berrak bir kahkaha sessizliği bozdu. şaşıran Eragon dönüp Arya'ya baktı. Onun kahkaha attığını ilk kez duyuyordu; bu sese bayılmıştı. Arya, Lifaen'e gülümseyerek baktı. "Bir ejderhaya neyi yapıp neyi yapamayacağını söyleme cüretinde bulunacaksan öğrenmen gereken çok şey var."

"Ama onursuzluk..."

"Eğer Saphira bir şeyi kendi isteğiyle yapıyorsa bu onursuzluk olmaz," dedi Arya. "şimdi, daha fazla zaman kaybetmeden yola devam edelim."

Bu zorlamanın sırtındaki acının tetiğini çekmemesini uman Eragon, Lifaen'le birlikte kanosunu kaldırıp omzunun üstüne yükledi. Yolda kendisine rehberlik etmesi için Elfe güvenmek zorundaydı, çünkü kendisi yalnızca ayaklarının altındaki yeri görebiliyordu.

Bir saat sonra tepeye çıktılar ve tehlikeli beyaz suların ötesine, Gaena Nehri'nin yine sakin ve cam gibi aktığı yere yürüdüler. Sığ yerlerde balık tutmakla meşgul olan Saphira üçgen biçimindeki kafasını balıkçıl kuşu gibi suya sokarak onları bekliyordu.

Arya, ona seslenerek, Eragon'la ikisine birden, "Bir sonraki dönemecin ardında Ardwen Gölü ve onun batı kıyısında en büyük şehirlerimizden olan Silthrim bulunuyor. Orayı geçince Ellesmera'yla aramızda büyük bir orman kalıyor. Silthrim yakınlarında pek çok Elfe karşılaşacağız. Ama Kraliçe Islanzadi'yle konuşana kadar ikinizin de görölmesini istemiyorum," dedi.

Neden, diye sordu Saphira, Eragon'un düşüncelerini yansıtarak.

Arya müzikal ses tonuyla, "Varlığın bizim krallığımız için büyük ve Müthiş bir değişikliği temsil ediyor, böylesi değişiklikler hassas bir şekilde gerçekleştirilmediği takdirde tehlikeli olabilirler. Sizinle ilk tartışan kraliçe olmalı. Değişimi denetleyecek yetkiye ve bilgeliğe bir tek o sahip," dedi.

"Ona çok büyük saygı duyuyor gibi konuşuyorsun," diye yorumda bulundu Eragon.

Bu sözler üzerine Lifaen ve Nari durup temkinli bakışlarla Arya'ya baktı. Arya'run yüzünde boş bir ifade belirdi, sonra gururla doğruldu, "o bizi iyi yönetiyor... Eragon, Tronjheim'dan beri başlıklı bir pelerin taşıdığını biliyorum. Kimsenin senin yuvarlak kulaklarını görüp insan olduğunu anlamaması için onu takar mısın?" Eragon başıyla onayladı. "Ve Saphira, gün boyu gizlenip gece bize yetişmelisin. Ajihad İmparatorluk'ta öyle yaptığını söylemişti bana."

Ve her dakikasından nefret etmişim, diye kükredi.

"Yalnızca bugün ve yarın için. Ondan sonra Silthrim'den yeterince uzaklaşmış oluruz ve önemli biriyle karşılaşma konusunda endişelenmemiz gerekmez," diye söz verdi Arya.

Saphira mavi gözlerini Eragon'a çevirdi. İmparatorluk'tan kaçtığımızda seni korumak için her zaman yanında kalacağıma yemin ettim. Ne zaman yanından ayrısam kötü şeyler oluyor: Yazuac, Daret, Dras-Leona, küle tacirleri.

Teirm'de bir şey olmadı.

Ne demek istediğimi biliyorsun! Sakat sırtın yüzünden kendini koruyamayacağın için yanından ayrılmayı hiç istemiyorum.

Arya ve diğerleri beni korur. Öyle değil mi?

Saphira tereddüt etti. Arya'ya güveniyorum. Dönüp uzaklaştı, nehir kıyısında yürüdü, bir an için oturdu, sonra geri döndü. Pekâlâ. Arya'ya kabul ettiğini bildirdi, ama bir eklemeye bulundu, o sırada Silthrim'in ortasında bile olsanız bir geceden daha fazla beklemem.

"Anlıyorum," dedi Arya. "Karanlık bastıktan sonra uçarken bile dikkatli olmalısın, çünkü Elfler en karanlık gecelerde bile rahatça görebilirler. Tesadüfen görülürsen, sihirle saldırıya uğrayabilirsin."

Harika, diye yorumda bulundu Saphira.

Orik ve Elfler kanoları yeniden yüklerken, Eragon ve Saphira loş ormanı keşfe çıkıp uygun gizlenme yerleri aradılar. Etrafında kaya parçalarının olduğu, dibinde yumuşak çam iğnelerinin bir yatak oluşturduğu bir çukur buldular. Saphira çukura kıvrılıp başıyla işaret etti. Git artık. Ben iyiyim.

Eragon, onun boynuna sarıldı –sivri dikenlerinden uzak durarak– ve arkasına bakarak isteksizce oradan ayrıldı. Nehre vardığında yolculuklarına devam etmeden önce pelerini taktı.

Ardwen Gölü görüş alanlarına girdiğinde hava hareketsizdi, pürüzsüz ve düz su kitlesi ağaçlarla bulutlan mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. İllüzyon o kadar kusursuzdu ki Eragon bir pencereden başka bir dünyaya bakıyormuş ve ilerlemeye devam ederlerse kanoların yansıyan gökyüzüne düşeceklermiş gibi hissediyordu. Bu düşünceyle ürperdi.

Puslu uzaklarda, huş ağacı kabuğundan yapılmış sayısız tekne Elflerin gücüyle inanılmaz hızlara ulaşarak iki kıyı boyunca ilerliyordu. Eragon başını eğip yüzünü örtmesi için başlığını indirdi.

Aralarındaki mesafe arttıkça Saphira'yla arasındaki bağ daha da zayıflıyordu, artık yalnızca ince bir düşünce bağı bağlıyordu onları. Akşama kadar zihnini ne kadar zorlarsa zorlasın Saphira'nın varlığını hissedemeyecekti. Birdenbire Du Weldenwarden çok daha yalnız ve ıssız görünmeye başladı gözüne.

Hava karanırken bir mil ötede beyaz ışık yığınları –ağaçların arasına makul yüksekliklere asılmıştı– görünmeye başladı. Kıvılcımlar dolunayın gümüş parlaklığıyla aydınlanırken gecenin içinde ürkütücü ve esrarengiz bir görüntü sergiliyorlardı.

"İşte Silthrim," dedi Lifaen.

Belli belirsiz bir şapırtıyla koyu renk bir tekne yanlarından geçip karşı yöne ilerledi. Dümendeki Elf, "Kvetha Fricai," diye mırıldandı.

Arya kanosunu Eragon'unkinin yanına getirdi. "Bu gece burda kalacağız."

Archven Gölü'nden uzakta, toprağın üzerinde uyunacak kadar kuru o' an bir yerde kamp kurdular.

Sivrisineklerin vahşi saldırılarından yüzünden Alya koruyucu bir büyü yaptı, böylece yemeklerini rahatça yediler.

Yemekten sonra beşi ateşin etrafına oturup altın rengi alevleri seyreden Eragon başını bir ağaca yaslayıp gökyüzünden kayan meteora baktı. Uykudan gözleri kapanmak üzereyken Silthrim'den gelen bir kadın sesi ormanın içinden geçerek onlara ulaştı. Yumuşak bir tüy gibi kulağının içine sürünen bir fısıltıydı bu. Kaşlarını çatıp doğruldu, zayıf fısıltıyı daha iyi duymaya çalıştı.

Yeni yakılan bir ateşin canlanırken çıkardığı duman gibi ses de yükseldi, ta ki orman vahşi bir kendinden geçmeyle yükselip alçalan muzip, kıvrak bir melodiyle dolana kadar. Doğal olmayan şarkıya başka sesler de katıldı, orijinal melodiyi yüzlerce çeşitlemeyle süsledi. Hava, baştan çıkarıcı müziğin dokusuyla titreşiyor gibiydi.

Kaprisli notalar Eragon'un omurgasından aşağıya doğru bir sevinç ve korku sarsıntıları gönderdi; duyularını köreltti, onu kadife gecenin derinliklerine çekti. Büyüleyici notalarla baştan çıkan Eragon ayağa fırladı, ormana dalıp sesin kaynağını bulana kadar aramaya, ağaçların ve yosunların arasında dans etmeye, Elflerin cümbüşüne katılmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama kıpırdamaya fırsat bulamadan Arya kolunu yakalayıp yüzüne bakması için Eragon'u döndürdü.

"Eragon! Zihnini temizle!" Eragon boş bir çabayla kendini kurtarmak için mücadele etti. "Eyddr eyreya onr!" Kulaklarını boşalt! O zaman her şey sessizleşti, sanki sağır olmuştu. Mücadele etmeyi bırakıp etrafına bakındı, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ateşin öteki tarafındaki Lifaen ve Nari sessizce Orik'le güreşiyordu.

Eragon konuşan Arya'nın ağzının oynadığını gördü, sonra birden sesi pat diye geri geldi, artık müziği duymuyordu. "Ne?.." diye sordu şaşırarak.

"Bırakın beni," diye kükredi Orik. Lifaen ve Nari ellerini kaldırıp geri çekildiler.

"Bizi bağışla, Orik-vodhr," dedi Lifaen.

Arya Silthrim'e doğru baktı. "Günleri yanlış saymış olmalıyım; Dags-helgr sırasında şehrin yakınında olmak istemezdim. Şenliklerimiz, kutlamalarımız ölümlüler için tehlikelidir. Antik dilde şarkı söyleriz ve sözler bizim için bile direnmesi zor tutku ve özlem büyüleri yapar."

Nari huzursuzca kıpırdandı. "Ormanda olmalıyız."

"Öyle," dedi Arya. "Ama görevimizi yapıp bekleyeceğiz."

Sarsılan Eragon ateşe yaklaşarak Saphira'nın yanında olmasını diledi; Saphira'nın onu müziğin etkisinden koruyacağından emindi. "Dags-helgr'in anlamı ne?" diye sordu.

Arya bağdaş kurup onun yanına oturdu. "Ormanı sağlıklı ve bereketli kılmak içindir. Her bahar ağaçlar, bitkiler ve hayvanlar için şarkı söyleriz. Biz olmasak Du Weldenvarden'in büyüklüğü şimdikinin yarısı kadar olurdu." Onun sözlerini vurgulamak istercesine kuşlar, geyikler, sincaplar – kırmızı ve siyah– çizgili porsuklar, tilkiler, tavşanlar, kurtlar, kurbağalar, kaplumbağalar ve yakındaki bütün hayvanlar gizlendikleri yerden çıkıp çığlıklar atarak deli gibi koşmaya başladılar. "Eşlerini arıyorlar," diye açıkladı Arya. "Du Weldenvarden boyunca bütün şehirlerimizde bu şarkılar söyleniyor. Ne kadar çok katılan olursa büyü o denli güçlü olur ve Du Weldenvarden gelecek yıl o kadar büyür."

Üç kirpi bacağının yanından geçerken Eragon hızla elini çekti. Bütün orman çığlıklarla dolmuştu.

Periler ülkesine girdim, diye düşündü kollarını bedenine dolayarak.

Orik ateşin etrafından dolaşıp yanına gelerek gürültüyü bastırmak için bağırdı: "Sakalım ve baltam sayesinde büyüyle isteğim dışında kontrol edilmeyeceğim. Eğer bu bir daha olursa Arya, Helzvog'un yüzüğü uğruna yemin ederim ki Farthen Dûr'a geri dönerim ve Dûrgrimst Ingeitum'un öfkesiyle sen baş etmek zorunda kalırsın."

"Dagshelgr'ı yaşamanız benim isteğim değildi," dedi Arya. "Bu hatam için özür dilerim. Ama ben sizi bu büyüden korusam da Du Weldenvarde'de büyüden kaçamazsınız, büyü her şeye nüfuz eder."

"Zihnimi kirlenmediği sürece sorun yok." Orik başını iki yana sallayıp ateşin ötesindeki karanlıkta dolaşan belli belirsiz yaratıklara bakarak baltasının kabzasına dokundu.

O gece kimse uyumadı. Korkunç gürültü ve hayvanların durmadan Çadırlarına çarpması yüzünden Eragon ve Orik de uyamak kaldı; Elflerse şarkıyı dinliyorlardı. Lifaen ve Nari bitmek bilmez daireler çizerek yürürken Arya yüzünde aç bir ifadeyle Silthrim'e doğru bakıyordu.

Ses ve hareket karmaşası başladıktan dört saat sonra Saphira gözleri garip bir şekilde parlayarak gökyüzünden yere indi. Ürperip boynunu kaldırdı, açık çenelerinin arasından hızlı hızlı nefes aldı. Orman yaşıyor. Ve ben yaşıyorum. Kanım daha önce hiç olmadığı şekilde kayıyor. Arya'yı düşündüğünde senin kanının kaynadığı gibi yanıyor. Ben... anlıyorum!

Eragon elini onun omzuna koyarak gövdesini sarsan titremeleri hissetti; müzikle birlikte mınıldanırken yan tarafları titreşiyordu. Fildişi pençeleriyle yere yapıştı, kasları büzüldü, hareketsiz kalmak için büyük bir gayret sarf etti. Kuyruğu yere vuracakmış gibi oynuyordu.

Arya ayağa kalkıp Saphira'nın karşı tarafında Eragon'a katıldı, elini Saphira'nın omzuna koydu. Üçü karanlığa bakarken canlı bir zincir halinde birleştiler.

Şafak sökerken Eragon'un fark ettiği ilk şey bütün ağaçların dallarının ucunda parlak yeşil tomurcuklar olduğuydu. Eğilip yerdeki inci çiçeklerini inceledi, büyük küçük her bitkinin gece boyunca büyüdüğünü fark etti. Orman renklerinin olgunluğuyla titreşiyordu; her şey bereketli, taze ve temizdi. Hava az önce yağmur yağmış gibi kokuyordu.

Saphira, Eragon'un yanında silkelenip, ateş... geçti, dedi. Yine kendim oldum. Hissettiğim şeyler... Sanki dünya yeniden doğuyordu ve ben uzuvlarındaki ateşle yaratılmasına yardım ediyordum.

Nasılsın? İçini kast ediyorum.

Yaşadığım şeyi anlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Müzik bittiği için Arya, Eragon ve Orik'e yaptığı büyüü kaldırmıştı. "Lifaen, Nari. Silthrim'e gidip beşimiz için at alın. Burdan Ellesmera'ya kadar yürüyemeyiz. Ayrıca Kaptan Damıtha'yı Ceris'in takviye istediği konusunda uyarın."

Nari başıyla selam verdi. "Neden görev yerlerimizi bıraktığımızı sorduğunda ne diyelim?"

"Bir zamanlar umut ettiği –ve korktuğu– şeyin olduğunu söyleyin, wyrm kendi kuyruğunu ısırды dersanız, o anlar."

Malzemeler kanolardan indirildikten sonra iki Elf yola çıktı. Üç saat sonra Eragon bir çatırtı duyup

başını kaldırınca gururlu beyaz atların üstünde geri döndüklerini gördü. Birbirinin aynı diğer dört aü da yanlarında getiriyorlardı. Muhteşem hayvanlar ağaçların arasından gizemli bir çeviklikle geçiyorlar, örtüleri zümrüt parıltıyla titreşiyordu. Hiçbirinde eyer ya da koşum takımı yoktu.

"Blöthr, blöthr," diye mırıldandı Lifaen. Aü durdu, koyu renk nallarıyla yere vurdu.

"Bütün atlarımız bunlar kadar soylu mu?" diye sordu Eragon. Güzelliğine hayran olarak atlardan birine yaklaştı. Hayvanlar midilliden yalnızca birkaç karış büyüktü. Bu da birbirine yakın ağaçların arasından kolayca geçmelerini sağlıyordu. Saphira'dan korkmuşa benzemiyorlardı.

"Hepsi değil," diye güldü, Nari, gümüş rengi saçlarını savurarak. "Ama çoğu öyledir. Onları yüzlerce yıldır üretiyoruz."

"Nasıl bineceğim?"

"Bir Elf atı antik dilde verilen bütün emirlere anında tepki verir," diye açıkladı Arya. "Ona nereye gitmek istediğini söyle, seni götürür. Ama onlara vurma ve sert sözler söyleme, çünkü onlar bizim kölelerimiz değil, arkadaşlarımız ve ortaklarımızdır. Seni yalnızca istedikleri sürece taşırlar; bu atlara binmek büyük ayncalıkür. Saphira'nın yumurtasını Durza'dan kurtarmayı başarmamın nedeni atlarımızın bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmeleri ve bizi pusuya düşmeden önce durdurmalarıydı... kendini bilerek yere atmadığın takdirde düşmene izin vermezler ve tehlikeli zeminlerde en güvenli, en hızlı yolu seçerler. Cücelerin Feldûnostlan da böyledir."

"Haklısın," dedi Orik. "Bir Feldûnost seni hiçbir zarar görmeden bir yamaca tırmanıp geri getirebilir. Ama eyerler olmadan yiyecekleri ve eşyaları nasıl taşıyacağız? Dolu bir sırt çantasıyla ata binmem."

Lifaen, Orik'in ayaklarının dibine deri torbalar aüp altıncı atı işaret etti. "Buna gerek de yok."

Malzemelerini torbalara koyup atın sırtına yüklemeleri yarım saatlerini aldı.

Daha sonra Nari, Eragon ve Orik'e atlan idare etmek için kullanmaları gereken sözcükleri öğretti: "Düz gitmek için ganga fram, durmak için blöthr, gerektiğinde koşması için hlaupa, geri gitmesi için Ganga aprt. Antik dilde daha fazla şey biliyorsan daha kesin talimatlar verebilirsin." Eragon'u bir ata götürüp, "Bu Folkvir. Elini uzat," dedi.

Eragon söyleneni yaptı, at kişnerken burun delikleri kabardı. Folkvir, Eragon'un avucunu kokladı, sonra burnuyla ona dokunup Eragon'un kalın boynunu okşamasına izin verdi. "Güzel," dedi Nari, tatmin olmuş gibi görünerek. Elf, Orik'e de bir sonraki atla aynı şeyi yaptırdı.

Eragon, Folkvir'e binerken Saphira yaklaştı. Eragon, ona bakınca bir gece önceki endişesinin devam ettiğini anladı. Bir gün daha, dedi.

Eragon... Durakladı. Elflerin büyüsünün etkisi altındayken bir şey düşündüm, her zaman çok önemsiz olduğumu düşündüğüm bir şey, ama şimdi içimde kara bir tehdit dağı gibi büyüyor: Ne kadar saf veya büyük olursa olsun her yaratığın kendi türünden bir eşi var. Ama benim yok. Ürperip gözlerini kapadı. Bu bakımdan ben yalnızım.

Bu sözleri Eragon'a onun yalnızca sekiz aylık olduğunu hatırlattı. Çoğu durumda gençliği belli olmuyordu –miras olarak aldığı içgüdüleri ve anıları yüzünden– ama bu alanda Eragon'un Carvahall ve Tronjheim'daki birkaç zayıf aşk girişimiyle kendisinden bile daha deneyimsizdi. Eragon'un içinde bir acıma hissi belirdi, ama zihinsel bağlan aracılığıyla Saphira'ya ulaşmadan önce bu hissi bastırdı.

Saphira bu duyguyu yalnızca küçümserdi: ne sorunu çözer ne de kendisini daha iyi hissetmesini sağlardı. Galbatorix'te hâlâ iki ejderha yumurtası daha var. Hrothgar'la ilk görüşmemiz sırasında onları kurtarmak istediğini söylemiştin. Eğer biz...

Saphira buruk bir şekilde homurdandı. Bu yıllar sürebilir. Üstelik yumurtaları geri atabilsek bile içinden ejderha çıkma garantisi yok, erkek olmaları veya bizim birbirimize uygun eş olmamız garantisi de yok. Kader benim ırkımı yok olmaya terk etmiş. Düş kırıklığı içinde kuyruğunu yere vurdu, bir dalı ikiye ayırdı. Neredeyse ağlayacaktı.

Ne diyebilirim, diye sordu Eragon, onun sıkıntısından rahatsız olmuştu. Umudunu kaybedemezsin. Hâlâ bir eş bulma olasılığın var, ama sabırlı olmalısın. Eğer Galbatorix'in yumurtaları bir işe yaramazsa dünyanın başka yerinde ejderhalar vardır, tıpkı insanlar, Elfler ve Urgallar olduğu gibi. Yükümlülüklerimizden kurtulduğumuz anda onları aramana yardım ederim. Tamam mı?

Tamam, dedi Saphira burnunu çekerek. Başını geriye atıp burnundan çıkardığı duman yukarıdaki dalların arasında kayboldu. Duygularımın kontrolü ele geçilmesine izin vermemeliyim.

Saçma. Bu şekilde hissetmemek için taştan olman gerekir. Bu son derece normal... Ama yalnızken bu konuyu düşünmeyeceğine söz ver.

Saphira safir rengi tek gözünü ona dikti. Düşünmeyeceğim. Arkadaşlığı ve ona verdiği rahatlık yüzünden Saphira'nın minnettarlığını hissedince Eragon'un içi sıcacık oldu. Folkvir'in üstünden eğilip sert yanağına elini koydu, bir süre orada tuttu. Devam et ufaklık, diye mırıldandı Saphira. Sonra görüşürüz.

Eragon, onu o durumda bırakmayı hiç istemiyordu. Gönülsüzce Orik'le birlikte ormana girdi, batıya, Du Weldenvarden'in merkezine doğru yöneldiler. Saphira'nın açmazını düşünerek geçirdiği bir saatten sonra bundan Arya'ya söz etti.

Kaşlarını çatarken Arya'nın alnında ince çizgiler belirdi. "Galbatorix'in en büyük suçlarından biri bu. Bir çözümün olup olmadığını bilmiyorum, ama umut edebiliriz. Umut etmeliyiz."

Çam Ormanı Kenti

Eragon o kadar uzun süredir Du Weldenvarden'deydi ki bitmek bilmez ağaç gövdeleri ve cılız çalılıkların yerine açık alanları, tarlaları, hatta dağları bile özlemişti. Saphira'yla uçarlarken de rahatlamıyordu, çünkü o zaman da yalnızca yeşil bir deniz gibi uzanan yeşil tepeleri görüyordu.

Zaman zaman tepelerindeki dallar o kadar kalın oluyordu ki güneşin ne taraftan doğup ne taraftan battığını anlamak bile mümkün değildi. Bu durum sürekli tekrarlayan manzarayla birleşince, Arya veya Lifaen ona kaç kez pusulayı gösterme zahmetine girerlerse girsinler Eragon umutsuzca kayboluyordu. Elfler olmasa hayatının geri kalanı boyunca Du Weldenvarden'de kalıp yolunu hiç bulamayacağını biliyordu.

Yağmur yağınca bulutlar ve orman örtüsü onları yerin derinliklerine gömülmüşler gibi tam bir karanlığa soktu. Yağan yağmur tepedeki karaçam iğnelerinde toplanıyor, sonra aşağıya doğru süzülüyor ve otuz metre veya daha yukarıdan binlerce küçük şelale gibi dökülüyordu. Böyle zamanlarda Arya sağ elinden çıkan yeşil sihir topuzunu kullanıyor ve mağarayı andıran ormandaki tek ışık kaynağını oluşturuyordu. Fırtına dinene kadar bir ağacın altına toplanıyorlardı, ama o zaman bile çok sayıda dalda saklanan su, en ufak bir kışkırtmayla onları saatlerce ıslatmaya devam ediyordu.

Du Weldenvarden'in derinliklerine ilerledikçe ağaçlar daha da kalınlaşıyor ve uzuyor, dallarının uzunluğuna yer açmak için birbirinden uzaklaşıyordu. Gövdeler –tepede kavis oluşturan, gölgelerle lekelenip örtülen çıplak kahverengi saplar– altmış metre uzunluğunda olan Spine ya da Beorlar'daki bütün ağaçlardan daha uzundu. Eragon bir ağacın çevresini ölçtü ve yetmiş adım olduğunu söyledi.

Bundan Arya'ya söz edince Elf başıyla onaylayarak, "Bu Ellesmera'ya yaklaştığımızı gösteriyor," dedi. Uzanıp elini, bir arkadaşın ya da sevgilinin omzuna dokunmuşçasına yumuşak bir şekilde yanındaki yamru yumru kökün üstüne dayadı. "Bu ağaçlar Alagaesia'daki en yaşlı canlılardır. Du Weldenvarden'i ilk gördüğümüzden beri Elfler burayı çok sevdi ve gelişmesi için elimizden geleni yaptık." Tepedeki zümrüt rengi dalların arasından belli belirsiz bir ışık huzmesi süzüldü, bulanık zeminin üstünde Arya'nın kolunu ve yüzünü altın rengi, büyüleyici bir ışığa boğdu. "Birlikte uzun yol kat ettik, Eragon, ama artık benim dünyama girmek üzeresin. Yumuşak bir şekilde yürü, çünkü toprak ve hava hatıralarla doludur ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildir... Bugün Saphira'yla uçma, çünkü zaten Ellesmera'yı koruyan bazı savunmaları uyardık. Yoldan ayrılmak akılsızlık olur."

Eragon başını eğip bir yosun yığınının üstüne kıvrılmış, burun deliklerinden çıkardığı dumanların havaya yükselişini seyrederek eğlenen Saphira'nın yanına gitti. Saphira bir girişe gerek duymaksızın, artık yerde benim için bol miktarda alan var. Zorluk çekmeyeceğim, dedi.

Güzel. Eragon, Folkvir'e binip boş ve sessiz ormanın içinde Orik ve Elfleri izlemeye devam etti. Saphira yanında yürüyordu. O ve beyaz hayvanlar kasvetli loş ışıkta parlıyordu.

Çevresinin görkemli güzelliğinden çok etkilenen Eragon durakladı. Her şey kış dönemindeymiş gibiydi, sanki çam iğnelerinin örtüsünün altındaki hiçbir şey binlerce yıldır değişmemişti ve değişmeyecekti; zamanın kendisi hiç uyanmayacağı bir uykuya dalmış gibiydi.

Öğleden sonra geç saatlerde yan karanlığın içinde önlerinde bir Elf belirdi, tavandan eğimli bir şekilde süzülen parlak ışınlarla kuşatılmıştı. Üzerinde uçuşan bir kaftan, alnında gümüş rengi bir halka vardı. Yüzü yaşlı, soylu ve huzurluydu.

"Eragon," diye mırıldandı Arya. "Ona avucunu ve yüzüğünü göster." Sağ eldivenini çıkararak Eragon elini kaldırarak Brom'un verdiği yüzüğü ve gedwey ignasia'yı gösterdi. Elf yan gülümseyerek gözlerini kapadı, hoş geldin hareketiyle kollarını iki yana açtı. Bu pozisyonda kaldı.

"Yol açık," dedi Arya. Yumuşak bir komut verince atı ilerledi. Elfin etrafından geçtiler –yıpranmış bir kayanın etrafında ikiye ayrılan su gibi– ve hepsi geçtikten sonra adam doğruldu, ellerini kavuşturdu ve kendisini aydınlatan ışık yok olurken gözden kayboldu.

Kim o, diye sordu Saphira.

Arya cevap verdi. "Bilge Gilderien, Miolandra Hanedanı Prensi, Vândil'in Beyaz Alevi'nin kullanıcısı ve Du Fyrn Skulblaka günlerinden, yani ejderhalarla savaşımızdan beri Ellesnrâra'nın koruyucusu. O izin vermediği takdirde kimse şehre giremez."

Çeyrek mil ötede orman seyrelti ve tepedeki yeşil örtüde meydana gelen açıklık alacalı gün ışığının huzmeler halinde yere inmesine izin verdi. Sonra birbirine yaslanan iki ağacın yanından geçerek boş bir alanda durdular.

Yer yoğun çiçeklerle kaplıydı. Pembe güllerden çan çiçeklerine ve zambaklara kadar baharın geçici hazinesi yakut, safir ve opal yığınları gibi toplanmıştı. Sarhoş edici kokulan an yığınlarını davet ediyordu. Sağ tarafta çalıkların arkasında bir akarsu çağlıyor, bir çift sincap bir kayanın etrafında birbirini kovalıyordu.

Burası başta Eragon'a geyiklerin gecelediği bir yer gibi göründü. Ama bakmaya devam ettikçe çalıkların ve ağaçların arasında gizlenen patikalar görmeye başladı; normalde kahverengi gölgelerin olduğu yerde yumuşak, sıcak bir ışık; çok belirsiz olduğu için kolayca gözden kaçabilecek olan dallar ve çiçekler biçiminde garip bir kalıp... gördüklerinin tamamen doğal olmadığına dair ipuçları vardı. Gözlerini kırıştırdı ve sanki gözünün üstüne bir lens yerleştirilmiş gibi görüşü tamamen değişti, her şey taranabilir biçimlere dönüştü. Bunlar yolları, evet. Ve bunlar da çiçeklerdi, evet. Ama yumrulu, çarpık ağaçlar olarak gördüğü şeyler aslında doğrudan çamların içinde büyüyen binalardı.

Bir ağacın alt kısmı çıkıntı yaparak iki katlı bir evi oluşturduktan sonra köklerini verimli toprağa sokuyordu. İki kat da altıgendi, ama üst katı ilkinin yansı kadar olduğu için ev sıra sıra görünüyordu. Çatılar ve duvarlar, altı kalın dam sırtının üstüne örtülü, iç içe geçmiş tahta tabakalardan oluşuyordu. Yosun ve san likenler saçakları kaplıyor, her iki tarafta mücevherli pencerelerin üstüne sarkıyordu. Ön kapı, sembollerin bulunduğu kemerli bir girişin altına çekilmiş esrarengiz siyah bir silüetti.

Bir dizi kıvrık dalla birbirine bağlanan üç çamın arasına yuvalanmış başka bir ev daha vardı. Bu desteklerle güçlenen ev beş kattı, aydınlık ve havadardı. Yanında söğüt ve kavaktan yapılmış bir çardak vardı, üzerinde alevsiz meşaleler asılıydı.

Her bina eşsiz çevresini güçlendiriyor ve tamamlıyor, ormanın geri kalamıyla iyice birleşiyor, yapaylığın nerede bitip doğanın nerede devam ettiğini anlamak olanaksız hale geliyordu. İkisi mükemmel bir denge halindeydi. Elfler çevrelerini dizginlemek yerine dünyayı olduğu gibi kabul etmeyi ve kendilerini ona uydurmayı tercih etmişlerdi.

Sonunda Ellesmera'da yaşayanlar rüzgârda uçuşan yapraklar gibi titreşerek Eragon'un gözünün önünde belirdiler. Önce onların ellerini, soluk yüzlerini, sandaletli ayaklarını ve yukarı kalkmış bir kol gördü. Tedbirli Elfler birer birer görüş alanına çıkıp badem biçimindeki gözlerini Saphira, Eragon ve Arya'ya diktiler

Kadmların saçları toplu değildi. Taze çiçeklerle örülmüş gümüşü ve siyah dalgalar halinde şelale gibi sırtlarına dökülüyordu. Karşı konulmaz güçlerini inkâr eden hassas, Narin bir güzelliğe sahiptiler; Eragon'a göre hepsi kusursuz görünüyordu. Erkekler de çıkık elmacık kemikleri, biçimli burunlan ve kalın gözkapaklarıyla bir o kadar çarpıcıydılar, tki cins de kenarlarında turuncu, kurumuş yaprak ve altın renklerinin bulunduğu yeşil ve kahverengi gömlekler giymişlerdi.

Gerçekten Peri Halkı, diye düşündü Eragon. Selam vermek için dudaklarına dokundu.

Elfler bir anda bellerine kadar eğildiler. Sonra gülümseyerek dizginsiz bir mutlulukla kahkaha atmaya başladılar.

Aralarındaki bir kadın şarkı söylemeye başladı:

Gala O Wyrda brunhvit,
Abr Berundal vandr-födhr,
Burthro laufsblâdar ekar undir,
Eomkonadauthleikr...

Eragon bu melodinin de Silthrim'de duyduğu gibi büyü olmasından korkarak ellerini kulaklarına kapadı, ama Arya başını iki yana sallayıp ellerini çekti. "Bu sihir değil." Sonra atına bakarak, "Ganga," dedi. Atı kişneyerek yürüyüp gitti. "Siz de atlarınızı serbest bırakın. Artık onlara ihtiyacımız yok ve ahırlarımızda dinlenmeyi hak ediyorlar."

Arya, bahçelerinde gülhatmi çiçekleri olan evlerin önünde, aralarına yeşil turmalinler serpiştirilmiş parke taşı döşeli yoldan nehre doğru ilerlerken, şarkı daha da güçlendi. Elfler yürürken kendi gruplarının etrafında dans ediyor, canlarının istediği gibi oradan oraya uçarcasına gidiyor, kahkaha atıyor, ara sıra başlarının üstünden sarkan dalların üstüne sıçırıyorlardı. Saphira'ya, "Uzun Pençe", "Hava ve Ateşin Kızı", "Güçlü Olan" gibi isimlerle övgüler diziyorlardı.

Eragon büyülenmiş gibi sevinçle gülümsedi. Burda yaşayabilirim, diye düşündü içini kaplayan huzur hissiyle. Du Weldenvarden'in içine, dünyadan korunaklı bir şekilde gizlenmişti... Evet, Ellesmera'yı gerçekten çok sevmiştir, Cüce şehirlerinin hepsinden daha fazla. Bir çam ağacının içindeki evi gösterip Arya'ya sordu. "Bu nasıl oluyor?"

"Eski dilde ormana şarkı söylüyoruz ve ona arzu ettiğimiz biçimde büyümesi için gücümüzü veriyoruz. Bütün binaianımız ve aletlerimiz bu şekilde yapılıyor."

Yol, çıplak toprak havuzları gibi basamakları oluşturan kök ağında sona eriyordu. Körpe ağaç duvarının içine gömülü olan kapıya tırmandılar. Kapı görünüşte kendi iradesiyle açılıp ağaçlardan oluşan koridoru gözler önüne sererken Eragon'un kalp atışları hızlandı. Yüzlerce ağaç birleşerek arı kovanını andıran bir tavan oluşturmuştu. Aşağıda her duvarın dibine on iki koltuk dizilmişti.

Elf lordları ve leydileri bu koltuklarda rahatça oturuyordu.

Yaştan etkilenmeyen pürüzsüz yüzleri, heyecanla parlayan dikkatli gözleriyle hepsi bilge ve yakışıklı görünüyordu. Öne doğru eğilip koltuklarının kollarına tutunmuş, açık bir hayret ve umutla Eragon'a bakıyorlardı. Diğer Elflerin aksine bellerindeki kemerlerde kılıçlan asılıydı –kabzaları beril ve lâl taşıyla süslenmişti– ve alınlarında halkalar vardı.

Topluluğun başında boğumlu köklerden oluşan tahtı koruyan beyaz bir podyum vardı. Üzerinde Kraliçe Islanzadi oturuyordu. Yükselmiş kanatlara benzeyen kavisli kaşları, böğürtlen kadar kırmızı

ve parlak dudaktan ve elmas tacının altındaki gece karası toplu saçlarıyla sonbahar güneşi kadar güzel, gururlu ve buyurgan görünüyordu. Tuniği kırmızıydı. Belinde altın örgü bir kemer vardı. Boynuna bağlanmış kadife pelerin gevşek katlar halinde yere iniyordu. Heybetli duruşuna rağmen kraliçe büyük bir acıyı saklıyormuş gibi kınlgan görünüyordu.

Sol elinde ucunda oymalı çapraz bir parçanın bulunduğu kavisli bir asa vardı. Ucuna parlak beyaz bir kuzgun tünemiş, sabırsızca ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyordu. başını yana eğmiş, gizemli bir zekâyla Eragon'a bakıyordu, sonra uzun, alçak bir şekilde ııııık attı. "Wyrda!" Eragon bu tek sözcüğün gücüyle ürperdi.

Altısı salona girip kraliçeye doğru ilerlerken arkalarındaki kapı kapandı. Arya yosun kaplı yere çömelip selam verdi, ardından Eragon, Orik, Lifaen ve Nari geldi. Ajilıad ve Hrothgar'ın önünde eğilmeyen Saphira bile başını eğdi.

Islanzadi ayağı kalkıp tahttan indi, pelerini arkasında yayıldı. Arya'nın önünde dump titreyen ellerini omzuna koydu ve güçlü bir sesle, "Kalk," dedi. Arya kalktı, kraliçe gittikçe artan bir yoğunlukla yüzünü inceledi. Sanki anlaşılması güç bir metni çözmeye çalışıyor gibiydi.

Sonunda Islanzadi haykırarak Arya'yı kucakladı ve, "Oh, kızım benim, sana çok kötü davrandım!" dedi.

Kraliçe Islanzadi

Eragon, efsaneviye yakın topraklarda, canlı ağaç gövdelerinden yapılmış odadaki Elfler kraliçesinin ve meclis üyelerinin önünde diz çökerken zihnini dolduran tek şey şoktu. Arya bir prensesmiş! Bu bir bakıma çok uygundu –Arya her zaman bir komuta havası taşıyordu– ama Eragon bu gerçeğe buruk bir şekilde üzülmişti, çünkü aralarına söküp atamayacağı yeni bir engel koymuştu. Bu bilgi ağzında bir kül tadı bıraktı. Angela'nın soylu doğmuş birini seveceğine dair kehanetini hatırladı... ve bunun sonunun iyi mi kötü mü olacağını göremediğine dair uyarısını.

Saphira'nın da şaşkınlığını ve sonra da eğlendiğini hissedebiliyordu. Farkında olmadan kraliyet ailesinden biriyle yolculuk yapıyor muydunuz, dedi Saphira.

Neden bize söylemedi?

Belki bu onu daha büyük bir tehlikeye atardı.

"Islanzadi Dröttning," dedi Arya resmi bir şekilde.

Kraliçe birden iğne yemiş gibi geri çekilip antik dilde tekrarladı. "Oh kızım benim, sana çok kötü davrandım." Yüzünü örttü. "Ortadan kaybolduğundan beri ne doğru dürüst yemek yedim ne de uyudum. Kaderin peşimi bırakmıyordu ve seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum. Ne kadar korkunç, korkunç bir hata yaptım... Beni bağışlayabilir misin?"

Toplanan Elfler hayretle kıpırdandılar.

Arya'nın tepkisi uzun süre sonra geldi, ama sonunda, "Yetmiş yıldır seninle hiç konuşmadan yaşadım, sevdim, dövüştüm ve öldürdüm, anne. Bizim ömürlerimiz uzun, ama bu yine de kısa bir süre sayılmaz," dedi.

Islanzadi vücudunu dikleştirip çenesini kaldırdı. Gövdesinden bir titreme geçti. "Bunu ne kadar istesem de geçmişi değiştiremem. Arva."

"Ve ben de katlanmak zorunda kaldıklarımı unutmam."

"Unutmamalısın da." Islanzadi kızının ellerine sarıldı. "Arya, seni seviyorum. Sen benim tek ailemsin. Eğer gitmen gerekiyorsa git, ama sen beni terk etmedikçe seninle uzlaşacağım."

Korkunç bir an için Arya yanıt vermeyecekmiş, daha da kötüsü teklifi reddedecekmiş gibi göründü. Eragon onun tereddüt ettiğini görüp hemen seyircilere baktı. Arya bakışlarını yere indirip, "Hayır, anne," dedi. "Gidemem." Islanzadi kuşkulu bir şekilde gülümseyip kızına tekrar sarıldı. Bu kez Arya, ona karşılık verdi ve meclisteki Elflerin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Beyaz kuzgun kaidesinin üstünde hoplayarak kıkırdadı. "Kapısına oyulmuş, şimdi olmuş aile kültürü, hayran olalım bundan ötürü!"

"Sus Blagden," dedi Islanzadi, kuzguna. "Şiirini kendine sakla." Arya'dan uzaklaşan kraliçe, Eragon ve Saphira'ya döndü. "Kabalık edip size, yani en önemli konuklanımıza aldırmaçlık etmemi bağışlayın."

Eragon dudaklarına dokunup Arya'nın öğrettiği gibi sağ elini göğüs kemiğinin üstüne yasladı. "Islanzadi Dröttning. Atra estemi ono thelduin." İlk önce kendisinin konuşması gerektiğine dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Islanzadi'nin kuzguni gözleri irileşti. "Atra du evarinya ono varda."

"Un atra mor'ranr lifa unin hjarta om," diye karşılık verdi Eragon, ritüeli tamamlayarak. detlerini biliyor olmasının Elfleri şaşırttığını görebiliyordu. Zihninde Saphira'nın kraliçeye selam verişini dinledi.

Saphira sözlerini tamamlayınca, "Ejderha, adın ne?" diye sordu Islanzadi.

Saphira.

Kraliçenin yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi, ama herhangi bir yorumda bulunmadı. "Ellesmera'ya hoş geldin, Saphira. Ya seninki Süvari?"

"Eragon Shadeslayer, majesteleri." Bu kez arkasındaki koltuklarda işitilebilir bir kıpırtı oldu; Islanzadi bile irkildi.

"Etkileyici bir isim taşıyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Çocuklarımıza nadiren verdiğimiz bir isim... Ellesmera'ya hoş geldin. Eragon Shadeslayer. Seni uzun süredir bekliyorduk." Orik'e yönelip onu da selamladı, sonra tahtına dönüp kadife pelerinin kolunun üstüne örttü. "Saphira'nın yumurtası ele geçirildikten çok kısa bir süre sonra burda olmandan ve elindeki yüzükten, belindeki kılıçtan Brom'un öldüğünü ve eğitiminin eksik kaldığını anlıyorum, Eragon. Bütün hikâyeni dinlemek istiyorum, Brom nasıl öldü ve kızımın nasıl taraştın ya da o seninle nasıl tanıştı, her şeyi anlat. Cüce, daha sonra senin burdaki görevini dinleyeceğim, ardından Arya senden de Du Weldenvarden'de pusuya düştükten sonra yaşadığın maceraları dinleyeceğim."

Eragon yaşadıklarını daha önce anlatmıştı, bu yüzden bunları şimdi kraliçe için tekrarlamakta bir zorluk çekmiyordu. Birkaç yerde hafızası tökezleyince Saphira olayları doğru bir şekilde anlattı. Eragon birkaç yerde anlatmayı tamamen ona bıraktı. Sözlerini bitirince Eragon sırt çantasından Nasuada'nın parşömenini çıkarıp Islanzadi'ye sundu.

Kraliçe rulo biçimindeki parşömeni aldı, kırmızı mührü kırdı. Mektubu okumayı tamamlayınca içeri çekip bir an için gözlerini kapadı. "Şimdi aptallığının gerçek derinliğini görebiliyorum. Arya'nın pusuya düşürüldüğünü öğrendikten sonra savaşçılarımı geri çekmeyip Ajihad'ın habercilerine aldırmazlık etmeseydim acım çok daha önce sona ererdi. Arya'nın ölümü için Varden'i asla suçlamamalıydım. Bu kadar yaşlı biri için hâlâ çok aptalım..."

Uzun bir sessizlik oldu, çünkü kimse onun söylediklerini kabul etmeye ya da itiraz etmeye cesaret edemiyordu. Cesaretini toplayan Eragon, "Arya canlı olarak geri döndüğüne göre Varden'e daha önce olduğu gibi yardım etmeyi kabul eder misiniz? Yoksa Nasuada başarılı olamaz ve ben onun davasına hizmet edeceğime söz verdim," dedi.

"Varden'le olan anlaşmazlığım rüzgârdaki toz gibi dağıldı," dedi Islanzadi. "Korkma; Urgallar üzerinde senin ve onların kazandığınız zafer sayesinde onlara önceden olduğu gibi ve daha fazla yardım edeceğiz." Bir kolunun üstünde Öne doğru eğildi. "Bana Brom'un yüzüğünü verir misin, Eragon?" Eragon hiç duraksamadan yüzüğü çıkarıp kraliçeye uzattı. Islanzadi ince parmaklarıyla yüzüğü avucundan aldı. "Bunu takrnamalrydın Eragon, çünkü bu sana ait değildi. Ama Varden'e ve aileme ettiğin yardım sayesinde şimdi seni Elf-dostu olarak açıklıyor ve yüzüğü sana veriyorum. Böylece nereye gidersen git bütün Elfler sana güvenip yardım etmeleri gerektiğini bilecekler."

Eragon, ona teşekkür edip yüzüğü parmağına takarken kraliçenin rahatsız edici bakışlarının farkındaydı. Söyleyeceği ya da yapacağı her şeyi kraliçe önceden biliyormuş gibi hissediyordu.

"Seninki gibi haberleri Du Weldenvarden'de yıllardır duymadık. Burda Alagaesia'nın gerisinden daha yavaş bir hayata alıştığımız ve benim haberim olmadan bu kadar çok şeyin böylesine hızlı bir şekilde olması beni rahatsız ediyor."

"Ya eğitimim?" diye sordu Eragon oturan Elflere kaçamak bir şekilde bakarak. Aralarından herhangi birinin Farthen Dûr'daki savaştan sonra zihnine ulaşip onu Durza'nın kötü etkisinden kurtaran –aynı zamanda Eragon'u Ellesmera'ya yolculuk yapması için yüreklendiren– Togira Ikonoka olup olmadığını merak ediyordu.

"Zamanı gelince başlayacak. Ama korkarım sakatlığın devam ettiği sürece sana eğitim vermek boş olacak. Shade'in büyüsünün üstesinden gelemezsen göstermelik kahramandan başka bir şey olamazsın. Hâlâ işe yarayabilirsin, ama yalnızca yüzyıldır beslediğimiz umudun bir gölgesi olarak." Islanzadi sitem etmeksizin konuşuyordu, ama sözleri Eragon'a çekiç darbeleri gibi iniyordu. Kraliçenin haklı olduğunu biliyordu. "Durumun senin hatan değil ve böyle şeyleri dile getirmek bana acı veriyor, ama sakatlığının önemini anlamalısın... üzgünüm."

Sonra Orik'e döndü: "Senin ırkımdan biri bu salonlara girmeyeli uzun zaman oldu, Cüce. Eragon-finiarel senin varlığının nedenini açıkladı, ama senin ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Yalnızca kralım Hrothgar'ın selamlarını ve Varden'le bağlantınızı sürdürmeniz yönünde ricasını getirdim, ama artık buna gerek kalmadı. Bunun dışında, Brom'un sizinle insanlar arasında yaptığı anlaşmaya saygı gösterilip gösterilmediğini görmek için burdayım."

"İster bu dilde, ister antik dilde seslendirelim vaatlerimizi tutuyoruz, hrothgar'ın selamlarını kabul ediyor ve aynen karşılık veriyorum." Sonunda Islanzadi, Aryaya baktı. Eragon oraya geldiklerinden beri onun bunu istediğinden emindi. "Kızım, senin başına neler geldi?"

Arya ağır monoton bir sesle konuşmaya başlayarak önce kaçırılışını uzun süre hapis kalışını ve Gil'ead'da yaşadığı işkenceyi anlattı. Saphira ve Eragon, onun maruz kaldığı tacizin ayrıntılarını anlatmaktan bilerek kaçınmıştı, ama Arya yaşadıklarını anlatmaktan çekinmiyordu. Onun duygusuz tanımları, Arya'nın yaralarını ilk gördüğünde hissettiği öfkeyi uyandırdı Eragon'un içinde. Elfler Arya'nın hikâyesi boyunca sessiz kaldılar, ama kılıçlarına sandılar, yüzlerinde soğuk öfkenin ince çizgileri belirdi. Islanzadi'nin yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

Daha sonra çevik bir Elf lordu koltukların arasındaki yosun kaplı toprağın üstünde yürüdü. "Çektiklerin yüzünden yüreğimin yandığını söylerken herkes adına konuştuğumu biliyorum Arya Dröttning. Bu Galbatorix'in cezalandırılması gereken, özrü, telafisi veya tazmini olmayan bir suç. Ayrıca şehirlerimizin yerini Shade'den gizlediğin için sana borçluyuz. Çok azımız ona karşı bu kadar uzun süre dayanabilirdik."

"Teşekkür ederim, Dathedr-vor."

Islanzadi konuşurken sesi ağaçların arasında bir çan gibi çınlıyordu. "Yeter. Konuklarımız ayakta durmaktan yoruldu ve çok uzun süredir kötü şeyler hakkında konuşuyoruz. Bu anın etkisinin geçmişin yaralan üzerinde konuşarak bozulmasını istemiyorum." Muhteşem bir gülümseme ifadesini aydınlattı. "Kızım geri döndü, bir ejderha ve Süvarisi ortaya çıktı. Bunun için gerektiği gibi kutlama yapmamızı sağlayacağım!" Kırmızı tünüğünün içinde muhteşem bir görünümü vardı. Ayağa kalktı, ellerini çırpı. Bu sesle birlikte altı metre yukardan yüzlerce zambak ve gül, renkli kar taneleri gibi koltukların ve podyumun üstüne dökülüp havayı baş döndürücü kokularla sardı.

Antik dili kullanmadı, diye düşündü Eragon.

Herkes çiçeklerle meşgulken Islanzadi, Arya'nın omzuna yavaşça dokunup neredeyse duyulmayacak bir şekilde mırıldandı. "Tavsiyeme uysaydın hiç acı çekmen gerekmezdi. Yawe'yi kabul etme kararına karşı çıkmakta haklıydım."

"Bu benim vermem gereken bir karardı."

Kraliçe durakladı, sonra başıyla onaylayıp kolunu uzattı. "Blagden." Kuzgun kanat çırparak tündüğü yerden uçtu, sol omzuna kondu. Islanzadi salonun sonuna doğru giderken bütün meclis selam verdi ve kapılar dışarıdaki yüzlerce Elfe açıldı. Kraliçe Elflere antik dilde Eragon'un anlamadığı bir şeyler söyledi. Elfler sevinç çığlıkları atıp telaşla etrafta koşturmaya başladı.

"Ne dedi?" diye Nari'ye fısıldadı Eragon.

Nari gülümsedi. "En iyi fiçılarımızı açıp yemek ateşleri yakmamızı söyledi, çünkü bu gece ziyafet ve şarkı gecesi olacak. Gel!" Eragon'un elini yakalayıp saçaklı çamlar ve serin eğreltiotlarının arasında yürüyen kraliçenin arkasından sürükledi. İçeride geçirdikleri sürede güneş alçalmış, ormanı, ağaçlara ve bitkilere parlak yağ katmanı gibi tutunan amber rengi ışıkla doldurmuştu.

Lifaen'in sözünü ettiği Kral Evandar'ın Arya'nın bahası olması gerektiğini fark etmedin, değil mi, dedi Saphira.

Eragon neredeyse tökezliyordu. Haklısın.. Bu da onun Galbatorixya da Tövbekâr tarafından öldürüldüğü anlamına geliyor.

Halka içinde halka.

Küçük bir tepenin zirvesinde durdular. Elfler uzun bir tezgâh kurmuş, sandalyeler koymuşlardı. Etraflarındaki ormanda hummalı bir hareket vardı. Akşam yaklaşırken ateşlerin neşeli parıltısı Ellesmera'nın her yerine dağılmış gibiydi. Masanın yanında bir de şenlik ateşi yanıyordu.

Birisi Eragon'a Ceris'te fark ettiği aynı garip ahşaptan bir kadeh verdi. Eragon'un içtiği berrak likör boğazını yakarak aşağı inerken nefesini kesti. Alkolle kanşık şekerli elma şarabına benziyordu tadı. İksir parmak uçlarının ve kulaklarının karıncalanmasına neden olurken ona müthiş bir keskinlik hissi verdi. "Ne bu?" diye sordu Nari'ye.

Nari güldü. "Faelnirv mi? Onu ezilmiş mürver ağacı meyvesinden damıtmız. Güçlü bir adam gerekirse başka hiçbir şey yiyip içmeden üç gün boyunca onunla seyahat edebilir."

Saphira bunun tadına bakmalısın. Saphira kadehi kokladı. sonra ağzını açıp Eragon'un faelnirv'inin geri kalanını boğazına akıtmasına izin verdi. Gözleri irileşti, kuyruğu titreşti.

İşte bu harika bir şey! Daha var mı ?

Eragon cevap vermeden Orik yanlarına geldi. "Kraliçenin kızı," diye homurdandı, başını iki yana sallayarak. "Keşke Hrothgar ve Nasuada'ya söyleyebilseydim. Bunu bilmek isterler."

Islanzadi yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu, ellerini bir kez daha çırpı. Şehirden enstrümanlar taşıyan müzik dördlüsü geldi. İkisi kiraz ağacından yapılma arplar, üçüncüsü sazdan yapılma kavallar taşıyordu, dördüncüsü ise yalnızca sesini kullanacaktı. Nitekim kulaklarında dans eden neşeli bir şarkı söylemeye başladı hemen.

Eragon yaklaşık her üç sözcükten birini anlıyordu, ama anladıkları sırtıtmasına neden oldu. Bir saksagan kendisini rahatsız ettiği için gölden su içemeyen bir geyiğin hikâyesiydi bu.

Eragon dinlerken bakışları etrafta dolaştı ve kraliçenin arkasında dolaşan küçük bir kızın üzerinde durdu. Tekrar baktığında dağınık saçlarının Elflerin çoğu gibi gümüş rengi olmayıp yaşla beyazlamış olduğunu, yüzünün kurumuş bir elma gibi buruşuk ve kırışık olduğunu fark etti. Eragon'a göre o bir Elf ya da Cüce değildi, hatta insan bile değildi. Eragon'a gülümseyip sivri dişlerini gösterdi.

Şarkıcı şarkıyı bitirdiğinde kaval ve ut sesi sessizliği doldurdu. Kendisiyle tanışmak isteyen bir sürü Elf, Eragon'a –daha da önemlisi– Saphira'ya yaklaşıyordu.

Elfler selam vererek kendilerini tanıtıyor, baş ve orta parmaklarıyla dudaklarına dokunuyorlardı. Eragon da aym şekilde karşılık veriyor, antik dildeki selamlarını bitmek bilmez şekilde tekrarlayıp duruyordu. Eragon'u başarılarıyla ilgili soru yağmuruna tutuyor, ama sorularının çoğunu Saphira'ya ayırıyorlardı. Brom, Eragon'a birisinin bir Süvari'nin ejderhasıyla izinsiz bir şekilde zihninden konuşmasının kabalık olduğunu söylemişti. Elfler de bu âdete bağlı kalıyorlardı, sorularını

Saphira'ya bakarak seslendiriyorlar, o da Elflere doğrudan cevap veriyordu.

Eragon başta Saphira'nın konuşmasından memnundu, çünkü burası herkesin yalnız onunla sohbet etmekle ilgilendiği ilk yerd. Ama kısa süre sonra kendisine aldırılmamasına kızmaya başladı; konuştuğunda insanların dinlemesine alıs.uşt. Varden'e katıldığından beri insanların dikkatine bağımlı hale gelmiş olmasından korkarak esefle sırıttı. Kendini rahatlayıp kutlamanın tadını çıkarmaya zorladı.

Kısa süre sonra yiyecek kokusu açıklığı doldurdu ve Elfler üzerleri lezzetli yiyeceklerle dolu tabaklarla ortaya çıktılar. Sıcak ekmek somunları ve küçük yuvarlak ballı kek yığınlarının yanı sıra tabaklar tamamen meyve, sebze ve orman meyveleriyle doluydu. Orman meyveleri ağırlıktaydı; yaban mersini çorbasından ahududu sosuna, böğürtlen jölesine kadar her şeyin içindeydiler. Dilimlenip şuruba batırılmış, üzerine yabani çilekler serpilmiş elma kâsesi, ıspanak, kekik ve kuşüzümüyle dolu mantarlı böreğin yanında duruyordu.

Hiç et yoktu, balık veya tavuk bile yoktu ve bu Eragon'u hâlâ şaşırtıyordu. Carvahall'de ve İmparatorluk'un başka yerlerinde et, statü ve lüks sembolüydü. Ne kadar altınınız varsa o kadar sık biftek veya kuzu eti yiyebilirdiniz. En önemsiz soylular bile her yemekte et yerd. Bunun aksini yapmak kasalarında bir eksiklik olduğunu gösterirdi. Ama Elfler belirgin varlıklarına ve sihirle avlanma kolay lıklarına rağmen bu felsefeyi desteklemiyorlardı.

Elfler masaya Eragon'u şaşırtan bir coşkuyla koştular. Kısa süre içinde herkes oturmuştu: Islanzadi, kuzgunu Blagden'le birlikte masanın en başındaydı; Dâthedr solunda; Arya ve Eragon sağ tarafında; Orik onların karşısındaydı; sonra Nari ve Lifaen ve diğer Elfler geliyordu. Masanın karşı ucunda bir sandalye yoktu, yalnızca Saphira için oymalı dev bir tabak konmuştu.

Yemek yemeğe devam ederlerken, Eragon'un etrafındaki her şey konuşma ve gülüşmeye dönüştü. Eğlencelere kendini o kadar kaptırmıştı ki saatten haberi yoktu. Yalnızca kahkaha ve başının üstünde dönüp duran yabancı sözcüklerin ve faelnirv'in midesinde bıraktığı sıcak parıltının farkındaydı. Arp müziği yükselip alçalıyor, yan tarafında heyecan dolu ürpertilere yol açıyordu. Ara sıra kadın-çocuğun, yemek yerken bile üzerinden ayırmadığı, tembel, çekik gözlü bakışlarıyla dikkati celiniyordu.

Konuşmalardaki bir yavaşlama sırasında Eragon, ondan fazla sözcük etmemiş olan Aıya'ya döndü. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca bakıp onun gerçekte kim olduğunu merak etti.

Arya kıpırdandı."Ajihad bile bilmiyordu."

"Ne?"

"Du Weldenvarden'in dışında kimseye kimliğimi söylemedim. Brom biliyordu –benimle ilk burda tanışmıştı– ama ricam üzerine bunu bir sır olarak sakladı."

Eragon, onun bunları bir görev hissiyle mi, yoksa kendisini ve Saphira'yı aldattığı için suçluluk hissiyle mi açıkladığını merak etti. "Brom bir keresinde Elflerin söylemediği şeylerin genellikle söylediklerinden daha önemli olduğunu söylemişti."

"O bizi iyi anlıyordu."

"Ama neden? Birinin bilmesi bir şey fark eder miydi?"

Bu kez Arya tereddüt etti. "Ellesmera'dan ayrıldığımda pozisyonumu hatırlamak istemiyordum. Pozisyonumun Varden ve Cücelerle ilgili görevimle bir ilgisi de yoktu zaten. Kim olduğumun... kim haline geldiğimle bir ilgisi yoktu." Kraliçeye baktı.

"Saphira'ya ve bana söyleyebilirdin."

Arya, onun sesindeki sitemle gerildi. "Islanzadi'nin gözündeki durumunun yükseldiğini bilmek için bir nedenim yoktu ve sana bunu söylemek bir şeyi değiştirmezdi. Benim düşüncelerim kendime ait, Eragon." İma ettiği anlamla Eragon kızardı: Bir diplomat, prenses, Elf ve her kimlerse babasından ve büyükbabasından daha yaşlı olan biri neden on alu yaşında olan bir insana sır versindi ki?

"En azından" diye mırıldandı. "Annenle barışın."

Arya garip bir şekilde gülümsedi. "Başka çarem var mıydı?"

O anda Blagden, Islanzadi'nin omzundan zıplayıp masanın ortasına kadar geldi, alaylı bir selamla başını sağa sola salladı. Saphira'nın önünü durup boğuk bir şekilde öksürdü, sonra çatlak sesiyle şunları söyledi:

Ejderhalar vagonlar gibidir,
Dilleri vardır.
Ejderhalar testiler gibidir,
Boyunları vardır.
Ama ikisi birayı tutarken,
Diğeri geyik yer!

Elfler, Saphira'nın tepkisini beklerken yüzlerinde küçülmüş ifadelerle donup kaldılar. Uzun bir sessizlikten sonra Saphira reçelli tatlısından başını kaldırıp burnundan Blagden'i kuşatan bir duman bulutu çıkardı. Ve küçük kuşlar da, dedi düşüncelerini herkesin duyabileceği şekilde yansıtarak. Blagden geriye doğru sendelerken Elfler sonunda güldüler. Kuzgun gururlu bir şekilde gaklayarak havayı temizlemek için kanatlarını çırdı.

"Blagden'in rezil kelimeleri için özür dilemeliyim," dedi Islanzadi. "Bütün evcilleştirme çabalarımıza rağmen hep böyle küstah bir dili olmuştur."

Özür kabul edildi, dedi Saphira, sakın bir şekilde tatlısına dönerek.

"O nerden geldi?" diye sordu Eragon, Arya'yla daha samimi bir ilişkiye geri dönmeye hevesli bir şekilde. Ama aynı zamanda gerçekten merak ediyordu.

"Blagden bir keresinde babamın hayatım kurtardı," dedi Arya. "Evandar bir Urgalla dövüşürken tökezleyip kılıcını kaybetti. Urgal vuramadan önce bir kuzgun yanına uçup gözünü çıkardı. Kimse kuşun bunu neden yaptığını bilmiyor, ama dikkat çelen bu hareket Evandar'ın yeniden ütmesini kazanıp savaşı kazanmasını sağladı. Babam her zaman cömert bir adam olmuştu, bu yüzden kuzguna onu zekâ ve uzun ömür büyüyle kutsayarak teşekkür etti. Ama bu sihrin onun öngöremediği iki etkisi oldu: Blagden tüylerindeki bütün renkleri kaybetti ve bazı olayları önceden tahmin etme yeteneği kazandı."

"Geleceği görebiliyor mu?" diye sordu Eragon irkilerek.

"Görmek mi? Hayır. Ama belki olabilecekleri seziyordun Her zaman W eceler şeklinde konuşur, çoğu saçmalaktır. Şunu unutma, eğer Blagden, sana gelip bunun bir şaka ya da kelime oyunu olmadığını söylerse sözlerine kulak versen iyi olur."

Yemek bittikten sonra Islanzadi ayağa kalkarak, –herkes aym şeyi yapmaya çalıştığı için bir hareket dalgasına yol açtı– "Geç oldu ve yorgunum," dedi. "Evime döneceğim. Saphira ve Eragon, bana eşlik edin, bu gece nerde yatacağınızı göstereceğim." Kraliçe bir eliyle Arya'yı işaret etti, sonra masadan ayrıldı. Arya, onun peşine düştü.

Eragon, Saphira'yla birlikte masanın etrafında dolaşırken vahşi gözlerine yakalanarak kadın-çocuğun yanında durdu. Görünüşünden dağınık saçlarına, beyaz dişlerine kadar her şey Eragon'un hafızasının tetiğini çekiyordu. "Sen bir kedi kızsın, değil mi?" Kadın bir kez göz kırptı, sonra tehlikeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Farthen Dûr'da Teirm'de akrabalarından biriyle tanıştım, Solembum."

Kadının gülümsemesi genişledi. "Evet. İyi biridir o. İnsanlar beni sıkıyor, ama o Angela'yla yolculuk yapmayı eğlenceli buluyor." Sonra bakışları Saphira'ya gitti ve boğazından yan hırıltı, yan mınlıya benzer bir ses çıkardı.

Adın ne, diye sordu Saphira.

"İsimler Du Weldenvarden'in merkezinde güçlü şeylerdir, ejderha, evet öyledirler. Ama... Elflerin arasında Gözcü ve Hızlı Pençe ve Rüya Dansçısı olarak tanınırım, ama siz bana Maud diyebilirsiniz." Beyaz yelelerini savurdu. "Kraliçeye yetişseniz iyi olur, gençler; aptalları veya hantallan pek sevmez."

"Seninle tanışmak büyük zevkti, Maud," dedi Eragon. Selam verdi, Saphira başını hafifçe yana eğdi. Eragon, Orik'e bakıp Cücenin nereye götürüleceğini merak etti, sonra Islanzadi'nin peşine düştü.

Bir ağacın altına ulaşırken kraliçeye yetiştiler. Gövde bir dizi yuvarlak odaya çıkan hassas döner merdivenlerle kabartılmıştı.

Islanzadi zarif elini kaldırarak kuş yuvasını işaret etti. "Sen yukanya uçmalısın, Saphira. Merdivenlerimiz ejderhalan düşünerek yetiştirilmedi." Sonra Eragon'a döndü: "Ejderha Süvarilerinin liderinin Ellesmera'dayken uyuması gereken yer burası. Bu unvanın haklı sahibi olduğun burayı artık sana veriyorum... Senin mirasın bu." Eragon, ona teşekkür edemeden kraliçe yanından geçip Arya'yla birlikte yürümeye devam etti. Şehrin derinliklerinde kaybolmadan önce Eragon'un bakışları uzun süre Arya'nın üzerinde kaldı.

Bize nasıl bir yer verdiklerine bakalım mı, diye sordu Saphira. Havaya sıçrayıp ağacın etrafında dar bir halka çizdi, tek kanadının üstünde dengede kalarak yere dik bir şekilde durdu.

Eragon ilk adımı atarken Islanzadi'nin doğruyu söylediğini gördü; merdivenler ağaçla birdi. Ayağının altındaki kabuk, üzerinden geçen çok sayıda Elf yüzünden pürüzsüz ve düzdü, ama yine de ağacın bir parçasıydı. Yarandaki korkuluklar ve sağ elinin altından kayan kıvrımlı tırabzanlar da öyle.

Merdivenler Elflerin zihinsel gücüyle tasarlandığı için Eragon'un alışık olduğundan daha dikti. Baldırları ve bacaklarının iç kısımları acımaya başladı. Tepeye çıktığında –odalardan birinin zeminindeki yer kapağından tırmandıktan sonra– o kadar sık nefes alıyordu ki ellerini dizlerine dayayıp iki büklüm oldu. Solukları düzeldikten sonra doğrulup çevresini inceledi.

Ortada bir kaidenin bulunduğu dairesel bir antreydi burası. Kaidenin üstünde birbirine dokunmadan birbirinin etrafında yükselen soluk renkli iki el ve kol heykeli vardı. Antreye açılan üç perde vardı; bir tanesi bir kerede en fazla on kişiyi ağırlayabilecek olan gösterişsiz bir yemek odasına, bir diğeri zemininde Eragon'un herhangi bir kullanım nedeni düşünemediği boşluk olan bir gömme dolaba, sonuncusu da Du Weldenvarden'e bakan ve açılan bir yatak odasına açılıyordu.

Tavandaki kancasından bir fener alan Eragon yatak odasına girip delişmen dansçılar gibi sıçrayıp dönen gölgeler yarattı. Dış duvara bir ejderhaya yetecek büyüklükte, gözyaşı damlası biçiminde bir boşluk açılmıştı. Odanın içinde bir yatak –sırtüstü yatarken gökyüzüne ve aya bakabileceği şekilde yerleştirilmişti– dokunduğunda çelik kadar sert ve soğuk gelen, sanki kerestenin baskılanarak yoğunlaşmış olduğu gri ahşaptan yapılmış bir şömine vardı; yere kocaman, alçak kenarlı bir çanak yerleştirilmiş ve Saphira'nın uyuyabileceği yumuşak battaniyelerle doldurulmuştu.

Eragon seyrederken Saphira pike yaparak geldi, açıklığın kenarına kondu. Pullan mavi takımyıldızları gibi yanıp sönüyordu. Arkasında güneşin son ışınları şeritler halinde ormana iniyor, çeşitli kabartılan ve tepeleri çam iğnelerinin sıcak demirler gibi parlamasına neden olan puslu amber rengine boyuyor, gölgeleri menekşe rengi ufka doğru kovalıyordu. Buldukları yükseltiden şehir, çok büyük örtüdeki bir dizi boşluk, huzursuz okyanustaki sakin adalar gibi görünüyordu. Ellesmera'nın gerçek kapsamı şimdi ortaya çıkmıştı; batıya ve kuzeye doğru birkaç mil boyunca uzanıyordu.

Vrael normalde böyle yaşadıysa Süvarilere şimdi daha çok saygı duyuyorum, dedi Eragon. Beklediğimden çok daha basit bir hayat. Bütün yapı rüzgârın nefesine tepki olarak hafifçe sallandı.

Saphira battaniyelerini kokladı. Daha Vroengard'ı görmedik, diye uyardı, ama Eragon, onun kendisiyle aynı fikirde olduğunu hissedebiliyordu.

Eragon yatak odasının perdesini kapatırken köşede ilk incelemesinde gözünden kaçan bir şey fark etti: karanlık ahşap bacanın etrafına sarılan dairesel merdivenler. Feneri önüne doğru tutarak dikkatle tırmandı. Beş altı metre sonra bir yazı masası –üzerinde tüy kalem, mürekkep ve kâğıt olan, ama parşömen bulunmayan– ve bir ejderhanın üzerine kıvrılabileceği minderli bir tüneğin bulunduğu bir çalışma odasına geldi.

Saphira gelip burayı gör.

Nasıl?

Dışardan. Yatak odasından çıkıp evin yan tarafından çalışma odasına tırmanan Saphira'nın pençelerinin altında çatırdayan ve kıymıklanan ağaç kabuğu katmanlarının sesine yüzünü buruşturdu Eragon. Tatmin oldun mu, diye sordu

Saphira gelince. Safir rengi gözleriyle araştırncasına Eragon'a bakıyordu. Sonra duvarları ve

mobilyayı incelemeye devam etti.

Odalar böyle açıktayken nasıl ısınıyorsun acaba, diye sordu Saphira.

Bilmiyorum. Eragon gediğin iki yanındaki duvarları inceledi, ellerini Elflerin şarküanyla ikna edilen ağaçlarda yapılan soyut desenlerin üzerinde gezdirdi. Kabukta dikey bir kabartı hissedince durdu. İyice çekince duvarın içinden yan şeffaf zar söküldü. Zan giriş boyunca çekince kumaşın kenarını tutan ikinci bir yiv buldu. Kumaş yerine oturur oturmaz hava yoğunlaştı ve dikkati çeker derecede ısındı. İşte cevabın, dedi Saphira'ya. Kumaşı bıraktı, kumaş kendi üzerine sarılırken ileri geri sallandı.

Eragon yatak odasına geri dönünce Saphira yuvasına kıvnlırken, eşyalarını boşalttı. Kalkanını, zırhlarını, başlığını ve miğferini dikkatle dizdi, tuniğini ve deri sırtlı zırh gömleğini çıkardı. Göğsü çıplak bir şekilde yatağa oturdu. Saphira'nın pullarına benzerliğine şaşırarak yağlı zırh zincirlerini inceledi.

Başardık, dedi keyifli bir şekilde.

Uzun bir yolculuk oldu... ama evet, başardık. Yolda bir talihsizlikle karşılaşmadığımız için şanslıyız.

Eragon başıyla onayladı. Şimdi buna değip değmeyeceğini öğreneceğiz. Bazen Varden'e yardım etseydik zamanımızı daha iyi mi değerlendirmiş olurduk, diye düşünüyorum.

Eragon! Daha fazla derse ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Brom da bunu isterdi. Üstelik Ellesmera ve Islanzadi'yi görmek için bunca yolu gelmeye değer.

Belki. Bütün bunlardan ne çıkarıyorsun?

Saphira çenelerini hafifçe ayırarak dişlerini gösterdi. Bilmiyorum. Elfler, Brom'dan bile daha fazla sır saklıyorlar ve sihirle benim mümkün olduğunu bile düşünmediğim şeyler yapıyorlar. Ağaçlarını nasıl bu şekilde büyüttükleri konusunda hiçbir fikrim yok, Islanzadi'nin bütün o çiçekleri nasıl çağırdığı konusunda da. Bu benim bilgimi aşan bir şey.

Eragon bir tek kendisinin aşın etkilenmediğini görüp rahatladı. Ya Arya?

Ne olmuş ona?

Biliyorsun, gerçek kimliği.

O değişmedi, yalnızca onu algılayışın değişti. Saphira gırtlığından gülerken taşın taşı sürterken çıkardığına benzer bir ses çıkardı ve başını öndeki iki ayağının üstüne yasladı.

Gökyüzündeki yıldızlar çok parlaktı. Baykuşların yumuşak ötüşleri Ellesmera'yı doldurmuştu. Berrak gecede uykuya dalarken bütün dünya sakin ve sessizdi ?

Eragon yumuşak ve kabarık örtülerinin altına süzülüp feneri kapamak için uzandı. Eli fenerin kapağına birkaç santim kala durdu. Elflerin başkentinde, yerden otuz metre yukandaydı ve eskiden Vrael'in olan yatakta yatıyordu.

Bu düşünce ona göre çok fazlaydı.

Doğrularak bir eliyle feneri, diğeriyle Zar'roc'u yakaladı. Saphira'nın yanına kıvnlarak onu şaşırttı. Saphira mırılarak kadife kanadını onun üstüne örterken Eragon feneri ve gözlerini kapadı.

İkisi birlikte Ellesmera'da uzun ve derin bir uykuya daldılar.

Geçmişten Gelen

Eragon şafakta iyi dinlenmiş olarak kalktı. Onu dürtünce Saphira kanadını kaldırdı. Eragon ellerini saçlarında gezdirerek odanın kenarlarında dolaştı. Bir kenara yaslanırken ağacın kabuğu sertçe oını/larına sürtünüyordu. Her ağaç binlerce çiğ damlasıyla sabah ışığını yansıtıırken aşağıdaki orman elmas tarlası gibi parlıyordu.

Saphira dalıya geçip hızla yanından geçince şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Saphira bir matkap gibi tepedeki yeşilliğe yükselip durdu, gökyüzünden halkalar çizmeye devam etti. Sevinçten kükrüyordu. Günaydın, ufaklık. Eragon gülümsedi, Saphira mutlu olduğu için o da mutluydu.

Yatak odasının perdesini açınca gece eşiğin yanına konmuş olan iki tepsi yiyecek buldu, çoğu meyveydi. Tepsilerin yanında iğneyle bir notun tutturulduğu giysiler de vardı. Eragon bir aydan uzun süredir okumadığı ve bazı harfleri unuttuğu için yazıyı çözmede zorlandı, ama sonunda ne dediğini anladı:

Selamlar Saphira Bjartskular ve Eragon Shadeslayer.

Ben, Miolandra Hanedanı'ndan Bellaen bu, tatmin edici olmayan yemek için özür diliyorum, Saphira. Elfler avlarımızı; Ellesmera'da ve diğer Şehirlerimizde et bulunmaz. Eğer istersen eski ejderhaların alışık olduğu gibi yapıp Du Weldenvarden'de avlanabilirsin. Senden yalnızca avladıklarını ormanda bırakmanı istiyoruz, böylece havamız ve suyumuz kanla lekelenmez.

Eragon bu giysiler senin için. Islanzadi'nin evinde Niduen tarafından örüldü ve sana armağan ediliyor.

İyi şans yanında olsun,
Yüreğin huzurla dolsun
Ve yıldızlar seni kollasın.

Bellaen du Hljödhr

Eragon, Saphira'ya mesajı okuyunca, önemli değil, dedi. Dünkü yemekten sonra bir süre yemesem de olur. Ama yine de birkaç keki yalayıp yuttu. Kabalık olmasın diye yiyorum, diye de açıkladı.

Eragon kahvaltısını bitirdikten sonra giysi yığınına yatağına götürüp dikkatle katlarını açtı. Kenarları yeşil çizgili kırmızı renkte iki tunik, bacaklarını saracak krem rengi iki giysi parçası ve ellerine geçirdiğinde sıvı gibi hissedilecek kadar yumuşak üç çift çorap buldu. Kumaşın kalitesi Carvahall'in kadınlarının örgüsünü ve şu anda üzerinde olan Cüce giysilerini utandıracak ölçüdeydi.

Eragon yeni giysiler için müteşekkirdi. Kendi tuniği ve külot pantolonu Farthen Dûr'dan beri haftalardır yağmura ve güneşe maruz kalmaktan dolayı acınacak derecede eskimişti. Soyunarak lüks tuniklerden birini giydi, yumuşak dokusunun keyfine vardı.

Birisi yatak odasının kapısına vururken botlarını bağıyordu. "Girin," dedi Zar'roc'una uzanarak.

Orik başını içeri uzatıp dikkatle içeri girdi, döşemeyi ayağıyla sınamadı. Tavana baktı. "Bir mağarayı böyle bir kuş yuvasına her zaman tercih ederim. Dün gecenez nasıl geçti, Eragon? Saphira?"

"Yeterince iyi. Ya seninki?"

"Kalıp gibi uyudum." Cüce kendi sözüne kendisi güldü, sonra çenesi sakalının arasına gömüldü ve baltasının sapına dokundu. "Yemek yediğinizi görüyorum, bu yüzden bana eşlik etmenizi isteyeceğim. Arya, kraliçe ve bir grup Elf ağacın dibinde sizi bekliyor." Eragon'a hırçın bir şekilde baktı. "Bize söylemedikleri bir şeyler oluyor. Senden ne istediklerinden emin değilim, ama önemli. Islanzadi köşeye sıkıştırılmış bir kurt kadar gergin... seni önceden uyardımın iyi olacağını düşündüm."

Eragon, ona teşekkür etti, ikisi merdivenlerden aşağı inerken Saphira yere uçarak indi. Kabarık kuğu tüylerinden oluşan bir kumaşla sarınmış olan Islanzadi, onları selamladı. "Beni takip edin."

İzlediği yol grubu Ellesmera'nın ucuna kadar götürdü. Burada binalar daha az sayıdaydı, aralarında daha büyük bir mesafe vardı ve yollar az kullanılmaktan dolayı belirsizdi. Islanzadi bir tümseğin dibinde durup korkunç bir sesle, "Daha ileri gitmeden önce üçünüzün gördükleriniz hakkında, benim, kızımın ya da bizden sonra tahta kim çıkarsa onun izni olmaksızın bir yabancıya hiçbir şey söylemeyeceğiniz hakkında antik dilde yemin etmenizi istiyorum," dedi.

"Neden yemin etmem gerekiyor?" diye sordu Orik.

Gerçekten neden, dedi Saphira. Bize güvenmiyor musunuz?

"Bu bir güven değil, güvenlik meselesi. Bu bilgiyi ne pahasına olursa olsun korumalıyız – Galbatorix'e karşı en büyük üstünlüğümüz bu– ve eğer antik dille bağlanırsanız sırrımızı isteyerek asla açıklamazsınız. Orik-vodhr, sen, Eragon'un eğitimini denetlemeye geldin. Bana söz vermezsen Farthen Dûr'a geri dönebilirsin."

Sonunda Orik, "Cücelere ya da Varden'lilere bir zarar vermek istediğini sanmıyorum, yoksa asla kabul etmezdim. Ayrıca bunun bizi kandırmak için bir hile olmadığı konusunda klanının şerefi adına sana güveniyorum," dedi.

Kraliçe istediği sözün doğru telaffuzu için Orik'i eğitirken Eragon, Saphira'ya, yemin etmeli miyim, diye sordu.

Başka seçeneğimiz var mı? Eragon, dün de Arya'nın aynı soruyu sorduğunu hatırladı ve ne kast ettiğini anlamaya başladı: kraliçe manevra yapmak için yer bırakmıyordu.

Orik yeminini bitirince Islanzadi beklentiyle Eragon'a baktı. Eragon duraksadı, ama sonra yemin etti, ardından da Saphira. "Teşekkür ederim," dedi Islanzadi. "Şimdi yolumuza devam edebiliriz."

Tümseğin tepesinde ağaçların yerini, taş bir yamacın dibine kadar birkaç metre boyunca devam eden kırmızı yonca yatağı almıştı. Yamaç iki yöne doğru bir fersah boyunca uzanıyor ve aşağıdaki, gökyüzüyle birleşene kadar dışa açılan ormana doğru üç yüz metre yüksekliğinde alçalıyordu. Sanki dünyanın kıyısında durmuş, uçsuz bucaksız ormana bakıyorlardı.

Burayı biliyorum, diye fark etti Eragon, Durza'yı öldürdükten sonra gördüğü hayali hatırlayarak.

Güm. Sarsıntının etkisinin gücüyle hava titredi. Güm. Yeni bir tok ses Eragon'un dişlerinin takırdamasına neden oldu. Güm. Parmaklarını kulaklarına soktu, basıncın acı veren etkisinden kendini korumaya çalıştı. Elfler hareketsiz duruyordu. Güm. Ani rüzgârla yonca yatağı dalgalandı.

Güm. Yamacın aşağısından sırtında Süvarisi'yle altın rengi dev bir ejderha yükseldi.

Yankılar

Roran konuşmasından somaki sabah penceresinden bakıp on iki adamın Carvalıall'dan ayrıldığını, Igualda Şelalesi'ne doğru gittiğini gördü. Esneyerek alt kattaki mutfağa indi.

Horst masada tek başına oturuyor, elindeki fincanı döndürüyordu. "Günaydın," dedi Horst.

Roran homurdandı, tezgâhtaki somundan bir parça ekmek koparıp masanın başına oturdu. Yerken Horst'un kan çanağına dönmüş gözlerine ve dağınık sakalına baktı. Roran demircinin bütün gece uyanık kaldığını tahmin etti. "Grubun neden yukarı gittiğini biliyor mu..."

"Aileleriyle konuşmak zorundalar," dedi Horst birden. "Şafaktan beri Spine'a koşuyorlar." Fincanı pat diye masaya koydu. "Burdan gitmemizi isteyerek ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok, Roran. Bize tek yol bırakarak köşeye sıkıştırdın: bu da senin yolun. Bazı insanlar bunun için senden nefret ediyor. Kuşkusuz çoğu bu işi başımıza açtığın için zaten nefret ediyordu senden."

İçindeki kızgınlık büyürken Roran'ın ağızındaki ekmeğin tadı testere tozuna benziyordu. Taşı getiren Eragon'du, ben değil. "Ya diğerleri?"

Horst birasını içip yüzünü buruşturdu. "Diğerleri sana tapıyor. Garrow'un oğlunun konuşmasıyla beni heyecanlandıracağını hiç düşünmezdim, ama bunu yaptın evlat, yaptın." Çarpık elini başının üstünde savurdu. "Bütün bunlar? Hepsini Elain ve oğullarını için inşa ettim. Bitirmek yedi yılımı aldı! Şu kapının üstündeki kirişi görüyor musun? Onu yerine takana kadar üç tane ayak parmağımı kırdım. Ve biliyor musun? Dün gece söylediklerin yüzünden bütün bunlardan vazgeçeceğim."

Roran sessiz kaldı; istediği buydu. Carvahall'den ayrılmak yapılacak en doğru şeydi; kendisi bu yola baş koyduğuna göre suçluluk ve pişmanlık duygularıyla kendine işkence etmenin nedeni yoktu. Karar verildi. Sonucu ne kadar şiddetli olursa olsun yakınmaksızın kabul edeceğim, çünkü İmparatorluk'tan kaçmamızın tek yolu bu.

"Ama," dedi Horst, bir dirseğine dayanıp öne doğru eğilerek. Siyah gözleri alınının altında alev alev yamyordu. "Şunu unutma, eğer gerçek senin kafanda kurduğun boş hayaller çıkarsa ödemen gereken borçlar olacak. İnsanlara umut verip sonra da ellerinden alırsan seni mahvederler."

Bu olasılık Roran'ı endişelendirmedi. Surda'ya varırsak asiler tarafından kahramanlar olarak karşılanacağız. Eğer varmazsak ölümümüz borçlarımızı ödeyecek. Demircinin sözlerini bitirdiği anlaşılınca Roran sordu. "Elain nerde?"

Horst konunun değişmesi üzerine yüzünü buruşturdu. "Arkada." Ayağa kalkıp geniş omuzlarındaki tuniğini düzeltti. "Demirhaneye gidip hangi aletleri yanıma alacağıma karar vermeliyim. Gerisini ya saklayacağım ya da yok edeceğim. İmparator benim çalışmalarımından faydalanamayacak."

"Sana yardım edeyim." Roran sandalyesini geriye itti.

"Hayır," dedi Horst kabaca. "Bu yalnızca Albriech ve Baldor'la yapabileceğim bir iş. O demirhane benim.. onların bütün hayatı. Zaten o kollarla fazla bir yardımın olmaz. Burda kal. Elain'in işine yarayabilirsin."

Demirci gittikten sonra Roran yan kapıyı açtı. Elain, Horst'un yıl boyunca biriktirdiği odun yığınının başında Gertrude'la konuşuyordu. Şifacı, Roran'ın yanına gelip elini almına koydu. "Dünkü heyecandan sonra bugün ateşinin olacağını düşünüyordum. Ailen çok büyük bir hızla iyileşiyor."

Eragon'un bacaklarının derisi yüzüldükten ve yalnızca iki gün yatakta kaldıktan sonra yürümeye başlaması beni çok şaşırtmıştı." Kuzeninini adı geçince Roran kaskaü oldu, ama Gertrude bunu fark etmedi. "Omzuna bakalım mı?"

Roran boynunu eğdi, Gertrude arkaya uzanıp yünlü askının düğümünü çözdü. Askı çözüldüce kırık tahtasının içinde hareketsiz kalan sağ kolunu dikkatle indirerek düzleştirdi. Gertrude parmaklarını yaranın üstündeki lapaya sokarak kaldırdı.

"Vay canına."

Yoğun, ekşi bir koku havayı doldurdu. Roran kusacak gibi olurken dişlerini sıktı, sonra aşıya baktı. Lapanın altındaki derisi beyaz ve sünger gibi olmuştu, dev bir doğum lekesine benziyordu. O bilinçsiz yatarken ısırık dikilmişti, bu yüzden gördüğü tek şey omzunun ön tarafında kurumuş kanla kenarları çentikli pembe bir çizgiydi. Şişme ve ateşlenme yüzünden katgüt ipleri etinin derinliklerine girmiş, berrak bir sıvı boncuklar halinde yaradan sızmıştı.

Gertrude yarayı incelerken dilini şaklattı, sonra bandajları yeniden bağlayıp Roran'ın gözlerine baktı. "Sen yeterince iyisin, ama doku hastalıklı olabilir. Bunu henüz söyleyemem. Öyle bir şey olursa kolunu dağlamak zorunda kalacağım."

Roran başıyla onayladı. "İyileşince kolum işe yarayacak mı?"

"Kaslar birbirine uygun şekilde yapışığı sürece kullanabilirsin. Aynı zamanda nasıl kullanmak istediğine bağlı. Sen..."

"Dövüşebilecek miyim?"

"Dövüşmek istiyorsan, sol elini kullanmanı öneririm," dedi Gertrude yavaşça. Yanağını okşayıp aceleyle kulübesine doğru koştu.

Kolum. Roran askıdaki koluna artık kendisinin değilmiş gibi baktı. O ana kadar kimlik hissinin vücudunun durumuna ne kadar yakından bağlı olduğunu fark etmemişti. Etinin yaralanması ruhunun yaralanmasına neden olurken bunun tersi de geçerliydi. Roran vücuduyla gurur duyuyordu ve onun sakatlandığını görmek onu panikle sarsıyordu, özellikle de tahribat kalıcı olduğu için. Kolunu tekrar kullanabilse bile yarasının hatırası olarak kalın bir iz taşımak zorunda kalacaktı.

Elini tutan Elain, Roran'ı tekrar eve soktu, çaydanlığa nane ufalayarak kaynaması için ocağa koydu. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Ne?" Roran, ona irkilerek baktı.

Elain elini karnına koydu. "Katrina'yı." Gülümsedi. "Ben kör değilim. Onun için ne yaptığını biliyorum ve seninle gurur duyuyorum. Her erkek bu kadar ileri gitmezdi."

"Onu kurtaramazsam bunun bir önemi olmayacak."

Çaydanlık tiz bir sesle ıslık çalmaya başladı. "Kurtaracaksın, bundan eminim; öyle ya da böyle." Çay koydu. "Yolculuk için hazırlansak iyi olacak. Önce mutfağı düzenlemem gerekiyor. Ben bunu yaparken sen üst kata çıkıp bana bütün giysileri, yatakları ve işe yarayacağını düşündüğün her şeyi getirir misin?"

"Nereye koyayım?"

"Yemek odasına."

Dağlar arabalar için çok dik –ve orman çok sık– olduğundan Roran malzemelerinin kendilerinin ve Horst'un iki atının taşıyabileceğiyle sınırlı olduğunu fark etti. Üstelik atlardan birinin hamileliği yüzünden yürüyemediği zamanlarda Elain'in binmesi için boş bırakılması gerekiyordu.

Carvahall'deki bazı ailelerin hem malzeme, hem de yürüyemeyecek durumdaki küçük, yaşlı ve hastalar için yeterli binek hayvanı olmaması durumu daha da kötüleştiriyordu. Herkesin kaynaklarını paylaşması gerekiyordu. Ama soru kiminle paylaşılacağıydı. Birgit ve Delwin'in yanında başka kimlerin geleceğini bilmiyorlardı.

Bu yüzden Elain önemli gördüğü şeyleri –çoğunlukla yiyecek ve barınak– paketledikten sonra Roran'ı gönderip ekstra yere ihtiyacı olan kimse olup olmadığını öğrenmesini istedi. Kendisinin getirmek istediği bol miktarda önemsiz şey vardı, eğer fazla yeri olan varsa onları da getirecekti, yoksa bırakacaktı.

Sokaklarda koşturan insanlara rağmen Carvahall zorlama bir hareketsizlikle ağırlaşmıştı, evlerin içindeki hummalı faaliyeti inkâr eden doğal olmayan bir sükûnet vardı. Neredeyse herkes sessizdi ve kendi düşüncelerine gömülmüş bir şekilde başları öne eğik yürüyorlardı.

Roran, Orval'ın evine geldiğinde çiftçinin kapıyı açması için neredeyse bir dakika boyunca kapıya vurmaya zorunda kalmıştı. "Oh sen misin, Stronghammer." Orval verandaya çıktı. "Beklettiğim için özür dilerim, ama meşguldüm. Sana nasıl yardım edebilirim?" Uzun siyah piposunu avucuna vurdu, sonra endişeli bir şekilde parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Roran evin içinde sandalyelerin çekildiğini, tencere tavalara birbirine vurduğunu duyabiliyordu.

Roran hızla Elain'in teklifini ve ricasını açıkladı. Orval gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. "Sanırım kendi eşyalarım için yeterince yerim var. Etrafa sor, hâlâ yere ihtiyacın olursa biraz daha fazla şey taşıyabilecek iki öküzüm var."

"Demek gidiyorsunuz?"

Orval huzursuzca kıpırdandı. "Şey, tam olarak öyle değil. Biz yalnızca... yeni bir saldırı olursa diye hazırlanıyoruz."

"Ah." Şaşırarak Roran, Kiselt'in evine gitti. Kısa sürede kimsenin gitmeye karar verip vermediğini açıklamak istemediğini gördü; hazırlıklar açıkça göz önünde olsa bile.

Ve hepsi Roran'a rahatsız edici bulduğu bir saygıyla davranıyordu. Bu durum küçük jestlerde gizliydi: talihsizliği için teselli sunmalar, o konuştuğu zaman saygılı bir şekilde susmalar, bir şey söylediğinde onaylayan mırıltılar. Sanki yaptığı işler onun kişiliğini şişirmişti ve çocukluğundan beri tanıdığı insanların gözünü korkutup onları kendisinden uzaklaştırıyordu.

Damgalandım, diye düşündü Roran çamurda topallayarak. Bir su birikintisinin kenarında durup yansımasını inceledi, kendisini bu kadar farklı yapan şeyi görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Yırtık pırtık kan lekeli giysiler içinde, kambur, sakat kolu boynuna bağlanmış bir adam gördü. Boynu ve yanaktan kısa sakallarıyla karanmış, saçları başının etrafını bir hâle gibi saran darmadağın bir şekilde keçeleşmişti. Ama en korkuncu, çukura kaçmış, ona delice bir görüntü veren gözleriydi. O hastalıklı iki çukurun içindeki bakışlar, kayıp, öfke ve saplantılı özlemle dolu erimiş çelik gibi kaynıyordu.

Roran'ın yüzünde beliren çarpık gülümseme görüntüsünü daha da şok edici bir hale getirdi. Görüntüsü hoşuna gitmişti. Duygularına uyuyordu. Şimdi köylüleri etkilemeyi nasıl başardığını anlıyordu. Dişlerini açığa çıkararak güldü. Bu görüntüyü kullanabilirim. Ra'zac'ı yok etmek için kullanabilirim.

Başını kaldırıp sokakta ağır ağır yürürken kendinden memnundu. Tam o sırada Thane, ona yaklaşıp sol kolunu sıkıca yakaladı. "Stronghammer! Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin"

"Öyle mi?" Roran bir gecede dünya ters yüz mü oldu diye merak etti.

Thane hararetle başını salladı. "Askerlere saldırdığımızdan beri her şey umutsuz görünüyor bana. İtiraf etmek bana acı veriyor, ama öyle. Kalbim bir kuyuya düşmek üzereymişim gibi gümbürdüyor; ellerim titriyor ve kendimi korkunç şekilde hasta hissediyorum. Birisinin beni zehirlediğini düşünüyordum! Ölümünden daha kötüydü. Ama dün söylediklerin beni anında iyileştirdi ve dünyadaki amacı, anlamı yeniden görmemi sağladı! Ben... beni nasıl bir dehşetten kurtardığını sana anlatamam. Sana borçluyum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa iste yeter, sana yardım ederim."

Etkilenen Roran karşılığında çiftçinin kolunu tutup, "Teşekkürler, Thane," dedi. "Teşekkürler." Thane gözlerinde yaşlarla başını önüne eğdi, sonra Roran'ı sokağın ortasında tek başına bırakıp gitti.

Ne yaptım ben?

Göç

Morn'un tavernası Seven Sheaves'a girdiğinde Roran'ın etrafını yoğun, dumanlı bir hava kuşattı. Kapının üstünde asılı duran Urgal boynuzlarının altında durup gözlerinin loş mekâna alışmasını bekledi. "Merhaba?" diye seslendi.

Arka tarafa giden kapılar açıldı ve arkasında Morn'la birlikte Tara görüldü. İkisi de somurtarak baktılar Roran'a. Tara tombul ellerini kalçalarına koyup, "Ne arıyorsun burda?" diye sordu.

Roran bir an ona bakıp düşmanlığının kaynağını anlamaya çalıştı. "Spine'a giderken bana eşlik edip etmeyeceğinize karar verdiniz mi?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye parladı Tara.

Oh evet ilgilendirir. Ama Roran kendini tuttu. "Niyetiniz her neyse, eğer gitmeyi düşünüyorsanız Elain çantalarınızda birkaç şey için daha yer olup olmadığını ya da sizin ekstra yere ihtiyacınız olup olmadığını soruyor. Onun..."

"Ekstra yemiş!" diye patladı Morn. Barın arkasındaki meşe fiçilerin sıralandığı duvan işaret etti. "Son beş aydır mükemmel hava sıcaklığında saklanan, en berrak kış biralarının bulunduğu, samanların içine yerleştirdiğim on iki fiçim var. Bunlar Quimby'nin son partisiydi. Onları ne yapacağım? Ya da hafif ve sert biraların bulunduğu büyük fiçilerim ne olacak? Eğer onları bırakırsam askerler bir hafta içinde tüketir ya da fiçiler delerek birayı yere döker, bunun da zevkini çıkaran tek yaratıklar solucanlar ve kurtçuklar olur. Oh!" Morn oturup ellerini ovuştururken başını iki yana salladı. "On iki yıllık emek! Babam öldüğünden beri tavernayı onun gibi yönettim, her gün. Sonra bir gün sen ve Eragon başımıza bu belayı sardınız. O..." Zorlukla nefes alarak durdu, kolunun kenarıyla yaralı yüzünü sildi.

"Tamam tamam," dedi Tara. Kolunu Mom'a sararak parmağını Roran'a doğrulttu. "Parlak sözlerle Carvahall'i karıştırma iznini sana kim verdi? Eğer gidersek zavallı kocam nasıl para kazanacak? Horst veya Gedric gibi işini yanında götüremiyor o da. Boş bir tarlaya oturup senin gibi çiftçilik yapamaz! Bu olanaksız! Herkes gidecek ve biz aç kalacağız. Ya da biz de gideceğiz ve yine aç kalacağız. Bizi mahvettin!"

Roran, Tara'nın kırmızı yüzünden Morn'un sıkıntılı yüzüne çevirdi bakışlarını, sonra dönüp kapıyı açtı. Eşikte durup alçak sesle konuştu. "Sizi her zaman arkadaş olarak gördüm. Sizin İmparator tarafından öldürülmenize izin veremezdim." Dışarı çıkarak yeleşine sıkıca sarındı, tavernadan uzaklaşırken yol boyu düşündü.

Fisk'in kuyusundan su içmek için durunca Birgit yanına geldi. Çıkrığı tek koluyla çevirmeye çalışmasını seyrettikten sonra çıkrığı elinden alıp kovayı yukan çıkardı. Kendisi içmeden Roran'a uzattı. Roran serin sudan içtikten sonra, "Geldiğine seviniyorum," dedi. Ve kovayı geri uzattı.

Birgit, ona dik dik baktı. "Seni zorlayan güçlerin farkındayım, Roran, çünkü onlar beni de harekete geçiren güçler; ikimiz de Ra'zac'ı bulmak istiyoruz. Ama bulduktan sonra Quimby'nin ölümü yüzünden senden hesap soracağım. Bunu asla unutma." Kovayı kuyuya geri attı, çıkrık deli gibi dönmeye başladı. Bir saniye sonra kuyuda sıçrayan suların sesi duyuldu.

Roran, onun gidişini seyrederken gülümsedi. Onun haberine kızmaktan çok memnun olmuştu; Carvahall'deki başka herkes bu davayı bıraksa veya ölse bile Birgit'in yine de Ra'zac'ı avlamasına

yardım edeceğini biliyordu. Ama daha sonra –eğer daha sonrası olursa– ona borcunu ödemek ya da onu öldürmek zorunda kalacaktı. Bu konuları çözümlenmenin tek yolu buydu.

Akşama kadar Horst ve oğulları muşambaya sarılı iki küçük yığınla eve döndü. "Hepsi bu mu?" diye sordu Elain. Horst kısaca başını salladı, yığınları mutfak masasına koyup muşambalan açtı. İçinde dört çekiç, üç maşa, bir mengene, orta büyüklükte bir körük ve örs vardı.

Beşi yemeğe otururken Albriech ve Baldor gizli hazırlıklar yapan çeşitli insanlar gördüklerini söylediler. Roran onları dikkatle dinlerken kimin kime eşeğini ödünç verdiğine, kimin gideceğine dair bir harekette bulunmadığına ve kimin giderken yardıma ihtiyacı olabileceğine dair bilgileri aklında tutmaya çalıştı.

"En büyük sorun yiyecekler," dedi Baldor. "Yanımızda çok az şey taşıyabiliyoruz ve Spine'da iki üç yüz kişiyi doyuracak kadar avlanmak zor olacak."

"Mmm." Horst ağzı fasulye doluyken parmağını salladı, sonra yutkundu. "Hayır, avlanmak çözüm değil. Sürülerimizi de yanımızda götürmeliyiz. Hepimizin birlikte bize bir ay ya da daha fazla yetecek kadar koyunu ve keçisi var."

Roran bıçağını kaldırdı. "Kurtlar?"

"Ben daha çok hayvanların ormana girip kaybolmalarından endişeleniyorum," diye karşılık verdi Horst. "Onlara çobanlık yapmak zor olacak."

Roran ertesi günü yardıma ihtiyacı olanlara yardım ederek geçirdi. Çok az konuşuyor, insanların kendisini köyün iyiliği için çalışırken görmesini sağlıyordu. O gece yatağa yorgun, ama umutlu bir şekilde girdi.

Şafağın doğuşu Roran'ın rüyalarını delip onu önemli bir beklenti hissiyle dolu bir şekilde uyandırdı. Kalkıp parmak uçlarına basarak aşağıya indi, sonra dışarı çıkıp puslu dağlara bakarak sabahın sessizliğini içine çekti. Nefesi havada beyaz bir duman oluşturuyordu, ama içinin sıcak olduğunu hissediyordu, çünkü kalbi korku ve hevesle çarpıyordu.

Hafif bir kahvaltıdan sonra Horst atlan evin önüne getirdi. Roran, Albriech ve Baldor'un atlan eyer torbalan ve diğer malzemelerle yüklemelerine yardım etti. Kendi sırt çantasını yüklerken deri kayış yaraşma bastrınca acıyla inledi.

Horst evin kapısını kapadı. Parmakları bir an çelik kapı tokmağında kaldı, sonra Elain'in elini tuttu. "Hadi gidelim."

Carvahall boyunca yürürlerken Roran asık suratlı ailelerin eşyaları ve öten hayvanlarıyla birlikte evlerinin yanında toplandıklarını gördü. Sırtlarına torbalar bağlanmış koyunlar ve köpekler, eşeklerin sırtında gözü yaşlı çocuklar ve atlara bağlı iğreti kızaklar, bunların üstünde kanat çırpıp tavuklarla dolu sandıklar gördü. Başarısının meyveleriydi bunlar, ama ağlasın mı gülsün mü bilemiyordu.

Carvahall'in kuzey ucunda durup kendilerine katılacakları beklediler. Bir dakika geçti, derken yanında Nolfavrell ve onun küçük kız kardeşleriyle birlikte Birgit geldi. Horst ve Elain'i selamlayıp bir kenarda durdu.

Palancar Vadisi'nin doğu yakasından yüz koyunla birlikte Ridley ve 1 leşi ağaçların oluşturduğu duvarın dışına geldi.

"Bunları Carvahall'den uzak tutmamın iyi olacağını düşündüm," diye bağırdı hayvanların

gürültüsünü bastırmak için.

"İyi düşünmüşsün!" dedi Horst.

Ardından Dehvin, Lenna ve beş çocukları; Orval ve ailesi; Loring ve oğulları; Calitha ve Thane, Roran'a kocaman gülümsedi ve Kiselt'in klanı geldi. NoUa gibi kısa süre önce dul kalan kadınlar Birgit'in etrafına toplandı. Güneş dağın zirvelerini aşmadan köylülerin çoğu ağaç yığınlarından oluşan duvar boyunca toplanmıştı. Ama hepsi değil.

Morn, Tara ve daha birkaç kişi henüz gelmemişti. Ivor geldiğinde de yanında hiç eşyası yoktu. "Kalıyorsun," dedi Roran, Gertrude'un dizginlemeye çalıştığı bir grup huzursuz keçiden uzaklaşarak.

"Evet," dedi Ivor, bu sözcüğü yorgun bir itirafla söylerken. Titreyince ısınmak için kemikli kollarını göğsünde kavuşturdu, şeffaf ışınları yakalamak için yükselen güneşe yüzünü dönüp başını kaldırdı. "Svart gitmeyi reddediyor. Heh! Zaten onu en başında Spine'e çıkarmak çok zordu. Birisinin ona bakması lazım ve benim çocuğum yok, bu yüzden..." Omuz silkti. "Hem çiftlikten vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

"Askerler gelince ne yapacaksın?"

"Onlarla unutamayacakları bir şekilde dövüşeceğim."

Rotan boğuk bir sesle gülüp Ivor'un kolunu sıvazladı. Geriye kalanları beklediğini, ikisinin de bildiği söze dökülmemiş kadere boş vermek için elinden geleni yaptı.

Zayıf, orta yaşlı bir adam olan Ethlbert topluluğun sonuna kadar gidip bağırdı. "Siz aptalsınız!" İnsanlar kendilerini suçlayanı görmek için döndüler. "Bu delilik boyunca huzurumu korudum, ama bir deliyi takip edecek değilim! Sözleriyle kör olmasaydınız sizi yok olmaya götürdüğünü görürdünüz! Eh, ben gitmiyorum! Şansımı deneyip askerlerin yanından gizlice geçmeyi ve Therinsford'a gitmeyi deneyeceğim. Onlar en azından bizim insanlarımız, Surda'da bulacağınız barbarlar değil." Yere tükürdü, topuklarının üstünde arkasını dönüp ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Ethlbert'in diğerlerini de ikna etmesinden korkan Roran kalabalığı taradı ve huzursuz bir mırıldanmadan başka bir şey olmadığını görüp rahatladı. Yine de oyalanıp insanlara kararlarını değiştirme fırsatı vermek istemedi. Horst'a alçak sesle sordu. "Daha ne kadar beklemeliyiz?"

"Albriech ve Baldor, olabildiğince hızlı koşup başka kimsenin gelip gelmediğine bakın. Yoksa gidiyoruz." Kardeşler zıt yönlerde koşmaya başladılar.

Yarım saat sonra Baldor, Fisk, Isold ve ödünç atlarıyla birlikte geldi. Kocasını geride bırakan Isold, yoluna çıkan herkesi eliyle iterek ve topuzundan fırlamış saçlarından habersiz bir şekilde Horst'a doğru koştu. Nefes almak için durdu. "Bu kadar geç kaldığımız için özür dilerim, ama Fisk dükkânı kapamada zorluk çekti. Hangi rendeyi ya da keskiyi getireceğine karar veremedi." Tiz bir sesle, neredeyse histerik bir şekilde güldü. "Etrafi farelerle çevrili bir kedinin hangisini kovalayacağına karar verememesi gibi bir şeydi. Önce birisi, sonra diğeri."

Horst'un dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Çok iyi anlıyorum."

Roran, Albriech'i görmek için çabaladı, ama bir şey göremedi.

Dişlerini gıcırdattı.

"Nerde bu?"

Horst omzuna dokundu. "Hemen surda sanırım."

Sırtına üç bira fiçısı yüklenmiş Albriech, yüzünde Baldor ve birkaç kişiyi güldürmeye yetecek kadar kızgın bir ifadeyle evlerin arasında görüldü. Albriech'in iki yanında kendi ağırlıkları altında sendeleyen Morn ve Tara yürüyordu. Arkalarından gelen eşek ve iki keçinin daha da fazla fiçıyla yüklenmiş olduğunu gören Roran hayretler içinde kaldı.

"Bir mil bile gidemezler," dedi Roran çiftin aptallığına kızarak. "Ve yeterli yiyecekleri de yok. Bizim onları doyurmamızı mı bekliyorlar, yoksa..."

Horst gülerек sözünü kesti. "Ben olsam yiyecek konusunda endişelenmezdim. Morn'un birası moral için işe yarayacak ve bu birkaç ekstra yiyecekten daha değerli. Göreceksin bak."

Albriech fiçılan indirir indirmez, Roran, ona ve kodesine sordu. "Herkes bu kadar mı?" Kardeşler doğrulayınca Roran küfredip bacağına bir yumruk indirdi. Ivor hariç üç aile Palancar Vadlői'nde kalmaya kararlıydı: Ethlbert'in ailesi. Parr'ın ailesi ve Knute'nin ailesi. Onları gelmeye zorlayamam. İçini çekti. "Pekâlâ. Daha fazla beklemenin bir anlamı yok."

Köylülerin arasında bir heyecan dalgası dolaştı; o an sonunda gelmişti. Horst ve beş adam kütüklerden oluşan duvarı açtıktan sonra insanların geçebilmeleri için hendeklerin üstüne kütükleri yerleştirdiler.

Horst eliyle işaret etti. "Bence önce sen gitmelisin, Roran."

"Durun!" Fisk belirgin bir gururla koşup geldi, Roran'a yaklaşık iki metre uzunluğunda, alıç ağacından yapılmış, tepesinde cilalı kökleri, tabanında sivrilterek küt bir mızrak ucuna dönüşen mavi çelikten yüksüğü bulunan kararmış bir asa uzattı. "Bunu dün gece yaptım," dedi marangoz. "İhtiyacın olabilir."

Roran elini tahtanın üstünde gezdirip pürüzsüzlüğüne hayran oldu. "Daha iyi bir şey isteyemezdim. Çok beceriklisin..."

Teşekkür ederim." Fisk sırtıarak uzaklaştı.

Bütün kalabalığın kendisini seyrettiğinin farkında olan Roran dağlara ve Iqualda Şelalesi'ne döndü. Deri kayışın altındaki omzu zonkluyordu. Arkasında babasının kemiklerini ve hayatı boyunca bildiği her şeyi bırakıyordu. Önündeki soluk gökyüzüne doğru yükselen çentikli zirveler yolunu ve iradesini kapatıyordu. Ama kaçmayacaktı. Geriye de bakmayacaktı.

Katrina.

Hendeği geçerken اساسı sert kütüklerin üstünde takırdıyordu. Böylece Carvahall'den çıkarak köylüleri yabancı hayatın içine soktu.

Tel'naeir Kayalıkları'nda

Güm.

Alev alev güneş kadar parlak ejderha, Eragon ve Tel'naeir'in yalçın kayalıklarında toplanan herkesin karşısında asılı durup güçlü kanatlarının neden olduğu rüzgârla sarstı. Parlak şafak altın rengi pullarını aydınlatırken ejderhanın gövdesi yanıyor, yere ve ağaçlara göz alıcı ışık noktacıları saçıyor gibi görünüyordu. Saphira'dan çok daha büyüktü; birkaç yüz yaşında olacak kadar büyüktü; boynu, uzuvları ve kuyruğu aynı oranda daha kalındı. Sırtında pulların parlaklığına karşı çarpıcı beyaz bir kaftan giymiş süvari oturuyordu.

Eragon dizlerinin üstüne çöküp yüzünü kaldırdı. Yalnız değilim... İçini bir huşu ve rahatlama hissi kapladı. Varden ve Galbatorix'in sorumluluğunu tek başına taşıması gerekmiyordu. Zamanın derinliklerinden kurtulan ve kendisine rehberlik edecek eski koruyuculardan biri vardı burada. Birlikte büyüdüğü efsanelerin bir kanıtı ve canlı bir sembolüydü bu. İşte ustası karşısındaydı. Bir efsane karşısındaydı.

Ejderha yere inmek için havada dönerken Eragon şaşkınlıkla yutkundu; yaratığın sol ön bacağı korkunç bir darbeye kesilmiş, bir zamanlar güçlü bir uzvun bulunduğu yerde çaresiz beyaz bir kök kalmıştı. Gözleri yaşla doldu.

Ejderha tatlı yoncaların arasına inip kanatlarını katlarken kuru dallar ve yapraklardan oluşan anaför tepeyi sardı. Süvari ejderhasının sağlam olan sol ön bacağından kayarak dikkatle yere indi. Ellerini önünde kavuşturarak Eragon'a yaklaştı. Gümüş rengi saçlı, yaşı ölçülemeyece yaşlı bir Elfti, ama yaşını gösteren tek belirti yüzündeki büyük şefkat ve üzüntüydü.

"Osthato Chetowa," dedi Eragon. "Kederli Bilge... İstedığınız gibi geldim." Birden irkilerek görgü kurallarını hatırladı ve dudaklarına dokundu. "Atra esterni ono thelduin."

Süvari gülümsedi. Eragon'u omuzlarından tutarak havaya kaldırdı. Ona öyle büyük bir nezakete baktı ki Eragon başka hiçbir şeye bakamadı; Elfin gözlerindeki derinlikte tükendiğini hissediyordu. "Gerçek adım Oromis, Eragon Shadeslayer."

"Biliyordun," diye fısıldadı Islanzadi, yüzünde, hızla öfke fırtınasına dönüşen incinmiş bir ifadeyle. "Eragon'un varlığını biliyordun, ama bana söylemedin. Neden beni aldattın, Shur'tugal?"

Oromis bakışlarını Eragon'un üzerinden çekip kraliçeye yöneltti. "Eragon veya Arya'nın buraya gelecek kadar uzun yaşayacağı kesin olmadığı için dilimi tuttum; sana her an paramparça olabilecek boş bir ümit vermek istemedim."

Islanzadi döndü, kuğu tüylerinden yapılmış pelerini kanat gibi dalgalandı. "Böyle bir bilgiyi benden saklamaya hakkın yoktu! Arya, Eragon ve Saphira'yı Farthen Dûr'da koruyup onlara buraya kadar güvenle eşlik edecek savaşçılar gönderirdim."

Oromis üzgün bir şekilde gülümsedi. "Senden hiçbir şey saklamadım, Islanzadi, yalnızca sen görmemeyi tercih ettin. Eğer görevin olduğu üzere araziye kristal bakışla tarasaydım Alagaesia'yı kuşatan kargaşanın kaynağını görebilir, Arya ve Eragon'la ilgili gerçeği öğrenebilirdin. Üzüntüden Varden'i ve Cüceleri unutmuş olman anlaşılabilir bir şey, ama ya Brom? Vınr Ifakyn? Elf dostlarının sonuncusu? Dünyaya karşı kör oldun, Islanzadi ve tahtında gevşedin. Seni yeni bir kayba maruz bırakarak daha fazla uzaklaştırma riskine girmek istemedim."

Islanzadi'nin öfkesi hafifledi, soluk yüzü ve omuzları çöktü. "Çok küçüldüm," diye fısıldadı.

Altın rengi ejderha parlayan ve kıvılcımlar saçan gözleriyle ona bakarak için eğilince sıcak ve nemli bir hava Eragon'un suratını yaladı. Uygun bir şekilde kavuştuk, Eragon Shadeslayer. Ben Glaedr. Sesi –kesinlikle erkek sesiydi– gürleyip düşen bir çığ gibi Eragon'un zihnini sarstı.

Eragon'un bütün yapabildiği dudaklarına dokunup, "Onur duydum," demek oldu.

Sonra Glaedr dikkatini Saphira'ya çevirdi. Glaedr yanağını, boylu boyunca kanadını koklarken Saphira boynunu katı bir şekilde dikmiş tamamen hareketsiz dумыordu. Eragon, Saphira'nın sıkılı bacak kaslarının istemsiz bir titremeye sarsıldığını gördü. İnsan kokuyorsun, dedi Glaedr ve kendi ırkın hakkında bildiğin tek şey içgüdülerinin sana söyledikleri, ama sende gerçek bir ejderha kalbi var.

Bu sessiz görüşme sırasında Orik kendini Oromis'e tanıttı. "Bu gerçekten beklediğim veya umduğum her şeyin ötesinde bir şey. Bu karanlık zamanlarda karşımıza çıkan çok hoş bir sürprizsin sen, Süvari." Yumruğunu kalbinin üstüne koydu. "Eğer bu küstahlık olmazsa halkımız arasında âdet olduğu üzere kralımın ve klanımın adına bir ricada bulunacağım."

Oromis başıyla onayladı. "Eğer gücüm dâhilindeyse kabul ederim."

"O halde söyle bana: Bunca yıldır neden saklandın? Sana çok ihtiyaç vardı, Argetlam."

"Oh." dedi Oromis. "Dünyada pek çok acı var ve en büyüğü de acı çekenlere yardım edememek. Bu sığınaktan çıkma riskine giremedim, çünkü eğer Galbatorix'in yumurtalarından bir ejderha çıkmadan önce ölürsem sırlarımızı yeni Süvari'ye geçirecek kimse kalmayacaktı, o zaman da Galbatorix'i yenmek daha da zorlaşacaktı."

"Nedenin bu muydu?" diye sordu Orik tükürürcesine. "Bunlar bir korkağın sözleri! Yumurtalardan hiçbir zaman ejderha çıkmayabilirdi."

Herkesi ölüm sessizliği sarmıştı, Glaedr'in dişlerinin arasından çıkan belli belirsiz hırıltı hariç. "Konuğum olmasaydın bu hakaretin yüzünden seni şuracıkta kendim öldürürdüm," dedi Islanzadi.

Oromis kollarını iki yana açtı. "Yok, güvenmedim. Bu, yerinde bir tepki. Glaedr ve benim dövüşemeyeceğimizi anlamalısın, Orik. "Glaedr kötürüm ve ben de..." Başının yan tarafına dokundu. "Sakatım. Onların esiriyken Tövbekâr içimde bir şeyleri parçaladı ve ben hâlâ öğretip öğrenebiliyor olsam bile küçük büyüler haricinde sihir yapamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu gücüm yok. Bir savaşta hiçbir işe yaramam. Kolayca yakalanıp size karşı kullanılacak bir zayıflık ve dezavantaj olabilirdim. Bu yüzden ona açıkça karşı çıkmayı istesem de çok sayıda insanın iyiliği için Galbatorix'in etkisinden kendimi kurtardım."

"Sağlam Olan Sakat," diye mırıldandı Eragon.

"Beni bağışla," dedi Orik. Sıkıntılı görünüyordu.

"Önemli değil." Oromis elini Eragon'un omzuna koydu. "Islanzadi Dröttning, izinle?"

"Devam et," dedi kraliçe yorgun bir şekilde. "Devam et ve işini tamamla."

Glaedr yere çömeldi, Oromis çevik bir şekilde bacağına tırmanıp sırtındaki eyere bindi. "Eragon ve Saphira, gelin.

Konuşacak çok şeyimiz var." Altın rengi ejderha kayalıklardan uçup tepede bir daire çizdi, hava

akımıyla yükseldi.

Eragon ve Orik ciddi bir şekilde birbirlerinin kollarını tuttular. "Klanına onur getir," dedi Cüce.

Eragon, Saphira'nın sırtına binerken uzun bir yolculuğa çıktığını ve geride kalanlara veda etmesi gerektiğini hissediyordu. Ama yalnızca Arya'ya bakıp gülümsedi, hayretinin ve sevincinin görülmesine izin verdi. Arya sıkıntılı bir şekilde kaşlarını hafifçe çattı, ama Eragon, Saphira'nın coşkulu uçuşuyla gökyüzüne yükseldi.

İki ejderha birlikte beyaz kayalıkları birkaç mil boyunca kuzeye doğru takip ettiler. Yalnızca kanatlarının sesleri onlara eşlik ediyordu. Saphira Glaedr'le yan yana giderken coşkusu Eragon'un zihnine ulaşıyor, onun heyecanını da artırıyordu.

Kayalıklardaki bir çıkıntıda bulunan başka bir açıklığa indiler. Yamaçta başlayan çıplak bir patika dört ağacın gövdesinin arasında büyüyen alçak bir kulübenin ön kapısına gidiyordu. Ağaçlardan biri ormanın kaprisli derinliklerinden çıkan bir akıntının üstünde yer alıyordu. Glaedr kulübenin içine sığanın ordu; hatta kulübe onun kabmpikinüm aatsaa kolayca sığabilirdi.

"Evime hoş geldiniz," dedi Oromis olağandışı bir rahatlıkla yere inerken. "Ben burda yaşıyorum, Tel'naeir Kayalıklarının ucunda, çünkü bu bana huzur içinde düşünme ve çalışma fırsatı veriyor. Zihnim Ellesmera'dan ve diğer insanların dikkat çelicilerinden uzaktayken daha iyi çalışıyor."

Kulübenin içinde kaybolup iki tabure ve iki sürahi soğuk suyla geri Süvari'nin yanındayım! Yanındaki Saphira gözleri Glaedr'in üstüne sabitlenmiş bir şekilde çömeldi, pençelerinin arasındaki toprağı eşelemeye başladı.

Konuşmaların arasındaki boşluk uzadı, uzadı. On dakika geçti... yarım saat... sonra bir saat. Aradan geçen süre Eragon'un güneşin ilerleyişiyle ölçmeye başladığı bir noktaya erişti. Başta zihni soru ve düşünceyle doluydu, ama sonunda bütün hepsi sakin bir kabule dönüştü. Yalnızca günü izlemekten zevk almaya başladı.

Oromis o zaman, "Sabrın değerini iyi öğrendin," dedi. "Bu iyi."

Eragon'un ağzından ses çıkarabilmesi biraz zaman aldı. "Acelen varsa bir geyiği takip edemezsin"

Oromis sürahisini indirdi. "Bu doğru. Ellerine bakayım. Eller bir insan hakkında çok şey anlatır." Eragon eldivenlerini çıkarıp Elfin ince, kuru parmaklarıyla bileğini yakalamasına izin verdi. Eragon'un nasırlarını inceledi, sonra, "Yanılıyorsam beni düzelt," dedi. "Tırpan kullandın ve bir kılıç kullandığından daha fazla saban sürdün, ama yaya alışıksın."

"Doğru."

"Ve çok az yazıp çizdin, hatta belki de hiç."

"Brom harfleri Teirm'de öğretti bana."

"Mmm. Alet seçiminin ötesinde pervasız ve güvenliğini umursamaz görünüyorsun."

"Bunu söylemenin nedeni ne, Oromis-elda?" diye sordu Eragon, aküm gelen en saygıdeğer ve resmi unvanı kullanarak.

"Elda değil," diye onu düzeltti Oromis. "Bu dilde bana efendi diyebilirsin, antik dilde de Ebrithil, başka bir şey değil. Glaedr'e de aynı nezaketi göstereceksin. Biz sizin öğretmenleriniziz; siz de bizim öğrencilerimiz; gereği gibi saygılı ve itaatkâr davranacaksınız." Oromis yumuşak bir şekilde

konuşuyordu, ama mutlak itaat bekleyen birinin otoritesiyle.

"Evet, Efendi Oromis."

"Sende öyle, Saphira."

Eragon, Saphira'nın gururunu bir yana bırakıp, evet, efendim, demesinin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu.

Oromis başıyla onayladı. "Şimdi. Bu kadar çok yarası olan ya umutsuz derecede talihsizdir, kudurmuş gibi dövüşür ya da bilerek tehlikenin peşine düşer. Sen kudurmuş gibi mi dövüşüyorsun?"

"Hayır."

"Talihsiz de görünmüyorsun; hatta tam tersi. Bu durumda geriye tek bir açıklama kalıyor. Ama sen farklı düşünüyorsan?"

Eragon davranışlarını kategorize edebilmek için düşüncelerini evdeki ve yoldaki deneyimlerine çevirdi. "Ben diyebilirim ki, kendimi bir projeye ya da yola adadıktan sonra bedeli ne olursa olsun onu gerçekleştiririm.. Özellikle de eğer sevdiğim biri tehlikedeysen." Bakışlan Saphira'ya doğru gitti.

"Peki zorlu projeleri üstlenir misin?"

"Bana meydan okunmasını severim."

"Demek yeteneklerini sınamak için felaketlerle rekabete girme gereği hissediyorsun?"

"Zorlukların üstesinden gelmeyi seviyorum, ama işleri olduğundan daha da zorlaştırmanın aptallık olduğunu öğrenecek kadar çok zorlukla karşılaştım."

"Ama Palancar Vadisi'nde kalmak daha kolay olduğu halde Ra'zac'ı takip etmeyi tercih ettin. Ve buraya geldin."

"Yapılması doğru olan şey buydu... Efendim."

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Eragon, Elfm ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı, ama maskeyi andıran yüzünden bir şey çıkaramadı. Sonunda Oromis kıpırdandı. "Tarnag'da sana bir süs eşyası verilmiş olabilir mi, Eragon? Bir mücevher, zırh ya da hatta madeni para?"

"Evet." Eragon gömleğinin içine uzanıp üzerinde minik gümüş çekiç olan kolyeyi buldu. "Hrothgar'ın emri üzerine Gannel bunu benim için yapmış. Saphira'yı ve beni birisinin kristal bakışla görmesini önlüyor. Galbatorix'in benim neye benzediğimi keşfetmesinden korkuyorlardı... Bunu nerden bildiniz?"

"Çünkü," dedi Oromis. "Seni artık göremez olmuşum."

"Bir hafta önce Silthrim'de birisi beni kristal bakışla görmeye çalıştı. O siz miydiniz?"

Oromis başını iki yana salladı. "Seni Arya'yla birlikte ilk kez gördükten sonra seni bulmak için bu kadar basit yollar izlememe gerek yoktu. Uzanıp zihnimle senin zihnine dokunabilirdim, Farthen Dûr'da yaralandığımda yaptığım gibi." Tılsımı alıp antik dilde birkaç satır şey söyledikten sonra bıraktı. "Benim tespit edebildiğim başka bir büyü yok bunda. Her zaman yanında olsun; değerli bir armağan." Tırnaklarının balık pulları gibi yuvarlak ve parlak olduğu uzun parmaklarını birbirine bastırıp aralardaki boşluktan beyaz ufka baktı. "Neden burdasın. Eragon?"

"Eğitimimi tamamlamak için."

"Bu sürecin neyi gerektirdiğini düşünüyorsun?"

Eragon huzursuzca kıpırdandı. "Sihir ve dövüş konusunda daha fazla şey öğrenmeyi. Brom, bana bildiği her şeyi öğretemedi."

"Ne zaman ve nasıl kullanacağını bilmiyorsan sihir, kılıç ve diğer beceriler bir işe yaramaz. Ben sana bunları öğreteceğim. Bununla birlikte, Galbatorix'in gösterdiği gibi ahlâki yön olmadan güç dünyadaki en tehlikeli güçtür. O halde benim en büyük görevim, sen ve Saphira'nın size rehberlik eden ilkeleri anlamanıza yardımcı olmaktır. Böylece yanlış nedenlerle doğru seçimler yapmazsınız. Kendin hakkında daha fazla şey öğrenmelisin, kim olduğun ve neler yapabileceğin hakkında. Bu yüzden burdasın."

Ne zaman başlayacağız, diye sordu Saphira.

Oromis cevap verirken gerildi ve sürahisini bıraktı. Yüzü kızardı, parmakları kaftanını deniztarağı gibi çeken kancalı pençelere dönüştü. Değişim çok ani ve korkunçtu. Eragon yalnızca geriye doğru büzülürken Elf yeniden rahatladı, ama artık bütün vücudu yorgunluğunu gösteriyordu.

Endişelenen Eragon, "İyi misiniz?" diye sormaya cesaret etti.

Oromis'in ağzının kıyısında eğlendiğini gösteren hafif bir kıpırtı oldu. "Arzu ettiğimden daha az. Elfler kendilerinin ölümsüz olduğunu düşünmekten hoşlanır, ama biz bile etin bazı hastalıklarından kaçamıyoruz. Sihir bilgimiz onları geciktirmekten başka bir işe yaramıyor. Hayır, merak etme... bulaşıcı değil, ama kendimi kurtaramıyorum da." İçini çekti. "Onlarca yıl boyunca kendimi yüzlerce küçük, zayıf büyüyle bağladım. Artık benim ulaşamayacağım noktada olan büyülerin etkisini kopyalamak için birbiri üstüne binen büyülerdi bunlar. Böylece son ejderhaların doğumunu göreceğiz ve Süvarilerin bizim hatalarımızın enkazından yeniden canlanmasını göreceğiz kadar yaşayacaktım."

"Ne kadar var..."

Oromis tek kaşını sertçe kaldırdı. "Ölümüne ne kadar mı var? Zamanımız var, ama bu zaman senin ve benim için çok değerli, özellikle de eğer seni yardıma çağırmaya karar verirse. Sonuç olarak – soruna cevap veriyorum Saphira– derslerimize hemen başlayacağız ve bütün Süvarilerden daha hızlı eğitim yapacağız, çünkü onlarca yıllık bilgiyi aylara ve haftalara sıkıştırmak zorunda kalacağım."

"Benim kendi... sakatlığımı biliyorsunuz," dedi Eragon yanaklarının yanmasına neden olan mahcubiyet ve utançla mücadele ederek. Bu sözcükten nefret ederek zorla söylemişti. "Ben de sizin gibi sakatım."

Oromis'in bakışlarında anlayış vardı, ama sesi sertti. "Eragon, yalnızca eğer kendini sakat olarak görüyorsan sakatsındır. Neler hissettiğini anlıyorum, ama iyimser olmalısın, çünkü olumsuz görünüş her türlü fiziksel yaralanmadan daha büyük bir engeldir. Kişisel deneyimlerime dayanıyorum. Kendine acımanın ne sana ne de Saphira'ya yararı olur. Ben ve diğer büyü yapanlar hafifletmenin bir yolunu bulup bulamayacağımızı görmek için rahatsızlığını inceleyeceğiz, ama bu arada eğitimin hiçbir şey yokmuş gibi devam edecek."

Eragon'un midesi kasıldı ve bunun etkilerini düşünürken safranın boğazından yukarı doğru yükseldiğini hissetti. Oromis benim yeniden işkence yaşamama izin vermez herhalde! "Acı dayanılmaz," dedi deh gibi. "Beni öldürebilir. Ben..."

"Hayır, Eragon. Seni öldürmeyecek. Lanetin konusunda bu kadarını biliyorum. Ama ikimizin de görevleri var; senin Varden'e, benim de sana karşı. Yalnızca acı yüzünden bunlardan kaytaramayız."

Risk altında olan çok fazla şey var ve başansız olamayız." Panik onu etkisine almakla tehdit ederken Eragon'un tek yapabildiği başını iki yana sallamaktı. Oromis'in sözlerini inkâr etmeye çalıştı, ama gerçeklerden kaçamazdı. "Eragon. Bu yükü seve seve kabul etmelisin. Kendini uğruna feda edebileceğin hiç kimse ya da hiçbir şey yok mu?"

Eragon'un ilk düşüncesi Saphira oldu, ama bunu onun için yapmıyordu. Nasuada için de. Hatta Arya için bile yapmıyordu. O halde kendisini harekete geçiren neydi? Nasuada'ya sadakat yemini ettiğinde bunu Roran'ın ve İmparatorluk'ta kapana sıkışıp kalmış olan diğer insanların iyiliği için yapmıştı. Ama böyle bir acıya katlanmasını sağlayacak kadar çok şey ifade ediyor muydu onlar? Evet, diye karar verdi. Evet ediyorlar, çünkü onlara yardım etme şansı olan tek kişi benim ve onlar kurtulana kadar ben de Galbatorix'in gölgesinden kurtulamayacağım. Çünkü bu benim hayattaki amacım. Başka ne yapacağım? Korkunç söz dudaklarından dökülürken titredi: "Uğruna savaştıklarım adına kabul ediyorum: Galbatorix'in acımasızlığından çok çeken Alagaesia halkı adına, bütün ırklardan çok. Acı ne olursa olsun daha önceki bütün öğrencilerinizden daha çok çalışacağıma yemin ediyorum."

Oromis ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben de daha azını beklemiyordum." Bir an için Glaedr'e baktı, sonra, "Ayağa kalkıp tuniğini çıkar. Neden yapıldığına bir bakalım," dedi.

Durun, dedi Saphira. Brom sizin burdaki varlığınızdaki haberdar mıydı, efendim? Eragon bu olasılıkla serseme dönerek durakladı.

"Elbette," dedi Oromis. "Bir çocukken Ilirea'da benim öğrencimdi o. Onu uygun şekilde gömdüğün için memnunum, çünkü zorlu bir hayat yaşadı ve çok az insan ona nezaket gösterdi. Umarım boşluğa girmeden önce huzur bulmuştur."

Eragon yavaşça kaşlarını çattı. "Ya Morzan?"

"Kardeş gibiydiler."

"Galbatorix?"

"İlk ejderhası öldürüldükten sonra ona ejderha verilmesini reddeden Yaşlılardan biri de bendim, ama hayır, onu eğitme talihsizliğini hiç yaşamadım. Bütün akıl hocalarını tek tek avlayıp öldürdü o."

Eragon daha fazla soru sormak istiyordu, ama beklemenin daha iyi olacağını biliyordu. Bu yüzden ayağa kalkıp tuniğinin iplerini çözdü. Görünüşe göre Brom'un sırlarını hiç öğrenemeyeceğiz, dedi Saphira'ya. Tuniğini çıkarırken serin havada ürperdi, sonra omuzlarını dikleştirip göğsünü kaldırdı.

Oromis etrafında dolaşmaya başladı, ama Eragon'un sırtındaki yara izini görünce hayretle durdu. "Arya ya da Varden'in diğer şifacıları bu izi silmeyi teklif etmedi mi? Bu izi taşımak zorunda değilsin."

"Arya teklif etti, ama..." Eragon durdu, duygularını söze dökemiyordu. Sonunda, "Bu artık benim bir parçam," dedi. "Tıpkı Murtagh'ın yarasının onun bir parçası olduğu gibi."

Oromis, ona uzunca bir süre ciddi bir şekilde baktıktan sonra başını sallayıp devam etti. "Yeterli miktarda kasın var ve çoğu kılıç ustası gibi bir tarafa eğik değilsin. İki elini de aynı şekilde kullanabiliyor musun?"

"Pek sayılmaz, ama Teirm'de bileğimi kırdıktan sonra sol elimle dövüşmeyi de öğrenmem gerekti."

"Güzel. Bu bize biraz zaman kazandırır. Ellerini arkanda birleştir ve olabildiğince yukarı kaldır."

Eragon kendisine söyleneni yaptı, ama duruşu omuzlarını acıtıyor, ellerini de zor kavuşturuyordu. "Şimdi dizlerini dik tutarak öne doğru eğil. Yere dokunmaya çalış." Bu Eragon için daha da zordu; elleri başının üstünde işe yaramaz bir şekilde dururken o kambur bir şekilde eğilmişti, dizlerinin arkasındaki kirişler sancıyor ve yanıyordu. Parmakları hâlâ yerden yirmi, yirmi beş santim uzaktı. "En azından canını yakmadan gerinebiliyorsun. Bu kadarını beklemiyordum. Kendini aşın yormadan bir sürü esneklik alıştırmayı yapabilirsin. Evet."

Sonra Saphira'ya döndü Oromis. "Senin de yeteneklerini bilmem gerekiyor, ejderha." Saphira'ya yılankavi vücudunun her santimini müthiş şekillerde bükmesini gerektiren bir sürü karmaşık duruş verdi, Eragon'un daha önce hiç görmediği şekillerde bir dizi akrobatik hava hareketi yaptırdı. Yalnızca birkaç tanesi Saphira'nın yeteneklerini aştı, havada tirbuşon gibi dönerken geriye doğru takla atmak gibi.

Saphira yere indiğinde Glaedr, korkarım Süvarileri çok şımartıyoruz, dedi. Yumurtadan yeni çıkan ejderhalarımız yabancı ortamda kendilerine bakmaya zorlamaydı –senin ve atalarımızın olduğu gibi– belki senin becerilerine sahip olurlardı.

"Hayır," dedi Oromis. "Saphira, Vroengard'da yerleşik yöntemleri kullanarak yetiştirilseydi bile yine de olağanüstü bir şekilde uçardı. Gökyüzüne bu kadar doğal bir şekilde uyan bir ejderha çok az gördüm." Saphira gözlerini kırıştırıp kanatlarını oynattı, yüzünü bakışlardan gizleyecek şekilde pençesini temizlemeye girişti. "Hepimiz gibi senin de gelişmen gereken noktalar var, ama az, çok az." Elf sırtı dimdik bir şekilde yeniden oturdu.

Eragon'un tahminlerine göre somaki beş saat boyunca Oromis, onun ve Saphira'nın botanikten ahşap işlerine, metalürjiden tıbbaya kadar bütün bilgilerini derinlemesine araştırdı, ama daha çok tarih ve antik dil bilgilerine yoğunlaştı. Bu sorgulama Eragon'u rahatlattı, çünkü Teirm'le Dras-Leona arasındaki uzun yürüyüşler sırasında Brom'un ona uyguladığı küçük testleri hatırlatmıştı.

Öğle yemeği için ara verdiklerinde Oromis iki ejderhayı yalnız bırakarak Eragon'u evine davet etti. Elfin evi yiyecek, sağlık ve entelektüel hayatı sürdürmek için gerekli birkaç şey dışında çıplaktı. İki duvar yüzlerce rulo halindeki parşömeni saklayan küçük deliklerle doluydu. Masanın yanında altın bir km –renge Glaedr'in pullarının rengindeydi– ve ona uyan vanardöner bronz renkte bir kılıç asılıydı.

Kapının iç pervazında, ahşabın içine gömülü, bir karış yüksekliğinde, iki karış genişliğinde düz bir panel vardı. Dik kayalıkların yanına inşa edilmiş ve yükselen hasat ayının kırmızı ışığında parlayan güzel, yüksek bir şehir tasvir ediliyordu burada. Çukurlu ay yüzeyi ufukla ikiye bölünmüştü ve dağ kadar büyük lekeli bir kubbe şeklinde oturuyor gibi görünüyordu. Resim o kadar açık ve mükemmel biçimde ayrıntılıydı ki, Eragon başta onu sihirli pencere sandı; görüntünün gerçekten hareketsiz olduğunu gördükten sonra onun bir sanat eseri olduğunu kabul edebildi.

"Burası neresi?" diye sordu.

Oromis'in yüz hatları bir an için gerildi. "Bu görüntüyü ezberlesen iyi olur, Eragon, çünkü acıların merkezi burda yatıyor. Bizim Ilirea şehrimiz bir zamanlar böyle görünüyordu. Du Fym Skulblka sırasında yakılıp terk edildi ve Broddring Krallığı'nın başkenti oldu, şimdi de Urû'baen'in kara şehri. Galbatorix gelmeden önce ben ve diğerlerinin evimizden kaçmak zorunda kaldığımız gece yapım bu fairth'i."

"Bu fairth'i... siz mi boyadınız?"

"Hayır, hayır öyle bir şey değil. Fairth, boya katmanlarıyla önceden hazırlanan cilalı bir taşın üstüne büyüyle sabitlenen görüntüdür. Büyüyü yaptığım sırada Ilirea aynen kapıda gördüğün manzara gibi görünüyordu bana."

"Peki Broddring Krallığı nedir?" Eragon'un sorularının ardı arkası kesilmiyordu.

Oromis'in gözleri korkuyla irileşti. "Bilmiyor musun?" Eragon başını iki yana salladı. "Nasıl bilmezsin? Şartlarını ve Galbatorix'in halkın arasında yol açtığı korkuyu düşünecek olursak mirasından bihaber olarak karanlıkta büyütüldüğünü anlayabiliyorum. Ama Brom'un senin eğitimin sırasında, en küçük Elflerin veya Cücelerin bile bildiği konuların ihmal edecek kadar gevşek davranmasını kabul edemem. Varden'in çocukları bana geçmiş hakkında daha fazla şey anlatabilir."

"Brom, bana zaten ölmüş olan insanları öğretmekten çok beni hayatta tutmayla ilgileniyordu," diye karşılık verdi Eragon.

Bunun üzerine Oromis sessizleşti. Sonunda, "Beni bağışla," dedi. "Brom'un kararlarını eleştirmek istemedim, ben yalnızca manüvsüz bir şekilde sabırsızım; çok az zamanımız var ve öğreneceğin her yeni şey burdaki eğitimin sırasında üzerinde ustalaşacağın şeylerin sayısını azaltıyor." Kıvrımlı duvarlarda gizli birkaç dolap açıp ekmek ve meyve çıkardı, masanın üstüne koydu. Yemeye başlamadan önce gözleri kapalı olarak bir an durdu. "Broddring Krallığı, Süvarilerin çöküşünden önce insanların ülkesiydi. Galbatorix, Vrael'i öldürdükten sonra Tövbekârla birlikte Ilirea'ya uçup Kral Angrenost'u tahttan indirdi, onun tahtını ve unvanını kendisi aldı. O zaman Broddring Krallığı, Galbatorix'in fetihlerinin çekirdeğini oluşturdu. Vroengard ile diğer arazileri doğuda ve güneydeki topraklarına katı, böylece senin bildiğin İmparatorluk'u meydana getirdi. Teknik olarak Broddring Krallığı hâlâ var, ama bu noktada kraliyet buyruklarındaki bir isimden fazla bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Daha fazla soruyla Elfi bezdirmekten korkan Eragon yiyeceklere odaklandı. Ama yüzü kendisine ihanet ediyor olmalıydı, çünkü Oromis, "Çırağım olarak seçtiğim zamanki Brom'u hatırlatıyorsun bana," dedi. "Senden daha küçük, yalnızca on yaşındaydı, ama merakı bir o kadar büyüktü. Bir yıl boyunca ondan nasıl, ne, ne zaman ve her şeyden fazla da neden sorularından başka bir şey duymadım. Yüreğindeki sormaktan çekinme."

"O kadar çok şey bilmek istiyorum ki," diye fısıldadı Eragon. "Siz kimsiniz? Nerden geldiniz... Brom nerden geldi? Morzan nasıl biriydi? Nasıl, ne, ne zaman, neden? Vroengard ve Süvariler hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Belki o zaman benim yolum daha açık hale gelir."

Oromis böğürtlenleri teker teker ayıklarken aralarında bir sessizlik oldu. Son tane, şarap kırmızısı dudaklarının arasında kaybolurken ellerini birbirine sürtüp –Garrow'un dediği gibi "avuçlarını parlatarak"– şöyle dedi: "O halde benim hakkımda şunları öğrenebilirsin: Birkaç yüzyıl önce, Tüdsten Gölü'nün kenarındaki ormanda bulunan Luthivira şehrimizde doğdum. Yirmi yaşındayken bütün Elf çocukları gibi ejderhaların Süvarilere verdiği yumurtalarla tanıştım ve benim için Glaedr çıktı. Süvariler olarak eğitildik ve nerdeyse yüzyıl boyunca dünyayı dolaşarak Vrael'in isteğini yerine getirdik. Sonunda emekli olmamızın ve deneyimlerimizin bir sonraki nesle aktarılmasının uygun görüldüğü gün geldi. Böylece Ilirea'ya yerleşip birer ikişer yeni Süvarileri eğittik, ta ki Galbatorix bizi tahrip edene dek."

"Ya Brom?"

"Brom, Kuasta'daki bir ışıkçı ailesinden geliyordu. Annesi Nelda, babası Holcomb'du. Kuasta,

Spine'la Alagaesia'nın diğer kesimlerinden ayrılmıştı. Tuhaf âdetler ve batıl inançlarla dolu garip bir yer haline gelmişti. Ilirea'da yeniyken Brom bir odaya girmeden önce kapı pervazına üç kez vururdu. Diğer alışkanlıklarıyla birlikte bunu da bırakana kadar insan soyundan öğrenciler ona takılmıştı.

"Morzan, Brom'dan önce çırağım ve en büyük başarısızlığımdı. Brom, onu idolü olarak görüyordu. Yanından hiç ayrılmazdı, ona hiç itiraz etmezdi ve hiçbir işte ondan iyi olacağına inanmazdı. Morzan bunun farkındaydı –bunu itiraf etmeye utanıyorum, çünkü bunu engellemek benim gücüm dâhilindeydi– ve Brom'un sadakatinden yüz farklı yolda faydalanıyordu. Çok gururlu ve acımasız olmaya başlayınca onu Brom'dan ayırdım. Ama ben bunu yapmadan önce Morzan, Galbatorix'in kaybettiği ejderhanın yerine yeni yumurtadan çıkan bir ejderhayı, Shruikan'ı, çalmasına yardımcı oldu ve ejderhanın orijinal Süvarisi'ni öldürdü. Morzan ve Galbatorix birlikte kaçıp sonumuzu getirdiler.

"Brom'un ona karşı sevgisinin derinliklerini anlamadan Morzan'ın ihanetinin Brom üzerindeki etkisini anlayamazsın. Galbatorix sonunda kendini gösterince ve Tövbekâr, Brom'un ejderhasını öldürünce, Brom bütün öfkesini ve acısını dünyanın tahribatından sorumlu olduğunu hissettiği kişiye yönlendirdi: Morzan'a."

Oromis yüzünde ciddi bir ifadeyle durakladı. "Süvari'nin ejderhasını ya da ejderhanın Süvarisi'ni kaybetmesinin geride kalanı neden öldürdüğünü biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum," dedi Eragon ve bu düşünceyle ürperdi.

"Acı yeterince büyük bir şoktur –ama her zaman bir etken değildir– ama tahribata gerçekten neden olan şey, zihninin bir parçasının, kimliğinin bir parçasının ölmesidir. Bu Brom'un başına geldiğinde bir süre için onun delirmiş olmasından korktum. Ben yakalanıp kaçtıktan sonra onu güvenlik için Ellesmera'ya getirdim, ama o kalmayı reddetti. Onun yerine ordumuzla birlikte Kral Evandar'ın öldürüldüğü Ilirea ovalarına yürümeyi tercih etti.

"O zamanki karışıklık tarif edilemezdi. Galbatorix gücünü toplamakla meşguldü, Cüceler geri çekiliyordu, insanlar isyan edip Surda'yı yaratmak için savaşırken güneybatı tam bir savaş alamydı ve biz kralımızı kaybetmiştik. Brom intikam alma hissiyle harekete geçerek bu kargaşayı kendi lehine kullanmak istedi. Sürgüne gönderilen pek çok kişiyi topladı, hapiste olanları kurtardı ve onlarla birlikte Varden'i kurdu. Varden'i birkaç yıl boyunca yönetti, sonra gerçek tutkusunun peşinden gidebilmek için bu pozisyonunu başkasına verdi. Onun asıl amacı Morzan'ın düşüşünü görmektir. Morzan dâhil olmak üzere Tövbekârlardan üçünü Brom şahsen kendisi öldürdü ve diğer beşinin ölümünden de sorumlu. Hayatı boyunca nadiren mutlu oldu, ama iyi bir Süvari ve iyi bir adamdı, onu tanıdığım için onur duyuyorum."

"Onun adının Tövbekârların ölümüyle bağlantılı olduğunu hiç duymamıştım," diye itiraz etti Eragon.

"Galbatorix, hizmetkârlarını yenebilen birilerinin hâlâ var olduğu gerçeğini açıklamak istemedi. Onun gücünün büyük bölümü zarar görmez görünüşünün altında yatıyor."

Eragon, Brom kavramını zihninde bir kez daha düzenlemek zorunda kaldı. Önce Eragon'un ilk tanıdığı haliyle bir hikâyeciye, sonra birlikte yolculuk yaptığı savaşçı ve büyücü olmuştu, en son öğrendiğine göre bir Süvari'ydi ve şimdi de kışkırtıcı, devrim lideri ve katil olduğunu öğreniyordu. Bütün bu rolleri bağdaştırmak zordu. Onu nerdeyse hiç tanımadığımı hissediyorum. Keşke bütün bunları en azından bir kez konuşma fırsatımız obaydı. "O iyi bir adamdı," diye doğruladı.

Kayalıkların kıyısına bakan ve öğleden sonra sıcaklığının odaya dolmasına izin veren yuvarlak

pencereden dışarı baktı. Hem çekingen, hem de cilveli görünen Saphira'nın Glaedr'in yanında nasıl hareket ettiğini seyretti. Bir an, açıklığın bir özelliğini incelemek için dönüyor, ardından kanatlarını hareket ettirip iri ejderhaya doğru ufak yaklaşımlarda bulunuyor, başını bir o yana bir bu yana sallıyor, kuyruğunun ucunu bir geyiğe çarpacakmış gibi geriyordu. Eragon'a, kendisiyle oynaması için daha büyük bir kediye yem atan bir yavru kediyi hatırlatıyordu, ama Glaedr, onun numaralan karşısında kayıtsız kalıyordu.

Saphira, dedi. Saphira, ona düşüncelerinin dalgın titreşimiyle karşılık verip onu neredeyse tanımadı. Saphira, bana cevap ver.

Ne?

Heyecanlı olduğunu biliyorum, ama kendini aptal yerine koyma.

Sen de kendini pek çok kez aptal yerine koydun, diye parladı.

Cevabı o kadar beklenmedikti ki Eragon'u serseme çevirdi. Genellikle insanların bulunduğu acımasız imalardandı, ama ondan duymayı hiç beklemezdi. Sonunda, bu, yaptığı şeyi daha iyi göstermiyor, demeyi başardı. Saphira homurdamp zihnini Eragon'a karşı kapadı, yine de Eragon, onun duygularının ince bir bağla kendisinininkine bağlı olduğunu hissedebiliyordu.

Eragon kendine dönünce Oromis'in gri gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Elfin bakışları o kadar dikkatliydi ki Eragon, Oromis'in neler olduğunu anladığına emindi. Eragon kendini gülümsemeye zorlayıp Saphira'yı işaret etti. "Aramızda bağlantı olsa da onun neler yapacağını önceden kestiremiyorum. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, ne kadar farklı olduğumuzu o kadar iyi görüyorum."

Bunun üzerine Oromis, Eragon'un gerçekten bilgece olduğunu düşündüğü ilk açıklamasını yaptı: "En sevdiğimiz genellikle bize en yabancı olanlardır." Elf durakladı. "O çok genç, sen de öyle. Glaedr ve benim birbirimizi gerçekten anlamamız onlarca yıl sürdü. Bir Süvari'nin ejderhasıyla bağlı diğer bütün ilişkiler gibidir, yani sürmekte olan bir çalışmadır. Ona güveniyor musun?"

"Hayatım üzerine."

"O sana güveniyor mu?"

"Evet."

"O zaman onu mutlu et. Sen bir yetim olarak büyüdün. Saphira da bütün ırkı içinde tek olduğuna inanarak büyüdü.

Şimdi yanıldığını gördü. Glaedr'i taciz etmeyi bırakıp sana dönmesi aylar sürerse şaşırma."

Eragon bir yaban mersinini başparmağıyla işaret parmağının arasında yuvarladı: iştahı kaçmıştı. "Neden Elfler et yemiyor?"

"Neden yiyelim ki?" Oromis bir çilek alıp elinde döndürdü, ışık gamzeli derisinden yansıdı ve meyveden çıkan minik tüyleri aydınlattı. "İstediğimiz ya da ihtiyacımız olan her şeyi bitkilerden alıyoruz. Masamıza ilave tabaklar koymak için hayvanların acı çekmesine izin vermek barbarlıktır... Bu seçimimiz aradan çok zaman geçmeden sana da mantıklı görünecek."

Eragon kaşlarını çattı. O her zaman et yemişti ve Ellesmera'dayken yalnızca bitki ve sebzeyle beslenmeye çok hevesli değildi. "Etin tadını özlemiyor musunuz?"

"Hiç tatmadığın bir şeyi özlemezsin."

"Peki ya Glaedr? O otla yaşayamaz."

"Hayır, ama gereksiz yere acı vermesi de gerekmiyor. İkimiz de bize verilenlerle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Kim ya da ne olarak doğduğun konusunda bir şey yapamazsın."

"Ya Islanzadi? Pelerini kuğu tüylerinden yapılmıştı."

"Düşen tüyler yıllar boyunca toplamr. Giysi yapmak için hiç kuş öldürülmez."

Yemeklerini bitirdiler, Eragon, Oromis'in tabakları kumla temizlemesine yardım etti. Elf tabakları dolaba yerleştirirken, "Bu sabah yıkandın mı?" diye sordu. Soru Eragon'u şaşırttı, ama yıkanmadığını söyledi. "O zaman lütfen yarın yıkan ve sonraki her gün."

"Her gün mü! Su bunun için çok soğuk. Sıtma geçiririm."

Oromis, ona garip bir şekilde baktı. "O zaman suyu ısıt."

Şimdi şüphyle bakma sırası Eragon'daydı. "Bütün akarsuyu sihirle ısıtacak kadar güçlü değilim," diye itiraz etti.

Oromis kahkaha atarken bütün ev sarsıldı. Glaedr başını pencereye çevirip Elfi inceledi, sonra eski pozisyonuna geçti.

"Dün gece odanı incelemiştindir herhalde." Eragon başıyla onayladı. "Ve yerde bir girintinin olduğu küçük bir oda görmüşsündür."

"Oranın giysileri ya da çarşafın yıkamak için olduğunu sandım."

"Orası senin yıkanman için. Boşluğun üstündeki duvarın yan tarafında iki musluk var. Onları aç, istediğin ısıda yıkan. Ayrıca..." Eragonun çenesini işaret etti. "Benim öğrencimken tam sakal bırakana kadar –eğef istersen tabi– temiz tıraş olmanı ve yapraklarının yansı kopmuş bir ağaç gibi görünmemeni bekliyorum. Elfler tıraş olmaz, ama bir ustura ve ayna buldurup sana göndereceğim."

Gururuna aldığı darbeye yüzünü buruşturan Eragon kabul etti. Birlikte dışarı çıktılar. Oromis, Glaedr'e baktı. Ejderha, Saphira ve senin için bir müfredat belirledik, dedi.

Elf söze girdi. "Yarın..."

...Gün doğuşundan bir saat sonra Kırmızı Zambak zamanında başlayacaksınız. O saatte buraya gelin.

"Ve Brom'un senin için yaptığı eyeri getir, Saphira," diye devam etti Oromis. "Bu arada istediğinizi yapın; Ellesmera'da yabancılar için pek çok mucize vardır, eğer görmeyi isterseniz."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Eragon, başını öne eğerek. "Gitmeden önce, efendim, Tronjheim'da Durza'yı öldürdükten sonra bana yardım ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Sizin yardımınız olmasaydı, hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Size borçluyum."

İkimiz de borçluyuz, diye ekledi Saphira.

Oromis hafifçe gülümseyerek başını yana eğdi.

Karıncaların Gizli Yaşamları

Oromis ve Glaedr görüş açılarından çıktığı an Saphira, Eragon, başka bir ejderha! Buna inanabiliyor musun, dedi.

Eragon, onun omzunu okşadı. Bu harika. Du Weldenvarden'in çok yukarılarında ormandaki tek yaşam belirtisi, ara sıra bir ağacın gövdesinden yükselen ve berrak havada yok olan duman bulutuydu.

Shruikan hariç başka bir ejderhayla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Belki Galbatorix'teki yumurtaları kurtarabilirdik ama bu benim umutlarımın çok ötesinde bir şeydi. Ve şimdi karşımıza bu çıktı! Eragon'un altında sevinçle oynaşıyordu. Glaedr inanılmaz, öyle değil mi? O kadar yaşlı ve güçlü ki, hem pulları ne kadar parlak. Benden iki, hayır üç katı büyük olmalı. Pençelerini gördün mü? Onlar...

Birkaç dakika boyunca bu tarzda konuşmaya devam etti, Glaedr'in özelliklerini övüp durdu. Ama Eragon'un, onun içinde kıpırdandığını hissettiği duyguları sözcüklerinden çok daha güçlüydü: özlem dolu bir hayranlık olarak tanımlayabileceği birbirine dolaşmış coşku ve hevesti bu.

Eragon, Saphira'ya Oromis'ten öğrendiklerini anlatmaya çalıştı –çünkü onun kendilerine dikkat etmediğinden emindi– ama konuyu değiştirmenin olanaksız olduğunu gördü. Sessizce sırtında oturmaya devam edip aşağıdaki zümrüt okyanusu seyrederken dünyadaki en yalnız insan olduğunu hissediyordu.

Odalarına geri döndüklerinde Eragon etrafı görmeyi istemedi; günün olayları ve haftalarca yolculuk yüzünden yorgundu. Eragon, Elflerin banyolarının gizemlerini incelerken, Saphira da yâtagıttı oturup Glaedr hakkında laflamaktan çok memnundu.

Sabahla birlikte Oromis'in söz verdiği soğan kabuğu kâğıda sarılı ustura ve ayna geldi. Ustura Elf yapımıydı, bu yüzden keskinleştirilmesi ya da bilenmesi gerekmiyordu. Eragon yüzünü buruşturarak önce buhan tüten banyoda yıkandı, sonra aynayı alıp yüzüne baktı.

Daha yaşlı görünüyorum. Yaşlı ve yıpranmış. Bunun da ötesinde yüz hatları daha köşeli bir hale gelmiş, ona dünya nimetlerinden yoksun, atmacayı andıran bir görüntü kazandırmıştı. O Elf değildi, ama onu yakından inceleyenler onun safkan insan olduğunu da söyleyemezdi. Saçlarını geriye çekerek kulaklarını açığa çıkardı. Gittikçe sivrilen kulakları Saphira'yla bağının kendisini nasıl değiştirdiğinin bir kanıtıydı. Kulağına dokunup parmaklarını tanıdık olmayan şekil üzerinde dolaşırdı.

Etinin değişimini kabul etmesi zordu. Bunun olacağını bilse de –ve ara sıra Süvari olduğunun son kanıtı olarak bu durumu hoş karşılasa da– bu gerçek kafasını kaşıtırdı. Vücudunun nasıl değişeceği konusunda kendisinin söz hakkı olmamasına kızıyordu, aynı zamanda bu sürecin kendisini nereye götüreceğini de merak ediyordu. Ayrıca kendi insan ergenliğinin ortasında olduğunun ve ona eşlik eden gizem ve zorlukların da farkındaydı.

Kim ve ne olduğumu ne zaman öğreneceğim?

Usturayı Garrow'dan yaptığını gördüğü gibi yanağına dayayıp sürttü. Kılılar kesildi, ama uzun ve çentikli kesilmişlerdi.

Usturanın açısını değiştirip tekrar denedi ve bu kez biraz daha başarılı oldu.

Ama çenesine ulaştığında ustura elinden kayıp derisini, dudağının kenarından çenesinin altına kadar kesti. Feryat edip usturayı düşürdü, elini boynuna doğru kanayan kesiğin üstüne bastırdı. Sıkılı dişlerinin arasında, "Waise heill," dedi. Sihir derisini yeniden birleştirirken acı hafifledi, ama yaşadığı şok yüzünden kalbi hâlâ çarpıyordu.

Eragon, diye bağırdı Saphira. Başını ve omzunu antreye sokup burnunu banyonun kapısından uzattı. Burun delikleri kan kokusuyla kabarmıştı.

Yaşayacağım, diye onu rahatlattı Eragon.

Kırmızı suya baktı. Daha dikkatli ol. Temiz tıraş uğruna kafanı kesmendense bir geyik kadar tüylü olmanı tercih ederim.

Ben de öyle. Git sen, ben iyiyim.

Saphira homurdanarak geri çekildi.

Eragon oturup usturaya dik dik baktı. Sonunda, "Unut gitsin," dedi. Kendini toparlayarak antik dildeki sözcük dağarcığını taradı, ihtiyacı olardan seçti ve icat ettiği büyüünün sözleri dilinden döküldü. Kısa sakallan toza dönüşürken yüzünden belli belirsiz siyah toz dalgası havada uçtu, yanaklan mükemmel şekilde pürüzsüz kaldı.

Tatmin olan Eragon gidip Saphira'nın sırtına bindi. Saphira hemen havalanıp Tel'naeir Kayalıklar'na doğru uçu.

Kulübenin önünde inince Glaedr ve Oromis tarafından karşıldılar.

Oromis, Saphira'nın eyerini inceledi. Her kayışı parmaklarıyla yokladı, dikiş yerlerinde ve tokalarda durdu. Ne zaman ve nasıl yapıldığı düşünülürse fena olmadığını söyledi. "Brom elleriyle her zaman çok zekice şeyler yapardı. Hızlı gitmen gerektiği zamanlarda bu eyeri kullan. Ama rahat olduğun durumlarda..." Kulübeye girip oturma ve bacak yerlerinde yaldızlı süslemelerin olduğu kalın ve biçimli bir eyerle geri geldi. "Bunu kullan. Vroengard'da yapıldı ve bir sürü büyüyle dolduruldu, bu yüzden ihtiyaç duyduğun zamanlarda seni asla düş kırıklığına uğratmayacaktır."

Eragon, Oromis'ten aldığı eyerin ağırlığı altında sendeledi. Brom'unkiyle aym biçime sahipti, iki yanından sarkan ve bacaklarını hareketsiz hale getirmeyi amaçlayan bir dizi kayışı vardı. Derin eyer, o şekilde yapılmıştı ki saatlerce oturarak ya da Saphira'nın boynuna yatarak rahatlıkla uçabilirdi. Ayrıca Saphira'nın göğsünü saran kayışlar onun yıllar içinde büyümesine göre ayarlanabiliyordu. Eragon'un dikkatini eyerin baş tarafının iki yanındaki geniş bağlar çekince bunların ne işe yaradığını sordu.

Glaedr homurdandı. Onlar senin bileklerini ve kollarını bağlıyor, böylece Saphira karmaşık bir hareket yaptığında bir fare gibi üstünden düşerek ölmüyorsun.

Oromis, Eragon'un Saphira'nın üstündeki eyeri çözmesine yardım etti. "Saphira, sen bugün Glaedr'le gideceksin, ben de burda Eragon'la çalışacağım."

Nasıl isterseniz, derken heyecandan kıpır kıpırdı. Altın rengi gövdesini yerden kaldıran Glaedr kuzeye uçarken, Saphira, onu yakından takip)? etti.

Oromis, Eragon'a Saphira'nın gidişini düşünmesi için fazla zaman vermedi; onu açıklığı uzak

köşesinde bir söğüt ağacının altındaki sert toprak zemine götürdü. Meydanda onun karşısında durarak, "Sana göstereceğim şeye Rimgar ya da Yılan ve Turna Dansı deniyor. Savaşçılarımızı dövüşe hazırlamak için geliştirdiğimiz bir dizi hareket bu, ama artık sağlıklarını ve zindeliklerini korumak için bütün Elfler tarafından kullanılıyor. Rimgar, her biri sonuncusundan daha zor olan dört seviyeden oluşuyor. Birincisiyle başlayacağız."

Önündeki zorlu iş yüzünden duyduğu endişe Eragon'u öylesine etkilemişti ki neredeyse hareket edemiyordu. Yumruklarını sıkıp omuzlarını kamburlaştırdı, ayaklarının arasına bakarken yarası sırt derisini germeye başlamıştı.

"Rahatla," diye tavsiyede bulundu Oromis. Eragon ellerini iki yana açıp kaskatı kesilmiş kollarının ucunda gevşek bir şekilde salladı. "Sana rahatlamamı söyledim, Eragon. Ham deri kadar sertken Rimgar yapamazsın."

"Evet, efendim." Eragon yüzünü buruşturup isteksizce kaslarını ve eklemlerini gevşetti, ama kanundaki düğüm çözülmeden kaldı.

"Ayaklarını birleştir ve kollarını iki yana sarkıt. Dimdik ileri bak. Derin bir nefes alıp kollarını başının üstüne kaldır, avuçların birleşsin... Evet, işte öyle. Nefesini bırak ve olabildiğince öne eğil, avuçlarını yere koy, bir nefes daha al... ve geriye sıçra. Güzel. Nefes al ve eğil, gözlerinin arasına bak... ve nefesini ver, üçgen oluşturana kadar kalçalarını kaldır.

Gırtlığının arkasından nefes al... ve ver. Al... ve ver. Al..."

Neyse ki hareketler sırtındaki acıyı uyandırmayacak kadar yumuşaktı, ama yeterince zor olduğu için almnda ter damlacıkları birikmişti ve nefes nefeseydi. İdamı ertelenmiş bir mahkûm gibi sevinçle sırtıyordu. Yorgunluğu yok olmuştu ve duruşları –çoğu esnekliğini fazlasıyla aşıyordu– Farthen Dûr'daki savaştan önce sahip olduğundan daha büyük bir enerji ve kendine güvenle yapabiliyordu. Belki de iyileşmişimdir!

Oromis de Rimgar'ı onunla birlikte yapıyor, Eragon'u şaşırtan bir güç ve esneklik düzeyi sergiliyordu, özellikle de bu kadar yaşlı biri için. Elf alnını ayak parmaklarına değdirebiliyordu. Egzersizler sırasında Oromis, sanki bir bahçede geziniyormuşçasına kusursuz derecede kendine hâkimdi. Talimatları Brom'unkinden daha sakin ve sabırhıydı, ama asla vazgeçmiyordu. Doğru yoldan sapma asla yoktu.

Bitirdiklerinde, "Terimizi yıkayalım," dedi Oromis.

Evin yanındaki dereye giderek hızla soyundular. Eragon elbiselerinin altında neye benzediğini merak ederek Elfe kaçamak bakışlar atıyordu. Oromis çok zayıftı, ama kasları çok belirgindi. Derisinin altında sert çizgiler vardı. Göğsünde veya bacaklarında kıl yoktu, kasık bölgesinde bile. Vücudu, onu Carvahall'deki erkeklerle kıyaslayan Eragon'a tuhaf görünüyordu, ama vahşi bir kedininkini andıran bir zarafeti de vardı.

Temizlendiklerinde Oromis, Eragon'u Du Weldenvarden'in derinliklerine, karanlık ağaçların birbirine doğru eğilip, dallan ve onları saran liken örtüsüyle güneşi gizledikleri bir boşluğa götürdü. Ayaklan, ayak bileklerine kadar yükselen yosunlara battı. Tepedeki her şey çok sessizdi.

Oromis, üç metre ötede, boşluğun ortasında duran üstü düz, cilalı taşı göstererek, "Oraya otur," dedi. Eragon kendisine söyleneni yaptı. "Bağdaş kurup gözlerini kapat." Eragon'un etrafındaki dünya karardı. Sağ tarafından Oromis'in fısıldadığını duydu. "Zihnini aç, Eragon. Zihnini aç ve etrafındaki

dünyayı dinle, bu boşluktaki bütün varlıkların düşüncelerini dinle, ağaçlardaki karıncalardan yerdeki kurtçuklara kadar. Hepsini duyana ve amaçlarını, doğalarını anlayana kadar dinle. Dinle ve artık daha fazla şey duymadığında gelip bana öğrendiklerini anlat."

Sonra orman sessizleşti.

Oromis'in gidip gitmediğinden emin olmayan Eragon zihninin etrafındaki bariyerleri dikkatlice indirdi ve Saphira uzaktayken onunla bağlantı kurmaya çalıştığı zamanlar olduğu gibi bilinciyle ulaşmaya çalıştı. Başta etrafında yalnızca bir boşluk vardı, ama sonra karanlıkta ışık ve sıcaklık noktacıları belirmeye başladı. Her parlak noktanın bir hayatı temsil ettiği döner takımyıldızı galaksisinin ortasında oturduğunu hissedene kadar doğruldu. Ne zaman zihniyle başka varlıklarla bağlantı kursa, Cadoc, Snowfire ya da Solembum gibi, odak her zaman iletişim kurmak istediğinin üstünde oluyordu. Ama bu... bu sanki kalabalığın ortasında sağır gibi dikilmeye benziyordu ve şimdi etrafında dönüp duran konuşmaları duyabiliyordu.

Birden çok savunmasız olduğunu hissetti; dünyaya karşı tamamen açıktaydı. Zihnine girmek, onu kontrol etmek isteyen herkes ve her şey şimdi bunu yapabiliyordu. Bilinçsizce gerildi, kendisine doğru geri çekildi ve boşluğun farkındalığı yok oldu. Oromis'in derslerinden birini hatırlayarak soluklarını yavaşlattı ve ciğerlerinin hareketini izledi, ta ki zihnini yeniden açacak kadar rahatlayana dek.

Hissettiği canlıların büyük çoğunluğu böceklerdi. Sırf sayılan bile Eragon'u şaşkına çevirdi. On binlercesi yirmi beş santimetre karelik bir yosunda yaşıyor, küçük boşluğun geri kalanında milyonlarcası kaynaşıyordu ve onun ötesinde de sayısız kitleler vardı. Sayılarının bolluğu Eragon'u korkuttu. Alagaesia'da insanların sayısının az ve etraflarının kuşatılmış olduğunu her zaman biliyordu, ama böceklerin sayısının bile kendilerinininkinden bu kadar çok olduğunu hiç düşünmemişti.

Hem kendisinin bildiği, hem de Oromis'in sözünü ettiği yaratıklar oldukları için dikkatini, yerde bir sıra halinde yürüyüp yabancı gül ağacına tırmanan kırmızı karınca sütunlarına yoğunlaştırdı. Onlardan aldığı şey düşünce değil –beyinleri fazlasıyla ilkeldi– ama dürtülerdi: yiyecek bulma ve korunma dürtüsü, bölgesini savunma dürtüsü ve çiftleşme dürtüsü. Karıncaların içgüdülerini inceleyerek davranışlarını çözebilirdi.

Karıncaların –bölgelerinin sınırlarını keşfeden birkaç tanesi hariç– nereye gittiklerini çok iyi bildiklerini görmek onu büyüledi. Hangi mekanizmaların onlara rehberlik ettiğini bilmiyordu, ama yuvalarından yiyeceğe gidip geri dönmek için açıkça belirlenmiş yolları takip ediyorlardı. Yiyecek kaynakları da başka bir sürprizdi. Beklediği gibi karıncalar diğer böcekleri öldürüp onları leşleriyle besleniyorlardı, ama gayretlerinin büyük bölümü gül ağacını beneklerle dolduran bir şey... biriktirmeye yönelikti. Bu ne tür bir varlıksa görebileceği büyüklükte değildi. Tanımlayıp merakını gidermek için bütün gücünü o şeyin üstüne odakladı.

Yanıt o kadar basitti ki, anladığı zaman bir kahkaha attı: bitki bitleriydi bunlar. Karıncalar, bitki bitlerinin çobanları gibi hareket ediyor, onları yönlendirip koruyor, antenlerinin ucuyla karınlarına masaj yaparak onlardan besin maddesi çıkıyorlardı. Eragon buna inanamıyordu, ama seyrettikçe haklı olduğuna daha fazla inanmaya başladı.

Karıncaları yeraltındaki karmaşık yuvalarına kadar takip etti ve normal karıncadan birkaç katı büyüklükteki bazı türlerine nasıl baktıklarını inceledi. Bununla birlikte, böceklerin amaçlarını çözemedi; bütün görebildiği etraflarında toplanan, onu döndüren ve düzenli aralarla çıkardığı zerreciği kaldıran hizmetkârlardı.

Bir süre sonra Eragon karıncalardan öğrenebileceği bütün bilgiyi aldığına karar verdi –günün geri kalanını orada geçirmek istemiyorsa bu kadan yeterdi– ve bedenine geri dönmek üzereyken ortaya bir sincap atladı. Onun ortaya çıkışı, bütün dikkatini böceklere veren Eragon için bir ışık patlaması gibiydi. Hayvandan gelen duyu ve his hücumuyla serseme döndü. Ormanı onun burnuyla kokladı, kancalı pençelerinin altında kopan ağaç kabuklarını ve kuyruğunun etrafından geçen havayı hissetti. Bir kanncaya kıyasla bir sincap enerjiyle yanıyordu ve sorgulanamaz bir zekâsı vardı.

Derken sincap bir dala sıçrayıp bilincinden kayboldu.

Eragon gözlerini açtığı anda orman öncekinden çok daha karanlık ve sessiz görünüyordu. Derin bir nefes alıp etrafına bakındı, dünyada ne kadar çok hayat bulunduğunu ilk kez değerlendiriyordu. Kramp giren bacaklarını açarak gül ağacına doğru yürüdü.

Eğilip dallarını inceledi. Bitki bitleri ve kırmızı korumalan oradaydı. Bitkinin tabanına yakın bir yerde kanncaların inine giden girişi gösteren çam iğneleri yığını duruyordu. Kendi gözleriyle gönnesi çok garipti; gördüklerinin hiçbiri artık farkında olduğu sayısız ve gizli etkileşimi inkâr etmiyordu.

Düşünceleriyle yüklü bir şekilde meydana geri dönerken her adımıyla ayaklarının altında neler ezdiğini merak ediyordu. Ağaçların sığınağının altından çıktığında güneşin ne kadar da çabuk battığını görüp şaşırırdı. Orada en az üç saattir oturuyor olmalıyım.

Oromis'i kulübesinde kaz tüyü kalemiyle yazı yazarken buldu. Elf yazısını bitirip tüy kalemin ucunu temizledi, mürekkebin tıpasını kapadı. "Ne duydun, Eragon?" diye sordu.

Eragon gördüklerini paylaşma konusunda çok hevesliydi. Yaşadığı deneyimi ve karıncalar topluluğuyla ilgili ayrıntıları anlatırken sesi heyecanla yükseliyordu. Aklına gelen her şeyi, en küçük ve en önemsiz gözleme kadar tekrarlardı. Topladığı bilgiyle gurur duyuyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Oromis tek kaşını kaldırdı. "Hepsi bu mu?"

"Ben..." Bir şekilde egzersizin en önemli noktasını kaçırdığından korkan Eragon, "Evet, Ebrithil," dedi.

"Peki ya yerdeki ve havadaki diğer organizmalar? Karıncaların sürüleriyle ilgilenirken onlar ne yapıyordu, bana söyleyebilir misin?"

"Hayır, Ebrithil."

"İşte hatan burda. Her şeyin eşit derecede farkında olmalısın, yalnızca belirli bir noktaya odaklanmak için diğerlerine karşı kör olmamalısın. Bu önemli bir ders ve bu konuda ustalaşana kadar her gün bir saat o taşın üstünde meditasyon yapacaksın."

"Ustalaştığımı nerden bileceğim?"

"Birini seyredip hepsini bildiğinde."

Oromis, Eragon'a masada kendisine katılmasını işaret etti, sonra önüne bir şişe mürekkep ve tüy kalemle birlikte beyaz bir kâğıt koydu. "Şimdiye kadar yetersiz antik dil bilginle idare ettin. Hiçbirimiz antik dilde her şeyi bilmiyoruz, ama gramerini ve yapısını öğrenmelisin, böylece yanlış bir fiil veya ona benzer bir hatayla kendini öldürmezsin. Dilimizi bir Elf gibi konuşmanı beklemiyorum –bu bir ömür sürer– ama doğal bir yeterliliğe kavuşmanı bekliyorum. Yani dili düşünmeden kullanabilmelisin.

"Ayrıca antik dilde okuyup yazabilmelisin. Bu, hem senin sözcükleri ezberlemene yardım eder, hem de uzun bir büyü yapacaksan ve hafızana güvenmiyorsan veya böyle kayıtlı bir büyü bulur da kullanmak istersen ihtiyacın olacak olan önemli bir beceridir.

"Her ırk antik dili yazmada kendi sistemini geliştirmiştir. Cüceler rûn alfabesini kullanırlar, insanlar da öyle. Ama bunlar yalnızca geçici tekniklerdir ve bizim Liduen Kvaedhi'miz, yani dilin Şiirsel Metni'miz gibi gerçek inceliklerini ifade edemezler. Ludien Kvaedhi zarif, güzel ve olabildiğince kesin olarak tasarlanmıştır. Çeşitli sesleri temsil eden kırk iki farklı şekli kapsar. Bu şekiller hem bireysel sözcükleri, hem de bütün cümleyi temsil eden sayısız glifler halinde birleştirilebilir. Yüzüğündeki sembol böyle bir glif. Zar'roc'un üstündeki sembolse bir başkası... Başlayalım: antik dilin temel ünlü sesleri hangileridir?"

"Ne?"

Eragon'un antik dil konusundaki cehaleti kolayca anlaşılıyordu. Brom'la yolculuk yaparken yaşlı hikâyeci, Eragon'un hayatta kalmak için ihtiyacı olabilecek olan sözcük listesini ezberlemesine ve telaffuzuna dikkatini yoğunlaştırmıştı. Bu iki alanda Eragon mükemmel hale gelmişti, ama belirli harfi tarifle belirsiz harfi tarif arasındaki farkı bilmiyordu. Eğitimindeki boşluklar Oromis'i düş kırıklığına uğrattıysa bile Elf bunu sözleriyle ya da hareketleriyle belli etmedi, ama onları düzeltmek için ısrarla çabaladı.

Dersin belirli bir noktasında Eragon, "Büyülerimde çok fazla sözcüğe ihtiyaç duymadım," diye yorumda bulundu. "Brom yalnızca brisingr'la. bile çok fazla şey yapabileceğimi, bunun bir armağan olduğunu söyledi. Sanırım antik dilde en uzun konuştuğum zaman, Arya'nın zihniyle bağlantı kurduğum ve Farthen Dûr'da bir yetimi kutsadığını zamandı."

"Antik dilde bir çocuk mu kutsadın?" diye sordu Oromis birden telaşlanarak. "Söylediğin sözcükleri hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana tekrarlar mısın?" Eragon tekrarlardı ve Oromis'in yüzünde saf dehşet ifadesi belirdi. "Skölir mi dedin? Emin misin? Sköliro olmasın?"

Eragon kaşlarını çattı. "Hayır, skölir. Neden bunu kullanmayayım ki? Skölir kalkanlı demektir, '...ve talihsizlikten korun.' Bu güzel bir kutsamaydı."

"Bu kutsama değil, lanetleme." Oromis, Eragon'un onu daha önce hiç görmediği kadar huzursuzlanmıştı. "O son eki r ve i ile biten sözcükler için geçmiş zamanı oluşturur. Sköliro kalkanlı demektir, ama skölir kalkan anlamına gelir. Sen, 'Şans ve mutluluk seni takip etsin ve talihsizliğe karşı seni kalkan yapsın,' demişsin. Çocuğu kaderin kapılarından korumak yerine kendini başkaları için feda etmeye, başkalarının huzur içinde yaşaması için acı ve mutsuzluğa mahkûm etmişsin."

Hayır, hayır! Olamaz! Eragon bu olasılıkla irkildi. "Bir büyü'nün etkisi yalnızca sözcüklerin anlamıyla belirlenmez, niyet de önemlidir ve benim amacım zarar vermek değildi..."

"Bir sözcüğün yapısında bulunan anlamı inkâr edemezsin. Çarpıtabilirsin, evet. Yönlendirebilirsin, evet. Ama tanımını tam tersi etki yapacak şekilde hiçe sayamazsın." Oromis parmaklarını birbirine bastırıp masaya baktı, dudakları düz, ince bir çizgi halini aldı. "Senin amacının zarar vermek olmadığından eminim, yoksa sana daha fazlasını öğretmeyi reddederdim. Dürüstsen ve kalbin safsa bu kutsama korktuğumdan daha az zarar verebilir, ama yine de ikimizin de arzu edeceğinden daha

fazla acının kaynağı olabilir."

Çocuğun hayatına ne yaptığını fark ederken Eragon'u şıı detli bir titreme sardı. "Bu, hatamı düzeltmeyebilir, ama hafifletebilir; Saphira kızın alnına işaret koydu, tıpkı benim avucuma gedwey ignasia'yı yaptığı gibi."

Eragon hayatında ilk kez bir Elfin sersemlediğini görüyordu. Oromis'in gri gözleri irileşti, ağzı açıldı ve ahşap inleyene dek koltuğun kenarlarını sıkıca tuttu. "Süvari işareti taşıyan, ama Süvari olmayan biri," diye mırıldandı. "Hayatım boyunca ikiniz gibisini görmedim. Verdiğin bütün kararlar kimsenin beklemediği etkiler yaratıyor. Dünyayı kaprislerinle değiştiriyorsun."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

"İkisi de değil, yalnızca öyle. Bebek şimdi nerde?"

Eragon'un düşüncelerini toplaması biraz zaman aldı. "Farthen Dûr veya Surda'da Varden'le birlikte. Saphira'nın işaretinin ona yardımcı olabilir mi sence?"

"Bilmiyorum," dedi Oromis. "Daha önce buna benzer bir olay olmadı."

"Takdisi kaldırmanın, büyüü geçersiz kılmanın bir yolu olmalı." Eragon neredeyse Oromis'e öncülük yapıyordu.

"Ama etkili olması için senin uygulaman gerekir ve senin de burda bulunman gerekiyor. En iyi şartlar altında bile sihrinin kalmtılan bu kızı sonsuza dek takip edecek. Antik dilin gücü bu." Durakladı. "Durumun ciddiyetini anladığını görebiliyorum, bu yüzden bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim: bu kızın kaderinin bütün sorumluluğunu sen taşıyorsun ve ona karşı yaptığın yanlış yüzünden bir fırsat doğarsa ona yardım etmek senin görevin. Doğru hatırlıyorsam, Süvarilerin yasalarına göre o kız, onu düğünde terk etmişsin gibi senin utancın, insanlar arasında yüz karası olacak."

"Evet," diye fısıldadı Eragon. "Anlıyorum." Savunmasız bir bebeği, ona seçim hakkı bile tanımadan belirli bir kaderi takip etmeye zorladığımı anlıyorum. Kötü hareket etme fırsatı olmayan birisi gerçekten iyi midir? Onu bir köle yaptım.

Kendisinin izinsiz bir şekilde böyle bağlanmış olsa gardiyanından varlığının her zerresiyle nefret edeceğini de biliyordu.

"O halde bu konuda daha fazla konuşmayacağız."

"Evet Ebrithil."

Günün sonunda Eragon hâlâ durgun, hatla bunalımdaydı. Saphira ve Glaedri karşılamak için dışarı çıktıklarında başını kaldırmadı bile. İki ejderhanın kanatlarıyla neden olduğu kasırga yüzünden ağaçlar sarsıldı. Saphira kendisiyle gurur duyuyordu; boynunu kavisli bir şekilde kaldırıp kurumla Eragon'a doğru yürüdü, ağzını açarak kurt gibi sırıttı.

Antik ejderha dev gözünü –bir yemek tabağı kadar büyüktü– Eragon'a çevirip bir soru sorarken Glaedr'in ağırlığının altında bir taş çatırdadı: Hava akımlarını fark etmek için üç numaralı kural ve onlardan kaçmak için beş numaralı kural hangisidir?

Dalgınlığından kurtulan Eragon sersemlemiş bir şekilde gözlerini karpışurabildi yalnızca.

"Bilmiyorum."

Bunun üzerine Oromis, Saphira'ya dönüp, "Karıncalar hangi hayvanları yetiştirir ve onlardan nasıl yiyecek çıkarırlar?" diye sordu.

Nerden bileyim, dedi Saphira, gücenmiş gibi.

Oromis'in gözlerinde bir öfke belirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu, ama ifadesi sakindi. "İkinizin birlikte yaptığı onca şeyden sonra Shur'tugal olmanın en basit kurallarını öğrendiğinizi düşünürdüm: Her şeyi ortağınla paylaş. Sağ kolunu keser miydin? Yalnızca bir kanatla uçar mıydın? Asla. O zaman neden ikinizi bağlayan bağa aldırılmazlık ediyorsunuz?"

Bunu yaparak en büyük yeteneğinizi ve tek rakibe karşı en büyük üstünlüğünüzü reddetmiş oluyorsunuz. Ama birbirinizle yalnızca zihniniz aracılığıyla da konuşmamalısınız, bilincinizi ikiniz tekmişsiniz gibi kanştırmalısınız. Birinize öğretilen şeyi ikinizin de bilmesini bekliyorum."

"Ya mahremiyetimiz?" diye itiraz etti Eragon.

Mahremiyet mi, dedi Glaedr. Burdan ayrıldıktan sonra eğer isterseniz düşüncelerinizi kendinize saklayabilirsiniz, ama biz size ders verirse mahremiyetiniz olamaz.

Eragon, Saphira'ya bakarken kendisini eskisinden daha kötü hissediyordu. Saphira. onun bakışlarından kaçındı, sonra bir ayağını yere vurup doğrudan Eragon'un yüzüne baktı. Ne?

Haklılar. İhmalci davrandık.

Bu benim hatam değil.

Öyle olduğunu söylemedim. Ama Saphira, onun düşüncesini tahmin etmişti. Saphira'nın bütün dikkatini Glaedr'in üzerine yöneltmesine ve kendisinden böyle uzaklaşmasına kızıyordu. Daha iyi olacağız, değil mi?

Elbette, diye parladı Saphira.

Ama Oromis ve Glaedr'den özür dileme önerisini reddedip bu işi tamamen Eragon'a bıraktı. "Sizi bir daha düş kırıklığına uğratmayacağız."

"Buna dikkat edin. Yarın birbirinizin öğrendikleri konusunda sınav vereceksiniz." Oromis avucunun ortasındaki yuvarlak, ahşap süs eşyasını gösterdi. "Düzenli bir şekilde kurmaya dikkat ettiğiniz sürece bu sizi her sabah uygun saatte kaldıracaktır. Banyo yapıp kahvaltı eder etmez buraya gelin."

Ahşap alet şaşırtıcı derecede ağır geldi Eragon'a. Ceviz büyüklüğündeydi ve güle benzer kulpunun etrafına derin sarmallar oyulmuştu. Kulpu deneme amacıyla çevirdi ve gizli bir çark hareket ederken üç klik sesi duyuldu. "Teşekkür ederim," dedi.

Menoa Ağacının Altında

Eragon ve Saphira veda ettikten sonra Saphira'nın yeni eyeri ön pençelerinin arasında sallanarak ağaç evlerine geri döndüler. Bunu fark etmeksizin zihinlerini yavaş yavaş açtılar ve bağlantılarının genişleyip derinleşmesine izin verdiler, ama ikisi de bilinçli olarak diğerine uzanmadı. Ama zaten Eragon'un karmaşık düşünceleri Saphira'nın hissedeceği kadar güçlüydü, çünkü, ne oldu, diye sordu.

Farthen Dûr'da işlediği korkunç suçu açıklarken Eragon'un gözlerinin arkasında zonklayan bir acı belirdi. Saphira da bu haberle dehşete düşmüştü. Senin armağanın o kıza yardımcı olabilir, ama benim yaptığım şey bağışlanamazdı ve ona yalnızca acı verecek.

Suç tamamen senin değil. Antik dil bilgini ben de paylaşıyorum, ama hatayı ben de fark etmedim. Eragon sessiz kalınca ekledi, en azından sırtın bir sorun yaratmadı bugün. Bunun için müteşekkir olmalısın.

Eragon içinde bulunduğu kötü ruh halinden çıkmayı reddederek homurdandı. Peki sen bu güzel günde neler öğrendin?

Tehlikeli havaları tanıyıp onlardan kaçmayı. Durakladı, belli ki Glaedr'le ilgili anılarını paylaşmaya hazırdı, ama Eragon kendi hatasıyla ona daha fazla soru sormayacak kadar meşguldü. Hem ö sırada fazla samimi olma düşüncesine de dayanamıyordu. Eragon konuyu daha ileri götürmeyince Saphira suskunlaştı.

Yatak odalarına geri döndüklerinde kapıda bir önceki gece olduğu gibi bir tepsi yiyecek buldular. Tepsiyi yatağına –temiz çarşafarla yeniden yapılmıştı– götürüp yemek için otururken et olmamasına söylendi. Rüzgâr yüzünden her yeri ağrıyarak arkasına yastıklar koydu, ilk lokmasını almaya hazırlanırken odanın kapısı hafifçe çalındı. "Girin," diye kukredi. Suyunu içti.

Arya içeri girince Eragon neredeyse boğuluyordu. Arya her zaman giydiği deri giysileri çıkarmış, belinde ay taşlarıyla süslü bir kuşak olan yeşil bir tunik giymişti. Alışıldık saç bandını da çıkarmıştı, saçları yüzünü çevreleyip omuzlarına dökülüyordu. Ama en büyük değişiklik elbiselerinde değil, duruşundaydı; Eragon, onunla ilk tanıştığından beri var olan kırılğan gerginliği yok olmuştu.

Sonunda rahatlamış görünüyordu.

Ayağa kalkarken Arya'nın ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. "Arya! Burda ne arıyorsun?"

İlk iki parmağıyla dudaklarına dokunan Arya, "Bir akşamı daha içerde geçirmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Ben..."

"Üç gündür Ellesmera'dasın, ama şehrimizi daha görmedin. Burayı keşfetmeyi istediğini biliyorum. Bu kez yorgunluğunu bir kenara bırakıp bana eşlik et." Eragon'a doğru kayarcasına yürüyüp yanında duran Zarroc'u alıp onu çağırdı.

Eragon yataktan kalkıp antreye kadar onu takip etti, alttaki kapaktan dışarı çıkıp ağacın gövdesine dolanan dik basamaklardan aşağı indiler. Tepede toplanan bulutlar, güneşin, dünyanın kıyısında yok olmadan önceki son ışıklarıyla parlıyorlardı.

Bir ağaç kabuğu parçası Eragon'un kafasına düşünce başını kaldınp baktı ve Saphira'nın yatak

odasından sarktığını, pençelerini ağaca bastırarak masaj yaptığını gördü. Kanatlarını açmadan havaya sıçrayıp otuz metre yukarıdan yere inerek büyük bir toz bulutu kaldırdı. Ben de geliyorum.

"Elbette," dedi Arya, başka bir şey beklemiyormuş gibi. Eragon kaşlarını çattı; Arya'yla yalnız kalmak istiyordu, ama şikâyet etmemesi gerektiğini biliyordu.

Ağaçların altında yürüdüler. Alacakaranlık kollarını boş kütüklerin içine, kayalardaki karanlık çatlaklara ve yumrum saçakların altına sokmuştu bile. Bir ağacın yan tarafında veya bir daim ucunda asılı mücevheri andıran fenerler yolun iki tarafına yumuşak ışık havuzları yayıyordu.

Elfler fenerlerin yaydığı ışığın altında çeşitli projelerle uğraşiyor. Çoğu tek çalışıyor, nadiren çiftler görülüyordu. Birkaç Elf ağaçların tepelerine oturmuş, sazdan yapılma kavallarında kadife gibi müzikler çalıyorlar, diğerleri huzurlu ifadelerle gökyüzüne bakıyorlardı; ne uyanık ne de uykudaydılar. Bir Elf, sabit bir ritimle durmadan dönen çömlek çarkının önüne bağdaş kurmuştu ve ellerinin altında Narin bir vazo şekillenmişti. Kedi kız Maud gölgelerin arasında yanına çömelmiş, Elfi seyrediyordu. Eragon ve Saphira'ya bakarken gözleri gümüşü alevlerle parlıyordu. Elf, onun bakışlarını takip edip işine ara vermeden başıyla onları selamladı.

Eragon ağaçların arasından, akıntının ortasındaki bir kayaya çömelmiş, ellerindeki bardağa büyü sözleri mırıldanan bir Elf gördü; kadın mı, erkek mi olduğunu anlayamadı. Daha iyi görebilmek için boynunu uzattı, ama görüntü karanlıkta kalmıştı.

"Elfler yaşamak için ya da meslek olarak ne yapar?" diye sordu Eragon, kimseyi rahatsız etmemek için sesini alçaltarak.

Arya da bir o kadar sessiz yanıt verdi. "Sihir gücümüz bize istediğimiz kadar boş vakit verir. Ne avlanırsınız ne de çiftçilik yaparsınız, sonuç olarak da günlerimizi ilgi alanlarımızın peşinde koşarak geçiririz. Uğrunda çaba harcamamız gereken çok az şey vardır."

Sarmaşıkların örttüğü çalılıkların arasındaki bir tünelden geçerek, bir ağaç grubundan büyümüş olan bir evin kapalı avlusuna girdiler. Avlunun ortasındaki açık duvarlı kulübede bir demirhane ve Horst'u bile kıskandıracak çeşitlilikte aletler duruyordu.

Bir Elf kadını bir maşayı erimiş kömürlerin arasında tutuyor, sağ eliyle körüğü çalıştırıyordu. Olağandışı bir hızla maşayı ateşten çekip pençelerindeki akkor haldeki çelik halkayı ortaya çıkardı, halkayı tamamlanmamış bir göğüs zırhının kenarından geçirdi, çekiçle bir darbe vurdu ve sıçrayan kıvılcımlarla halkanın açık uçlarını kapattı.

Arya ancak ondan sonra kadına yaklaştı. "Atra esterni ono thelduin."

Elf onlara baktı. Boynu ve yanakları kömürün kırmızı ışığıyla aydınlanıyordu. Yüzü, derisine gömülü gergin telleri andıran Narin çizgilerle kaplıydı; Eragon'un bir Elfte gördüğü en büyük yaş belirtisiydi bu. Elf, Aryaya bir tepki vermedi. Eragon bunun kabalık olduğunu biliyordu, özellikle de kraliçenin kızı ilk konuşarak onu onurlandırdıktan sonra.

"Rhunön-elda, sana en yeni Süvari, Eragon Shadeslayer'ı getirdim."

"Arya senin öldüğünü duymuştum," dedi Rhunön. Rhunön'ün sesi gırtlaktan geliyordu ve diğer Elflerinkine benzemeyen şekilde hışırtılıydı. Eragon'a evlerinin verandalarında oturup pipo içerek hikâyeler anlatan Carvahall'in yaşlı adamlarını hatırlatıyordu.

Arya gülümsedi. "Evinden en son ne zaman çıktın, Rhunön?"

"Biliyor olmalısın. Beni katılmaya zorladığın Yaz Festivali'ydi."

"Bu üç yıl önceydi."

"Öyle mi?" Rhunön kömürleri dürtüp üzerlerini ızgaralı bir kapakla kapatırken kaşlarını çattı. "Eee, ne olmuş? Deneyen arkadaşlar buldum. Bir sürü anlamsız laf..." Öfkeyle Arya'ya baktı. "Neden bu iğrenç dili konuşuyoruz? Herhalde benim onun için bir kılıç yapmamı istiyorsun? Bir daha ölüm aracı yapmayacağıma yemin ettiğimi biliyorsun, o hain Süvari'den ve benim kılıcımla yapmış tahribattan sonra hayır."

"Eragon'un bir kılıcı var zaten," dedi Arya. Kolunu kaldırıp Zar'roc'u demirciye gösterdi.

Rhunön hayret dolu bir bakışla Zar'roc'u aldı. Şarap kırmızısı kınını okşadı, üzerine kazınmış siyah sembol üzerinde biraz durdu, kabzadaki pisliği temizledi, sonra eliyle kabzasını sardı ve bir savaşçı otoritesiyle kılıcı çekti. Zar'roc'un iki kenarını da inceledi, kılıcı ellerinin arasında o kadar esnetti ki Eragon kırılmasından korktu. Sonra tek bir hareketle Zar'roc'u başının üstünde savurup örsün üstündeki maşaya indirdi, güçlü bir çınlamayla aleti ikiye ayırdı.

"Zar'roc," dedi Rhunön. "Seni hatırlıyorum." Kılıcı bir annenin ilk çocuğunu yapacağı gibi kucağında salladı. "İlk yapıldığın günkü kadar mükemmelsin." başını çevirip boğumlu dallara bakarken elini kabzada dolaştırıyordu. "Bütün hayatımı demir filizinden bu kılıçları yaparak geçirdim. Sonra o geüp hepsini tahrip etti. Yüzlerce yıllık çaba bir anda yo oldu. Bildiğim kadarıyla sanatımın yalnızca dört örneği kaldı geriye. Onun kılıcı, Oromis'inki ve diğer ikisi onları Wyrdfell'in elinden kurtarmayı başaran aileler tarafından korunuyor."

Wyrdfell mi, diye zihninden Arya'ya sorma cesaretini gösterdi Eragon.

Tövbekârın öteki adı.

Rhunön, Eragon'a döndü. "Şimdi Zar'roc bana döndü. Bütün yarattıklarımın içinde onunki hariç en az bunu yeniden elimde tutmayı bekliyordum. Morzan'ın kılıcı senin eline nasıl geçti?"

"Brom verdi."

"Brom?.." Zar'roc'u kaldırdı. "Brom... Brom'u hatırlıyorum. Bana kaybettiği kılıcı yeniden yapmam için yalvarmıştı. Aslında ona yardım etmeyi istedim, ama yemin etmiştim. Reddedişim onu mantıksız bir şekilde kızdırdı. Burdan gitmesi için Oromis'in onu bir yumrukla bayılması gerekti."

Eragon bunları büyük bir ilgiyle dinliyordu. "Eseriniz benim çok işime yaradı, Rhunön-elda. Zar'roc olmasaydı çoktan ölmüş olurdu. Onunla Shade Durza'yı öldürdüm."

"Öyle mi? O zaman bu kılıç iyi bir şeyler de yapmış." Zar'roc'u kınına sokup Eragon'a döndü, ama bunu yaparken isteksiz değildi. Sonra bakışlarını Saphira'ya çevirdi. "Ah, merhaba Skulblaka."

Merhaba, Rhunön-elda.

Rhunön izin alma zahmetine girmeden Saphira'nın omuzlarına çıkıp küt tırnak ucuyla bir pulu dürttü, başını sağa sola oynatıp yan saydam pulun arkasını görmeye çalıştı. "Güzel renk. Hepsi çamurlu ve kahverengi olan o kahverengi ejderhalar gibi değil. Doğruyu söylemek gerekirse bir Süvari'nin kılıcının ejderhasının rengine uyması gerekir ve bu maviden muhteşem bir kılıç olurdu..." Bu düşünce onun bütün enerjisini almış gibiydi. Örsün yanına gidip parçalanan maşaya baktı, sanki onun yerine yenisini koyma isteği onu terk etmişti.

Eragon sohbeti böyle iç karartıcı bir duyguyla sonlandırmanın yanlış olacağını düşündü, ama konuyu değiştirmek için aklına nazik bir yol da gelmedi. Titreşen zırh dikkatini çekti ve onu incelerken bütün halkaların kaynakla kapatıldığını görüp şaşkınlık içinde kaldı. Minik halkalar çok çabuk soğuduğu için ana zırha eklenmeden önce kapatılmaları gerekiyordu, ki bu da en iyi zırhın – Eragon'un zırhlı yelegeği gibi– sırayla kaynak yapıлып sıkıca perçinlenen halkalardan oluştuğu anlamına geliyordu. Eğer bir Elfin hızına ve isabetliliğine sahipseniz o zaman durum başkaydı.

"Sizin zırhlarınızın eşini hiç görmedim, Cücelerin arasında bile. Her halkayı birleştirecek sabrı nerden buluyorsunuz? Neden sihir yapıp kendinizi bu işten kurtarmıyorsunuz?"

Rhunön'ü harekete geçiren tutku patlamasını hiç beklemiyordu. Rhunön kısa kesilmiş saçlarını savurup. "Ve bu işten aldığım bütün zevkten kendimi mahrum edeyim, öyle mi? Evet, bütün Elfler ve ben arzularımızı tatmin etmek için sihir yapabiliyoruz –ve bazıları yapıyor da– ama o zaman hayatın anlamı nerde kalır? Zamanını nasıl doldurursun? Söyle bana," dedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Eragon.

"En fazla sevdiğin şeyi yaparak. İstedığın her şeye birkaç sözcük söyleyerek sahip olduğunda amaç önemli değildir, yolculuktur önemli olan. Bu sana bir ders olsun. Bir gün aym ikileme sen de karşı karşıya geleceksin, eğer yeterince yaşarsan... Şimdi gidin artık! Bu konuşmadan sıkıldım." Bunun üzerine Rhunön ocağın kapağını kaldırdı, yeni bir çift maşa alıp bir halkayı kömürlerin arasına soktu, başka hiçbir şey düşünmeksizin ateşi körüklemeye devanı etti.

"Rhunön-elda," dedi Arya. "Agaeti Blödhren arifesinde seni almak için geleceğimi unutma." Kadın bir tek homurtuyla karşılık verdi.

Çeliğin çeliğe vururken çıkardığı ve gecenin içinde öten ölüm kuşunun çılgılığı kadar yalnız olan ritmik şakırtı çalılık tünelden patıkaya çıkana kadar onlara eşlik etti. Arkalarında bıraktıkları Rhunön ocağın kasvetli parıltısının üzerine eğilen karanlık bir figürden başka bir şey değildi artık.

"Bütün Süvarilerin kılıçlarını o mu yaptı?" diye sordu Eragon. "Her birini?"

"Onu ve daha fazlasını. O şimdiye kadar yaşamış en iyi demircidir, ikinizin de iyiliği için onunla tanışman gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim."

Her zaman böyle ters midir, diye sordu Saphira.

Arya güldü. "Her zaman. Ona göre hiçbir şey işinden daha önemli değildir ve işine engel olan herkese, her şeye karşı sabırsızlığıyla ünlüdür. Ama inanılmaz becerisi ve başarıları yüzünden gariplikleri hoş görülür."

O konuşurken Eragon Agaeti Blödhren sözünün anlamını çıkarmaya çalıştı. Blödh sözcüğünün kan anlamına geldiğinden emindi, sonuç olarak blödhren de kan yemini anlamına geliyordu, ama Agaeti sözcüğünü daha önce hiç duymamıştı.

"Kutlama," diye açıkladı Arya. Eragon sorunca. "Ejderhalarla antlaşmamıza saygımızı sunmak için her yüzyıl bir kez Kan Yemini Kutlaması yaparız. İkiniz de burda olduğunuz için şanslısınız, çünkü zamanı geldi..." Kaşlarını çatarken çekik kaşları birleşti. "Kader gerçekten çok hayırlı bir rastlantı ayarladı."

Onları Du Weldenvarden'in derinliklerine sokarak Eragon'u şaşırttı. Etraflarındaki ışık iyice

sönene kadar ısırgan otları ve kuşüzümü çalılarıyla karmakansık olmuş patikalardan geçip huzursuz yabani ortama girdiler. Karanlıkta Eragon'un yolunu kaybetmemek için Saphira'nın keskin gece görüşüne güvenmesi gerekiyordu. Ağaçların genişliği artıyor, birbirine gitgide yaklaşıyor ve aşılabilir bir engel oluşturmaya başlıyorlardı. Daha fazla ilerleyemeyecekleri açık hale gelince orman sona erdi ve gökyüzünün doğu tarafında alçakta duran tırpan şeklindeki aydan yayılan parlak ışığın aydınlattığı bir meydana girdiler.

Meydanın ortasında tek bir çam ağacı duruyordu. Diğerlerinden daha uzun olmayan ağaç, normal kalınlıkta yüz ağacın toplamından daha kalındı; diğer ağaçlar onun yanında rüzgârda eğilip bükülen fidanlar gibi kalıyorlardı. Ağacın dev gövdesinden yayılan kökler, kabuk kaplı damarlar şeklinde yeri kaplıyor, bütün ormanın bu ağaçtan yayıldığı, onun Du Weldenvarden'in merkezi olduğu izlenimini yaratıyordu. Ağaç, bütün ormana sevecen bir anne gibi başkanlık ediyor, üzerinde yaşayanları dallarının sığınağında koruyordu.

"Menoa ağacına bak," diye fısıldadı Arya. "Agaeti Blödhren'i onun gölgesinde seyrediyoruz."

Bu adı tanıyınca Eragon'un sırtında soğuk bir karıncalanma oldu. Teirm'de Angela, ona fal baktıktan sonra Solembum gelip, zamanı geldiğinde ve bir silaha ihtiyacın olduğunda Menoa ağacının altına bak. Her şey kaybedilmiş ve bütün gücün yetersiz kalmış gibi görüldüğünde Kuthian Kayalarına git ve Ruhlar Mahzeni'ne adını söyle. Eragon ağacın altında ne tür bir silahın gömülü olduğunu tahmin edemiyordu, onu nasıl bulacağını da.

Bir şey görüyor musun, diye sordu Saphira'ya.

Hayır, ama bizim ihtiyacımız açık hale gelene kadar Solembum'un sözlerinin bir anlamı olacağından kuşkuluyum.

Arya'ya kedi adamın tavsiyesini söyledi, ama özel yapısı nedeniyle ve Arya'nın ona karşı duyduğu çekimi tahmin etmesinden korktuğu için Angela'nın kehanetini gizli tuttu... Ajihad ve Islanzadi'yle yaptığı gibi.

Sözlerini bitirdiğinde Arya, "Kedi adamlar nadiren bir yardımda bulunur ve bulduklarında onlara boş vermemelisin. Bildiğim kadarıyla buraya hiçbir silah gizlenmedi, şarkı veya efsanelerde bile geçmez böyle bir şey. Kuthian Kayaları'na gelince... Bu isim yarı unutulmuş bir rüya gibi zihnimde yankılanıyor, tamdık ama yabancı. Daha önce duydum, ama nerde olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

Menoa ağacına yaklaşırlarken Eragon'un dikkatini köklerin arasına giren çok sayıda karınca çekti. Yaratıkları belli belirsiz kara lekeler halinde görebiliyordu, ama Oromis'in dersi onu etrafındaki hayat akışına karşı duyarlı hale getirmişti ve karıncaların ilkel bilincini zihniyle hissedebiliyordu. Savunmalarını indirdi ve bilincinin dışına doğru akmasına izin verdi. Saphira ve Arya'ya hafifçe dokunup meydana başka neler yaşadığını görmek için zihnini onların ötesine genişletti.

Beklenmedik bir hızla muazzam bir varlıkla karşılaştı. O kadar büyük bilinçli bir varlıktı ki bu, ruhunun sınırlarını kavrayamıyordu. Oromis'in, Eragon'un Farthen Dûr'da bağlantı kurduğu engin zekâsı bile bu varlığın yanında küçük kalıyordu. Hava ondan yayılan enerji ve güçle uğulduyordu... ağaç mıydı bu?

Kaynak konusunda hiç kuşkusu yoktu.

Ağacın düşünceleri, bir buzun granitin üstünde sürüldüğü gibi ölçülü bir hızla hareket ediyordu.

Ne Eragon'u ne de tek bir kişiyi bile fark ediyordu. Yalnızca parlak gün ışığında büyüyüp gelişen şeylerin işleriyle ilgileniyordu, böğürtlen çalılarıyla ve zambaklarla, çuha çiçeği bitkisi ve ipeksi yüksükotu'yı, mor çiçekleriyle yaban elmasının yanında uzayan sarı hardal bitkisiyle.

"O uyanık!" dedi Eragon heyecanla. Konuşurken şok geçiriyor gibiydi. "Yani... zekâsı var." Bunu Saphira'nın da hissettiğini biliyordu; dinliyormuş gibi başını Menoa ağacına doğru eğmişti. Sonra ağacın dallarından birine uçtu; bu dal Carvahall'den Therinsford'a giden yol kadar kalındı. Uzun kuyruğu aşağıya sarkarak dala tünedi, kuyruğunun ucunu her zamanki gibi zarif bir şekilde ileri geri salladı. Bu çok garip bir görüntüydü. Ağaçf8 bir ejderha. Eragon neredeyse kahkaha atacaktı.

"Elbette uyanık," dedi Arya. Sesi alçak ve gece havasında sıcacıktı. "Sana Menoa ağacının hikâyesini anlatayım mı?"

"Bunu çok isterim."

Gökyüzünde sürgüne gönderilmiş bir hayalet gibi beyaz bir çizgi oluştu, Blagden'in görüntüsüyle Saphira'nın yanına tünedi. Kuzgunun dar omuzları ve çarpık boynu, altın yığınının parıltısı karşısında keyif çatan bir cırnının görüntüsünü veriyordu. Soluk renkli kafasını kaldırıp uğursuz bir çığlıkla, "Wyrda!" dedi.

"Olan şu. Bir zamanlar, baharat ve şarap zamanında, ejderhalarla savaşımızdan önce, biz her varlık kadar hassas etten yapılmışken ve daha ölümsüz olmamışken Linnea adında bir kadın yaşıyordu. Liruea bir eş ya da çocuğun rahatlığına ulaşmadan yaşlandı. Hem bunları istemek için de bir ihtiyaç duymamıştı, o kendini bitkilere şarkı söyleme sanatıyla meşgul etmeyi tercih ediyordu ve bunda ustalaşmıştı. Genç bir adam kapısına gelip onu tatlı sözlerle kandırana kadar durum böyleydi. Adamın sevgisi Linnea'nın var olduğunu hiç bilmediği bir parçasını uyandırmıştı, Linnea bilmeden feda ettiği deneyimlerin özlemine çekmeye başlamıştı, ikinci bir şans teklifi, boş veremeyeceği kadar büyük bir fırsattı. İşini bırakıp kendini genç adama adadı ve bir süre için mutlu oldular.

"Ama adam gençti ve kendi yaşına uygun bir eş istemeye başladı. Genç bir kadının peşine düştü ve onu elde etti. Ve bir süre için onlar da mutlu oldular.

"Linnea reddedildiğini, küçümsenip terk edildiğini öğrendikten sonra kederinden delirdi. Genç adam olabilecek en kötü şeyi yapmıştı; ona hayatın eksiksizliğini tattırması, sonra da bir tavuktan diğerine giden bir horoz düşüncesizliğiyle bunu onun elinden almıştı. Linnea, adamı o kadınla buldu ve bıçaklayarak öldürdü.

"Linnea yaptığının kötü olduğunu biliyordu. Cinayetten suçsuz bulunsa bile önceki hayatına geri dönemeyeceğini biliyordu. Hayatındaki bütün sevinç yok olmuştu. Bu yüzden Du Weldenvarden'deki en yaşlı ağaca gidip yaslandı ve kendi ırkıyla bütün bağlarını kopanp ağaca şarkı söylemeye başladı. Üç gün üç gece şarkı söyledi ve şarkısını bitirdiğinde sevgili bitkileriyle bir olmuştu. Ve o zamandan beri ormana göz kulak oluyor... Menoa ağacı böyle yaratıldı."

Hikâye bitince Arya ve Eragon dev bir kökün yerden üç buçuk metre yükseklikteki tepesine yan yana oturdular. Eragon topuklarını ağaca vururken Arya'nın hikâyeyi kendisine bir uyan olarak mı, yoksa yalnızca masum bir tarih parçası olarak mı anlattığını merak etti.

Arya, "Sence bu trajedi için genç adam suçlanabilir mi?" diye sorunca Eragon'un kuşkuları kesinleşti.

"Bence," dedi. kötü bir cevabın Arya'yı kendisine karşı döndüreceğini bilerek. "Onun yaptığı

acımasızlıktı... ve Linnea da aşın tepki verdi. İkisi de hatalıydı."

Arya, Eragon bakışlarını kaçırmak zorunda kalana kadar ona baktı. "Birbirlerine uygun değildiler."

Eragon bunu inkâr etmeye başladı, ama sonra kendine engel oldu. Arya haklıydı. Eragon'u da bunu yüksek sesle söyleyecek bir noktaya getirmişti, bu yüzden ona söylemek zorunda kalarak, "Belki," diye itiraf etti.

Aralarında oluşan sessizlik ikisinin de bir gedik açmayı istemediği kumdan bir duvar gibiydi. Meydanın kenarından ağustosböceklerinin tiz sesleri geldi. Eragon sonunda, "Eve dönmek sana yaramış gibi," dedi.

"Öyle." Arya bilinçsiz bir rahatlıkta eğilip Menoa ağacından düşmüş bir dalı aldı, çam iğneleriyle bir sepet örmeye başladı.

Onu seyrederken Eragon'un yanaklarına sıcak kan hücum etti. Ay ışığının yanaklarının alacalı kırmızısını gösterecek kadar parlak olmadığını umuyordu. "Sen... sen nerde yaşıyorsun? Senin ve Islanzadi'nin bir sarayı mı, kalesi mi var?"

"Ellesmera'nın batı yakasında, ailemizin atalarına ait binalar olan Tialdan Sarayı'nda yaşıyoruz. Evimizi sana göstermek çok hoşuma giderdi."

"Ah." Eragon'un birden aklına gelen soru utangaçlığını azalttı. "Arya, hiç kardeşin var mı?" Arya başını iki yana salladı. "O zaman Elf tahtının tek varisisin?"

"Elbette. Neden soruyorsun?" Eragon'un merakıyla aklı karışmış gibiydi.

"Neden Varden'lilerle Cücelerin elçisi olmana ve Saphira'nın yumurtasını burdan Tronjheim'a taşımana izin verildiğini anlamıyorum. İlerideki kraliçeliğin bir yana, bir prenses için çok tehlikeli bir iş bu."

"Bir insan kadın için çok tehlikeli demek istiyorsun. Sana daha önce de söyledim, ben sizin o çaresiz kadınlarınızdan değilim. Senin fark edemediğin şey, bizim hükümdarlarımızı siz ya da Cücelerden daha farklı şekilde görüyoruz. Bize göre bir kral ya da kraliçenin en büyük sorumluluğu nerde ve nasıl mümkün olursa halkına hizmet etmektir. Eğer bu, bu süreçte hayatlarımızdan vazgeçmek anlamına geliyorsa –cücelerin söylediği gibi– kalbe, eve ve onura sadakatimizi kanıtlama fırsatını değerlendiriyoruz. Eğer görevim sırasında ölmüş olsaydım çeşitli hanedanlarımızın arasından kraliçenin selefi seçilirdi. Şu anda bile eğer bu fikir hoşuma gitmezse kraliçe olmayabilirim. Kendilerini görevlerine tamamen adamaya istekli olmayanları liderimiz olarak seçmeyiz." Bir an duraksadıktan sonra dizlerini göğsüne doğru kaldırıp çenesini dizlerine dayadı. "Bu iddiaları annemle kusursuz hale getirmek için önümde yıllar var." Bir an için ağustosböceklerinin sesi kesilmeden devam etti. Sonra Arya sordu. "Oromis'le çalışmaların nasıl gidiyor?"

Sıkıntılı ruh hali, tatsız anılar dalgasıyla birlikte gelerek Arya'yla olma zevkini bozunca Eragon homurdandı. Tüm istediği yatağına girip uyumak ve bütün günü unutmaktı. "Oromis-elda, çok titiz," dedi sözcükleri teker teker ağzından çıkararak.

Arya kolunun üst kısmını morarttı bir güçle sıkınca yüzünü buruşturdu. "Ters giden ne?"

Eragon kolunu kurtarmaya çalıştı. "Hiçbir şey."

"Senin ne zaman mutlu, öfkeli... ya da acı içinde olduğunu anlayacak kadar uzun süre yolculuk yaptım seninle. Oromis'le aranızda bir şey mi oldu? Eğer öyleyse bunu bana söylemelisin, böylece

hemen düzeltebilelim. Yoksa srrtın mı sorun çıkarıyor? Biz..."

"Sorun eğitimim değil!" Eragon küskünlüğüne rağmen Arya'nın kendisi için samimi bir şekilde endişelendiğini gördü ve bu onu çok memnun etti. "Saphira'ya sor. O sana anlatabilir."

"Senden duymak istiyorum," dedi Arya sessizce.

Dişlerini sıkarken Eragon'un çenesindeki kaslar gerildi. Fısıltıdan daha yüksek olmayan alçak bir sesle ormandaki meditasyonda nasıl başarısız olduğunu anlattı, sonra da kalbini göğsüne oturmuş çingiraklı bir yılan gibi zehirleyen olayı tekrarladı: kutsama olayını.

Arya kolunu bırakıp dengesini bulmaya çalışıyormuş gibi Menoa ağacının köküne tutundu. "Barzûl." Cücelerin ettiği bu küfür Eragon'u telaşlandırdı; daha önce Arya'nın ağzını bozduğunu hiç duymamıştı ve bu çok yerinde bir küfürdü, çünkü kötü kader anlamına geliyordu. "Farthen Dûr'daki hareketini biliyorum, ama bunu hiç düşünmedim.. böyle bir şeyin olabileceğinden hiç şüphelenmedim. Bu gece seni odandan çıkmaya zorladığım için beni bağışla, Eragon. Rahatsızlığının farkında değilim. Yalnız kalmak istiyor olmalısın."

"Hayır," dedi Eragon. "Hayır, arkadaşlığın ve bana gösterdiğin şeyler için teşekkür ederim." Arya'ya gülümsedi. Bir süre sonra da Arya, ona karşılık verdi. İkisi birlikte antik ağacın dibinde oturmaya devam edip ayın, huzurlu ormanın üstünde yükselip bulutların arasına girişini seyrettiler. "Acaba o çocuğa ne olacak?"

Başlarının çok yukarısında Blagden kemik beyaz tüylerini hışırdatıp haykırdı. "Wyrda!"

İtiraz Labirenti

Nasuada karşısındaki iki adamı incelerken sabırsızlığını gizlemeye gerek duymadan kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sağ taraftaki adamın boynu o kadar kalındı ki başının omuzlarıyla neredeyse dik açı oluşturacak şekilde ileriye doğru çıkmasına neden oluyor, ona inatçı, ahmakça bir görüntü veriyordu. Almna inen keçeleşmiş saçları –neredeyse gözlerine inecek kadar uzundu– ve konuşurken bile büzüşerek pembe mantarlara benzeyen dolgun dudakları bu görüntüyü yoğunlaştırıyordu. Ama Nasuada, onun iğrenç görüntüsünü değerlendirmeye kalkmaması gerektiğini biliyordu. Kaba görüntüsüne rağmen dili bir soytarımnki kadar zeki idi. İkinci adamını tanımlayacak tek özelliği, Varden birkaç haftadır başkent Aberon'da olsa da Surda'nın amansız güneşinin altında kararmayı reddeden soluk teniydi. Rengine dayanarak, Nasuada, onun İmparatorluk'un kuzey kesiminden olduğunu tahmin etti. Ellerinde döndürerek sert bir halata dönüştürdüğü yünlü bir kasket vardı.

"Sen," dedi Nasuada, onu işaret ederek. "Tavuklarının kaçını öldürdü bu adam?"

"On üç, efendim."

Nasuada dikkatini çirkin adama çevirdi. "Her açıdan talihsiz bir rakam, Gamble Usta. Senin için de öyle olduğu açık. Hem hırsızlık, hem de uygun tazminat vermeksizin bir başkasının malını tahrip etmekten suçlusun."

"Bunu hiç inkâr etmedim."

"Dört günde on üç tavuğu nasıl yedin, onu merak ediyorum. Senin kamın hiç doymaz mı, Gamble Usta?"

Adam şaka yollu gülüp yanağını kaşdı. Kesilmemiş tırnaklarının sakalının üstünde çıkardığı hışırtı Nasuada'yı kızdırdı, ama iradesinin gücüyle ona dur dememeyi başardı. "Şey, saygısızlık etmek istemem, efendim, ama yaptığımız onca iş karşılığında bizi gereği gibi besleseniz kamımı doyurmam sorun olmazdı. Ben iri bir adamım ve yanın gün boyunca baltayla taş kırdıktan sonra kamıma et girsin istiyorum. Bu isteğime direnmeye çalıştım, gerçekten. Ama üç hafta boyunca yetersiz tayınla beslenip bu çiftçilerin etrafta dolaşan tombul hayvanlarını açlıktan ölen biriyi e paylaşmadıklarını gördükten sonra... Şey, itiraf etmeliyim ki, bu beni mahvetti. Konu yiyecek olunca ben güçlü bir adam değilim. Yemeğimi sıcak ve bol severim. Ve kendi başının çaresine bakmak isteyen tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Sorunun özü de bu, diye düşündü Nasuada. Varden, Surda Kralı Orrin'in yardımına rağmen üyelerini besleyemiyordu. Orrin hazinesini onlara açmıştı, ama Galbatorix'in ordusunu İmparatorluk'ta harekete geçirdiğin de yapmaya alışık olduğu şeyi yapmayı, yani köylülerine para ödmeden onlardan erzak almayı reddetmişti. Soylu bir düşünce, ama benim işimi daha da zorlaştırıyor. Yine de onu, Orrin, Hrothgar ve Islanzadi'yi, Galbatorix'in despotluğundan ayıran şey bu hareketlerdi. Fark etmeksizin o çizgiyi aşmak çok kolay olabilir.

"Nedenlerinizi anlıyorum, Bay Gamble. Bununla birlikte, Varden'in bir ülke olmamasına ve kendimizden başka kimsenin otoritesine karşılık vermememize rağmen, bu size ya da bir başkasına atalarını tarafından konmuş olan ya da burda, Surda'da uygulanan kanunlara karşı gelme hakkını vermez. Bu nedenle, çaldığınız her tavuk karşılığında bir mangır vermenizi emrediyorum."

Gamble itiraz etmeden cezasını kabul ederek Nasuada'yı şaşırttı. "Nasıl isterseniz."

"Bu kadar mı?" dedi soluk renkli adam. Kasketini biraz daha kıvırdı. "Bu adil bir karşılık değil. Ben o tavukları pazarda satsaydım her biri..."

Nasuada kendini daha fazla tutamadı. "Evet! Daha fazlasını alırdınız. Ama Bay Gamble'in size tavukların tam ücretini ödemeye gücü olmadığını biliyorum, çünkü maaşını ben ödüyorum! Sizininki ödediğim gibi. Şunu unutuyorsunuz ki Varden'in iyiliği için hayvanlarınıza el koymaya karar verirsem tavuk başına bir mangırdan fazla alamazsınız ve bunun için de şanslı sayılırsınız. Anlaşıldı mı?"

"Ama o..."

"Anlaşıldı mı?"

Bir dakika sonra soluk tenli adam başını eğip mırıldandı. "Evet, efendim."

"Çok güzel. İkiniz de gidebilirsiniz." Gamble küçümser bir hayranlıkla alnına dokunup Nasuada'ya selam verdikten sonra asık suratlı rakibiyle birlikte geri geri dışarı çıktı. "Siz de," dedi Nasuada kapının iki yanındaki muhafızlara.

Onlar gider gitmez yorgun bir iç çekişle koltuğuna çöktü, yelpazesine uzanarak alnında beliren ter damlacıklarını dağıtmak için boş bir çabayla yüzünün önünde salladı. Sürekli sıcak gücünü tüketiyor ve en küçük bir işi bile zorlu hale getiriyordu.

Kış olsa bile kendini yine de yorgun hisseceğini sanıyordu. Varden'in en gizli sırlarını bilse de bütün organizasyonu Farthen Dûr'dan kaldırıp Beor Dağları'ndan geçirerek Surda ve Aberon'a nakletmesi beklediğinden daha zorlu bir iş olmuştu. Eyer üstünde geçen uzun, rahatsız günleri hatırlayarak ürperdi. Hareketlerini planlayıp gerçekleştirmeleri bir kâbus olmuştu, Varden'i yeni çevresine alıştırtıp aynı anda İmparator'a karşı gerçekleştirilecek saldırıya hazırlamak da öyle. Her gün bu tür sorunları çözecek zamanım yok, diye sızlandı.

Sonunda yelpazesini bırakıp yanındaki çanın ipini çekti, hizmetkârı Farica'yı çağırdı. Kiraz ağacından yapılma masanın yan tarafında asılı duran bayrak, arkasındaki gizli kapı açılırken dalgalandı. Farica üzgün gözlerle Nasuada'nın dibinde bitti.

"Başka var mı?" diye sordu Nasuada.

"Hayır, efendim."

Rahatladığını göstermemeye çahşti. Haftada bir kez Varden'in çeşitli anlaşmazlıklarını ve dertlerini çözmek için açık mahkeme kuruyordu. Kendisine yanlış yapıldığını düşünen herkes onun karşısına çıkıp hüküm vermesini istiyordu. Daha zor ve nankör bir iş düşünemiyordu. Babası, Hrothgar'la görüştüğünden sonra sık sık, "İyi bir uzlaşma herkesi öfkeli yapar," derdi. Gerçekten de öyle görünüyordu.

Dikkatini önündeki konuya çevirerek Farica'ya, "Gamble'a yeni bir iş verilmesini istiyorum," dedi. "Ona sözcükleri kullanma yeteneğinin işe yarayacağı bir iş ver. Erzak subayı olabilir belki, ama tam tayın alabileceği bir iş olsun. Hırsızlıktan dolayı bir daha karşımda görmek istemiyorum onu."

Farica başıyla onaylayıp masaya gitti, Nasuada'nın talimatlarını bir parşömene yazdı. Tek başına bu becerisi bile Farica'yı paha biçilmez kılıyordu. "Onu nerde bulabilirim?" diye sordu Farica.

"Taş ocağındaki iş ekiplerinden birinde."

"Evet, efendim. Oh, bu arada siz meşgulken Kral Orrin laboratuvarında kendisine katılmanızı istedi."

"Bu sefer ne yaptı, kendini kör mü etti?" Nasuada bileklerini ve boynunu lavanta suyuyla ovuşturdu, sonra Orrin'in kendisine verdiği cilalı gümüşten yapılma aynada saçlarını kontrol etti, kolları düzgün hale gelene kadar kaftanını çekiştirdi.

Görünüşünden tatmin olarak peşinde Farica'yla odasından çıktı. O gün güneş o kadar parlaktı ki Borromeo Kalesi'ni aydınlatmak için meşale yakmak gerekmiyordu, hem zaten onların getireceği ilave sıcaklığa dayanılacak gibi değildi. Ok deliklerinden ışık huzmeleri içeri süzülüp koridorun iç duvarlarını aydınlatıyor, havayı düzenli aralarla altın rengi toz huzmeleriyle dolduruyordu. Nasuada mazgallardan birinden dışarıya, savunma kulesine doğru baktı. Orrin'in otuz kadar turuncu giysili şövalye askeri, Aberon'u çevreleyen kırsal kesimde çıkacağı bitmek bilmez devriye gezilerinden birine daha hazırlanıyordu.

Galbatorix bize saldırmaya karar verirse hiçbir şey yapamazlar, diye düşündü buruk bir şekilde. Buna karşı tek konımalan, Galbatorix'in gururu ve umuyordu ki Eragon'dan duyduğu korkuydu. Bütün liderler iktidarın zorla ele geçirilme olasılığının bilincindedirler, ama iktidan zorla ele geçirenlerin kendileri kararlı tek bir kişinin ortaya koyduğu tehditten iki katı korkarlar. Nasuada, Alagaesia'da en güçlü deliyle tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Onu ne kadar zorlayabileceğini yanlış hesaplar, kendisi ve Varden, Galbatorix iktidarını yok etme umuduyla birlikte yok olup giderdi.

Kalenin temiz kokusu ona çocukluğunda orada kaldığı, Orrin'in babası Kral Larkin'in hâlâ yönetimde olduğu günleri hatırlatıyordu. O zamanlar Orrin'i fazla görmüyordu. Orrin kendisinden beş yaş büyüktü ve bir prensin yapması gereken görevleri üstlenmişti. Ama bugün Nasuada genellikle kendisinin büyük olduğunu hissediyordu.

Orrin'in laboratuvarına giden kapıda durup, her zaman kapıda bekleyen muhafızlarının Orrin'e kendisinin geldiğini haber vermelerini bekledi. Az sonra Orrin'in sesi merdivenlere doğru gürlledi: "Leydi Nasuada! Geldiğinize çok sevindim. Size göstereceğim bir şey var."

Nasuada kendisini zihinsel olarak güçlendirerek Farica'yla birlikte laboratuvara girdi. Masalardan oluşan labirentin üstünde sıra sıra damıtıcılar, cam kaplar ve imbikler, çok sayıda kırılğan dalıyla elbiselerini yakalamaya hazır bekleyen camdan bir çit gibi karşılarında duruyordu. Metalik buharların ağır kokusu Nasuada'nın gözlerini sulandırdı. Eteklerini yerden kaldıran Nasuada ve Farica tek sıra halinde laboratuvarın arkasına doğru yürürken kum saatleri ve terazilerin, esrarengiz büyük kitapların, yıldızların yerini bulmaya yarayan bodur aletlerin, kesik kesik mavi ışıklar çıkaran fosforlu kristal prizma yığınlarının yanlarından geçtiler.

Mermer üstlü tezgâhın yanında Orrin'le buluştular. Orrin bir ucu kapalı, bir ucu açık cam bir tüple, en az doksan santim uzunluğunda olmakla birlikte yalnızca bir santim kalınlığında olan cıva potasını karıştırıyordu.

"Efendim," dedi Nasuada. O, kralın rütbesine eş seviyede biri olarak ayakta kalırken Farica reverans yaptı. "Geçen haftaki patlamadan sonra iyileşmiş görünüyorsunuz."

Orrin iyi niyetli bir şekilde gülümsedi. "Fosforla suyu kapalı bir ortamda birleştirmemem gerektiğini öğrendim. Sonuç oldukça şiddetli olabiliyor."

"İşitme duyunuz tamamen yerine geldi mi?"

"Tamamen değil, ama..." Bir çocuk gibi sırtıtarak mangaldaki kömürle bir fitil yaktı, alevli fitili tezgâha geri götürüp kardus tohumuyla dolu bir pipoyu yakmak için kullandı. Farica, onun bu boğucu havaya nasıl dayandığını arılamıyordu.

"Pipo içtiğinizi bilmiyordum."

"Aslında içmiyorum," diye itiraf etti Orrin. "Ama kulak zarım tamamen ivileşmediğine göre bunu yapabileceğimi düşündüm..." Pipodan bir nefes alarak yanaklarını şişirdi, sol kulağından yuvasından çıkan bir yılanı andıran bir duman dalgası çıktı, başının yan tarafından kıvrılarak yükselmeye başladı. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Nasuada bir kahkaha attı, az sonra Orrin de dumam ağzından çıkararak ona katıldı. "Bu çok garip bir his," dedi. "Çıkarken deli gibi kaşındırıyor."

Tekrar ciddileşen Nasuada sordu. "Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi var, efendim?"

Orrin parmaklarını şaklattı. "Elbette." Uzun cam tüpünü potaya soktu, içini cıvayla doldurup açık ucunu parmağıyla kapattı, tüpü Nasuada'ya gösterdi. "Bu tüpte bir tek cıva bulunduğunu kabul eder miydiniz?"

"Ederdim." Beni bunun için mi görmek istedi?

"Peki ya şimdi?" Hızlı bir hareketle tüpü ters çevirdi ve açık ucu potanın içine daldırıp parmağını çekti. Tüpteki cıva, Nasuada'nın beklediği gibi dışarı boşalmadı, yarıya kadar gelip olduğu yerde kaldı. Orrin askıda kalan metalin üstündeki boş kısmı işaret etti. "Burda ne var?"

"Hava olmalı," dedi Nasuada.

Orrin sırtıtarak başını iki yana salladı. "Eğer bu doğru olsaydı hava cıvanın yanından nasıl geçirdi veya camın içinde nasıl yayılırdı? Atmosferin geçebileceği hiçbir yol yok." Farica'ya işaret etti. "Senin fikrin nedir, hizmetçi?"

Farica tüpe bakıp omuz silkti. "Hiçbir şey olamaz, efendim."

"Ah, ama bu tam olarak benim düşündüğüm şey: hiçbir şey. Boşluğu yaratarak ve varlığını kanıtlayarak en eski doğal felsefe açmazlarından birini çözdüğüme inanıyorum! Vacher'in teorilerini tamamen çürütüyor ve Lâdin'in aslında bir dâhi olduğunu gösteriyor. Kahrolası Elfler her zaman haklı görünüyor."

Nasuada samimi olmaya çalışarak sordu. "Peki ama bu hangi amaca hizmet ediyor?"

"Amaç mı?" Orrin gerçek bir şaşkınlıkla baktı ona. "Hiçbir amaca elbette. En azından benim düşündüğüm bir amaç yok. Ama dünyamızın mekaniklerini, bazı şeylerin nasıl ve neden olduğunu anlamamıza yardımcı olacak. Bu harika bir keşif. Bizi başka nereye götürebileceğini kim bilebilir?" Konuşurken tüpü boşalttı ve üzerinde benzeri hassas enstrümanların bulunduğu kadife kaplı kutuya dikkatle yerleştirdi. "Ama beni en çok heyecandıran şey, doğanın sırlarını açığa çıkarmak için sihir yapmak. Daha dün basit bir büyüyle Trianna tamamen yeni iki gaz bulmama yardımcı oldu. Sihrin doğal felsefe disiplinlerine sistematik olarak uygulanması sonucunda neler öğrenilebileceğini bir düşün. Eğer yeteneğim varsa ve bazı silür kullanıcılarını bilgilerini açıklamaya ikna edebilirim, sihir yapmayı öğrenmeyi düşünüyorum. Ejderha Süvarin Eragon'un burda olmaması çok kötü; eminim o bana yardım edebilirdi."

Farica'ya bakan Nasuada, "Beni dışarda bekle," dedi. Hizmetçi reverans yapıp dışarı çıktı. Nasuada laboratuvar kapısının kapandığını duyduktan sonra, "Orrin," dedi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendini buraya kapatıp kimsenin anlamadığı deneyler yaparak zamanını geçiriyorken –ki bu arada sağlığını da tehlikeye atıyorsun– ülken savaşın eşiğinde bekliyor. Bir sürü konu senin karar vermeni bekliyor ve sen burda durmuş kulağından duman çıkarıp cıvayla oynuyorsun."

Orrin'in yüzü sertleşti. "Görevlerimin bilincindeyim, Nasuada. Sen Varden'i yönetebilirsin, ama ben hâlâ Surda kraliyim ve bu kadar saygısızca konuşmadan önce bunu haurlasan iyi edersin. Buraya sığınmanızın benim sürekli iyi niyetime bağlı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Nasuada bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu; Surda halkının çoğunun Varden'de akrabaları vardı. İki taraf da diğerini terk edemeyecek kadar birbirine bağlıydı. Hayır, Orrin'in alınmasının gerçek nedeni otoritesinin sorgulanmasıydı. Silahlı büyük savaşçı gruplarını uzun süreler boyunca hazır tutmak imkânsıza yakın olduğu için –Nasuada aktif olmayan çok sayıda inşam beslemenin lojistik bir kâbus olduğunu öğrenmişti– Varden'liler işe girmeye, çiftlik kurmaya ve ev sahibi ülkedekilere benzemeye başlamıştı. Var olmayan bir ordunun lideri olarak sonunda yerim neresi olacak? Orrin'in altındaki bir general ya da kurul üyesi mi olacağım? Pozisyonu tehlikedeydi. Eğer hızla ya da çok fazla inisiyatifle hareket ederse Orrin bunu bir tehdit olarak görür ve ona karşı dönerdi, özellikle de Nasuada şimdi Varden'in Farthen Dûr'da kazandığı zaferin parıltısının etkisindeyken. Ama eğer çok uzun süre beklerlerse Galbatorix'in anlık zayıflığını kullanma şanslarını kaçırdılar. İtiraz labirenti içinde tek üstünlüğü bu oyunu başlatan tek unsuru, yani Eragon ve Saphira'yı kullanma yeteneğiydi.

"Senin yönetimini zayıflatmak istemiyorum, Orrin. Asla bu niyette olmadım ve eğer öyle görüldüysem özür dilerim."

Orrin sert bir şekilde boynunu eğdi. Nasuada söze nasıl devam edeceğini bilemeyerek parmak uçlarını tezgâha dayayıp üzerlerine yaslandı. "Yalnızca... yapılması gereken bir sürü şey var. Gece gündüz çalışıyorum –yatağımın başucunda not almak için bir tablet tutuyorum– ama hiçbir şeye yetişemiyorum; her zaman felaketin kıyısında olduğumuzu hissediyorum."

Orrin eskiyerek kararmış bir havaneli alıp avuçlarının arasında sabit, hipnotik bir ritimle yuvarlamaya başladı. "Siz buraya gelmeden önce... Hayır, bu doğru değil. Süvariniz ortaya çıkmadan önce hayatimi benden önce babamın ve büyükbabamın yaptığı gibi geçirmeyi umuyordum. Yani Galbatorix'e gizlice karşı çıkarak. Kendimi bu yeni gerçekliğe alıştırmam biraz zaman alıyorsa beni bağışlamalısın."

Nasuada bundan daha fazla pişmanlık bekleyemezdi. "Anlıyorum."

Havanelini bir süre için durdurdu. "Sen iktidara yeni geldin, oysa ben yıllardır iktidardayım. Tavsiye vermem biraz küstahlık olabilir ama akıl sağlığımı koruyabilmek için günün belirli bir zamanını kendi ilgilerime ayırmamın çok önemli olduğunu gördüm."

"Ben bunu yapamam," diye itiraz etti Nasuada. "Ziyan ettiğim her an, Galbatorix'i yenmek için gereken bir anlık çaba olabilir."

Havaneli yine durdu. "Aşın çalışmakta ısrar edersen Varden'e zarar verirsin. Kimse ara sıra huzur ve sükûnet yaşamadan gereği gibi çalışamaz. Bunların uzun molalar olmaları gerekmiyor, yalnızca beş ya da on dakika. Okçuluk bile yapabilirsin, o zaman farklı bir tarzda da olsa amaçlarına hizmet etmiş olursun... Ben bu laboratuvan bunun için kurdurdum. Bu yüzden senin deyimimle kulağımdan duman çıkanp cıvayla oynuyorum, böylece günün geri kalanını düş kırıklığı içinde çılgılık atarak

geçilmiyorum."

Orrin hakkındaki görüşlerini değersiz bir saldırı olarak bir kenara bırakmak istememesine rağmen, onun görüşünün doğruluğunu kabul etmemek elinde değildi. "Tavsiyeni aklımda tutacağım."

Orrin gülümserken eski hoppalığının bir kısmı geri geldi. "Bütün istediğim bu."

Nasuada pencereye giderek kepenkleri biraz daha açıp aşağıdaki Aberon şehrine baktı. Eli çabuk tezgâhtarlara hiçbir şeyden şüphelenmeyen müşterilerine mallarını satmalarını, bir karavan şehir kapılarına yaklaşırken batı tarafındaki yoldan kalkan san tozu, kiremit kaplı çatıların üstünde titreşen ve kardus tohumu, mermer tapmaktan gelen tütsü kokusunu taşıyan havayı, Aberon'u çiçek yaprakları gibi kuşatan tarlaları seyretti.

Arkasına dönmeden, "İmparator'dan gelen son raporları aldın mı?" diye sordu.

"Aldım." Orrin, onun yanına geldi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Anlamlı bir sonuç çıkartmayacak kadar zayıf ve eksik olduklarını."

"Ama elimizdeki en iyiler bunlar. Bana şüphelerini ve önsezilerini anlat. Bu deneylerinden biriymiş gibi bilinen gerçeklerden çıkarımlar yap." Kendi kendine gülümsedi. "Söyleyeceklerine hiçbir anlam yüklemeyeceğime söz veriyorum."

Biraz bekledikten sonra cevap geldi, ama kıyamet günü kehanetinin üzüntüsüyle. "Artan vergiler, boşalan garnizonlar, İmparatorluk'un her yerinde el konan atlar ve öküzler... Galbatorix bizimle karşılaşmak için güçlerini topluyor gibi, ama bunu saldırı için mi, savunma için mi yaptığını bilemem." Sığırcık bulutu güneşin önünde uçuşurken döner gölgeler yüzlerini serinletti. "Zihnimde ağırlık yapan soru harekete geçmesinin ne kadar süreceği, çünkü bizim stratejilerimizi bu belirleyecek."

"Haftalar. Aylar. Yıllar. Hareketlerini önceden tahmin edemem."

Orrin başıyla onayladı. "Ajanların Eragon'un haberlerini yaymaya başladı mı?"

"Bu son derece tehlikeli olmaya başladı, ama evet. Benim umudum şu ki, Dras-Leona gibi şehirleri Eragon'un kahramanlıklarıyla ilgili dedikodu seline boğarsak, o şehre gittiğimizde ve Eragon'u gördüklerinde kendi istekleriyle bize katılırlar ve kuşatmadan kurtuluruz."

"Savaş nadiren bu kadar kolay olur."

Nasuada bu yoruma karşılık vermedi. "Senin ordunun harekete geçirilme çabaları nasıl sonuçlanır? Varden her zamanki gibi savaşa hazır."

Orrin ellerini yaşıstıncı bir hareketle iki yana açtı. "Bir ülkeyi ayağa kaldırmak zordur, Nasuada. Beni desteklemeleri için ikna etmem gereken soylular, yapılması gereken zırhlar ve silahlar, toplanması gereken erzak var..."

"Peki bu arada ben halkımı nasıl doyuracağım? Senin bize tahsis ettiğinden daha fazla toprağa ihtiyacımız var..."

"Eh, bunu biliyorum," dedi.

"...ve bunu da ancak istila ederek alabiliriz, tabi eğer sen Varden'i temelli olarak Surda'ya katmayı"

düşünmüyorsan. Eğer öyleyse Farthen Dûr'dan getirdiğim binlerce insana ev bulmak zorundasın, ki bu da senin halihazırdaki vatandaşlarını hiç memnun etmeyecektir. Seçimin ne olacaksa çabuk yap, çünkü korkarım sen erteledikçe Varden kontrol edilemez bir yığın haline gelecek." Bu sözlerin bir tehdit gibi çıkmaması için büyük gayret sarf etmişti.

Belli ki Orrin bu imadan hoşlanmamıştı. Üst dudağını kıvrarak, "Baban adamlarının kontrolden çıkmasına asla izin vermezdi," dedi. "Eğer Varden'in lideri olarak kalmaya kararlıysan senin de buna izin vermeyeceğini umuyorum. Hazırlıklarımıza gelince bu kadar kısa zamanda yapabileceklerimizin bir sınırı var, biz hazır olana kadar senin beklemen gerekecek."

Nasuada bileklerindeki damarlar çıkana, tırnakları taşların arasındaki deliklere girene kadar pencere pervazını sıktı, ama öfkesinin sesine yansımaya izin vermedi. "Bu durumda Varden'e yiyecek için biraz daha altın ödünç verir misin?"

"Hayır. Sana bir kenara ayırdığım bütün parayı verdim."

"Biz karnımızı nasıl doyuracağız o zaman?"

"Parayı kendinizin bulmasını öneriyorum."

Çileden çıkan Nasuada ona, en kocaman, en parlak gülümsemesiyle baktı –Orrin'in huzursuzlukla kıpırdanmasına yetecek bir süre için ona bakmaya devam etti– yüzündeki ifadenin bir an bile kaybolmasına izin vermeksizin bir hizmetkâr gibi reverans yaptı. "O halde hoşça kalın, efendim. Umarım gününüzün geri kalanı eğlenceli geçer."

Laboratuvarın girişine doğru giderken Orrin'den anlaşılmaz bir karşılık geldi. Nasuada öfkeyle yürürken sağ kolu yeşil bir şişeye takılıp devirdi. Taşa düşüp kırılan şişeden sıçrayan sarı sıvı kolunu ve eteğini ıslattı. Nasuada durmaksızın kızgınlıkla kolunu savurdu.

Farica merdivenlerde yeniden yanına geldi. Birlikte geçitlerden geçerek Nasuada'nın odasına döndüler.

Dantele Tutunmak

Odasının kapılarını savurarak açan Nasuada masasına gidip etrafından habersiz bir şekilde sandalyesine çöktü. Omurgası o kadar katı ve dikti ki omuzları arkaya yaslanmıyordu. Varden'in karşı karşıya olduğu çözülmez açmaz yüzünden donup kaldığını hissediyordu. Göğsünün yükselip alçalması yavaşlayarak görülmez hale geldi. Başaramadım, diye düşünüyordu.

"Efendim, kolunuz!"

Dalgınlığından irkilerek çıkan Nasuada, Farica'nın bir bezle kolunu temizlemeye çalıştığını gördü. Nakışlı koldan bir duman yükseliyordu. Telaşlanan Nasuada sandalyesinden fırlayıp elbisesinin kolunu çevirdi, dumanın kaynağını bulmaya çalıştı. Kolu ve eteği keskin dumanlar çıkararak, tebeşirimsi örümcek ağlarına dönüşerek dağılıyordu.

"Çıkar şunu üstümden."

Elbisesinin kirlenen kolunu vücudundan uzak tutarak, Farica iplerini çözerken hareketsiz kalmaya çalıştı. Hizmetçinin elleri sırtında delice bir hızla çalışıyor, düğümleri çözüyordu. Sonunda Nasuada'nın göğsünü kaplayan yünlü parçayı gevşetmeyi başardı. Elbise serbest kalır kalmaz Nasuada kollarını elbisenin kollarından çıkarıp elbiseden kurtuldu.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, üzerinde yalnızca terlikleri ve iç çamaşırlarıyla masasının yanında kalakaldı. Üzerine kötü bir koku sinmiş olmasına rağmen çamaşırlarının zarar görmemesi karşısında rahatladı.

"Yandınız mı?" diye sordu Farica. Nasuada başını iki yana salladı, ama sözlü olarak karşılık veremiyordu. Farica elbiseye ayakkabısının ucuyla dokundu. "Bu ne kötü bir şey böyle?"

"Orrin'in iğrenç karışımlarından biri," dedi Nasuada boğuk bir sesle. "Laboratuvarında döktüm." Uzun nefeslerle kendini sakinleştirip korkuyla mahvolmuş elbiseyi inceledi. Geçen doğum gününde Dûrgrimst Ingeitum'un Cüce kadınları tarafından örülmüştü ve dolabındaki en güzel parçalardan biriydi. Onun yerine koyabileceği bir şeyi yoktu, Varden'in içinde bulunduğu maddi zorluklar düşünülürse yeni bir elbise de isteyemezdi. Bu elbise olmadan bir şekilde idare etmek zorundayım.

Farica başını iki yana salladı. "Böyle güzel bir elbiseyi kaybetmek çok yazık." Masanın etrafından dolaşıp dikiş sepetine gitti, bir makasla geri döndü. "Kumaşın mümkün olan kısımlarını kurtarabiliriz. Eriyen kısımları kesip yaktıracağım."

Nasuada kaşlarını çatıp odada dolaşmaya başladı. Kendi sakarlığı yüzünden ve zaten uzun olan endişe listesine yenisini eklediği için köpürüyordu. "Şimdi mahkemede ne giyeceğim?" diye sordu.

Makas kesin bir otoriteyle yumuşak yünlü kumaşa daldı. "Belki keten elbisenizi."

"Orrin'in ve soyluların karşısına çıkmak için çok basit bir elbise o."

"Bana bir fırsat verin, efendim. Onu işe yarar hale gelecek şekilde değiştirebileceğimden eminim. Ben işimi bitirene kadar şimdikininki iki kati görkemli görünecek."

"Hayır, hayır. Görünmeyecek. Bana gülecekler. Yoksulluğumuzu ilan eden yamalı elbiseler giymek bir yana, uygun bir şekilde giyindiğimde bile saygılarını kazanmak yeterince zor."

Daha yaşlı olan kadın, Nasuada'ya sertçe baktı. "Görünüştünüz için siz özür dilemediğiniz takdirde

işe yarayacaktır. Üstelik diğer İeydilerin yeni modanızı çok beğenerek sizi taklit edeceklerini. de garanti ediyorum. Yalnızca bekleyip görün." Kapıya gidip hafifçe araladı, zarar gören kumaşı dışarıda bekleyen muhafızlardan birine verdi. "Efendin bunun yakılmasını istiyor. Bu işi gizlice yap ve kimseye bundan söz etme, yoksa bana cevap vermek zorunda kalırsın." Muhafız selam verdi.

Nasuada elinde olmadan güldü. "Sen olmasan ne yapardım, Farica?"

"İdare ederdiniz sanırım."

Günün sıcağında kendisine biraz ferahlık veren yeşil av elbisesini giydi. Orrin'e karşı dostça duygular beslemese de tavsiyesine uyup normal programını bozmaya karar verdi. Farica'ya elbisesinin dikişlerini açmada yardım etmekten daha önemli bir şey yapamazdı şu anda. Bu yeknesak işin, düşüncelerini odaklamanın mükemmel bir yolu olduğunu fark etti. İpleri çekerken Varden'in içinde bulunduğu açmazı Farica'yla tartıştı. Onun belki kendisinin gözünden kaçan bir noktayı görebileceğini umuyordu.

Sonunda Farica'nın tek yardımını bir gözlemine ifade etmek oldu. "Bu dünyadaki işlerin çoğunun kökü altına dayanıyor. Yeterince alımımız olsa Galbatorix'i satın alıp kara tahtından indirebilirdik... onunla savaşmak zorunda bile kalmazdık belki."

Gerçekten birisinin işimi benim yerime yapmasını mı bekledim, diye sordu Nasuada kendi kendine. Bizi bu açmaza ben soktum, ben çıkarmak zorundayım.

Bir dikişi açmak amacıyla kolunu uzaınca bıçağının ucu dantele takılıp ikiye ayırdı. Dantelde açılan kesiye, parşömen rengi iplerin bir sürü kurtçuk gibi elbisenin üstünde kıvrılıp kalmasına bakakaldı. Gözlerinde bir damla yaş oluşurken isterik bir kahkaha boğazını sıkmaya başladı. Şansı daha da kötüye gidebilir miydi?

Dantel, elbisesinin en değerli parçasıydı. Dantel yapmak beceri gerektirse de, nadir bulunurluğunun ve pahalı oluşunun esas nedeni, zihni hissizleştiren ve duyuları körelten miktarda zaman gerektirmesiydi. Dantel yapmak o kadar zaman alıyordu ki kendinize bir peçe yapmak istesenez ilerlemeniz haftalar değil aylarla ölçülürdü. Kuyumcu tartısıyla ölçüldüğünde dantel, altın ve gümüşten daha pahalıydı.

Parmakları iplikçiklerin üzerinde dolaşıp açtığı gedikte durdu. Dantel örmek için fazla enerji harcamaya gerek yok, yalnızca zaman sorun olan. Kendisi dantel yapmaktan nefret ederdi. Enerji... enerji... O anda bir dizi görüntü zihninden geçti: araştırmaları için sihrî kullanmaktan söz eden Orrin; İkizlerin ölümünden beri Du Vrangr Gata'yı yöneten kadın Trianna; yalnızca beş veya altı yaşındayken kendisine sihrin ilkelerini anlatan Varden'in şifacılarından birine bakışı. Bu ayrı ayrı deneyimler o kadar olağandışı ve o kadar olanaksız bir mantık zinciri oluşturdu ki sonunda boğazında düğümlenen kahkaha serbest kaldı.

Farica, ona garip bir şekilde bakıp bir açıklama bekledi. Ayağa kalkarak elbiseyi kucağından yere yuvarladı. "Bana hemen Trianna'yı bul," dedi. "Ne yaptığı umurumda değil; onu hemen buraya getir."

Farica'nın yüzündeki deri gerildi, ama reverans yapıp, "Nasıl isterseniz, efendim," dedi. Gizli hizmetkâr kapısından dışarı çıktı.

"Teşekkür ederim," diye boş odaya fısıldadı Nasuada.

Hizmetçisinin isteksizliğini anlıyordu; o da sihir yapanlarla konuşması gerektiğinde rahatsızlık hissediyordu. Aslında o yalnızca Eragon'a güveniyordu, çünkü o bir Süvari'ydi –ama Galbatorix'in

gösterdiği gibi bu bir erdem belirtisi değildi– ve kendisine sadakat yemini etmişti, ki Nasuada, onun bu yemini hiç bozmayacağından emindi. Sihirbazların ve büyücülerin güçlerini düşünmek onu korkutuyordu. Görünüşte sıradan bir insanı bir sözle öldürmesi; eğer isterse zihnine girebilmesi; yakalanmadan aldatması, yalan söyleyip hırsızlık yapması; neredeyse hiç ceza almadan topluma karşı gelmesi düşüncesi...

Kalp atışları hızlandı.

Nüfusun belirli bir bölümü özel güçlere sahipken kanunu nasıl uygulayabilirdiniz? Varden'in İmparator'a karşı verdiği savaş en basit düzeyde, sihir yeteneklerini kötüye kullanan bir adamı adalete teslim etme ve onun daha fazla suç işlemesine engel olma girişimiydi. Kimsede Galbatorix'i yenecek güç olmadığı için bütün bu acı ve yıkıma katlanmak zorundaydılar. Normal bir ömür sürdükten sonra zamanında ölmeyecekti bile!

Nasuada sihirden hoşlanmamasına rağmen Galbatorix'i ortadan kaldırmada önemli bir rol oynayacağını ve zafer kazanılana dek sihir yapanları dışlamaması gerektiğini biliyordu. Zafer kazandıktan sonra onların neden olduğu sorunu çözecekti.

Kapısının yüksek sesle çalınması onu düşüncelerinden uyandırdı. Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirip zihnini eğitildiği gibi koruyarak, "Gir!" dedi. Trianna'yı böyle kaba bir şekilde çağırdıktan sonra kibar görünmesi önemliydi.

Kapı savrulmuş açıldı ve kumral büyücü odaya girdi. Dağınık saçları belirgin bir telaşla saçının tepesine toplanmıştı. Yataktan yeni çıkmışa benziyordu. Cüce törelerine göre selam vererek, "Beni mi çağırdınız, leydim?" diye sordu.

"Evet." Nasuada bir koltuğa oturup rahatlayarak Trianna'yı baştan aşağı süzdü. Büyücü, Nasuada'nın bakışları altında çenesini havaya kaldırdı. "Şunu bilmem gerekiyor: sihrin en önemli kuralı nedir?"

Trianna kaşlarını çattı. "Sihirle her ne yaparsanız, aksini yapmayla aynı miktarda enerji gerektirmesidir."

"Ne yapabileceğin de senin marifetine ve antik dil bilgine kalmış, öyle değil mi?"

"Başka kısıtlamaları da var, ama genel olarak evet. Leydim, bunları neden soruyorsunuz? Bunlar çok fazla konuşulmasa da sizin de bildiğinize emin olduğum sihrin temel ilkeleridir."

"Biliyorum. Yalnızca doğru bir şekilde anladığımdan emin olmak istiyorum." Koltuğundan kalkmadan uzanıp elbiseyi aldı, Trianna'nın yırtık danteli görebileceği şekilde kaldırdı. "O halde, bu sınırlar içinde danteli düzeltmene izin verecek bir sihir yapabilirsin."

Büyücünün kara dudakları küçümseyen alaycı bir gülümsemeye çarpıldı. "Du Vrangr Gata'nın sizin elbiselerinizi onarmaktan daha önemli işleri var, leydim. Bizim sanatımız kaprisler uğruna kullanılacak kadar sıradan değil. Eminim terzileriniz ricanızı yerine getirecek kadar beceriklidir. Şimdi eğer izin verirseniz ben..."

"Sessiz ol, kadı" dedi Nasuada düz bir sesle. Trianna şaşkınlıkla cümlesinin ortasında kalakaldı. "Anlaşılan Du Vrangr Gata'ya da Yaşlılar Konseyi'ne verdiğim dersi vermem gerekiyor: genç olabilirim, ama büyüklük taslayabileceğiniz bir çocuk değilim. Senden danteli onarmam istiyorum, çünkü eğer sihirle yeterince hızlı ve kolay bir şekilde dantel üretebilirsen İmparatorluk'un her yerinde ucuz dantel satarak Varden'i destekleyebiliriz. Böylece hayatta kalmamız için gereken parayı

Galbatorix'in kendi halkı sağlamış olur."

"Ama bu çok saçma," diye itiraz etti Trianna. Farica bile şüpheyle bakıyordu. "Bir savaşın bedelini dantelle ödeyemezsiniz."

Nasuada tek kaşını kaldırdı. "Neden olmasın? Normalde dantel alacak parası olmayan kadınlar bizimkini satm alma fırsatının üstüne atlayacak. Olduğundan daha zengin görünmek isteyen bütün çiftçi kadınlar dantel alacak. Varlıklı tüccarlar ve soylular bile altınlarını bize verecek, çünkü bizim dantelimiz elle yapılanlardan daha ince olacak. Cücelerle rekabete girerek bir servet kazanacağız. Tabi eğer sen sihir konusunda istediğimi yapacak kadar yetenekliysen."

Trianna saçlarını savurdu. "Yeteneklerimden kuşkunuz mu var?"

"İstediğim şey yapılabilir mi?"

Trianna duraksadı, sonra elbiseyi Nasuada'nın elinden alıp danteli uzunca bir süre inceledi. Sonunda, "Mümkün, ama kesin olarak bilmek için bazı denemeler yapmalıyım," dedi.

"Hemen yap. Şu andan itibaren en önemli görevin bu. Ve desenler konusunda sana tavsiyede bulunacak deneyimli bir dantel ustası bul."

"Tamam, Leydi Nasuada."

Nasuada sesini yumuşattı. "Güzel. Ayrıca Du Vrangr Gata'nın en zeki üyelerini seçmeni istiyorum. Onlarla birlikte çalışıp Varden'e yardımı olacak diğer sihirli teknikler icat edeceksin. Bu senin sorumluluğun, benim değil."

"Evet. Leydi Nasuada."

"Şimdi gidebilirsin. Yarın sabah bana bilgi ver."

"Evet, Leydi Nasuada."

Tatmin olan Nasuada, büyücünün gidişini seyretti, sonra gözlerini kapatıp başardığı şey için kendisiyle gurur duydu. Hiç kimsenin, babasının bile onun bulduğu çözümü bulamayacağını biliyordu. "Bu Varden'e benim yaptığım katkı," dedi kendi kendine Ajihad'ın da bunu görebilmesini dileyerek. Daha yüksek sesle. "Seni şaşırttım mı, Farica?" diye sordu.

"Her zaman şaşırtıyorsunuz, efendim."

Elva

"Efendim?.. Size ihtiyacımız var, efendim."

"Ne?" Nasuada kıpırdamaya başlayıp isteksiz bir şekilde gözlerini açmca Jörmundur'un odaya girdiğini gördü. Zayıf kıdemli asker miğferini çıkarıp sağ kolunun altına sıkıştırdı, sol eli kılıcının kabzasında olduğu halde Nasuada'ya doğru yürüdü.

Selam verirken zırhının halkaları şıngırdadı. "Leydim."

"Hoş geldin, Jörmundur. Oğlun bugün nasıl?" Jörmundur'un gelişine sevinmişti. Yaşlılar Konseyi'nin bütün üyelerinin içinde Nasuada'nın liderliğini en kolay kabullenen, Ajihad'a gösterdiği sadakat ve kararlılıkla hizmet eden oydu. Bütün savaşçıları onun gibi olsa bizi kimse durduramazdı.

"Öksürüğü azaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Seni buraya getiren nedir?"

Jörmundur'un alnında çizgiler belirdi. Boştaki elini at kuyruğu yaptığı saçlarında gezdirdi, sonra kendini yakalayıp elini aşağı indirdi. "En garip türde sihir."

"Oh?"

"Eragon'un kutsadığı bebeği hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Nasuada, onu yalnızca bir kez görmüştü, ama Varden'de onun hakkında anlatılan abartılı hikâyeleri duymuştu. Varden'in, kız büyüdüğünde başaracağı şeylere dair inancını biliyordu. Nasuada bu konu hakkında daha pratik bir bakış açısı sergiliyordu. Bebek her ne olacaksa bunun için aradan uzun zaman geçmesi gerekiyordu, o zamana kadar da

Galbatorix'le olan savaş ya kazanılmış ya da kaybedilmiş olurdu.

"Sizi ona götürmem istendi."

"İstendi mi? Kimin tarafından? Ve neden?"

"Talim alanındaki bir genç, çocuğu ziyaret etmeniz gerektiğini söyledi. Onu çok ilginç bulacağınızı söyledi. Bana adını vermeyi reddetti, ama o cadının kedi adamına benziyordu, bu yüzden düşündüm de... Şey, bilmeniz gerektiğini düşündüm." Jörmundur mahcup olmuş görünüyordu. "Adamlarıma kızı sordum ve onun... farklı olduğuna dair şeyler duydum."

"Ne bakımdan?"

Jörmundur omuz silkti. "Kedi adamın söylediğini yapmanız gerektiğine inanmama yetecek şeyler."

Nasuada kaşlarını çattı. Eski hikâyelerden biliyordu ki bir kedi adama aldırılmamak hataların en büyüğüydü ve genellikle insanın sonuna yol açıyordu. Ancak, bu kedi adamın arkadaşı –şifalı otlar satan Angela– onun tam olarak güvendiği biri değildi; çok fazla bağımsızdı ve ne yapacağı önceden tahmin edilemiyordu. "Sihir," dedi, bir lanetmiş gibi.

"Sihir," diye onayladı Jörmundur, ama bunu bir hayranlık ve korku sözcüğü gibi söylemişti.

"Pekâlâ, çocuğu ziyaret edelim. Kalede mi?"

"Orrin, ona ve bakıcısına kalenin batı kanadındaki odalardan verdi."

"Beni ona götür."

Eteklerini toplayan Nasuada, Farica'dan günün geri kalan randevularını ertelemesini istedi, sonra odasından çıktı. Arkasındaki Jörmundur parmaklarını şaklatarak dört muhafıza Nasuada'nın etrafında yerlerini almalarını işaret etti. Bir dakika sonra Nasuada'nın yanına gelip yolu gösterdi.

Borromeo Kalesi'ndeki sıcaklık, kendilerini dev bir ekmek fırınında kapana kısılmış gibi hissetmelerine neden oluyordu. Hava pencere pervazları boyunca sıvı cam gibi oynaşıyordu.

Nasuada rahatsız olmasına rağmen esmer teni yüzünden sıcakla çoğu insandan daha iyi baş ettiğini biliyordu. Yüksek ısılar sırasında en zor zamanı geçirenler, güneşin bakışları altında görevli bile olsalar bütün gün zırhlarını takmak zorunda kalan Jörmundur ve muhafızları gibi adamlardı.

Nasuada açıkta kalan derileri terleyip nefes alıp verişleri daha zorlu hale gelirken adamları yakından izliyordu. Aberon'a geldiklerinden beri çok sayıda Varden sıcak çarpması yüzünden bayılmıştı –ikisi bir iki saat içinde ölmüştü– bu yüzden Nasuada tebaasını fiziksel sınırlarının ötesinde zorlayıp daha fazla insan kaybetme niyetinde değildi.

Dinlenmeleri gerektiğine karar verdiğinde durmalarını emretti –itirazlarına aldırmadı– ve bir hizmetkârdan su istedi. "Dokuz kuka gibi devrilmenize izin veremem."

Hedeflerine varmadan önce iki kez daha mola vermek zorunda kaldılar. Koridorun iç duvarındaki girintiye yapılmış olan kapının herhangi bir özelliği yoktu, ama önü hediyelerle doluydu.

Jörmundur kapıya vurdu ve içeriden titrek bir ses duyuldu. "Kim o?"

"Leydi Nasuada, çocuğu görmeye geldi."

"Gerçek bir samimiyet ve değişmez bir kararlılıkla mı?"

Bu kez Nasuada karşılık verdi. "Kalbim saf ve kararlılığım demir gibi."

"Eşiği geçin o halde. Hoş geldiniz."

Kapı tek bir fener ışığıyla aydınlanan girişe açıldı. Kapıda kimse yoktu. İçeri giren Nasuada duvarların ve tavanın koyu renk kumaşla kaplı olduğunu, içeriye mağara veya in görüntüsü verdiğini gördü. Havanın oldukça serin, hatta sonbahar gecesi gibi soğuk olduğunu şaşırarak fark etti. Korku zehirli pençelerini kamına geçirdi. Sihir,

Siyah ağdan yapılmış bir perde önünü kesti. Perdeyi kenara çekince kendisini bir zamanlar oturma odası olan bir yerde buldu. Mobilyalar kaldırılmıştı, yalnızca örtülü duvarlara dayanmış bir dizi sandalye vardı. Soluk renkli birkaç Cüce feneri tepedeki sarkan kumaştaki çukura asılmıştı ve her yöne garip, çok renkli gölgeler yayıyorlardı.

Şifalı otlar satan Angela ve tüyleri diken diken olmuş kedi adam tarafından desteklenen iki büklüm kocakarı bir köşeden çıktı. Odanın ortasında Nasuada'nın üç ya da dört yaşında olduğunu tahmin ettiği soluk renkli bir çocuk diz çökmüş oturuyordu. Çocuk kucağındaki tabaktan bir şeyler yiyordu. Kimse konuşmuyordu.

Şaşırın Nasuada sordu. "Bebek nerde?"

Kız başını kaldırdı.

Çocuğun alnındaki ejderha izini gören Nasuada hayretle yutkundu ve kızın menekşe rengi gözlerinin derinliklerine baktı. Kız dudaklarını korkunç, bilmiş bir gülümsemeyle çarpıttı. "Ben Elva."

Nasuada düşünmeden geri çekilip sol koluna bağıladığı hançerine uzandı. Kızın sesi yetişkin sesiydi; bir yetişkinin deneyimi ve alaycılığıyla doluydu. Bir çocuğun ağzından çıkması sarsıcıydı.

"Kaçma," dedi Elva. "Ben senin dostunum." Tabakı bir kenara koydu; tabak artık boştu. Kocakarıya bakarak, "Biraz daha yemek," dedi. Yaşlı kadın odadan aceleyle çıktı. Elva yanındaki yere vurdu. "Lütfen otur. Konuşmayı öğrendiğimden beri seni bekliyorum."

Hançerini tutmaya devam eden Nasuada taşta doğru çömeldi. "Ne man oldu bu?"

"Geçen hafta." Elva ellerini kucasına kavuşturdu. Hayaleti andıran bakışlarını Nasuada'nın üzerine sabitledi, onu doğal olmayan bakışlarıyla olduğu yere çiviledi. Nasuada menekşe rengi bir mızrağın kafatasından girip zihninin içinde büküldüğünü, düşüncelerini ve anılarını paramparça ettiğini hissediyordu. Çılgılık atma arzusuna direndi.

Öne doğru eğilen Elva yumuşak eliyle uzanıp Nasuada'nın yanağına dokundu. "Biliyorsun," dedi. "Ajihad Varden'i senden daha iyi yönetemezdi. Sen doğru yolu seçtin. Varden'i Surda'ya getirip herkesin bunun delilik olduğunu düşündüğü bir sırada İmparator'a saldırma cesaretine ve öngörüsüne sahip olduğun için adın yüzlerce yıl övgüyle anılacak."

Nasuada serseme dönerek kıza baktı. Elva'nın sözleri, kilide uyan bir anahtar gibi, Nasuada'nın temel korkularına, geceleri onu uyutmayan, karanlıkta terleten kuşkularına hitap etmişti. İçinden geçen istemsiz bir heyecan dalgası, onu Ajihad'ın ölümünden önce sahip olduğunu bilmediği bir kendine güven ve huzur hissiyle doldurdu. Gözlerinden boşalan rahatlama yaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Sanki Elva, onu rahatlatmakk için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Nasuada bunun için ondan nefret etti.

Aşın sevinci, bu zayıflık anının nasıl ve kimin tarafından başlatıldığı konusundaki hoşnutsuzluğuyla savaşıyordu. Kızın motivasyonuna da güvenmiyordu.

"Sen nesin?" diye sordu.

"Ben Eragon'un yaptığı şeyim."

"O seni kutsadı."

Elva gözlerini kırparken korkunç, antik gözler bir an için gizlendi. "O hareketinin bilincinde değildi. Eragon, beni büyülediğinden beri ne zaman bir insan görsem onu rahatsız eden ve edecek olan bütün acıları hissediyorum. Küçükken bu konuda bir şey yapamıyordum, bu yüzden büyüdüm."

"Neden..."

"Kanundaki büyü beni insanları acılarından korumam için harekete geçiriyor... bu süreçte benim nasıl yara alacağım ya da yardım etmeyi isteyip istememem önem taşıyor." Gülümsemesinde bir burukluk vardı. "Bu isteğe direnirsem bana çok pahalıya mal oluyor."

Nasuada, onun söylediklerini hazmetmeye çalışırken Elva'nın rahatsız edici yönünün, maruz kaldığı acıların yan ürünü olduğunu fark etti. Kızın katlanmak zorunda olduğu şeyleri düşününce ürperdi. Bu dürtüye sahip olup bu konuda bir şey yapamamak onu paramparça ediyor olmalı. Bütün mantığına karşı Elva'ya acımaya başladı.

"Neden bunları bana anlatıyorsun?"

"Kim ve ne olduğumu bilmeniz gerektiğini düşündüm." Elva duraklarken bakışlarındaki ateş

güçlendi. "Ve mümkün olduğunda senin için savaşağımı bilmeni istiyorum. Beni bir kiralık katili kullanacağın gibi acımasızca kullan." Yüksek, dondurucu bir sesle bir kahkaha attı. "Nedenini merak ediyorsun; bunu görebiliyorum. Çünkü bu savaş er ya da geç sona ermedikçe beni deliye çevirecek. Bir savaşın canavarlıklarıyla karşılaşmak zorunda kalmadan da gündelik acılarla uğraşmak benim için yeterince zor. Beni savaşı bitirmek için kullan, senin hayatını bu ayncalığı yaşayan herkesinki kadar mutlu hale getireyim*"

O anda kocakarı tekrar odaya girdi, Elva'ya selam verdi, yiyecek dolu tabağı uzattı. Elva'nın bakışlarını tabağına çevirip kuzu buduna saldırıp iki eliyle ağzına tıkmaması Nasuada'yı fiziksel olarak rahatlattı. Açgözlü bir kurdun açlığıyla yiyor, görgü kurallarını tamamen hiçe sayıyordu. Menekşe rengi gözleri ve ejderha lekesi siyah perçemleriyle örtülünce yeniden küçük masum bir çocuk gibi görünüyordu.

Nasuada, Elva'nın bütün söyleyeceklerini bitirdiği belli olana kadar bekledi, sonra –Angela'nın bir hareketiyle– yan kapıya kadar ona eşlik etti; soluk renkli kızı karanlık, kumaş kaplı odanın ortasında, bir rahimde oturmuş, doğmak için uygun anı bekleyen korkunç bir fetüs gibi tek başına bıraktı.

Angela kapının kapalı olup olmadığını kontrol ettikten sonra fısıldadı. "Bütün yediği yemek ve yine yemek. Mevcut tayınla onun iştahını doyuramıyoruz. Siz..."

"Kamı doyurulacak. Bu konuda endişe etmeyin." Nasuada kollarını ovuşturup o korkunç, haşin gözlerin anısını silmeye çalıştı...

"Teşekkür ederim."

"Daha önce başka birine oldu mu bu?"

Angela başını iki yana sallarken kıvrırcık saçları omuzlarında zıpladı. "Büyü tarihi boyunca böyle bir şey olmamış. Onun geleceğini görmeye çahştun, ama hayatı umutsuz bir bataklık gibi –bataklık güzel bir sözcük– çünkü hayatı pek çok diğer insanınkiyle etkileşiyor."

"Tehlikeli mi?"

"Hepimiz tehlikeliyiz."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Angela omuz silkti. "Bazılarından daha fazla, bazılarından daha az tehlikeli. Ama en fazla öldürme olasılığı olan kişi kendisi. Eğer zarar görmek üzere olan birisiyle karşılaşır ve Eragon'un büyüü onu hazırlıksız yakalarsa sonu gelen o kişinin yerini alacaktır. Bu yüzden sürekli içerde kalıyor."

"Olayları ne kadar öncesinden söyleyebiliyor?"

"En fazla iki ya da üç saat öncesinden."

Duvara dayanan Nasuada hayatındaki bu yeni karmaşayı düşündü. Elva doğru bir şekilde kullanılırsa güçlü bir silah olabilirdi. Onun aracılığıyla rakiplerimin sıkıntılarını ve zayıflıklarını öğrenebilirim; ayrıca onları neyin memnun edeceğini de öğrenir, isteklerime boyun eğmelerini sağlayabilirim. Acil bir durumda, Varden'den birinin, örneğin, Eragon veya Saphira'nın korunması gerekirse kız hatasız bir muhafız olarak da hareket edebilirdi.

Gözetimsiz bırakılmamalı. Onu kollayacak birine ihtiyacım var. Sihri anlayan ve kendi kimliğiyle Elva'nın etkisine direnecek kadar rahat olan biri... ayrıca güvenilir ve dürüst olduğumu düşündüğüm

biri. Trianna'yı hemen saf dışı etti.

Angela'ya baktı. Şifalı otlar satıcısı konusunda tedbirli olsa da Angela'nın en hassas ve önemli konularda –Eragon'u iyileştirmek gibi– Varden'e yardım ettiğini biliyordu ve karşılığında da bir şey istememişti. Nasuada, Elva'ya bakmak için zamam, isteği ve deneyimi olan başka birini düşünemiyordu.

"Benim emrim altında olmadığınız ve hayatınızı veya diğer görevlerinizi çok iyi bilmediğim için bunun biraz küstahlık olduğunu biliyorum, ama sizden bir iyilik istemek zorundayım."

"Devam edin." Angela elini havada salladı.

Nasuada şaşırıldı, kekeleydi, ama sonra sözüne devam etti. "Benim için Elva'ya göz kulak olur musunuz? Benim buna..."

"Elbette! Onu inceleme fırsatı çok hoşuma gider."

"Ama bana rapor vermek zorundasınız," diye uyardı Nasuada.

"Üzümlü tatlıda gizli zehirli ok. Ah, her neyse, sanının halledebilirim."

"O halde bana söz veriyorsunuz?"

"Söz veriyorum."

Rahatlayan Nasuada inleyip en yakındaki koltuğa çöktü. "Oh, ne karışıklık. Ne bataklık Eragon'un efendisi olarak onun işlerinden ben sorumluyum, ama bu kadar korkunç bir şey yapacağını hiç tahmin etmezdim. Bu onun olduğu kadar benim onurumu da zedeliyor."

Angela parmak eklemlerini çatırdatırken keskin bir çat sesi odayı doldurdu. "Evet. Ellesmera'dan döndükten sonra ben de onunla konuşma niyetindeyim."

Yüz ifadesi o kadar hararetliydi ki Nasuada'yı telaşlandırdı. "Ama ona zarar verme. Ona ihtiyacımız var."

"Vermem... en azından kalıcı olarak."

Yaşama Dönüş

Gözü dönmüş bir rüzgâr dalgası Eragon'u uykusundan uyandırdı.

Şiddetli kasırga odasına pençeler savururken üstündeki örtüleri uçuşuyor, eşyalarını havaya fırlatıyor, fenerleri duvarlara çarpıyordu. Dışarıdaki gökyüzü fırtına bulutlarıyla kapkaraydı.

Eragon doğrulmuştu, ağaç, denizdeki bir gemi gibi sallanıp dengesini bulmaya çalışırken, Saphira, onu seyrediyordu. Başını boraya karşı eğip duvarlara tutunarak odada yolunu bulmaya çalıştı, fırtınanın arasından gözyaşı damlası biçimindeki girişe varana kadar ilerlemeye devam etti.

Yükselip alçalan yerin ötesindeki zemine baktı. Çok aşağılardaki kayalar da ileri geri gidip geliyor gibiydi. Yutkunup midesindeki çalkantıya aldırılmaya çalıştı.

Dokunuşlarıyla girişi kapamak için odunun içinden çıkan kumaş parçasının ucunu bulmaya çalıştı. Kendini açıklığın bir tarafından diğerine fırlatmaya hazırlandı. Eğer kayarsa hiçbir şey ağacın köklerine doğru kaymasına engel olamazdı.

Bekle, dedi Saphira.

Uyuduğu alçak kaideye geri gidip, ürabzan olarak kullanabilmesi için kuyruğunu uzattı.

Kumaşı sağ eliyle tutan Eragon, Saphira'nın kuyruğundaki dikenleri kendini girişin karşısına çekmek için kullandı. Karşı tarafa geçer geçmez kumaşı iki eliyle kavrayıp ucunu, yerine kilitlenen yive doğru bastırdı.

Oda sessizleşti.

Kumaş perde öfkeli havanın gücü altında içe doğru bükülüyordu, ama teslim olma belirtisi göstermiyordu. Eragon, onu parmağıyla dürttü. Kumaş bir davul kadar gergindi.

Elflerin yapabildikleri şeyler çok şaşırtıcı, dedi Eragon.

Saphira başını yana eğdi, sonra ortalığı dinlemek için tavana doğru kaldırdı. Çalışma odasını kapasan iyi olur; enkaza dönüyor.

Eragon merdivenlere doğru giderken ağaç sarsıldı, bacakları bükülünce dizlerinin üstüne düştü.

"Kahretsin." diye kükredi.

Çalışma odasında kâğıt ve tüy kalem girdabı oluşmuştu, kendi akılları varmış gibi odada uçuşuyorlardı. Kollarını kafasına sararak boranın ortasına daldı. Tüy kalemlerin ucu kendisine çarparken taş yağmuruna tutulduğunu hissediyordu.

Eragon, Saphira'nın yardımını olmaksızın tepedeki girişi kapamaya çalıştı. Bunu yapar yapmaz acı, bitmek bilmez, zihin dondurucu bir acı sırtını parçaladı.

Bir çığlık attı, çığlığının gücüyle sesi boğuklaştı. Gözünün önünde kırmızı ve san ışıklar yanıp söndü, Eragon yana doğru devrilirken her şey simsiyah oldu. Aşağıda Saplüra'nın düş kırıklığı içinde uluduğunu duydu; merdivenler çok küçüktü ve dışarıdaki rüzgâr Eragon'a ulaşmasına izin vermeyecek kadar şiddetliydi. Saphira'yla bağlantısı azalıyordu. Acısından kurtulmak için kendisini bekleyen karanlığa teslim oldu.

Uyandığında Eragon'un ağzı ekşi bir tatla doluydu. Yerde ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu,

ama kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar, top gibi yusuvarlak olmasından dolayı katılmıştı. Fırtına, kendisine eşlik eden yağmurla birlikte ağaca saldırmaya devam ediyordu. Yağmurun gürültüsü kafasındaki zonklamaya çok iyi uyuyordu.

Saphira?..

Burdayım. Aşağı gelebilir misin?

Denerim.

Zifiri karanlıkta ayakta duramayacak kadar zayıftı, bu yüzden merdivenlere kadar emekleyip her sarsıntıyla yüzünü buruşturarak basamakları teker teker kayarak indi. Yolun yansında Saphira'yla karşılaştı. Başını ve boynunu helezon şeklindeki merdivenlere olabildiğince sokmuş, içinde bulunduğu çılgınlık halinde tahtaları yerinden sokmuştu.

Ufaklık Dilini dışarı çıkarıp sert ucuyla eline dokundu. Eragon gülümsedi. Saphira boynunu geriye büküp geri çekilmeye çalıştı, ama boşunaydı.

Ne oldu?

Sıkıştım.

Sen... Eragon canı çok acısa da elinde olmadan güldü. Durumları fazlasıyla gülünçtü.

Saphira dişlerini sıkıp bütün bedenini kaldırdı, çabasıyla ağacı sarsarak Eragon'u devirdi. Sonra nefes nefese kendisi de çöktü. Aptal bir tilki gibi sırtıp durma orda. Bana yardım et!

Eragon kıkırdama isteğine direnerek ayağını Saphira'nın burnuna dayadı ve cesaret edebildiği oranda sert bir şekilde itti. Saphira kendini kurtarmaya çalışarak eğrilip büküldü.

Kurtulmayı başarması on dakika sürdü. Eragon ancak o zaman merdivenlere verilen hasan görerek inledi. Pulları ağaç kabuğunu kesmiş, ağaçtan büyüyen hassas desenleri silmişti.

Eyvah, dedi Saphira. En azından bunu sen yaptın, ben değil. Elfler, seni affedebilir. Eğer sen istersen gece gündüz Cücelerin aşk şarkılarını söylerler.

Eragon, Saphira'nın platformunda ona katılıp karnındaki düz pullara yaslandı, dışanda kükreyen fırtınayı dinledi. Şimşek, çentikli kenarlarıyla çakarken geniş kumaş parçası yan saydam hale geliyordu.

Sence saat kaç?

Oromis'le buluşmamıza birkaç saat var. Uyu ve iyileş. Ben nöbet tutarım.

Ağacın sarsıntularına rağmen Eragon, onun söylediğini yaptı.

Neden Dövuşüyorsun?

Oromis'in saati dev bir eşekarısı gibi vızladı. Eragon aleti alıp mekanizmayı çevirene dek kulaklarında çınladı.

Ezilen dizleri morarmıştı, hem geçirdiği nöbet, hem de Elflerin Yılan ve Turna Dansı yüzünden her yeri ağrıyordu. Hasarlı boğazıyla hırıldamaktan fazlasını yapamıyordu. Ama en kötü yarası, bunun Durza'nın kendisini son rahatsız edişi olmadığına dair önsezisiydi. Bu olasılık onu hasta ediyor, bütün gücünü ve iradesini tüketiyordu.

Saldırıları arasında bir sürü hafta geçti, dedi, belki, belki iyileşmişimdir, diye umut etmeye başlamıştım... Galiba bu kadar uzun süre korunmamın nedeni sırf şanstı.

Boynunu uzatan Saphira burnuyla kolunu dürttü. Yalnız olmadığını biliyorsun, ufaklık Sana yardım etmek için elimden geleni yaparım. Eragon zayıf bir gülümsemeye karşılık verdi. Bunun üzerine Saphira dilinin yumuşak ucuyla Eragon'un yüzünü okşadı Gitmek için hazırlanmalısın.

Biliyorum. Eragon kıpırdamak istemeyerek yere baktı, sonra banyoya doğru sürüklendi. Temizlenip sihirle tıraş oldu.

Bir varlığın zihnine dokunduğunu hissettiğinde kurulanıyordu. Düşünmek için durmaksızın zihnini güçlendirmeye başladı, başka her şeyi dışarıda bırakarak bütün dikkatini ayak başparmağına odakladı. Sonra Oromis'in, hayranlık verici, ama gereksiz, dediğini duydu. Zar'roc'u yanında getir. Bunun üzerine varlık yok oldu.

Eragon titrek nefesini bıraktı. Daha uyanık olmalıyım, dedi Saphira'ya. Düşman olsaydı onun insafına kalmıştım.

Ben yanındayken bir şey olmaz.

Banyosu bitince Eragon duvardaki kumaşı kaldırıp Zar'roc'u kolunda taşıyarak Saphira'nın sırtına bindi.

Saphira havalanıp Tel'naeir'e doğru yola çıktı. Bulunduğu yüksek noktadan fırtınanın Du Weldenvarden'de yaptığı tahribatı görebiliyorlardı. Ellesmera'daki hiçbir ağaç devrilmemişti, ama daha ileride, Elflerin sihrinin daha zayıf olduğu yerlerde sayısız çam ağacı devrilmişti. Kalan rüzgâr çapraz dalları ve ağaçları birbirine sürtüp çatırtı ve homurtudan oluşan bir koro oluşturuyordu. Toz kadar yoğun altın rengi polen bulutlan, ağaçlardan ve çiçeklerden sel gibi akıyordu.

Uçarlarken Eragon ve Saphira bir gün önceki derslerini birbirlerine tekrarladılar. Eragon, Saphira'ya karıncalar ve antik dil hakkında öğrendiklerini anlattı, Saphira da ona tehlikeli hava akımları ve onlardan nasıl kaçması gerektiğini öğretti.

Böylece yere indiklerinde, Oromis, Saphira'nın dersi konusunda Eragon'u, Glaedr de Eragon'un dersi konusunda Saphira'yı sorguya çektiğinde her soruya cevap verebildiler.

"Çok güzel, Eragon-vodhr."

Evet. İyiydin, Bjartskular, diye ekledi Glaedr, Saphira'ya.

Saphira daha önce olduğu gibi Glaedr'le havalanırken Eragon kayalıklarda kaldı, ama bu kez birbirlerinin dersini öğrenebilmek için zihinsel bağlantılarını açık tuttular.

Ejderhalar havalanırken Oromis, "Sesin bugün biraz daha boğuk, Eragon. Hasta mısın?" diye sordu.

"Bu sabah sırtım ağrıdı."

"Ah. Acını paylaşıyorum." Bir parmağıyla işaret etti. "Burda bekle."

Eragon, Oromis'in kulübesine girip gümüş rengi saçları rüzgârda dalgalanırken elinde bronz rengi kılıcıyla haşin ve savaşçı bir görüntüyle dışarı çıkmasını seyretti. "Bugün Rimgar'ı bırakıp kılıçlarımızı Naegling ve Zar'roc'u buluşturacağız. Kılıcını çek ve ilk ustanın öğrettiği gibi kenarlarını kütleştir."

Eragon, onu reddetmekten başka bir şey yapmayı istemiyordu. Bununla birlikte, yeminini bozmaya ya da Oromis'in karşısında kararlılığının zedelenmesine izin vermeye niyeti yoktu. Yutkunarak tedirginliğinden kurtulmaya çalıştı. Bir Süvari olmanın anlamı budur, diye düşündü.

Rezervlerini kullanarak zihninin derinliklerindeki, kendisini sihrin vahşi akışına bağlayan yumruyu buldu. Bu yumrunun içine girince enerji her yerini kapladı. "Geuloth du knifr," dedi ve başparmağıyla işaret parmağının arasında mavi bir yıldız oluştu, parmaklarını Zar'roc'un tehlikeli kenarında aşağıya doğru indirirken yıldız bir parmağından diğerine sıçırıyordu.

Kılıçları buluşur buluşmaz, Eragon, Durza ve Arya'yla olduğu gibi Oromis'in karşısında da çok geride kaldığını hissetti. Eragon örnek alınacak bir insan kılıç ustasıydı, ama kanı sihirle akan savaşçılarla rekabet edemezdi. Kolu çok zayıf, refleksleri çok yavaştı. Yine de bu onu kazanmaya çalışmaktan alıkoymadı. Sonunda bütün çabaları boşa çıksa da yeteneklerinin sınırlarına kadar dövuştü.

Oromis, onu akla gelen bütün şekillerde sınıdı, Eragon'u bütün hamle, karşı hamle ve hile cephanesini kullanmaya zorladı. Ama hepsi boşunaydı. Eife dokunamıyordu bile. Son bir çare olarak dövüş tarzını değiştirmeye çalıştı, ki bu en sert kıdemli askeri bile rahatsız ederdi. Ama karşılığında kazandığı tek şey bacağına aldığı bir darbe oldu.

"Ayaklarını daha hızlı oyna," diye bağırdı Oromis. "Bir sütun gibi dikilen biri savaşta ölür. Bir saz gibi eğilip bükülen zafer kazanır!"

Elfin hareketleri görkemli, kontrol ve ehlileştirilmemiş şiddetin mükemmel bir karışımıydı. Bir kedi gibi saldırıyor, balıkçıl gibi dalışa geçiyor ve bir gelinciğin zarafetiyle yukarı aşağı ve sağa sola hareket ediyordu.

Neredeyse yirmi dakikadır dövüşüyorlardı ki Oromis sendeledi, ince yüz hatları bir an için çarpıldı. Eragon, Oromis'in esrarengiz hastalığının belirtilerini tanıyıp Zar'roc'uyla bir hamle yaptı. Bunu yapmak alçakça bir şeydi, ama Eragon o kadar düş kırıklığına uğramıştı ki Oromis'e en azından bir kez dokunma tatminini yaşamak için ne kadar haksızca olursa olsun her açıklıktan faydalanmayı istiyordu.

Ama Zar'roc hedefine asla ulaşmadı. Eragon dönerken kılıcıyla uzandı ve sırtı gerildi.

Acı hiç uyardıksızın geldi.

Duyduğu son şey Saphira'nın çığlığıydı. Eragon!

Çektiği bütün acı boyunca bilinci yerinde kaldı. Ama çevresinin farkında değildi, yalnızca etini yakan ateş vardı ve her saniye sonsuzluğa doğru uzanıyordu. En kötü tarafı da acısını hafifletmek için beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu... beklemek... ve beklemek.

Eragon soğuk çamurda soluk soluğa yatıyordu. Görüşü belirginleşirken gözlerini kırıştırdı ve Oromis'in yanındaki taburede oturduğunu gördü. Dizlerinin üstünde doğrulan Eragon üzüntü ve tiksintiyle yeni gömleğinin haline baktı. İnce, kırmızı kumaş yerde geçirdiği nöbet yüzünden çamur içinde kalmıştı. Saçları da çamur kaplıydı.

Zihninde Saphira'nın varlığını hissedebiliyordu. Eragon'un kendisini fark etmesini beklerken endişesi hissediliyordu. Böyle nasıl devam edebilirsin, dedi üzüntüyle. Bu acı seni mahvedecek.

Onun endişeleri Eragon'un kalan gücünü de tüketti. Saplūra daha önce onun üstünlük kazanacağına dair kuşkularını hiç belirtmemişti, ne Dras-Leona'da, ne Gü'ead'da, ne Farthen Dûr'da, ne de karşılaştıkları diğer tehlikeler sırasında. Onun güveni Eragon'a cesaret veriyordu. O güven olmadan Eragon gerçekten korkuyordu.

Sen dersine odaklanıyor olmalısın, dedi Eragon.

Ben sana odaklanmalıyım.

Beni rahat bırak! Yaralarıyla sessizlik ve karanlıkta ilgilenmek isteyen yaralı bir hayvan gibi parlamıştı. Saphira sessizleşti, aralarında yalnızca ince bir bağ bıraktı, böylece Eragon, Glaedr'in hazma yardımcı olan ateş otu hakkında verdiği dersi belli belirsiz bir şekilde izleyebildi.

Eragon parmaklarını saçlarının arasından geçirerek çamuru temizlemeye çalıştı, sonra minik bir kan damlası tükürdü. "Dilimi ısırılmışım."

Bu beklenen bir şeymiş gibi Oromis başını salladı. "Şifa istiyor musun?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Kılıcını al, sonra banyo yapıp açıklıktaki kütüğe git ve ormanın düşüncelerini dinle. Dinle ve daha fazla bir şey duymadığında gelip bana öğrendiklerini anlat."

"Evet, efendim."

Eragon kütüğün üstüne otururken, karmaşık düşüncelerinin ve duygularının, zihnini açmak ve açıklıktaki yaratıkları hissetmek için konsantre olmasını engellediğini fark etti. Bunu yapmayı istemiyordu da zaten.

Yine de çevresinin huzurlu ortamı, kızgınlığını, kafa karışıklığını ve inatçı öfkesini yavaş yavaş hafifletti. Onu mutlu etmedi, ama kaderci bir kabulleniş içine girmesini sağladı. Bu benim kaderim ve ona alışsam iyi olur, çünkü kısa bir zaman içinde geçecek gibi görünmüyor.

On beş dakika sonra melekeleri her zamanki keskinliğini kazandı, böylece bir gün önce keşfettiği kırmızı karınca kolonisini incelemeye devam etti. Aynı zamanda, Oromis'in istediği gibi meydanda olan her şeye dikkat etmeye çalıştı.

Eragon sınırlı bir başarı elde etti. Eğer rahatlasa ve yakındaki bütün canlıların gönderdikleri verileri kabul etse, binlerce görüntü ve duygu kafasına hücum ediyor, hızlı ses ve renk, dokunma ve koku, acı ve zevk duyuları halinde birbiri üstüne yığılıyordu. Bilginin miktarı eziciydi. Zihni alışıktı.

olduğu üzere şiddetli selin arasından bir veya iki konuyu seçiyor, o hatasını fark edip kendini tekrar pasif alıcı durumuna getirene kadar gerisini bir kenara bırakıyordu. Bu döngü birkaç saniyede bir kendini tekrar ediyordu.

Buna rağmen karıncaların dünyasına dair anlayışını geliştirmeyi başardı. Yeraltındaki mağaralarının ortasında dev bir karıncanın dakikada bir yumurta bıraktığını görünce cinsiyetlerine dair ilk ipucunu almış oldu ve onun dişi olduğuna karar verdi. Gül fidanının sapında yukarı doğru çıkan bir grup kırmızı karıncaya eşlik ettiğinde karşılaştıkları düşmanları canlı bir şekilde gördü: bir şey bir yaprağın altından ileri atıldı ve karıncalardan birini öldürdü. Yaratığın ne olduğunu tam olarak tahmin etmesi zordu, çünkü karıncalar onun yalnızca bir parçasını gömmüşlerdi, hem zaten koku alma duyularına görme duyularından daha çok önem veriyorlardı. Eğer insan olsalardı ejderha büyüklüğünde, Teirm'deki dikenli demir parmaklıklar kadar güçlü çeneleri olan ve kırbaç hızıyla hareket edebilen dev bir canavarın saldırısına uğradıklarını söylerdi.

Karıncalar, yaratığın etrafında vahşi bir atı yakalamaya çalışan seyisler gibi halka oluşturdu. Büyük bir cesaretle üzerine atılıp yumrum bacaklarını ısırıyor, canavarın demir pençelerine yakalanmadan bir saniye önce geri çekiliyorlardı. Kalabalığa gittikçe daha fazla sayıda karınca katılıyordu. İstilacıyı yenmek için birlikte çalışıyor, kardeşlerinden ikisi yakalanıp öldürülse ve birkaç tanesi yere düşse bile hiç tereddüt etmeden devam ediyorlardı.

İki tarafın da merhamet etmediği umutsuz bir savaştı bu. Yalnızca kaçış ya da zafer savaşçıları korkunç bir ölümden koruyabilirdi. Eragon savaşı soluk soluğa seyrederken, karıncaların cesaretine, bir insanı hareketsiz bırakacak yaralarına rağmen savaşa devam etmelerini hayranlıkla seyrediyordu. Onların yaptıkları iş, ülkenin her yerinde ozanlar tarafından şarkılarının söylenmesi gereken bir kahramanlıktı.

Eragon bu rekabetle o kadar büyülenmişti ki sonunda karıncalar galip geldiğinde kuşları tüneklerinden havalandıran bir sevinç çığlığı koyuverdi.

Meraklanarak dikkatini kendi bedenine çevirdi, sonra canavarın kendisini görmek için gül fidanının yanına gitti. Gördüğü şey, bacakları yumruk haline gelmiş, karıncalar tarafından yiyecek olarak yuvalarına taşman kahverengi sıradan bir örümcekti.

Büyüleyici.

Oradan gitmek üzereyken meydandaki çok sayıda diğer böceği ve hayvanı yine unuttuğunu fark etti. Gözlerini kapatıp birkaç düzine varlığın zihninde dolaştı, olabildiğince ilginç ayrıntı hatırlamak için elinden geleni yaptı. Bu, daha uzun süreli gözlemin yerine geçmezdi, ama karnı açtı ve kendisine verilen süreyi doldurmuştu bile.

Kulübede Oromise katıldığında Elf sordu. "Nasıl gitti?"

"Efendim, önümüzdeki yirmi yıl boyunca gece gündüz dinlesem de ormanda olan biten her şeyi öğrenemem."

Oromis tek kaşını kaldırdı. "İlerleme kaydettin." Eragon tank olduğu şeyi anlatınca, "Ama korkarım yine de yeterli değil," dedi Elf. "Daha fazla çalışmalısın, Eragon. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sen zeki ve azimlisin, büyük bir Süvari olabilecek potansiyelin var. Ne kadar zor olursa olsun kendi sıkıntılarını bir yana bırakıp tamamen elindeki işe odaklanmayı öğrenmelisin. Huzuru kendi içinde bul ve bırak hareketlerin ordan başlasın."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Hayır, bu senin elinden gelen değil. Gerçekleştiği zaman elinden geleni tanıyacağız." Düşünceli bir şekilde durdu. "Belki rekabet edebileceğin bir başka öğrenci olsa işe yarardı. O zaman senin elinden geleni görebilirdik... Bu konuyu düşüneceğim."

Oromis yeni pişirilmiş bir somun ekmek, ahşaptan yapılma bir kavanoz fındık yağı –Elfler gerçek tereyağı yerine bunu kullanıyorlardı– ve bir çift kâse getirdi. Köşedeki şöinenin kömürlerinin üstünde asılı duran, sebze güveci doluydu ve dumanı tüten tencereden kepçeyle bu kâseleri doldurdu.

Eragon güvece hoşnutsuzlukla baktı; Elflerin yemeklerinden bıkmıştı. Eti özlüyordu, balık ya da tavuk, dişlerini geçirebileceği bir şey istiyordu, bu bitmek bilmez bitkileri değil. "Efendim," dedi dikkatini dağıtmak için. "Neden bana meditasyon yaptırıyorsunuz? Hayvanların ve böceklerin neler yaptıklarını öğrenmem için mi, yoksa başka bir amacı var mı?"

"Başka bir amaç düşünebiliyor musun?" Eragon başını iki yana sallayınca Oromis içini çekti. "Yeni öğrencilerimle hep böyle oluyor, özellikle insan olanlarla; zihin, eğittikleri ya da kullandıkları son kas ve de en az saygı duydukları. Onlara kılıç oyununu sor, bir ay önceki düellonun bütün hamlelerini sayabilirler, ama bir problem çözmelerini veya tutarlı bir şey ifade etmelerini iste... karşılığında boş bir bakıştan fazlasını alırsam şanslıyım demektir. Sihir dünyasında hâlâ yemsin, ama bütün etkilerini düşünmeye başlamalısın."

"Nasıl yani?"

"Bir an için emrindeki bütün o geniş kaynaklarla senin Galbatorix olduğunu düşün. Varden, Süvari Eragon'un yardımıyla senin Urgal ordunu yok etti. Süvari Eragon'un senin en tehlikeli ve amansız düşmanlarından biri tarafından eğitildiğini –en azından kısmen– biliyorsun. Aym zamanda düşmanlarının, olası bir istila için Surda'da toplandığının da farkındasın. Bunlar düşünüldüğünde, bu çeşitli tehditlerle, doğruca savaşa dalmanın dışında, baş etmenin en kolay yolu ne olurdu?"

Eragon bu konuyu düşünürken soğuması için güvecini karıştırdı. "Bana kalırsa en kolay şey, bir büyücü ordusu eğitmek olurdu; o kadar güçlü olmaları bile gerekmez; onları antik dilde bana sadakat yemini etmeye zorlardım. Ardından da Varden'in çabalarını sabote etmek için onları gizlice Surda'ya sokardım; kuyuları zehirler, Nasuada, Kral Orrin ve diğer önemli direniş üyelerini öldürtürdüm."

"Peki neden Galbatorix daha bunları yapmadı?"

"Çünkü şimdiye kadar Surda onun için önemsizdi ve Varden onlarca yıl boyunca Farthen Dûr'da yaşamıştı. Orda yeni gelenlerin zihinlerini herhangi bir düzenbazlık olup olmadığını görebilmek için inceliyorlardı, ama sınırları ve nüfusu çok geniş olduğundan Surda'da bunu yapamıyorlar."

"Benim vardığım sonuçlar da bunlar," dedi Oromis. "Galbatorix Urû'baen'deki inini terk etmedikçe, Varden'in seferi sırasında karşılaşacağın en büyük tehlike diğer büyücülerden gelecektir. Büyüye karşı korunmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun, özellikle rakibin ne pahasına olursa olsun seni öldürmek için antik dilde yemin ettiyse. Böyle bir düşman, önce zihnini fethetmeye çalışmak yerine, seni yok etmek için bir büyü yapacaktır, ama –sen yok edilmeden hemen önce– karşılık vermek için serbest olacaksın. Bununla birlikte, kim olduğunu ya da nerde olduğunu bilemezsen katilini yenemezsin."

"Yani bazen rakibinin zihnini kontrol etme zahmetine girmene gerek olmaz?"

"Bazen, ama bu kaçınılması gereken bir risktir." Oromis yemeğinden birkaç kaşık almak için durdu.

"Şimdi, bu tartışmanın özüne inmek gerekirse, fiziksel önlemleri hiçe sayan ve mırıldandığı bir sözcükle cinayet işleyebilen isimsiz düşmanlara karşı kendini nasıl savunursun?"

"Bunun nasıl olacağını bilmiyorum, yalnız..." Eragon tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Yalnız etrafımdaki bütün insanların bilincinin farkında olursam durum değişir. O zaman bana zarar vermek isteyip istemediklerini hissedebilirim."

"İşte sorunun cevabı bu. Meditasyon yapman, düşmanın zırhında ne kadar küçük olursa olsun kusurlar bulup onları kullanmak için zihnini şartlar."

"Peki ama sihir yapabilen birisi zihnine dokunduğumu anlamaz mı?"

"Evet, anlar, ama çoğu insan anlamaz. Ve büyücülere gelince, onlar anlayacaklar, korkacaklar ve korkuları yüzünden zihinlerini senden koruyacaklar. Bu yüzden de sen onları tanıyacaksın."

"Zihnini korumasız bırakmak tehlikeli değil mi? Zihinsel olarak saldırıya uğrarsan kolayca yenilirsin"

"Dünyaya karşı kör olmaktan daha az tehlikeli."

Eragon başıyla onayladı. Düşüncelerine gömülü bir şekilde kaşığı ağır ağır yemeğine soktu. Sonra, "Bu yanlış geliyor," dedi.

"Ah, açıkla bakalım."

"Ya insanların mahremiyeti? Brom, kesinlikle gerekli olmadıkça insanların zihnine girmem gerektiğini öğretmişti..."

Galiba insanların sırlarına burnumu sokmak bana yanlış geliyor... kendilerine saklamaya haklarının olduğu sırlar." başını yana eğdi. "Eğer bu kadar önemliyse neden Brom bunu bana söylemedi? Neden beni bu konuda kendi eğitmedi?"

"Brom o şarüar altında uygun olardan söyledi sana," dedi Oromis. "Zihin havuzuna dalmak kötü kişilikliler veya güç isteği olanlar için bağımlılık yaratabilir. Müstakbel Süvarilere öğretilmez –ama eğitimleri boyunca senin yaptığın gibi meditasyon yapmalarını sağlarız– ta ki bu isteğe direnecek kadar olgunlaştıklarını anlayana kadar.

"Gerçekten de mahremiyete saldırdır ve bunun sonucunda istemediğin pek çok şey öğrenirsin. Ancak bu senin ve Varden'in iyiliği için gerekli. Deneyimlerime ve aym deneyimi yaşayan diğer Süvarilere ait gözlemlerime dayanarak söyleyebilirim ki insanları harekete geçiren şeyi anlamana en fazla yardım edecek şey budur. Ve anlamak, kendini karşıdaki kişinin yerine koymayı ve merhameti doğurur, Alagaesia'nın en kötü şehrindeki en kötü dilencisi için bile."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler, sonra Oromis sordu. "Bana söyleyebilir misin, bir insanın sahip olabileceği en önemli zihinsel alet hangisidir?"

Bu ciddi bir soruydu ve Eragon makul bir süre düşündükten sonra, "Kararlılık," dedi.

Oromis uzun, beyaz parmaklarıyla somunu ikiye böldü. "Bu sonuca neden vardığını anlayabiliyorum –kararlılık maceraların sırasında sana çok yardımcı oldu– ama hayır. Ben, herhangi bir durumda en iyi hareket seyrini seçmen için gerekli olan aleti kast ediyorum. Kararlılık zekilerin yanı sıra ahmaklar ve aptalların arasında da yaygındır. Bu yüzden hayır, aradığımız şey kararlılık olamaz."

Bu kez Eragon bu soruyla bir bilmeceyle uğraşır gibi uğraştı, çok sayıda sözcük saydı, uyaklı olup olmadıklarını görmek için isimlerini fısıldadı, uyaklı değilse gizli anlamlarını araştırdı. Sorun şuydu ki, o orta seviyede bir bilmece çözücüydü ve Carvahall'deki bilmece yarışmalarında hiçbir zaman ön sıralarda yer almazdı. Daha önce duymadığı bilmecelerin cevaplarını bulmak için sözcüklerin gerçek anlamlarını düşünüyordu, Garrow'un onu pratik bir şekilde büyütmesinin bir sonucu bu.

"Bilgelik," dedi sonunda. "Bilgelik bir insanın sahip olabileceği en önemli alettir."

"İyi bir tahmin, ama yine hayır. Cevap, mantık olacaktı. Ya da başka bir şekilde ifade edilecek olursa analitik bir şekilde muhakeme etme yeteneği olacaktı. Muhakeme, uygun bir şekilde kullanılırsa kişinin yalnızca yaş ve deneyimle edinebileceği bilgelik eksikliğinin üstesinden gelir."

Eragon kaşlarını çattı. "Evet, iyi bir kalbe sahip olmak manüklü olmaktan daha iyi değil midir? Saf mantık sizi etik olarak yanlış sonuçlara götürebilir, ama eğer ahlâklı ve adilseniz bu sizin utanç verici şekilde hareket etmemenizi sağlayacaktır."

Oromis'in dudaklarında jilet inceliğinde bir gülümseme belirdi. "Konuyu kanştınıyorsun. Bütün bilmek istediğim bir kişinin sahip olabileceği en yararlı aletin ne olduğuydu, o kişinin iyi ya da kötü olmasının bir önemi yok. Erdemli bir yapıya sahip olmanın önemli olduğunu kabul ediyorum, ama eğer bir kişiye soylu bir mizaç veremeye ona açık düşünmeyi öğretme arasında bir seçim yapman gerekirse, ona açıkça düşünmeyi öğretsen daha iyi olur görüşümdedir. Soylu bir mizaçları olmakla birlikte zihinleri bulanık olan insanlar bu dünyada çok fazla soruna yol açıyor.

"Tarih, doğru şeyi yaptığını düşünürken korkunç şeyler yapan insan örnekleriyle dolu. Şunu aklından çıkarma, Eragon, kimse kendisini suçlu olarak görmez ve çok azı yanlış olduğuna inandığı karan verir. Kişi seçiminden memnun olmayabilir, ama en kötü şartlarda bile seçiminin arkasında kalır, çünkü o sırada bunun en iyi seçenek olduğuna inanır.

"Yalnız ahlâklı bir insan olmak, senin iyi hareket edeceğin anlamına gelmez. Bu da bizi demagoglara, düzenbazlara ve kalabalıkların çılgınlıklarına karşı tek korumamıza, hayatın güvenilir olmayan sahillerinde bize yardımcı olacak en iyi rehberimize geri götürüyor: açık ve mantıklı düşünmeye. Mantık seni asla düş kırıklığına uğratmaz, ama işlerinin sonuçlanma farkında değilsen – ya da bilinçli bir şekilde aldırıyorsan– durum değişir."

"Eğer Elfler o kadar mantıklıysa, hepiniz yapılacaklar konusunda aynı fikirdesiniz demektir."

"Pek sayılmaz," dedi Oromis altını çizerek. "Her ırk gibi biz de çok çeşitli ilkelere bağlıyız, sonuç olarak benzer durumlarda bile farklı sonuçlara varırız. Bu sonuçların, her kişinin bakış açısına göre mantıklı görüldüğünü eklemeliyim. Ve ben bunun aksinin olmasını dileysem de bütün Elfler zihinlerini gereği gibi eğitmezler."

"Bana bu mantığı nasıl öğretme niyetindesiniz?"

Oromis'in gülümsemesi genişledi. "En eski ve en etkili yöntemle: tartışma. Sana bir soru soracağım, sen cevap verip kendi görüşünü savunacaksın." Eragon kâsesini yeniden doldururken bekledi. "Örneğin, İmparatorla neden savaşıyorsun?"

Konunun aniden değişmesi Eragon'u hazırlıksız yakaladı. Oromis'in en başından beri yöneldiği konuya geldiğini düşündü. "Daha önce söylediğim gibi, Galbatorix'in yönetimi altında acı çekenlere yardım etmek için, daha aşağı seviyede ise kişisel intikam için."

"O halde insancıl nedenlerle savaşıyorsun?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Galbatorix'in zarar verdiği insanlara yardım etmek ve onun insanlara daha fazla zarar vermesine engel olmak için savaştığım."

"Kesinlikle."

"Ah, o halde şuna cevap ver, genç Süvari: Galbatorix'le yaptığın savaş önleyeceğinden daha fazla acıya neden olmayacak mı? İmparatorluk'taki insanların büyük çoğunluğu kralın çılgınlığının etkisinde kalmadan normal, üretken hayatlar yaşıyorlar. Sen onların arazilerini istila etmeyi, evlerini tahrip etmeyi, oğullarını ve kızlarını öldürmeyi nasıl mazur gösterebiliyorsun?"

Eragon, Oromis'in böyle bir soru sorabilmesi karşısında serseme dönerek yutkundu –Galbatorix kötüydü– aynı zamanda kolay bir cevap bulamadığı için de sersemlemişti. Doğru tarafta olduğunu biliyordu, ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi?

"Galbatorix'in tahttan indirilmesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Soru bu değil."

"Ama inanıyor olmalısınız," diye ısrar etti Eragon. "Süvarilere ne yaptığma bakın."

Ekmeğini güvecine batıran Oromis yemeye devam edip Eragon'u öfkesiyle yalnız bıraktı. Yemeğini bitirince ellerini kucağında kavuşturup sordu. "Seni kızdırdım mı?"

"Evet, kızdırdınız."

"Anlıyorum. O halde bir cevap bulana kadar bu konuyu düşünmeye devam et. İkna edici bir cevap bekliyorum."

Siyah Gündüz Sefası

Masayı toplayıp tabakları dışarı çıkardılar, kumla temizlediler. Oromis kalan ekmeği kuşların yemesi için evin etrafına serpiştirdi, sonra içeri girdiler.

Oromis, Eragon için kalem ve mürekkep getirdi. Antik dilin yazılı biçimi, insanların ve Cücelerin runlarından çok daha zarif olan Liduen Kvaedhi eğitimine devam ettiler. Eragon gizemli gliflerde kendini kaybederken, önünde ezberden daha zorlayıcı bir çaba gerektirmeyen bir görev olduğu için mutluydu.

Kâğıtlar üzerinde iki büküm geçirilen saatlerden sonra Oromis elini sallayıp, "Yeter," dedi. "Yarın devam ederiz." Eragon arkasına yaslanıp omuzlarını oynatırken Oromis duvardaki girintiden beş parşömen çıkardı. "İkisi antik dilde, üçü senin kendi dilinde. İki alfabede de ustalaşmana yardımcı olacaklar. Aym zamanda seslendirmenin benim için sıkıcı olacağı değerli bilgiler verecekler sana."

"Seslendirmek mi?"

Oromis'in eli büyük bir doğrulukla ileri atılıp duvardan devasa büyüklükte altıncı parşömeni aldı, Eragon'un kollarındaki piramide ekledi. "Bu bir sözlük. Bundan şüpheliyim, ama hepsini okumaya çalış."

Elf gitmesi için kapıyı açınca, Eragon, "Efendim?" dedi.

"Evet, Eragon?"

"Ne zaman sihir konusunda çalışmaya başlayacağız?"

Oromis bir koluyla ağır kapıya dayandı. İçini çekip, "Eğitimi yönlendirme konusunda bana güvenmelisin, Eragon. Ama... daha fazla gecikmem aptallık olur. Gel, parşömenleri masanın üstüne bırak. Gidip sihrin gizemlerini keşfedelim biraz," dedi.

Kulübenin önündeki çimenlik alana vardıklarında Oromis, yüzünü Tel'naeir Kayalıklan'na çevirerek durdu. Sırtı Eragon'a dönüktü, bacakları omuzlarının genişliğinde açıldı. Hiç dönmeden sordu. "Sihir nedir?"

"Antik dilin kullanımıyla enerjinin birleşmesi."

Oromis karşılık vermeden önce bir süre durdu. "Teknik olarak haklısın ve pek çok sihir kullanıcısı bundan fazlasını bilmez. Ama tarifin sihrin özünü içermiyor. Sihir düşünme sanattır, güç ya da dil değil; sınırlı sözcük dağarcığının sihri kullanmak için bir engel olmadığını kendin gördün. Ustalaşman gereken her işte olduğu gibi sihir de disiplin altına alınmış bir zekâyaya dayanır.

"Brom, senin hayatta kalmanı sağlayan becerileri kazanman için normal eğitim rejimini uygulamayıp sihrin inceliklerine boş verdi. Yaklaşan savaşlarda gereksinim duyacağın becerilere odaklanmak için ben de rejimi değiştirmek zorundayım. Ancak, Brom, sana sihrin basit mekaniklerini öğretti. Ben daha ince uygulamaları öğreteceğim, en akıllı Süvariler için saklanan sırlar: parmağını kıpırdatmaktan daha fazla bir enerji harcamadan nasıl öldürebileceğini, bir nesneyi bir noktadan diğerine anında taşıyabileceğin yöntemi, yiyeceklerindeki ve içeceklerindeki zehirleri tanımana yardım edecek büyüü, görmek kadar duymam da sağlayacak olan kristal bakış çeşitlerini, çevrenden nasıl enerji alabileceğini, böylece kendi gücünü nasıl koruyacağını, gücünü mümkün olan her şekilde

nasıl en yükseğe çıkarabileceğini.

"Bu teknikler o kadar güçlü ve tehlikelidir ki senin gibi acemi Süvarilerle asla paylaşılmazlar, ama şartlar bu bilgiyi sana vermeme ve onları kötüye kullanmayacağına güvenmemi gerektiriyor." Sağ kolunu havaya kaldırıp elini bir pençe haline getiren Oromis, "Adurna!" dedi.

Eragon, kulübenin yanındaki dereden bir su küresinin havalanıp Oromis'in uzattığı parmaklarının arasına gelişini seyretti.

Dere ormanın dallarının altında karanlık ve kahverengi görünüyordu, ama ondan çıkan küre cam kadar renksizdi. Yosun, toprak ve diğer birikinti tanecikleri kürenin içinde yüzüyordu.

Ufka doğru bakmaya devam eden Oromis, "Yakala," dedi. Küreyi omzunun üstünden Eragon'a fırlattı.

Eragon küreyi tutmaya çalıştı, ama derisine dokunur dokunmaz su bütünlüğünü bozup göğsüne saçıldı.

"Sihirle tut," dedi Oromis. Tekrar bağırdı. "Adurna!" Dereden tekrar bir su küresi yükseldi, sahibine itaat eden eğitilmiş bir şahin gibi ellerine atıldı.

Bu kez Oromis küreyi bir uyanda bulunmaksızın fırlattı, ama Eragon hazırlıklıydı. "Reisa du adurna," dedi küreye uzanırken. Küre avucuyla arasında bir saç teli mesafesi kalınca durdu.

"Garip bir sözcük seçimi," dedi Oromis. "Ama yine de işe yarar."

Eragon sırtı fısıldadı. "Thrysta."

Küre rotasında geri dönüp Oromis'in gümüşü başına doğru hızla ilerledi. Ancak küre Eragon'un hedeflediği yere inmedi, Elfin yanından hızla geçip hızla döndü, artan bir hızla Eragon'un üstüne geldi.

Tok bir sesle kafatasına çarparken cilah bir mermer kadar sert ve sağlamdı. Darbe onu yere yıktı. Sersemlemiş bir şekilde olduğu yerde kalıp gözlerini kırıştırarak ışıkların yanıp söndüğü gökyüzüne baktı.

"Evet," dedi Oromis. "Letta ya da koâthr daha iyi bir sözcük olabilirdi." Sonunda Eragon'a bakmak için dönüp belirgin bir şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Ne yapıyorsun sen? Kalk ayağa. Bütün günü yatarak geçiremeyiz."

"Evet, efendim," diye inledi Eragon.

Eragon ayağa kalkınca, Oromis, ona suyu çeşitli şekillerde etkilemenin yollarını öğretti; karmaşık düğümler halinde şekillendirmek, emip yansıttığı ışığın rengini değiştirmek ve belirli aşamalarda dondurmak. Hiçbiri ona zor gelmedi.

Egzersiz o kadar uzun süre devam etti kisonunda Eragon'un ilk ilgisi kayboldu ve yerini sabırsızlık ile şaşkınlık aldı. Oromis'i kızdırmama konusunda dikkatliydi, ama Elfin yaptığı şeyin anlamını fark edemiyordu; sanki Oromis minimumdan fazla güç kullanmasını gerektiren bütün büyülerden kaçıyor gibiydi. Becerilerimin ölçüsünü zaten gösterdim. Neden bu temel bilgileri gözden geçirmede ısrar ediyor? "Elendim, bütün bunları biliyorum. Biraz daha ilerleyemez miyiz?"

Oromis'in ensesindeki kaslar sertleşti, omuzları hareket ederken keskiyle oyulmuş graniti andırdı; Elfin nefes alıp verişini bile kesilmişti. "Saygı duymayı hiç öğrenemeyecek misin, Eragon-vodhr? Peki

öyle olsun!" Antik dilde dört sözcüğü o kadar gırtlaktan söyledi ki Eragon anlamını kaçırdı.

Bacakları dizlerine kadar çıkan bir basınçla kuşatılırken Eragon inledi. Basınç bacaklarını öyle bir sıkıyordu ki hareket etmesi imkânsızdı. Uyluklarını ve bedeninin üst kısmını hareket ettirebiliyordu, ama onun dışında sanki çimentoya sokulmuş gibiydi.

"Kendini kurtar," dedi Oromis.

Şimdi Eragon'un karşısında daha önce hiç uğraşmadığı bir zorluk vardı: başka birisinin büyüüne karşılık vermek. İki farklı yöntemden birini kullanarak görünmez bağları kesebilirdi. Oromis'in kendisini nasıl hareketsiz bıraktığını –bedenini doğrudan mı, yoksa bir dış güç kullanarak mı etkilediğini– bilseydi en etkili yöntemi kullanabilirdi, çünkü o zaman o unsuru yeniden yönlendirebilir veya Oromis'in gücünü dağıtabilirdi. Ya da Oromis'in yaptığı her neyse onu engellemek için kümesel, belirsiz bir büyü yapabilirdi. Bu taktiğin dezavantajı, aralarında doğrudan güç mücadelesine neden olabilecek olmasıydı. Nasılsa olacaktı, diye düşündü Eragon. Bir Elfe karşı üstünlük kazanma umudu taşımıyordu.

Sözcükleri bir araya getirip, "Losna kalfya iet," dedi. Bacaklarını serbest bırak.

Eragon'dan ayrılan enerji miktan beklediğinden fazlayı; günün acıları ve çabaları sonucunda duyduğu orta dereceli yorgunluktan, sabahtan beri engebeli bir arazide yürümenin verdiği yorgunluğa geçmişti. Derken bacaklarındaki basınç yok olup dengesini yeniden kazanırken sendelemesine neden oldu.

Oromis başını iki yana salladı. "Aptalca," dedi. "Çok aptalca. Büyücü sürdürmek için daha fazlasını yapsaydım bu seni öldürürdü. Hiçbir zaman kesin emirler kullanma."

"Kesin emirler mi?"

"Sihirini asla yalnızca iki sonucun olacağı şekilde söze dökme: basan veya ölüm. Eğer bir düşman bacaklarını kapana kısırdıysa ve senden güçlüyse, bütün enerjini onun büyüünü bozmaya çalışarak tükettirdin. Bu çabanın boş olduğunu fark edip vazgeçme şansını bulamadan ölmüş olurdun."

"Bundan nasıl kaçabilirim?" diye sordu Eragon.

"Büyüyü kendi kararınla bitirebileceğin bir süreç halinde yaparsan daha güvenli olur. Bacaklarımı serbest bırak, demek yerine, ki bu kesin emirdir, bacaklarımı tutan sihri azalt diyebilirsin. Biraz daha fazla sözcük kullanmak gerekiyor, ama rakibinin sihrinin ne kadar azalmasını istediğine ve tamamen azaltmanın tamamen güvenli olup olmadığına karar verebilirsin. Tekrar deneyeceğiz."

Oromis işitilemeyen isteğini tekrarladıktan sonra Eragon'un ayaklarına basınç yeniden geldi. Eragon o kadar yorgundu ki fazla karşı koyabileceğini sanmıyordu. Ama yine de sihre uzandı.

Antik sözler Eragon'un dilinden dökülmeden önce, bacaklarını engelleyen ağırlığın sabit bir hızda azaldığına dair garip bir his duydu. Gıdıklanıyor ve soğuk, kaygan bataklıktan çıkanlıyormuş gibi hissediyordu. Oromis'e bakınca Elfin yüzüne, kaybetmeye dayanamayacağı değerli bir şeye tutunuyormuş gibi tutkulu bir ifadenin yerleşmiş olduğunu gördü. Oromis'in şakaklarında bir damar zonkladı.

Eragon'un gizemli prangaları yok olurken, Oromis, bir an tarafından sokulmuş gibi irkildi ve bakışları iki eline odaklanmış bir şekilde, zayıf göğsü hızla inip kalkarken öylece kalakaldı. Belki bir dakika boyunca böyle kaldı, sonra doğruldu ve Tel'naeir'in kıyısına kadar yürüdü. Solgun gökyüzünün

altında tek başına durdu.

Eragon'un içinde bir pişmanlık ve keder hissi belirdi; Glaedr'in kesilmiş ön bacağını gördüğünde kendisini pençesine alan duygulardı bunlar. Oromis'e karşı bu kadar küstah, kendi sakatlıklarından bu kadar bihaber olduğu ve Elfe artık güvenmediği için kendine küfretti. Geçmişteki yaralarla baş etmesi gereken bir tek ben değilim. Oromis en hafifleri hariç büyük sihirleri idare edemediğini söylediğinde Eragon onun ne demek istediğini anlamamıştı. Şimdiyse Oromis'in durumunun derinliğini ve özellikle sihirle doğup büyümüş bir ırka ait olduğu için bu durumun onda neden olduğu acıyı takdir ediyordu.

Oromis'in yanına gidip çömeldi, Cücelerin yaptığı gibi eğildi, yaralı alnını yere koydu. "Ebrithil. Beni bağışla."

Elf, onu duyduğuna dair bir belirti göstermedi.

Güneş karşılarında batana kadar ikiş de duruşlarını bozmadı. Kuşlar akşam şarkılarına başlamış, hava serinleyip nemlenmişti. Kuzeyden geri dönen Saphira ve Glaedr'in kanat sesleri duyuldu.

Oromis alçak ve mesafeli bir sesle, "Yarın bu ve diğer konularla yeniden başlarız." Eragon, onun profilinden Oromis'in alışıldık kayıtsız ketumluğuna geri döndüğünü arılayabiliyordu. "Bu senin için de uygun mu?"

"Evet, efendim," dedi Eragon, bu soruya müteşekkir olarak.

"Şu andan itibaren yalnızca antik dilde konuşmaya çalışman en iyisi. Elimizde çok az zaman var ve öğrenmenin en iyi yolu bu."

"Saphira'yla konuşurken bile mi?"

"O zaman bile."

Eragon, Elf dilini kullanarak yemin etti. "O halde sizin dilinizde yalnızca düşünmek değil, rüya görene dek aralıksız çalışacağım."

"Bunu başarırsan girişimimiz başarı kazanabilir," dedi Oromis aynı şekilde karşılık vererek. Durakladı. "Sabah doğruca buraya gelmek yerine sana rehberlik etmesi için göndereceğim Elfle git. Seni Ellesmeralıların kılıç oyunu alıştırmaya yaptığı yere götürecekt. Orda bir saat kal, sonra her zamanki gibi devam et."

"Bana siz öğretmeyecek misiniz?" diye sordu Eragon, hakarete uğradığını hissederek.

"Senin öğreneceğin bir şey yok. Tanıştığım bütün kılıç ustaları kadar iyisin. Dövüşmesini senden daha fazla bilmiyorum ve benim sahip olup senin olmadığın şeyi sana veremem. Sana kalan tek şey şu andaki beceri seviyeni korumandır."

"Bunu neden sizinle yapamıyorum... Efendim?"

"Çünkü güne telaş ve çatışmayla başlamak hoşuma gitmiyor." Eragon'a baktı, sonra yumuşayıp ekledi. "Üstelik burda yaşayan başkalarıyla tanışmak senin için iyi olacak. Ben ırkımın temsilcisi değilim. Bu kadar yeter. Bak, geliyorlar."

İki ejderha düz bir disk gibi duran güneşe karşı alçaldılar. Önce şiddetli bir rüzgârla Glaedr geldi, dev gövdesiyle gökyüzünü kaplayıp çimenlerin üstüne indi, kanatlarını kapattı. Sonra bir kartalın yanındaki bir serçe kadar çevik ve hızlı olan Saphira geldi.

Oromis ve Glaedr, o sabah olduğu gibi Eragon ve Saphira'nın birbirlerinin derslerine dikkat edip

etmediklerini görmek için bir dizi soru sordu. Sürekli diğerinin dersine dikkat etmemişlerdi, ama işbirliği yaparak ve aralarında bilgi paylaşarak bütün soruları cevaplayabildiler. Onları engelleyen tek şey yabancı dilde iletişim kurmak zorunda olmalarıydı.

Daha iyi, dedi Glaedr. Çok daha iyi. Bakışlarını Eragon'a çevirdi. Yakında senin ve benim birlikte eğitim yapmamız gerekecek.

"Elbette, Skulblaka."

Yaşlı ejderha genzinden bir homurtu çıkarıp kayıp uzvunu telafi etmek için yan hoplayarak Oromis'in yanına gitti. Saphira, Glaedr'in kuyruğunun ucunu ısırıp bir geyiğin boynunu kırmak için yaptığı gibi başının bir hareketiyle havaya fırlattı. Glaedr dönüp dev dişlerini göstererek ağzını açınca geri çekildi.

Eragon yüzünü buruşturarak Glaedr'in kükremesine karşı kulaklarını tıkadı, ama geç kalmıştı. Glaedr'in tepkisinin hızı ve yoğunluğu, bunun, Saphira'nın gün boyunca onu ilk kez kızdınışı olmadığını gösteriyordu. Eragon. Saphira'da pişmanlık yerine heyecan verici bir oyunbazlık –yeni oynacağı olan bir çocuk gibi– ve diğer ejderhaya derin bir sadakat hissediyordu.

"Kendine hâkim ol, Saphira!" dedi Oromis. Saphira geri çekilip oturdu, ama tavırlarındaki hiçbir şey pişman olduğunu göstermiyordu. Eragon zayıf bir mazeret mırıldandı, ama Oromis elini sallayıp, "Gidin artık," dedi. "İkiniz de."

Eragon tartışmaksızın Saphira'nın üstüne tırmandı, ama havalanması için onu zorlamak zorunda kaldı. Saphira havalandıktan sonra nihayet Ellesmera'ya doğru yola çıkmadan önce meydanın üstünde üç kez daire çizmekte ısrar etti.

Onu ısırmana neden olan şey neydi, diye sordu. Eragon cevabı bildiğini düşünüyordu, ama Saphira'nın doğrulamasını istiyordu.

Yalnızca oynuyordum.

Bu doğruydı, çünkü antik dilde konuşuyorlardı, ama Eragon bunun yalnızca gerçeğin küçük bir parçası olduğundan şüpheleniyordu. Evet, ama hangi oyundu bu? Altında Saphira'ın gerildiğini hissetti. Görevini unutuyorsun. Şey yaparak... Doğru sözcüğü aradı. Glaedr'i kışkırtarak onun, Oromis'in ve benim dikkatimizi dağıtıyorsun ve başarmamız gereken şeyi engelliyorsun. Daha önce hiç bu kadar düşüncesiz olmamıştın.

Benim vicdanım olduğunu mu düşünüyorsun?

Bunun üzerine Eragon bir kahkaha attı, ama bir an için bulutların arasında oturduğu yeri unutup yana kayd, neredeyse Saphira'nın omuzlarından yere düşüyordu Oh, bana ne yapacağımı söylediğin onca zamandan sonra şu kaderin cilvesine bak. Senin benim olduğun kadar, ben de senin vicdanınım, Saphira. Geçmişte beni azarlayıp uyarmak için iyi nedenlerin vardı ve şimdi ben de aynı şeyi yapmalıyım: İlginle Glaedr'i taciz etmeyi bırak.

Saphira sessiz kaldı.

Saphira ?

Seni duyuyorum.

Umarım.

Huzurlu bir uçuştan sonra Saphira, bir günde iki nöbet. Nasılsın, diye sordu.

Tüm uzuvlarım acıyor ve kendimi hasta hissediyorum. Bunun bir kısmının nedeni Rimgar ve mızrak dövüşü, ama çoğu acının yan etkileri. Zehir gibi, kaslarımı zayıflatıyor ve zihnimi bulandırıyor. Aklım bu eğitimin sonunu getirene kadar başımda kalır umarım. Ama daha sonra... Ne yapacağımı bilmiyorum. Var den için bu şekilde savaşamayacağım kesin.

Bunu düşünme, diye tavsiyede bulundu Saphira. Durumun konusunda bir şey yapamazsın ve düşünerek yalnızca kendini daha kötü hissedersin. Şu anda yaşa, geçmişini hatırla ve gelecekte korkma, çünkü yok ve hiç de olmayacak Yalnızca şu an var.

Saphira'nın omzunu sıvazlayıp çekingen bir minnettarlıkla gülümsedi. Sağ taraflarında bir atmaca, ılık akıntıda süzülürken tüylü ya da kürklü bir av belirtisi arayarak ormanı tarıyordu. Eragon, Oromis'in kendisine sorduğu soruyu düşünerek ona baktı: Bu kadar çok acı ve kedere yol açacaksa İmparatorla nasıl savaşabilirdi?

Benim bir cevabım var, dedi Saphira.

Nedir o?

O Galbatorix... duraksadı, sonra, hayır, sana söylemeyeceğim. Kendin bulmalısın.

Saphira! Mantıklı ol.

Oluyorum zaten. Yaptığımızın neden doğru şey olduğunu bilmiyorsan Galbatorix'e teslim olsan daha iyi olur. Eragon ne kadar kibarca rica etse de ondan daha fazla bir şey öğrenemedi.

Kuş yuvasına geri dönmüşlerdi. Eragon hafif bir akşam yemeği yiyip Oromis'in verdiği parşömenlerden birini açmak üzereyken kapının çalınması sessizliği bozdu.

"Girin," dedi Arya'nın onu görmek için geldiğini umarak.

Gerçekten de o gelmişti.

Arya, Eragon ve Saphira'yi selamladı. "Taldan Sarayı'nı ve bitişiğindeki bahçeleri görme fırsatı hoşunuza gider, diye düşündüm, çünkü dün onlarla ilgilendiğini söylemiştin. Tabi eğer çok yorgun değilseniz." Siyah iple örülmüş karmaşık desenleri olan kırmızı bir elbise giymişti. Renk tasarımı kraliçenin kaftanlarını yansıtıyor, anne ve kızı arasındaki güçlü benzerliği vurguluyordu.

Eragon parşömenleri bir kenara itti. "Oraları görmeyi çok isterim."

Yani isteriz, demek istiyor, diye ekledi Saphira.

İkisi de antik dilde konuşunca Arya çok şaşırdı, bunun üzerine Eragon, Oromis'in emrini açıkladı. "Harika bir fikir," dedi Arya, aynı dilde onlara katılarak. "Burdayken bu dili konuşmanız çok uygun."

Üçü ağaçtan inince Arya onları batıya, Ellesmera'nın bilmedikleri bir bölümüne doğru yönlendirdi. Yolda bir sürü Elfle karşılaştılar, hepsi Saphira'yı selamlamak için durdu.

Eragon hiç Elf çocuk görünmediğini bir kez daha fark etti. Bundan Arya'ya söz edince, "Evet, birkaç çocuğumuz var. Şu anda Ellesmera'da yalnızca iki çocuk var, Dusan ve Alarma. Çok nadir buldukları için çocuklara fazlasıyla değer veririz.

Çocuk sahibi olmak bütün canlılara bahsedilebilecek en büyük onur ve sorumluluktur," dedi.

En sonunda, iki ağacın arasında büyümüş ve geniş bir alanın girişi olarak hizmet gören kemerin altına geldiler. Arya antik dilde, "Ağacın kökü, asmanın meyvesi, kanımın geçmesine izin ver," dedi.

Kemerli iki kapı titredi, sonra dışarıya doğru açıldı, beş kraliçe kelebeğin alacakaranlık gökyüzüne doğru uçmasına izin verdi. Kemerin açıldığı geniş çiçek bahçesi yabani bir çayır kadar el değmemiş ve doğal görünüyordu. Buranın ustalıklı yapıldığını gösteren tek şey, bitkilerin çeşitliliği; türlerin çoğu mevsimsiz açmıştı ya daha sıcak ya da daha soğuk iklimlerden gelmişti, Elflerin sihri olmasa asla açmazdı. Sahne, döner ateşböcekleriyle güçlendirilen, mücevheri andıran alevsiz fenerlerle aydınlanmıştı.

Arya, Saphira'ya bakarak, "Kuyruğuna dikkat et, yataklara savrulmasın," dedi.

İlerleyerek bahçeyi geçtiler, dağınık ağaçların derinliklerine girdiler. Eragon ne olduğunu anlamadan ağaçların sayıları arttı ve sonra kalınlaşarak bir duvara dönüştü. İçeri girdiğini hiç fark etmeden kendini cilalı ahşap salonun eşiğinde buldu.

Salon sıcak ve ev gibiydi; huzur, düşünme ve rahatlık yeri. Şekli ağaç gövdeleriyle belirlenmişti. Sarayın iç tarafındaki ağaçların kabukları soyulmuş, cilalanmış, ahşap kehribar ve bal renginde parlayana kadar yağlanmıştı. Gövdelerin arasındaki düzenli boşluklar pencere görevi görüyordu. Ezilmiş çam iğnelerinin kokusu havayı dolduruyordu. Orada çok sayıda Elf vardı; okuyor, yazıyor, karanlık bir köşede kaval çalıyorlardı. Hepsi Saphira'nın varlığını fark ederek durdu, başlarını eğdi.

"Burda kalırdınız, değil mi Süvari Eragon ve Ejderha?" dedi Arya.

"Burası muhteşem bir yer," diye karşılık verdi Eragon.

Arya, Eragon'a ve bir ejderharun girebileceği her yerde onlara rehberlik etti. Her oda yeni bir sürprizdi; iki oda birbirine benzemiyordu ve her oda kendi yapısıyla ormanla birleşmenin farklı bir yolunu bulmuştu. Bir odada gümüş rengi bir dere boğumlu duvardan aşağı süzülüyor, çakıl taşı kaplı bir damar üstünde yere akıyor, sonra gökyüzünün altına geri dönüp kayboluyordu. Başka bir odada sarmaşıklar, yer hariç bütün her yeri kaplamıştı. En Narin pembe ve beyaz renklerdeki boru biçiminde çiçeklerle süslenmiş yapraklı, yeşil bir deri gibiydi sarmaşıklar. Arya, "Liani Asması," dedi.

Pek çok sanat eseri gördüler, tablolar, heykeller, vitraydan yapılma parlak mozaikler, hepsi de bitki ve hayvan şekillerine dayanıyordu.

Gizli yollarla diğer iki binayı birbirine bağlayan açık bir meydanda Islanzadi kısa bir an için onlara kaüldü. Eragon'un eğitiminin nasıl gittiğini, sırtının durumunu sordu. Eragon bunları kısa, nazik sözlerle ifade etti. Bu kraliçeyi memnun etmiş görüldü, Saphira'yla da birkaç kelime konuştuktan sonra yollarına devam ettiler.

Sonunda bahçeye geri döndüler. Eragon. Arya'nın yanında yürüyordu –Saphira da arkalarından geliyordu– çeşitli çiçeklerin kökenini, nasıl bakıldıklarını ve pek çok örnekte sihirle nasıl değiştirildiklerini kendisine anlatan sesiyle büyülenmiş gibiydi. Arya aynı zamanda beyaz tatula gibi yapraklarını gece açan çiçekleri de gösterdi ona.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu Eragon.

Arya gülümseyip hasır otlarıyla kaplı bir gölün kenarındaki bahçenin ucundaki bir ağacın üstünde ona eşlik etti. Ağacın en alt dalının etrafına çöreklenmiş olan gündüzsefası kadife gibi üç siyah

çiçeğini kapattı.

Çiçeklere üfleyen Arya fısıldadı. "Açıl."

Çiçek yaprakları hışırdarak açıldı, koyu renk örtülerini yayarak ortalarındaki nektan açığa çıkardı. Parlak, koyu mavi yıldız patlaması çiçeğin gırtlığını doldurdu, günün izinin geceye yayıldığı gibi siyah çiçek tacına yayıldı.

"Bu en güzel ve en mükemmel çiçek, değil mi?" diye sordu Arya.

Eragon ne kadar yakın olduklarının çok iyi farkında olarak, "Evet... öyle," dedi. Cesareti kendisini terk etmeden önce, "Sen de öyle," diye ekledi.

Eragon, dedi Saphira.

Ava bakışlarını onun üstüne sabitledi, Eragon başka yöne bakmak zorunda kalana kadar onu inceledi. Eragon yeniden onun yüzüne bakma cesaretini bulduğunda, Arya'nın, söyledikleriyle eğleniyormuş gibi belli belirsiz bir şekilde gülümsediğirü görerek küçük düştüğünü hissetti. "Çok nazıksın," diye mınıldandı Arya. Uzanıp çiçeğin ucuna dokundu, dönüp Eragon'a baktı. "Uzun zaman önce, bir yaz gün dönümünde Fâolin bu çiçeği benim için yarattı."

Eragon ayaklarını oynatıp anlaşılmaz birkaç sözcükle karşılık verdi. İltifatını daha ciddiye almadığı için kırılmış ve incinmişti. Görünmez olmayı diliyordu ve hatta bunu sağlayacak bir sihir yapmayı bile düşünüyordu.

Sonunda doğrulup, "Lütfen bizi bağışla Arya Svit-kona," dedi. "Geç oldu, ağacımıza geri dönmeliyiz."

Arya'nın gülümsemesi derinleşti. "Elbette, Eragon. Anlıyorum." Ana kapıya kadar onlara eşlik edip kapıyı açtı. "İyi geceler, Saphira. İyi geceler, Eragon."

İyi geceler, dedi Saphira.

Eragon bütün mahcubiyetine rağmen elinde olmadan sordu. "Seni yarın göreceğ miyiz?"

Arya başını yana eğdi. "Sanırım yarın meşgul olacağım." Sonra kapılar kapandı, ana binaya geri dönen Arya görünmez oldu.

Saphira çömelerek Eragon'u burnuyla kenara itti. Hayal kurmayı bırak ve sırtıma bin. Sol ön bacağına tırmanan Eragon her zamanki yerini aldı, Saphira doğrulurken önündeki dikene tutundu. Birkaç adım sonra: Benim Glaedr'in yanındaki davranışlarımı eleştirdikten sonra nasıl gidip böyle bir şey yapabilirsin? Ne düşünüyordun?

Onun hakkında neler hissettiğimi biliyorsun, diye homurdandı.

Peh! Eğer sen benim, ben de senin vicdanınsam, aklı gelinmiş bir züppe . gibi davranmayı bırak. Oromis'in bize söyleyip durduğu gibi mantığını kullanmıyorsun. Sen ve Arya arasında ne olmasını bekliyorsun? O bir prenses!

Ben de bir Süvari'yim.

O bir Elf; sen insansın!

Her gün Elfe biraz daha benziyorum.

Eragon o yüz yaşından daha büyük.

Ben de o ya da herhangi bir Elf kadar uzun yaşayacağım.

Ah, ama henüz yaşamadın, sorun burda. Böyle büyük bir farkın üstesinden gelemezsin. O yüz yıllık bir deneyimi olan yetişkin bir kadın, ama sen...

Ne? Ben neyim, diye terslendi. Çocuk mu? Söylemek istediğin bu mu?

Hayır, çocuk değil. Seninle bir araya geldiğimizden beri gördüğümüz ve yaptığımız onca şeyden sonra çocuk değilsin.

Ama gençsin, Cüceleri, ejderhaları ve Elfleri bir kenara bırak, kendi kısa ömürlü ırkının hesaplarına göre bile gençsin.

Sen de öyle.

Karşılığı Saphira'yı bir süre için susturdu. Sonra: Ben yalnızca seni korumaya çalışıyorum, Eragon. Hepsi bu. Senin mutlu olmanı istiyorum ve korkarım Arya'nın peşine düşmekte ısrar ettiğin sürece mutlu olmayacaksın.

İkisi odalarına çekilmek üzereyken antrenin kapağının hızla açıldığını ve birinin zırh şıkırısıyla içeri girdiğini duydular. Eragon davetsiz misafirle karşılaşmaya hazır bir şekilde Zar'roc'u alarak kapıya koştu.

Yerdeki Orik'i görünce elini indirdi. Cüce sol elindeki şişeden iri bir yudum aldı, sonra gözlerini kısarak Eragon'a baktı. "Tuğlalar ve kemikler aşkına, nerdesin sen? Ah, işte burdasın. Nerde olduğunu merak ettim. Seni bulamadım, bu yüzden bu güzel hüznü gecede gidip seni bulabilirim, diye düşündüm.. ve işte burdasın! Bu güzel kuş yuvasında bir arada olduğumuza göre şşen ve ben ne konuşmalıyız?"

Cücenin kolunu tutup ayağa kaldırırken her zamanki gibi Orik'in ne kadar ağır olduğunu görüp şaşırıldı, minyatür bir kaya gibiydi. Eragon desteğini çekince Orik iki yana sallandı. Öyle tehlikeli açılarda duruyordu ki en ufak bir tehditle devrilecek gibiydi.

"İçeri gel," dedi Eragon kendi dilinde. Kapağı kapatı. "Burda üşüteceksin."

Orik yuvarlak, derine kaçmış gözlerini kırpıştırarak Eragon'a baktı. "Bu yeşil sürgünümde seni ortalıkta fazla görmüyorum. Beni Elflerin eline terk ettin ve onlar berbat, sıkıcı arkadaşlar, evet, gerçekten."

Hafif suçluluk duygusu Eragon'un garip bir şekilde gülümseyerek kendini gizlemesine neden oldu. Tüm bu olan bitenin arasında Cüceyi unutmuştu. "Seni ziyarete gelmediğim için üzgünüm, Orik, ama çalışmalarım beni çok meşgul ediyor. Dur, bana pelerinini ver." Cücenin kahverengi pelerinini çıkarmasına yardımcı oldu. "Ne içiyorsun?"

"Faelnirv," dedi Orik. "Şok harika, gıdıklayıcı iksir. Elflerin fııldakçı icatlarının içinde en iyisi ve güzeli bu; sanki gevezelik yeteneği veriyor. Sözcükler dudaklarından tatlı su balığı sürüsü gibi akıyor, nefessiz sinek kuşu sürüleri gibi, yılan balıkları gibi." Eragon, onu yatak odasına götürürken Orik şişesiyle Saphira'ya selam verdi. "Selamlar, Demirdiş. Pulların Morgathal'ın demirhanesindeki kömürler gibi parlaşın"

Selam Orik, dedi Saphira, başını yatağın kenarına dayayarak. Seni bu duruma ne getirdi? Bu hiç

sana benzemiyor.

"Beni bu duruma ne mi getirdi?" diye tekrarladı Orik. Eragon'un getirdiği sandalyeye oturdu – ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu– ve başını iki yana salladı. "Kırmızı başlık, yeşil başlık, her yerde gördüğüm Elfler. Elflerin ve kahrolası nezaketlerinin arasında boğuluyorum. Kansızlar. Suskunlar. Evet, efenim, hayır efenim, üç torba dolu, efenim, daha fazla dayanamıyorum." Kederli bir ifadeyle Eragon'a baktı. "Sen eğitimi alırken ben ne yapacağım? Oturup taşa dönüp atalanın ruhlarına katılırken başparmaklarımı mı çevireceğim? Söyle bana, zeki Süvari."

Kendini meşgul edebileceğin becerilerin ya da hobilerin yok mu, diye sordu Saphira.

"Evet," dedi Orik. "Yeterince iyi bir demirciyim. Ama onlara değer vermeyen birileri için neden parlak silahlar ve zırhlar yapayım ki? Burda bir işe yaramıyorum. Üç bacaklı bir Feldûnost kadar işe yaramazım."

Eragon şişeye doğru elini uzattı. "Alabilir miyim?" Orik bir ona, bir Şişeye baktı, sonra yüzünü buruşturup uzattı. Eragon'un boğazından aşağı inerken faelnirv buz kadar soğuk, yakıcı ve keskindi. Sulanan gözlerini kırıştırdı. İkinci yudumu aldıktan sonra şişeyi Orik'e geri uzattı. Orik içkiden ne kadar az kaldığını görüp düş kırıklığına uğradı.

"İkinize ordaki ormanda Oromis ne gibi yaramazlıklar öğretiyor."

Eragon eğitimi, Farthen Dûr'da yanlış kutsadığı çocuğu, Menoa ağacını, sırtını ve son birkaç günü dolduran her şeyi anlatırken Orik ya kıkırdıyor ya da homurdanıyordu. Eragon konuyu o anda kendisi için en fazla değer taşıyan noktayla kapattı: Arya.

İçkiyle cesaretleterek ona karşı duygularını itiraf etti ve Arya'nın kendisine nasıl aldırmadığını anlattı.

Parmağını sallayan Orik, "Senin altındaki taş hatalı, Eragon. Kaderi kışkırtma. Arya..." Durdu, kükredi, sonra faelnirv'den bir yudum daha aldı. "Ah, bunun için çok geç. Ben kimim ki neyin akıllıca olduğunu, neyin olmadığını söyleyeyim?"

Saphira bir süre önce gözlerini kapamıştı. Açmadan sordu. Sen evli misin, Orik? Bu soru Eragon'u şaşırtmıştı; Orik'in özel hayaünü hiç merak etmemişti.

"Eta," dedi Orik. "Ama Thorgerd Tekgöz ve Himinglada'nın kızı Hvedra'yla sözlüyüm. Urgallar saldırana ve Hrothgar beni bu lanetli geziye gönderene kadar bu bahar evlenmeye kararlıydık."

"O da Dûrgrimst Ingeitum'dan mı?" diye sordu Eragon.

"Elbette!" diye kükredi Orik, yumruğunu sandalyesinin kenarına indirerek. "Klanımın dışından biriyle evlenir miyim ben? Vardrûn teyzemin torunu o; Hrothgar'ın ikinci kuşak kuzeni; saten kadar pürüzsüz beyaz, yuvarlak baldırları; elma gibi kırmızı yanakları var; şimdiye kadar görülen en güzel Cüce kız."

Hiç kuşkusuz, dedi Saphira.

"Eminim kısa süre sonra onayenden göreceksin," dedi Eragon.

"Hıh." Orik gözlerini kısarak Eragon'a baktı. "Devlere inanır mısınız? Dev devlere, güçlü devlere, elleri küreğe benzeyen sakallı devlere?"

"Masallar dışımda onları ne gördüm, ne de duydum," dedi Eragon. "Eğer varlarsa bile Alagaesia'da

yoktu."

"Ah, ama varlar! Varlar!" dedi Orik, şişeyi başının üstünde sallayarak. "Söyle bana Süvari, korkunç bir dev bahçede seninle karşıdaşa sana akşam yemeği dışında ne der?"

"Eragon, der herhalde."

"Hayır, hayır. Cüce der, çünkü onun için Cücesindir." Orik bir kahkaha patlatıp sert dirseğiyle Eragon'un kaburgalarını dürttü. "Anlıyo musun? İnsanlar ve Elfler devler. Ülke onlarla dolu, orda, burda, her yerde, büyük ayaklarıyla dolaşıp üstümüze bitmek bilmeyen gölgeler saçıyorlar." Sandalyesinde ileri geri sallanarak gülmeye devam etti, sonunda sandalyesi devrildi ve tok bir sesle yere düştü.

Kalkmasına yardım eden Eragon, "Bu gece burda kalsan iyi olur. Karanlıkta o merdivenlerden inecek durumda değilsin," dedi.

Orik neşeli bir kayıtsızlıkla onayladı. Eragon'un zırhını çıkarmasına ve yatağın kenarına yığmasına izin verdi. Eragon içini çekerek ışıkları kapadı, yatağın bir kenarına yattı.

Cücenin mınıltılarını dinleyerek uykuya daldı. "...Hvedra... Hvedra... Hvedra... Hvedra..."

Kötülüğün Doğası

Parlak sabah çok erken geldi.

Saatin titreşimli vızıltısıyla irkilerek uyanan Eragon, bir saldırı bekleyerek avcı bıçağını kapıp yataktan fırladı. Bedeni, son iki günün rahatsızlıkları yüzünden sarsılarak itiraz ederken nefesi kesildi.

Gözyaşlarına engel olmaya çalışarak saati yeniden kurdu. Orik gitmişti; Cüce sabahın erken saatlerinde sessizce sıvışmış olmalıydı. Eragon romatizması olan yaşlı bir adam gibi inleyerek duş yapmak üzere banyoya girdi.

O ve Saphira ciddi bakışlı, siyah saçlı bir Elfle buluşmak için on dakika ağacın yanında beklediler. Elf onlara selam verip iki parmağıyla dudaklarına dokundu –Eragon da onu tekrarladı– ve Eragon'dan önce davranıp, "Şans hep yüzüne gülsün," dedi.

"Yıldızlar seni korusun," diye karşılık verdi Eragon. "Seni Oromis nü gönderdi?"

Elf, ona aldırılmayarak Saphira'ya döndü. "Merhaba, Skulblaka. Ben Haldthin Hanedanı'ndan Vanir." Eragon kızgınlıkla kaşlarını çattı.

Merhaba, Vanir.

Elf ancak o zaman Eragon'a cevap verdi: "Kılıcınla nerde alıştırmayı yapabileceğini göstereceğim." Eragon'un kendisine yetişmesini beklemeyerek yürüyüp gitti.

Dövüş alanı çiftler ve gruplar halinde dövüşen iki cinsiyetten Elflerle doluydu. Olağanüstü fiziksel yetenekleri hızlı darbelerle sonuçlanırken demirden bir çana çarpan dolu yağmurunu andırıyordu. Avlunun kenarındaki ağaçların altında bazı Elfler tek başlarına Ringar yapıyorlardı. Eragon'un ulaşabileceğini hiç sanmadığı bir zarafet ve esneklik sergiliyorlardı.

Sahadaki herkes durup Saphira'yı selamladıktan sonra Vanir ince kılıcını kınından çekti. "Kılıcını korumaya alırsan başlayabiliriz, Silver-hand."^[2]

Eragon insan olmayan öteki kılıç ustalarına tereddütle baktı. Neden bunu yapmak zorundayım? Yalnızca aşağılanacağım o kadar.

Sorun çıkmayacak, dedi Saphira, ama Eragon, onun endişesini de seziyordu.

Tabi.

Zar'roc'u hazırlarken Eragon'un elleri korkuyla titriyordu. Kendini kavganın ortasına atmak yerine Vanir'le uzaktan, kaçarak, yana çekilerek ve yeni bir nöbeti başlatacak her şeyden uzak durarak dövüştü. Eragon'un kaçamaklarına rağmen, Vanir, ona birbiri ardına dört kez dokundu; kaburgalarına, bacağına ve omuzlarına.

Vanir'in duygusuz kayıtsızlık şeklindeki ilk ifadesi kısa sürede açık bir küçümsemeye dönüşmüştü. İleri doğru dans ederek kılıcını Zar'roc'un yanına uzatıp, Zar'roc'la daireler çizerken Eragon'un bileğini büktü. Eragon, Elfin üstün gücüne direnmektense Zar'roc'un elinden fırlayıp gitmesine izin verdi.

Vanir kılıcını Eragon'un boynuna bastırıp, "Öldün," dedi. Kılıcı iten Eragon büyük çabalarla Zar'roc'u almaya gitti.

"Öldün," dedi Vanir. "Galbatorix'i bu şekilde yenmeyi nasıl bekleyebilirsin? Zayıf bir insandan bile bundan daha iyisini beklerdim."

"O halde neden Du Weldenvarden'de gizlenmek yerine Galbatorix'le kendin dövüşmüyorsun?"

Vanir öfkelenerek gerildi. "Çünkü ben Süvari değilim," dedi soğuk ve kibirli bir şekilde. "Ve eğer olsaydım, senin gibi korkak olmazdım."

Dövüş alanında kimse konuşmuyor ve hareket etmiyordu.

Eragon sırtı Vanir'e dönük olarak Zar'roc'a doğru eğildi, boynunu gökyüzüne doğru kaldırıp kendi kendine hırladı. Hiçbir şey bilmiyor. Bu yalnızca üstesinden gelmem gereken başka bir sınav o kadar.

"Korkak, diyorum. Senin kanın da ırkının geri kalaranki kadar ince. Sanırım Galbatorix'in hileleriyle Saphira'nın kafası karıştı ve yanlış bir Shur'tugal seçimi yaptı." Seyreden Elfler, Vanir'in sözleri üzerine şaşkınlıkla yutkunup görgü kurallarını bu kadar açık bir şekilde ihlal etmesini onaylamadıklarına dair bir şeyler mırıldandılar.

Eragon dişlerini gıcırdattı. Kendisine hakaret edilmesine dayanabilirdi, ama Saphira'ya hayır. Biriken düş kırıklığı, korkusu ve acısı içinde patlarken Saphira da harekete geçmişti bile. Birden döndü, Zar'roc'un ucu havada ıslık çaldı.

Son saniyede engellenmeseydi bu darbe Vanir'i öldürürdü. Saldırının yırtıcılığıyla şaşırmış görünüyordu. Eragon rezervde hiçbir şey tutmaksızın, çıldırmış bir adam gibi dürterek, hamle yaparak Vanir'i dövüş alanının ortasına kadar getirdi, Elfi bir şekilde yaralamaya kararlıydı. Zar'roc'un küt ucuyla bile kan çıkaracak bir güçle Vanir'in kalçasına bir çentik attı.

O anda Eragon'un sırtında o kadar büyük bir acı patlaması oldu ki bunu bütün duyularıyla hissetti: sağır edici, ezici bir şelale; dilini kaplayan metalik bir tat; burun deliklerini dolduran, gözlerini sulandıran, ekşi bir sirke kokusu; nabız gibi atan renkler ve en fazla da Durza'nın az önce sırtını yaraladığı hissi.

Vanir'in alaycı bir gülümsemeye tepesinde dikildiğini görebiliyordu. Onun çok genç olduğu dikkatini çekti.

Nöbetten sonra Eragon ağzındaki kanı eliyle sildi, Vanir'e gösterip, "Yeterince ince mi?" diye sordu. Vanir karşılık vermeye tenezzül etmedi, kılıcını kınına sokup uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Eragon. "Senin ve benim bitmemiş bir işimiz var."

"Dövüşecek durumda değilsin," dedi Elf alaycı bir şekilde.

"Bir dene bakalım." Eragon, Elflerden daha aşağı seviyede olabilirdi, ama yenilgiyi kabul ederek onlardan daha güçsüz olduğunu kanıtlamalarına izin vermeyecekti. Başka bir şey olmasa bile sırf ısrarıyla onların saygısını kazanacaktı.

Oromis'in kendisine verdiği bir saati tamamlamada ısrar etti. Bir saat dolduktan sonra Saphira, Vanir'in yanına gidip fildişi tırnaklarından birinin ucuyla göğsüne dokundu. Öldün, dedi. Vanir'in rengi soldu. Diğer Elfler ondan uzaklaştı.

Havalandıklarında Saphira, Oromis haklıydı, dedi.

Hangi konuda.

Bir rakibin olduğunda kendini daha iyi ortaya koyuyorsun.

Oromis'in kulübesinde gün her zamanki gibi sürüp gitti: Saphira dersi için Glaedr'le giderken Eragon, Oromis'le kaldı.

Oromis'in daha önceki egzersizlerine ek olarak Rimgar yapmasını da beklediğini öğrenen Eragon dehşet içinde kaldı. İtaat etmek bütün cesaretini kırmıştı. Ama endişeleri yersiz çıktı, çünkü Yılan ve Turna Dansı kendisine zarar vermeyecek kadar yumuşaktı.

Meydanda yaptığı meditasyonla birleşen Rimgar, önceki günden beri ilk kez düşüncelerini bir düzene sokup Oromis'in kendisine sorduğu soruyu düşünmesi için fırsat sağlıyordu.

Meditasyon yaparken, kırmızı karıncaların, daha küçük rakip karınca tümseğini istila etmesini, orada yaşayanları ezip geçerek kaynaklarını çalmasını izledi. Katliamın sonunda, çam iğneleriyle kaplı geniş, düşman boşlukta yalnızca bir avuç rakip karınca amaçsız ve yalnız başına hayatta kalmıştı.

Alagaesia'daki ejderhalar gibi, diye düşündü Eragon. Ejderhaların mutsuz kaderini düşünürken karıncalarla olan bağlantısı kayboldu. Sorunun cevabı parça parça kendini gösterdi, birlikte yaşayabileceği ve inanabileceği bir yanıt.

Meditasyonunu bitirip kulübeye döndü. Bu kez Eragon'un başardığı Şey Oromis'i memnun etti.

Oromis öğle yemeğini verirken Eragon, "Binlerce insan ölecek olsa bile Galbatorix'le neden savaşmak gerektiğini biliyorum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Oromis. "Lütfen bana da söyle."

"Çünkü Galbatorix son yüzyıllarda bizim tek bir nesilde yapabileceğimizden çok daha büyük acılara neden oldu. Ve normal bir zorba gibi ölmesini de bekleyemeyiz. Yüzyıllar veya bin yıl boyunca hükümdarlığına devam edebilir ve eğer biz onu durdurmazsak bütün bu süre zarfında insanlara zarar verip işkence yapabilir. Eğer yeterince güçlenirse Cücelerin ve Du Weldenvarden'de sizin üstünüze yürüyebilir ve iki ırkı da ya öldürür ya da köle olarak alabilir. Ve..." Eragon avucunun tabanını masanın kenarına sürttü. "Çünkü iki yumurtayı Galbatorix'ten kurtarmak ejderhaları kurtarmanın tek yolu."

Oromis'in çaydanlığının tiz sesi araya girip, Eragon'un kulakları çınlayana dek sesini artırdı. Ayağa kalkan Oromis çaydanlığı ateşten indirip böğürtlen çayı için su koydu. "Şimdi anlamışsın."

"Anladım, ama bundan zevk almıyorum."

"Almak zorunda da değilsin. Ama artık Varden'in kaçınılmaz olarak başvuracağı haksızlıklarla ve zalimliklerle karşılaştığında yolundan geri dönmeyeceğin konusunda emin olabiliriz. Gücüne ve dikkatine çok ihtiyacımız varken senin şüphelerinle tükenmene izin veremeyiz." Oromis parmaklarını birleştirip koyu renk bir aynaya benzeyen çayına bakıp bulanık, kasvetli yansımasında gördüklerini düşündü. "Galbatorix'iri kötü olduğuna inanıyor musun?"

"Elbette!"

"Onun kendisini kötü olarak gördüğüne inanıyor musun?"

"Hayır, sanmıyorum."

Oromis işaret parmaklarını birbirine vurdu. "O zaman Durza'nın da kötü olduğuna inanıyor olmalısın?"

Tronjheim'da dövüşürlerken edindiği Durza'ya ait bölük pörçük anılar aklına geldi. Genç Shade'in –o zaman Carsaib'di– akıl hocası Haeg'in ölümünün intikamını almak için çağırdığı hayaletler tarafından nasıl köleleştirildiğini hatırladı. "Kendisi kötü değildi, ama onu kontrol eden ruhlar kötüydü."

"Peki ya Urgallar?" diye sordu Oromis çayını yudumlayarak. "Onlar kötü mü?"

Eragon'un çay kaşığına tutan elinin eklemleri bembeyaz oldu. "Ölümü düşündüğüme bir Urgal yüzü görüyorum. Onlar canavardan daha kötüler. Yaptıkları şeyler..." Devam edemeyerek başını iki yana salladı.

"Eragon, insanlar hakkında bütün bildiğin savaşıçılarının savaş alanındaki hareketleri olsaydı onlar hakkında nasıl bir fikrin olurdu?"

"Ama bu..." Derin bir nefes aldı. "Bu farklı. Urgalların temizlenmesi gerekiyor, her birinin."

"Ailelerin ve çocukların bile mi? Sana zarar vermemiş ve hiçbir zaman da vermeyecek olanların da mı? Masumların. Onları öldürüp bütün ırkı yok olmaya mahkûm eder miydin?"

"Bir fırsatları olsa onlar bizi yok ederdi."

"Eragon!" dedi Oromis iğneleyici bir tonla. "Bu mazereti bir daha kullanmanı istemiyorum. Birisinin bir şeyi yapması senin de yapabileceğin anlamına gelmez. Bu, tembel ve çirkin bir düşünce, ayrıca aşağı seviyede bir adamın göstergesi."

Söylediklerim anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Elf fincanını dudaklarına kaldınp çayını yudumlarırken gözleri bir an olsun Eragon'dan ayrılmadı. "Urgallar hakkında tam olarak ne biliyorsun?"

"Güçlerini, zayıf yanlarını ve nasıl öldürüleceklerini. Bilmem gereken tek şey bu."

"Ama neden insanlardan nefret ediyor ve onlarla savaşıyorlar? Tarihleri ve efsaneleri nelerdir? Nasıl yaşarlar?"

"Fark eder mi?"

Oromis içini çekti. "Şunu unutma," dedi yumuşak bir sesle. "Belirli bir noktada düşmanların yandaşların olmak zorundadır. Bu hayatın doğasıdır."

Eragon tartışmadı. Çayını karıştırıp beyaz köpüklü bir girdap oluşturdu. "Galbatorix bu yüzden mi Urgalları yanına aldı?"

"Bu benim seçeceğim bir örnek değildi, ama evet."

"Onlarla arkadaş olması garip. Ne de olsa ejderhasını öldürenler onlardı. Bize, Süvarilere yaptıklarına bir bak, üstelik onun kaybından biz sorumlu bile değiliz."

"Ah," dedi Oromis. "Galbatorix deli olabilir, ama bir tilki kadar kurnazdır. Sanırım Urgalları, Varden'lileri, Cüceleri –ve eğer Farthen Dûr'da başarılı olursa diğerlerini de– yok eünek için kullanma niyetinde. Bu şekilde, düşmanlarının ikisinden kurtulacak, aynı zamanda Urgalları

zayıflatacak, böylece onlardan istediği zaman kurtulabilecek."

Öğleden sonra antik dili çalışarak geçti, sonra sihir alıştırması yaptılar. Oromis'in derslerinin çoğu, ışık, ısı, elektrik ve hatta yerçekimi gibi çeşitli enerji türlerini kontrol etmenin uygun yollarıyla ilgiliydi. Bu güçlerin, gücü diğer büyü tiplerinden daha hızlı bir şekilde tükettiği için, onları hiç yoktan yaratmak yerine halihazırda doğada bulmanın ve sonra büyüyle şekillendirmenin daha güvenli olduğunu açıkladı.

Oromis konuyu açıkladıktan sonra sordu. "Sihirle nasıl öldürürdün?"

"Bunu pek çok kez yaptım," dedi Eragon. "Çakıl taşıyla avlandım –sihirle kaldırıp nişan aldım– Urgalların boyunlarını ve bacaklarını kırmak için jierda sözcüğünü kullandım. Bir keresinde thrysta'yla. bir adamın kalbini durdurdum."

"Daha etkili yollar var," diye açıkladı Oromis. "Bir adamı öldürmek için ne gerekir, Eragon? Göğsüne bir kılıç darbesi mi? Kırık bir boyun mu? Kan kaybı mı? Bütün gereken beyindeki bir damarın kopması ya da bazı sinirlerin kesilmesidir. Doğru sihirle bir orduyu yok edebilirsin."

"Bunu Farthen Dûr'da düşünmeliydim," dedi Eragon, kendinden iğrenerek. Yalnızca Farthen Dûr'da değil, Kull bizi Hadarac Çölü'nde takip ederken de düşünebilirdim. "Brom bunu bana neden öğretmedi?"

"Çünkü senin önünüzdeki aylarda ya da yıllarda bir orduyla karşılaşmam beklemiyordu; bu, sınanmamış Süvarilere verilen bir alet değildir."

"Peki ama eğer insanları öldürmek bu kadar kolaysa Galbatorix'in ya da bizim bir ordu oluşturmamızın anlamı ne?"

"Kısaca açıklayacak olursak, taktik. Büyücüler zihinsel güçleriyle uğraşırken fiziksel saldırılara karşı savunmasız olurlar. Bu yüzden onları koruyacak savaşçılara ihtiyaçları vardır. Ve savaşçıların da büyü saldırılarına karşı kalkan kullanmaları gerekir, en azından kısmen, yoksa bir dakika içinde öldürülürler. Bu sınırlılıklar, bir ordu diğeriyle karşılaştığında büyücülerinin kalabalığın arasına dağıtılmaları gerektiği anlamına gelir. Kenarlara yakın olmalıdırlar, ama tehlikeye yakın olacak kadar yakın değil. İki taraftaki büyücüler zihinlerini açarlar ve bir başkasının büyü yapıp yapmadığını anlamaya çalışırlar. Düşmanları zihinsel olarak ulaşamayacakları bir yerde olabileceği için büyücüler uzun menzilli saldırılan –bir mil uzaktan kafalarına doğru atılan çakıl taşları gibi– durdurmak veya azaltmak için kendilerinin ve savaşçıların etraflarına da koruma dikmeleri gerekir."

"Bir adam bütün bir orduyu koruyamaz tabi ki," dedi Eragon.

"Yalnız başına koruyamaz, ama yeterli büyücüyle makul derecede koruma sağlayabilirsin. Bu tür bir çaişmada en büyük tehlike, zeki bir büyücünün senin engellerini devirmeden aşacak bir saldırı yolu bulması olur. Bir tek bu bile savaşın sonucunu belirleyebilir."

"Ayrıca," dedi Oromis. "Sihir yapma yeteneğinin ırklar arasında gittikçe daha nadir görüldüğünü de aklından çıkarmamalısın. Biz Elfler de istisna değiliz, ama yüzyıllar önce kendimizi bağladığımız yeminlerin sonucu olarak daha büyük payımız var. Kendilerine sihir yapma gücü bahşedilenlerin büyük çoğunluğunun çok az yeteneği vardır; bir morluğu bile iyileştirmek için büyük çaba sarf ederler."

Eragon başıyla onayladı. Varden'de bu tür büyücülerle karşılaşmıştı. "Ama yine de bir işi yapmak aynı miktarda enerji gerektirir."

"Doğru, ama daha önemsiz büyücüler, sihrin akışını hissetmeyi ve onun içine dalmayı benden ya da senden daha zor bulurlar. Bu yüzden çok az büyücü bütün bir orduyu tehdit edecek kadar güçlüdür. Ve öyle olanlar da genellikle savaş sırasında zamanlarının çoğunu kaçarak, iz sürerek veya rakipleri olan büyücülerle dövüşerek geçirirler. Bu da sıradan savaşçılar için büyük bir şanstır, yoksa kısa süre içinde hepsi öldürülür."

Canı sıkılan Eragon, "Varden'in fazla büyücüsü yok," dedi.

"Senin bu kadar önemli olmanın nedenlerinden biri de bu."

Eragon, Oromis'in kendisine söylediği şeyi düşünürken bir dakika geçti. "Şu büyücülerin etrafına diktikleri korumalar, harekete geçirildiklerinde senden yalnızca enerji mi götürürler?"

"Evet."

"O halde yeterli zamanın olursa sayısız koruma katmam dikebilirsin. Kendini..." Antik dilde kendini ifade etmeye çalışırken doğru sözcüğü düşündü. "Dokunulmaz yapabilirsin?.. Zapt edilemez?.. Fiziksel veya diğer saldırılara karşı kendini zapt edilemez yapabilirsin."

"Korumalar bedeninin gücüne bağlıdır. Eğer bu gücü aşarsan ölürsün. Kaç koruman olursa olsun, bedenin enerji çıktısını sağlayabildiği sürece saldırılara karşı korunursun."

"Ve Galbatorix'in gücü her yıl artıyor... Bu nasıl mümkün oluyor?"

Bu gösterişli bir soruydu, ama Oromis badem biçimi gözlerini tepede uçan serçe üçlüsüne dikerek sessiz kalınca, Eragon, onun en iyi cevabı nasıl vereceğini düşündüğünü anladı. Kuşlar birkaç dakika boyunca birbirlerini kovaladılar.

Görüş açısından uzaklaştıklarında Oromis, "Şu anda bu konuyu konuşmak uygun değil," dedi.

"O halde biliyorsunuz?" dedi Eragon şaşırarak.

"Biliyorum. Ama bu bilgi eğitiminin daha ileri aşamalarına kadar beklemek zorunda. Henüz buna hazır değilsin." Oromis itiraz etmesini beklermiş gibi Eragon'a baktı.

Eragon başıyla selam verdi. "Siz nasıl isterseniz, efendim." Elf paylaşmayı isteyene kadar bu bilgiyi ondan asla alamazdı, bu yüzden neden denesindi ki? Yine de Oromis'in kendisine söylemeye cesaret edemediği kadar tehlikeli ne olabilirdi ki? Ve neden Elfler bunu Varden'den bir sır olarak saklıyorlardı. Aklına başka bir düşünce gelince şu soruyu sordu: "Eğer büyücülerle savaş sizin söylediğiniz gibi yapılıyorsa neden Ajihad benim Farthen Dûr'da savunmasız dövüşmeme izin verdi? Düşmanlar için zihnimi açık bırakmam gerektiğini bile bilmiyordum. Ve neden Arya Urgalların çoğunu ya da hepsini öldürmedi? Orda ona itiraz edecek Durza dışında kimse yoktu ve o da yeraltmdayken adamlarını koruyamazdı."

"Ajihad, Arya ya da Du Vrangr Gata'dan birinin senin etrafına savunma yerleştirmesini istemedi mi?"

"Hayır, efendim."

"Ve sen o şekilde dövüştün?"

"Evet, efendim."

Oromis'in bakışları dalgındı, çimenlerin üstünde hareketsiz dikilirken kendi içine çekilmişti. Bir uyanda bulunmaksızın konuştu: "Arya'yla konuştum ve Varden'in İkizlerine senin yeteneklerini ölçmelerinin emredildiğini söyledi. Ajihad'a senin savunmalar hariç bütün sihirlerde yeterli olduğunu söylemişler. Ne Ajihad ne de Arya bu konuda onların görüşlerinden kuşkulandı."

"O tatlı-dilli, kel-kafalı, kene-kaplı, hain köpekler," diye küfretti Eragon. "Ölmemi sağlamaya çalıştılar!" Kendi diline dönerek birkaç iğrenç küfür daha savurdu.

"Havayı kirletme," dedi Oromis yumuşak bir sesle. "Bu sana yakışmıyor... Hem İkizlerin senin savaşa korunmadan girmene izin vermelerinin nedeninin öldürülmen değil, Durza'nın seni esir alması olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Senin anlattıklarına bakılırsa Ajihad, Varden'in ihanete uğradığından şüpheleniyordu, çünkü Galbatorix nerdeyse tam bir kesinlikle Varden'in yandaşlarınınpeşine düşüyordu. İkizler Varden'in işbirlikçilerinin kimliklerini biliyordu. Ayrıca, İkizler, seni Tronjheim'ın merkezine çekmişlerdi, böylece seni Saphira'dan ayırıp Durza'nın ulaşabileceği bir yere getirmişlerdi. Onların hain oldukları en mantıklı açıklama."

"Hain olsalar bile bunun artık bir önemi yok; onlar öleli uzun zaman oldu."

Oromis başını yana eğdi. "Öyle bile olsa. Arya Urgalların Farthen Dûr'da büyücüleri olduğunu ve onların çoğuyla dövüştüğünü söyledi. Hiçbiri sana saldırmadı mı?"

"Hayır, efendim."

"Seni ve Saphira'yı Durza tarafından esir alınarak, Galbatorix'e götürmek niyetinde olduklarının kesin kanıtı bu. Tuzak iyi kurulmuştu."

Sonraki bir saatte Oromis, Eragon'a öldürmenin on iki yöntemini öğretti, ki bunların hiçbiri mürekkep dolu bir kalemi kaldırmaktan daha fazla enerji gerektirmiyordu. Sonuncusunu ezberlemeyi bitirirken Eragon'un aklına gelen bir düşünce sırtına neden oldu. "Bir daha yoluma çıktıklarında Ra'zac'ın hiç şansı olmayacak."

"Onlara karşı yine de dikkatli olmalısın." diye uyardı Oromis.

"Neden? Üç sözcükle ölürlər."

"Balık kartalı ne yer?"

Eragon gözlerini kırıştırdı. "Balık, tabi ki."

"Ve eğer bir balık kardeşlerinden daha hızlı ve zekiye avcı kartaldan kaçabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Eragon. "En azından uzun bir süre için kaçamaz."

"Tıpkı balık kartallarının olabilecek en iyi balık avcıları olmak üzere yaratıldıkları gibi kurtlar da geyik ve diğer daha büyük av hayvanlarının avcısı olarak yaratılmıştır, her hayvan amacına en iyi uyacak şekilde yeteneklerle donatılmıştır. Ra'zac da aynı şekilde insanları avlamak için tasarlanmıştır. Onlar karanlıktaki canavarlardır, senin ırkını avlayan sıkıcı kâbuslardır."

Eragon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne tür bir yaratık bunlar?"

"Ne Elf, ne insan, ne Cüce, ne ejderha, ne tüylü, ne yüzgeçli, ne sürüngen, ne böcek, ne de diğer

kategorilere giren bir hayvandır."

Eragon zorla güldü. "Bitkiler mi o halde?"

"O da değil. Ejderhalar gibi yumurta bırakarak ürerler. Yumurtadan çıktıklarında yavru –ya da kristalit– insan biçiminde sert bir kabuk üretir. Acayip bir taklittir bu, ama Ra'zac'ın kurbanlarına onları telaşlandırmadan yaklaşmalarını sağlar. İnsanların zayıf oldukları bütün alanlarda Ra'zac güçlüdür. Gece karanlıkta görebilirler, bir tazi gibi kokuyu takip edebilirler, yükseğe sıçrayabilirler, hızlı hareket edebilirler. Ama parlak ışık onlara acı verir ve derin sudan ölesiye korkarlar, çünkü yüzemezler. En büyük silahları, insan zihnini puslandırıran –pek çoğunu sakat bırakan– kötü nefesleridir, ama nefesleri Cüceler üzerinde daha az etkilidir. Elflerse tamamen bağışıklıdır."

Eragon, Ra'zac'ı Carvahall'de ilk kez görüşünü ve kendisini fark ettikten sonra onlardan nasıl kaçtığını hatırlayıp ürperdi. "Koşmak istediğim bir rüya gibiydi, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım hareket edemiyordum."

"İyi bir tanım," dedi Oromis. "Ra'zac sihir yapamasa da küçümsenmemesi gerekir. Onları avladığını bilirlerse kendilerini açığa çıkarmazlar, daha güçlü oldukları gölgelerin arasında kalırlar ve Dras-Leona'da yaptıkları gibi seni pusuya düşürmek için pusu kurarlar. Brom'un deneyimi bile onu Ra'zac'a karşı komyamadı. Asla kendine çok fazla güvenme, Eragon. Hiçbir zaman kibirli olma, çünkü o zaman daha dikkatsiz olursun ve düşmanların senin zayıflıklarından faydalanır."

"Evet, efendim."

Oromis sabit bakışlarını Eragon'un üstüne dikti. "Ra'zac olgunlaşırken yirmi yıl boyunca kristalit olarak kalır. Yirminci yıllarının ilk ayında kabuklarını döker, kanatlarını açar ve yalnızca insan değil, bütün yaratıkları avlamaya hazır yetişkinler olarak ortaya çıkar."

"O halde Ra'zac'ın bindikleri hayvanlar, üzerinde uçtukları şeyler, aslında onların..."

"Evet anne babalarıdır."

Mükemmel Görüntü

En sonunda düşmanlarımın yapısını anladım, diye düşündü Eragon. Carvahall'de ilk gördüğü gündən beri korkuyordu onlardan, ama bunun nedeni yalnızca yaptıkları alçakça işler değil, yaratıklar hakkında çok az şey biliyor olmasıydı. Bu cehaletiyle Ra'zac'a gerçekte sahip olduklarından daha fazla güç vermiş ve onlardan neredeyse doğüstü varlıklarmış gibi korkmuştu. Gerçekten kâbustular. Ama şimdi Oromis'in açıklamaları Ra'zac'ın gizemli havasını kaldırmıştı, artık o kadar güçlü görünmüyorlardı. Işığa ve suya karşı savunmasız oldukları gerçeği, bir daha karşılaştıklarında, Garrow ve Brom'u öldüren yaratıkları yok edeceğine dair inancını güçlendiriyordu.

"Ebeveynlerine de Ra'zac mı deniyor?"

Oromis başını iki yana salladı. "Lethrblaka, diyoruz onlara. Ve yavruları kurnaz olsa bile dar görüşlüyken, Lethrblaka bir ejderhanın zekâsına sahiptir. Zalim, kötü ve sapık bir ejderha."

"Nerden geliyorlar?"

"Ataları hangi ülkeyi terk ettiyse. Kral Palancar'ın göç etmesinin nedeni onların yarattığı tahribat olabilir. Biz Süvariler, Ra'zac'ın Alagaesia'daki kötü varlığının farkına vardığımızda onları yok etmek için elimizden geleni yaptık, tıpkı bir yaprak küfüne yaptığımız gibi. Ama ne yazık ki kısmen başarılı olduk. İki Lethrblaka, sana çok büyük acılar çektiren iki yavrusuyla birlikte kaçtı. Galbatorix, Vrael'i öldürdükten sonra onları arayıp buldu. Korama ve bol miktarda sevdiği yiyecek karşılığında hizmetlerini almak için onlarla pazarlık yaptı. Bu yüzden Galbatorix onların İmparatorluk'un en büyük şehirlerinden biri olan Dras-Leona yakınlarında yaşamalarına izin veriyor."

Eragon'un çenesi kasıldı. "Cevaplamaları gereken çok şey var." Eğer düşündüklerimi yaparsam verecekler de.

"Öyle," diye doğruladı Oromis. Kulübeye giderek kapının siyah gölgesinden geçti, kucığında on beş santim genişliğinde, otuz santim boyunda yarım düzine kayağan taşı tabletiyle geri döndü. Bir tanesini Eragon'a verdi. "Bu nahoş konuları şimdilik bir kenara bırakalım. Fairth yapmayı öğrenmenin hoşuna gideceğini düşündüm. Düşüncelerini odaklaşürmanın harika bir yoludur. Kayağan taşı istediğin renk bileşimiyle kaplayabileceğin kadar mürekkeple dolu. Bütün yapman gereken saklamak istediğin görüntüye odaklanıp, 'Zihin gözüyle gördüklerim bu tabletin üstüne kopya edilsin,' demek. Eragon kil pürüzsüzlüğürdeki taşı incelerken meydanı işaret etti. "Etrafına bak, Eragon ve saklamaya değer bir şey bul."

Eragon'un dikkatini çeken ilk nesnelere en belirgin, en sıradan olanlardı: ayağının dibindeki bir zambak, Oromis'in kulübesi, beyaz akıntı ve arazinin kendisi. Hiçbiri eşsiz değildi. Hiçbiri onu gören kişiye Fairth'in konusu ya da onu kimin yaptığı konusunda bir bilgi vermezdi. Değişen ve kaybolan şeyler, korumaya değer şeyler bunlardır, diye düşündü. Gözleri bir ağacın dallarının ucundaki soluk yeşil renkteki bahar tomurcuklarına (akıldı, sonra fırtınanın gövdeye çarpıp kabuğunu kaldırdığı yerdeki derin, ince yaraya indi. Yan saydam özsü tanecikleri yaranın kenarlarını kaplamış, ışığı yakalayıp yansıtıyordu.

Eragon gövdenin yanına gitti, yaranın üzerindeki yuvarlak şişliklerin silüetini ve etrafını saran yeni, parlak iğne yığmalarını görebilecek şekilde durdu. Bu sahneyi zihnine olabildiğince iyi bir şekilde yerleştirip sihirli sözleri tekrarladı.

Renkler üzerinde belirip uygun biçimlerde birbirine karışırken gri tabletin yüzeyi aydınlandı. Renkler sonunda hareket etmeyi bırakınca Eragon kopyalamak istediği şeyin empresyonist bir kopyasına bakarken buldu kendim. Özsu ve iğneler, canlı, jilet keskinliğinde ayrıntılarla sunulmuş, başka her şey yan açık gözlerle görülmüş gibi bulanıktı. Oromis'in Ilirea fairth'inin evrensel açıklığı yoktu bu tabloda.

Eragon, Oromis'in işaretiyle tabloyu ona verdi. Elf resmi bir an inceledi, sonra, "Garip bir düşünce tarzın var, Eragon-finiarel," dedi. "Çoğu insan tanınabilir bir görüntü yaratmak için dikkatini uygun şekilde yönlendirmede zorluk çeker. Öte yandan sen ilgini çeken nerdeyse her şeyi gözleyebiliyorsun. Ama bu da senin odağını daraltıyor. Meditasyonda da aynı sorunu yaşıyorsun. Rahatlamah, görüş alanını genişletmeli ve neyin önemli neyin önemsiz olduğuna karar vermeden etrafındaki her şeyi özümlemelisin." Resmi yanına koyup çimenlerin üstünden ikinci boş tableti aldı. "Tekrar dene, bu kez..."

"Selam, Süvari!"

İrkilen Eragon dönüp bakınca Orik ve Arya'nın yan yana ormanın içinden çıktıklarını gördü. Cüce selam vermek için ellerini kaldırmıştı. Sakalı yeni biçimlendirilmiş ve örülmüştü, saçları güzel bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Kırmızı ve kahverengi, altın işlemeleri olan yeni bir tunik giymişti; Elflerin lütfuyla. Görünüşü bir gece önceki durumuna ait bir şey belli etmiyordu.

Eragon, Oromis ve Arya geleneksel selamlarını verdiler, sonra Oromis antik dili bırakarak sordu. "Bu ziyareti neye borçluyum? İkiniz de kulübeme hoş geldiniz, ama gördüğünüz gibi Eragon'la çalışıyoruz ve bu çok önemli."

"Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, Oromis-elda," dedi Arya. "Ama..."

"Hata benim," dedi Orik. Devam etmeden önce Eragon'a baktı. "Buraya Eragon'un gereken eğitimi alıp almadığını denetlemek için Hrothgar tarafından gönderildim. Aldığına eminim, ama eğitimini kendi gözlerimle görmeliyim, böylece Tronjheim'a geri döndüğümde kralıma olayları doğru bir şekilde anlatabilirim."

"Eragon'a öğrettiklerimin kimseyle paylaşılmaması gerekiyor. Süvarilerin sırrı yalnızca onlara aittir."

"Bunu anlıyorum. Bununla birlikte, şüpheli bir dönemde yaşıyoruz; bir zamanlar sağlam olan taş artık dengesiz. Hayatta kalmak için uyum sağlamamız gerekiyor. Eragon'a o kadar çok şey bağlı ki, biz Cücelerin onun eğitimini söz verildiği gibi aldığından emin olmaya hakkımız var. Ricamızın mantıksız olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Güzel konuşmadı," dedi Oromis. Parmaklarını birleştirirken yüz ifadesini her zamanki gibi okumak imkânsızdı. "O halde bunun sizin için bir görev meselesi olduğunu düşünebilir miyim?"

"Görev ve onur."

"Ve bu noktada ikisi de vazgeçmene izin vermeyecek?"

"Korkarım hayır, Oromis-elda," dedi Orik.

"Pekâlâ. Kalıp bu dersin devamını izleyebilirsin. Bu seni tatmin eder mi?"

Orik kaşlarını çattı. "Dersin sonuna mı geldiniz?"

"Daha yeni başladık."

"Evet, o halde tatmin eder. En azından şimdilik."

Onlar konuşurken, Eragon, Arya'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı, ama Arya'nın dikkati Oromis'e odaklanmıştı.

"...Eragon!"

Gözlerini kırpışürarak dalgınlığından kurtuldu. "Evet, efendim?"

"Dalma, Eragon. Yeni bir fairth yapmanı istiyorum. Zihnini daha önce söylediğim gibi açık tut."

"Evet, efendim." Eragon tableti aldı, Orik ve Arya'nın orada performansını değerlendirecek olması düşüncesi ellerinin terlemesine yol açmıştı. Oromis'in iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamak için iyi bir şey yapmak istiyordu. Ama buna rağmen iğne ve özsuya odaklanamadı; Arya bir mıknatıs gibi onu dürtüyor, ne zaman başka bir şey düşünse onu kendisine çekiyordu.

En sonunda onun çekimine karşı direnmesinin boş bir çaba olduğunu fark etti. Zihninde onun bir görüntüsünü oluşturdu –bu çok kısa sürdü, çünkü onun yüz hatlarını kendisinininkinden daha iyi biliyordu– ve antik dilde sihir sözlerini tekrarladı, bütün hayranlığını, aşkını ve korkusunu sihrine kattı.

Sonuç karşısında Eragon'un nutku tutuldu.

Arya'nın başı ve omuzları koyu renk, belli belirsiz bir zemin üzerine resmedilmişti. Sağ tarafından gelen ateşböceklerinin ışığıyla aydınlanırken bilmiş gözlerle bakıyor, yalnızca olduğu gibi değil, Eragon'un onu düşündüğü gibi görünüyordu: gizemli, egzotik ve o güne kadar gördüğü en güzel kadın. Kusurlu, mükemmel olmayan bir resimdi, ama o kadar büyük bir yoğunluk ve tutku taşıyordu ki, Eragon'un zihninde içgüdüsel bir tepki uyandırdı. Onu gerçekten böyle mi görüyorum? Bu kadın her kimse o kadar bilge, o kadar güçlü, o kadar büyüleyici biriydi ki, her erkeği tüketebilirdi.

Çok uzaklardan Saphira'nın fısıldadığını duydu: dikkatli ol...

"Ne yaptın, Eragon?" diye sordu Oromis.

"Ben... ben bilmiyorum." Oromis elini uzatırken Eragon tereddüt etti. Başkalarının, özellikle Arya'nın çalışmasını görmesini istemiyordu. Uzun, dehşet verici bir duraklamadan sonra Eragon tableti tutan parmaklarını zorla açarak Oromis'in almasına izin verdi.

Tablete bakıp Eragon'a dönen Elfin ifadesi sertleşti. Eragon bu bakışların ağırlığı altında büzüldü. Oromis hiçbir şey söylemeden tableti Arya'ya uzattı.

Arya başını tablete doğru eğerken saçları yüzünü kapatıyordu, ama Eragon tableti tutan ellerindeki damarların kabardığını görebiliyordu. Arya'nın sıkmasıyla tablet elinde titriyordu.

"Eee, neymiş o?" diye sordu Orik.

Tableti başının üstüne kaldıran Arya yere fırlatıp binlerce parçaya böldü. Sonra ayağa kalkıp büyük bir gururla Eragon'un yanından geçti, meydanda yürüyüp Du Weldenvarden'in karışık derinliklerine girdi.

Orik tabletin parçalarından birini aldı. Boştu. Tablet kınlmca görüntü kaybolmuştu. Sakalını sıvazladı. "Onu tanıdığım onlarca yıl içinde Arya kendini hiç böyle kaybetmemişti. Asla. Ne yaptın, Eragon?"

Şaşkınlık içindeki Eragon, "Onun portresini," dedi.

Şaşırın Orik kaşlarını çattı. "Portresini mi? Neden bu..."

"Bence artık gitsen daha iyi olur," dedi Oromis. "Hem zaten ders bitti. Yarın gel ya da Eragon'un gelişimi konusunda daha iyi bir fikir edinmek istiyorsan bir gün sonra."

Cüce gözlerini kısarak Eragon'a baktı, sonra başını sallayıp ellerindeki toprağı temizledi. "Evet, Sanırım öyle yapacağım. Zamanın için teşekkürler, Oromis-elda." Ellesmera'ya doğru giderken omzunun üstünden Eragon'a, "Eğer konuşmak istersen Tialdari Sarayı'nın dinlenme odasında olacağım," dedi.

Orik gidince Oromis tuniğinin eteklerini kaldırıp çömeldi, tabletin parçalarını toplamaya başladı. Yerinden kıpırdıyamayan Eragon, onu seyrediyordu.

"Neden?" diye sordu antik dilde.

"Belki," dedi Oromis. "Arya senden korkmuştur."

"Korkmak mı? O hiç korkmaz." Eragon bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordu. Yalnızca korkusunu herkesten iyi saklıyordu. Bir dizinin üstüne çöküp tabletin bir parçasını alarak Oromis'in avucuna bastırdı. "Onu neden korkutayım ki?" diye sordu. "Söyleyin bana."

Oromis ayağa kalkıp derenin kenarına kadar yürüdü, tabletin parçalarını suya atıp gri taneciklerin parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. "Fairthler yalnızca göstermelerini istediğin şeyi gösterir. Onlarla yalan söylemek mümkündür, sahte imajlar yaratmak, ama bunu yapmak senin şu anda sahip olduğundan daha büyük bir beceri gerektirir. Arya bunu biliyor. Fairth'in ona karşı olan duygularının doğru bir temsili olduğunu da biliyor."

"Ama bu onu neden korkutuyor?"

Oromis üzgün bir şekilde gülümsedi. "Çünkü fairth senin aşkının derinliğini gösteriyor." Parmaklarını birbirine bastırıp bir dizi kemer oluşturdu. "Durumu analiz edelim, Eragon. Halkın arasında ve kendi gözlerinde bir erkek olarak görülsen de sen daha bir çocuksun." Eragon kaşlarını çattı. Saphira'nın bir gece önce söylediklerinin yankılarını duyuyordu. "Normalde bir insanın yaşını bir Elfin yaşıyla karşılaştırmam, ama sen bizim uzun ömrümüzü paylaşacağın için senin de bizim standartlarımıza göre değerlendirilmene gerekir.

"Ve sen bir Süvarisi'n. Galbatorix'i yenmemize yardım etmen konusunda sana güveniyoruz; dikkatinin çalışmalarından uzaklaşması Alagaesia'daki herkes için bir felaket olur.

"Peki, bu durumda, Arya'nın senin fairth'ine nasıl tepki vermesi gerekiyordu? Onu romantik bir ışıpta gördüğün belli, ama –Arya'nın da senden hoşlandığına hiç kuşku olmasa da– senin gençliğin, kültürün, ırkın ve sorumlulukların yüzünden ikinizin beraber olması mümkün değil. Senin ilgin Arya'yi rahatsız edici bir pozisyona soktu. Eğitimini bozmaktan korkacağı için seninle karşılaşmaya cesaret edemeyecek. Ama kraliçenin kızı olarak sana aldırmaçlık ederek bir Süvari'yi gücendirme riskine giremez... özellikle bu kadar çok şeyin bağlı olduğu bir Süvari'yi... Birbirinize uyumlu olsaydınız bile, bütün enerjini elindeki işine verebilmen için Arya, seni cesaretlendirmekten kaçardı. Daha büyük bir iyilik uğruna kendi mutluluğunu feda ederdi." Oromis'in sesi kalınlaştı. "Şunu anlamalısın, Eragon: Galbatorix'i öldürmek her şeyden önemli. Başka hiçbir şeyin önemi yok." Durakladı, bakışları yumuşadı. "Şartlarımız düşünülürse, senin, ona karşı duygularının, uğruna bu kadar çaba sarf ettiğimiz her şeyi tehlikeye atacağından korkması o kadar garip mi?"

Eragon başını iki yana salladı. Davranışıyla Arya'ya sıkıntı verdiği için utanıyor, bu kadar pervasız ve çocukça davrandığı için de üzülüyordu. Kendimi daha iyi kontrol edebilseydim bütün bu zor durumlardan kaçınabilirdim.

Omzuna dokunan Oromis, onu kulübeye götürdü. "Benim anlayışsız olduğumu düşünme, Eragon. Herkes hayatının bir döneminde seninki gibi heyecanlar yaşar. Bu büyümenin bir parçasıdır. Hayatın normal rahatlıklarını reddetmenin senin için ne kadar zor olduğunu da biliyorum, ama galip gelmek istiyorsak bu gerekli."

"Evet, efendim."

Mutfak masasına oturdular. Oromis, Eragon'un Liduen Kvaedhi alıştırmaları yapması için yazı materyali çıkarmaya başladı. "Arya'ya karşı duygularını unutmam bekleminin mantıksız olacağını biliyorum, ama bunun bir daha derslerime müdahale etmesine engel olmam bekliyorum. Bunun için söz verebilir misin?"

"Evet, efendim. Söz veriyorum."

"Ya Arya? Onun açmazı konusunda yapılabilecek onurlu şey ne olurdu?"

Eragon duraksadı. "Onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum."

"Pekâlâ."

"Bu yüzden.. gidip özür dileyeceğim ve ona bir daha böyle bir zorluk çıkarmayacağıma dair söz vereceğim." Bunu söylemesi zordu, ama söyledikten sonra bir rahatlama hissetti, sanki hatasını kabullenmek onu temizlemişti.

Oromis memnun görünüyordu. "Sırf bununla bile olgunlaştığını kanıtladın."

Masaya bastırıldığı kâğıtlar Eragon'un ellerinin altında pürüzsüzdü. Boş, beyaz kâğıda bir süre baktı, sonra tüy kalemi mürekkebe batırıp glif sütunları oluşturmaya başladı. Kancalı her satır, kâğıdın üzerindeki gece ışını, kendini içinde kaybedebileceği ve karmaşık duygularını untabileceği dipsiz bir kuyu gibiydi.

Silici

Ertesi sabah Eragon özür dilemek için Arya'yı aramaya gitti. Bir saat boyunca aramasına rağmen bulamadı. Sanki Arya Ellesmera'daki gizli köşelerde ortadan kaybolmuştu. Tialdari Sarayı'nın girişinde durduğunda onu bir an için gördü ve seslendi, ama yanına ulaşmadan Arya kaçıp gitti. Benden kaçıyor, diye farkına vardı sonunda.

Günler geçtikçe Eragon, Oromis'in eğitimine büyük bir coşkuyla sarıldı, Arya'yla ilgili düşüncelerini unutmak için kendini çalışmalarına adadı. Yaşlı Süvari bu yüzden ona övgüler yağdırıyordu.

Eragon derslerini öğrenmek için gece gündüz çalışıyordu. Yapma, bağlama ve çağırma sözcüklerini ezberliyor, bitkilerin ve hayvanların gerçek isimlerini öğreniyor, dönüşümün tehlikelerini inceliyor, denizle rüzgâra nasıl çağında bulunacağını ve dünya güçlerini anlamak için gereken çok sayıda beceriyi öğreniyordu. Büyük enerjiler gerektiren büyülerde –ısı, ışık ve manyetizma gibi– ustalaşmıştı, çünkü bir işin ne kadar güç gerektirdiğini ve bedeninin gücünü aşır aşmayacağını neredeyse mükemmele yakın şekilde değerlendirme yeteneğine sahipti.

Ara sıra Orik gelip seyrediyor, Oromis, Eragon'a ders verirken veya Eragon zorlu bir büyüyle uğraşırken meydanın kenarında hiç yorum yapmaksızın dikiliyordu.

Oromis, onun önüne bir sürü zorluk çıkarıyordu. Sihir yeteneğini daha ince bir şekilde kontrol edebilmeyi öğretmek için Eragon'a sihirle yemek pişirtiyordu; Eragon'un ilk denemesi kapkara bir lapayla sonuçlanmıştı. Elf, Eragon'a her türlü zehri nasıl bulup etkisiz hale getireceğini gösterdi. O andan itibaren Eragon'un, Oromis'in yemeğine katabileceği farklı zehirler için yiyeceğini incelemesi gerekiyordu. Eragon zehri bulamadığı veya etkisiz hale getiremediği sayısız geceler aç yatmak zorunda kaldı. İki kez o kadar hasta oldu ki Oromis'in onu iyileştirmesi gerekti. Oromis, Eragon'a aynı anda birkaç büyü yapmayı öğretti. Büyüleri hedeflerine yöneltmek ve etkilemek istediği nesnelere karışmasını önlemek çok büyük bir dikkat gerektiriyordu.

Oromis daha ileride kullanmak üzere veya bir nesneye belirli özellikler vermek için bir nesneyi enerjiyle doldurma konusuna uzun saatler ayırdı. "Birkaç kullanımını sayacak olursak, Rhunön, Süvarilerin kılıcını hiç kınılmamaları veya kütleşmemeleri için bu şekilde büyülüyordu; bitkilere istediğimiz gibi büyümeleri için böyle şarkı söylüyoruz; bir kutuya böyle tuzak kuruyoruz –ancak kutu açılınca tuzak işliyor– biz ve Cüceler Erisdar'ı, yani fenerlerimizi böyle yapıyoruz; yaralı birini bu şekilde iyileştirebilirsin. Bunlar en güçlü büyüler, çünkü bin yıl boyunca veya daha fazla bir süre için uyusuk kalabilirler ve algılanmaları, önlenmeleri zordur. Alagaesia'nın büyük bölümüne nüfuz edip, ülkenin ve orda yaşayanların kaderini belirlerler."

"Bu tekniği kullanarak vücudunu da değiştirebilirsin, değil mi? Yoksa bu çok tehlikeli mi?"

Oromis'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Heyhat, Elflerin en büyük zayıflıklarını buldun: kibrimiz. Güzelliği her şekilde seviyoruz ve görünüşümüzde de bu ideali temsil etmeye çalışıyoruz. Bu yüzden Güzel Halk olarak biliniriz. Her Elf aynen istediği gibi görünür. Elfler canlı şeyleri büyütme ve şekillendirme büyüsünü öğrendiklerinde görünüşlerini kişiliklerini en iyi yansıtan şekilde değiştirirler. Çok az Elf, sırf estetik olan değişikliklerin ötesine geçip çeşitli ortamlara uymak için anatomisini değiştirir, Agaeti Blödhren sırasında göreceğin gibi. Onlar genellikle Elften çok hayvandırlar.

"Bununla birlikte, gücü yaşayan bir canlıya aktarmak cansız bir nesneye aktarmaktan farklıdır. Çok az materyal enerji depolamaya uygundur, nesnelere çoğu enerjinin dağılmasına izin verir veya güçle o kadar yüklenir ki nesneye dokunduğunda içinden bir yıldırım geçer. Bu amaçla bulduğumuz en iyi materyaller mücevher taşlarıdır. Kuvars, akik ve diğer daha önemsiz taşlar, diyelim ki elmas kadar etkili değildir, ama bütün mücevher taşları yeterli olur. Bu yüzden Süvarilerin kılıcının kabzasında hep mücevherler olur. Bu yüzden sana Cücelerin verdiği kolyenin –ki tamamen metalden yapılmış– büyüsunü gerçekleştirmek için senin gücünü emmesinin nedeni bu, çünkü kendi enerjisini taşıyamıyor."

Oromis yokken, Eragon, onun kendisine verdiği çok sayıda parşömeni okuyarak eğitimini destekliyordu. Kısa sürede bağımlısı olduğu bir alışkanlık haline gelmişti bu. Eragon büyürken –Garrow'un yetersiz eğitimiyle sınırlandığı için– yalnızca bir çiftliği idare edecek kadar bilgiyi öğrenmesi yeterli olmuştu. Millerce kâğıt üstünde öğrendiği bilgi, kurak bir çöle düşen yağmur gibi her yerini kaplıyor, önceden farkında olmadığı susuzluğunu gideriyordu. Coğrafya, biyoloji, anatomi, felsefe ve matematiğin yanı sıra anılar, biyografiler ve tarih de okuyordu. Gerçekleri öğrenmesinden daha önemli olanıysa, alternatif düşünme şekilleriyle tanıştırılmasıydı. Bu düşünme şekilleri inançlarına meydan okuyor, bir insanın toplumdaki haklarından güneşin gökyüzünde yükselmesine neden olan şeye kadar her konudaki temel varsayımlarını yeniden incelemeye zorluyordu onu.

Çok sayıda parşömenin Urgallar ve onların kültürü hakkında olduğunu gördü. Onları okudu, ama haklarında hiç konuşmadı, Oromis de bu konuyu açmadı.

Eragon çalışmaları sırasında Elfler hakkında da çok şey öğrendi. Arya'yı daha iyi anlamasına yardım edeceğini umduğu bu konuyu açgözlü bir şekilde inceledi. Şaşırarak Elflerin evlenmediklerini, eşlerini ne kadar isterlerse o kadar süre için tuttuklarını gördü. Bu süre bir gün olabildiği gibi yüzyıl da olabiliyordu. Çocuklar nadir görülüyordu ve çocuk sahibi olmak Elfler tarafından nihai aşk başansı olarak görülüyordu.

Eragon ayrıca iki ırkın ilk olarak tanıştığı zamandan bu yana yalnızca bir avuç Elf-insan çiftin var olduğunu da öğrendi: bunlar çoğunlukla Elflerin arasından kendilerine uygun eşler bulan Süvarilerdi. Ancak, anlaşılması zor kayıtlardan anladığı kadarıyla bu ilişkilerin çoğu trajediyle sona ermişti. Bunun nedeni, ya âşıklardan birinin diğeriyle ilişki kuramaması veya insanların yaşlanıp ölürken Elflerin zamanın yıkımından kurtulmasıydı.

Oromis, Eragon'a kurgu olmayan okumaların yanı sıra Elflerin büyük şarkılarını, şiirlerini, destanlarını da verdi. Bunlar Eragon'un hayal gücünü sıkıca pençesine aldı, çünkü o bir tek Brom'un Carvahall'de anlattığı hikâyeleri biliyordu. Destanlardan, iyi pişirilmiş bir yemek gibi zevk alıyordu. Hikâyelerden aldığı tadı uzatmak için Geda'nın İşleri veya Umhodan'ın Şiiri'ni tekrar tekrar okuyordu.

Saphira'nın eğitimi de hızla devam ediyordu. Aralarındaki bağlantı aracılığıyla, Eragon, Glaedr'in onu kendisinininki kadar çetin bir egzersiz rejimine soktuğunu seyrediyordu. Saphira kayaları taşırken havada asılı durma, süratle koşma, dalışa geçme ve diğer akrobatik hareketlerin alıştırmalarını yapıyordu. Glaedr, onun dayanıklılığını artırmak amacıyla doğal bir taş sütunu eritmek için saatlerce ağzından ateş çıkarmasını istemişti. Başta Saphira alevleri yalnızca birkaç dakika sürdürebilmişti, ama aradan kısa bir süre geçtikten sonra ağzından çıkan yakıcı alevler yarım saat boyunca kesintisiz sürmüş, sütunu bembeyaz yapmıştı. Glaedr'in Saphira'ya öğrettiği ejderhalarla ilgili bilgileri, ejderhaların hayatlarıyla ilgili ayrıntıları ve içgüdüsel bilgilerini tamamlayan tarihi Eragon da öğreniyordu. Bunların çoğu Eragon için anlaşılmazdı ve hatta Saphira'nın bilgilerin bir kısmını,

ejderhaların birbirlerinden başka kimseyle paylaşmadıkları ırkına ait sırları kendisinden gizlediğinden şüpheleniyordu. Saphira'nın çok değer verdiği bilgi, babası Iormûngr ve annesi Vervada'nın adıydı, eski dilde Fırtına-satırı anlamına geliyordu. Iormûngr bir Süvari'ye bağlıyken, Vervada pek çok yumurta bırakan vahşi bir ejderhaydı, ama yalnızca bir tanesini Süvarilere emanet etmişti: Saphira'yi. Çöküş sırasında iki ejderha da yok olmuştu.

Bazı günler Eragon ve Saphira, Oromis ve Glaedr birlikte uçuyor, havada dövüş alıştırmaları yapıyor veya Du Weldenvarden'in içinde gizli olan harabeleri ziyaret ediyorlardı. Diğer günler her zamanki düzeni değiştiriyor, Eragon, Glaedr'e eşlik ederken Saphira, Oromis'le birlikte Tel'naeir Kayalıklarında kalıyordu.

Eragon her sabah Vanir'le dövüş yapıyor, bu da hiç istisnasız Eragon'un bir veya iki nöbet geçirmesine neden oluyordu. Durumu daha da kötüleştirmek istercesine, Elf, Eragon'u kibirli bir şekilde küçümsemeye devam ediyordu. Yüzeyde nezaket sınırlarını aşmayan imalı hakaretlerde bulunuyor, Eragon, onu ne kadar iğnelerse iğnelesin öfkesine yenilmiyordu. Eragon, ondan ve soğukkanlılığından nefret ediyordu. Sanki Vanir her hareketiyle ona hakaret ediyordu. Vanir'in arkadaşları –Eragon'un anlayabildiği kadarıyla Elflerin en genç nesliydi– onun Eragon'a karşı duyduğu örtülü hoşnutsuzluğu paylaşıyordu, ama Saphira'ya saygıda kusur etmiyorlardı.

Eragon'u peş peşe altı kez yendikten sonra Vanir kılıcını indirip, "Yine öldün, Shadeslayer. Tekrar tekrar. Devam etmek istiyor musun?" dediğinde rekabet zirveye ulaştı. Ses tonu bunun anlamsız olduğunu gösteriyordu.

"Evet," diye homurdandı Eragon. Zaten sırtı yüzünden bir nöbet geçirmişti ve ağız dalaşına girecek ruh hali içinde değildi.

Ama Vanir devam ediyordu. "Söyle bana, merak ediyorum. Bu kadar ağırken Durza'yı nasıl öldürdün? Bunu nasıl yaptığını anlayamıyorum."

"Onu hazırlıksız yakaladım," demeye kendini zorunlu hissetti Eragon.

"Beni bağışla; bir hilenin söz konusu olduğunu anlamalıydım."

Eragon dişlerini sıkma dürtüsüne karşı koydu. "Eğer ben bir Elf olsaydım ya da sen insan, benimle baş edemezdin."

"Belki," dedi Vanir. Pozisyonunu aldı, üç saniye ve iki hamlenin ardından Eragon'un kılıcını düşürdü. "Ama ben öyle düşünmüyorum. Daha iyi bir kılıç ustasına asla övünmemelisin, yoksa senin küstahlığını cezalandırabilir."

O anda Eragon bütün kontrolünü kaybetti, ta içinin derinliklerine ve sihir seline uzandı. On iki bağlayıcı sözcükten biriyle biriken enerjisini boşaltarak, "Malthinae!" diye bağırdı. Vanir'in ellerini, ayaklarını ve başka bir sihir sözcüğü söyleyememesi için ağızını zincirledi. Elfin gözleri öfkeyle yerinden fırladı.

"Sen de sihir konusunda senden daha becerikli olan birine karşı övünmemelisin."

Vanir'in koyu renk kaşları birleşti.

Hiç uyanda bulunmaksızın ya da bir fısıltı duyulmaksızın görünmez bir güç Eragon'un göğsünü yumrukladı ve onu on metre geriye savurdu. Yan tarafının üstüne düşerken nefesi kesildi. Darbe, Eragon'un sihir kontrolünü bozarak Vanir'i serbest bıraktı.

Bunu nasıl yapabildi?

Ona doğru gelen Vanir, "Cehaletin sana ihanet ediyor, insan. Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Vrael'in yerini almak için senin seçildiğini, sana onun odalarının verildiğini, Kederli Bilge'ye hizmet etme onuruna sahip olduğunu düşünmek..." Başını iki yana salladı. "Bu armağanların buna değmez birine bahsedildiğini düşünmek beni hasta ediyor. Sihrin ne olduğunu ve nasıl kullanıldığını bile bilmiyorsun."

Eragon'un öfkesi kırmızı bir dalga gibi yeniden canlandı. "Ben sana nasıl bir yanlıştım?" diye sordu. "Neden beni bu kadar küçürnsüyorsun? Galbatorix'e karşı gelecek bir Süvari olmamasını mı tercih ederdin?"

"Benim görüşlerimin hiç önemi yok."

"Katılıyorum, ama yine de duymak isterim."

"Nuala'nın Çağrılar ında yazdığı gibi, dinlemek, ancak bilinçli bir kararla sonuçlandığında ve kavrayıştan yoksun olmadığında bilgeliğe giden yoldur."

"Dilini düzelt ve bana dürüst bir cevap ver, Vanir!"

Vanir soğuk bir şekilde güldü. "Nasıl istersen, Süvari." Eragon'un yumuşak sesini duyabilmesi için iyice yaklaştı.

"Süvarilerin çöküşünden sonraki seksen yıl boyunca zafer umudumuz yoktu. Kendimizi kandırmaca ve sihir yoluyla gizleyerek hayatta kaldık, ama bu da geçici bir önlem, çünkü Galbatorix sonunda bizim üstümüze yürüyüp savunmalarımızı aşacak güce sahip olacak. Kendimizi kaderimize teslim etmemizin üstünden uzun zaman geçtikten sonra Brom ve Jeod, Saphira'nın yumurtasını kurtardı. Bir kez daha zorla tahta çıkan iğrenç kralı indirmek için bir fırsat daha doğdu. Yeni Süvari'nin Galbatorix'e dayanmak için kendisinden önce gelenlerin hepsinden, Vrael'den bile daha güçlü olması gerektiğini biliyorduk. Peki, ama sabrımız nasıl ödüllendi? Galbatorix gibi başka bir insanla? Daha da kötüsü... bir kötürümle. Saphira'nın yumurtasına dokunduğun an sonumuzu getirdin, Eragon. Senin varlığını kabul etmemizi bekleme." Vanir birinci ve ikinci parmağıyla dudaklarına dokundu, sonra Eragon'u öylece bırakarak dövüş alanından ayrıldı.

Haklı, diye düşündü Eragon. Bu işe hâlâ hiç uygun değilim. Bu Elflerin hepsi, hatta Vanir bile benden daha iyi bir Süvari olur.

Saphira aralarındaki bağı genişletti. Benim yargıma hiç güvenmiyor musun Eragon? Yumurtamın içindeyken Arya'nın beni bu Elflerin her birine –ve Varden'in çocuklarının çoğuna– gösterdiğini ve benim hepsini reddettiğimi unutuyorsun. Senin, benim ve Elflerin ırkına yardımı olacağını düşünmediğim birini Süvari olarak seçmezdim, çünkü üç ırkın kaderi de birbirine bağlı. Sen doğru zamanda, doğru yerde bulunan doğru insandın. Bunu asla unutma.

Bu doğruysa bile Durza, beni yaralamadan önceydi. Şimdi geleceğimizde karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Vazgeçmeyeceğim, ama galip geleceğimize dair umudumu yitirdim. Belki görevimiz Galbatorix'i devirmek değil, geriye kalan yumurtaların seçeceği sonraki Süvari için yolu hazırlamaktır.

Tel'naeir Kayalıklarında Oromis'i kulübesindeki masasında oturmuş, yazmayı yeni bitirdiği bir parşömenin dibine siyah mürekkeple bir manzara resmi çizerken buldu.

Eragon başıyla selam verip diz çöktü. "Efendim."

Oromis boğumlu ardıç ağacının iğnelerini boyamayı bitirene kadar on beş dakika geçti. Mürekkebini bir kenara koydu, kilden yapılma kâsedeki suyla fırçasını temizledi, sonra Eragon'a baktı. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Vanir dövüşü yanda bıraktı ve ben de ne yapacağımı bilemedim."

"Vanir neden dövüşü yarım bıraktı, Eragon-vodhr?"

Eragon durumu anlatıp sözlerini tamamlarken Oromis ellerini kucığında birleştirdi: "Kontrolümü kaybetmemeliydim, ama ettim ve bu yüzden daha da aptal göründüm. Sizi düş kırıklığına uğrattım, efendim."

"Öyle," diye doğruladı Oromis. "Vanir, seni kışkırtmış olabilir, ama bu ona aynı şekilde karşılık vermen için geçerli bir neden değil. Duygularını daha iyi kontrol etmelisin, Eragon. Savaş sırasında öfkenin muhakemeni sarsmasına izin verirsen bunu hayatla ödeyebilirsin. Ayrıca, böyle çocuksu gösteriler sana karşı olan Elfleri doğrulamaktan başka bir işe yaramaz. Bizim hilelerimiz gizlidir ve böyle hatalara çok az yer bırakır."

"Özür dilerim, efendim. Bir daha olmayacak."

Oromis normalde Rimgar'ı yaptıkları saat gelene kadar sandalyesinde beklemekten memnun görüldüğü için Eragon bu fırsatı değerlendirmek istedi. "Vanir konuşmadan nasıl büyü yapabildi?"

"Yaptı mı? Belki başka bir Elf, ona yardım etmiştir."

Eragon başını iki yana salladı. "Ellesmera'daki ilk günlerimde de Islanzadi'nin ellerini şaklatarak çiçeklerin dökülmesini sağladığını görmüştüm. Ve Vanir sihrin nasıl işlediğini anlamadığımı söyledi. Ne demek istedi?"

"Tekrar ediyorum," dedi Oromis. "Henüz hazır olmadığın bilgiyi almaya çalışıyorsun. Ama şartlar yüzünden bunu senden esirgeyemem. Yalnız şu kadarını bil: sorduğun şey, sihrin bütün yönlerini öğrenene kadar Süvarilere –ve bizim büyücülerimize– öğretilmez, çünkü bu sihrin ve antik dilin gerçek doğasının simidir. Bunu bilenler büyük bir güce sahip olabilir, evet, ama korkunç bir riskle." Bir an için durdu. "Antik dil sihri nasıl yaptır, Eragon-vodhr?"

"Antik dilin sözleri bedeninde depolanan enerjiyi serbest bırakır, böylece büyüü harekete geçirir."

"Ah. O halde bazı seslerin, havadaki bazı titreşimlerin bir şekilde bu enerjiyi dürttüğünü mü söylüyorsun? Bunu her yaratık veya her şey yapabilir gibi görünüyor."

"Evet, efendim."

"Bu sana da saçma gelmiyor mu?"

Şaşırın Eragon, "Saçma görünmesi önemli değil, efendim; yalnızca öyle. Aym gökte küçülmesini ve büyümesini ya da mevsimlerin dönüşünü veya kuşların kışın güneye uçmasını da saçma bulabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette hayır. Ama yalnızca ses böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Sesin belirli şekilde inip çıkışı bizim enerjiyi harekete geçirmemizi sağlayan tepkileri başlatabilir mi?"

"Ama başlatıyor."

"Sesin sihir üstünde hiçbir etkisi yok. Bir sözcüğü ya da ifadeyi bu dilde söylemek değildir önemli olan, bu dilde düşünmektir." Bileğinin bir hareketiyle avucunda altın rengi bir alev belirip kayboldu. "Ancak, gereksinim ölümcül değilse, dağınık düşüncelerin büyüü bozmasına engel olmak için büyü sözlerini söylüyoruz, çünkü bu en deneyimli büyücüler için bile bir tehlikedir."

Duydukları Eragon'u sersemletmişti. Kösthamerna Gölü'ndeki şelalenin altında neredeyse boğulmak üzere olduğu ve etrafını çevreleyen su yüzünden sihir yapamadığı zamanı hatırladı. Bunu o zaman bilseydim kendimi koruyabilirdim, diye düşündü. "Efendim," dedi. "Eğer sihri ses yapmıyorsa, düşünce nasıl yapıyor?"

Oromis bu kez gülümsedi. "Gerçekten nasıl yapıyor? Sihrin kaynağının biz olmadığımızı açıklamalıyım. Sihir kendi başına var olabilir, her türlü büyüden bağımsız olarak, Arough yakınlarındaki bataklıklarda görülen ışıklar, Beor Dağları'ndaki Mani'nin Mağarası'ndaki rüya kuyusu ve Eoam'daki yüzen kristal gibi. Bunun gibi vahşi sihirler tehlikeli, önceden kestirilemez ve genellikle bizim yaptıklarımızdan daha güçlüdür.

"Çağlar önce bütün sihirler böyleydi. Kullanmak için sihri zihninde hissetme yeteneğinden –ki buna bütün büyücülerin sahip olması gerekir– sihri kullanma arzusu ve gücünden fazlası gerekmezdi. Antik dilin yapısı olmadan büyücüler yeteneklerini idare edemezlerdi. Sonuç olarak araziye pek çok uğursuzluk yayıp binlercesini öldürdüler. Zaman içinde niyetlerini dille ifade etmenin düşüncelerini düzenlemeye ve bedeli ağır hatalardan kaçınmaya yardımcı olduğunu anladılar. Ama kusursuz bir yöntem değildi bu. Sonunda çok korkunç bir hata oldu ve neredeyse dünyadaki herkesi yok etti. Olayı o çağdan kalan elyazması parçalarından öğreniyoruz, ama ölümcül büyüü kimin ya da neyin yaptığı bizden gizleniyor. Elyazması kitaplar daha sonra Gri Halk denen bir ırkm –Elf değillerdi, çünkü biz o zamanlar gençtik– kaynaklarını birleştirerek o zamana kadarki en büyük büyüü yaptığını söylüyor. Gri Halk hep birlikte sihrin doğasını değiştirdiler. Dillerinin, antik dilin büyüünün yaptığı şeyi kontrol edebilmesini sağladılar... böylelikle sihri sınırladılar. Bu yüzden eğer kapıyı yak derken tesadüfen bana bakar ve beni düşünürsen bile sihir yine de kapıyı yakar, beni değil. Ayrıca antik dile iki eşsiz özellik verdiler, onu konuşanların yalan söylemesini önleme ve şeylerin gerçek doğasını tarif etme yeteneği. Bunu nasıl yaptıkları bir gizem olarak kalıyor.

"Kitaplar, işlerini tamamladıktan sonra Gri Halk'a ne olduğu konusunda farklı şeyler söylüyorlar, ama öyle görünüyor ki büyü onların güçlerini tüketmiş ve onları kendilerinin bir gölgesi haline getirmiş. Taşlar kırılıp toza dönüşene kadar kendi şehirlerinde yaşamayı seçerek solup gitmişler veya genç ırklar arasından eş seçip karardığa karışmışlar."

"O halde antik dil olmadan sihir yapmak mümkün?"

"Saphira'nın ağzından nasıl ateş çıkardığını sanıyorsun? Ve senin anlattıklarına göre Brom'un mezarını elmasa çevirdiğinde ve Farthen Dûr'daki çocuğu kutsadığında hiç sözcük kullanmadı. Ejderhaların zihinleri bizimkilerden farklıdır, sihirden korunmaları yoktur. Ateşleri dışında sihri bilinçli olarak kullanamazlar, ama bu yetenekleri varsa güçlerinin bir eşi yoktur... Sıkmülü görünüyorsun, Eragon. Neden?"

Eragon ellerine baktı. "Bu benim için ne anlama geliyor, efendim?"

"Antik dili çalışmaya devam edeceğin anlamına geliyor, çünkü onunla aksi halde çok karmaşık veya tehlikeli olabilecek şeyleri başarabilirsin. Yani eğer yakalanır ve ağzın bağlanırsa Vanir'in

yaptığı gibi kendini kurtarmak için sihir yapabileceğın anlamına geliyor. Eğer yakalanır ve uyuşturulur da antik diü hatırlayamazsan, evet, sihir yapabileceğın anlamına geliyor, ama yalnızca en ciddi durumlarda. Ve yine antik dilde bir ismi olmayan bir şey için sihir yapabileceğın anlamına geliyor." Durakladı. "Ama bu güçleri kullanmak için duyacağm isteğe dikkat et. Aramızda en bilgili olanlar bile ölüm ya da daha kötüsünden korktukları için bunları dikkatsizce kullanmaktan korkarız."

Ertesi sabah ve ondan sonraki sabah, Ellesmera'da kaldığı sürece Eragon, Vanir'le dövüşmeye devam etti, ama Elf ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin bir daha kendini kaybetmedi.

Hem Eragon enerjisini bu rekabetle harcamak istemiyordu. Sırtı daha sıklıkla acımaya başlamıştı ve onu dayanıklılığının şuurlarına zorluyordu. Sakat bırakan nöbetler onu hassaslaştırmıştı; daha önce ona herhangi bir sıkıntı vermeyen hareketler artık yerde debelenmesine neden oluyordu. Daha zorlayıcı pozlara geçtikçe Rimgar bile nöbetlerin tetiğini çeker olmuştu. Günde üç ya da dört nöbet geçirmesi nadir görülen bir şey değildi.

Eragon'un yüzü süzölmüşü. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu, gücünü korumaya çalışırken hareketleri yavaş ve ağırdı. Açıkça düşünmesi ya da Oromis'in derslerine dikkatini vermesi zorlaşmıştı ve hafızasında açıklayamadığı boşluklar oluşmaya başlamıştı. Boş zamanlarında Orık'in bulmaca yüzüğünü alıyor, kendi durumunu düşünmek yerine dikkatini iç içe geçmiş yüzüklere çevirmeyi tercih ediyordu. Saphira yanında olduğu zaman sırtına binmesi için ısrar ediyor, Eragon'un rahat olması ve fazla çaba sarf etmek zorunda kalmaması için eMnden geleni yapıyordu.

Bir akşam Eragon, onun sırtına tutunurken, acıma bir isim buldum, dedi.

Neymiş?

Silici. Çünkü acı çekerken başka her şey siliniyor. Ne bir duygu kalıyor, ne de düşünce. Yalnızca acıdan kaçma dürtüsü var. Silici yeterince güçlüyken bizi biz yapan her şeyi siliyor, ta ki bizi hayvandan daha basit yaratıklar yapana kadar, tek bir arzusu ve amacı olan yaratıklar: kaçmak.

İyi bir isim bulmuşsun o halde.

Dağıtıyorum, Saphira, çok fazla tarla süren yaşlı bir at gibiyim. Beni zihninle tut, yoksa sürüklenip giderek lam olduğumu unutacağım.

Ben seni asla bırakmam.

Kısa süre sonra Eragon, Vanir'le dövüşürken ve iki kez de Rimgar yaparken toplam üç kez acının pençesine düştü. Acı geçince sıkılı top halinden gevşerken Oromis, "Tekrar, Eragon. Dengeni mükemmelleştirmelisin," dedi.

Eragon başını iki yana sallayıp alçak sesle homurdandı. "Hayır." Titremelerini gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne?"

"Hayır."

"Ayağa kalk, Eragon ve yeniden dene."

"Hayır! O duruşu kendin yap; ben yapmayacağım."

Oromis, Eragon'un yanına çömelip elini serin yanağına koydu. Eragon'a öyle yumuşak bir şekilde baktı ki, Eragon, Elfın kendisi için duyduğu şefkatin derinliklerini ve eğer mümkün olsaydı Oromis'in

kendisinin acısını üstlenebileceğini anladı. "Umudunu yitirme," dedi Oromis. "Asla." İçinden akan güç Eragon'a geçmiş gibi oldu. "Biz Süvari'yiz. Işık ve karanlık arasında duruyoruz ve ikisi arasındaki dengeyi sağlıyoruz. Cehalet, korku, nefret: bunlar bizim düşmanlarımız. Bunları bütün gücünle reddet, Eragon, yoksa kesinlikle başarısız oluruz." Ayağa kalkıp bir elini Eragon'a uzattı. "Şimdi ayağa kalk, Shadeslayer ve etinin içgüdülerini fethettiğini kanıtla!"

Eragon derin bir nefes alıp bir koluyla kendini yukan iterken yüzünü acıyla buruşturdu. Ayaklarının üstünde kalktı, bir an durakladıktan sonra iyice doğrulup Oromis'in gözlerinin içine baktı.

Elf onaylayarak başını salladı.

Eragon, Rimgar'ı bitirip derede yıkanmaya gidene kadar sessiz kaldı. Sonra, "Efendim," dedi.

"Evet, Eragon?"

"Neden bu işkenceye katlanmak zorundayım? Bana ihtiyaç duyduğum becerileri vermek, bedenimi ağaçları ve bitkileri yaptığınız gibi şekillendirmek için sihir yapabilirsiniz."

"Yapabilirim, ama eğer bunu yaparsam sen sahip olduğun bedeni nasıl elde ettiğini, kendi yeteneklerini ve onları nasıl devam ettireceğini anlayamazsın. Senin yürüdüğün yolun kestirmesi yok, Eragon."

Kendini akıntının içine bırakırken soğuk su Eragon'un vücudunu kapladı. başını suyun altına sokup sürüklenmemek için bir kayaya tutundu, dere yatağına boylu boyunca uzandı. Kendini suda uçan bir ok gibi hissediyordu.

Narda

Roran bir dizinin üstüne eğilip yeni sakalını kaşırken Narda'ya baktı.

Küçük kasaba karanlık ve derli topluydu, sahil boyunca bir yarığa sokuşturulmuş çavdar ekmeği kabuğuna benziyordu. İlerideki şarap kırmızısı deniz batan güneşin son ışınlarıyla parlıyordu. Su onu büyülemişti; alışık olduğu manzaradan kesinlikle farklıydı.

Başardık.

Yüksek burundan ayrılan Roran geçici çadıra yürüdü, tuzlu havadan derin nefesler çekti içine. Buldukları yeri İmparator'a söyleyebilecek herkesten kaçmak için Spine'in eteklerinde kamp kurmuşlardı.

Roran ağaçların altına toplanmış köylüler arasında yürürken durumlarını keder ve öfkeyle inceledi. Palancar Vadisi'nden beri yaptıkları yürüyüş insanları hasta etmiş, yıpratmış ve yorgunluktan tüketmişti; yüzleri yetersiz yiyecek yüzünden siskalaşmış, giysileri yıpranmıştı. Dondurucu kış gecelerinde soğuk ısırmasından korunmak için hemen herkes ellerine bezler sarmıştı. Haftalarca ağır yük taşımak, bir zamanlar gururlu olan omuzları eğmişti. En kötü görüntü de çocuklarındı: zayıf ve doğal olmayan şekilde sessizlerdi.

Daha iyisini hak ediyorlar, diye düşündü Roran. Beni korumasaydılar şimdi Ra'zac'ın pençesinde olurum.

Omza bir dokunuş ya da rahatlatıcı bir sözcükten fazlasını beklemeyen çok sayıda insan Roran'a yaklaşıyordu. Kimileri ona yiyecek veriyor, o reddediyor, ısrar ettiklerinde de başkasına veriyordu. Mesafeli duranlarsa yuvarlak, soluk renkli gözlerle seyrediyorlardı. Kendisi hakkında ne söylediklerini biliyordu: deli olduğunu, ruhların onu ele geçirdiğini, Ra'zac'ın bile savaşta onu yenemeyeceğini söylüyorlardı.

Spine'ı geçmek Roran'ın beklediğinden daha zor olmuştu. Ormandaki tek yol av hayvanlarının patikasıydı ve onlar da bir grup için çok dar, dik ve kıvrımlıydı. Sonuç olarak köylüler çoğunlukla ağaçları ve çalıları budayarak kendilerine yol açmışlardı. Bu herkesin sinir olduğu özen gerektiren bir işti ve bunun nedeni kısmen İmparator'un onların izlediği yolu takip etmesini kolaylaştırıyor oluşuydu. Durumun tek avantajı bu alıştırmaların Roran'ın yaralı omzunu önceki seviyesine geri getirmesiydi, ama yine de kolunu bazı açılarda kaldırmada zorluk çekiyordu.

Diğer zorluklar da etkisini gösteriyordu. Aniden çıkan bir fırtına onları orman üst sınırının yukarısındaki çıplak geçitte kıştırmıştı. Karda üç kişi ölmüştü: hepsi de çok yaşlı olan Hida, Brenna ve Nesbit. O gece Roran ilk kez kendisini takip ettikleri için bütün köyün öleceğini düşünmüştü. Kısa süre sonra bir çocuk düşerek kolunu kırmış, Southwell buzul akıntısında boğulmuştu. Kurtlar ve ayılar, Palancar Vadisi'nden ve Galbatorix'in nefretlik askerlerinden uzaklaştıktan sonra yakmaya cesaret ettikleri nöbet ateşlerine aldırılmayarak düzerdi aralarla çiftlik hayvanlarını avlıyorlardı. Açlık, amansız bir parazit gibi onları rahat bırakmıyor, karınlarını kemiriyor, güçlerini tüketiyor ve devam etme isteklerini köreltiyordu.

Ama kıtlığa, savaşa ve salgın hastalıklara rağmen atalarını Palancar Vadisi'nde tutan azim ve metaneti sergileyerek hayatta kaldılar. Carvahall halkının bir karara varması bir buçuk asır sürebilirdi, ama bir kez verdikten sonra hiçbir şey onları yollarından çeviremezdi.

Şimdi Narda'yı gördükten sonra bir umut ve başarı hissi kampa nüfuz etmişti. Kimse şimdi ne olacağını bilmiyordu, ama bu kadar uzağa gelmiş olmaları gerçeği onlara güven kazandırmıştı.

İmparatorluktan ayrılana kadar güvende olmayacağız, diye düşündü Roran. Ve yakalanmamamızı sağlamak bana bağlı. Bardaki herkesten ben sorumluyum.. Bu, yürekte benimsediği bir sorumluluktu, çünkü hem köylüleri Galbatorix'ten korumasını, hem de Katrina'yı kurtarma hedefinin peşine düşmesini sağlıyordu. Yakalandığından beri çok zaman geçti. Hâlâ nasıl hayatta olabilir? Ürperip bu düşünceleri aklından çıkardı. Eğer kendine Katrina'nın kaderini düşünme izni verirse asıl delilik onu o zaman bekliyor olurdu.

Roran, Horst, Baldor, Loring'in üç oğlu ve Gertrude, Narda'ya doğru yola çıktı. Yola çıkana kadar gizlenmeye dikkat ederek dağ eteklerinden kasabanın anayoluna indiler. Alçak arazide hava Roran'a daha ağırmış gibi geliyordu; sanki suyun altında nefes almaya çalışıyormuş gibiydi.

Narda'nın kapısına yaklaşırken Roran çekicinin sapını kavradı. Girişte iki asker bekliyordu. Roran'ın grubunu sert gözlerle inceledikten sonra, yıpranmış elbiselerine ve baltalarına bakıp girişi kapadılar.

"Nerden geliyorsunuz?" diye sordu sağ taraftaki adam. Yirmi beşinden daha fazla olamazdı, ama saçları şimdiden bembeyazdı.

Horst göğsünü kabartarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Teirm civarından, eğer sizi memnun edecekse."

"Buraya neden geldiniz?"

"Ticaret için. Her zamanki tacirler yerine doğrudan Narda'dan alışveriş yapmak isteyen dükkân sahipleri bizi gönderdi."

"Öyle mi? Ne malıymış bunlar?"

Horst kekeleyince Gertrude, "Benim işim şifalı ot ve ilaç almak. Burdan aldığım bitkiler ya çok eski ya da küflü ve bozulmuş oluyor. Taze ürüne ihtiyacım var," dedi.

"Kardeşim ve ben ayakkabı tamircileriyle pazarlık edeceğiz. Kuzey tarzında yapılan ayakkabılar Dras-Leona ve Urû'baen'de çok moda." Yüzünü buruşturdu. "En azından biz yola çıktığımızda öyleydi."

Horst yenilenmiş bir kendine güvenle başını salladı. "Evet. Ben de ustam için demir işi almaya geldim."

"Diyorsun. Peki ya şu? Onun işi ne?" diye sordu asker, baltasıyla Roran'ı işaret ederek.

"Çömlekçilik," dedi Roran.

"Çömlekçilik mi?"

"Çömlekçilik."

"Peki, çekiç neden?"

"Bir şişe ya da kavanozun üstündeki sırrın nasıl kınıldığını sanıyorsun? Kendi kendine olmuyor herhalde. Bununla vurman gerekir." Roran, beyaz saçlı adamın inanmaz bakışlarına boş bir ifadeyle

karşılık vererek adamı kendisine meydan okumaya davet etti.

Asker homurdanarak tekrar onlara baktı. "Bana hiç tüccar gibi görünmüyorsunuz. Daha çok açlıktan Ölen sokak kedilerine benziyorsunuz."

"Yolda zorluk yaşadık," dedi Gertrude.

"Buna inanırım. Teirm'den geliyorsanız atlarınız nerde?"

"Kampımızda bıraktık," dedi Hamund. Köylülerin gerçekte gizlendiği yerin aksi yönündeki güneği işaret etti.

"Kasabada kalacak paranız da yoktur, ha?" Asker küçümseyen bir kahkahayla baltasını kaldırıp arkadaşına da aynısını yapmasını işaret etti. "Tamam, geçebilirsiniz, ama sakın bir sorun çıkarmayın, yoksa başınız derde girer."

Kapıdan geçtikten sonra Horst, Roran'ı bir kenara çekip kulağına kükredi. "Bu çok aptalcaydı, böyle gülünç bir şey uydurmak. Çömleğin sırrını kırmakmış! Dövüş mü istiyorsun? Biz..." Gertrude kolunu çekiştirince durdu.

"Bakın," dedi şifacı.

Girişin solunda iki metre genişliğinde bir mesaj panosu duruyordu. Altındaki parşömenleri korumak için tepesinde ince bir padavra çatı vardı. Panonun yansı resmi duyurulara ve ilanlara ayrılmıştı. Diğer yansında çeşitli suçluların resimleri asılıydı. Aralarındaki en önemlisi Roran'ın sakalsız çizimiydi.

Roran irkilerek yakınlarda yüzünü resimdekiyle karşılaştıracak kimse olup olmadığını görmek için etrafına bakındı, sonra dikkatini postere verdi. İmparator'un kendilerini takip etmesini beklemişti, ama bunun kamuyla karşılaşmak yine de bir şok yaratmıştı. Galbatorix bizi yakalamak için muazzam miktarda kaynak harcaması yapıyor olmalı. Onlar Spine'dayken dışarıda bir dünyanın olduğunu unutmak kolaydı. Bahse girerim İmparatorluk'un her yerinde posterlerim asılıdır. Tıraş olmayı bıraktığına ve Narda'da sahte isim kullanmayı düşündüklerine memnun olarak sırıttı.

Posterin altında bir ödül vardı. Garrow, Roran ve Eragon'a okumayı öğretmemişti, ama rakamları öğretip şöyle demişti: "Ne kadar şeye sahip olduğunuzu, değerini ve bir şey için ne kadar ödediğinizi bilmeniz gerekir, böylece ikiyüzlü bir üçkâğıtçı tarafından dolandırılmazsınız." Roran, İmparator'un kendisi için on bin kuron teklif ettiğini görebiliyordu. Bu birkaç on yıl boyunca refah içinde yaşamaya yetecek bir paraydı. Ödülün büyüklüğü kendini önemli hissetmesine neden olmuştu.

Sonra bakışları sıradaki postere gitti.

Eragon'du.

Roran bir yumruk yemiş gibi oldu, birkaç saniye nefes almayı unuttu.

Yaşıyor!

İlk rahatlama hissi geçtikten sonra, Eragon'un, Garrow'un ölümündeki ve çiftliklerinin tahribatındaki rolü yüzünden duyduğu öfke geri geldi. İmparator'un neden Eragon'un peşinde olduğunu öğrenmek için de delice bir arzu duyuyordu. O mavi taş ve Ra'zac'ın Carvahall'e yaptığı ilk ziyaretle ilgili bir şey olmalıydı. Roran, kendisinin ve Carvahall'in ne tür şeytani dalaverelerle karşı karşıya olduğunu bir kez daha merak etti.

Eragon'un posterinde ödül yerine iki satır yazı vardı. "Hangi suçla suçlamıyor?" diye sordu Gertrude'a.

Gözlerini kısarak panoya bakan Gertrude'un gözlerinin etrafı kıvrıştı. "İhanet. İkiniz de Galbatorix'in Eragon'u yakalayana kontluk bahşedeceğini söylüyor, ama onu yakalamak isteyenler dikkatli olmalıymış, çünkü Eragon son derece tehlikeliymiş."

Roran şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Eragon mu? Roran kendisinin son birkaç haftada nasıl değiştiğini düşünene kadar bu inanılmaz göründü. Damarlarımızda aynı kan dolaşıyor. Kim bilir, belki Eragon gittiğinden beri benim kadar ya da daha fazlasını başarmıştır.

Baldor alçak sesle, "Galbatorix'in adamlarını öldürmek ve Ra'zac'a karşı gelmek sana on bin kuron kazandırıyorsa kontluğun karşılığı nedir acaba?" dedi.

"Kralın kendisini becermek," dedi Larne.

"Bu kadar yeter," dedi Horst. "Dilini kontrol etsen iyi olur, Baldor, yoksa kendimizi demir parmaklıkların ardında buluruz. Ve Roran ilgiyi üstüne çekme. Böyle bir ödülle insanlar sana benzeyen bütün yabancıları izliyor olurlar." Ellerini saçlarının arasından geçirerek kemerini çekiştirdi. "Tamam. Hepimizin yapacak işleri var. Öğle vakti buraya gelip durumunuzu rapor edin."

Bunun üzerine grup üçe ayrıldı. Darmmen, Larne ve Hamund köylüler için yiyecek almaya gitti. Gertrude –muhafıza söylediği gibi– şifalı ot, merhem ve tentür stoklarını yenilemeye gitti. Roran, Horst ve Baldor limana yöneldiler. Köylüleri Surda'ya ya da en azından Teirm'e götürecek bir gemi bulma umundaydılar.

Sahili kaplayan yıpranmış tahta yola vardıklarında Roran durup, alçak bulutlar yüzünden gri ve değişken rüzgâr yüzünden beyaz köpüklerle dolu olan okyanusa baktı. Ufkun bu kadar mükemmel şekilde düz olabileceğini hiç hayal etmemişti. Ayaklarının altındaki sütunlara çarpan suyun boş gümlenmesi yüzünden dev bir davulun üstünde duruyormuş gibi hissediyordu. Balık kokusu –taze, iç organları çıkmış ve çürümekte olan– başka her kokuyu bastırıyordu.

Aynı şekilde büyülenmiş olan Horst, Roran'dan Baldor'a dönerek, "Ne manzara ama," dedi.

"Evet," diye onayladı Roran.

"İnsan kendini çok küçük hissediyor, değil mi?"

"Evet," dedi Baldor.

Horst başıyla onayladı. "Okyanusu ilk gördüğümde benim üzerimde de aynı etkiyi yaptığını haürlüyorum."

"Ne zamandı bu?" diye sordu Roran. Koyun tepesinde daireler çizen martı sürüsüne ek olarak iskelede tünemiş garip bir kuş türü fark etti. Hayvanın kibirli yaşlı bir adam gibi durmadan göğsünü dürttüğü çizgili gagasıyla çirkin bir gövdesi, beyaz başı ve boynu, siyah göğsü vardı. Kuşlardan biri gagasını kaldırıp altındaki derimsi keseyi ortaya çıkardı.

"Benden önceki demirci Bartram ben on beş yaşımıdayken öldü, çıraklığımın bitişinden bir yıl önce. Başka bir adamın işini bitirecek yeni bir demirci bulmam gerekti, bu yüzden Kuzey Denizi boyunca inşa edilen Ceunon'a gittim. Orda rezil yaşlı bir adam olan Kelton'la tanıştım, ama yaptığı işte iyiydi. Beni eğitmeyi kabul etti." Horst bir kakhaha attı. "Biz işimizi bitirene kadar ona teşekkür mü edeyim lanet mi okuyayım bilemedim."

"Teşekkür etmelisin, sanırım," dedi Baldor. "Yoksa annemle hiç evlenemezdin."

Roran suyun kıyısını incelerken kaşlarını çatı. "Fazla gemi yok," diye gözlemini belirtti. İki gemi limanın güney kıyısına yanaşmıştı, üçüncüsü karşı kıyıda. Arasında ise balıkçı tekneleri ve küçük sandallardan başka bir şey yoktu. Güneydeki çiftten birinin direği kırık. Roran'ın gemiler konusunda hiç tecrübesi yoktu, ama gemilerin hiçbiri yaklaşık üç yüz yolcu taşıyacak kadar büyük görünmüyordu.

Bir gemiden diğerine giden Roran, Horst ve Baldor kısa sürede gemilerin hepsinin meşgul olduğunu öğrendi. Direği kırık olan geminin onarımı bir ay ya da daha fazla sürecekti. Yanındaki gemi, Waverunner, deri yelkenlerle donatılmıştı ve Seithr bitkisinin yetiştiği kuzeydeki tehlikeli adalara gitme girişiminde bulunacaktı. Son gemi olan Albatross uzaktaki Feinster'dan yeni gelmişti ve yün kargosuyla yeniden yola çıkmadan önce dikiş yerlerinin kalafatlanmasını bekliyordu.

Bir liman işçisi, Horst'un sorusu üzerine güldü. "Hem çok geç, hem de çok erken geldiniz. Bahar gemilerinin çoğu iki, üç hafta önce gelip gitti. Bir ay sonra kuzeybatı gemileri yelken açmaya başlayacak. Fok ve mors balığı avcılan geri dönecek. Sonra Teirm'den ve İmparatorluk'un diğer yerlerinden çeşitli gemiler deri, et ve yağ almaya gelecekler. O zaman ambarı boş olan bir kaptan bulma şansınız olabilir. Bu arada bundan daha fazla trafik olmaz."

Roran umutsuzca sordu. "Burdan Teirm'e mal götürmenin bir yolu yok mu? Hızlı ya da rahat olması gerekmiyor."

"Şey," dedi adam, bir kutuyu omuzlarına kaldırarak. "Hızlı olması gerekmiyorsa ve yalnızca Teirm'e gidiyorsanız surdaki Clovis'le konuşabilirsiniz." İki rıhtım arasında yüzen ve teknelerin konabildiği bir dizi sundurmayı işaret etti. "Onun birkaç mavnası var." Sonra kaşlarını çatı. "Ne tür bir mal taşıyacaksınız? Koyunlar çoktan kırıldı, ekinler de henüz gelmedi."

"Şu bu," dedi Horst. Adama bir metelik fırlattı.

Adam göz kırparak meteliği cebine attı, dirseğiyle Horst'u dürttü. "Haklısınız, efendim. Şu bu. Bir numarayı gördüm mü tanıdım. Ama yaşlı Ulric'ten korkmanıza gerek yok; aramızda kalacak. Görüşürüz o halde, efendim." Islık çalarak yürüyüp gitti.

Sonradan öğrendiklerine göre Clovis limanda değildi. Talimatları aldıktan sonra Narda'nın yansını geçip evine yürümeleri yarım saatlerini aldı. Clovis'i kapısının önündeki yol boyunca yaban süseni dikerken buldular; mevsime rağmen gerçekten mavnalarla ilgilendiklerine onu ikna ettiler; hep birlikte sundurmalara döndüler. Clovis kilidi açıp birbirinin aynı üç mavnayı ortaya çıkardı: Merrybell, Edeline ve Red Boar.

Her mavna yirmi iki metre uzunluğunda, altı metre genişliğinde ve pas kırmızısı rengindeydi. Muşambayla örtülebilen açık ambarlar, ortada kare biçiminde tek bir yelken için direği, arka tarafta –ya da Clovis'in ifadesiyle kışta– güverte üstü kamaralar vardı.

"Dip altı derinlikleri kıyı salapuryalarından daha derindir," diye açıkladı Clovis. "Bu yüzden sert sularda alabora olmalarından korkmayın, ama azgın sulardan kaçınsanız iyi edersiniz. Bu mavnalar açık denizler için yapılmadı. Kıyının görüldüğü yerlerde kalmaları gerekir. Ve bu onları yola çıkarmak için çok kötü bir zaman. Bir ay boyunca her öğleden sonra fırtınadan başka bir şey görmedik."

"Üçü için de mürettebatınız var mı?" diye sordu Roran.

"Şey, işte bu bir sorun... İşe aldığım adamların çoğu haftalar önce fok balığı avlamak için gittiler. Onlara ancak hasattan sonra ihtiyacını olacağı için yılın geri kalanında istedikleri gibi gelip giderler... Eminim siz beyler durumumu anlayışla karşılırsınız." Clovis gülümsemeye çalıştı, sonra kime hitap etmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi üçüne baktı.

Roran Edeline boyunca yürüyüp hasarını inceledi. Mavna eski görünüyordu, ama ahşabı sağlam, boyası yeniydi. "Ekibinizdeki adamların yerine başkalarını koyarsak üçüyle birlikte Teirm'e gitmek ne kadar tutar?"

"Bu duruma bağlı," dedi Clovis. "Denizciler günde yirmi metelik kazanıyorlar, artı yiyebildikleri kadar yemek yiyor ve yanında bir dirhem viski içiyorlar. Sizin adamlarınızın ne kazanacağı sizi ilgilendirir. Onları kendi bordroma almam. Normalde her mavna için muhafız tutanz, ama onlar..."

"Evet, onlar da şu anda avdalar," dedi Roran. "Muhafızlan da biz sağlarız."

Yutkunurken Clovis'in bronzlaşmış boğazındaki yumru inip kalktı. "Bu çok mantıklı olur... Mürettebatın ücretinin yanında ben iki yüz kuron alırım, artı adamlarınızın neden olacağı her türlü hasarın telafisi, artı –hem mavnaların sahibi, hem de kaptan olarak– kargonun satışından elde edilecek toplam paranın yüzde on ikisini isterim."

"Bizim yolculuğumuzda kâr edilmeyecek."

Clovis'in cesaretini en fazla kıran bu oldu. Çenesindeki gamzeyi sol elinin başparmağıyla kaşdı, düşündü, sonunda, "Eğer durum buysa yolculuğun tamamlanmasında dört yüz kuron daha alınm. Acaba ne taşıyacağınızı sorabilir miyim?"

Onu korkuttuk, diye düşündü Roran. "Çiftlik hayvanı."

"Koyun, sığır, at, keçi, öküz... hangisi?"

"Sürümüz çeşitli hayvanlan kapsıyor."

"Onları neden Teirm'e götürmek istiyorsunuz?"

"Kendimize ait nedenlerimiz var." Clovis'in şaşkınlığı Roran'ı neredeyse güldürüyordu. "Onları Teirm'den ileri götürmeyi düşünür müydünüz?"

"Hayır! Sınırım Teirm. Sonraki sulan bilmiyorum, karımdan ve kızımdan o kadar uzaklaşmayı istemem de."

"Ne zaman hazır olabilirsiniz?"

Clovis tereddüt etti, iki küçük adım attı. "Belki beş ya da altı gün içinde. Hayır... hayır, bir hafta yapsanız daha iyi olur; kalkıştan önce ilgilenmem gereken işler var."

"Yarıdan sonraki gün hareket etmek için on kuron daha fazla öderiz."

"Ben..."

"On iki kuron."

"Yarıdan sonra tamamdır," diye söz verdi Clovis. "O zamana kadar öyle ya da böyle hazır olurum."

Elini mavnanın küpeştesinde dolaştıran Roran, Clovis'e bakmaksızın başını salladı. "Arkadaşlarımla konuşmak için bir dakikanızı isteyebilir miyim?"

"Nasıl isterseniz, efendim. Siz işinizi bitirene kadar ben limanda dolaşırım." Aceleyle kapıya gitti. Tam sundurmadan çıkarken sordu. "Affedersiniz, ama adınız neydi? Sanırım isminizi kaçırmışım, hafızam korkunçtur."

"Stronghammer. Adım Stronghammer."

"Ah, elbette. Güzel bir isim."

Kapı kapanınca Horst ve Baldor, Roran'a yaklaştı. "Bu parayı ödemeyi başaramayız."

"Ödeyememeyi başaramayız," diye karşılık verdi Roran. "Mavnaları satın alacak altınımız yok, herkesin hayatı buna bağlıken onları nasıl kullanacağımı öğrenmek de istemiyorum. Mürettebat kiralamak daha hızlı ve güvenli olur."

"Yine de çok pahalı."

Roran parmaklarıyla küpeştede tempo tuttu. "Clovis'in iki yüz kuronluk ilk ücretini ödeyebiliriz. Ama Teirm'e vardktan sonra ya yolculuk sırasında öğrendiğimiz becerilerle mavnaları çalmayı ya da Clovis'i ve adamlarını etkisiz hale getirip başka yollarla kaçmayı öneriyorum. Bu şekilde, dört yüz kuronluk ilave ücreti ve denizcilerin paralarını ödememiş oluruz."

"Dürüst bir adamı kandırmak hoşuma gitmiyor," dedi Horst. "Yapıma aykırı."

"Benim de hoşuma gitmiyor, ama başka alternatif düşünebiliyor musun?"

"Herkesi mavnaya nasıl bindireceğiz?"

"Sahilden bir fersah kadar aşağıda, Narda'dan görülmeyecek bir yerde Clovis'le buluşmalarını sağlayacağız."

Horst içini çekti. "Pekâlâ, yapalım, ama ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Clovis'i çağır, anlaşmayı bitirelim."

O akşam köylüler Narda'da olanları öğrenmek için küçük bir ateşin başında toplandılar. Yere çömelen Roran, Gertrade'un ve üç kardeşin hikâyelerini dinlerken kömürlere bakıyordu. Roran ve Eragon'un posterleriyle ilgili haberler dinleyiciler arasında huzursuz mırıldanmalara yol açtı.

Darmmen sözlerini bitirdiğinde, Horst, onun yerini aldı, kısa, çabuk cümlelerle Narda'da uygun gemilerin olmadığını, bir liman işçisinin Clovis'i tavsiye ettiğini ve sonra yapıları anlaşmayı anlattı. Ama Horst mavna sözcüğünden bahseder etmez köylülerin kızgınlık ve tedirginlik çığlıkları sesini bastırdı.

Grubun önüne doğru çıkan Loring sessizlik için kollarını kaldırdı. "Mavna mı?" dedi ayakkabı tamircisi. "Mavna mı? Biz pis kokulu mavnaları istemiyoruz!" Aynı fikirdeki insanlar dik dik bakarken ayaklarının dibine tükürdü.

"Herkes sessiz olsun," dedi Dehvin. "Buna devam edersek bizi duyacaklar." En yüksek ses ateşin çatırtısı olunca alçak sesle devam etti: "Loring'le aynı fikirdeyim. Mavnalar kabul edilemez. Yavaş ve savunmasızlar. Tanrı bilir ne kadar bir süre için bir araya tikişacağız, hiç mahremiyetimiz ve sığınacak yerimiz olmayacak. Horst, Elain altı aylık hamile. Onun ve hasta olan diğerlerinin haftalarca sıcak güneşin altında oturmasını bekleyemezsin."

"Ambarların üstüne muşamba örtebiliriz," dedi Horst. "Fazla bir şey değil, ama bizi güneşten ve yağmurdan korur."

Birgit'in sesi kalabalığın alçak sesli uğultusunu bastırdı. "Benim başka bir endişem var." O ateşe doğru yürürken insanlar kenara çekildi. "Clovis'in alacağı iki yüz kuron, Darmmen ve kardeşlerinin harcadığı paralarla birlikte paramızın çoğunu harcamış oluyoruz. Diğer şehirlerin tersine bizim zenginliğimiz altına değil, hayvana ve mülklerimize dayanıyor. Mülklerimiz artık yok ve çok az hayvanımız kaldı. Korsanlara dönüp o mavnaları çalsak bile Teirm'den nasıl erzak alacak veya güneye nasıl ineceğiz?"

"Önemli olan şey Teirm'e gitmek," diye gürlledi Horst. "Oraya varduktan sonra ne yapacağımız konusunda endişelenebiliriz... Daha esaslı önlemlere başvurabiliriz."

Loring'in kemikli yüzü kırışık yığına dönüştü. "Esaslı mı? Ne demek esaslı? Esaslı olanı yaptık zaten. Bütün bu çabamız esaslı. Ne dediğin umurunda değil; bu kahrolası mavnaları kullanmayacağım, Spine'da yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Mavnalar tahıl ve hayvanlar içindir. Bizim istediğimiz şey kamaraları ve ranzaları olan, rahatlık içinde uyuyabileceğimiz bir gemi. Neden bir iki hafta daha bekleyip yolculuk için pazarlık edebileceğimiz bir gemi gelip gelmeyeceğine bakmıyoruz? Bunun ne zararı var, ha? Ya da neden..." On beş dakika kadar daha bu şekilde konuşmaya devam edip bir yığın itirazda bulunduktan sonra sözü, onun iddialarına eklemeler yapan Thane ve Ridley'e bıraktı.

Roran doğrulup ayağa kalkarken konuşma durdu, varlığı köylüleri susturdu. Yeni bir hayalperest konuşma umarak sessizlik içinde beklediler.

"Ya bu ya da yürüyün," dedi.

Sonra yatmaya gitti.

Çekiç İnince

Roran, Baldor'la paylaştığı geçici çadırdan çıkarken ay yıldızların arasında iyice yükselmişti. Kampın kenarına gidip nöbetteki Albriech'in yerini aldı.

"Rapor edecek bir şey yok," diye fısıldadı Albriech, sonra uzaklaştı.

Roran yayının ipini bağlayıp kaz tüyünden yapılma üç tane oku toprakta kolayca erişebileceği bir yere gömdü. Sonra battaniyeye sanhp sol tarafındaki kayaya doğru kıvrıldı. Pozisyonu karanlık dağ eteklerini görmesini sağlıyordu.

Alışkanlığı olduğu üzere Roran, manzarayı dörde böldü, her birini bir dakika boyunca inceledi. Düşmanların yaklaştığını gösterebilecek olan ani bir hareket veya ışığa karşı tetikteydi. Kısa süre sonra zihni dağılmaya başladı, rüyaların bulanık mantığıyla konudan konuya atlayarak dikkatini görevinden uzaklaştırdı. Dikkatini toplamak için yanağının içini ısırıldı. Böyle ılık bir havada uyanık kalmak zordu...

Roran şafaktan önceki iki nöbet için kura çekmekten kaçtığına memnundu, çünkü daha sonra eksik uykuyu telafi etmek için fırsatınız olmuyordu ve günün geri kalanında yorgun oluyordunuz.

Rüzgârın nefesi yanından geçip kulağını gıdıkladı, kötülükten duyduğu korkuyla ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu davetsiz dokunuş Roran'ı korkuturken, kendisinin ve köylülerin ölümcül tehlike içinde olduğu düşüncesinden başka her şeyi sildi. Sıtma nöbeti geçiriyormuş gibi titrerken kalbi şiddetle çarpıyor, nöbeti bırakıp kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Neler oluyor bana? Okunu yaya takması bile bir çaba gerektiriyordu.

Doğudaki bir gölge ufuktan ayrıldı. Yalnızca yıldızların arasındaki boşlukta görünerek yırtık bir peçe gibi gökyüzünde uçtu, ayın üstüne gelince havada asılı kaldı. Roran arkadan aydınlanan Ra'zac'ın bindiği hayvanlardan birinin yarı saydam kanatlarını görebiliyordu.

Siyah yaratık gagasını açıp uzun, kulakları yırtıcı bir çığlık attı. Roran çığlığın tizliği ve frekansı yüzünden acıyla yüzünü buruşturdu. Çığlık kulak zarlarını deliyor, kanını donduruyor, umut ve sevincin yerine keder getiriyordu. Uluma bütün ormanı uyandırdı. Millerce uzaktaki ve civardaki kuşlarla hayvanlar panik halde feryat etmeye başladı. Roran'ı telaşlandıran şey köylülerin sürülerinden geriye kalan hayvanların da onlara katılması oldu.

Roran bir ağaçtan diğerine sendeleyerek kampa geri döndü, fısıldayarak, "Ra'zac burda. Sessiz olun ve olduğunuz yerde kalın," dedi karşılaştığı herkese. Diğer nöbetçilerin de korkan köylülerin arasında dolaşıp ay m mesajı yaydıklarını gördü.

Fisk elinde mızrağıyla çadırından fırlayıp kükredi. "Saldırıya mı uğradık? O lanet olası..." Roran üstüne atılarak marangozu susturdu, ama sağ omzunun üstüne düşüp eski yarasını acıtınca çığlığını zorla bastırdı.

"Ra'zac," diye inledi Roran.

Fisk sessiz kaldı, sonra alçak sesle, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Hayvanları susturmama yardım et."

Birlikte kamptan geçip keçilerin, koyunların, eşeklerin ve atların bulunduğu bitişikteki çayıra gittiler. Sürünün çoğunluğuna sahip olan köylüler hayvanlarıyla birlikte yatıyorlardı ve çoktan uyanmış hayvanları susturmaya çalışıyorlardı. Roran hayvanları çayırın kıyısı boyunca, ağaçların ve çalılıkların onları dost olmayan bakışlardan gizleyebileceği yerlere dağıtma konusunda ısrar eden paranoyasına müteşekkirdi. On koyunluk bir grubu susturmaya çalışan Roran, dev bir yarasa gibi hâlâ ayı örtmekte olan korkunç siyah gölgeye baktı. Dehşet içinde gizlendikleri yere doğru geldiğini gördü. Eğer yaratık bir kere daha çığlık atarsa sonumuz gelmiştir.

Ra'zac tepede dolaşmaya başlayana kadar hayvanların çoğu susturulmuştu, kulakları ürmalayıcı şekilde anırmaya devam etmede ısrar eden bir eşek hariç. Roran hiç tereddütsüz bir dizinin üstüne çöktü, yayına bir ok taktı ve hayvanı kaburgalarının arasından vurdu. Hayvan hiç ses çıkarmadan yere düştü.

Ama çok geç kalmıştı; anırma sesi Ra'zac'ı uyarmıştı bile. Yaratık başını meydana doğru çevirdi ve uzanmış pençeleriyle aşağı doğru inerken iğrenç kokusu ondan önce geliyordu.

Şimdi bir kâbusu öldürüp öldürmeyeceğimizi görme zamanı geldi, diye düşündü Roran. Yanında çömelen Fisk mızrağını kaldırdı, yaratık menzile girince fırlatmaya hazırды.

Roran yayını çekerken –savaşı iyi saplanmış bir okla başlayıp bitirme girişimi içinde– ormandaki bir kargaşa dikkatini dağıttı.

Bir geyik sürüsü ağaçların arasından fırlayıp çayıra doğru koştu. Ra'zac'tan kaçmak için duydukları delice istek içinde köylülere ve hayvanlarına aldırıyorlardı. Neredeyse bir dakika boyunca geyikler Roran'ın yanından geçti. Yumuşak toprağı sert toynaklarıyla altüst ederken gözlerinin beyazı ay ışığını yansıtıyordu. O kadar yakındılar ki Roran onların zorlukla nefes aldıklarını duyabiliyordu.

Geyiklerin kalabalığı köylüleri gizlemiş olmalıydı; kanatlı yaratık çayırın üstünde son bir kez daha daire çizdikten sonra güneye döndü, Spine'a doğru kayarcasına ilerleyerek gecenin içinde kayboldu.

Roran ve köylüler avlanan tavşanlar gibi oldukları yerde donakalmalardı. Ra'zac'ın gidişinin onların açığa çıkmasını sağlamak için bir hile olabileceğinden ya da yaratığın ikizinin yakınlarda bekliyor olmasından korkuyorlardı. Yaylarına ok atma dışında bir hareket yapmayarak saatlerce gergin ve endişeli bir şekilde beklediler.

Ay batmak üzereyken Ra'zac'ın kemik donduran çığlığı çok uzaklarda yankılandı... sonra hiçbir şey duyulmadı.

Şanslıydık, diye düşündü Roran ertesi sabah uyandığında. Ve bir dahaki sefere bizi kurtarması için şansa güvenemeyiz.

Ra'zac'ı gördükten sonra köylülerin hiçbiri mavnayla yolculuk yapmaya itiraz etmedi. Tam tersine yola çıkmak için öylesine sabırsızlanıyorlardı ki çoğu Roran'a ertesi gün yerine o gün yola çıkmalarının mümkün olup olmadığını soruyordu.

"Keşke, ama yapılması gereken çok şey var."

Kahvaltıdan önce Roran, Horst ve bir grup adam Narda'ya yürüdü. Roran onlara eşlik ederken tanınma riskine girdiğini biliyordu, ama işleri ihmal edemeyeceği kadar önemliydi. Üstelik şu andaki görünüşünün İmparator'un posterindeki görüntüsünden çok farklı olduğundan emindi. Kimse ikisini

birbirine eşleyemezdi.

Girişte hiç zorlanmadılar; çünkü kapıyı farklı askerler bekliyordu. Limana gidip bir grup adamla mavnaları denize hazırlayan Clovis'e iki yüz kuron verdiler.

"Teşekkürler, Stronghammer," dedi, para kesesini beline sokmaya çalışarak. "Bir adamın gününü aydınlatmak için san altından daha iyisi yoktur." Onları iş tezgahına götürüp Narda'nın etrafındaki suların haritasını gösterdi. Haritada çeşitli akıntıların gücünü gösteren işaretleri; kayaların, kıyı kordonlarının ve diğer tehlikelerin yerleri ve onlarca yıl değerinde sağlam ölçümler yer alıyordu. Narda'dan doğruca güneydeki küçük bir koya doğru parmağıyla bir çizgi çizerken, "Hayvanlarınızı burdan alacağız," dedi Clovis. "Yılın bu zamanında gelgit yumuşaktır, yine de onunla mücadele etmek istemeyiz, bu yüzden sular yükseldikten hemen sonra yola çıkmalıyız."

"Sular yükseldikten sonra mı?" diye sordu Roran. "Suların çekilmesini bekledikten sonra yola çıkıp akıntının bizi taşıması daha iyi olmaz mı?"

Clovis gözlerinde bir parıltıyla burnuna dokundu. "Evet, olurdu, ben de pek çok yolculuğa öyle başladım. Ama demir atıp hayvanlarınızı yüklerken dalgaların hızla gelip bizi içerilere sürüklemesini istemem. Dalgalar yüksekken yola çıkarsak böyle bir tehlike yok, ama sular çekilirken karaya vurmamak için akıllıca hareket etmeliyiz. Bunu yaptığımızı var sayarsak deniz bizim için çalışacaktır, ha?"

Roran başıyla onayladı. Clovis'in deneyimlerine güveniyordu. "Mürettebatını tamamlamak için kaç adama ihtiyacın olacak?"

"Ben yedi güçlü, dürüst ve iyi denizci bulmayı başardım. Hepsi, çok garip olsa da bu işi kabul etti. Dikkatinizi çekerim, dün akşam onları bulduğumda çocukların çoğu maşrapalarının dibindeydi, son yolculuktan aldıkları parayı içiyorlardı, ama sabah geldiğinde bakire kızlar kadar ayık olacaklardır, buna söz verebilirim. Yedi tane bulabildiğini düşünülürse dört tanesine daha ihtiyacım olacak."

"Dört tamamdır," dedi Roran. "Adamlarını denizcilik konusunda fazla bir şey bilmez, ama hepsi iri yapılıdır ve çabuk öğrenirler."

Clovis homurdandı. "Her yolculukta bir çift yeni adam alırım zaten. Emirleri takip ettikleri sürece sorun çıkmaz, aksi halde baş aşağı armadara direğine asarım onları, bu sözümü unutma. Muhafızlara gelince, dokuz tane isterim, her mavna için üç tane. Ve onlar da senin denizciler kadar toy olmasalar iyi olur, yoksa dünya kadar viski versen limandan kıpırdamam."

Roran haşın bir şekilde gülümsedi. "Benimle dolaşan herkes savaşta birkaç kez kendini kanıtlamıştır."

"Ve hepsi sana cevap vermek zorunda, öyle mi genç Stronghammer?" dedi Clovis. Gedric, Delwin ve şu anda Narda'da olan diğerlerine bakarak çenesini kaşdı. "Kaç kişisiniz?"

"Yeterince."

"Yeter, diyorsanız. Merak ettim." Elini havada salladı. "Dilime boş verin, sağduyumdan bir fersah önde gider ya da babam bana öyle söylerdi. İkinci kaptanım Torson şu anda gemi levazımatı satan dükkânda, ekipmanın alınışını denetliyor. Hayvanlarınız için yeminiz vardır herhalde?"

"Diğer eşyalarınızla birlikte."

"O halde gidip alsanız iyi olur. Yelkenler çekilir çekilmez yükleri ambarlara doldurabiliriz."

Sabahın geri kalanında ve öğleden sonra Roran, yanındaki köylüler yiyecekleri –Loring'in oğullarının satın aldığı– depolardan sundurmadaki mavnalara taşımak için çabaladılar.

Roran tahta iskeleden Edeline'a doğru yürüyüp un tornasını ambarda bekleyen denizciye verirken Clovis seyrediyordu. "Bunların çoğu yem değil, Stronghammer."

"Değil" dedi Roran. "Ama bunlara da ihtiyaç var." Clovis'in daha fazla soru sormadığına memnun oldu.

Son mallar da ambara konduktan sonra Clovis, Roran'ı çağırdı. "Siz gidebilirsiniz. Ben ve çocuklar geri kalanı hallederiz. Yarın sabah şafaktan üç saat sonra söz verdiğin bütün adamlarınla birlikte limana gelmeyi unutma. yoksa yüksek dalgalan kaçıırız."

"Orda olacağız."

Dağın eteklerine geri dönen Roran, Elain ve diğerlerine yola çıkmak için hazırlanmalarını söyledi. Her sabah kamp yerinden ayrılmaya alışık oldukları için bu fazla uzun sürmedi. Sonra ertesi sabah Narda'ya kadar kendisine eşlik edecek olan on iki adamı seçti. Hepsini iyi dövüşçülerdi, ama Horst ve Dehvin gibi en iyilerinden, askerlerin onları bulması ya da Razac'ın geri dönme olasılığına karşı köylülerle kalmalarını istedi.

Gece olunca grup ikiye ayrıldı. Roran kayanın dibine çöküp Horst'un grubu ertesi sabah mavnalarla buluşacakları koya götürüşünü seyretti.

Orval yanına gelip kollarını kavuşturdu. "Güvende olacaklar mı sence, Stronghammer?" Duyduğu kaygı yüzünden sesi bir yay gibi gergin çıkıyordu.

Roran da çok endişeli olmasına rağmen, "Olacaklar," dedi. "Bir fiçı birasına bahse girerim ki yarın sahile çıktığımızda hâlâ uyuyor olacaklar. Nolla'yı uyandırma zevkine sahip olabilirsin. Buna ne dersin?" Karısından söz edilince Orval gülümseyip başını salladı, kendine güveni yeniden yerine gelmişti.

Umarım haklıyım. Köylülerin oluşturduğu karardık sütunlar gözden kaybolana kadar orada kamburu çıkmış bir durumda bekledi.

Şafaktan bir saat önce kalktılar. Gökyüzü soluk yeşil parlamaya, nemli hava parmaklarını hissizleştirmeye yeni başlamıştı. Roran yüzüne su çarpıp yayını ve okluğunu, her zaman yanında olan çekicim, Fisk'in kalkanlarından, Horst'un mızraklarından birini kuşandı. Carvahall'deki çatışmalar sırasında elde ettikleri ilave kılıçlarla diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

On üç adam engebeli tepelerde cesaret edebildikleri oranda koşup Narda'ya giden yola, az sonra da kasabanın ana kapısına vardılar. Ne yazık ki daha önce kendilerine sıkıntı yaratan iki asker girişi bekliyordu. Askerler daha önce olduğu gibi mızraklarını indirip kapıyı girişe kapadılar.

"Bu kez sayınız daha fazla," dedi beyaz saçlı adam. "Ve hiçbiri öncekinin aynısı değil. Sen hariç." Roran'a odaklanmıştı. "Mızrak ve kalkanın da çömlekçilikle ilgili olduğuna inanmamı bekliyorsun herhalde?"

"Hayır. Teirm'e giderken yolda saldırıya uğramak istemeyen Clovis tarafından mavnalarını

korumak için tutulduk."

"Siz mi? Paralı asker mi oldunuz?" Askerler birer kahkaha patlattı. "Tüccar olduğunuzu söylemişsiniz."

"Daha iyi para ödüyor."

Beyaz saçlı adam kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun. Bir keresinde bir beyefendi olmayı denedim. Daha çok karnım aç uyudum. Hem sizin tüccar grubunuz ne kadar kalabalık? Dün yedi kişi ve bugün on iki; sen dâhil on üç. Bir grup dükkân sahibinin seferi olamayacak kadar büyük görünüyor grubunuz." Roran'ın yüzünü incelerken gözlerini kıstı. "Sen tamdik görünüyorsun. Adm ne, ha?"

"Stronghammer."

"Roran olamaz, değil..."

Roran mızrağını ileri savurup beyaz saçlı askerin boğazına soktu. Kırmızı kan fişkırmaya başladı. Roran çekicini çekip döndü, ikinci askerin baltasını kalkarıyla engelledi. Çekicini savurarak adamın miğferini ezdi.

İki ceset arasında nefes nefeseydi. Şimdi on kişi öldürmüş oldum.

Orval ve diğer adamlar şok olmuş gibi ona bakıyordu. Bakışlarının ağırlığına dayanamayan Roran sırtını onlara dönüp yolun alımdan geçen kanalizasyon kanalını işaret etti. "Kimse görmeden cesetleri saklayın," diye sertçe emretti. Adamlar ona itaat etmek için koşururken Roran, nöbetçilerin bulunduğu siper duvarını inceledi. Neyse ki görünürde kimse yoktu. Eğilip mızrağını çekti, çimenlerde bıçağını temizledi.

"Tamamdır," dedi Mandel, hendekten çıkarak. Genç adamın rengi sakalına rağmen solgun görünüyordu.

Roran başıyla onaylayıp kendini topladı, gruba baktı. "Dinleyin. Limana hızlı, ama makul bir hızla yürüyeceğiz. Koşmayacağız. Alarm çalınca –birisi az önceki çatışmayı duymuş olabilir– şaşırılmış ve ilgilenmiş gibi görünün, korkmuş değil. Ne yaparsanız yapın, insanlara bizden şüphelenmeleri için bir neden vermeyin. Ailelerinizin ve arkadaşlarınızın hayatı buna bağlı. Eğer saldırıya uğrarsak tek göreviniz mavnaların hareket ettiğini görmektir. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Stronghammer," diye cevapladılar.

"O halde beni takip edin."

Narda'da yürürlerken Roran kendini o kadar gergin hissediyordu ki patlayıp binlerce parçaya ayrılacağından korkuyordu. Kendimi neye çevirdim ben, diye merak etti. Potansiyel düşmanlarını tanımak için kadınlara, erkeklere, çocuklara, hatta köpeklere bakıyordu. Etrafındaki her şey garip biçimde parlak ve ayrıntıyla dolu görünüyordu; sanki insanların elbiselerindeki ipliklere varana kadar görebiliyordu.

Limana olaysız vardılar. "Erkencisin, Stronghammer," dedi Clovis. "Bir erkekte bunu severim. Bu bize yola çıkmadan önce her şeyi düzenlemek için bir fırsat verecek."

"Hemen gidebilir miyiz?"

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun. Denizin yükselmesini beklemekte zorundayız ve bekliyoruz." Clovis bunun üzerine duraklayıp on üçüne ilk kez doğru dürüst baktı. "Neden, ne oldu Stronghammer?"

Hepiniz Galbatorix'in hayaletini görmüş gibisiniz."

"Birkaç saatlik deniz havasının düzeltemeyeceği bir şey değil," dedi Roran. Mevcut durumunda gülümseyemezdi, ama kaptana güvence vermek için yüz hatlarına daha hoş bir ifadenin yerleşmesine izin verdi.

Clovis bir ıslık çalarak mavnalardaki iki adamı çağırdı. İki adam da bronzlaşıp fındık rengine dönmüştü. "Bu ikinci kaptanım Torson," dedi Clovis, sağındaki adamı işaret ederek. Torson'un çıplak omzunda uçan bir ejderha dövmesi vardı. "Merrybell'in kaptanı o olacak. Ve bu kara köpek de Flint. Edeline'in kaptanı. Gemilerinde onların sözü kanundur, benim sözümün Red Boar'da kanun olduğu gibi. Onlara ve bana hesap vereceksiniz, Stronghammer'a değil... Beni duyduysanız doğru dürüst bir evet, evet deyin bakayım."

"Evet, evet," dedi adamlar.

"Şimdi, kimler benim yardımcım, kimler asker olacak? Ben bütün çabama rağmen arada bir fark göremiyorum."

Komutanın Roran değil, kendisi olduğuna dair çıkışmalarına rağmen köylüler ona değil, Roran'a bakıyorlardı. Roran başını sallayarak onayladı ve adamlar iki gruba ayrıldı. Roran onları daha da küçük gruplara bölüp her mavnaya belirli sayıda köylü verdi.

Sonraki yarım saat içinde Roran denizcilerle birlikte çalışıp Red Boar'ı kalkış için hazırlamalarına yardım etti. Kulağı alarm sesindeydi. Daha fazla kalırsak ya yakalanacağız ya da öldürüleceğiz, diye düşündü, rıhtıma vuran suların yüksekliğini kontrol ederek alnındaki teri sildi.

Clovis, kolunu sıkınca Roran irkildi. Kendine engel olamadan çekicini yansına kadar çekti. Yoğun hava boğazını tıkiyordu.

Clovis, onun bu tepkisi üzerine tek kaşını kaldırdı. "Sem izliyordum, Stronghammer ve adamlarının bu sadakatini nasıl kazandığını bilmek istiyorum. Hatırlamadığım kadar çok kaptanla çalıştım, ama hiçbirisi senin itaat seviyene ulaşamamıştı."

Roran elinde olmadan güldü. "Nasıl yaptığımı söyleyeyim; onları kölelikten ve canlı canlı yenmekten kurtardım."

Clovis'in kaşları neredeyse saç hizasına kadar kalkmıştı. "Bunu yaptın mı? İşte dinlemek istediğim bir hikâye."

"Hayır, istemezsin."

Bir an sonra, "Evet, belki de istemem," dedi Clovis. Küpeşteden aşağıya baktı. "Vay canına. Sanırım artık yola çıkabiliriz. Ve işte benim küçük Galina'in, her zamanki gibi dakik."

İriyarı adam borda iskelesine sıçradı, oradan da limana indi. On üç yaşlarında görünen koyu renk saçlı bir kıza ve Roran'ın kızın annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadına sarıldı. Kızın saçlarını karıştırıp, "Ben yokken uslu duracaksın, değil mi Galina?" dedi.

"Evet, baba."

Clovis'in ailesine veda edişini seyreden Roran kapıda öldürdüğü iki askeri düşündü. Onların da aileleri olabilir. Onları seven karıları ve çocukları, her gün döndükleri evleri olabilir... Safranın boğazında yükseldiğini hissederken kusmamak için düşüncelerini başka yöne çevirdi.

Mavnalardaki adamlar endişeli görünüyordu. Cesaretlerini kaybedeceklerinden korkan Roran güvertede yürüyerek kendini gösterdi, gerinip, rahatlamak için ne gerekiyorsa onu yaptı. Sonunda Clovis Red Boar'a atlayıp bağırdı. "Halatları çözün, çocuklar! Tuzlu derinlik bizi bekliyor."

Kısa süre içinde borda iskeleleri mavnalara çekildi, halatlar çözüldü ve yelkenler havalandı. Hava verilen emirlerle ve denizciler halatları çekerken duyulan hayamola sesleriyle çınılıyordu.

Arkada bıraktıkları Galina ve annesi, sessiz ve hareketsiz bir şekilde mavnaların hareket etmesini seyrediyordu.

"Şanslıyız, Stronghammer," dedi Clovis, omzuna bir şaplak indirerek. "Bizi bugün biraz itecek kadar rüzgâr var. Sular değişmeden koya ulaşmak için kürek çekmemiz gerekemeyebilir, ha!"

Red Boar Narda körfezinin ortasına vardığında ve açık denizlerin özgürlüğüne ulaşmalarına daha on dakika varken Roran'ın korktuğu şey oldu; taş binaların arasından yükselen çan ve trompet sesleri denizi aşarak onlara ulaştı.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Clovis. Elleri kalçalarında kasabaya bakarken kaşlarını çattı. "Yangın olabilir, ama havada duman yok. Belki bölgede Urgallar görülmüştür..." Yüzünde bir endişe belirdi. "Siz kazara yolda hiç Urgala rastladınız mı?"

Roran başını iki yana salladı. Konuşursa sesinin çıkacağını sanmıyordu.

Flint yanlarına gelip Edeline'in güvertesinden onlara doğru bağırdı. "Geri dönelim mi, efendim?" Roran küpeşteyi o kadar sıkı tuttu ki tırnaklarının arasına kıymıklar girdi. Araya girmeye hazırdı, ama çok endişeli görünmek istemiyordu.

Bakışlarını Narda'dan zorlukla koparan Clovis kükreyerek karşılık verdi. "Hayır. O zaman denizin yükselmesini kaçırırız."

"Evet, evet, efendim! Ama bu kargaşaya neyin neden olduğunu görmek için bir günlük maaşımdan vazgeçebilirdim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Clovis.

Evler ve binalar arkalarında küçülürken Roran, mavnanın arka tarafına çömeldi, kollarını dizlerine dolayıp kamaralara yaslandı. Gökyüzüne bakarak derinliği, berraklığı ve rengiyle büyüldü, ardından Red Boar'ın yosunların titreştiği bulanık yeşiline baktı. Mavnanın yunuslama hareketi gemiyi bir beşik gibi sallıyordu. Ne güzel bir gün, diye düşündü. Orada olup bunu görebildiği için müteşekkirdi.

Körfezden kaçtıktan sonra, Roran ip merdivenden tırmanıp Clovis'in elleri dümende rotalarını ayarladığı kamaranın arkasındaki kış güvertesine çıktı. "Ah, yolculuğun ilk gününün insanı sevindiren bir yanı vardır, daha yemeğin ne kadar kötü olduğunu fark edip evini özlemeye başlamamışsındır."

Mavnada ne yapabileceğini öğrenmesi gerektiğinin bilincinde olan Roran, Clovis'e mavnadaki çeşitli nesnelerin isimlerini sorunca, mavnaların, gemilerin ve genel olarak yelken açma sanatının nasıl işlediği konusunda coşkulu bir dersle karşılaştı.

İki saat sonra Clovis önlerinde uzanan dar yarımadaı işaret etti. "Koy bunun karşı tarafında olacak." Roran küpeştenin üstünde gerinip boynunu uzattı, köylülerin güvende olduğundan emin

olmak istiyordu.

Red Boar kayalık çıkıntının etrafından dolaşırken koyun ucunda beyaz bir kumsal görüldü. Palancar Vadisi'nin göçmenleri orada toplanmıştı. Mavnalar kayaların arkasından çıkınca insanlar sevinç çılgınlıkları atıp el sallamaya başladı.

Roran rahatlamıştı.

Yanıdaki Clovis korkunç bir küfür salladı. "Seni gördüğüm an bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştım, Stronghammer. Gerçekten çiftlik hayvanı. Peh! Benimle bir aptal gibi oynadın."

"Beni yanlış anladın," diye karşılık verdi Roran. "Yalan söylemedim; bu benim sürüm ve ben de onların çobanım. Eğer istersem onlara 'çiftlik hayvanları' diyemez miyim?"

"Ne dersen de, ben Teirm'e insan taşımayı kabul etmedim. Neden bana gerçek kargonu söylemedin, diye merak ediyorum. Nasıl bir işin içindeysen bunun senin ve benim için bela anlamına geldiği sonucuna varabiliyorum bir tek. Sizi gemimden atıp Narda'ya geri dönmeliyim."

"Ama bunu yapmayacaksın," dedi Roran, ölüm sessizliğiyle.

"Oh, öyle mi? Nedenmiş?"

"Çünkü bu mavnalara ihtiyacım var, Clovis ve onları elimde tutmak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Anlaşmamıza uy, huzurlu bir yolculuk yapalım. Böylece Galina'yı yeniden görebilirsin. Eğer bu olmazsa..." Tehdit, gerçekte olduğundan daha kötü geliyordu kulağa; Roran'ın Clovis'i öldürmeye niyeti yoktu, ama eğer gerekirse onu sahilde bir yerde terk edebilirdi.

Clovis'in yüzü kızardı, ama homurdanarak, "Pekâlâ, Stronghammer," diyerek Roran'ı şaşırttı. Durumdan memnun olan Roran dikkatini sahile çevirdi.

Arkasında bir klik sesi duydu.

İçgüdüsel olarak hareket eden Roran çömelip döndü ve başını kalkarıyla örttü. Topuz kalkanına inerken kolu titredi. Kalkanını indirip korku içindeki Clovis'e baktı. Adam güvertede geri dönerek kaçmaya başladı.

Roran gözlerini rakibinden bir an bile almayarak başını iki yana salladı. "Beni yenemezsin, Clovis. Sana tekrar soruyorum; anlaşmamıza uyacak mısın? Eğer uymayacaksan seni kıyıya bırakıp mavnalarına el koyacağım ve mürettebatını çalışmaya zorlayacağım. Geçim kaynağını mahvetmek istemiyorum, ama eğer beni zorlarsan... Gel şimdi. Bize yardım etmeyi seçersen bu normal, olaysız bir yolculuk olur. Param zaten aldığını unutma."

Büyük bir gururla doğrulan Clovis konuştu. "Eğer kabul edersem bana bu numaranın neden gerekli olduğunu, bu insanların neden burda olduğunu ve nereden geldiklerini anlatacaksın. Bana ne kadar altın verirsen ver ilkelerime uymayan bir işe yardım etmem. Siz haydut musunuz? Yoksa kahrolası krala mı hizmet ediyorsunuz?"

"Bu bilgi seni büyük tehlikeye atabilir."

"Yine de ısrar ediyorum."

"Palancar Vadisi'ndeki Carvahall köyünü duydun mu?" diye sordu Roran.

Clovis elini salladı. "Bir veya iki kez. Ne olmuş ona?"

"Şu anda köyü sahilde görüyorsun. Galbatorix'in askerleri bir şey yapmadığımız halde bize saldırdı. Biz de karşılık verdik. Durumumuzun tutulacak bir yanı kalmayınca Spine'ı geçip Narda'ya inen sahili izledik. Galbatorix Carvahall'deki bütün kadınların, adamların ve çocukların öldürülmesini ya da köleleştirilmesini istiyor. Surda'ya varmak tek hayatta kalma umudumuz." Roran, Ra'zac'tan özellikle bahsetmemişti; Clovis'i fazla korkutmak istemiyordu.

Deneyimli denizcinin rengi griye dönmüştü. "Hâlâ takip ediliyor musunuz?"

"Evet, ama İmparator henüz bizi bulamadı."

"Peki alarmlar sizin yüzünüzden mi çaldı?"

Roran çok yumuşak bir şekilde, "Beni tanıyan iki askeri öldürdüm.." dedi. Bu açıklama Clovis'in irkilmesine neden oldu: gözleri irileşti, bir adım geri çekildi, yumruklarını sıkarken kollarındaki damarlar dalgalandı. "Seçimini yap, Clovis; kıyı yaklaşıyor."

Kaptanın omuzları çöküp duruşundaki sahte cesaret kaybolduğunda Roran kazandığını anladı. "Ah, veba seni alsın, Stronghammer. Ben kralın arkadaşı değilim; seni Teirm'e götüreceğim. Ama daha sonra seninle hiçbir ilgimin kalmasını istemiyorum."

"Gece kaçmayacağına ya da ona benzer bir hile yapmayacağına söz verir misin?"

"Evet. Veririm."

Mavna, iki yanında iki arkadaşıyla sahile çıkarken, Red Boar'ın gövdesinin altına taşlar ve kumlar sürtmeye başladı.

Sahile çarpan amansız, ritmik dalgalar dev bir canavarın nefesine benziyordu. Yelkenler sarılıp borda iskeleleri uzatılınca, Torson ve Flint, Red Boar'ın yanına gelip neler olduğunu sordular.

"Planlarda bir değişiklik oldu," dedi Clovis.

Roran durumu açıklamayı ona bırakıp –köylülerin Palancar Vadisi'nden kaçmalarının gerçek nedeninden kaçarak– kuma atladı. Kalabalık arasında Horst'u bulmaya gitti. Demirciyi bulunca onu yanına çekip Narda'daki ölümleri anlattı. "Clovis'le yola çıktığım anlaşılırsa peşimizden atlarla asker gönderebilirler. Herkesi olabildiğince hızlı bir şekilde mavnalara bindirmeliyiz."

Horst uzun bir süre onun gözlerine baktı. "Sen sert bir adam oldun, Roran, hiç olmadığın kadar sert."

"Buna mecbur kaldım."

"Kim olduğunu unutmamaya dikkat et."

Roran sonraki üç saati köylülerin eşyalarını Red Boar'a yükleyip Clovis tatmin olana kadar yerlerini değiştirerek geçirdi. Eşya yığımlarının beklenmedik şekilde harekete geçip birilerini yaralamaması için bağlanması gerekiyordu. Ayrıca mavnanın dengesini bozmayacak şekilde dağıtılmaları gerekiyordu ki çıkınlar farklı büyüklükte ve yoğunlukta olduğu için bu hiç kolay değildi. Sonra hayvanların ikna edilerek –durumdan hiç memnun olmamışlardı– mavnalara bindirilmeleri ve ambardaki demir halkalara bağlanarak hareketsiz hale getirilmeleri gerekti.

En son insanlar bindi, ama mavnaların alabora olmaması için onların da kargo gibi simetrik şekillerde yerleştirilmeleri sağlandı. Clovis, Torson ve Flint mavnalarının ucunda dikilip aşağıdaki

köylü yığınının talimatlar yağdırmaya başladılar.

Şimdi ne var, diye düşündü Roran sahilde bir anlaşmazlık çıktığını duyunca. Kalabalığın arasından kendine yol açarak rahatsızlığın kaynağına ulaştığında Calitha'nın üvey babası Wayland'in yanına çömelmiş yaşlı adamı sakinleştirmeye çalıştığını gördü.

"Hayır! O canavarla gitmem! Beni zorlayamazsınız," diye bağırdı Wayland. Kurumuş kollarını sallayıp Calitha'nın kollarından kurtulmak için topuklarını yere vurdu. Dudaklarından salya akıyordu. "Bırak beni, dedim. Bırak beni gideyim!"

Onun darbeleri karşısında yüzünü buruşturan Calitha, "Dün gece kamp yapüğümüzden beri çok mantıksız davranıyor," dedi.

Neden olduğu bunca sıkıntıdan sonra Spine'da ölseydi hepimiz için çok daha iyi olurdu, diye düşündü Roran. Calitha'ya kaüldü, ikisi birlikte üvey babayı yatıştırmayı başardılar. Calitha, ona ödül olarak bir parça kurumuş et verdi. Wayland'in bütün dikkati et üzerinde yoğunlaştı. O etini çiğnerken, Roran, Calitha, Wayland'i Edeline'a bindirip kimseyi rahatsız edemeyeceği boş bir köşeye yerleştirdi.

"Kaldırın kışlarınızı, hantal herifler," diye bağırdı Clovis. "Sular yeniden yükselecek. Hadi, hadi."

Son bir hareket dalgasından sonra kamara iskeleleri çekildi, her mavnanın önünde sahilde yirmi adam kaldı. Üç grup mavnaların önüne toplanıp onları suya itmeye hazırlandı.

Roran, Red Boar'a destek verdi. O ve adamları hep birlikte tempo tutarak dev mavnayı itmeye başladılar. Gri kumlar ayaklarının altında kayıyor, kereste ve kablolar çatırdıyor, hava ter kokusuyla titreşiyordu. Bir an için çabaları boşmuş gibi göründü, sonra Red Boar sarsılarak otuz santim kadar kaydı.

"Tekrar!" diye bağırdı Roran. Adım adım denize doğru ilerlediler. Dondurucu su bellerine gelene kadar devam ettiler. Bir dalga Roran'a çarpıp ağzını deniz suyuyla doldurdu. Suyun tadından tiksinen Roran büyük bir gayretle tükürdü; bu beklediğinden daha yoğundu.

Mavna deniz yatağından kurtulunca Roran, Red Boar'ın yanında yüzerek küpeşteden sarkan halatlardan birine tırmandı. Bu arada denizciler Red Boar'ı daha derin sulara itmek için uzun sıırıklar yerleştirmişlerdi. Merrybell ve Edeline'in mürettebatı da aynı şeyi yapıyordu.

Kıyıda makul derecede uzaklaştıktan sonra Clovis sıırıkların kaldırılıp küreklerin çıkarılmasını emretti. Küreklerin yardımıyla denizciler Red Boar'ın pruvasını koyun girişine doğru çevirdiler. Yelkeni asıp hafif rüzgârı alacak şekilde hizaladılar. Mavna üçlüsünün öncüsü olarak Teirm'e doğru yola çıktılar.

Bilgeliğin Başlangıcı

Eragon'un Ellesmera'da geçirdiği günler birbirinin aynı olarak devam ediyordu; zamanın çam ormanı şehrinde bir etkisi yok gibiydi. Öğleden sonraları ve akşamlar uzayıp ormanı zengin gölgelerle yasaklarken bile mevsim değişmiyordu. Elflerin sihriyle her ayın çiçekleri açıyor, havada dolaşan sihirlerle gelişıyorlardı.

Eragon güzelliği ve sessizliği, ağaçlardan büyüyen zarif binaları, alacakaranlıkta yankılanan büyüleyici sarkılan, esrarengiz evlerin içine gizlenen sanat çalışmaları, Elflerin tatlı kaçık neşeleriyle karışan kendi içgözlemleriyle Ellesmera'yı sevmeye başlamıştı.

Du Weldenvarden'deki vahşi hayvanların avcılardan korkusu yoktu. Eragon sık sık kuş yuvasından bakıp bir Elfin bir geyiği ya da gri bir tilkiyi okşayıp, meydanın kenarında dolaşarak kendini göstermekten çekinen bir ayıya bir şeyler mırıldandığını seyrediyordu. Bazı hayvanların tanınabilir bir biçimi yoktu. Geceleri ortaya çıkıyor, çalılıarın arasında hareket edip homurdanıyor ve eğer Eragon yaklaşmaya cesaret ederse kaçıyorlardı. Bir keresinde tüylü bir yılan benzer bir yaratık, bir keresinde de bedeni dalgalanıp ortadan kaybolarak yerinde dişi kurt bırakan beyaz kaftanlı bir kadın görmüştü.

Eragon ve Saphira fırsatları olduğunda Ellesmera'yı keşfetmeye devam ediyordu. Ya yalnız ya da Orık'le birlikte gidiyorlardı, çünkü Arya artık onlara katılmıyordu. Fairth'ini kırdığından beri Eragon, onu görmemişti. Onu ara sıra ağaçların arasında oradan oraya koşarken görüyor, ama ne zaman özür dilemek için yaklaşırsa Arya kaçıyor, onu antik çamların arasında yalnız bırakıyordu. Sonunda Eragon, eğer onunla olan ilişkisini düzeltme fırsatı istiyorsa inisiyatifi ele alması gerektiğini fark etmişti. Bu yüzden bir akşam ağacının yanındaki patikadan bir buket çiçek toplayıp Tialdari'ye doğru yola çıktı. Dinlenme odasındaki bir Elfe Arya'nın odasının nerede bulunduğunu sordu.

Arya'ya ait bölüme geldiğinde perde kapı açıldı. Kapıyı çalınca kimse cevap vermedi. İçeri girip asma kaplı geniş oturma odasını incelerken yaklaşan ayak seslerini dinledi. Oturma odası bir tarafta küçük bir yatak odasına, karşı tarafta çalışma odasına açılıyordu. İki fairth duvarları süslüyordu: gümüş rengi saçlı haşin bakışlı, gururlu bir Elfin portresinin Kral Evandar'a ait olduğunu tahmin etti; daha genç olan erkek Elfinse kim olduğunu bilmiyordu.

Eragon dairede dolaşıp hiçbir şeye dokunmadan bakmaya, Arya'nın hayatına göz atmanın tadını çıkarmaya devam etti. Onun ilgileri ve hobileri hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyordu. Yatağının yanında içine siyah bir gündüzsefasının yerleştirilmiş olduğu camdan bir küre duruyordu; masasının üstünde düzgün parşömen kâğıtları istiflenmişti; bir tanesinin üstünde şöyle bir başlık vardı: Osilon; Hasat Raporu ve Gil'ead'daki Gözlem Kulesi Tarafından Fark Edilen Hareket; açık pencerenin pervazındaki üç minyatür ağaç antik dildeki glifler şeklinde büyümüştü, gliflerin anlamı barış, güç ve bilgelikti; ağaçların yanındaki bir kâğıtta karalamalarla ve çiziklerle dolu bitirilmemiş bir şiir vardı, şöyle diyordu:

Ayın altında, parlak, beyaz ayın,
Bir havuz var, düz, gümüşü,
Fundalıkların ve çalılıarın,
Ne kara kalpli çamların arasında.

Bir tas düşer, canlı bir taş,

Ay yarılır, parlak beyaz ay.
Fundalıkların ve çalıkların,
Ve kara kalpli çamların arasında.

Kırık ışık parçası, ışık kılıcı,
Havuzda dalgalanıyor,
Sessiz göl, hareketsiz göl,
Oradaki yalnız göl.

Gece, karanlık ve yoğun gece, Gölgeleler çırpınıyor, şaşkın gölgeleler, Bir zamanlar... Girişin yanındaki masaya giden Eragon buketini bırakıp gitmek üzere döndü. Arya'nın kapıda durduğunu görünce donup kaldı. Arya, onun varlığından ürkmüş görünüyordu, sonra duygularuu kayıtsız bir ifadenin arkasına gizledi.

Sessizce birbirlerine baktılar.

Buketi kaldırdı, yan uzatır gibi yaptı. "Faolin gibi senin için çiçek yapamıyorum, ama bunlar samimiyetle toplanan çiçekler ve bulabildiğim en iyileri."

"Bunları kabul edemem, Eragon."

"Onlar... o tür bir hediyeye değiller." Durakladı. "Bu bir bahane değil, ama yaptığım resmin seni nasıl zor bir duruma sokacağını önceden fark etmemiştim. Bu yüzden üzgünüm ve affını diliyorum... Ben yalnızca bir fairth yapmak istiyordum, sıkıntıya yol açmak değil. Çalışmalarımın önemini anlıyorum, Arya ve senin peşinde dolaşmak için onlara boş vermemden korkmana gerek yok." Destek olmadan bu kadar uzun süre ayakta kalmaktan dolayı başı dönerek sendeledi ve duvara yaslandı. "Hepsi bu."

Arya, ona uzun süre baktı, sonra yavaşça uzanıp buketi aldı, burnuna götürdü. Bu süre içinde gözleri Eragon'unkilerden hiç ayrılmadı. "Bunlar samimi çiçekler," diye doğruladı. Bakışları Eragon'un ayaklarına doğru indi, sonra tekrar yukarı çıktı.

"Hasta mıydın?"

"Hayır. Sırtım."

"Duydum, ama şey olduğunu düşünmedim..."

Eragon duvara dayanıp doğruldu. "Gitmeliyim."

"Dur." Arya bir an tereddüt etti, sonra onu pencerenin önüne götürüp duvardan çıkan minderli banka oturttu. Dolaptan iki kadeh çıkarıp içine kurumuş ısırğanotu yaprakları ufaladı. Kadehleri suyla doldurup, "Kayna," diyerek, çay için su ısıttı.

Bir kadehi Eragon'a verdi. Eragon sıcaklığın içine süzülmesi için kadehi iki eliyle tuttu. Camdan dışarı, altı metre aşağıdaki zemine baktı. Elfler kraliyet bahçelerinde dolaşıyor, konuşup şarkı söylüyordu, ateşböcekleri alacakaranlıkta uçuşuyordu.

"Keşke..." dedi Eragon. "Keşke hep böyle olsa. O kadar sessiz ve mükemmel ki."

Arya çayını karıştırdı. "Saphira nasıl?"

"Aynı. Ya sen?"

"Varden'e dönmeye hazırlanıyorum."

Eragon'un içini bir telaş kapladı. "Ne zaman?"

"Kan Yemini Kutlamaları'ndan sonra. Zaten burda çok fazla oyalandım, ama gitmeyi hiç istemiyorum ve Islanzadi de kalmamı istiyor. Ayrıca... Kan Yenlini Kutlamaları'na hiç katılmamıştım ve o bizim en önemli törenlerimizdendir." Kadehin üstünden Eragon'a baktı. "Oromis'in senin için yapabileceği hiçbir şey yok mu?"

Eragon yorgun bir şekilde omuz silkti. "Bildiği her şeyi denedi."

Çaylarını yudumlayıp bahçedeki patikalarda dolaşan gruplara baktılar. "Peki ama çalışmaların iyi gidiyor mu?"

"Gidiyor." Takip eden sessizlikte Eragon müsvedde kâğıtları alıp çalışmasını ilk kez okuyormuş gibi el yazısını inceledi. "Sık sık şiir yazar mısın?"

Arya kâğıdı almak için elini uzattı, rulo haline getirip yazılarının görünmesini engelledi. "Kan Yemini Kudamalan'na katılan herkesin kendi eseri olan ve diğerleriyle paylaşacağı bir şiir, bir şarkı veya onun gibi bir sanat çalışması getirmesi şarttır. Ben benimki üzerinde çalışmaya yeni başladım."

"Bence çok iyi."

"Fazla şiir okumuş olsaydın..."

"Okudum."

Arya durakladı, sonra başını eğip, "Beni bağışla. Gil'ead'da ilk kez gördüğüm insan değilsin artık," dedi.

"Hayır. Ben..." Durup kadehi ellerinin arasında döndürerek doğru sözcükleri aradı. "Arya... yakında gidiyorsun. Eğer bu seni son görüşüm olursa buna çok üzülürüm. Daha önce yaptığımız gibi ara sıra buluşamaz mıyız? Bize Ellesmera'yı biraz daha gösterebilirsin."

"Bu pek akıllıca olmaz," dedi Arya, yumuşak, ama kararlı bir sesle.

Eragon başını kaldırıp ona baktı. "Patavatsızlığımın cezasını arkadaşlığımı yitirerek mi ödemeliyim? Sana karşı hissettiklerim elimde değil, ama aptallığımın arkadaşlığımızı bozmasındansa Durza'nın açtığı bir yaraya daha razı olurum. Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum."

Kadehini dudaklarına götüren Arya çayının son yudumunu bitirdikten sonra karşılık verdi. "Bekleyip geleceğin neler getireceğini görmemiz gerek. Bir söz vermiyorum, çünkü meşgulüm ve zamanım olabilir de olmayabilir de."

Eragon, Arya'nın sözlerinin aralarındaki uzlaşmaya en fazla yaklaşan sözler olduğunu kabul edip bunun için müteşekkir oldu. "Tabi Arya Svit-kona," diyerek başıyla selam verdi.

Birkaç tatlı söz daha sarf ettiler, ama Arya'nın o gün ondan daha ileri gitmek istemediği açıktı, bu yüzden Eragon, Saphira'nın yanına döndü. Başardığı şey umutlarının yeniden yeşermesini sağlamıştı. Oromis'in verdiği son parşömenin önüne oturup, artık sonuç kadere bağlı, diye düşündü.

Eragon kemerindeki keseye uzanarak sabun taşından yapılmış nalgask –findık yağıyla eritilen balmumu– kabını çıkarıp yüzünü kavuran soğuğa karşı korumak için dudaklarına sürdü. Keseyi

kapatıp kollarını Saphira'nın boynuna doladı, altlarındaki bulutların göz kamaştırıcı ışıklarından korunmak için yüzünü dirseğinin çukuruna gömdü. Kendisini takip eden Glaedr'den daha yüksek olan Saphira'nın kanatlarının yorulmak bilmez çırpınışı işitmesini bastırıyordu.

Şafaktan öğleden sonranın ilk saatlerine kadar güneybatı yönünde uçtular. Saphira ve Glaedr arasındaki coşkulu dövüş rauntları için sık sık durdular. Bu dövüşler sırasında Eragon, akrobatik dönüşlerde düşmemek için kollarını eyere bağlamak zorunda kalıyordu. Sonra kayar düğümü dişleriyle çekerek kendini serbest bırakıyordu.

Yolculuk, ormanın üstünde yükselen dört dağ yığınının vardıklarında sona erdi. Eragon'un Du Weldenvarden'de gördüğü ilk dağlardı bunlar. Karla kaplı ve rüzgâra açık tepeleriyle bulut örtülerini delmiş, derin yarıklarla dolu sırtını bu yükseklikte ısı vermeyen güneşe dönmüşlerdi.

Beor Dağları'na kıyasla ne kadar küçük görünüyorlar, dedi Saphira.

Eragon meditasyon haftalarında alışkanlığı olduğu üzere zihnini her yöne açtı, kendisine zarar verebilecek kimsenin olup olmadığını araştırmak için etrafındaki zihinlere dokundu. Dağların sırtında bir sincabın sıcaklığını hissetti, kuzgunlar, kartallar, ağaçların arasında koşutan sayısız sincap ve dağın daha aşağılarında fare peşinde kıvrılarak ilerleyen kaya yılanlarıyla her yerde görülebilecek böcek sürüleriyle karşılaştı.

Saphira, Glaedr'in ilk dağ sırtına inişini beklemek zorunda kaldı. Glaedr devasa kanatlarını katlayıp Saphira için yeterli yer açtı. Üzerine indikleri kayalarla dolu yamaç sert likenlerle sapsarıydı. Üstlerinde dik siyah bir kayalık yükseliyordu. Rüzgârda inleyip parçalanan ve aşağıdaki granitte parçalanan çentikli kalıplar bırakan mavi buz kütlesi için bir destek ve baraj görevi görüyordu bu kayalıklar.

Bu zirveye Fionula deniyor, dedi Glaedr. Ve bunlar da kardeşlen Ethrundr, Merogoven ve Griminsmal. Her birinin kendi hikâyesi var ve bunları geri dönüş yolculuğunda anlatacağım. Ama şimdilik, bu gezinin amacını söyleyeyim, yani ejderhalar, Elfler ve daha sonra da insanlar arasındaki bağın yapısı. İkiniz de bunu biraz biliyorsunuz –ve Saphira'ya tam anlamını üstü örtülü anlattım– ama artık ortaklığınızın ciddi ve derin anlamını öğrenmeniz zamanı geldi, böylece Oromis ve ben artık yokken bunu savunabilirsiniz.

"Efendim?" dedi Eragon, ısınmak için pelerinine iyice sarınarak.

Evet, Eragon.

"Oromis neden burda bizimle birlikte değil?"

Çünkü en yeni Süvarilerin üstlendikleri toplumsal konumun gerçek önemini anlamalarını sağlamak benim görevim; çünkü bu görev geçmiş yüzyıllarda her zaman yaşlı ejderhanın olmuştur. Ve Oromis görüldüğü kadar iyi değil.

Glaedr kendi üstüne kıvrılıp kayaların arasındaki girintiye sokulurken kayalar çatırdadı. Yaşlı ejderha görkemli başını yere koyup Eragon ve Saphira'ya baktı. Cilalı bir kalkan kadar büyük ve onun İM katı parlak olan altın rengi tek gözüyle onları inceledi. Burun deliklerinden çıkan gri duman rüzgârla dağıldı. Size anlatacağım kısmen Elflerin, Süvarilerin ve bilgili insanların bildiği bir şey; ama çoğunu yalnızca Süvarilerin lideri, bir avuç Elf, insanların şu anki hükümdarı ve kuşkusuz ejderhalar biliyor.

Beni iyi dinleyin, yavrular. Savaşın sonunda ejderhalarla Elfler arasında barış anlaşması

yapıldığında, iki ırk arasında bir daha anlaşmazlığın olmaması için Süvariler yaratıldı. Elflerin kraliçesi Tarmunora ve bizi temsil etmek için seçilen ejderha –ki onun adı, durakladı ve Eragon'a bir dizi izlenim ilettiler: uzun diş; beyaz diş; kırık diş; kazanılan savaşlar; kaybedilen savaşlar; yenen sayısız Shrrg ve Nagra; babası olan yirmi yedi yumurta ve olgunlaşan on dokuz yavru, hiçbir dilde ifade edilemez– sıradan bir anlaşmanın yeterli olmayacağına karar verdi. İmzalanan anlaşmaların bir ejderha için hiçbir anlamı yok. Bizim kanımız sıcak ve yoğundur, yeterli zaman verilirse Elflerle yeniden çatışmaya girmemiz kaçınılmazdı, bin yıl boyunca Cücelerle yaptığımız gibi. Ama Cücelerin tersine ne Elfler, ne de biz bir savaşı daha kaldıracaktık. İkimiz de çok güçlüydük ve birbirimizi yok ederdik. Bunu önlemenin ve uygun bir anlaşma sağlamanın tek yolu iki ırkı sihirle birleştirmektir.

Eragon titreyince Glaedr, biraz da eğlenerek, Saphira, dedi. Eğer biraz aklın varsa, Süvarinin donmadan önce şu kayalardan birini ateşinle ısıtırsın.

Saphira boynunu uzattı, testereye benzer dişlerinin arasından çıkan mavi bir alev yamaca çarptı, acı bir koku çıkararak likenleri kararttı. Hava o kadar ısınmıştı ki Eragon yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Kayaların altındaki böceklerin cehennemde kavrulduğunu hissetti. Saphira bir buçuk metre ötedeki taşları kıpkırmızı hale getirdikten sonra ağzını kapattı.

Teşekkür ederim, dedi Eragon. Kavrulan kayaların yanına çömelip ellerini ısıttı.

Akımı yönlendirmek için dilini kullanmayı unutma, Saphira, dedi Glaedr. Şimdi... Elflerin en bilge büyücülerinin gereken büyüyü yapmaları dokuz yıl sürdü. Yaptıklarında, onlar ve ejderhalar Ilirea'da bir araya toplandılar.

Elfler büyünün yapısını anlattılar, ejderhalar gücü sağladılar ve birlikte Elflerin ve ejderhaların ruhlarını birleştirdiler.

Birleşme bizi değiştirdi. Biz ejderhalar medeniyete ait dili kullanma becerisini ve diğer özellikleri kazandık, Elfler bizim uzun ömrümüzü paylaştı, çünkü daha önce onların ömrü de insanlarınki kadar kısaydı. Sonunda en fazla etkilenen Elfler oldu. Bizim büyümüz, ejderhaların büyüsü –ki iliklerimizde kadar nüfuz eder– Elflere aktarıldı ve bu arada onlara çok istenen gücü ve zarafeti kazandırdı. İnsanlar hiçbir zaman bu kadar güçlü bir şekilde etkilenmedi, çünkü siz büyüye tamamlandıktan sonra katıldınız ve sizin üzerinizde işlemesi için Elflerle olduğu kadar zaman olmadı. Yine de, dedi Glaedr gözleri parlayarak, sizin ırkınızı da yumuşatarak Alagaesia'ya ilk inen kaba barbarları değiştirdi. Ama Çöküş'ten beri gerilediniz.

"Cüceler bu büyünün bir parçası oldu mu hiç?" diye sordu Eragon.

Hayır ve bu yüzden hiç Cüce Süvari yoktur. Onlar ejderhalardan hoşlanmıyor, biz de onlardan ve bize katılma fikrini iğrenç buluyorlardı. Belki de anlaşmamıza katılmamaları bir şanstı, çünkü böylece Elflerin ve insanların çöküşünden kaçtılar.

Çöküş mü, efendim? diye sordu Saphira, Eragon'un muzip olduğuna yemin edebileceği bir ses tonuyla.

Evet, çöküş. Üç ırkımızdan biri zarar görürse, hepsi görüyor. Galbatorix, ejderhaları öldürerek kendi ırkına olduğu kadar Elflere de zarar verdi. Elleşmem'da yeni olduğunuz için ikiniz bunu görmediniz, ama Elfler giderek zayıflıyorlar; güçleri bir zamanlar olduğu gibi değil. İnsanlar da kültürlerinin çoğunu kaybedip karmaşa ve yozlaşmanın etkisiyle harcandılar. Yalnızca üç ırkın arasındaki dengesizlik düzeltilirse dünyaya yeniden düzen gelecek.

Yaşlı ejderha yamacı pençeleriyle yoğurarak küçük taşlar halinde ufalayarak biraz daha rahatlamaya çalıştı. Kraliçe Tarmunora, yaptığı büyüyle yumurtadan çıkan bir yavrunun Süvarisi'yle bağlanmasına izin veren mekanizmayı denetliyordu. Bir ejderha Süvarilere bir yumurta vermeye karar verdiğinde, yumurtanın içindeki ejderhanın bağlanmaya karar verdiği kişiyle bağlantı kurması sağlanana kadar yumurtadan çıkmasını önlemek için yumurtanın üstünde bazı sözler söyleniyor; size bunu daha sonra öğreteceğim. Ejderhalar sınırsız süre için yumurtalarında kalabilirler, zaman sorun değildir, yavru bir zarar da görmez. Sen kendin bunun bir kanıtısın, Saphira.

Bir Süvari'yle ejderhayı birleştiren bağ, ırklar arasında halihazırda var olan bağı güçlendirilmiş bir türüdür. İnsan veya Elf daha güçlü ve daha dürüst olurken, ejderhaların vahşi özelliklerinin bir kısmı daha makul bir görünüşle yumuşatıldı... Dilini bir sorunun ısırıldığını görüyorum, Eragon. Nedir o?

"Yalnızca..." Duraksadı. "Sizin veya Saphira'nın daha vahşi olduğunuzu hayal edemiyorum. Yani..." diye ekledi endişeyle. "Tabi o kötü bir şey değil de."

Glaedr gülerken çığ düşüyormuş gibi yer sallandı. Büyük gözünü dikenli kapağının altına doğru yuvarlayıp geri getirdi. Eğer bağı olmayan bir ejderhayla karşılaşırsaydın böyle söylemezdin. Bir ejderha hiç kimseye ve hiçbir şeye hesap vermez, neyi isterse alır, akrabaları ve arkadaşları dışında kimse için şejkat taşımaz. Yabani ejderhalar vahşi ve gururluydu, hatta küstah... Dişiler o kadar güçlüydü ki biriyle eşleşmek Süvarilerin ejderhaları arasında büyük bir başarı olarak görülüyordu.

Galbatorix'in ikinci ejderhası Shruikana'la ortaklığının sapık bir birliktelik olmasının nedeni bu bağı eksikliğidir. Shruikana, Galbatorix'i ortağı olarak seçmedi; bazı kara büyülerle Galbatorix'in deliliğine hizmet etmesi sağlandı. Galbatorix, senin ve Saphira'nın paylaştığı ilişkiyi, Urgallar onun orijinal ejderhasını öldürdüğünde kaybetti.

Glaedr durup ikisine baktı. Bir tek gözleri kıpırdıyordu. Sizin bağınız, zihinler arasındaki herhangi basit bir bağı aşılıyor. Ruhlarınız, kimlikleriniz –buna ne istiyorsanız diyebilirsiniz– orijinal seviyede birbirine kaynaştırıldı. Gözü Eragon'a döndü. Bir insanın ruhunun bedeninden ayrılabilmesine inanıyor musun?

"Bilmiyorum," dedi Eragon. "Saphira bir keresinde beni bedenimden ayırıp dünyayı onun gözleriyle görmemi sağladı... Artık bedenime bağlı değil gibiydim. Ve eğer büyücülerin çağırdığı hayaletler varsa belki bizim bilincimiz de etten bağımsızdır."

Glaedr ön pençesinin iğne sivriliğindeki ucunu uzatarak bir taşı çevirdi, yuvasında büzülmüş bir fareyi ortaya çıkardı. Kırmızı diliyle fareyi kaptı; Eragon hayvanın hayatının bittiğini hissederken yüzünü buruşturdu.

Et yok olduğunda ruh da yok olur, dedi Glaedr.

"Ama bir hayvan kişi değildir," diye itiraz etti Eragon.

Yaptığın meditasyonlardan sonra herhangi birimizin bir fareden gerçekten farklı olduğuna inanıyor musun? Bize diğer yaratıklarda olmayan mucizevi bir özelliğin bahsedildiğini ve bunun bir şekilde ölümden sonra varlıklarımızı koruduğuna inanıyor musun?

"Hayır," diye mırıldandı Eragon.

Ben de inandığımı sanmıyordum. Birbirimize çok yakından bağlı olduğumuz için bir ejderha ya da Süvarisi yaralandığında, birbirlerini gereksiz acıdan, hatta delilikten korumak için kalplerini

katılaştırıp aralarındaki bağı kesmeleri gerekir. Ve ruh etten ayrılamayacağı için ortağının ruhunu kendi bedenine alma ve onu orda koruma isteğine karşı direnmelisin, çünkü bu ikimizin de ölümüne yol açar. Bu mümkün olsaydı bile, bir bedende birkaç bilincin olması iğrenç olurdu.

"Sana en yakın olan kişiden bile uzak ölmek ne kadar korkunç," dedi Eragon.

Herkes yalnız ölür, Eragon. İster savaş alanındaki bir kral ol, isterse ailenin arasında yatağında uzanmış bir köylü, kimse o boşlukta sana eşlik edemez... Şimdi, bilinçlerinizi ayırma alıştırmaları yaptıracağım size. Başlıyoruz...

Eragon ağaç evin girişine bırakılmış olan yiyecek tepsisine baktı. İçindekileri bir bir saydı: fındık yağı sürülmüş ekmek, böğürtlen, fasulye, bir kâse yeşil yaprak, iki katı pişmiş yumurta –Elflerin inançlarına göre döllenenmiş– ve bir sürahi taze pınar suyu. Her tabağın büyük bir özenle hazırlandığını, Elflerin bütün yemek becerilerini kullandıklarını ve Islanzadi'nin bile kendisinden daha iyi durumda olmadığını biliyordu.

Ama tepsinin görüntüsüne dayanamıyordu.

Et istiyorum, diye gürledi, ayaklan yere vurarak odaya girerken. Saphira bulunduğu yerden ona baktı. Bir kâse balık ya da tavuğu bile kabul edebilirim, bu bitmek bilmez sebzeler hariç her şey olabilir. Bunlar karnımı doyurmuyor. Ben at değilim; neden bir at gibi besleneyim?

Saphira, Ellesmera'ya bakan gözyaşı damlası şekündeki deliğin yanına yürüdü. Son birkaç gündür benim de yemem gerekiyordu. Bana katılmak ister misin? İstedığın kadar et pişirebilirsin ve Elfler bunun farkına bile varmaz.

İsterim, dedi Eragon neşelenerek. Eyeri getireyim mi?

O kadar uzağa gitmeyeceğiz.

Eragon çantasından tuz, baharat ve diğer çeşnileri alıp kendini fazla yormadan Saphira'nın sırtındaki dikenlerin arasına ormandı.

Kendini boşluğa bırakan Saphira hava akımının kendisini şehrin üstüne taşımasına izin verdi, sıcak hava dalgasında kayarcasına süzüldükten sonra Du Weldenvarden boyunca akıp millerce uzaktaki bir göle akan dereyi takip etti. Yere inip iyice toprağa yapışarak Eragon'un inmesine yardımcı oldu.

Suyun kenarındaki çimenlikte tavşanlar var. Bakalım onları yakalayabilecek misin? Bu arada ben gidip geyik avlayacağım.

Ne yani, kendi avını paylaşmak istemiyor musun?

Hayır, istemiyorum, dedi Saphira huysuzca. Ama eğer o aşırı büyüklükteki fare senden kaçarsa paylaşabilirim.

Saphira havalanırken Eragon sırtıttı. Karmakarışık olmuş çimenlere ve gölü çevreleyen yaban havuçlarına doğru dönüp avını aramaya başladı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde yuvalarından bir çift ölü tavşan çıkardı. Tavşanları zihniyle bulup on iki ölüm sözcüğünden biriyle öldürmesi çok kısa sürmüştü. Brom ve Oromis'ten öğrendikleri avm heyecan ve zorluğunu yok etmişti. Onları takip etmek zorunda bile değilim, diye düşündü, izleme becerilerini keskinleştirdiği onca yılı hatırlayarak. Keyifsiz bir neşeyle yüzünü

buruşturdu. Sonunda istediğim her avı çantama atabiliyorum, ama bu bana çok anlamsız görünüyor. Brom'la çakıl taşıyla avlanırken en azından biraz zorluk yaşıyordum, ama bu... bu bir katliam.

Kılıç yapan Rhunön'n uyarısı aklına geldi: "İstediğin her şeyi birkaç sözcük söyleyerek elde ettiğinde amaç önemsizleşir, yalnızca ona ulaşmak için yaptiğin yolculuk önem taşır."

Ona daha fazla dikkat etmeliydim, diye düşündü.

Pratik hareketlerle eski av bıçağını çıkardı, tavşanların kamını deşip derilerini yüzdü, sonra – kalbi, ciğerleri, böbrekleri ve karaciğeri bir kenara koyup– kokunun leş hayvanlarını çekmemesi için i organlarını gömdü. Sonra bir çukur kazıp içini odunla doldurdu ve sihirle küçük bir ateş yaktı, çünkü akmak taşı ve elik getirmeyi akıl edememişti. Bir kz yatağı oluşana kadar ateşle ilgilendi. Böğürtlen alışından bir dal keserek kabuğunu soydu, acı suyunu yakmak için dalı ateşin üstünde kzledi, tavşanları bu dala geçirerek yere sapladığı atal biçiminde iki dalın üstüne astı. Organlar için ateşin bir kenarına düz bir taş koydu, geçici bir tava işini görmesi için yağladı.

Saphira, onu ateşin başına çömelmiş, eti eşit şekilde pişirmek için şişi çevirirken buldu. Ağzından sarkan gevşek bir geyikle ve pençelerinde ikinci geyiğin kalıntılarıyla yere indi. Kokulu çimenlerin üstüne yayılarak avını yemeye başladı, derisi dhil bütün geyiği yedi. Sivri dişlerinin arasındaki kemikler bir fırtınadaki ağaç dallan gibi kınlıyordu.

Tavşanlar hazır olduğunda Eragon soğutmak için onları havada salladı, sonra parlak, altın rengi ete baktı. Koku dayanılmaz derecede büyüleyiciydi.

İlk ısınđını almak için ağzını açtığında düşünceleri kendiliğinden yaptiği meditasyonlara gitti. Kuşların, sincapların ve farelerin zihinlerine yapuğı yolculuklan, kendilerini nasıl enerji dolu hissettiklerini ve tehlikenin karşısında var olma hakkı için nasıl büyük bir gayretle savaştıklarını hatırladı. Ve eğer bu hayat sahip oldukları her şeyse...

Tiksintiyle eti bir kenara fırlattı, tavsatılan iki inşam ldrrmş gibi öldürdüğü gerçeğiyle dehşete düşmüştü. Midesi bulanıyor, kusmak üzere olduğunu hissediyordu.

Saphira ziyafetine ara vererek endişeyle ona baktı.

Eragon uzun bir nefes alıp kendine hkim olma ve neden bu kadar etkilendiğini anlama çabasıyla yumruklarını dizlerine bastırdı. Bütün hayatı boyunca et, tavuk ve balık yemişti. Bundan hoşlanıyordu. Ama şimdi tavşanlan yeme fikri onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Saphira'ya baktı. Bunu yapamam, dedi.

Herkesin bir başkasını yemesi dünyanın var oluş şekli. Neden düzene direniyorsun?

Eragon bu soruyu düşündü. Et yiyenleri kınamıyordu; pek çok yoksul köylü için bunun hayatta kalmanın tek yolu olduğunu biliyordu. Ama açlıktan ölmediği sürece kendisi bunu yapamazdı. Bir tavşanın içine girip hissettiklerini hissettikten sonra... bir tavşan yemek insanın kendini yemesiyle aynı şey olurdu. Çünkü kendimizi düzeltebiliriz. Bizi öfkelendiren herkesi öldürme ya da yaralama, zayıf olanların elinden istediklerimizi alma ve genel olarak başkalarının duygularına aldırış etmeme drtmze teslim mi olmalıyız? Biz mükemmel yaratılmadık ve bizi yok etmemeleri için kusurlarımıza karşı kendimizi korumalıyız. Tavşanları işaret etti. Oromis'in dediği gibi, neden gereksiz acıya neden olalım ki?

O halde kendini bütün arzularından mahrum edebilir misin?

Yıkıcı olanlardan edebilirim.

Bunda kararlı mısın?

Evet.

Bu durumda, bu güzel bir tatlı olur, dedi Saphira ona doğru ilerleyerek. Tavşanları göz açıp kapayana kadar mideye indirip taştaki organları yalayıp yuttu. En azından ben bitkilerle yaşayamam, bitkiler avların yemeğidir, ejderhaların değil. Varlığımı sürdürme şeklimden utanmayı reddediyorum. Dünyada her şeyin bir yeri vardır. Bir tavşan bile bunu bilir.

Kendini suçlu hissetmeni sağlamaya çalışmıyorum, dedi Eragon, bacağına okşayarak. Bu çok kişisel bir karar. Kimseyi benim seçimlerimi kabul etmeleri için zorlamam.

Çok akıllıca, dedi alaycı bir şekilde.

Kırık Yumurta ve Dağınık Yuva

"Dikkatini ver, Eragon," dedi Oromis, ama kaba değildi.

Eragon önündeki kıvrık parşömeni süsleyen gliflere odaklanma çabasıyla gözlerini kırıştırıp ovuşturdu. "Özür dilerim, efendim." Uzuvarına kurşun bağlanmış gibi büyük bir yorgunluk hissediyordu. Gözlerini kısarak kıvrımlı ve sivri uçlu gliflere baktı, kaz tüyünden kalemini kaldırdı ve tekrar kopya etmeye başladı.

Oromis'in arkasındaki pencereden görünen Tel'naeir Kayalıklarının üstündeki yeşillik alçalan güneşin gölgeleriyle çizgi çizgi olmuştu. Biraz ileride ise kabarık bulutlar gökyüzünü kaplıyordu.

Bacağına bir ağrı saplanınca Eragon'un eli ani bir hareketle kalemin ucunu kırdı, kâğıdın üstüne mürekkep saçtı. Karşısındaki Oromis de irkilip sağ kolunu tuttu.

Saphira, diye bağırdı Eragon. Zihniyle ona ulaşmaya çalıştı, ama Saphira'nın zihninin etrafına diktiği aşılamaz engellerle geri püskürtülerek şaşkına döndü. Saphira'yi şöyle böyle hissedebiliyordu. Sanki yağlanmış cilalı bir graniti eliyle tutmaya çalışıyor gibiydi. Saphira durmadan elinden kayıyordu.

Oromis'e baktı. "Onlara bir şey oldu, değil mi?"

"Bilmiyorum. Glaedr geri dönüyor, ama benimle konuşmayı reddediyor." Duvardan bıçağı Naegling'i alan Oromis dışarı çıkıp kayalıkların kenarında durdu. başını yukarı kaldırarak altın rengi ejderhanın geri dönüşünü bekledi.

Saphira'nın başına gelmiş olabilecek her şeyi –olanaklı ve olanaksız– düşünen Eragon da ona katıldı. İki ejderha ögle vakti ayrılmış, kuzeye, yabani ejderhaların çağlar öncesinde yuva yaptıkları Kırık Yumurtalar Taşı denen yere gitmişlerdi. Kolay bir yolculuktu. Urgallar olamaz; Elfler onların Du Weldenvarden'e girmelerine izin vermiyor, dedi Eragon kendi kendine.

Sonunda Glaedr kararan bulutların arasında göz kırpan bir benek gibi görüş alanlarına girdi. Yere inmek için alçalırken Eragon ejderhanın sağ ön bacağında bir yara olduğunu gördü. Birbiri üstüne binen pullarda Eragon'un kafası büyüklüğünde bir yırtık vardı. Kırmızı kan etrafındaki pulların aralarına sızıyordu.

Glaedr yere iner inmez Oromis ona koştu, ama ejderha ona doğru kükreyince olduğu yerde kaldı. Yaralı bacağının üstünde hopleyan Glaedr ormanın kenarına gidip çıkıntı yapan ağaç dallarının altına girdi, sırtını Eragon'a dönüp yalayarak yarasını temizlemeye başladı.

Oromis gidip Glaedr'in yanına çömeldi, sakın bir sabırla aradaki mesafeyi koruyordu. Gerektiği kadar bekleyeceği açıktı. Dakikalar geçtikçe Eragon kıpır kıpır yerinde duramıyordu. Sonunda Glaedr sözsüz bir işaretle Oromis'in yaklaşmasına ve bacağını incelemesine izin verdi. Elini Glaedr'in pullarındaki yırtığa koyarken gedwey ignasia'sından sihir aktı.

Oromis geri çekilince, "Durumu nasıl?" diye sordu Eragon.

"Korkunç bir yara gibi görünüyor, ama Glaedr gibi biri için bir sıyrıktan fazlası değil."

"Peki amaya Saphira? Onunla hâlâ bağlantı kuramıyorum."

"Onun yanına gitmelisin," dedi Oromis. "Birden fazla şekilde yaralanmış. Glaedr olanları çok az

anlattı, ama ben fazlasını tahmin ediyorum. Acele etsen iyi olur."

Eragon ulaşım yollarını düşündü ve hiç olmadığını görüp acıyla inledi. "Ona nasıl ulaşacağım? Koşamayacağım kadar uzak, yol yok ve ben..."

"Sakin ol, Eragon. Sizi Silthrim'den buraya taşıyan hayvanın adı neydi?"

Hatırlaması bir dakikasını aldı. "Folkvir."

"O halde büyüyle onu çağırmalısın. Adını ve ona ihtiyaç duyduğunu söyle. Yardımına gelecektir."

Sihrin sesini doldurmasına izin veren Eragon, Folkvir'i çağırdı, durumun aciliyetini bildiren ricasını ormanlık tepelerin üstünden aşırıdı.

Oromis tatmin olarak başını salladı. "Aferin."

On iki dakika sonra Folkvir ağaçların arasındaki karanlık gölgelerden gümüş rengi bir hayalet gibi beürdi, yelelerini savurup heyecanla homurdandı. Aygırın yan tarafları yolculuğun hızı yüzünden hızla inip kalkıyordu.

Küçük Elf atının üstüne bir bacağı atarken, "Olabildiğince çabuk deneyeceğim," dedi Eragon.

"Yapman gerekeni yap."

Eragon topuklarıyla Folkvir'in kaburgalarına dokunup bağırdı. "Koş, Folkvir! Koş!" At ileri atılıp Du Weldenvarden'e girdi, inanılmaz bir maharetle boğumlu çamların arasından geçti. Eragon zihnindeki hayallerle onu Saphira'ya doğru yönlendiriyordu.

Çalılıkların arasında yol olmadığı için Snowfire gibi bir atın Kırık Yumurtalar Taşına varması üç ya da dört saat sürerdi. Ama Folkvir yolculuğu bir saatin biraz üstünde bir sürede tamamlamayı başardı.

Bazalt sütunun –ormanın zemininden alacalı yeşil bir sütun gibi yükselip ağaçların otuz metre yukarısında uzanıyordu– dibine gelince Eragon mırıldandı. "Dur." Sonra yere indi. Kırık Yumurtalar Taşı'nın uzak tepesine baktı. Saphira oradaydı.

Taşın çevresinde dolaşıp zirveye çıkmanın bir yolunu aradı, ama boşunaydı, yıpranmış oluşuma ürmanmak imkânsızdı. Üzerinde herhangi bir gedik, yarık ya da tırmanmak için kullanabileceği başka bir kusur yoktu.

Bu biraz acı verebilir, diye düşündü.

"Burda kal," dedi Folkvir'e. At zeki gözlerle ona baktı. "İstersen otlan, ama burda kal, tamam mı?" Folkvir kişneyip kadife burnuyla Eragon'un elini dürttü. "Evet, aferin. Çok iyi iş çıkardın."

Bakışlarını cilalı taşın zirvesine sabitleyen Eragon bütün gücünü toplayıp antik dilde, "Yukarı!" dedi.

Daha sonra fark etti ki Saphira'yla uçmaya alışık olmasaydı, bu deneyim o kadar rahatsız edici olurdu ki büyüünün kontrolünü kaybedip ölüm dalışına geçebilirdi. Ayaklarının altındaki zemin hızlı bir şekilde uzaklaştı, tepedeki ağaç örtüsüne ve onun ötesindeki solan gökyüzüne doğru uçarken ağaçların gövdeleri inceldi. Dallar kavrayan parmaklar gibi yüzüne uzanıyor, açıklığa doğru yükselirken omuzlarını yakalamaya çalışıyordu. Saphira'nın dalışlarınınintersine sanki hâlâ aşağıdaki toprağın üstünde duruyormuş gibi ağırlık hissini koruyordu. Kırık Yumurtalar Taşı'nın üstüne yükselen Eragon ileriye doğru çıkıp sihri bıraktı, yosunlu bir parçanın üstüne kondu. Yorgunlukla iki büküm olurken sırtının acıyıp acımayacağını görmek için bekledi. Acımadığını görüp rahatladı.

Cılalı taşın üstü, içinde yabancı çiçeklerden başka bir şeyin yetişmediği derin ve geniş yarıklarla bölünmüş çentikli kulelerden oluşuyordu. Kuleleri, bazıları doğal, bazıları Eragon'un bacağı kadar kalın pençeler tarafından bazaltta açılmış siyah mağaralar dolduruyordu. Zeminleri, ejderha avlarının kalıntıları olan liken kaplı kemiklerle örtülüydü. Bir zamanlar ejderhaların yuva yaptığı yerlerde kuşlar yuva yapıyordu; kartallar, şahinler, atmacalar tündükleri yerden, yumurtalarını tehdit ederse saldırmaya hazır bir şekilde onu seyrediyorlardı.

Eragon gevşek taşların üstünde ayaklarını burkmamaya ve sütunu bölen seyrek yarıklara çok yaklaşmamaya çalışarak arazide yoluna devam etti. Eğer bu yarıklardan birine düşerse yuvarlanarak boşluğa inerdi. Birkaç kez yüksek sırtlara ürmanması, iki kez kendini sihirle uçması gerekti.

Orada ejderhaların yaşadığına dair kanıtlar çok yaygındı. Bazalttaki derin çiziklerden, köşe bucağa takılmış renksiz pullara ve diğer birikintilere kadar her yerde bu kanıtlar görülebiliyordu. Sert bir nesneye basınca ne olduğunu görmek için eğildi, yeşil bir ejderha yumurtasının bir parçası olduğunu gördü.

Cılalı taşın doğu yüzeyinde yüksek bir kule vardı, ortasında yan dönmüş büyük siyah bir çukur gibi görünen en büyük mağara görünüyordu. Eragon sonunda Saphira'yı burada buldu. En uzak duvara doğru kıvrılmış, sırtı açıklığa dönmüştü. Bütün gövdesi titriyordu. Mağaranın duvarlarında taze yanık izleri vardı ve kırık kemik parçalan bir dövüşten kalmış gibi etrafa saçılmıştı.

"Saphira," dedi Eragon Zihni ona hâlâ kapalı olduğu için yüksek sesle çağırmıştı adım.

Saphira'nın başı birden kalktı ve ona bir yabaneıymış gibi baktı. Gözleri Eragon'un arkasında batan güneşin ışığına alışmaya çalışırken kısılarak siyah çizgilere dönüştü. Vahşi bir köpek gibi hırladı, sonra başka tarafa döndü. Bunu yaparken sol kanadını kaldırıp bacağına üst tarafındaki uzun, çentikli bir yarayı açığa çıkardı. Bu görüntüyle Eragon'un kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Eragon yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden Oromis'in Glaedr'le yaptığı gibi yaptı; kırık kemiklerin arasına çömeli bekledi. Hiçbir şey söylemeden ve hiç hareket etmeden bacakları hissizleşene, elleri soğuktan katılaşıncaya kadar bekledi. Ama bu durumdan rahatsız değildi. Bu Saphira'ya yardım edebilmesi anlamına geliyorsa bedelini memnuniyetle öderdi.

Bir süre sonra Saphira, aptallık ettim, dedi.

Zaman zaman hepimiz aptallık ederiz.

Mankafa olma sırası sana geldiğinde bu durumu kolaylaştırmıyor.

Sanırım öyledir.

Her zaman ne yapacağımı bilmişimdir. Garrow öldüğünde Ra'zac'ı takip etmenin doğru olduğunu biliyordum. Brom öldüğünde Gil'ead'a, ordan da Varden'e gitmemiz gerektiğini biliyordum. Ajihad öldüğünde Nasuada'ya sadakat yemini etmen gerektiğini biliyordum. Yol benim için her zaman açık olmuştu. Ama şimdi durum değişti. Bu konuda kaybolmuş durumdayım.

Ne oldu, Saphira?

Saphira cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. Buraya neden Kırık Yumurtalar Taşı dendiğini biliyor musun?

Hayır.

Çünkü ejderhalarla Elfler arasındaki savaşta Elfler bizi buraya kadar takip etmiş ve biz uyurken bizi öldürmüşler. Yuvalarımızı paramparça etmiş, sihirle yumurtalarımızı kırmışlar. O gün aşağıdaki ormanda kan yağmuru yağmış. O zamandan beri hiçbir ejderha bur da yaşamamış.

Eragon sessiz kaldı. Bu yüzden gelmemiştii buraya. Saphira konuyu oraya getirene kadar bekleyecekti.

Bir şey söyle, dedi Saphira.

Bacağımı iyileştirmeme izin verecek misin?

Böyle bıraksan daha iyi.

O zaman bir heykel gibi burda oturup toza dönmeyi beklerim, çünkü senin sayende bir ejderha sabrı var bende de.

Saphira'nın sonraki sözleri duraksamalı, buruk ve kendisiyle alay eder tarzdaydı: İtiraf etmek beni utandırıyor. Buraya ilk geldiğimizde ve Glaedr'i gördüğümde Shruikan dışında ırkımdan birinin daha hayatta kaldığı için çok sevindim. Daha önce hiç ejderha görmemiştim bile, Brom'un hatıralarındakiler hariç. Ve düşündüm ki... Glaedr'in de beni gördüğüne o kadar sevineceğini düşündüm.

Ama sevindi zaten.

Anlamıyorsun. Onun, sahip olmayı hiç beklemediğim eşim olacağını ve birlikte ırkımızı yeniden oluşturabileceğimizi düşündüm. Genzinden bir homurtu koparınca burun deliklerinden alev çıktı. Yanılmışım. Beni istemedi.

Eragon, onu gücendirmekten kaçınmak ve biraz rahatlatmak için vereceği cevabı özenle seçti. Çünkü senin kaderinin bir başkası olduğunu biliyor: yani geriye kalan iki yumurtadan biri. Ayrıca senin akıl hocanken senin eşin olması uygun düşmez.

Ya da belki de beni yeter ince çekici bulmuyordur.

Saphira, hiçbir ejderha çirkin değildir ve sen en güzel ejderhasın.

Ben bir aptalım, dedi Saphira. Ama sol kanadını kaldırıp yarasıyla ilgilenmesi için bir süre havada tuttu.

Eragon topallayarak Saphira'nın yanına gitti. Kırmızı yarayı incelerken Oromis'in kendisine anatomiyle ilgili bir sürü parşömen verdiğiine seviniyordu. Darbe –pençe ya da dişle açılmıştı, emin değildi– Saphira'nın derisinin altındaki kasları yırtınıştı, ama kemiğe ulaşacak kadar derine inmemişti. Eragon'un çok kez yaptığı gibi yalnızca yaranın yüzeyini kapaması yeterli olmayacaktı. Kasların dikilmesi gerekiyordu.

Eragon'un yaptığı büyü uzun ve karmaşıktı, bütün bölümlerini o bile anlamıyordu, çünkü eski bir metinden ezberlemişti ve metinde kemik görünmediği, iç organlar sağlam olduğu takdirde surdan söylemesi gerektiği yazılıydı: "Bu büyü şiddet kaynaklı bütün hastalıkları iyileştirecektir, merhametsiz ölüm hariç." Eragon bunları söyledikten sonra büyülenmiş gibi Saphira'nın kaslarının elinin altında kıpırdandığını –damarlar, sinirler ve dokular bir araya geliyordu– ve bir kez daha bütünleştiğini hissetti. Yara o kadar büyüktü ki içinde bulunduğu zayıf durumda sırf kendi bedeninin enerjisiyle iyileştirmeye cesaret edemezdi, bu yüzden Saphira'nın da gücünü almıştı.

Kaşınıyor, dedi Saphira, Eragon'un işi bitince.

Eragon içini çekerek sırtım sert bazalta dayadı, kirpiklerinin arasından batan güneşe baktı. Korkarım beni bu kayalardan aşağıya taşımak zorunda kalacaksın. Çok yorgunum.

Saphira kuru bir hışırtıyla olduğu yerde kıpırdandı, başını yanındaki kemiklerin üstüne koydu. Ellesmera'ya geldiğimizden beri sana kötü davrandım. Seni dinlemem gerekirken tavsiyene boş verdim. Beni Glaedr konusunda uyardım, ama sözlerindeki gerçeği görmeyecek kadar gururluydum... Sana iyi bir arkadaş olamadım, ejderha olmanın anlamını kavrayamadım ve Süvarilerin onurunu lekeledim.

Hayır, asla, dedi Eragon hararetle. Saphira, sen görevlerini ihmal etmedin. Hata yapmış olabilirsin, ama dürüst bir hataydı ve senin durumunda herkesin yapabileceği bir hataydı.

Bu, benim sana karşı olan davranışımı mazur göstermiyor.

Eragon, Saphira'nın gözüne bakmaya çalıştı, ama Saphira gözlerini kaçırıyordu. Sonunda Eragon, onun boynuna dokunup, Saphira, aile üyeleri diğerinin neden öyle davrandığını anlamasalar bile birbirini bağışlarlar... Sen de Roran kadar ailemsin benim; hatta daha fazla. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmez. Hiçbir şey. Saphira karşılık vermeyince çenesinin altına uzanıp derisini gıdıkladı. Beni duyuyor musun, ha? Hiçbir şey yok mu?

Saphira gönülsüz bir neşeyle öksürdü, sonra onun dans eden parmaklarından kaçmak için boynunu gerip başını kaldırdı. Glaedr'in yüzüne bir daha nasıl bakacağım? Korkunç öfkeleni... Öfkesinin gücü yüzünden bütün taş sarsıldı.

En azından sana saldırdığında sen de kendini korumayı basardın.

Aslında durum tersi oldu.

Şaşırın Eragon kaşlarını kaldırdı. Şey, bu durumda yapılacak tek şey özür dilemek.

Özür dilemek mi!

Evet. Git ona üzgün olduğunu, bunun bir daha olmayacağını ve onunla eğitimine devam etmek istediğini söyle. Eminim ona bir şans verirsen sana karşı anlayışlı olacaktır.

Pekâlâ, dedi alçak sesle.

Bunu yaptıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Sırttı. Bunu deneyimlerimden biliyorum.

Saphira homurdanarak mağaranın ağzına gitti, çömelip etraftaki ormanı inceledi. Gitmeliyiz, yakında ortalık kararacak. Eragon dişlerini sıkarak zorla ayağa kalktı –her hareketi büyük bir çaba gerektiriyordu– ve normalden iki katı sürede Saphira'nın sırtına tırmandı. Eragon... geldiğin için teşekkür ederim. Sırtın konusunda nasıl bir riske girdiğini biliyorum.

Eragon, onun sırtını okşadı. Yine tek miyiz?

Tekiz.

Ejderhaların Armağanı

Agaeti Blödhren'e yaklaşan günler Eragon için hem en güzel, hem de en kötü günlerdi. Sırtı her zamankinden daha fazla sıkıntıya yol açıyor, sağlığını ve dayanıklılığını zayıflatıyor, zihninin sükûnetini bozuyordu. Ama bunun yanı sıra Saphira'yla hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Kendi zihinlerinde olduğu kadar birbirlerinin zihinlerinde de yaşıyorlardı. Ve ara sıra Arya ağaç evini ziyaret ediyor, Eragon ve Saphira'yla birlikte Ellesmera'da geziyordu. Ama hiç yalnız gelmiyor, Orik veya kedi kız Maud'u da yanında getiriyordu.

Gezileri sırasında Arya, Eragon ve Saphira'ya seçkin Elfleri tanıştıyordu: büyük savaşçılar, şairler, ressamalar. Onları çamların altında verilen konserlere götürüyor ve Ellesmera'nın pek çok gizli harikasını gösteriyordu.

Eragon, onunla bol bol konuşuyordu. Ona Palancar Vadisi'ndeki yetişme tarzının, Roran'ı, Garrow'u, Marian Yengesi'ni, Sloan, Ethlbert ve diğer köylülerin hikâyelerini, Carvahall etrafındaki dağlara karşı duyduğu sevgiyi ve kış geceleri gökyüzünü süsleyen alev alev ışık tabakalarını anlatıyordu. Bir keresinde bir tilkinin nasıl Gedric'in tabaklama fiçilerine düştüğünü ve ağla çıkarılmak zorunda kalışını anlattı. Tohum ekmenin, yabancı otları ayıklamanın ve toprağı beslemenin, yeşil filizlerin bakımı altında büyüdüğünü görmenin ona ne kadar zevk verdiğini anlattı; bu zevki herkesten çok Arya'nın anlayabileceğini biliyordu.

Bunun karşılığında Eragon ara sıra Arya'nın hayatıyla ilgili bir şeyler öğreniyordu. Arya çocukluğundan, arkadaşlarından ve ailesinden, en özgürce bahsettiği Varden'deki deneyimlerinden, kaüldüğü savaşlardan, akınlardan, yapılmasına yardım ettiği anlaşmalardan, Cücelerle anlaşmazlığından ve büyükelçi olarak hizmet ettiği süre içinde tanık olduğu önemli olaylardan söz ediyordu.

Onun ve Saphira'nın arasında yüreğine büyük bir huzurun dolduğunu hissediyordu Eragon, ama en küçük bir etkinin bozabileceği tehlikeli bir dengeydi bu. Öncelikle zamanın kendisi düşmandı, çünkü Arya'nın Agaeti Blödhren'den sonra Du Weldenvarden'den ayrılması gerekiyordu. Bu yüzden, Eragon, onunla geçirdiği arılan her şeyden değerli tutuyor ve yaklaşan kutlamalardan korkuyordu.

Elfler, Agaeti Blödhren'e hazırlanırken bütün şehirde bir faaliyet söz konusuydu. Eragon daha önce onları hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Ormanı, özellikle Menoa ağacının etrafını renkli bayraklarla ve fenerlerle süslüyorlardı. Ağacın kendisini ise her dalına parlak gözyaşları gibi asılan bir fener takarak süslemişlerdi. Eragon, parlak yeni çiçekleriyle bitkilerin bile bir festival görüntüsü içinde olduklarını fark ediyordu. Gece geç saatlerde Elflerin onlara şarkı söylediklerini duyabiliyordu.

Her gün yüzlerce Elf, ormanın çeşitli yerlerine dağılmış şehirlerinden kalkıp Ellesmera'ya geliyordu, çünkü hiçbir Elf, ejderhalarla yaptıkları anlaşmanın yüzyılda bir gerçekleşen kutlamalarını kaçırmayı istemiyordu. Eragon çoğunun Saphira'yla tanışmak için geldiğini de tahmin ediyordu. Ben selamlarına karşılık vermekten başka bir şey yapmıyormuşum gibi geliyor, diye düşündü. Sorumlulukları yüzünden orada olmayan Elfler, aynı anda kendi festivallerini düzenleyecek ve Ellesmera'daki törenlere sihirli aynaları aracılığıyla kristal bakışla katılacaklardı. Bu aynalar seyredenlerin benzerlerini gösteriyor, böylece kimse kendini gözleniyormuş gibi hissetmiyordu.

Agaeti Blödhren'e bir hafta kala, Eragon ve Saphira Tel'naeir Kayalıklarından evlerine dönmek

üzereyken Oromis, "İkiniz Kan Yemini Kutlamaları'na ne getireceğinizi düşünmelisiniz," dedi. "Yarattığımız şeyin işleme ya da çalışması için sihir gerekmiyorsa büyü kullanmaktan kaçınmanızı öneririm. Bir büyünün sonucuysa ve sizin ellerinizden çıkmamışsa kimse yaptığımız işe saygı göstermeyecektir. Ayrıca ikinizin de ayn ayn şeyler yapmanızı tavsiye ederim. Bu bir gelenektir."

Havadayken Eragon, Saphira'ya, bir fikrin var mı, diye sordu.

Bir tane var gibi. Ama senin için bir sakıncası yoksa sana söylemeden önce işleyip işlemediğini görmek istiyorum. Saphira kendisinden gizlemeden önce ormanın zemininden yükselen çıplak bıvkaya parçasına ait bir görüntü yakalamayı başardı.

Sırıtarak sordu. Bana bir ipucu da vermeyecek misin?

Ateş. Bir sürü ateş.

Ağaç evlerine döndüklerinde Eragon becerilerini listeleyip düşündü, en iyi çiftçilikten anlıyorum, ama bunu nasıl lehime çevirebilirim bilmiyorum. Sihir konusunda Elflerle yaşanamam veya bildiğim el sanatları konusunda onların başarılarına erişemem. Onların yetenekleri İmparatorluk'taki en iyi sanatçılarınkini bile aşıyor.

Ama sende başka kimsede olmayan bir yetenek var, dedi Saphira.

Oh?

Kimliğin. Tarihin, yaptığın işler ve durumun. Yaratacağın şey için bunları kullan, o zaman eşsiz bir şey çıkar ortaya. Ne yaparsan yap senin için en önemli olan şeye dayandır. O zaman bir derinliği ve anlamı olacaktır, ancak o zaman diğerlerini etkileyecektir.

Eragon, ona şaşkınlıkla baktı. Sanat kopuşunda bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum.

Bilmiyorum. Öğleden sonraları sen Glaedr'le uçarken benim Oromis'in resim yapışını seyrettiğimi unutuyorsun. Oromis bu konuda bol bol konuşuyor.

Ah evet. Unutmuşum.

Saphira projesiyle ilgilenmek üzere oradan ayrılınca Eragon da yatak odasında dolaşıp Saphira'nın söylediklerini düşündü. Benim için önemli olan ne, diye sordu kendi kendine. Saphira ve Arya elbette, iyi bir Süvari olmak, ama bu konularda zaten ortada olmayan ne söyleyebilirim ki? Doğadaki güzelliği takdir ediyorum, ama Elfier bu konuda mümkün olan her şeyi ifade etmişler zaten. Elleşmem düşkünlüklerinin bir kanıtı. Bakışlarını içine çevirip, onu en derinden etkileyip içindeki en karanlık noktalara hitap eden şeyi bulmaya çalıştı. Onu, başkalarıyla paylaşmak için yanıp tutuştuğu tutkuyla – aşk veya nefret– etkileyen şey neydi?

Üç şey aklına geldi: Durza'nın ellerinde aldığı yara, bir gün Galbatorix'le dövüşmekten dolayı duyduğu korku ve çok ilgisini çeken Elfler destanı.

Zihninde bu unsurları birleştiren bir hikâye oluşurken içini büyük bir heyecan kapladı. Üst kata giden döner merdivenleri –ikişer ikişer– çıkararak çalışma odasına geldi. Yazı masasının önüne oturup tüy kalemını mürekkebe batırdı, titreyen elini soluk renkli bir kâğıdın üstüne getirdi.

İlk hamleyi yaparken kalemin ucu gıcırdadı:

Denizin kenarındaki krallıkta,
Mavi kaplı dağlarda...

Sözler kaleminden kendi iradeleri varmış gibi dökülüyordu. Bu hikâyeyi kendisi uydurmuyormuş da, tamamen oluşmuş bir şekilde nakletmek için yalnızca bir kanal görevi görüyormuş gibi hissediyordu. Daha önce hiç böyle bir çalışma yapmamış olan Eragon'u bu yeni işe eşlik eden keşif heyecanı sarmıştı; özellikle de daha önce bir şair olmaktan hoşlanacağını hiç düşünmediği için.

Çılgın gibi çabalıyor, yemek yemek ve su içmek için bile durmuyordu. Tunığının kollarının, yazısının delice gücüyle kaleminden sıçrayan mürekkeple lekelenmemesi için dirseklerine kadar sıvamıştı. Dikkati o kadar yoğundu ki şiirinin temposundan başka hiçbir şey duymuyor, boş kâğıttan başka hiçbir şey görmüyor ve gözlerinin arkasındaki ateş satırlarına kazman sözlerden başka bir şey düşünmüyordu.

Bir buçuk saat sonra kramp giren elindeki kalemi bıraktı, sandalyesini masadan geriye itip ayağa kalktı. Önünde on dört satır vardı. İlk kez bir kerede bu kadar çok şey yazıyordu. Bu şiirin Elflerin ve Cücelerin büyük şairlerinininkine eş olamayacağını biliyordu, ama Elflerin çabasına gülmeyeceği kadar dürüst olduğunu umuyordu.

Geri döndüğünde şiiri Saphira'ya okudu. Ah Eragon, Palancar Vadisinden ayrıldığımızdan beri çok değiştin, dedi Saphira. İntikam almak için yola dökülen çocuğu sen bile tanıyamazdın herhalde. O Eragon, Elflerin tarzında kısa bir şiir bile yazamazdı. Önümüzdeki elli ya da yüzyıl içinde nasıl biri olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Eragon gülümsedi. Eğer o kadar uzun yaşarsam.

"Kabataslak, ama doğru," dedi Oromis, Eragon şiiri ona gösterdiğinde.

"O zaman hoşunuza gitti."

"Şu andaki zihinsel durumunun güzel bir portresi ve ilginç bir yazı, ama bir şaheser değil. Olmasını bekliyor muydun?"

"Sanırım hayır."

"Yine de, duygularını bu dilde seslendirebilmene şaşırdım. Antik dilde kurgu yazmada bir engel yoktur. İnsan konuşmaya çalıştığı zaman zorluk çıkar, çünkü kurguda gerçek olmayan şeyler söylemen gerekir, ki sililir buna izin vermez."

"Ben söyleyebilirim, çünkü doğru olduğuna inanıyorum," diye karşılık verdi Eragon.

"Ve bu da çok daha etkileyici bir şekilde yazmanı sağlıyor... Etkilendim, Eragon-finiarel. Şiirin Kan Yemini Kutlamaları için çok değerli katkı olacak." Gömleğinin içinden çıkardığı kurdeleyle bağlanmış p meni Eragon'a uzattı. "Bu kâğıtta kendinin ve Cüce Orik'in etrafına yerleştirmeni istediğim dokuz koruma var. Silthrim'de gördüğün gibi bizim festivallerimiz etkileyicidir ve bizimkilerden daha zayıf bünyeler için değildir. Korunmasız kalırsan sihir ağıımız içinde kendini kaybetme riskine girersin. Bunun olduğunu gördüm. Bu önlemlerle bile rüzgârla sürüklenen hayallerle yönetilmemeye dikkat etmelisin. Kendini koru, çünkü bu dönemde biz Elfler delirme eğilimi gösteririz: harikulade ve eğlenceli bir şekilde deli, ama yine de deli."

Agæti Blödhren'in –üç gün sürecekti– arifesinde, Eragon, Saphira ve Orik, Arya'ya eşlik edip Menoa ağacına gittiler. Siyah ve gümüş rengi saçları fener ışıklarında titreşen Elfler toplanmışlardı. Islanzadi gövdenin dibindeki yüksek bir kökün üstüne çıkmıştı. Bir kayın ağacı kadar uzun, solgun ve

güzeldi. Blagden, kraliçenin sol omzuna oturmuştu, kedi kız Maud arkasında dolaşıyordu. Glaedr ile siyah ve kırmızılar içindeki Oromis de oradaydı. Lifaen ve Nari gibi Eragon'un tanıdığı, Vanir gibi hiç hoşlanmadığı diğer Elfler de hazırды. Tepedeki kadife gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

"Burda bekleyin," dedi Arya. Kalabalığın arasına karışıp arkasında Rhunön'le birlikte geri döndü. Demirci çevresine bir baykuş gibi gözlerini kırıştırarak bakıyordu. Eragon, onu selamladı, Rhunön, ona ve Saphira'ya selam verdi. "Merhaba Brightscales^[3] ve Shadeslayer." Sonra Orık'i görüp Cüce dilinde bir şeyler söyledi, Orık de büyük bir coşkuyla karşılık verdi. Birisiyle kendi memleketinin kaba konuşmasıyla sohbet edebilmekten dolayı çok sevindiği belliydi.

"Ne dedi?" diye sordu Eragon eğilerek.

"Çalışmalarını görmem ve metal işleri hakkında konuşmak için beni evine davet etti." Yüzünde büyük bir hayranlık vardı.

"Eragon, o sanatını ilk olarak Fûthark'ın kendisinden öğrenmiş, yani Dûrgrimst Ingeitum'un efsanevi grimstborithn'inden!

Onunla tanışmak için neler vermezdim."

Hep birlikte gece yansını beklediler. Islanzadi çıplak sol kolunu mermerden bir mızrak gibi kaldırıp yeni ayı işaret etti.

Avucunda, Menoa ağacına asılı fenerlerden yayılan yumuşak, beyaz bir ışık küresi toplandı. Sonra Islanzadi kök boyunca yürüyüp dev gövdeye yaklaştı, küreyi ağacın kabuğundaki bir boşluğa bıraktı. Işık nabız gibi atarak orada kaldı.

Eragon, Arya'ya dönüp sordu. "Başladı mı?"

"Başladı!" diye güldü Arya. "Ve ışık bitince sona erecek."

Elfler orman ve Menoa ağacını çevreleyen meydan boyunca dağınık gruplara ayrıldılar. Nereden geldikleri anlaşılmayan, doğal olmayan görüntülerinden aşçıların olduğu kadar büyücülerin eseri olduğu anlaşılan fantastik yiyeceklerle dolu tabaklan masalara yerleştirdiler.

Sonra Elfler flütü andıran berrak sesleriyle şarkı söylemeye başladılar. Bir sürü şarkı söylediler, ama her biri hülyalı gecede büyü yapan, duyulan artıran, çekingenliği kaldıran ve hayalperest büyülerle eğlenceyi parlatan daha büyük bir melodinin bir parçasıydı. Sözleri kahramanca işleri, unutulmuş toprakların atlar ve gemilerle fethedilmesi, kayıp güzelliğin kederiyle ilgiliydi. Yükselip alçalan müzik Eragon'u kuşattı ve vahşi bir kendinden geçme onu etkisi altına aldı. Hayatından kaçmak, Elflerin meydanında sonsuza dek dans etmek için büyük bir arzu duyuyordu. Yanındaki Saphira donuklaşmış gözleri yan kapalı bir şekilde müzikle birlikte mırıldanıyordu.

Daha sonra neler olduğunu Eragon hiçbir zaman doğru bir şekilde hatırlayamadı. Sanki ateşi vardı ve bilinci bir gelip bir gidiyordu. Bazı olayları çok canlı bir şekilde hatırlıyor –neşeyle dolu parlak, keskin görüntüler– ama meydana geldikleri sırayı hatırlaması mümkün değildi. Gündüz mü, gece mi olduğunu bilmiyordu, çünkü zaman ne olursa olsun ormana alacakaranlık hâkim görünüyordu. Kutlamalar sırasında uyuyup uyumadığını, uykuya ihtiyacı olup olmadığını da bilmiyordu...

Kiraz dudaklı bir Elf kızla el ele tutuşup daireler çizdiğini, dilinde bal tadı olduğunu ve havada ardıç kokusu aldığını hatırlıyordu...

Sığırcık kuşları gibi Menoa ağacının dallarına tünemiş Elfleri hatırlıyordu. Altın arplar çalıyor, aşağıdaki Glaedr'e bilmeceleer söylüyor, zaman zaman gökyüzünü işaret edip çeşitli biçimlerde görünen renk patlamalarını işaret ediyorlardı...

Bir çimenlikte Saphira'ya dayanmış oturduğunu ve aynı Elf kızın, kendinden geçmiş dinleyicilere şarkı söylediğini hatırlıyordu:

Uzağa, uzağa, uzağa uçacaksın,
Zirvelerin ve vadilerin üstünde,
Ötesindeki ülkede.
Uzağa, uzağa, uzağa uçacaksın.
Ve bana hiç dönmeyeceksin.
Gittin! Benden uzağa gittin,
Ve seni bir daha hiç göremeyeceğim.
Gittin! Benden uzağa gittin,
Ama sonsuza dek seni bekleyeceğim.

Bazıları kederli, bazıları neşeli –bazıları ikisi de– bitmek bilmez şiirleri hatırlıyordu. Arya'nın şiirini dinleyip gerçekten iyi olduğunu düşündü ve uzun olsa da aynı ölçüde iyi olan Islanzadi'ninkini. Bütün Elfler bu iki çalışmayı dinlemek için toplanmıştı...

Elflerin kutlama için yaptıkları, daha önceden büyüünün yardımıyla bile mümkün görünmeyen harika çalışmalarını hatırlıyordu. Bulmacalar, oyuncaklar, resim ve silahlar, işlevini anlayamadığı nesnelere. Bir Elf, birkaç saniyede bir içinde yeni bir çiçeğin açtığı camdan bir küre yapmıştı. Bir başka Elf Du Weldenvarden'de onlarca yıl geriye yolculuk yapmış, elementlerin seslerini ezberlemişti ve şimdi en güzellerini yüzlerce beyaz zambağın boğazından söylüyordu.

Rhunön kırılmayan bir kalkan, çelikten örülmüş olduğu için giyenin erimiş kurşunu ve diğer maddeleri yanmaksızın tutabileceği bir çift eldiven, sağlam bir metal blokundan oyulmuş ve büyük bir beceriyle boyanmış olduğu için canlı gibi duran Narin bir çalığı heykeliyle kutlamalara katkıda bulunmuştu.

Elli sekiz iç içe geçmeli parçadan oluşan, yirmi santim yüksekliğindeki kat kat tahta piramit Orik'in katkısıydı. Elfler büyük bir sevinçle piramidi söküp söküp yeniden yapıyorlardı. "Usta Longbeard"^[4] diyorlardı ona ve, "Zeki parmaklar zeki bir zihin anlamına gelir," diyorlardı...

Oromis'in onu bir kenara, müzikten uzağa çektiğini, kendisinin de Elfe, "Neler oluyor?" diye sorduğunu hatırlıyordu.

"Zihnini arındırman lazım." Oromis, onu devrilmiş bir kütüğe götürüp oturmasını sağlamıştı. "Burda birkaç dakika kal.

Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Ben iyiyim. Dinlenmem gerekmiyor," diye itiraz etmişti Eragon.

"Şu anda kendini değerlendirebilecek durumda değilsin. Büyük, küçük, değişen bütün büyüleri dinleyebilene kadar burda kal, sonra bize katılabilirsin. Bana söz ver."

Karanlık ve yabancı yaratıkları hatırlıyordu, ormanın derinliklerinden süzülen yaratıkları. Çoğunluğu, Du Weldenvarden'de biriken büyülerle değişen hayvanlardı ve şimdi de yiyeceğe çekilen aç bir adam gibi Agaeti Blödhren'e çekiliyorlardı. Elflerin sihrinin varlığında besin bulmuş gibiydiler. Çoğu kendilerini fener ışığının eteklerinde bir çift parlayan göz olarak göstermeye cüret ediyordu. Kendini gösteren hayvanlardan biri Eragon'un daha önce karşılaştığı kurt-kızdı; beyaz kaftanlı bir kadın görüntüsündeydi. Çalıkların arkasında dolamıyor, hançer gibi dişlerini eğlenceli bir gülüşle ortaya çıkarıyor, san gözleri oradan oraya gidiyordu.

Ama bütün yaratıklar hayvan değildi. Bazıları işlevsellik için ya da farklı bir ideal güzelliğin peşine düşerek orijinal görüntülerini değiştiren Elflerdi. Çizgili bir kürke sarınmış bir Elf, Eragon'un üstüne atılıp hoplamaya devam etti. Bazen iki ayağının üstünde, bazen ellerinin ve ayaklarının üstünde sıçırıyordu. Başu dar ve uzundu, kulakları kediye benziyordu, kollaru dizlerine kadar sarkıyor, uzun parmaklı ellerinde sert ve kabarık deri bir kısım bulunuyordu.

Daha sonra birbirinin aynı iki kadın kendilerini Saphira'ya tanıttılar. Tembel bir zarafetle hareket ediyorlardı. Geleneksel selamlaşma için parmaklarıyla dudaklarına dokunduklarında Eragon parmaklarının yan saydam ağlarla birbirine bağı olduğunu gördü. "Uzaktan geldik," dediler. Konuşurken ince boyunlarınıniki yanında üç sıra solungaç açılıp kapanıyor, atadaki pembe deriyi gösteriyordu. Derileri yağlanmış gibi parlıyordu. Cansız saçları dar omuzlarını aşuyordu.

Bir ejderhanınki gibi üst üste binmiş pullan, başının üstünde kemikli bir sorgucu, boynundan aşağı inen ince dikenleri olan ve burun deliklerinin ucunda soluk renkli iki alevin sürekli titreştiği Elfle karşılaştı.

O kadar kolay taranmayan başkalarına da rastladı: suda görünüyormuş gibi kenar çizgileri titreşen Elfler, hareketsiz olduklarında ağaçlardan ayırt edilemeyen Elfler; siyah gözlü –beyazlan da olan– Eragon'u korkutan korkunç bir güzelliğı olan ve bir şeye dokunduklarında gölge gibi içlerinden geçen uzun boylu Elfler.

Bu fenomenin nihai örneğı, bir zamanlar Elf Linnea olan Menoa ağacıydı. Ağaç meydana aktiviteyle canlanmış gibiydi. Hiç rüzgâr olmamasına rağmen dallan kıpırdanıyordu; zaman zaman gövdesinin çatırtılarının müziğın akışına uyduğı duyulabiliyordu; ağaçtan yumuşak bir iyilikseverlik havası yayılıyor ve civardakilere yansuyordu...

Ve sırtı yüzünden iki nöbet geçirdiğini hatırlıyordu. Çıldırılmış Elfler etrafında âlem yapmaya devam ederken gölgelerde iki büklüm çığılık atıp inlemiş ve yalnızca Saphira, onu korumak için gelmişti...

Agaeti Blödhren'in üçüncü gününde –Eragon öyle olduğunu sonradan öğrenmişti– şiirini Elflere okudu. Ayağı kalkıp, "Ben demirci değilim, oymacılıkta, çömlekçilikte, ressamlıkta veya herhangi bir sanatta yetenekli değilim. Büyüyle yaptığınız basanlarla da rekabet edemem. Bu yüzden bana kalan tek şey kendi deneyimlerim oldu ve onları tarihin merceğıyle yorumlamaya çalıştım, ama bir şair de

değilim," dedi. Sonra Brom'un Carvahall'de şiir okuduğu tarzda şiirini söylemeye başladı:

Denizin kenarındaki krallıkta,
Mavi örtülü dağlarda,
Dondurucu kışın son gününde,
Yalnızca tek bir görevi olan bir adam doğdu:

Gölgeler ülkesinde,
Durza'nın içindeki düşmanı öldürmek.

Nezaket ve bilgelikle beslenip,
Zaman kadar eski meşelerin altında,
Geyiklerle koşup ayılarla güreşti,
Ve yaşlılarından beceriler öğrendi.

Gölgeler ülkesinde,
Durza'nın içindeki düşmanı öldürmek.

Siyahlar içindeki hırsızlığı görmeyi öğrendi,
Zayıf ve güçlüyü etkilerken;
Bez, kaya, bitki ve kemikle,
Darbeleri engellemek ve canavarla dövüşmek için

Gölgeler ülkesinde,
Durza'nın içindeki düşmanı öldürmek.

Adam rüştünü ispat edene kadar,
Yıllar düşünce kadar çabuk geçti
Gencin sabırsızlığı damarlarını kavururken,
Bedeni ateşli bir öfkeyle yandı.

Sonra bir ef kızla tanıştı:
Uzun boylu, güçlü ve bilge
Alın Geda'nın Işığı'yla süslüydü,
Elbisesine dökülen.

Gece yarısı mavisi gözlerinde,
O gizemli havuzlarda,
Ona parlak bir gelecek göründü,
Birlikte sahip olmayacakları.

Gölgeler ülkesinde,
Durza'nın içindeki düşmanı öldürmek.

Eragon bu şekilde adamın nasıl Durza'nın ülkesine yolculuk yaptığını, kalbini donduran korkuya rağmen düşmanı bulup onunla nasıl dövüştüğünü anlattı. Ama sonunda zafer kazanmasına rağmen, adam ölümcül darbeyi indirmemişti, çünkü artık düşmanı yendiği için ölümlülerin kıyametinden korkmuyordu. Durza'daki düşmanı öldürmesi gerekmemişti. Sonra adam kılıcını kınına sokup evine dönmüş ve bir bahar akşamında aşkıyla evlenmişti. Sakalı uzayıp beyazlayana kadar onunla birlikte günlerini mutlulukla geçirmişti. Ama:

Şafaktan önceki karanlıkta,
Adamın uyuduğu odada,
Düşman gizlice gelip tepesine dikildi,
Güçlü düşmanı çok zayıfken.

Adam başını yastığından kaldırıp,
Yukarı baktı,
Ölümün soğuk ve boş gözlerine,
Sonsuz gecenin kralına.

Adamın yaşlı kalbini doldurdu,
Sakin bir kabul; çünkü uzun zaman önce,
Ölümün kucağından bütün korkusunu kaybetmişti,
Adamın bileceği son kucak.

Sabah rüzgârı kadar yumuşak,
Düşman eğildi ve adamdan,
Parlak canlı ruhunu aldı,
Ve bundan sonra huzur içinde yaşamaya başladılar.

Gölgeler ülkesinde sonsuza dek,
Durza'nın içinde daha fazlası.

Eragon üzerindeki bakışların bilincinde sessizleşti, başını eğip hızla yerine oturdu. Kendisi hakkında bu kadar çok şey açıkladığı için utanıyordu.

Elf lordu Dâthedr, "Kendini küçümsüyorsun, Shadeslayer. Görünüşe göre, yeni bir yetenek keşfetmiş gibisin," dedi.

Islanzadi soluk renkli elini kaldırdı. "Çalışman Tialdari Sarayı'ndaki büyük kütüphaneye konacak, Eragon-finiarel, böylece dileyen herkes onun tadını çıkarabilir. İnanıyorum ki şiirin, Saphira'nın yumurtası sana görüldüğünden beri, ki bizim de bu konuda ufak da olsa bir sorumluluğumuz var, karşılaştığın zorlukları daha iyi anlamamızı sağladı. Şiirini bize tekrar okumalısın, böylece üzerinde biraz daha iyi düşünebiliriz."

Memnun olan Eragon başını eğip kendisine söyleneni yaptı. Daha sonra Saphira'nın çalışmasını Elflere göstermesinin zamanı geldi. Gecenin içinde uçup gitti, pençelerinde bir adamın üç kaü büyüklüğünde bir taşla geri geldi. Arka ayaklarının üstüne inerek taşı yeşilliğin ortasına, herkesin görebileceği şekilde dik olarak yerleştirdi. Parlak taş erimiş ve donmuş dalgalar gibi birbirinin üstüne bükülen karmaşık eğriler şeklinde biçimlendirilmişti. Kayanın çizgili dilleri öyle kıvrımlı desenlerle bükülmüştü ki göz, tek bir parçayı tabandan uca kadar takip etmede zorluk çekiyor, yalnızca bir sarmaldan diğerine atlayarak izleyebiliyordu.

Eragon heykeli ilk defa gördüğü için Elflerle aynı ilgiyle bakıyordu. Bunu nasıl yaptın?

Saphira'nın gözleri zevkle parlıyordu. Erimiş kayayı yalayarak. Sonra eğilip taşın üstüne ateş üflledi, taşı yıldızlara doğru yükselince parlak parmaklarla onları yakalamaya çalışan altın rengi bir ışıkla yıkadı. Saphira çenelerini kapadığında heykelin kâğıt inceliğindeki kenarları kiraz kırmızısı parlarken, taşın karanlık boşluklarında ve oyuklarında küçük alevler titreşti. Kayanın akışkan kenarları hipnotik ışık altında hareket ediyor gibiydi.

Elfler hayretle bakarken ellerini çırpıyor, parçanın etrafında dans ediyordu. Bir Elf bağırdı. "Çok güzel yapılmış, Brightscales!"

Çok güzel, dedi Eragon.

Saphira burnuyla ona dokundu. Teşekkürler, ufaklık.

Sonra Glaedr kendi eserini çıkardı: sivri pençe tırnağıyla Ellesmera'nın yukarıdan görülen halini kazıdığı kırmızı bir meşe kalıbıydı bu. Oromis kendi katkısını açıkladı: Eragon'un dersleri sırasında resimlediğini gördüğü bir parşömendi bu. Parşömenin üst yansında glif sütunlan –Denizci Vestari'nin Şiiri– sıralanırken, alt kısmını soluk kesici resim yeteneği, ayrıntı ve beceri sergileyen fantastik bir panorama süslüyordu.

Arya, Eragon'un elini tutup onu ormandan geçirdi, Menoa ağacına götürdü. "Bak, ışık nasıl soluyor. Şafak sökmeden önce birkaç saatimiz var, ondan sonra soğuk mantık dünyasına geri dönmemiz gerek."

Yüzleri hevesli bir beklentiyle parlayan bir grup Elf ağacın etrafına toplanmıştı. Islanzadi büyük bir vakarla aralarından çıkıp bir patika genişliğindeki kökün üstünde yürüyüp, kökün yukanya doğru yükselip kendi üstüne kıvrıldığı yere kadar geldi. Bulunduğu boğumlu çıkıntıdan, bekleyen zayıf Elflere baktı. Adetimiz olduğu ve Ejderha savaşının sonunda Kraliçe

Tarmunora, ilk Eragon ve ırkını temsil eden beyaz ejderha –ki adı bu veya başka bir dilde söylenemez– tarafından, Elflerin ve ejderhaların kaderini birbirine bağladıkları zaman kabul edildiği üzere Kan Yeminini Şarkı, dans ve gayretlerimizin meyveleriyle onurlandırmak için toplandık. Uzun yıllar önce bu kutlama son kez yapıldığında durumumuz gerçekten umutsuzdu. O zamandan bu yana bizim, Cücelerin ve Varden'in gayretlerinin sonucu olarak durumumuz biraz düzeldi, ama Alagaesia hâlâ Wyrdfell'in karanlık gölgesinde yatıyor ve biz hâlâ ejderhaları düş kırıklığına uğratmamızın utancıyla yaşamak zorundayız.

"Yaşlı Süvarilerden geriye bir tek Oromis ve Glaedr kaldı. Brom ve pek çokları geçen yüzyılın boşluğuna gömüldü. Bununla birlikte, Eragon ve Saphira şeklinde yeni umutlar bahşedildi bize ve şu anda burda olmaları hem haklı, hem de çok yerinde, böylece ırklarımız arasındaki yemini yeniden doğrulayabiliyoruz."

Elfler kraliçenin işaretiyle Menoa ağacının dibinde geniş bir alanı boşalttı. Ağacın etrafına oymalı sırıkların üstüne yerleştirdikleri fenerlerden bir halka oluşturdular. Flüt, aıp ve davul çalan müzisyenler uzun kökün kenarına toplandılar. Arya'nın rehberlik ettiği Eragon, kendini halkanın kenarında, Oromis'le Arya'nın arasında otururken buldu. Saphira ve Glaedr ise mücevher kaplı kayalıklar gibi iki yanlarına çömelmişlerdi.

Oromis, Eragon ve Saphira'ya bakarak, "Bunu dikkatle seyredin, çünkü Süvari olarak sizin mirasınız için büyük önem taşıyor," dedi.

Bütün Elfler yerleşince iki Elf kız, boşluğun ortasına yürüyüp sırtlan birbirine dönük bir şekilde oturdular. Son derece güzel ve saçları hariç her açıdan birbirinin aynıydılar; birinin unutulmuş bir havuz kadar siyah örgüleri vardı, diğerinin saçlarıysa cilalı gümüş tel gibi parlıyordu.

"Bakıcılar, Iduna ve Neva," diye fısıldadı Oromis.

Islanzadi'nin omzundaki Blagden haykırdı. "Wyrda!"

İki Elf birlikte hareket ederek ellerini boğazlarındaki broşlara götürdüler. Broşları açarak beyaz

pelerinlerinin yere düşmesine izin verdiler. Üzerlerinde giysi yoktu, ama iki kadın yanardöner bir ejderha dövmesiyle örtünmüştü. Dövme Iduna'nın sol ayak bileğine sarılmış ejderha kuyruğuyla başlıyor, bacağından yukarı tırmanıp göğsüne çıkıyor, oradan Neya'nın sırtına geçip göğsündeki ejderha başıyla bitiyordu. Ejderhanın üstündeki her bir pul farklı renkle boyanmıştı; canlı renkler dövmeye bir gökkuşağı görüntüsü veriyordu.

Elf kızlar ellerini ve kollarını birbirine dolayınca ejderha bir bütün gibi göründü, bir bedenden diğerine kesintisizce devam ediyor gibi dalgalanıyordu. Sonra ikisi de çıplak ayaklarını» kaldırıp yumuşak bir güm sesiyle yere indirdiler.

Ardından bir daha: güm.

Üçüncü güm'de müzisyenler ahenkle davullarına vurdular. Bir güm sonra arpçılar enstrümanlarının tellerine vurdular ve ondan bir dakika sonra flütlü Elfler melodiye katıldılar.

Başta yavaş, ama artan bir hızla Iduna ve Neya dans etmeye başladı. Ayaklarını yere vurarak zamanı belirliyor ve öyle dalgalanıyorlardı ki hareket eden onlar değil de üzerlerindeki ejderhaymış gibi görünüyordu. Döndüler, döndüler ve ejderha derilerinin üstünde bitmek bilmez daireler çizdi.

Ardından ikizler müziğe seslerini de kattılar. Şiddetli çığlıkfanyla gümleyen melodiye eşlik ettiler. Büyünün sözleri o kadar karmaşıktı ki Eragon anlamını kavrayamadı. Fırtınaya dönüşen bir rüzgâr gibi Elfler büyüye eşlik ettiler; bir dil, bir zihin ve bir amaçla şarkı söylediler. Eragon sözleri arılamıyordu, ama kendini karşı konulmaz ahenkle sürüklenerek Elflerle birlikte şarkı söylerken buldu. Saphira ve Glaedrin de uyum içinde mıtıldandığını duyabiliyordu. Derin gümlenme o kadar güçlüydü ki kemiklerinde titreşiyor, derisinin gıdıklandığını ve havanın parladığını hissediyordu.

Iduna ve Neya, ayaklan bulanık görünene, saçları etraflarında açılana ve vücutları ter tabakasıyla kaplanana kadar gittikçe daha hızlı bir şekilde dönmeye başladı. Elf kızlar insanüstü bir hıza ve müzik delice bir tempoda tekrarlanarak zirveye ulaştı. Ejderha gövdesinden bir ışık dalgası geçti ve ejderha kıpırdandı. Başta Eragon gözlerinin kendisini aldattığını sandı, ama yaratık gözlerini kırıştırdı, kanatlarını kaldırıp pençelerini sıktı.

Ejderhanın ağzından bir alev çıktı, ileri atılıp kendini Elflerin derisinden kurtardı, havaya yükselip orada asılı kalarak kanatlarını çırptı. Kuyruğunun ucu, parlak bir göbek bağı gibi aşağıdaki ikizlere bağlıydı. Dev canavar siyah aya doğru gerildi ve geçmiş çağlara ait valisi bir çığlık kopardı, sonra dönüp toplanan Elfleri inceledi.

Ejderhanın kin dolu gözü ona bakınca Eragon yarattığın yalnızca bir hayalet değil, sihirle bağlanıp sürdürülen bilinçli bir varlık olduğunu anladı. Saphira ve Glaedr'in mınlulan o kadar şiddetlenmişti ki kısa süre sonra Eragon başka hiçbir şey duyamaz oldu. Yukarıdaki ırklarının hayaleti Elflerin üstüne doğru halka çiziyor, cisimsiz kuyruğuyla onlara sürünüyordu. Eragon'un önünde durup onu sonsuz, döner bakışıyla kuşattı. Bir içgüdünün etkisiyle sağ elini kaldırdı, avucu titreşti.

Zihninde ateşin sesi yankılandı: Yapman gerekeni yapman için bizim armağanımız.

Ejderha boynunu eğdi, burnuyla Eragon'un gedwey ignasia'sına dokundu. Aralarında bir kıvılcım oluştu, akkor sıcaklık bedeninden geçip içini kavururken Eragon kaskatı oldu. Görüşü kırmızı ve siyaha döndü, sırtındaki yara dağları gibi yandı. Güvenliğe kaçarak karanlığın kendisini pençesine aldığı için derinliklerine gömüldü.

En son, ateşin sesinin, sana armağanımız, dediğini duydu.

Yıldızlı Meydanda

Eragon uyandıığında yalnızdı.

Gözlerini açtığıında Saphira'yla paylaştığı ağaç evin oymalı tavanına bakıyordu. Dışında, gece hâlâ sürüyor ve aşağıdaki parlayan şehirden Elflerin cümbüşlerinin sesi geliyordu.

Bundan daha fazlasını fark edemeden Saphira endişe ve merakla zihnine daldı. Eragon'a Menoa ağacının yanında Islanzadi'yle dikilen görüntüsünü gönderip sordu. Nasılsın?

Kendimi... iyi hissediyorum. Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi. Ne kadar zamandır...

Yalnızca bir saat. Seninle kalırdım, ama töreni kapatmak için Oromis'e, Glaedr'e ve bana ihtiyaçları vardı. Bayıldığın zaman Elflerin tepkisini görmeliydin. Daha önce hiç böyle bir şey olmamış.

Buna sen mi neden oldun, Saphira?

Yalnız benim işim değildi, Glaedr'in de. Elflerin sihriyle biçim ve maddenin verildiği ırkımızın anıları, biz ejderhaların sahip olduğu beceriyle seni takdis etti, çünkü bizim yok olmaktan kurtulmak için tek umudumuz sensin.

Anlamıyorum.

Aynaya bak, dedi Saphira. Sonra dinlenip iyileş, şafakta sana katılacağım.

Saphira zihninden çıkınca Eragon ayağa kalkıp gerindi, kendisine hâkim olan iyilik hissiyle şaşkına dönmüştü. Banyoya gidip tıraş olmak için kullandığı aynayı aldı, yakındaki fenerin yanına getirdi.

Şaşkınlıkla donup kaldı.

Sanki o bilinçsiz yatarken, bir insan Süvari'nin görünüşünü zaman içinde değiştiren –ve Eragon'un Saphira'yla bağlandığından beri hissetmeye başladığı– çok sayıda fiziksel değişiklik yapılmıştı. Yüzü artık bir Elfinki kadar pürüzsüz ve köşeliydi. Kulakları onlarınki gibi uca doğru sivriliyordu. gözleri onlarınki gibi çekikti ve cildi bir mermer kadar soluk, belli belirsiz bir panltı yayıyor gibiydi. Genç bir prens gibi görünüyorum. Eragon daha önce bu terimi bir erkek, hele kendisi için hiç kullanmamıştı, ama şu anda kendisini tarif eden tek sözcük güzeldi. Ancak tamamen Elf de değildi. Çenesi daha güçlü, alnı daha kalın, yüzü daha genişti. Bütün insanlardan daha güzel, bütün Elflerden daha kabaydı.

Eragon titreyen parmaklarla ensesine uzanıp yarasını aradı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Gömleğini yırtarcasına çıkarıp sırtını görmek için aynanın karşısında döndü. Farthen Dûr'daki savaştan önce olduğu gibi pürüzsüzdü. Eh Durza'nın kendisini sakatladığı yerin üstünde kayarken gözlerine yaş doldu. Sırtının bir daha kendisini rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

Yalnızca kurtulmayı istediği yara değil, vücudunda ne kadar leke ve yara varsa onlar da gitmiş, onu yeni doğmuş bir bebek gibi pürüzsüz yapmıştı. Garrow'un tırpanını bilerken bileğini kestiği yerdeki yara izine baktı. Hiçbir iz kalmamıştı. Saphira'yla ilk uçuşundan kalan, bacaklarının iç kısımlarındaki alacalı yaralar da gitmişti. Bir an için hayatının bir kaydı olarak onları özledi, ama ne kadar küçük olursa olsun yaşadığı bütün yaraların tahribatının onarıldığını fark edince üzüntüsü kısa ömürlü oldu.

Olmam gerektiği gibi oldum, diye düşündü ve sarhoş edici havadan derin bir nefes aldı.

Aynayı yatağa bırakıp en güzel giysilerini giydi: altın iplerle dikilmiş kırmızı bir gömlek; beyaz yeşim taşıyla süslü bir kemer; sıcak tutan tüylü bir külot pantolon; Elflerin sevdiği bir çift kumaştan çizme ve kollarında Cücelerin kendisine verdiği deri vambrace.

Ağaçtan inen Eragon Ellesmera'nın gölgelerinde dolaşıp Elflerin gecenin ateşiyle yaptıkları cümbüşü seyretti. Onu kendilerinden biri olarak selamlayıp şenliklerine katılmaya davet etmelerine rağmen kimse onu tanımadı.

Eragon artmış bir farkındalık durumu içinde yüzer gibiydi, duyuları yeni sesler, görüntüler, kokular ve duygularla zonkluyordu. Daha önce kör olduğu karanlıkta görebiliyordu. Bir yaprağa dokunuyor ve yalnızca bu dokunuşla yaprağın üzerinde büyüyen tüyleri sayabiliyordu. Etrafında dolaşan kokuları bir kurt veya ejderha kadar iyi bir şekilde tanımlayabiliyordu. Çalıların altında koşturan farelerin ve ağaç kabuklarının yere düşerken çıkardığı sesi duyabiliyordu; kalbinin atışı bir davul sesi gibi geliyordu kulağına.

Amaçsız yürüyüşü onu Menoa ağacına getirdi. Kendini meydandakilere göstermeden şenliklerin arasındaki Saphira'yı seyretti.

Nereye gidiyorsun, ufaklık, diye sordu Saphira.

Arya'nın annesinin yanından kalkıp toplanan Elflerin arasından geçtiğini, sonra bir orman hayaleti gibi ağaçların arasında süzülürcesine ilerlediğini gördü. Mum ve karanlık arasında yürüyorum, diye cevap verip Arya'yı takip etti.

Eragon, ayaklarının tüyü andıran dokunuşlarıyla ezilmiş çam iğnelerinin kokusuyla ve havada bıraktığı izle Arya'yı takip etti. Onu meydanın kenarında tek başına dururken buldu, gökyüzündeki takımyıldızlarını seyrederken vahşi bir hayvan gibi duruyordu.

Eragon açığa çıkarken, Arya, ona baktı. Eragon, Arya onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Gözleri irileşti ve fisıldadı.

"Bu sen misin, Eragon?"

"Evet."

"Kendine ne yaptın?"

"Bilmiyorum."

Arya, onun yanına gitti, birlikte şenliklerin sesinin ve müziğinin yankılandığı sık ormanda dolaştılar. Eragon değişse de Arya'nın yanındaki varlığının, derisinin üstündeki giysilerinin fisıltısının, boynunun yumuşak, solgun görünüşünün; parlamalarına ve yağmurda ıslanan siyah yapraklar gibi geri kıvrılmalarına neden olan yağ katmanıyla kaplanmış kirpiklerinin çok iyi bilincindeydi.

Çok berrak olduğu için soluk ışıktaki görünmez olan ince derenin kıyısında durdular. Varlığını gösteren tek şey kayaların üstünden akan suyun boğuk hırıltısıydı. Etraflarındaki kalın meşeler dallarıyla bir mağara oluşturuyor, Eragon ve Arya'yı dünyadan gizliyor, soğuk hareketsiz havaya karşı sığınak sağlıyordu. Oyuk çok eski görünüyordu, sanki bin yıldır hiçbir şey değişmemişti ve hiçbir şey de değişmeyecekti.

Bu gizli yerde Eragon birden kendini Arya'ya çok yakın hissetti ve ona karşı hissettiği bütün tutku aklına hücum etti. Damarlarında dolaşan güç ve canlılıkla –ormanı dolduran ehlileştirilmemiş sihir gibi– o kadar sarhoş olmuştu ki tedbiri elden bırakıp, "Ağaçlar ne kadar uzun, yıldızlar ne kadar parlak... ve sen ne kadar güzelsin, O Arya Svit-kona," dedi. Normal şartlar altında bu davranışını en büyük delilik olarak görürdü, ama bu havai, delişmen gecede son derece mantıklı görünüyordu.

Arya gerildi. "Eragon..."

Eragon bu uyarıya aldırmadı. "Arya, elini kazanmak için her şeyi yapardım. Seni dünyanın ucuna kadar takip ederim. Çıplak ellerimle sana bir saray kurarım. Ben..."

"Beni takip etmeyi bırakır mısın? Bana bu sözü verebilir misin?" Eragon tereddüt edince biraz yaklaşıp alçak ve yumuşak bir sesle, "Eragon, bu olamaz. Sen gençsin, ben ise yaşlı ve bu asla değişmeyecek," dedi.

"Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Sana karşı duygularımı bir arkadaşına duyulanlar gibi, daha fazlası değil. Gil'ead'dan beni kurtardığın için sana müteşekkirim ve arkadaşlığın hoşuma gidiyor. Hepsi bu... Bu isteğinden vazgeç –bu senin için yalnızca kalp acısına neden olacak– ve uzun yıllarını birlikte geçireceğin kendi yaşında birini bul."

Eragon'un gözleri yaşla doldu. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"Ben acımasız değil, şefkatliyim. Sen ve ben birbirimize göre değiliz."

Eragon umutsuzluk içinde, "Bana anılarını verebilirsin; sonra ben senin deneyimlerine ve bilgine sahip olurum," diye önerdi.

"Bu iğrenç olur," dedi Arya çenesini kaldırarak. Bakışları ciddiydi. Vakur bir ifade taşıyan yüzü yıldızların ışığıyla gümüşü görünüyordu. Sesine çelik sertliği bulaştı: "Beni dinle, Eragon. Bu olamaz ve asla olmayacak. Ve sen kendine hâkim olana kadar arkadaşlığımız sona ermeli, çünkü duyguların dikkatimizi işimizden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor." Başını önüne eğdi. "Hoşça kal Eragon Shadeslayer." Sonra Eragon'un yanından geçip Du Weldenvarden'de gözden kayboldu.

Artık yaşlar Eragon'un yanaklarından süzülüp yerdeki yosunların üstüne düşüyordu. Erişmeden öylece kalıp zümrüt rengi kadifenin üstünde inci gibi parlıyordu yaşlan. Hislerini yitiren Eragon çürümekte olan bir kütüğün üstüne oturup ellerini yüzüne gömdü, Arya'ya karşı sevgisi karşılıksız kaldığı için, onu kendisinden biraz daha uzaklaştırdığı için ağladı ağladı.

Birkaç dakika içinde Saphira onun yanına geldi. Oh, ufaklık. Burnuyla onu dürttü. Neden kendine bunu yapıyorsun? Arya'ya yeniden kur yaparsan ne olacağını biliyordun.

Duygularımı kontrol edemedim. Kollarını bedenine sarıp kütüğün üstünde öne arkaya sallandı, acısı yüzünden hıçkırıqlarla ağladı. Bir kanadını üzerine atarak Saphira, bir şahinin yavrusuna yapacağı gibi onu kendine çekti. Eragon, ona iyice sokulup gece güne dönene ve Agaeti Blödhren sona erene kadar öylece kaldı.

Kara Göründü

Roran, Red Boar'ın kış tarafında ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu, sallanan mavnada dengesini bulmak için bacaklarını iki yana açtı. Tuzlu rüzgâr saçlarını karıştırıp kalın sakalını dürttü, çıplak kollarındaki tüyleri gıdıkladı.

Yanıdaki Clovis dümeni idare ediyordu. Deneyimli denizci sahili, okyanusa doğru uzanan engebeli tepelerin zirvesindeki cilalı kayayı işaret etti. "Teirm, zirvenin uzak tarafının sağında kalıyor."

Roran kör edici bir parlaklıkla okyanustan yansıyan öğleden sonra güneşine gözlerini kısarak baktı. "Şimdilik burda duracağız o halde."

"Daha şehre girmek istemiyor musun?"

"Hepimiz bir arada giremeyiz. Torson ve Flint'i çağır, mavnalarını kıyıya çıkarsınlar. Kamp kurmak için iyi bir yere benziyor."

Clovis yüzünü buruşturdu. "Ah. Bu gece sıcak bir yemek istiyordum." Roran başıyla onayladı, Narda'dan aldıkları taze yiyecekler tükeneli çok olmuştu, geriye bir tek tuzlanmış domuz eti, salamura ringa balığı, tuzlanmış lahana, köylülerin satın aldıkları unla yaptıkları deniz bisküvileri, sebze turşularından başka bir şeyleri kalmamıştı. Ara sıra köylüler geriye kalan hayvanlarını kestiklerinde veya karaya çıktıklarında av hayvanı yakaladıklarında taze et görüyorlardı.

Diğer iki mavnanın kaptanlarına seslenirken Clovis'in haşin sesi denizin üstünde yankılandı. Mavnalar yakına geldiklerinde onlara kıyıya çıkmalarını emretti, ama adamlar şamatacı bir biçimde hoşnutsuzluklarını dile getirdiler. Onlar ve diğer denizciler o gün Teirm'e varmayı, paralarını şehrin güzelliklerinde harcamayı umuyorlardı.

Mavnalar sahile çıktıktan sonra Roran, köylülerin arasında dolaşıp çadırlarını kurmalarına, eşyalarını boşaltmalarına, yakındaki dereden su getirmelerine ve herkes yerleşene kadar her şeyi yapmalarına yardım etti. Üzgün göründükleri için Mom ve Tara'ya cesaret sözcükleri söyledi, karşılığında kısa cevaplar aldı. Taverna sahibi ve karısı Palancar Vadisi'nden ayrıldıklarından beri ondan uzak duruyorlardı. Köylüler genel olarak Narda'ya geldikleri zaman olduğundan daha iyi durumdaydılar –mavnalarda yeterince dinlenmişlerdi– ama sürekli endişe ve sert havaya maruz kalmaktan dolayı Roran'ın umduğu gibi iyileşememişlerdi.

"Stronghammer, bu gece yemeği bizim çadırımızda yer misin?" diye sordu Thane, yanına gelerek.

Roran, onu olabildiğince zarif bir şekilde reddedip dönünce karşısında kocası Byrd, Sloan tarafından öldürülen Felda'yı buldu. Kadın çabucak selam verip, "Seninle konuşabilir miyim, Garrow oğlu Roran?" dedi.

Roran, ona gülümsedi. "Her zaman Felda. Bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Kaçamak bir bakışla şalının püsküllerine dokundu, sonra çadırına doğru baktı. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Mandel'le ilgili..." Roran başını salladı; iki muhafızı öldürdüğü o korkunç yolculuk sırasında kendisine Narda'ya kadar eşlik etmesi için onun oğlunu seçmişti. Mandel o zaman harika bir performans sergilemişti, Edeline'da mürettebat olduktan sonraki haftalarda da devam etmişti bu durum ve mavnaları idare etmeyle ilgili her şeyi öğrenmişti. "Mavnamızdaki denizcilerle çok iyi dost oldu ve o kanunsuz adamlarla zar atmaya başladı. Para için değil –paramız

yok– ama küçük şeyler için. İhtiyacımız olan şeyler."

"Bunu yapmamasını söyledin mi?"

Felda püskülleri büktü. "Korkuyorum, çünkü babası öldüğünden beri eskisi gibi saygı duymuyor bana. Vahşi ve bildiğini okuyan bir hal aldı."

Hepimiz vahşileştik, diye düşündü Roran. "Peki benim bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu kibarca.

"Mandel'le her zaman çok ilgilendin. Sana hayran. Onunla konuşursan seni dinleyecektir."

Roran bu ricayı düşündü, sonra, "Pekâlâ, elimden geleni yapacağım," dedi. Felda rahatlayarak gevşedi. "Peki zar oyununda neler kaybetti?"

"Çoğunlukla yiyecek." Felda tereddüt etti, sonra ekledi. "Ama bir keresinde o adamın yakaladığı tavşan için büyükannemin bileziğini riske attığını biliyorum."

Roran kaşlarını çatı. "Yüreğini ferah tut, Felda. Konuyla en kısa zamanda ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim." Felda yine reverans yapıp Roran'ı bu konuyu düşünürken bırakıp geçici çadırların arasında kayboldu.

Roran yürürken dalgın bir şekilde sakalını sıvazlıyordu. Mandel ve denizcilerle ilgili sorunun hem yararı, hem zararı vardı; Roran Narda'dan beri yaptıkları yolculukta Torson'un adamlarından biri olan Frewin'in Odele'e –Katrina'nın genç arkadaşı– yakınlaştığını fark etmişti. Clovis'i bıraktığımızda sorun çıkarabilirler.

Dikkat çekmemeye çalışarak kampın içinde dolaşp en güvendiği köylüleri topladı, onlarla birlikte Horst'un çadırına gitti. "Seçilen beşli vakit çok geç olmadan şimdi gidecek Ben yokken yerimi Horst alacak. Unutmayın, en önemli göreviniz Clovis'in mavnalarla gitmesine ya da onlara bir şekilde zarar vermesine engel olmak. Mavnalar bizim Surda'ya ulaşmamızın tek yolu olabilir."

"Bir de görülmemeye dikkat edin," dedi Orval.

"Kesinlikle. Yarından sonraki geceye kadar hiçbirimiz dönmezsek yakalandığımızı anlaya Mavnaları alıp Surda'ya doğru yola çıkın, ama erzak almak için Kuasta'da durmayın; İmparator orda pusu kurmuş bekliyordur. Yiyecekleri başka bir yerden almalıyız."

Arkadaşları hazırlanırken Roran, Clovis'in Red Boar'daki kamarasına gitti. "Siz beşiniz mi gidiyorsunuz?" diye sordu Clovis, Roran planı açıkladıktan sonra.

"Doğru." Roran demir gibi bakışlarını Clovis'in üstünden çekmeyince adam huzursuzlukla kıpırdandı. "Geri döndüğümde sem, bu mavnaları ve bütün adamlarını burda görmek istiyorum."

"Anlaşmamıza nasıl sadık kaldığımı gördükten sonra onurumdan kuşku mu duyuyorsun?"

"Ben hiçbir şeyden kuşku duymuyorum, yalnızca sana ne beklediğimi söylüyorum. Çok fazla şey risk altında. Eğer şu anda ihanet edersen bütün köyü ölüme mahkûm edersin."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Clovis, gözlerini kaçırarak.

"Yokluğum sırasında halkım kendini savunacaktır. Ciğerlerinde son nefesleri kalana kadar aldatılmaz ve terk edilemezler. Ve eğer başlarına bir talihsizlik gelirse bin fersah yürüyüp Galbatorbc'le tek başıma dövüşmek zorunda kalsam bile intikamlarını alırım. Sözlerime dikkat et,

Kaptan Clovis, çünkü doğruyu söylüyorum."

"İmparator'a senin sandığın kadar düşkün değiliz," diye itiraz etti Clovis. "Ona bir iyilik yapmam."

Roran haşin bir neşeyle gülümsedi. "İnsan ailesini ve evini korumak için her şeyi yapar."

Roran kapının kilidini açarken Clovis, "Peki Surda'ya ulaştıktan sonra ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Biz..."

"Biz değil: sen. Sen ne yapacaksın? Seni izledim, Roran. Seni dinledim. Ve seni yeterince sevdim. Ama sırf Surda'ya vardın diye çekicini bırakıp eline saban alacağını hiç sanmıyorum."

Roran eklem yerleri bembeyaz olana kadar kilidi sıktı. "Köyü Surda'ya teslim ettikten sonra avlanmaya gideceğim," dedi kararmış çöl kadar boş bir sesle.

"Ah. O kızıl saçlı sevgilinin peşinden mi? Bu konuda bazı konuşmalar duydum, ama ben..."

Roran kamaradan çıkarken kapıyı arkasından hızla çarptı. Öfkesinin bir an için alev alev yanmasına izin verdi –bu duygunun özgürlüğünün tadını çıkardı– sonra dizginlenemez tutkusunu bastırmaya başladı. Felda'nın çadırına gitti. Mandel bir kütüğe avcı bıçağıyla atışlar yapıyordu.

Felda haklı: dizginlenmesi gerekiyor. "Zamanını harcıyorsun," dedi Roran.

Mandel şaşkınlıkla döndü. "Neden öyle diyorsun?"

"Gerçek dövüşte düşmanı yaralamak yerine kendi gözünü çıkarırsın. Hedefinle arandaki gerçek mesafeyi bilmiyorsan..." Omuz silkti. "Taş atsan da olur."

Genç adamın gururla dikilmesini kayıtsız bir ilgiyle seyretti. "Gunner bana Cithri'deki bir adamın uçan bir kargayı on atıştan sekizinde vurduğunu söylemişti."

"Ve kalan iki seferde öldürülürsün Bir savaşta silahımı fırlatmak iyi fikir değildir." Elini sallayarak Mandel'in itirazlarını engelledi. "Yol çantamı al ve on beş dakika içinde derenin ilersindeki tepede benimle buluş. Bizimle birlikte Teirm'e gelmene karar verdim."

"Evet, efendim!" Mandel coşkulu bir gülümsemeyle çadıra dalıp eşyalarını toplamaya başladı.

Roran çıkarken en küçük kızını kalçasına oturtmuş olan Felda'yla karşılaştı. Felda, Roran'a ve Mandel'in hareketlerine baktı, ifadesi gerildi. "Onun güvende olmasını sağla, Stronghammer." Kızını yere koyup Mandel'in ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamaya girişti.

Belirlenen tepeye ilk varan Roran oldu. Beyaz bir kayanın üstüne çömelip denizi seyrederken kendini önündeki göreve hazırladı. Loring, Gertrude, Birgit ve oğlu Nolfavrell gelince Roran kayadan atladı. "Mandel'i beklemeliyiz, o da bizimle geliyor," dedi.

"Neden?" diye sordu Loring.

Birgit de kaşlarını çattı. "Başka kimsenin bize eşlik etmeyeceğine karar verdiğimizizi sanıyordum. Özellikle Mandel'in, çünkü Narda'da görüldü. Seni ve Gertrude'u yanımıza almamız zaten yeterince tehlikeli. Mandel yalnızca birinin bizi tanınması riskini artıracak."

"Bu riske giriyorum." Roran sırayla hepsinin gözlerinin içine baktı. "Gelmesi gerekiyor." Sonunda onu dinlediler ve Mandel'le birlikte altı kişi güneye, Teirm'e doğru yola çıktı.

Teirm

Bu bölgedeki sahil şeridi, bereketli çimenler ve tek tuk yabangülü çalısı, söğüt ve kavakla kaplı alçak tepelerden oluşuyordu. Yumuşak, çamurlu toprak ayaklarının altında bel veriyor, yürümelerini zorlaştırıyordu. Sağ taraflarında parlak deniz uzamıyor, sol taraflarında Spine'in mor renkli sırmı görülüyordu. Tepeleri karla kaplı dağlar, bulutlar ve sisle örtülmüştü.

Roran'ın ekibi, Teirm'i çevreleyen mülklerden geçerken –bazıları çiftlik, bazıları geniş malikânelerdi– görülmek için ellerinden geleni yapıyordu. Narda'yı Teirm'e bağlayan yolla karşılaştıklarında hızla karşıya geçip doğuya, dağlara doğru birkaç mil devam ettikten sonra tekrar güneye döndüler. Şehrin etrafından dolaştıklarından emin olduktan sonra okyanusa doğru kıvrılıp güney yolunu buldular.

Roran Red Boar'doyken, Narda'daki görevlilerin, iki muhafızı öldüren kişinin Clovis'in mavnasıyla giden adamların arasında olduğu sonucuna varmış olduklarını düşünmüştü. Eğer öyleyse, haberciler, köylülerin tanımına uyan herkese karşı uyanık olmaları için Teirm'in askerlerini uyarılmış olmalıydı. Ve eğer Ra'zac Narda'yı ziyaret ettiyse, askerler bir avuç katili değil, Roran Stronghammer'ı ve Carvahall'den göçen köylüleri aradıklarını da öğrenmişler demektir. Teirm dev bir tuzak olabilirdi. Ama şehrin yanından geçip gidemezlerdi, çünkü köylülerin erzaka ve yeni bir ulaşım şekline ihtiyaçları vardı.

Roran yakalanmaya karşı en iyi önlemin Narda'da görülen kimseyi Teirm'e göndermemek olacağına karar vermişti, Gertrude ve kendisi hariç. Gertrude ilaçlardan anladığı için gidecekti. Ve Roran –tanınma olasılığı en yüksek kişi olmasına rağmen– yapması gereken şeyi kimsenin yapabileceğine güvenmediği için gidiyordu. Başkalarının intereddüt ettiği noktalarda kendisinin harekete geçme gücüne sahip olduğunu biliyordu, tıpkı muhafızları öldürdüğü zaman olduğu gibi. Grubun geri kalanı şüpheleri azaltmak için seçilmişti. Loring yaşlı, ama sıkı dövüşçü ve harika bir yalancıydı. Birgit kurnaz, güçlü olduğunu kanıtlamıştı ve oğlu Nolfavrell küçük yaşına rağmen dövüş sırasında bir askeri öldürmüştü bile. Birlikte seyahat eden büyük bir aile gibi görülmeyi umuyorlardı. Eğer Mandel planı bozmasa, diye düşündü Roran.

Teirm'e güneyden girmek de Rorah'ın fikriydi, böylece Narda'dan gelme olasılıkları ortadan kalkacaktı.

Teirm alacakaranlıkta beyaz ve hayalet gibi görüldüğünde akşam olmuştu. Roran önlerinde neyin uzandığını incelemek için durdu. Etrafı duvarlarla çevrili şehir büyük bir körfezin kenarında tek başına dikilirken içine kapanık ve saldırılara karşı dayanıklı görünüyordu. Askerlerin yaylarıyla devriye gezdikleri surlardaki mazgallarda meşaleler parlıyordu. Surların üstünde bir hisar, ardında bulanık ışığını karanlık surlarda dolaştıran bir deniz feneri yükseliyordu.

"Çok büyük," dedi Nolfavrell.

Loring bakışlarını Teirm'den ayırmadan başını salladı. "Evet, büyük."

Roran'ın dikkatini şehirden çıkıntı yapan taş rıhtıma bağlı gemi çekmişti. Üç direkli gemi, yüksek baş kasarası, iki sıra küre yuvası ve gövdenin iki tarafına monte edilmiş, cirit gemilerine ateş etmek için kullanılan on iki güçlü mancınığıyla Narda'da gördüğü bütün gemilerden daha büyüktü. Muhteşem gemi ticaret ve savaşa aynı şekilde uygun görünüyordu.

Daha da önemlisi belki –belki– bütün köyü içine alabileceğini düşünüyordu Roran.

"İşte ihtiyacımız olan şey," dedi Roran gemiyi işaret ederek.

Birgit huysuz bir homurtu çıkardı. "Bu canavara binebilmek için kendimizi köle olarak satmamız gerekir."

Clovis şehrin kapılarının günbatımında kapanacağı konusunda onları uyarılmıştı, bu yüzden geceyi kırdı geçirmemek için hızlarını artırdılar. Soluk renkli duvarlara yaklaştıkça yolun, Teirm'e gidip oradan ayrılan insan seliyle dolduğunu gördüler.

Roran bu kadar trafik beklemiyordu, ama kısa süre içinde bu durumun onların grubunun dikkat çekmeden içeri girmesini sağlayabileceğini fark etti. Mandel'i çağıran Roran, "Biraz geride kal ve birinin peşine takılıp kapıdan içeri gir, böylece muhafızlar senin bizimle olduğunu anlamazlar. Karşı tarafta seni bekleyeceğiz. Sorarlarsa denizci olarak iş bulmak için geldiğini söylersin," dedi.

"Evet, efendim."

Mandel geride kalırken Roran bir omzunu kaldırdı, topallayarak yürümeye başlarken Loring'in uydurduğu, Teirm'e geliş nedenlerini açıklayan hikâyeyi tekrarladı. Yoldan ayrıldı, bir adam bir çift öküzüyle yanından geçerken başını eğdi. Yüz hatlarını gizleyen gölgeler için müteşekkirdi.

Girişin iki yarımındaki çıkıntıya yerleştirilen meşalelerin turuncusuyla yıkanan kapı karşılarındaydı. Altındaki bir çift askerin kırmızı tuniklerinin önüne Galbatorix'in birbirine dolanmış meşale alevi işlenmişti. Silahlı askerlerin hiçbiri sivri uçlu kapının ve ötesindeki kısa tünelin altından geçerken Roran'a ve arkadaşlarına bakmadı bile.

Roran omuzlarını doğrulturken hissettiği gerilimin biraz azaldığını hissetti. O ve diğerleri bir evin köşesine toplandılar. Loring mırıldandı. "Şimdiye kadar iyiydi."

Mandel yeniden onlara katılınca pahalı olmayan bir pansiyon aramaya çıktılar. Yürürlerken Roran güçlendirilmiş evleriyle –hisara doğru gittikçe yükseliyorlardı– ve ızgarayı andıran sokaklarıyla şehrin yapısını inceledi. Kuzeyden güneye inen yollar yıldız patlaması gibi hisardan ayrılıyor, doğuda batıya giden yollarsa yumuşak bir şekilde kıvrılıp örümcek ağını andıran bir desen oluştururken bariyerlerin konabileceği ve askerlerin yerleştirebileceği çok sayıda yer oluşturuyordu.

Eğer Carvahall böyle inşa edilmiş olsaydı, kralın kendisinden başka kimse yenemezdi bizi, diye düşündü.

Akşam çökene kadar Yeşil Kestane'de kalacak bir yer buldular. Burası berbat birası ve bitli yatakları olan iğrenç bir handı. Tek iyi yanı ücretinin sıfıra yakın oluşuydu. Değerli paralarını tasarruf etmek için akşam yemeği yemeden ve cüzdanlarının hanın diğer müşterilerinden biri tarafından çalınmaması için hep bir arada yattılar.

Ertesi gün Roran'la arkadaşları, şafak sökmeden erzak satın almak ve ulaşım aracı bulmak için Yeşil Kestane'den ayrıldılar.

"Ben burda olağanüstü bir şifalı bitkiler satıcısının olduğunu duydum," dedi Gertrude. "Adı Angela'ymış. Belki de biraz sihrin yardımıyla en şaşırtıcı tedavileri yapıyormuş. Gidip onu göreceğim, çünkü aradığım şey birisinde varsa bu Angela'dır."

"Yalnız gitmemelisin," dedi Roran. Mandel'e baktı. "Gertrade'a eşlik et, satın aldıkları konusunda ona yardımcı ol ve eğer saldırıya uğrarsanız onu korumak için elinden geleni yap. Zaman zaman sınırların sınanabilir, ama alarma neden olacak bir şey yapma, yoksa arkadaşlarına ve ailene ihanet etmiş olursun."

Mandel alnındaki saç tutamına dokunup başını salladı. O ve Gertrude yoldan karşıya geçerken, Roran ve diğerleri araştırmaya devam ettiler.

Roran'da bir avcının sabrı vardı, ama vakit ilerledikçe hâlâ onları Surda'ya götürecek bir gemi bulamayınca sabırsızlanmaya başlamıştı. Üç direkli gemi, Ejderha Kanadı'nın yeni inşa edildiğini ve ilk yolculuğuna çıkmak üzere olduğunu, Cücelerin kırmızı altınla bir oda dolusu para ödemedikleri takdirde Blackmoor Denizcilik Şirketi'nden bu gemiyi kiralamalarının bir yolu olmadığını öğrenmişti. Ama köylülerin en kötü gemiyi bile tutacak paraları yoktu. Clovis'in mavnalarını almaları da sorunu çözmüyordu, çünkü yolculukları sırasında ne yiyecekleri sorusu hâlâ cevaplanmamıştı.

"Bütün o askerler ve kapıdaki gözcüler varken, evler birbirine bu kadar yakırsan burda hırsızlık yapmak çok zor olacak," dedi Birgit. "Eğer çaldıklarımızı Teirm'den arabayla çıkarmaya çalışsak ne yaptığımızı bilmek isteyeceklerdir."

Roran başını salladı. Doğru.

Roran, Horst'a köylülerin Teirm'den ellerinde kalan yiyeceklerden başka bir şey olmadan ayrılmaya zorlanırlarsa yiyecek bulmak için baskın yapacaklarını söyledi. Ama Roran böyle bir hareketin kendilerini nefret ettikleri kadar canavarlaştıracığını biliyordu. Galbatorix'e hizmet edenlerle dövüşüp onları öldürmek –hatta Clovis'in mavnalarını çalmak, çünkü Clovis'in kendini destekleyecek başka yolları vardı– bir konu, Palancar Vadisi'ndeki köylüler gibi hayatta kalmak için mücadele veren masum çiftçilerin erzaklarını çalmak tamamen başka bir konuydu. Bu cinayet olurdu.

Bu sert gerçekler Roran'ın omuzlarına taş gibi çöküyordu. Girişimleri her zaman korku, çaresizlik, iyimserlik ve son dakika doğaçlamalarıyla gerçekleştirilmişti. Ama şimdi köylüleri düşmanın inine getirip kendi yoksulluklarından yapılan zincirlerle bağladığını hissediyordu. Yalnız başıma kaçıp Katriria'yı arayışımı sürdürebilirdim, ama köyümün İmparator tarafından köleleştirilmesine izin verseydim bu nasıl bir zafer olurdu? Teirm'deki kaderimiz her neyse, bana bir sözüm üzerine evlerini terk edecek kadar güvenenlerle birlikte dimdik duracağım.

Açlıklarını bastırmak için bir fırında durup yeni pişmiş çavdar ekmeği ve üzerine sürmek için küçük bir kavanoz bal aldılar. Loring bunların parasını öderken fırıncının yardımcısına gemi, ekipman ve yiyecek bulmak için orada olduklarını söyledi.

Omzuna birinin dokunduğunu hisseden Roran dönüp baktı. Dağınık siyah saçlı ve şişko göbekli bir adam, "Genç adamla konuşmanızı duyduğum için beni bağışlayın, ama aradığınız uygun fiyata gemi vs. gibi şeylerse açık artırmaya katılmanızı öneririm," dedi.

"Ne açık artırmasıymış bu?" diye sordu Roran.

"Ah, üzücü bir hikâye, ama bu günlerde çok yaygın. Tüccarlarımızdan biri olan Jeod'un –Jeod Longshanks– şansı çok kötü döndü. Bir yıldan kısa bir süre içinde dört gemisini kaybetti ve mallarını karadan göndermeye çalışınca karavanı haydutlar tarafından pusuya düşürülüp tahrip edildi. Yatırımcıları onu iflasını ilan etmeye zorladı. Şimdi kayıplarını tekfi etmek için onun mallarını satacaklar. Yiyecek konusunu bilmiyorum, açık artırmada ihtiyacınız olan başka her şeyi bulacaksınız."

Roran'ın göğsünde umut közleri yeniden yanmaya başladı. "Açık argona ne zaman olacak?"

"Şehrin her yerine posterler asıldı. Yarından sonra."

Bu açık artırmayı neden daha önce duymadıklarını açıklıyordu; birinin ödül posterindeki portresinden Roran'ı tanınması olasılığında korkarak mesaj panolarından uzak durmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

"Teşekkür ederim," dedi adama. "Bizi büyük bir sıkıntıdan kurtarmış olabilirsiniz."

"Benim için bir zevkti."

Roran ve arkadaşları dükkândan, çıkıp caddenin kenarında toplandılar. "Sizce bu konuyla ilgilenmeli miyiz?"

"İlgilenmemiz gereken tek şey bu," diye gürledi Loring.

"Birgit?"

"Bana sorman gerekmiyor; cevap çok açık. Ama yarından sonraya kadar bekleyemeyiz."

"Hayır. Ben diyorum ki bu Jeod denen adamla buluşup açık artırmadan önce onunla bir anlaşma yapıp yapamayacağımıza bakalım. Kabul mü?"

Kabuldü, böylece yoldan geçen birinden adresi alarak Jeod'un evine doğru yola çıktılar. Ev –daha doğrusu malikâne– Teirm'in batı yakasındaydı ve hisara çok yakındı. Etrafında ince süslemeleri, demir kapıları ve fiskiyeleri olan çok sayıda zengin bina vardı. Roran böylesi zenginlikleri hiç anlayamıyordu; bu insanların hayatlarının kendisinininkinden ne kadar farklı olduğunu görmek onu şaşırtıyordu.

Jeod'un terk edilmiş bir dükkânın yanındaki malikânesinin kapısını çaldı. Bir dakika sonra kapı, aşın parlak dişleri olan tumbul bir uşak tarafından açıldı. Eşikteki dört yabancıya onaylamayarak baktı, sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyler ve bayan?"

"Eğer mümkünse Jeod'la konuşmak istiyoruz."

"Randevunuz var mı?"

Roran, uşağın randevularının olmadığını çok iyi bildiğinden emindi "Teirm'de bir randevu alabilecek kadar kalmayacağız."

"Ah, şey, o halde üzülerek zamanınızı başka bir yerde daha iyi değerlendireceğinizi söylemeliyim. Efendimin uğraşması gereken bir sürü iş var. Kapısını çalıp sadaka isteyen her kılıksız dilenciye kendini adayamaz," dedi uşak. Dişlerini biraz daha gösterip içeri çekilmeye yeltendi.

"Dur!" diye bağırdı Roran. "Biz sadaka istemiyoruz; Jeod'a bir iş teklifi getirdik."

Uşak tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Lütfen ona bizi dinleyip dinlemeyeceğini sorun. Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar yol kat ettik ve Jeod'u bugün görmemiz çok önemli."

"Teklifinizin yapısını sorabilir miyim?"

"Gizli."

"Pekâlâ efendim," dedi uşak. "Teklifinizi ileteceğim, ama Jeod'un şu an meşgul olduğu konusunda"

sizi uyarayım. Adınızı ne olarak bildireyim, efendim?"

"Bana Stronghammer diyebilirsiniz." Bu adla eğleniyormuş gibi uşanın ağzı büküldü, sonra içeri girip kapıyı kapattı.

"Kafası biraz daha büyük olsaydı helaya sığamazdı," diye mırıldandı Loring ağzının kıyısıyla. Nolfavrell bu hakaret karşısında bir kahkaha patlattı.

"Uşanın efendisini taklit etmediğini umalım," dedi Birgit.

Bir dakika sonra kapı yeniden açıldı ve uşak oldukça hassas bir ifadeyle, "Jeod sizinle çalışma odasında görüşmeyi kabul etti," dedi. Kenara çekilip bir koluyla geçmelerini işaret etti. "Bu taraftan." Onlar sürü halinde lüks antreye girdikten sonra uşak yanlarından geçip çok sayıda kapının olduğu koridorda ilerledi, bir kapıyı açıp onlara girmelerini işaret etti.

Jeod Longshanks

Roran okumayı bilseydi çalışma odasını dolduran kitaplardan daha fazla etkilenebilirdi. Şimdilik bütün dikkatini oval biçimli masanın arkasında ayakta duran, kır saçlı, uzun boylu adama vermişti. Roran'ın Jeod olduğunu tahmin ettiği adam Roran'ın kendini hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Yüzü çizgilerle doluydu, bitkin ve üzgün bir görünümü vardı. Onlara döndüğünde başından şakağına kadar inen çirkin beyaz bir yara parladı. Bu Roran'a adamın çelik gibi sağlam olduğunu gösteriyordu.

"Oturun," dedi Jeod. "Kendi evimde merasime dayanamam." Yumuşak deri koltuklara otururlarken merakla onlara bakıyordu. "Size kurabiye, kayısı konyağı sunabilir miyim? Uzun süre konuşacak zamanını yok, ama haftalardır yolda olduğunuzu görebiliyorum ve böyle yolculuklardan sonra boğazınızı nasıl kurduğunu hatırlıyorum."

Loring sırtıttı. "Evet. Bir parça konyak gerçekten iyi olurdu. Çok cömertsiniz, efendim."

"Oğlum için yalnızca bir bardak süt," dedi Birgit.

"Elbette, bayan." Jeod zille uşağı çağırdı, talimatları verip koltuğunda arkasına yaslandı. "Ben dezavantajlı durumdayım. Siz benim adımlı biliyorsunuz, ama ben sizinkini bilmiyorum."

"Stronghammer hizmetinizde," dedi Roran,

"Mardra hizmetinizde," dedi Birgit.

"Keli hizmetinizde," dedi Nolfavrell.

"Ve ben de Wally, hizmetinizde," diye tamamladı Loring.

"Ben de sizin hizmetinizdeyim," dedi Jeod. "Şimdi, Rolf benimle iş yapmak istediğini söyledi. Mal alıp satacak durumda olmadığımı bilmeniz doğru olur, yatırım için altınım da yok. Huzursuz denizlerde yün ve yiyecek, mücevher ve baharat taşıyacak gururlu gemilerim de. Sizin için ne yapabilirim?"

Roran dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını birbirine kenetleyip onlara bakarken düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Dilimin bir sürçmesi bizi burda öldürür, diye kendi kendine haürlattı. "Basit bir şekilde ifade edecek olursak, efendim, biz –çeşitli nedenlerle– çok az parayla çok miktarda yiyecek alması gereken bir grup insanı temsil ediyoruz. Borçlarınızı ödemek için mallarınızın yarından sonraki gün açık arttırmaya çıkacağını biliyoruz ve ihtiyacımız olan mallar konusunda şimdi fiyat teklifi vermek istiyoruz. Açık arttırmaya kadar beklerdik, ama şartlar bizi zorluyor ve iki gün daha bekleyemeyiz. Bir anlaşma yapacaksak bugün ya da yarın olmalı, daha geç değil."

"Ne tür mallara ihtiyacınız var?" diye sordu Jeod.

"Yiyecek ve denizde uzun bir yolculuk için bir gemiyi donatacak ne varsa."

Jeod'un yorgun yüzünde bir ilgi parıltısı belirdi. "Aklınızda belirli bir gemi var mı? Çünkü son yirmi yıldır bu sulara sefer yapan her aracı bilirim."

"Daha karar vermedik."

Jeod bunu sorgusuzca kabul etti. "Bana gelmeyi neden düşündüğünüzü anlıyorum, ama korkarım bir

yanılgı içindesiniz." Ellerini açıp odayı gösterdi. "Burda gördüğünüz hiçbir şey artık bana ait değil, bana kredi verenlerin. Eşyalarımı satma hakkına sahip değilim ve eğer izin almadan bunu yaparsam bana kredi verenleri aldattığım için hapse girerim."

Rolf üzerinde çeşitli kurabiyeler, kesme kristal kadehler, bir bardak süt ve bir sürahi konyak olan büyük gümüş bir tepsiyle çalışma odasına girerken Jeod sustu. Uşak tepsiyi minderli tabureye koydu, sonra servis yapmaya başladı. Roran kendi kadehini alıp tatlı konyağı yudumladı. Nezaketen oradan ne zaman ayrılıp aramalarına devam etmeleri gerektiğini merak ediyordu.

Rolf odadan çıktıktan sonra Jeod tek bir yudumda kadehindeki bitirip, "Ben sizin bir işinize yaramayabilirim, ama belki... belki... yarayabilecek olan, benim mesleğimden insanlar tanıyorum. Satın almak istedikleriniz konusunda bana daha ayrıntılı bilgi verirseniz kimi tavsiye edeceğim konusunda daha iyi bir fikrim olur," dedi.

Roran bunda bir sakınca görmedi, bu yüzden köylülerin mutlaka almak zorunda oldukları, ihtiyaç duyabilecekleri ve istedikleri, ama şans yüzlerine gülmedikçe asla sahip olamayacakları şeylerin listesini tekrarlardı. Ara sıra Birgit ve Loring, Roran'ın unuttuğu şeyleri –gazyağı lambası gibi– ekliyordular ve Roran bir an için onlara baktıktan sonra Jeod bakışlarını artan bir merakla Roran'a çeviriyordu. Jeod'un ilgisi Roran'ı endişelendiriyordu; sanki tüccar ne sakladığını biliyor ya da şüpheleniyordu.

"Bana öyle geliyor ki bunlar birkaç yüz kişiyi Feinster ya da Aroughs... veya ötesine götürmeye yeter. İtiraf etmeliyim ki son haftalarda biraz meşgulüm, ama bu bölgede böyle bir kalabalıktan haberim olmadı, üstelik nerden geliyor olabileceğini de hayal edemiyorum."

Roran boş bir yüz ifadesiyle Jeod'a baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Jeod'un bu sonuca varmasına yetecek kadar bilgi toplamasına izin verdiği için içten içe kendine kızıyordu.

Jeod omuz silkti. "Şey, öyle bile olsa bu sizin sorunuz. Yiyecekler için Market Caddesi'ndeki Galton'a, diğer şeyler için de limandaki yaşlı Hamili'e gitmenizi öneririm. İkisi de dürüst adamlardır ve size adil davranırlar." Uzamp tepside bir kurabiye aldı; bir lokma ısırıldı; çiğnemeyi bitirince NolfavreU'a, "Peki, küçük Keli, şu ana kadar Teirm'de kalmaktan hoşlandın mı?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Nolfavrell sırtarak. "Hiç bu kadar büyük bir şey görmemiştim, efendim."

"Öyle mi?"

"Evet, efendim."

Tehlikeli bölgede olduklarını sezen Roran araya girdi: "Evinizin yanındaki dükkânın ne olduğunu merak ediyorum, efendim. Böyle görkemli binaların arasında bu kadar mütevazı bir dükkânın bulunması garip görünüyor."

İlk kez ufak da olsa bir gülümseme Jeod'un ifadesini aydınlatıp görünüşünden yılların etkisini sildi. "Şey, kendisi biraz garip olan bir kadına aitti: Şifalı otlar satıcısı Angela, tanıştığım en iyi şifacı. Yirmi yıl boyunca o dükkânla ilgilendi, sonra yalnızca birkaç ay önce saüp bilinmeyen yerlere gitti." İçini çekti. "İlginç bir komşu olduğu için çok yazık oldu."

"Gertrude onunla buluşmak istiyordu, değil mi?" diye sordu Nolfavrell ve annesine baktı.

Roran hırlamasını bastırıp Nolfavrell'a sandalyesine sinmesini sağlayacak bir bakışla baktı. Bu isim Jeod için bir anlam ifade etmeyebilirdi, ama Nolfavrell dilini daha iyi tutmazsa daha tehlikeli

bir Őey de kaırabilirdi ağzından. Gitme zamanı, diye dűŐündü. Kadehini bıraktı.

İŐte o zaman bu adın Jeod için bir anlamı olduđunu fark etti. Tűccarın gűzleri ŐaŐkınlıkla irileŐti ve eklem yerleri bembeyaz olana kadar koltuđun kenarlarını tuttu. "Olamaz!" Jeod, Roran'ın yűzűne odaklanıp sakalın gerisini gűrmeye çalıŐırmıŐ gibi inceledi, sonra soluđunu bıraktı. "Roran... Garrow'un ođlu Roran."

Beklenmedik Bir Müttefik

Roran babasının adını duyduğunda çekicini kemerinden çekip sandalyesinden hafif doğrulmuştu. Onu odanın karşısına atılıp Jeod'u bilinçsiz yere sermekten alıkoyan tek şey bu isimdi. Garrow'un kim olduğunu nerden biliyor? Yanındaki Birgit ve Loring ayağa fırlayıp kollarındaki bıçakları çektiler, hatta Nolfavrell bile elindeki hançerle savaşıma hazırlandı.

"Roran'sın, değil mi?" diye sordu Jeod sessizce. Silahları yüzünden herhangi bir telaş göstermiyordu.

"Nerden bildiniz?"

"Çünkü Brom, Eragon'u buraya getirdi ve sen de kuzenine benziyorsun. Eragon'un posteriyle birlikte seninkini de gördüğümde İmparator'un seni yakalamaya çalıştığını ve senin de kaçtığını düşündüm. Ama Carvahall'in geri kalanını da yanına alacağın hiç aklıma gelmezdi," dedi.

Serseme dönen Roran koltuğuna çöküp çekici kullanıma hazır bir şekilde dizlerinin üstünde bıraktı. "Eragon burda mıydı?"

"Evet. Saphira da."

"Saphira mı?"

Jeod'un yüzünden bir şaşkınlık geçti. "O halde bilmiyorsunuz?"

"Neyi?"

Jeod bunu bir dakika boyunca düşündü. "Sanırım numarayı bırakıp açıkça ve aldatmaca olmaksızın konuşmanın zamanı geldi, Garrow'un oğlu Roran. Sorularının çoğuna cevap verebilirim—İmparator'un neden senin peşinde olduğu gibi— ama karşılığında neden Teirm'e geldiğini öğrenmem gerek... gerçek nedeni."

"Peki neden size güvenelim, Longshanks?" diye sordu Loring. "Galbatorix için çalışıyor olabilirsiniz."

"Carvahall'de hikâye anlatmaya başlamadan önce Brom'un yirmi yıllık arkadaşıydım," dedi Jeod. "Ve çatımın altındayken Brom ve Eragon'a yardım etmek için elimden geleni yapım. Ama şu anda ikisi de bunu doğrulamak için burda olmadığından hayatimi ellerinize teslim ediyorum, istediğinizi yapabilirsiniz. Yardım istemek için bağırabilirim, ama bunu yapmayacağım. Sizinle dövüşmeyeceğim de. Bütün istediğim hikâyeyi anlatıp benimkini dinlemeniz. Sonra hangi hareketin uygun olacağına karar verebilirsiniz. Tehlike altında değilsiniz, bu yüzden konuşmamızda ne gibi bir sakınca olabilir?"

Birgit çenesinde bir titremeyele Roran'ın gözlerine baktı. "Kendini kurtarmaya çalışıyor olabilir."

"Olabilir," dedi Roran. "Ama ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor." Elini koltuğunun altına sokup kapıya sürükledi, sonra üstüne oturdu. Böylece kimse içeri dalıp onları hazırlıksız yakalayamayacaktı. Çekicini Jeod'a doğrulttu. "Tamam. Konuşmak mı istiyorsun? O halde konuşalım, sen ve ben."

"Önce sen başlasan daha iyi olur."

"Eğer ben başlarsam ve sonra verdiğin cevaplardan memnun kalmazsak seni öldürmek zorunda"

kalırız."

Jeod kollarını kavuşturdu. "Öyle olsun."

Roran adamın gücünden etkilenmişti; kaderini umursamıyor gibiydi. "Öyle olsun," diye tekrarladı Roran.

Roran, Ra'zac'ın Carvahall'e gelişinden beri yaşanaan olayları sık sık tekrar yaşıyordu, ama, bir başkasına ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kalmamıştı. Bunu yaparken bu kadar kısa süre içinde kendisinin ve köylülerin başına ne kadar çok şey geldiği, İmparator'un Palancar Vadisi'ndeki insanların hayatlarını yok etmesinin ne kadar kolay olduğu dikkatini çekti. Eski dehşeti yeniden yaşamak Roran'a acı veriyordu, ama en azından kendisinin ve köylülerin askerlerle Ra'zac'ı kamplarından nasıl kovduklarını, Sloan'ın ihanetinden sonra Carvahall'in kuşatılmasını, Katrina'nın kaçırılmasını, Roran'ın köylüleri kaçmaya nasıl ikna ettiğini ve Teirm'e yaptıkları yolculuğun zorluğunu duyduğunda Jeod'un yüzünde behren sahte olmayan şaşkınlığı görme zevkini yaşıyordu.

"Kayıp Krallar adına!" dedi Jeod heyecanla. "Bu olağanüstü bir hikâye. Olağanüstü! Galbatorix'i atlatmayı başardığınızı ve şu anda bütün Carvahall köyünün İmparatorluk'un en büyük şehirlerinden birinin dışında olduğunu ve kralın bundan haberi bile olmadığını düşünmek..." başını hayranlıkla iki yana salladı.

"Evet, durumumuz bu," diye gürlledi Loring. "Aym zamanda çok da tehlikeli, bu yüzden neden senin yaşamana izin vermemiz gerektiğini iyi bir şekilde açıklasan iyi olur."

"Bu beni öyle bir yere koyuyor ki..."

Birisi Roran'ın sandalyesinin arkasındaki kapının mandalıyla oynayıp kapıyı açmaya çalışınca Jeod durdu. Bir kadm meşe kapıyı yumruklayıp bağırmağa başladı. "Jeod! Beni içeri al, Jeod! O mağaranda saklanamazsın."

"İzninizle," diye mırıldandı Jeod.

Roran parmağıyla Nolfavrell'a işaret etti. Oğlan hançerini Roran'a fırlattı. Roran masanın yanına geçip bıçağı Jeod'un boynuna dayadı. "Gitmesini sağla."

Jeod sesini yükselterek, "Şu anda konuşamam," dedi. "Bir toplantının ortasındayım."

"Yalancı! Senin bir işin yok. İflas ettin! Dışarı çıkıp benimle yüzleş, seni korkak! Sen bir erkek misin, yoksa değil misin, ki karının yüzüne bile bakamıyorsun?" Bir saniye durdu, bir tepki bekliyor gibiydi, sonra tiz çığlıkları daha da yükseldi: "Korkak! Sen korkak bir faresin; denizcilik şirketi bir yana bir et tezgâhını bile idare edecek sağduyuya sahip olmayan pisliğin tekisin. Babam bu kadar çok parayı asla kaybetmezdi!"

Hakaretler sürerken Roran yüzünü buruşturdu. Daha fazla devam ederse Jeod'u durduramam.

"Sessiz ol be kadm!" diye emretti Jeod ve arkasından bir sessizlik oldu. "Sen dilini tutabilsen ve bir balıkçının karısı gibi dırdır etmesen talihimiz iyi yönde değişebilir."

Kadının cevabı soğuktu: "Yemek odasında keyfini bekleyeceğim, sevgili kocam ve akşam yemeğine kadar bana katılıp durumunu açıklamazsan bu lanetli evden ayrılıp bir daha da geri dönmeyeceğim." Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

Roran, onun gittiğine emin olduktan sonra hançeri Jeod'un boğazından çekti, kapıya dayalı koltuğa

oturmadan önce hançeri Nolfavrell'a verdi.

Jeod ensesini ovuşturup alaycı bir ifadeyle, "Bir uzlaşmaya varamazsak beni öldürseniz daha iyi olur; bu, Helen'e bir hiç yerine bağırdığımı açıklamaktan daha kolay olur," dedi.

"Seni anlıyorum, Longshanks," dedi Loring.

"Bu onun hatası değil aslında. Neden başımıza böyle bir talihsizliğin geldiğini anlamıyor o kadar." Jeod içini çekti. "Belki de ona söylememek benim hatamdır."

"Neyi söylememek?" diye araya girdi Nolfavrell.

"Varden'in ajanı olduğumu." Jeod onların sersemlemiş ifadeleri karşısında durdu. "Belki de en başından başlamalıyım. Roran son birkaç aydır Galbatorix'e karşı gelen yeni bir Süvari olduğuna dair söylentileri duydun mu?"

"Surda burda bazı şeyler duydum, evet, ama inanılır şeyler değildi."

Jeod tereddüt etti. "Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Roran... yeni Süvari Alagaesia'da ve o senin kuzenin Eragon. Spine'da bulduğu taş, aslında, Varden'in yıllar önce Galbatorix'ten çalmacına yardım ettiğim bir ejderha yumurtasıydı. Ejderha, Eragon için yumurtadan çıktı ve adı Saphira. Ra'zac, Palancar Vadisi'ne ilk gelişinin nedeni buydu. Şimdi yeniden geri döndü, çünkü Eragon, İmparator'un güçlü bir düşmanı haline geldi ve Galbatorix seni yakalayarak Eragon'u köşeye sıkıştırabileceğini umuyor."

Roran başını geriye aüp o kadar şiddetli bir kahkaha patlattı ki gözleri yaşla doldu ve kasımlardan dolayı karnı ağrıdı. Loring, Birgit ve Nolfavrell, ona korkuya yakın bir ifadeyle bakıyordu, ama onların görüşleri Roran'ın umuruna değildi. Jeod'un anlattıklarının saçmalığına gülüyordu o. Jeod'un gerçeği söylüyor olabileceği şeklindeki korkunç olasılığa gülüyordu.

Gıcırtilı nefesler alarak yavaş yavaş normale döndü, ama ara sıra kıkırdamaya devam ediyordu. Yüzünü koluya silip dudaklarında sert bir gülümsemeye Jeod'a baktı. "Anlattıkların gerçeklere çok uyuyor, bu kadarını söyleyeyim. Ama aklıma gelen yarım düzine senaryo da öyle."

"Eğer Eragon'un taşı ejderha yumurtasıysa nereden gelmiş?" diye sordu Birgit.

"Ah, işte çok iyi bildiğim bir olay..."

Roran koltuğunda rahatlayarak Jeod'un anlattığı fantastik hikâyeyi, Brom'un –huysuz, yaşlı Brom'un– bir zamanlar Süvari olduğunu ve sözde Varden'in kurulmasına yardım ettiğini, Jeod'un Urû'baen'e giden gizli bir geçidi nasıl bulduğunu, Varden'in son üç yumurtayı Galbatorix'ten çalma işini nasıl ayarladığını, Brom, Tövbekâr Morzan'la dövüşüp onu öldürdükten sonra nasıl bir yumurtanın kurtarıldığını kulaklarına inanamayarak dinledi. Jeod, bunlar yeterince saçma değilmiş gibi, Varden, Cüceler ve Elfler arasındaki bir anlaşmayı, bu anlaşmaya göre yumurtanın Du Weldenvarden'le Beor Dağları arasında taşınması gerektiğini, Shade tarafından pusuya düşürüldüklerinde yumurtanın ve taşıyıcılarının neden ormanın kıyısında olduğunu anlatmaya devam etti.

Bir Shade, ha!

Roran şüpheli olmasına rağmen Jeod'un Eragon'un yumurtayı bulmasını ve Saphira adlı ejderhayı Garrow'un çiftliğinin yakınındaki ormanda büyütmesini anlatmasını iki katı ilgiyle dinlemeye başladı. Roran o sıralarda meşguldü –Dempton'ın Therinsford'daki değirmeninde çalışmaya hazırlanıyordu–

ama Eragon'un ne kadar dalgın olduğunu, her dakikasını nasıl dışarıda geçirdiğini, kim bilir nelerle uğraştığını hatırlıyordu...

Jeod, Garrow'un nasıl ve neden öldüğünü anlatırken, Roran, Eragon'un ejderhayı sır olarak saklaması yüzünden büyük bir öfkeye kapıldı. Eragon herkesi tehlikeye atmıştı. Babamın ölmesi onun hatası!

"Ne sanıyordu yani?" diye patladı sonunda.

Jeod'un sakin bir anlayışla kendisine bakmasından nefret ediyordu, "Eragon'un kendisinin kim olduğunu bildiğim sanmıyorum. Süvariler ve ejderhalar birbirine o kadar sıkı bağlanır ki birini diğerinden ayırmak çok zordu; Eragon nasıl kendi bacağını kesemezse Saphira'ya da bir zarar veremezdi."

"Verebilirdi," diye mırıldandı Roran. "Onun yüzünden ben de çok acı veren şeyler yaptım ve biliyorum. Verebilirdi."

"Böyle hissetmekte haklısın," dedi Jeod. "Ama Palancar Vadisi'nden ayrılmasının nedeninin seni ve geriye kalanları korumak olduğunu unutma. Eminim bu onun için çok zor bir seçimdi. Onun bakış açısına göre, senin güvenliğini sağlamak ve babanın intikamını almak için kendini feda etti. Ve köyden ayrılması istediği etkiyi yaratmasa da eğer Eragon orda kalsaydı işler çok daha kötü olurdu."

Roran daha fazla bir şey söylemedi, ta ki Jeod, Brom ve Eragon'un Teirm'e, Ra'zac'ın inini gösterecek herhangi bir gemi kaydı olup olmadığını görmek için geldiklerini söyleyene kadar. Bunun üzerine Roran, "Peki buldular mı?" diye sordu birden doğrularak.

"Buldular."

"Peki nerdeymiş? Tanrı aşkına adam, söyle artık; bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun!"

"Kayıtlardan anlaşıldığına göre Ra'zac'ın ini Dras-Leona yakınlarında Helgrind adında bir oluşum ve daha sonra Varden'den Eragon'un hikâyesinin bunu doğruladığını gösteren bir mesaj aldım."

Roran heyecanla çekicini yakaladı. Dras-Leona'ya uzun bir yol var, ama Teirm, burasıyla Spine'in güney ucu arasındaki tek açık geçide sahip. Eğer herkesi güvenli bir şekilde güneye indirebilirim Helgrind'e gidip eğer ordaysa Katrina'yı kurtarabilir, ordan da Surda'ya kadar Jiet Nehri'ni takip ederim.

Roran'ın düşüncelerinin bir kısmı yüzünden anlaşılıyor olmalıydı ki Jeod, "Bu yapılamaz, Roran," dedi.

"Ne?"

"Hiçbir adam Helgrind'i alamaz. Tırmanması mümkün olmayan sağlam, çıplak, siyah bir dağdır. Ra'zac'ın iğrenç binek hayvanlarını düşün; görünüşe göre Helgrind'in tepesinde bir yuvaları var, yere yakın olsalar daha savunmasız olurlardı. Onlara nasıl ulaşacaksın? Ve eğer ulaştan bile iki Ra'zac'ı ve iki hayvanını yenebileceğine gerçekten inanıyor musun? Korkunç bir savaşçı olduğuna hiç kuşku yok –ne de olsa Eragon ve sen aynı kanı paylaşıyorsunuz– ama bu düşmanlar normal insanın ötesinde bir şey."

Roran başını iki yana salladı. "Katrina'yı bırakamam. Çabam boşa gidebilir, ama onu hayatını pahasına kurtarmaya çalışmalıyım."

"Kendini öldürtürsen bunun Katrina'ya bir yararı olmaz," diye çıkıştı Jeod. "Sana bir öneride bulunayım; planladığın gibi Surda'ya ulaşmaya çalış. Oraya vardıktan sonra Eragon'un yardımını alabileceğine eminim. Açık dövüşte Ra'zac bile bir Süvari'yle baş edemez."

Roran zihin gözüyle Ra'zac'ın bindiği gri derili devasa yaratıkları gördü. Bunu kabul etmek hiç hoşuna gitmiyordu, ama motivasyonu ne olursa olsun bu yaratıkları öldürmenin kendi becerilerini aştığını biliyordu. Bu gerçeği kabul eder etmez Roran sonunda Jeod'un hikâyesine inandı, çünkü eğer inanmasa Katrina'yı sonsuza dek kaybetmiş olacaktı.

Eragon, diye düşündü. Eragon! Döktüğüm ve ellerimdeki kan üstüne yemin ederim ki Helgrind'e benimle birlikte hücum ederek yaptıklarını telafi edeceksin. Bu pisliği başımıza sen açtıysan, sen temizleyeceksin.

Jeod'a işaret etti. "Hikâyene devam et. Gün bitmeden bu acıklı hikâyenin gerisini dinleyelim."

Sonra Jeod, Brom'un ölümünü; Morzan'ın oğlu Murtagh'ı; Gil'ead' daki esareti ve kaçıışı; bir Elfi kurtarmak için çıkılan umutsuz yolculuğu; Urgalları ve Cüceleri, Farthen Dûr denen bir yerde yapılan ve Eragon'un bir Shade'i yendiği büyük savaşı anlattı. Varden'in Beor Dağları'ndan ayrılıp Surda'ya gittiğini, Eragon'un şu anda Du Weldenvarden'in derinliklerinde olduğunu, Elflerin esrarengiz sihir ve savaş sırlarını öğrendiğini, ama yakında döneceğini anlattı.

Tüccar sessiz kaldığında Roran, çalışma odasının bir ucunda Loring, Birgit ve NolfavrelTla toplamp onlara ne düşündüklerini sordu. Sesini alçaltan Loring konuştu. "Yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum, ama bıçağın uçundayken böyle bir hikâye uyduran herkes yaşamayı hak eder. Yeni bir Süvari! Ve üstelik bu Süvari Eragon'muş!" başını iki yana salladı.

"Birgit?" diye sordu Roran.

"Bilmiyorum. O kadar acayip ki..." Tereddüt etti. "Ama doğru olmalı. Yeni bir Süvari, İmparator'un bizi bu kadar hararetle bir şekilde takip etmesinin tek nedeni olabilir."

"Doğru," diye onayladı Loring. Bakışları heyecanla parlıyordu. "Farkına vardığımızdan çok daha önemli olaylarla iç içe geçmişiz. Yeni bir Süvari. Düşünmek bile heyecan verici! Eski düzen değişmek üzere, size söylüyorum. .. Baştan beri haklıydın, Roran."

"Nolfavrell?"

Oğlan kendisine de sorulduğu için çok ciddi görünüyordu. Dudağını ısırıp, "Jeod yeterince dürüst görünüyor," dedi. "Bence ona güvenebiliriz."

"Tamam o halde," dedi Roran. Jeod'a doğru yürüyüp parmaklarının masasına dayadı. "Son iki soru, Longshanks. Brom ve Eragon nasıl görünüyordu? Ve Gertrude'un adını nasıl tanıdın?"

"Gertrude'u biliyorum, çünkü Brom, ona senin için bir mektup bıraktığını söylemişti. Nasıl göründüklerine gelince: Brom benden biraz daha kısa. Sık sakallan, çengelli burnu vardı ve oymalı bir asa taşıyordu. Ve zaman zaman biraz sinirli olduğunu söyleyebilirim." Roran başıyla onayladı; bu Brom'du. "Eragon... genç. Kahverengi gözler, kahverengi saçlar, bileğinde bir yara izi vardı ve durmadan soru soruyordu." Roran yeniden başını salladı; bu kuzeniydi.

Roran çekicini beline soktu. Birgit, Loring ve Nolfavrell bıçaklarını kınlarına soktu. Roran koltuğu kapıdan çekti, dördü medeni insanlar gibi koltuklarına oturdular. "Şimdi ne olacak, Jeod?" diye sordu Roran. "Bize yardım edebilir misin? Zor bir durumda olduğunu biliyorum, ama biz... çaresiz

durundayız ve yardım isteyecek kimsemiz yok. Varden'in ajanı olarak bize Varden'in korumasını garanti edebilir misin? Bizi Galbatorix'in gazabından korurlarsa onlara hizmet etmeye hazırız."

"Varden sizi kabul edecektir," dedi Jeod. "Hatta büyük bir mutlulukla. Bunu çoktan anlamış olmalısınız. Yardıma gelince..." Eliyle yüzünü sıvazlayıp, Loring'in arkasındaki kitap raflarına baktı. "Bir yıldan uzun bir süredir benim –Varden'e yardım eden burdaki ve başka yerlerdeki diğer tüccarların– gerçek kimliğimin İmparator'a açıklandığının farkındayım. Bu yüzden Surda'ya kaçmaya cesaret edemedim. Bunu deneseydim, İmparator beni tutuklardı ve başıma daha neler gelirdi, tanrı bilir. Karşı koymak ya da kaçmak için hiçbir şey yapamadan işimin yavaş yavaş mahvolmasını seyretmek zorunda kaldım. Daha da kötüsü Varden'e gemiyle hiçbir şey gönderemiyorum ve bana elçi göndermeye cesaret edemiyorlar. Lord Risthart'ın beni zincirleyip zindana kapatmasından korkuyorum, çünkü artık İmparator'u ilgilendirmiyorum. İflasımı ilan ettiğimden beri bunu bekliyorum."

"Belki kaçmanı istiyorlardır, böylece yanında getirdiğin herkesi ele geçireceklerdir," dedi Birgit.

Jeod gülümsedi. "Belki. Ama siz burda olduğunuza göre hiç beklemedikleri bir kaçış yolu kullanacağım."

"O halde bir planın var," dedi Loring.

Jeod'un yüzünde bir neşe dolaştı. "Oh, evet, bir planım var. Limanda demirli olan Ejderha Kanadı'nı gördünüz mü?"

Roran başıyla onayladı. "Evet."

"Ejderha Kanadı, İmparator'un paravanı olan Blackmoor Denizcilik Şirketi'ne ait. Son zamanlarda insanı telaşlandıracak derecede hareketlenen, köylülerden asker toplayan, atlara, katırlara ve öküzlere el koyan Ordu için malzeme sağlıyorlar."

Jeod tek kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor bilmiyorum, ama Galbatorix'in Surda'ya yürümesi mümkün. Ejderha Kanadı bir hafta içinde Feinster'e yelken açmayı bekliyor. Usta tersane işçisi Kinnell'in yeni tasarımıyla şimdiye kadar inşa edilen en güzel gemi."

"Ve ona el koymak istiyorsun," dedi Roran.

"Evet. Yalnızca İmparator'a nispet olsun ya da Ejderha Kanadı kendi tonajındaki en hızlı seren yelkenli gemi olarak ünlendiği için değil, uzun bir yolculuk için tam erzakla dolu olduğu içia Ve kargosu yiyecek olduğu için bütün köye yetecek kadar yiyeceğimiz olur."

Loring kıkırdadı. "Umarım onu sen yürütebilirsin, Longshanks, çünkü hiçbirimiz bir mavnadan büyük bir şeyi idare etmeyi bilmiyoruz."

"Gemilerimin mürettebatından birkaç kişi hâlâ Teirm'de. Onlar da benimle aynı durumda, ne kaçabiliyorlar ne de dövüşebiliyorlar. Surda'ya gitme fırsatının üstüne atlayacaklarına eminim. Ejderha Kanadında yapmanız gerekenleri size öğretebilirler. Kolay olmayacak, ama fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Roran sırıttı. Plan hoşuna gitmişti: hızlı, kararlı ve beklenmedik.

"Geçen yıl gemilerinin hiçbirinin –ne de Varden'e hizmet eden diğer tüccarların gemilerinin– hedeflerine ulaşmadığını söylemiştin. Diğerleri başarısız olmuşken bu sefer neden başarılı olsun?"

Jeod'un cevabı çabuk geldi: "Çünkü şaşırtan taraf biziz. Kanun, ticaret gemilerinin gezi programını, liman yetkililerince onaylanması için kalkıştan en az iki hafta önce verilmesini gerektirir. Böyle bir gemiyi kalkışa hazırlamak çok zaman alır, bu yüzden eğer haber vermeden ayrılırsak Galbatorix'in önümüzü kesecek gemiler göndermesi bir hafta ya da daha fazla sürer. Eğer şans bizimleyse takipçilerimizin gabya çubuğundan fazlasını görmeyiz. Bu yüzden, eğer bu işi yapmak istiyorsanız yapmamız gereken şu..."

Kaçış

Roran, Jeod'un önerisini mümkün olan her açıdan inceleyip –birkaç değişiklikle– uygulamayı kabul ettikten sonra, Nolfavrell'i, Gertrude ve Mandel'i almak üzere Yeşil Kestane'ye gönderdi, çünkü Jeod hepsini evinde kalmaya davet etmişti.

"Şimdi izin verirsiniz," dedi Jeod ayağa kalkarak. "Kanma ondan asla kaçmayacağımı söylemeye ve benimle Surda'ya gidip gitmeyeceğini sormaya gidiyorum. İkinci katta odalarınızı seçebilirsiniz. Yemek hazır olunca Rolf sizi çağıracak." Uzun, ağır adımlarla çalışma odasından çıktı.

"O canavara bunu söylemesine izin vermek akıllıca mı?" diye sordu Loring.

Roran omuz silkti. "Olsun olmasın, onu durduramayız. Ve bunu yapana kadar içinin rahat edeceğini sanmıyorum."

Roran odasına gitmek yerine malikânede dolaşmayı tercih etti. Hizmetçilerden kaçınmaya özen göstererek Jeod'un söylediklerini düşündü. Evin arka tarafındaki ahırlara bakan pencerenin önünde durup ciğerlerini tamdık gübre kokusuyla ağırlaşmış serin, dumanlı havayla doldurdu.

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

İrkilerek dönüp bakınca Birgit'in kapıda durduğunu gördü. Yaklaşırken şalını omuzlarına iyice sardı.

"Kimden?" diye sordu Roran, kim olduğunu çok iyi bildiği halde.

"Eragon'dan. Ondan nefret mi ediyorsun?"

Roran kararın gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Babamın ölümüne neden olduğu için ondan nefret ediyorum, ama yine de o benim ailem ve bunun için onu seviyorum... Sanırım Katrina'yı kurtarmak için Eragon'a ihtiyacım olmasaydı daha uzun süre onunla bir ilişkim olmasını istemezdim."

"Benim senden nefret ettiğim ve sana ihtiyaç duyduğum gibi, Stronghammer."

Roran haşın bir zevkle genizden güldü. "Evet, göbeğimizden birbirimize bağlıyız, değil mi? Ra'zac'tan Quimby'nin intikamını almak için Eragon'u bulmama yardım etmen gerekiyor."

"Sonra da senden intikam alacağım."

"Evet, o da var." Roran bir an için sarsılmayan bakışlarla ona bakıp aralarındaki bağı kabul etti. Diğerleri sendelerken onları hızlandıran aym dürtüyü, aym öfkeli ateşi paylaştıklarını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Onunla ortak yanları olduğunu görebiliyordu.

Evi dolaşmaya devam eden Roran, Jeod'un ahenkli sesini duyunca yemek odasının yanında durdu. Meraklanarak kapının ortasındaki yanğa gözlerini dayadı. Jeod, zayıf, sansın bir kadının karşısında duruyordu. Roran onun Helen olduğunu tahmin etti.

"Eğer anlattıkların doğruysa sana güvenmemi nasıl bekleyebilirsin?"

"Bekleyemem," dedi Jeod.

"Ama seninle birlikte kaçak olmamı istiyorsun?"

"Bir keresinde aileni bırakıp benimle ülkeyi dolaşmayı teklif etmiştin. Seni Teirm'den kaçırmam

için yalvarmıştın"

"Bir keresinde. O zamanlar senin kılıcın ve yara izinle son derece çekici olduğunu düşünüyordum."

"Onlara hâlâ sahibim," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle ilgili bir sürü hata yaptım, Helen; bunu şimdi anlıyorum. Ama seni hâlâ seviyorum ve güvende olmam istiyorum. Burda bir geleceğim yok. Kalırsam yalnızca ailene üzüntü kaynağı olacağım. Sen babana dönebilir veya benimle gelebilirsin. Seni en fazla mutlu edecek şeyi yap. Ama bana ikinci bir şans vermen, burayı ve burdaki acı dolu anıları bırakacak cesareti bulman için sana yalvanyorum. Surda'da her şeye yeniden başlayabiliriz."

Kadın uzun süre sessiz kaldı. "Burdaki o genç adam gerçekten bir Süvari mi?"

"Evet. Değişim rüzgârları esiyor, Helen. Varden saldırıya geçmek üzere, Cüceler toplanıyor ve Elfler bile kıpırdanıyor. Savaş ve eğer şansımız yaver giderse Galbatorix'in sonu yaklaşıyor."

"Varden için önemli biri misin?"

"Saphira'nın yumurtasını almadaki rolüm yüzünden bana saygı borçları var."

"O halde Surda'da iyi bir pozisyonun olacak?"

"Sanırım öyle."

Jeod ellerini karısının omuzlarına koydu, Hemen geri çekilmeyip fısıldadı. "Jeod, Jeod, beni zorlama. Daha karar veremem."

"Bu konuyu düşünecek misin?"

Hemen ürperdi. "Oh evet. Düşüneceğim."

Oradan ayrılırken Roran'ın kalbi acıyordu.

Katrina.

O akşam yemekte Roran sık sık Helen'in gözlerini üzerinde hissetti, inceliyor, ölçüp biçiyordu; onu Eragon'la kıyasladığına emindi.

Yemekten sonra Roran, Mandel'i çağırdı, birlikte evin arkasındaki avluya çıktılar.

"Ne oldu, efendim?" diye sordu Mandel.

"Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

Roran çekicine dokunurken, kendisini sorumluluk konusunda ders veren Garrow gibi hissediyordu; aynı sözlerin boğazında yükseldiğini hissediyordu. Ve böylece bir nesil diğerine geçiyor, diye düşündü. "Son zamanlarda denizcilerle iyi dost olmuşsun."

"Düşmanlarımız değiller," diye itiraz etti Mandel.

"Şu anda herkes düşman. Clovis ve adamları her an bize karşı dönebilirler. Ama onlarla birlikte olman sorumluluklarını ihmal etmene neden olmasaydı bu yine de bir sorun olmazdı." Mandel gerilirken yanakları kızardı, ama suçunu reddederek kendini Roran'ın gözlerinde alçaltmadı. Buna memnun olan Roran sordu. "Şu anda yapabileceğimiz en önemli şey ne, Mandel?"

"Ailelerimizi korumak."

"Evet. Başka?"

Mandel duraksadı, emin olamayarak itiraf etti. "Bilmiyorum."

"Birbirimize yardım etmek. Hayatta kalmamızın tek yolu bu. Denizcilerle yiyecek için kumar oynadığını duyunca büyük düş kırıklığına uğradım, çünkü bu bütün köyü tehlikeye atar. Zamanını avlanarak geçersen zar oynaman ya da bıçak atmandan çok daha iyi olur. Baban olmadığına göre, annene ve kardeşlerine bakmak sana düşüyor. Onlar sana güveniyorlar. Söylediklerim açık mı?"

"Hem de çok, efendim," dedi Mandel, boğulurcasına.

"Bu bir daha olacak mı?"

"Asla, efendim."

"Güzel. Seni buraya sırf azarlamak için getirmediğim. Umut vaat ediyorsun, bu yüzden sana kendimden başka kimseye emanet edemeyeceğim bir iş vereceğim."

"Evet, efendim!"

"Yarın sabah kampa dönüp Horst'a bir mesaj götürmeni istiyorum. Jeod, İmparator'un bu evi gözetleyen casusları olduğuna inanıyor, bu yüzden takip edilmemen çok önemli. Şehirden çıkana kadar bekle, sonra seni her kim takip ediyorsa taşrada izini kaybettir. Gerekirse onu öldür. Horst'u bulduğunda ona..." Roran talimatları verirken Mandel'in ifadesinin şaşkınlıktan şoka, sonra da huşuya dönüşmesini seyretti.

"Ama ya Clovis itiraz ederse?" diye sordu Mandel.

"O gece mavnadaki dümenleri kır, böylece onları kullanamazlar. Kötü bir hile, ama Clovis ya da adamlarından biri Teirm'e senden önce ulaşırsa bir felaket olur."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Roran gülümsedi. "Güzel." Mandel'in davranışıyla ilgili sorunu da hallettiğine sevinerek ve genç adamın mesajı Horst'a ulaştırmak için her şeyi yapacağına inanarak içeri girdi, ev sahiplerine iyi geceler dileyip uyumaya gitti.

Ertesi gün Mandel hariç hepsi malikânede kaldılar. Gecikmeden faydalanarak dinlendiler, silahlarını bilediler ve hilelerini yeniden gözden geçirdiler.

Şafaktan alacakaranlığa kadar bir odadan diğerine koşturan Helen'i çok az, beyaz dişleri vernikli inciler gibi parlayan Rolf'u daha fazla gördüler, ama Jeod hiç ortalarda görünmüyordu. Kır saçlı tüccar şehirde gezintiye çıkınca –görünüşte tesadüfen– güvendiği denizci adamlarından birkaçıyla karşılaştı.

Geri döndüğünde Roran'a, "Güvenebileceğimiz beş adam daha var," dedi. "Yalnızca bu kadarının yeterü olmasını umuyorum." Jeod akşamın geri kalanını çalışma odasında geçirdi, çeşitli yasal belgeler hazırlayıp işleriyle ilgilendi.

Şafaktan üç saat önce Roran, Loring, Birgit, Gertrude ve Nolfavrell yataklarından kalkıp esnemelerine karşı direnerek malikânenin girişinde toplandılar. Yüzlerini gizlemek için uzun pelerinlerle sarınıp sarmalandılar. Yanlarına geldiğinde Jeod'un belinde bir kılıç asılıydı. Roran ince kılıcın uzun boylu adamı tamamladığını, sanki Jeod'a kim olduğunu hatırlattığını düşündü.

Jeod bir gaz lambası yakıp önlerine kaldırdı. "Hazır mıyız?" diye sordu. Başlarını salladılar.

Sonra Jeod kapının sürgüsünü açtı, sırayla boş caddeye çıktılar. Arkalarındaki Jeod girişte biraz bekledi, sağ taraftaki merdivenlere özlem dolu bakışlarla baktı, ama Helen görünmedi. Jeod ürpererek evinden ayrılıp kapıyı kapattı.

Roran elini onun koluna koydu. "Olan olmuştur."

"Biliyorum."

Karanlık şehirde koşmaya başladılar, ne zaman bir bekçi ya da ona benzer birini görseler yavaşladılar, ama onları görenlerin çoğu hemen gözden kayboluyordu. Bir keresinde yakındaki bir binanın tepesinde ayak sesleri duydular. "Şehrin tasarımı hırsızların bir çatıdan diğerine atlamasını kolaylaştırıyor," dedi Jeod.

Teirm'in doğu kapısına vardıklarında tekrar yavaşlayıp yürümeye başladılar. Kapı limana açıldığı için her gece yalnızca dört saat için kapanıyor, böylece ticaret trafiğini aksatmıyordu. Gerçekten de geç saate rağmen birkaç adam kapıdan geçiyordu.

Jeod'un onları bu konuda uyarılmış olmasına rağmen muhafızlar mızraklarını indirip onlara ne işleri olduğunu sorduğunda Roran bir korku dalgasının içini kapladığını hissetti. Ağzını ıslatıp muhafız, Jeod'un kendisine verdiği kâğıdı incelerken kıpırdanmamaya dikkat etti. Uzun bir dakikadan sonra muhafız başını sallayıp parşömeni uzattı. "Geçebilirsiniz."

Rıhtıma çıktıktan ve şehir duvarlarından duyulmayacak bir yere vardıktan sonra Jeod, "Okumasının olmaması iyi oldu," dedi.

altısı nemli iskelede beklerken Jeod'un adanılan, kıyıyı kaplayan sisin arasından birer birer çıktılar. Haşın bakışlı ve sessizdiler, bellerine kadar inen saç örgüleri vardı; elleri katran ve Roran'ın saygı duyduğu çeşitli yaralarla kaplıydı. Gördükleri hoşuna gitmişti ve onların da kendisini beğendiğini arılayabiliyordu. Ama Birgit'i sevmemişlerdi.

Denizcilerden biri, iriyan, zalim görünüşlü bir adam başparmağıyla Birgit'i işaret edip, Jeod'a bakarak, "Dövüşte bir de kadın olacağını söylememiştin," dedi. "Uzaklardan gelme bir sürtük yoluma çıkarken dikkatimi nasıl toplayabilirim?"

"Onun hakkında öyle konuşamazsın," dedi Nolfavrell, sıkılı dişlerinin arasından.

"Bir de yavrusu mu var?"

Jeod sakin bir sesle, "Birgit, Ra'zac'la dövüştü. Ve oğlu Galbatorix'in askerlerinden birini öldürdü. Sen bu kadarını kendin için söyleyebilir misin, Uthar?" dedi.

"Bu uygun değil," dedi başka bir adam. "Yanımda bir kadın varken kendimi güvende hissetmem; kötü şans getirmekten başka bir işe yaramazlar. Bir kadın..."

Her ne söyleyecekse yanda kaldı, çünkü o anda Birgit bir kadına hiç de uymayacak bir şey yaptı. Geriye çekilerek Uthar'ın bacaklarının arasına bir tekme indirip ikinci adamı yakaladı, bıçağını gırtlığına dayadı. Onu herkesin ne yaptığını görmesi için bir süre öyle tuttuktan sonra bıraktı. Uthar ayaklarının dibine yuvarlanırken apış arasını tutmuş bir dizi küfür sıralıyordu.

"Başka itirazı olan var mı?" diye sordu Birgit. Yarandaki Nolfavrell ağzı açık bir şekilde annesini seyrediyordu. Roran gülümsemesini gizlemek için başlığını iyice indirdi. Gertrude'u fark etmemeleri iyi oldu, diye düşündü.

Başka kimse Birgit'e meydan okumayınca Jeod sordu. "İstedığımı getirdiniz mi?" Her denizci yeleşinin içine uzanıp ağır sopalar ve uzun halatlar çıkardı.

Bu şekilde silahlanmış olarak Ejderha Kanadı'na doğru yürürken görülmemek için ellerinden geleni yaptılar. Jeod fenerinin kepenklerini kapatmıştı. Limanın yanında bir deponun arkasına gizlendiler, iki nöbetçi tarafından taşman iki fenerin geminin etrafında dolaşırken havada inip kalkışını seyrettiler. Borda iskelesi gece için çekilmişti.

"Unutmayın," dedi Jeod. "En önemli şey, gitmeye hazır olana kadar alarmların çalmasını engellemek."

"İki adam yukarda, ikisi aşağıda, doğru mu?" diye sordu Roran.

Uthar karşılık verdi. "Âdet öyledir."

Roran ve Uthar külot pantolonlarına kadar soyunup halatı ve sopaları bellerine bağladılar –Roran çekicini geride bırakmıştı– ve rıhtımın aşağı tarafına, nöbetçilerin görmeyeceği bir yere doğru koşup kendilerini dondurucu suya bıraktılar.

"Bırr, bunu yapmaktan nefret ediyorum," dedi Uthar.

"Daha önce yaptın mı?"

"Dört kez. Hareketsiz kalma yoksa donarsın."

Rıhtımın altındaki kaygan direklere tutunarak geldikleri tarafa doğru yüzdüler. Az sonra Ejderha Kanadı'na giden taş iskeleye geldiler ve sağa döndüler. Uthar, Roran'ın kulağına, "Ben sancak tarafındaki demiri alacağım," dedi. Roran kabul ederek başını salladı.

İkisi birlikte karanlık suların altına dalarak birbirlerinden ayrıldılar. Uthar geminin pruvasının altında bir kurbağa gibi yüzüyordu. Roran ise doğruca iskele tarafındaki demire gidip kalın zincirine asıldı. Belindeki sopayı çözüp dişlerinin arasına kıstırdı –bunu ellerini serbest bırakmanın yanı sıra dişlerinin birbirine çarpmasını önlemek için de yapmıştı– ve beklemeye hazırlandı. Sert metal ellerindeki sıcağı buz kadar hızlı bir şekilde emiyordu.

Aradan üç dakika geçmemişti ki Roran, Birgit'in çizmelerinin taşta çıkardığı sesi duydu. Birgit, onun yanından geçip iskelenin sonuna doğru yürüdü. Az sonra gemideki nöbetçilerle sohbete başladı. Dikkatlerini pruvadan uzak tutmayı başarmasını umdu Roran.

Şimdi!

Roran zincire tırmanmaya başladı. Ra'zac'ın ısırıldığı sağ omzu yanıyordu, ama devam etti. Demir zincirinin gemiye girdiği lombardan boyalı gemi aslanını destekleyen kabarık çizgilerin üstüne tırmandı, küpeşteye çıktı, oradan da güverteye indi. Suları süzülen ve nefes nefese kalan Uthar daha önceden gelmişti.

Ellerinde sopalarla geminin kış tarafına yürürken mümkün olduğunca gizlenmeye çalıştılar. İki nöbetçinin üç metre gerisinde durdular. İki adam korkuluklara dayanmış Birgit'le laflıyordu.

Roran ve Uthar bir anda ortaya çıkıp kılıçlarını çekme fırsatı bulamayan nöbetçilerin kafasına birer darbe indirdiler. Aşağıdaki Birgit, Jeod'a ve grubun geri kalanına işaret etti. Adamlar aralarında borda iskelesini kaldırıp bir ucunu gemiye uzattılar, Uthar, onu küpeşteye bağladı.

Nolfavrell gemiye koşarken Roran halatı oğlana attı. "Şu ikisini bağlayıp ağızlarını tıka."

Sonra Gertrude hariç herkes geriye kalan nöbetçileri avlamak için alt güvertelere indi. Dört adam daha buldular; geminin muhasebecisi, tayfa başı, aşçı ve aşçı yamağı. Hepsi yataklarından kaldırıldı, direnenlerin kafalarına vuruldu, sonra güvenli bir şekilde bağlandılar. Birgit yine değerini kanıtlayarak iki adamı yakaladı.

Jeod mutsuz mahkûmları güverteye, sürekli göz önünde olacak şekilde dizip, "Yapacak çok işimiz, az zamammız var," dedi. "Roran, Uthar Ejderha Kanadı'nın kaptanıdır. Sen ve diğerleri ondan emir alacaksınız."

Sonraki iki saat boyunca gemide çılgınca bir faaliyet sürdürüldü. Denizciler donanımlar ve yelkenlerle ilgilenirken Roran ve Carvahall'den gelen diğerleri, yabancı malzemeleri –ham yün balyaları gibi– ambarlardan boşaltmak için çalıştılar. İskeledeki herhangi birinin şapırtıyı duymasını engellemek için bunları küpeşteden aşağı sarkıttılar. Eğer bütün köy Ejderha Kanadı'na. sığacaksa mümkün olduğunca yer açmaları gerekiyordu.

Roran boğuk bir çığlık duyduğu sırada bir kabloyu bir varilin etrafına dolamakla meşguldü. "Birisi geliyor!" Güvertedeki, Jeod ve Uthar hariç herkes karınüstü yatıp silahlarına uzandı. Ayakta kalan iki adam nöbetçiymiş gibi gemide dolaşmaya başladı. Roran ne olacağını merak ederek hareketsiz yatarken kalbinin gümbürdediğini duyabiliyordu. Jeod davetsiz misafirle ilgilenirken nefesini tuttu... derken güvertede ayak sesleri duyuldu.

Gelen Helen'di.

Sade bir elbise giymiş, saçlarını bir eşarpla bağlamıştı ve omzunda bir çuval taşıyordu. Tek kelime bile etmeden eşyalarını ana kamaraya koydu, sonra dönüp Jeod'un yanında dikildi. Roran daha önce hiç bu kadar mutlu bir adam görmediğini düşündü.

Uzaktaki Spine'in üstündeki gökyüzü aydınlanırken denizcilerden biri kuzeyi işaret edip köylüleri gördüğünü gösterir şekilde ıslık çaldı.

Roran hızını artırdı. Şimdi ellerindeki az zaman da tükenmişti. Güverteye koşup sahile doğru gelen insanların oluşturduğu karanlık çizgiye baktı. Planlarının bu parçası, Teirm'in dış duvarlarının, korsan saldırılarını önlemek amacıyla, diğer sahil şehirlerinin aksine, denize açık bırakılmayıp tamamen kapatılmasına dayanıyordu. Bu da limanın eteğindeki binaların açıkta bırakıldığı –ve köylülerin doğruca Ejderha Kanadı'na yürüyebilecekleri– anlamına geliyordu.

"Acele edin, acele!" dedi Jeod.

Uthar'ın emriyle denizciler güvertedeki büyük yaylar için kucaklar dolusu ok getirdiler. Kötü kokulu katran fiçilerini açıp okların üst kısımlarını boyadılar. Sonra sancak tarafındaki büyük yayı çekip yüklediler, güçlü kabloyu, kancaya takılana kadar çekmek için pruva başına iki adam gerekti.

Köylüler gemiye giden yolun üçte ikisini almışlardı ki Teirm'in surlarındaki askerler onları görüp alarm vermeye başladı.

İlk trampet sesi kesilirken Uthar kükredi. "Ateşleyip yakın!"

Jeod'un fenerini açan Nolfavrell, bir büyük yaydan diğerine koşup katran yanana kadar alevi oklara tuttu. Ok alev alır almaz yaym önündeki adam ipi bıraktı ve ok tok bir sesle gözden kayboldu. Ejderha Kanadı'ndan aynı anda on iki yanan ok atılıp, gökyüzünden düşen kıpkırmızı meteorlar gibi körfezdeki gemileri ve binaları deldi.

"Çek ve yeniden yükle!" diye bağırdı Uthar.

Her adam yayların ipini çekerken havayı çatırtı sesi dolduruyordu. Oklar yerlerine yerleştirildi, Nolfavrell bir tur daha yaptı. Önündeki büyük yay ölümcül füzesini yola çıkarırken Roran'ın titreşimi ayaklarının altında hissedebiliyordu.

Suyun kenarını bir anda alevle sarmış, askerlerin Teirm'in doğu kapısından Ejderha Kanadı'na ulaşmasını engelleyen aşılmaz bir engel oluşturuyordu. Roran gemiyi surlardaki okçulardan koruması için duman sütunlarına güvenmişti, ama bu kıl payı gerçekleşmişti. Askerler gemiyi gözden kaybetmeden önce oklar donanımlara çarptı, bir tanesi Gertrude'un hemen önünde güverteye gömüldü.

Pruvadaki Uthar bağırdı. "Hedeflerinizi istediğiniz gibi seçin!"

Köylüler artık paldır küldür sahile koşuyordu. Rıhtımın kuzey ucuna ulaşmışlardı. Teirm'deki askerler hedeflerini yeniden belirlerken birkaç köylü yere yığıldı. Çocuklar dehşet içinde çığlık atıyorlardı. Sonra köylüler hız kazandı. İskelelerde gürültüyle koştururken alevlerin kuşattığı depoyu geçmiş, nhtrm boyunca ilerliyorlardı. Soluk soluğa kalan kalabalık itip kakan gövde kalabalığı halinde gemiye hücum etti.

Birgit ve Gertrude insan selini ön ve arka taraftaki kapaklara yöneltti. Birkaç dakika içinde geminin, kargo ambarından kaptanın güvertesine kadar çeşitli seviyeleri, sınırına kadar doldu. Aşağıya sığmayanlar Fisk'in kalkanlarını başlarının üstünde tutup güvertede kaldılar.

Roran'ın mesajında söylediği gibi Carvahalli güçlü kuvvetli adamlar ana direğin etrafında toplanıp talimat beklemeye başladılar. Roran, Mandel'in de aralarında olduğunu görüp ona gururlu bir şekilde selam verdi.

Sonra Uthar bir denizciyi işaret edip bağırdı. "Sen oraya, Bönden! Paspasları bocurgatlara takıp demir alın, sonra aşağıya küreklere. Fazla mesai!" Büyük yayları kullanan adamlara emretti. "Yarınız ayrılıp iskele tarafındaki yaya geçin. Gemiye binmeye çalışanları engelleyin."

Roran yer değiştirenlerden biriydi. Büyük yayı hazırlarken birkaç kişi keskin kokulu dumanın arasından sendeleyerek çıkıp gemiye bindi. Yanındaki Jeod ve Helen altı esiri teker teker borda tahtasına kaldırıp iskeleye yuvarladı.

Roran farkına bile varmadan demirler çekildi, borda tahtaları çekildi ve ayaklarının altında bir trampet gümleyerek kürekçiler için tempo tutmaya başladı. Ejderha Kanadı oldukça yavaş bir şekilde sancak tarafına –açık denize doğru– dönmeye başladı, sonra hızlanarak limandan uzaklaştı.

Roran en üst güvertede Jeod'a katıldı. Kırmızı cehennemin Teirm ve okyanus arasındaki yanabilir her şeyi yutuşunu seyrettiler. Duman filtresinin ardından, şehrin üstünde yükselen güneş, düz, şişkin ve kanlı turuncu disk gibi görünüyordu.

Şimdi kaç kişi öldürdüm, diye düşündü Roran.

Onun düşüncelerini yansıtan Jeod, "Bu, bir sürü masum insana zarar verecek," dedi.

Suçluluk duygusu Roran'ın istediğinden daha güçlü bir şekilde tepki vermesine neden oldu: "Lord Risthart'ın hapislihanesinde olmayı mı tercih ederdin? Yangında çok kişinin yanacağını sanmıyorum ve yanmayanlar da, İmparator bizi yakalarsa bizim kalacağımız gibi ölümle karşı karşıya kalmayacaklar."

"Bana ders vermen gerekmiyor, Roran. Bu iddiaları çok iyi biliyorum. Yapmamız gerekeni yaptık.

Yalnızca kendi güvenliğimizi sağlamak için neden olduğumuz acılardan zevk almamı bekleme."

Öğlene kadar kürekler kaldırılmıştı ve Ejderha Kanadı kuzeyden esen rüzgârlar sayesinde kendi gücüyle yüzer olmuştu. Rüzgâr, tepedeki donanımların alçak bir şekilde uğıldamasına neden oluyordu.

Gemi aşırı derecede kalabalıktı, ama Roran dikkatli bir planlamayla Surda'ya kadar minimum rahatlıkla gidebileceklerine inanıyordu. En büyük rahatsızlık sınırlı tayındı; açlıktan kaçmak istiyorlarsa yiyeceğin acınacak derecede az miktarlarda dağıtılması gerekiyordu. Ve böyle sıkışık yerlerde hastalık çok büyük bir olasılıktı.

Uthar gemide disiplinin önemi hakkında kısa bir konuşma yaptıktan sonra, köylüler, hemen ilgilenmeleri gereken, yaralarına bakmak, az sayıdaki eşyalarını açmak ve her güverte için en uygun yatak ayarlamalarını yapmak gibi görevlerine döndüler. Ayrıca Ejderha Kanadı'ndaki çeşitli pozisyonları dolduracak insanları seçmeleri de gerekiyordu: yemek yapacak insanlar, Uthar'ın adamlarının emri altında denizci olarak eğitilecekler, vs.

Roran, Elain'in hamak asmasına yardımcı olurken Odele, ailesi ve Odele'le kalmak için Torson'un mürettebatını terk ettiği anlaşılan Frewin'in arasındaki harareti bir tartışmaya karıştı. İki evlenmek istiyordu, ama Odele'in ailesi genç denizcinin bir ailesi, saygın bir mesleği ve basit bir çeyizi bile olmadığı gerçeğine dayanarak harareti bir şekilde itiraz ediyordu. Roran âşık çiftin bir arada kalmasının en iyi olduğunu düşünüyordu –aynı gemide kalırlarken ikisini ayırmaya çalışmak pratik değildi– ama Odele'in anne babası onun iddiasını kabul etmek istemiyordu. Düş kırıklığına uğrayan Roran, "Ne yapacaksınız o halde? Odele'i kilit altında tutamazsınız ve Frewin'in sadakatini çoktan kanıtladığma da inanıyorum..."

"Ra'zac!"

Çığlık, tepedeki gözetleme yerinden gelmişti.

Roran hiç tereddüt etmeden çekicini belinden çıkarıp döndü, merdivenlerden tırmamp pruvadaki kapaktan geçti, bu arada bacağına derisi yüzüldü. Üst güverteye doğru atılıp Horst'un yanında durdu.

Demirci işaret etti.

Ra'zac'ın korkunç binek hayvanlarından biri sırtında Ra'zac'la bir gölge gibi sahilin üstünden süzülüyordu. İki canavarı gün ışığında görmek, Roran'da uyandırdıkları korkuyu hiçbir şekilde hafifletmiyordu. Kanatlı yaratık korkunç çığlığını atarken Roran ürperdi. Ardından Ra'zac'ın böceği andıran sesi belli belirsiz, ama oldukça anlaşılır bir şekilde suyun üstünden onlara ulaştı: "Kaçamayacakssınız!"

Roran geminin büyük yayına baktı, ama onu Ra'zac'a ya da binek hayvanına nişan alacak şekilde çeviremezlerdi. "Yayı olan var mı?"

"Benim var," dedi Baldor. Bir dizinin üstüne çöküp yayının ipini takmaya başladı. "Beni görmelerine izin vermeyia" Üst güverteye herkes Baldor'un etrafında sıkı bir halka oluşturdu, gövdelerini Ra'zac'ın kötü bakışlarına karşı kalkan yaptı.

"Neden saldırmıyorlar?" diye gürledi Horst.

Şaşırın Roran bir açıklama aradı, ama bulamadı. Jeod, "Belki hava onlar için fazla aydınlıktır,"

dedi. "Ra'zac geceleri avlanır ve bildiğim kadarıyla güneş gökyüzündeyken ininden fazla uzaklaşmaz."

"Yalnızca o değil," dedi Gertrude. "Bence okyanustan korkuyorlar."

"Okyanustan korkmak mı?" diye alaycı bir şekilde güldü Horst.

"Onlara bir bak; suya bir metreden fazla yaklaşmıyorlar."

"Haklı," dedi Roran. Sonunda onlara karşı kullanabileceğimiz zayıf yanlarını bulduk!

Birkaç saniye sonra Baldor, "Hazır!" dedi.

Bu söz üzerine önünde duran insan safları kenara çekildi, ok için yol açtı. Baldor tek bir hareketle ayağa fırladı, okun arkasındaki tüyü yanağına kadar çekip kırmızı oku bıraktı.

Kahramanca bir atıştı. Ra'zac yayın menzilinin en uç noktasındaydı –Roran'ın bir okçunun gördüğü bütün hedeflerden daha uzaktı– ama Baldor'un isabeti iyiydi. Oku uçan yaratığın sağ böğrüne saplanmıştı. Canavar acı dolu öyle bir çığlık attı ki güvertedeki camlar parçalandı, kıyıdağı taşlar yarıldı. Roran korkunç patlamadan etkilenmemek için elleriyle kulaklarını kapattı. Çığlık atmaya devam eden canavar kıyıya doğru dönüp puslu tepelerin ardına düştü.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Jeod, soluk bir suratla.

"Korkarım hayır," diye karşılık verdi Baldor. "Yalnızca bir yara açtın.

Oraya yeni gelen Loring büyülenmiş gibi bakıyordu. "Evet. Ama en azından yaraladın ve bir daha bizi rahatsız etmeyeceklerine bahse girerim."

Roran'ın içine bir hüznün çöktü. "Sevincini sonraya sakla, Loring. Bu bir zafer değil."

"Neden?" diye sordu Horst.

"Çünkü artık İmparator nerde olduğumuzu çok iyi biliyor." Söylediklerinin anlamını kavradıklarında üst güverte tam bir sessizliğe büründü.

Çocuk Oyunu

"Ve bu ürettiğimiz son desen," dedi Trianna.

Nasuada siyah örtüyü büyücünün elinden alıp kalitesine hayran kalarak ellerinde dolaştırdı. Hiçbir insan bu kadar güzel bir dantel öremezdi. Masanın üstündeki kutulara tatminkâr bir şekilde baktı. Bunlar Du Vrangr Gata'nın ürettiği pek çok desenin örneklerini içeriyordu. "Çok iyi iş çıkarmışsın," dedi. "Umduğumdan çok daha iyi. Büyücülerine yaptıkları işten çok memnun olduğumu söyle. Bu Varden için çok önemli."

Bu övgü karşısında Trianna başını yana eğdi. "Mesajımı onlara iletceğim, Leydi Nasuada," dedi.

"Onlar daha..."

Kapıdaki bir gürültü Nasuada'nın sözünü kesti. Muhafızların küfredip seslerini yükselttiklerini, ardından birisinin acı dolu iniltisini duydu. Koridorda metalin metale çarparken çıkardığı ses yankılandı. Nasuada telaşla kapıdan uzaklaşıp hançerini çekti.

"Koşun, leydim!" dedi Trianna. Büyücü kendini Nasuada'nın önüne atıp kollarını sıvadı, büyü yapmaya hazırlandı. "Hizmetkârların girişini kullanın."

Nasuada hareket edemeden kapılar savrulurken açıldı ve küçük bir figür bacaklarına dolanıp onu yere yıktı. Nasuada daha düşerken gümüşü bir nesne onun bulunduğu yerden geçip tok bir sesle karşıdaki duvara gömüldü.

Sonra dört muhafız içeri girdi. Nasuada şaşkınlık içinde üzerindeki saldırganı çekmelerini seyretti. Ayağa kalkarken muhafızların sıkıca tuttuğu Elva'yı gördü.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu Nasuada.

Siyah saçlı küçük kız gülümsedi, sonra iki büklüm olup örgü kilime laıstu. Sonra menekşe rengi gözlerini Nasuada'nın üzerine dikip –korkunç, bilmiş sesiyle– "Büyücülerinin duvan incelemesini sağla, Ajihad'ın Kızı ve vaadimi yerine getirip getirmediğime bak," dedi.

Nasuada başıyla Trianna'ya işaret etti. Trianna duvardaki deliğe doğru süzülerek bir büyü mınıldandı. Elinde metal bir okla döndü. "Bu tahtanın içine gömülüydü."

"Ama nerden geldi?" diye sordu Nasuada, şaşırarak.

Trianna, Aberon şehrine bakan açık pencereyi işaret etti. "Ordan bir yerden herhalde."

Nasuada dikkatini bekleyen çocuğa çevirdi. "Bu konuda ne biliyorsun, Elva?"

Kızın korkunç gülümsemesi genişledi. "Bu bir kiralık katildi."

"Onu kim gönderdi?"

"Galbatorix'in büyü yapabilmesi için gizlice eğitilen kiralık bir katil." Yanan gözleri trans halindeymiş gibi yarı kapalıydı.

"Adam senden nefret ediyor. Sana geliyor. Onu durdurmasaydım seni öldürecekti." İleri atılıp tekrar kustu, yan hazmedilmiş yiyecekleri yere çıkardı. Nasuada tiksintiyle öğürdü. "Ve büyük bir acı çekmek üzere."

"Neden?"

"Çünkü sana onun Fane Caddesi'ndeki pansiyonda, en üst kattaki son odada kaldığını söyleyeceğim. Acele etsen iyi olur, yoksa kaçacak... kaçacak." Yaralı bir canavar gibi inleyip karnını tuttu. "Eragon'un büyüğü ona bir zarar vermeni engellememe neden olmadan önce acele et. Yoksa üzülürsün!"

Trianna çoktan harekete geçmişti bile. Nasuada emirlerini sıraladı: "Jörmundur'a olanları anlat, sonra en güçlü büyücülerini alıp bu adamın peşine düş. Mümkünse yakala, değilse öldür." Büyücü gittikten sonra Nasuada adamlarına bakınca bacaklarındaki çok sayıda küçük kesiği gördü. Onlara zarar vermenin Elva için ne kadar zor olduğunu fark etti. "Gidip yaralarınızla ilgilenecek bir şifacı bulun," dedi.

Askerler başlarını iki yana salladılar. Komutanları, "Hayır, efendim. Ortalığın yeniden güvende olduğuna ikna olana kadar yanınızda kalacağız," dedi.

"Nasıl uygun görürseniz, yüzbaşı."

Adamlar pencerenin önünde barikat kurdu –bu da halihazırda Borromeo Kalesi'nin başına bela olan bayıltıcı sıcağı daha da kötü hale getirdi– sonra herkes daha iyi bir şekilde korunmak için iç odalara çekildi.

Nasuada, kalbi gümbürdeyerek odada dolaşırken ölüme ne kadar yaklaştığını düşünüyor, bu yüzden gecikmiş bir şok yaşıyordu. Ben ölseydim Varden ne olurdu, diye merak etti. Benim yerimi kim alırdı? Ümitsizlik içini kaplarken kendi ölümü halinde Varden için bir düzenleme yapmadığını fark etti. Şimdi büyük bir hata olarak görünen bir gafletti bu. Ben önlem almakta yetersiz davrandım diye Varden'in kaosa düşmesine izin vermeyeceğim!

Duraksadı." Sana borçluyum, Elva."

"Şimdi ve her zaman."

Nasuada ne diyeceğini bilemedi, kızın cevabı karşısında her zaman | olduğu gibi yine şaşkına dönmüştü. "Muhafızlarımla senin gece gündüz her istediğinde buraya girmene izin vermelerini emretmediğim için özür dilerim. Böyle bir olayı beklemeliydim."

"Beklemeliydin," diye doğruladı Elva alaycı bir tonla.

Elbisesinin önünü düzelterken Nasuada, kendi endişeli enerjisini dağıtmak için olduğu kadar Elva'nın taş gibi beyaz, ejderha izi taşıyan yüzünden kaçmak için de odada dolaşmaya devam etti. "Odandan yalnız başına nasıl kaçtın?"

"Yaşlı bakıcım Greta'ya duymak istediği şeyi söyledim."

"Hepsi bu mu?"

Elva gözlerini kırıştırdı. "Bu onu çok mutlu etti."

"Ya Angela?"

"Bu sabah bir işle ilgilenmek için gitti."

"Eh, her neyse, hayatımı kurtardığın için sana müteşekkirim. Dile benden ne dilersem, gücüm dâhilindeki her şeyi yaparım."

Elva süslü odaya şöyle bir baktı. "Yiyecek bir şey var mı? Karnım aç."

Savaş Önsezisi

İki saat sonra Trianna geri döndü. Arkasında, aralarında ceset taşıyan bir çift asker vardı. Trianna'nın sözü üzerine cesedi yere bıraktılar. "Kiralık katili Elva'nın söylediği yerde bulduk. Adı Drail."

Hastalıklı bir merakla hareket eden Nasuada, kendisini öldürmeye çalışan adamın yüzünü inceledi. Katil kısa boylu, sakallı ve sade görünüşlü bir adamdı, şehirdeki çok sayıdaki erkekten bir farkı yoktu. Adamın onu öldürme girişimi ve bunun karşılığında kendisinin onun öldürülmesini ayarlaması, ikisini mümkün olan en yakın şekilde birbirine bağlıyormuş gibi bir bağlantı hissediyordu aralarında. "Nasıl öldürüldü?" diye sordu. "Üzerinde bir iz göremiyorum."

"Savunmalarını etkisiz hale getirip zihnine girdiğimizde büyüyle intihar etti. Ne yazık ki biz hareketlerinin kontrolünü ele geçiremeden önce davrandı."

"Ölmeden önce işe yarar bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Öğrendik. Drail, Surda'da bulunan ve Galbatorix'e sadık olan bir ajan şebekesinin bir parçasıymış. Onlara Kara El deniyor. Bizi gizlice izliyorlar, savaş girişimlerimizi sabote ediyorlar ve –Drail'in anılarına baktığımız kısa süre içinde anlayabildiğimiz kadarıyla– Varden'deki düzinelerce cinayetten sorumlular. Belli ki biz Farthen Dûr'a geldiğimizden beri seni öldürmek için bir fırsat kolluyorlarmış."

"Neden bu Kara El, Kral Orrin'i öldürmemiş henüz?"

Trianna omuz silkti. "Bunu bilemem. Galbatorix, seni, Orrin'den daha büyük bir tehdit olarak görüyor olabilir. Eğer durum buysa, Kara El, senin onların saldırılarına karşı korunduğunu fark ettikten sonra..." Bakışları Elva'ya gitti. "Orrin büyücüler tarafından gece gündüz korunmadığı takdirde bir ay daha yaşamaz. Ya da belki de Galbatorix böyle doğrudan bir hareketten çekinir, çünkü Kara El'in dikkat çekmemesini istiyor. Surda her zaman onun hoşgörüsüyle varlığını sürdürdü. Ama artık bir tehdit haline geldiğine göre..."

"Orrin'i de koruyabilir misin?" diye sordu Nasuada, Elva'ya dönerek.

Kızın menekşe rengi gözleri parladı. "Kibarca isterse belki."

Bu yeni tehdidi nasıl savuşturacağını düşünürken Nasuada'nın düşünceleri hızla uçuşuyordu. "Galbatorix'in bütün ajanları büyü yapabiliyor mu?"

"Drail'in aklı karışıkta, bu yüzden bunu bilmek zor," dedi Trianna. "Ama çoğunun bildiğini tahmin ediyorum."

Büyü, diye kendi kendine küfretti Nasuada. Varden'in büyücülerden ve zihnini kullanmak için eğitilmiş olan herkesten beklediği en büyük tehlike suikast değil, casusluktu. Büyücüler insanların zihinlerine girip Varden'i yok etmek için kullanılabilecek bilgiyi alabilirlerdi. Nasuada'ya ve Varden'in bütün komuta yapısına, birisinin zihinlerine dokunduğunu ve kendilerini bundan nasıl koruyabileceklerinin öğretilmesinin en büyük nedeni buydu. Nasuada, Orrin ve Hrothgar'ın da kendi hükümetleri içinde benzeri önlemlere güvendiklerini düşünüyordu.

Ama potansiyel olarak zarar verici bilgiye sahip herkesin bu beceride ustalaşmasını sağlamak pratik olmadığı için, Du Vrangr Gata'nın çok sayıda sorumluluğundan birisi, insanların zihnine girip bilgi alan herkesi avlamaktı. Böyle tetikte olmanın bedeli, Du Vrangr Gata'nın düşmanları kadar Varden üzerinde de casusluk yapmasıydı. Nasuada bu gerçeği takipçilerinin çoğundan gizli tutuyordu, çünkü bu yalnızca nefret, güvensizlik ve uyumsuzluğa neden olurdu. Nasuada bu uygulamadan hoşlanmıyordu, ama başka seçenek de göremiyordu.

Nasuada'nın Kara El konusunda öğrendikleri, büyücülerin bir şekilde yönetim altına alınmaları gerektiğine dair inancını kuvvetlendirmişti.

"Neden bunu daha önce öğrenmedin?" diye sordu. "Tek başına bir kiralık katili atlamam anlayabilirim, ama bizi yok etmeye kararlı bir büyücü şebekesi? Bu durumu açıkla, Trianna."

Bu suçlama üzerine büyücünün gözleri ötkyle irileşti. "Çünkü burda Farthen Dûr'dakinin aksine herkesin zihnini inceleyemiyoruz. Biz büyücülerin izleyemeyeceği kadar çok insan var. Bu yüzden Kara El'i şu ana kadar öğrenemedik, Leydi Nasuada."

Nasuada durakladı, sonra başını yana eğdi. "Anlaşıldı. Kara El'in diğer üyelerinin adını öğrenebildin mi?"

"Birkaçının."

"Güzel. Onları ajanların geri kalanını bulmak için kullan. Bu örgütü yok etmeni istiyorum, Trianna. Haşere salgınını yok eder gibi temizle onları. Ne kadar adam istersen veririm."

Büyücü başıyla selam verdi. "Nasıl isterseniz, Leydi Nasuada."

Kapı çalınınca muhafızlar kılıçlarını çekti, girişin iki yanına geçti. Komutanları hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı açtı.

Genç bir uşak kapıya tekrar vurmak için elini kaldırmıştı. Yerdeki cesede şaşkınlıkla baktı, yüzbaşı ne istediğini sorunca dikkatini yeniden topladı.

"Kral Orrin'den Leydi Nasuada'ya bir mesaj getirdim."

"O zaman çabucak söyle," dedi Nasuada.

Uşağın kendini toplaması biraz zaman aldı. "Kral Orrin, konsey odasında kendisine katılmanızı istiyor, çünkü İmparator'dan hemen ilgilenmeniz gereken raporlar almış."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, efendim."

"Gitmeliyim. Trianna, gerekli emirleri aldın. Yüzbaşı, Drail'den kurtulmak için adamlarından birini bırakır mısın?"

"Evet, efendim."

"Ayrıca hizmetkârım Farica'yı bulmasını söyle. Çalışma odamın temizlenmesini sağlasın."

"Peki ya ben?" diye sordu Elva, başını yana eğerek.

"Sen benimle geliyorsun," dedi Nasuada. "Eğer kendini bunu yapacak kadar güçlü hissediyorsan."

Kız başını arkaya attı, küçük, yuvarlak ağzından soğuk bir kahkaha çıktı. "Ben yeterince güçlüyüm,

Nasuada. Ya sen?"

Soruya aldırmayan Nasuada etrafında muhafızlarıyla koridora çıktı. Kalenin taşları sıcak yüzünden toprak kokusu yayıyordu. Nasuada arkasında Elva'nın ayak seslerini duyarken çocuğun, yetişkinlerin uzun adımlarına yetişmek için acele etmek zorunda kalmasından sapıkça bir zevk duydu. Muhafızlar konsey odasının antresinde beklerken Nasuada ve Elva içeri girdi. Oda ciddi biçimde boştu, Surda'nın varlığının askeri yapısını yansıtıyordu. Ülkenin kralları kaynaklarını halklarını korumaya ve Galbatorix'i ayırmaya adanmışlardı, Cücelerin Tronjheim'da yaptığı gibi Borromeo Kalesi'ni anlamsız zenginliklerle süslemeye değil.

Ana odadaki altı metre uzunluğundaki kabaca yontulmuş masanın üstünde dört köşesine hançer saplanmış Alagaesia haritası açılmıştı. Orrin alışkanlığı olduğu üzere masanın başına oturmuş, çeşitli danışmanları –Nasuada'nın çoğunun kendisine hararetle karşı çıktığını bildiği– diğer sandalyeleri dolduruyorlardı. Yaşlılar Konseyi de oradaydı. Nasuada, Jörmundur'un kendisine bakan yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Trianna'nın ona Drail'i anlattığını anladı.

"Efendim, beni çağırmışsınız?"

Orrin ayağa kalktı. "Çağırdım. Biz şimdi..." Elva'yı fark edince cümlesinin ortasında kaldı. "Ah, evet, Parlayan Alın. Daha önce seni huzuruma kabul etme fırsatı bulamadım, ama başarılarına dair hikâyeler kulağıma geldi ve itiraf etmeliyim ki seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Sana verdiğim odalardan memnun oldun mu?"

"Çok güzeller, efendim. Teşekkür ederim." Ürkütücü sesini duyan masadaki herkes irkildi.

Başbakan Irwin ayağa fırlayıp titreyen parmağını Elva'ya doğru salladı. "Bu... bu iğrenç şeyi buraya neden getirdin?"

"Terbiyenizi takının, efendim," dedi Nasuada, ama adamın duygularını arılayabiliyordu.

Orrin kaşlarını çattı. "Evet, kendin? hâkim ol, Irwin. Ama söylediği doğru, Nasuada; toplantımıza bu çocuğu dâhil edemeyiz."

"İmparator az önce bana suikast yapmaya çalıştı." Odada şaşkınlık çığlıkları yankılandı. "Elva'nın hızlı müdahalesi olmasaydı şimdiye ölmüş olurum. Sonuç olarak onu sırlanma ortak ettim; ben nereye gidersem o da gidiyor." Bırak Elva'nın tam olarak ne yapabildiğini merak etsinler.

"Bu çok üzücü bir haber!" dedi kral heyecanla. "Bundan sorumlu olan rezili buldunuz mu?"

Danışmanların yüzündeki hevesli ifadeleri gören Nasuada tereddüt etti. "Size özel olarak bilgi verene kadar beklemek en iyisi efendim."

Orrin, onun tepkisinden rahatsız olmuş gibiydi, ama konunun üstüne gitmedi. "Pekâlâ. Ama oturun, oturun! Çok rahatsız edici bir haber aldık." Nasuada –arkasında Elva'yla– onun karşısındaki yerine oturduktan sonra Orrin sözlerine devam etti: "Görünüşe göre Gil'ead'daki casuslarımız Galbatorix'in ordusunun durumu konusunda aldatılmışlar."

"Nasıl?"

"Ordunun Gil'ead'da olduğunu sanıyorlar, ama Urû'baen'den aldığımız bu mesaj, adamlarımızdan birinin, bir buçuk hafta önce büyük bir kalabalığın başkentten geçtiğini gördüğünü söylüyor. Geceymiş, bu yüzden sayılan konusunda emin değil, ama Galbatorix'in taburlarının temelini oluşturan on altı binden fazla olduğundan emin. Yüz bin veya daha fazla asker olabilirmiş."

Yüz bin mi! Nasuada soğuk bir korkunun midesine yerleştiğini hissetti. "Kaynağına güvenebilir miyiz?"

"İstihbaratı her zaman güvenilir olmuştur."

"Anlamıyorum," dedi Nasuada. "Galbatorix biz farkına varmadan o kadar askeri nasıl harekete geçirebilir? Tek başına erzak trenleri bile milletçe uzunlukta olurdu. Ordunun harekete geçtiği kesin, ama İmparator buna kesinlikle hazır değildi."

Falberd durumu vurgulamak için elini masaya indirdi. "Atlatıldık. Casuslarımız askerlerin hâlâ barakalarında olduklarını düşünecek şekilde büyüyle kandırılmış olmalılar."

Nasuada yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. "Bu büyüklükte ve sürede büyü yapabilecek tek kişi..."

"Galbatorix'in kendisi," diye sözünü onun yerine tamamladı Orrin. "Bizim vardığımız sonuç da bu. Galbatorix'in sonunda açık dövüşü tercih ederek inini terk ettiği anlamına geliyor. Biz konuşurken sinsi düşman yaklaşıyor."

Invin öne doğru eğildi. "Önümüzdeki soru nasıl karşılık vermemiz gerektiği şeklinde. Kuşkusuz bu tehditle yüzleşeceğiz, ama ne şekilde? Nerde, ne zaman ve nasıl? Güçlerimiz bu büyüklükte bir harekât için hazır değil, ama sizinki, Leydi Nasuada –yani Varden– ateşli savaşın şamatasına alışık."

"Ne ima ediyorsunuz?" Sizin iç in ölmemiz gerektiğini mi?

"Ben bir gözlemde bulundum. Ne anlama çekerseniz çekin."

"Bu büyüklükte bir ordu karşısında yalnız başımıza kalırsak eziliriz. Müttefiklerimiz olmalı. Eragon yanımızda olmalı, özellikle Galbatorix'le karşılaşacaksak. Nasuada, ona haber gönderir misin?"

"Gönderebilsem gönderirdim, ama Arya geri dönene kadar emerle bağlantı kurmamın ya da Eragon'u çağdırmamın bir yolu yok."

"Bu durumda," dedi Orrin ağır bir sesle. "Arya'nın çok geç olmadan gelmesini umacağız. Bu konuda Elflerin yardımını bekleyebileceğimizi sanmıyorum. Bir ejderha, Aberon ve Ellesmera arasındaki kilometreleri bir şahinin hızıyla aşabilse de Elflerin aynı mesafeyi İmparator'dan önce almaları mümkün değil. Geriye bir tek Cüceler kalıyor. Hrothgar'la yıllardır arkadaş olduğunu biliyorum; bizim adımıza ondan bir ricada bulunur musun? Cüceler hep zamanı gelince savaşacaklarını vaat etmişlerdir."

Nasuada başıyla onayladı. "Du Vrangr Gata bazı Cüce büyücülerle mesajları anında aktarabilmemiz için bir anlaşma yaptı. Bizim –sizin– ricamızı iletacağım. Elfleri durumdan haberdar etmek için Hrothgar'dan Cithri'ye bir elçi göndermesini isteyeceğim, hiçbir şey olmasa bile önceden uyarılmış olurlar."

"Güzel. Farthen Dûr'dan oldukça uzaktayız, ama İmparator'u bir hafta geciktirebilirsek Cüceler buraya zamanında gelebilir."

Bunu takip eden tartışma oldukça tatsızdı. Daha büyük –ama daha üstün olması şart olmayan– bir gücü yenmek için çeşitli taktikler mevcuttu, ama masadaki hiç kimse Galbatorix'i nası yenebileceklerini bilmiyordu, özellikle Eragon antik krala kıyasla bu kadar güçsüzken. İşe yarayabilecek tek numara Eragon'un etrafını olabildiğince çok büyücüyle –cüce ve insan– kuşatmak,

sonra Galbatorix'i onlarla yalnız başına yüzleşmeye zorlamaktı. Bu planla ilgili tek sorun, Galbatorix'in Süvarilerin yok edilişi sırasında çok daha güçlü düşmanları yenmesi ve gücünün o zamanlardan beri daha da artmış olması, diye düşündü Nasuada. Bunun diğerlerinin de aklına geldiğinden emindi. Saflarımızı şişirmek için Elflerin büyücüleri yanımızda olsaydı zafer erişebileceğimiz bir yerde olurdu. Ama onlar olmadan.. Galbatorix'i yenemezsek bizim için geriye kalan tek yol, Alagaesia'dan kaçıp kendimize yeni hayatlar kuracağımız yeni topraklar bulmaktır. Orada Galbatorix ölene kadar bekleriz. O bile sonsuza dek yaşayamaz. Kesin olan tek şey, her şeyin bir sonunun olması.

Tartışmaya devam edip taktiklerden lojistiğe geçtiler ve bu noktada Yaşlılar Konseyi, sorumlulukların Varden ve Surda arasında dağılması konusunda Orrin'in danışmanlarıyla tartışmaya başlayınca görüşmeler daha hararetli bir hal aldı: şunu bunu kim ödeyecek, iki grup için de çalışan işçilere tayını kim sağlayacak, kendi savaşçıları için erzakı nereden bulacaklar ve birbiriyle bağlantılı çok sayıda diğer konu nasıl halledilecek.

Sözel atışmanın ortasında Orrin kemerinden çıkardığı parşömeni açıp Nasuada'ya uzattı. "Para konusu açılmışken, dikkatimi çeken şu çok ilginç madde konusunu bana açıklama nezaketini gösterir misin?"

"Elimden geleni yaparım, efendim."

"Dokumacılar loncasından aldığım bir şikâyet mektubu bu. Tekstil piyasası son derece ucuz dantelin –Varden'den geldiğine yemin ediyorlar– hücumuna uğradığı için Surda kârının büyük bölümünü kaybetmiş." Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Bunu sormak bile aptallık, ama iddiaların gerçekten bir dayanağı var mı, eğer varsa Varden neden böyle bir şey yapıyor?"

Nasuada gülmesini gizlemek için bir çaba göstermedi. "Eğer hatırlarsanız, efendim, Varden'e daha fazla altın borç vermeyi reddettiğiniz zaman kendimizi desteklememiz için başka bir yol bulmamı tavsiye etmişsiniz."

"Evet. Ne olmuş?" diye sordu Orrin, gözlerini kısarak.

"Dantelin elle yapıldığında çok uzun zaman aldığı dikkatimi çekti, ki bu yüzden çok pahalı, ama sihirle yapıldığında az miktarda enerji gerektirdiği için dantel yapmak çok kolay. Doğal bir filozof olan siz bunu herkesten çok takdir etmelisiniz Dantelimizi burda ve İmparatorlukla satarak masraflarımızı rahatlıkla karşılayabiliyoruz. Varden artık yiyecek ya da barınak istemiyor."

Nasuada'nın hayatında çok az şey, o anda Orrin'in yüzünden geçen inanmaz ifade kadar memnun etmişti. Parşömen, çenesiyle masa arasında donup kalmıştı. Açık ağzı ve alnındaki sorgu dolu ifade az önce anlamadığı bir şey gören bir adamın sersemlemiş ifadesini yansıtıyordu. Nasuada bu görüntünün tadını çıkardı.

"Dantel?" diye kekeledi.

"Evet, efendim."

"Galbatorix'le dantelle savaşamazsın!"

"Neden olmasın, efendim?"

Orrin bir an için kendisiyle mücadele etti, sonra kükredi. "Çünkü... çünkü saygı duyulur bir şey değil bu, bu yüzden. Hangi şair yaptıklarımız konusunda bir destan yaratırken dantel hakkında bir şey

yazar?"

"Bizi öven destanlar yazılması için savaşmıyoruz."

"O halde destanların canı cehenneme! Dokumacılar loncasına ne diyeceğim? Danteli o kadar ucuza satarak insanların geçim kaynağına ve ekonomiye zarar veriyorsun. Bu olmaz. Kesinlikle olmaz."

Nasuada şirin ve sıcak bir şekilde gülümseyerek en dostça ses tonuyla, "Oh Tanrım," dedi. "Eğer hazinenize çok fazla zarar veriyorsa Varden bize gösterdiğiniz nezaketin karşılığında size memnuniyetle borç verir... Uygun bir faizle elbet."

Yaşlılar Konseyi terbiyesini bozmadı, ama Nasuada'nın arkasındaki Elva bir keyif kahkahası attı.

Kırmızı Kılıç, Beyaz Kılıç

Güneşin ağaçlarla sınırlanan ufkun üstünde görüldüğü an Eragon soluklarını derinleştirdi, kalbinin atışlarını kendi iradesiyle artırdı ve tam uyanıklığa geçerken gözlerini açtı. Uyumuyordu, çünkü dönüşümünden beri uyumamıştı. Kendini yorgun hissettiğinde ve dinlenmek üzere uzandığında uyanırken rüya görme durumuna geçiyordu. Bu durumda pek çok harika hayal görüyor, anılarının gri gölgelerinde yürüyor, ama bütün bu süre zarfında çevresinin bilincinde olmaya devam ediyordu.

Gün doğuşunu seyrederken Arya'yla ilgili anılar zihnini doldurdu. İki gün önceki Agaeti Blödhren'den beri her saat böyle oluyordu. Kutlamadan sonraki sabah Tialdan Sarayı'na gidip Arya'yı aramış –davranışını telafi etmeye çalışacaktı– ama onun Surda'ya doğru yola çıktığını öğrenmişti. Onu bir daha ne zaman göreceğim, diye merak etti. Gündüz ortalık aydınlıkken Agaeti Blödhren sırasında Elflerin ve ejderhaların sihrinin zihnini nasıl donuklaştırdığını fark ediyordu. Aptalca davranmış olabilirim, ama bu tamamen benim hatam değildi. Davranışımın sarhoşken olduğumdan daha fazla sorumlu değilim.

Yine de Arya'ya söylediği her sözde samimiydi, ama normalde kendisi hakkında bu kadar çok şeyi açıklamazdı. Arya'nın kendisini reddetmesi Eragon'u incitmişti. Ama zihnini bulandıran büyülerden kurtulunca onun haklı olduğunu, yaşları arasındaki farkın başa çıkılmayacak kadar büyük olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bunu kabul etmek onun için zordu ve bir kez ettikten sonra acısı daha da artmıştı.

Eragon kalp kırıklığı ifadesini daha önce duymuştu. O zamana kadar bunun hayali bir tanım olduğunu düşünürdü, fiziksel bir tam değil. Ama şimdi göğsünde derin bir acı hissediyordu –acıyan bir kas gibi– ve kalbinin her çarpıntısı ona acı veriyordu.

Ona rahatlık veren tek şey Saphira'ydı. O iki günde yaptığı şeyi hiç eleştirmemiş, yanından birkaç dakikadan fazla ayrılmamış, ona dostluğunun desteğini vermişti. Saphira onunla bol bol da konuşuyor, içinde bulunduğu sessizlik kabuğundan çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

Arya'yı düşünmekten vazgeçmek için Orik'in yüzük bilmecesini alıp parmaklarının arasında yuvarlarken, duyularının ne kadar keskin hale geldiğine bir kez daha hayret etti. Çarpık metaldeki bütün kusurları hissedebiliyordu. Yüzüğü incelerken altın bantların yerleştirilmesinde bir kalıp olduğunu fark etti, daha önce dikkatinden kaçan bir kalıp. İçgüdülerine güvenerek bantları bu gözlemin önerdiği sıraya göre dizdi. Sevinç içinde sekiz parçanın da birbirine mükemmel şekilde uyduğunu, sağlam bir bütün oluşturduğunu gördü. Yüzüğü sağ elinin dördüncü parmağına takıp hayranlıkla bantların gün ışığını yansıttığını seyretti.

Daha önce yapamıyordun, dedi Saphira yattığı yerden.

Daha önce göremediğim pek çok şeyi görebiliyorum.

Eragon banyoya gidip sabah temizliğini yapü, büyüyle yanaklarındaki sakalı da kazıdı. Artık bir Elfe yalandan benzemesine rağmen sakalı büyümeye devam ediyordu.

Eragon ve Saphira dövüş alanına geldiklerinde Orik onları bekliyordu. Eragon elini kaldırıp tamamlanmış yüzüğü gösterince gözleri parladı. "Çözdün demek!"

"Umdüğumdan daha uzun sürede," dedi Eragon. "Ama evet. Sen de talim yapmak için mi geldin buraya?"

"Eh. Kafamı kırmaktan büyük zevk alacak olan bir Elfle biraz, baltaya çalışması yaptım bile. Ama hayır... buraya seni seyretmeye geldim."

"Dövüştüğümü daha önce de gördün."

"Bir süredir görmedim."

"Yani nasıl değiştiğimi merak ediyorsun," deyince Orick omuz silkerek karşılık verdi.

Vanir karşıdan geldi. "Hazır mısın, Shadeslayer?" diye bağırdı. Agaeti Blödhren'den önceki son düellodan beri Elfin küçümseyen tavırları biraz azalmıştı, ama fazla değil. Hazırım."

Eragon ve Vanir açık alanda birbirlerine karşı dikildiler. Eragon zihnini boşaltarak Zar'roc'u olabildiğince hızlı bir şekilde çekti. Şaşırarak kılıcın bir söğüt dalından daha ağır gelmediğini fark etti. Beklediği dirençle karşılaşmayınca Eragon'un kolu dümdüz ileri atıldı, kılıç elinden fırlatıp yirmi metre ötedeki çam ağacının gövdesine saplandı.

"Kılıcına bile sahip çıkamıyor musun?" diye sordu Vanir.

"Özür dilerim, Vanir-vodhr," diye yutkundu Eragon. Dirseğini tutup acıyı hafifletmek için ovuşturdu. "Gücümü yanlış değerlendirmişim."

"Bunun bir daha olmasına izin verme." Vanir ağaca giderek Zar'roc'u kabzasından tuttu, çekmeye çalıştı. Silah kıpırdamadı bile. Beklenmedik dirençle karşılaşınca Vanir'in kaşları çatıldı. Kendini hazırlayarak kılıca asıldı, ağacın çatırtısıyla Zar'roc dışarı çıktı.

Eragon kılıcı Vanir'in elinden alırken hafifliğine canı sıkıldı. Bir gariplik var, diye düşündü.

"Yerini al!"

Bu kez dövüşü başlatan Vanir oldu. Tek bir hamleyle aradaki mesafeyi geçip kılıcını Eragon'un sağ omzuna doğru itti. Eragon'a göre Elf her zamankinden yavaş hareket ediyormuş gibi geliyordu, sanki Vanir'in refleksleri bir insanınki gibi yavaşlatılmıştı. Eragon'un Vanir'in kılıcını savuşturması kolay oldu, kılıçları birbirine çarparken mavi kıvılcıklar çıktı.

Vanir darbesini şaşkın bir ifadeyle tekrar vurdu, Eragon rüzgârda bükülen bir ağaç gibi geriye eğilerek kılıcından kaçtı. Vanir art arda bir dizi darbe indirdi, Eragon her darbeyi ya savuşturdu ya da kenara kaçtı. Vanir'in saldırısından kurtulmak için Zar'roc kadar kınını da kullanıyordu.

Eragon kısa süre sonra Agaeti Blödhren'deki hayalet ejderhanın görünüşünü değiştirmekten fazlasını yaptığını fark etti; ona aynı zamanda Elflerin fiziksel yeteneklerini de vermişti. Güç ve hız bakımından Eragon artık en atletik Elfe eşitti.

Bu bilgiyle ve sınırlarını sınama arzusuyla ateşlenen Eragon olabildiğince yükseğe zıpladı. Zar'roc gökyüzüne doğru uçarken kırmızı kılıcında gün ışığını yansıtıyordu. Eragon yerden üç metre yükseldikten sonra bir akrobat gibi takla atıp Vanir'in arkasına indi, yüzünü başladığı yöne döndü.

Eragon vahşi bir kahkaha attı. Artık Elflerin, Shadelerin ve diğer büyülü yaratıkların karşısında savunmasız değildi. Bundan böyle Elflerin küçümsemesine maruz kalmayacaktı. Artık kendisini Durza gibi düşmanlardan kurtarmaları için Saphira veya Arya'ya güvenmek zorunda da değildi.

Vanir'in üstüne hücum etti. Birbirlerinin üstüne atılıp ezilmiş çimenlerin üstünde geri çekilirlerken dövüş alan şiddetli bir gürültüyle çınlıyordu. Darbelerinin gücü saçlarını darmadağın eden bir rüzgâr yaratıyordu. Tepelerindeki ağaçlar sallamıyor, iğnelerini döküyorlardı. Eragon'un yeni

becerilerine rağmen düello uzun sürdü, çünkü Vanir hâlâ güçlü bir rakipti. Ama sonunda Eragon'un gücü inkâr edilemezdi. Zar'roc Ta bir daire çizip Vanir'in korumasını geçti, üst koluna çarpıp kemiğini kırdı.

Vanir yüzü şoktan bembeyaz olmuş bir halde kılıcını bıraktı. "Kılıcın ne kadar hızlı," dedi. Eragon Umhoda'nın Şiiri'nin ünlü dizesini hatırladı.

"Tanrılar adına!" dedi Orik heyecanla. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi kılıç ustalığıydı, ki ben seni Farthen Dûr'da Arya'yla dövüşürken de görmüştüm."

Derken Vanir, Eragon'un hiç beklemediği bir şey yaptı: Elf yaralı olmayan kolunu sadakat yemini hareketiyle göğsüne koyup selam verdi. "Önceki davranışlarım için affını diliyorum, Eragon-elda. İrkimi boşluğa terk ettiğini sandım ve bu korkum yüzünden utanç verici şekilde davrandım. Ama artık öyle görünüyor ki ırkın davamızı tehlikeye atmıyor." Homurdanırcasına ekledi: "Artık Süvari unvanı almaya hak kazandın."

Eragon da karşılık olarak selam verdi. "Beni onurlandırdın. Seni bu kadar kötü yaraladığım için özür dilerim. Yarayı iyileştirmeme izin verir misin?"

"Hayır, onunla doğanın ilgilenmesini istiyorum, bir zamanlar Eragon Shadeslayer'la kılıç dövüşü yaptığının bir anısı olacak. Yarın dövüşümüzü engellemesinden korkma; sol elimde o kadar iyidir."

İkisi de tekrar birbirlerine selam verdiler, sonra Vanir gitti.

Orik bacağına bir şaplak indirip, "Artık zafer konusunda bir şansımız var, gerçek bir şans! Bunu kemiklerimde hissedebiliyorum. Kemikler taş gibidir, derler. Ah, bu durum Nasuada ve Hrothgarı çok memnun edecek," dedi.

Eragon Zar'roc'un kenarındaki engeli kaldırırken Saphira'ya, eğer Galbatorix'i indirmek için gereken tek şey güçlü kaslar olsaydı Elfler bunu uzun zaman önce yapardı, dedi. Yine de becerileri arttığı ve sırtındaki işkenceden kurtulduğu için çok memnundu. Sürekli acı patlamaları olmaksızın sanki zihnindeki bir perde kalkmıştı ve bir kez daha berrak bir şekilde düşünebiliyordu.

Oromis ve Glaedr'le buluşmasına birkaç dakika vardı, bu yüzden Saphira'nın sırtına asılı olan ok ve yayını aldı, Elflerin okçuluk alıştırması yaptığı alana yürüdü. Elflerin yayı kendisinininkinden çok daha güçlü olduğundan hedefleri onun için çok küçük ve çok uzaktı. Menzilin ortasına kadar gelip atış yapmak zorundaydı.

Yerini alıp yayına bir ok taktı, yavaşça ipi geri çekerken bunu ne kadar kolaylıkla yapabildiğini görüp sevindi. Nişan aldı, oku bıraktı ve yerinden kıpırdamadan hedefini vurup vuramayacağını görmek için bekledi. Ok çıldırmış bir eşek ansı gibi hedefe doğru atılıp tam ortaya gömüldü. Eragon smtti. Hedefe tekrar tekrar atış yaptı, hızı kendine güveniyle birlikte arttı, dakikada otuz ok atar hale geldi.

Otuz birinci okta yayı daha öncekinden –ya da daha önce gücü yettiğinden– biraz daha sert çekti. Bir patlama sesiyle porsuk ağacından yapılma yay, sol elinin altında kırıldı, parmaklarını çizip bir sürü kıymık fırlattı. Sarsıntısının etkisiyle eli hissizleşti.

Eragon üzümlere silahına baktı. Garrow üç yıl önce doğum gününde hediye olarak yapmıştı onu. O zamandan beri yayını bir hafta bile kullanmadığı olmamıştı. Bu yayla aç kalacakları sayısız durumda ailesi için yiyecek bulmuştu. Bu yayla ilk geyiğini vurmuştu. Bu yayla ilk Urgalı öldürmüştü. Ve ilk kez bu yayla sihir yapmıştı. Yayını kaybetmek en kötü durumlarda güvenebileceği eski bir dostu

kaybetmek gibiydi.

Saphira, Eragon'un elinde sarkan iki tahta parçasını koklayıp, görünüşe göre yeni bir yaya ihtiyacın var, dedi. Konuşacak havada olmayan Eragon homurdanarak oklarını almak için gitti.

O ve Saphira, Tel'naeir Kayalıklarından uçup Oromis'in yanına geldiklerinde, onu kulübesinin dışındaki bir tabureye oturmuş uzağı gören gözleriyle kayalıkların ötesine bakar halde buldular. "Kan Yemini Kutlamasının güçlü sihriden tamamen kurtuldun mu, Eragon?"

"Evet, efendim."

Oromis böğürtlen çayını içip antik ormanı seyretmeye devam ederken uzun bir sessizlik oldu. Eragon şikâyet etmeden bekledi; yaşlı Süvari'yle birlikteyken böyle duraklamalara alıştı. Sonunda Oromis, "Glaedr, kutlamalar sırasında sana ne yapıldığını elinden geldiğince anlattı bana. Böyle bir şey Süvariler tarihinde daha önce hiç olmamıştı... Ejderhalar bir kez daha bizim hayal ettiğimizden çok daha fazlasını yapabildiklerini gösterdiler." Çayını yudumladı. "Glaedr senin nasıl bir değişiklik geçireceğini tam olarak bilmiyordu. Bu yüzden görünüşün dâhil, tam olarak nasıl bir dönüşüm içine girdiğini bana anlatmam istiyorum."

Eragon nasıl değiştiğini, görme, işitme, koklama ve dokunma duyularındaki artan duyarlılığı kısaca özetleyip sözlerini Vanir'le yaptığı dövüşle bitirdi.

"Peki bu konuda kendini nasıl hissediyorsun? Bedeninin senin iznin olmadan manipüle edilmesine kızmıyor musun?"

"Hayır, hayır! Kesinlikle. Farthen Dûr savaşından önce kızabilirdim, ama şimdi sırtım artık acımadığı için yalnızca müteşekkirim. Durza'nın lanetinden kurtulmak için çok daha fazlasına razı olurum. Hayır, hissettiğim tek şey minnettarlık."

Oromis başıyla onayladı. "Bu görüşte olduğun için sevindim, çünkü sana verilen armağan dünyadaki bütün altınlardan daha değerli. Sonunda doğru adımlar attığımıza inanıyorum." Tekrar çayını yudumladı. "Devam edelim, Saphira, Glaedr seni Kırık Yumurtalar Taşı'nda bekliyor. Eragon sen bugün eğer yapabilirsen Rimgar'ın üçüncü seviyesine başlayacaksın. Yapabileceğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

Eragon, Yılan ve Turna Dansı'nı yaptıkları düzleştirilmiş toprak parçasına doğru giderken gümüşü saçlı Elf geride kalınca tereddüt etti. "Efendim, bana katılmıyor musunuz?"

Oromis'in yüzünü üzgün bir gülümseme süsledi. "Bugün değil, Eragon. Kan Yemini Kutlaması'nın gerektirdiği büyüler beni çok etkiledi. Hem o, hem de... durumum. Dışarı çıkıp oturmak son gücümü de tüketti."

"Üzgünüm, efendim." Ejderhaların onu da iyileştirmemiş olmalarına kızıyor mu, diye merak etti Eragon. Ama bu düşünceden hemen kurtuldu; Oromis asla o kadar dar kafalı olamazdı.

"Üzülme. Benim sakat olmam senin hatan değil."

Eragon, Rimgar'ın üçüncü seviyesini tamamlamak için mücadele ederken, hâlâ Elflerin dengesine ve esnekliğine sahip olmadığı açıkça görüldü. Bu iki özelliği kazanmak için Elflerin bile çok çalışması gerekiyordu. Bir bakıma bu sınırlılıklar hoşuna gidiyordu, çünkü eğer mükemmel olsaydı başarması gereken ne kalacaktı ki geriye?

Sonraki haftalar Eragon için zordu. Eğitimiyle ilgili muazzam bir gelişme kat etmişti, bir zamanlar

aklını karıştıran konularda birbiri ardına ustalaşıyordu. Oromis'in derslerinin hâlâ zorlayıcı olduğunu düşünüyordu, ama artık kendi yetersizlik denizinde boğulduğunu hissetmiyordu. Okuyup yazmak artık daha kolaydı, artan gücü çok fazla enerji gerektiren ve bütün normal insanları öldürebilecek olan on bir büyüü yapabilmesi anlamına geliyordu. Gücü, aym zamanda Oromis'in diğer Elflere kıyasla ne kadar zayıf olduğunu farkına varmasını da sağlamıştı.

Ama bu başarılarına rağmen Eragon artan bir mutsuzluk hissi duyuyordu. Arya'yi ne kadar unutmaya çalışırsa çahşsın geçen her gün özlemini artırıyor. Onun kendisini görmek ve kendisiyle konuşmak istemediğini bilme acısını artırıyor. Ama onun da dışında, ufkun ötesinde kötü bir fırtınanın oluştuğunu hissediyordu. Her an patlayabilecek ve araziye kasıp kavurarak yoluna çıkan her şeyi yok edecek bir fırtına.

Saphira da onun huzursuzluğunu paylaşıyordu. Dünya gerilip inceliyor, Eragon. Yakında kopacak ve delilik ortaya çıkacak. Senin hissettiğin Şey, biz ejderhaların ve Elflerin hissettiği şey; çağımızın sonu yaklaşırken acımasız kaderin önlenemez yürüyüşü bu. Alagaesia'yı tüketen kargaşada ölenler için ağla. Ve senin kılıcının, kalkanının, benim dişlerimin ve pençelerimin gücüyle daha parlak bir gelecek kazanacağımızı umut et.

Uzak ve Yakın Hayaller

O gün, Eragon, Oromis'in kulübesinin ötesindeki meydana gidip yosunlu boşlukta cilalı beyaz kütüğün üstüne oturup yalnızca kuşları, hayvanları ve böcekleri değil, ormandaki bitkileri de hissettiğinde –zihnini çevresindeki yaratıkları gözlemek için açtığında– başladı.

Bitkilerin hayvanlarınkinden farklı bir bilinci vardı: yavaş, dikkatli ve merkeziyetçilikten uzak, ama kendi tarzlarında onlar da Eragon kadar çevrelerinin farkındaydılar. Bitkilerin farkındalığının nabız gibi atışı, gözlerinin arkasında hareket eden –her aydınlık parıltı bir hayati temsil ediyordu– yıldız galaksilerini yumuşak, her yerde bulunan ışık panltısıyla yıkıyordu. En çorak toprak bile organizma kaynıyordu; toprağın kendisi canlı ve bilinçliydi.

Zeki hayat her yerde mevcut, sonucuna vardı.

Eragon, kendini etrafındaki varlıkların düşüncelerine ve duygularına gömülürken öyle bir iç huzuruna ulaştı ki bu süre zarfında bir birey olarak var olmayı bıraktı. Kişiliğini terk edip kendisini bir boşluk, dünyadaki seslerin bir alıcısı haline getirdi. Dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu, çünkü dikkati hiçbir şeye odaklanmamıştı.

O orman ve içinde yaşayanlardı.

Tanrı böyle bir şey mi acaba, diye merak etti kendine dönerken.

Meydandan ayrıлып kulübesinde Oromis'i aramaya gitti. Elfi bulunca önünde çömelip, "Efendim, bana söylediklerinizi yaptım," dedi. "Daha fazla şey duymayana kadar bekledim."

Oromis yazı yazmayı bırakıp düşünceli bir ifadeyle Eragon'a baktı. "Anlat." Eragon bir buçuk saat boyunca meydanı dolduran bitkilerin ve hayvanların her yönüyle ilgili olarak etkileyici bir şekilde konuştu. Sonunda Oromis elini kaldırıp, "Çok etkilendim; duyulacak her şeyi duymuşsun. Peki ama duyduklarını anladın mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Öyle olması da gerekiyor. Kavrama yaşla birlikte gelir... Aferin, Eragon-finiarel. Gerçekten aferin. Galbatorix iktidara yükselmeden önce Ilirea'da benim öğrencim olsaydın çıracılıktan mezun olup birliğimizin bir üyesi haline gelir, en yaşlı Süvari'nin bile sahip olduğu haklara ve ayrıcalıklara sahip olurdu." Oromis sandalyesinden kalkıp olduğu yerde kaldı, iki yana yalpaladı. "Bana omzunu ver, Eragon. Dışarı çıkmama yardım et. Uzuvarım irademe karşı çıkıyor."

Efendisinin yanına koşan Eragon, hafif Elfin, Tel'naeir Kayalıklarının kıyısına doğru akan dereye kadar topallamasına yardım etti. "Eğitiminin bu aşamasına ulaştığına göre sana büyüünün en büyük sırlarından birini öğretebilirim, belki Galbatorix'in bile bilmediği bir sır. Onun gücüne ulaşma konusundaki en büyük umudun bu büyü olabilir." Elfin bakışı keskinleşti. "Bu büyüünün bedeli nedir, Eragon?"

"Enerji. Bir büyü o işi sıradan araçlarla yaparken harcanan miktarda enerji tüketir."

Oromis başıyla onayladı. "Peki enerji nereden gelir?"

"Büyüyü yapanın bedeninden."

"Öyle olmak zorunda mıdır?"

Eragon, Oromis'in sorusunun ima ettiği müthiş şeyi düşünürken zihni deli gibi çalışıyordu. "Yani başka kaynaklardan da gelebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Saphira sana bir büyüde yardım ettiğinde olan şey tam olarak bu."

"Evet, ama o ve ben eşsiz bir bağı paylaşıyoruz," diye itiraz etti Eragon. "Onun gücünü kullanabilmemin nedeni aramızdaki bağ. Bunu bir başkasıyla yapmak için, şeye girmem gerekir..." Oromis'in gittiği yönü fark edince sesi kesildi.

"Enerjiyi sağlayacak olan varlığın –ya da varlıkların– bilincine girmen gerekir," dedi Oromis, Eragon'un düşüncelerini tamamlayarak. "Bugün en küçük bir varlıkla bile bunu yapabildiğini kanıtladın. Şimdi..." Durup elini göğsüne bastırarak öksürdü, sonra sözlerine devam etti: "Yalnızca etrafındaki ormandan enerji alarak dereden bir su küresi çıkarmam istiyorum."

"Evet, efendim."

Eragon yakındaki bitkilere ve hayvanlara uzanırken Oromis'in zihninin kendisinininkine dokunduğunu hissetti. Elf, onu seyrediyor, yaptıklarını değerlendiriyordu. Kaşlarını çatarak dikkatini yoğunlaştırmış çevresinden gerekli gücü almaya ve sihri yapana kadar kendisinde tutmak için çabaladı...

"Eragon! Benden alma! Ben zaten şu anda bile çok güçsüzüm."

İrkilen Eragon araştırmasında Oromis'in de zihnine girdiğini fark etti. "Özür dilerim, efendim," dedi suçlanarak. Elfin canlılığını almamaya dikkat ederek işleme devam etti, hazır olunca emretti. "Yukarı!"

Gece kadar sessiz bir su küresi dereden otuz santim yükselip Eragon'un karşısına gelene kadar yoluna devam etti. Eragon yoğun çabanın neden olduğu her zamanki gerilimi yaşarken büyü'nün kendisi onda bir yorgunluğa neden olmamıştı.

Küre havada bir an durmuşken Eragon'un bağlantı kurduğu küçük yaratıkların arasında bir ölüm dalgası dolaştı. Bir dizi karınca hareketsiz yan yattı. Bir fare yavrusu kalbinin çarpmasını sürdürecektir gücü kaybederken nefes almaya çalışarak boşluğa girdi. Sayısız bitki buruşup kurudu ve toz kadar atıl hale geldi.

Eragon neden olduğu şey yüzünden dehşete düşerek irkildi. Hayatın kutsallığına duymayı öğrendiği saygı düşünülünce işlediği suçun korkunç olduğunu düşündü. En kötüsü de ölmekte olan her varlıkla yakından bağlantıda olmasıydı; sanki kendisi tekrar tekrar ölüyordu. Sihrin akışını kesti –su küresini yere düşürdü– sonra birden Oromis'e dönüp kükredi. "Bunun olacağını biliyordunuz!"

Yaşlı Süvari'nin yüzünde derin bir keder ifadesi belirdi. "Bu gerekliydi."

"Bu kadar şeyin ölmesi gerekli iniydi?"

"Bu tipte bir sihir kullanmanın korkunç bedelini anlamın gerekliydi. Yalnızca sözcükler, zihnini paylaştığın o varlıkların ölmesini hissetmenle aynı etkiyi yaratmazdı. Bunu kendin yaşamın gerekliydi."

"Bunu bir daha yapmayacağım," dedi Eragon

"Yapmak zorunda da kalmayacaksın. Eğer kendini disipline edersen gücü yalnızca bu kayba dayanabilecek bitki ve hayvanlardan almayı tercih edebilirsin. Savaşta pek pratik bir uygulama değildir, ama derslerinde bunu yapabilirsin."

Oromis, ona işaret edince hâlâ öfkeli olan Eragon, Elfin kulübeye dönene kadar kendisine yaslanmasına izin verdi. "Bu tekniğin neden öğretilmediğini görüyor musun? Kötü büyücülerin eline geçse, büyük bir katliama yol açardı, özellikle de bu kadar gücü olan birini durdurmak çok zor olacağı için." İçeri girdikten sonra Elf içini çekti, sandalyeye oturdu ve parmak uçlarını birbirine bastırdı.

Eragon da oturdu. "Hayattan," diye eliyle etrafını işaret etti. "Enerji almak mümkün olduğuna göre, ışık, ateş veya diğer enerji türlerinden de doğrudan enerji almak mümkün müdür?"

"Ah, Eragon, eğer olsaydı Galbatorix'i bir anda yok edebilirdik. Canlı varlıklarla enerji alışverişinde bulunabiliriz, bu enerjiyi bedenlerimizi hareket ettirmek veya bir büyüye yakıt sağlamak için harcayabiliriz ve hatta bu enerjiyi daha sonra kullanmak üzere bazı bedenlerde depolayabiliriz, ama doğanın temel güçlerini özümleyenleyiz. Mantık bunun yapılabileceğini söylüyor, ama hiç kimse buna izin veren bir büyü yapmayı başaramadı."

Dokuz gün sonra Eragon, Oromis'in yanına geldi. "Efendim, ne sizin ne de okuduğum yüzlerce Elfin parşömenlerinde dininizden bahsedilmiyor. Elfler neye inanır?"

Oromis'in ilk yanıtı uzun bir iç çekiş oldu. Sonra: "Dünyanın ihlal edilemez bazı kurallara göre hareket ettiğine, ısrarlı bir çabayla bu kuralları keşfedebileceğimize ve şartlar tekrarladığında olayları önceden tahmin etmek için bunları kullanabileceğimize inanıyoruz."

Eragon gözlerini kırıştırdı. Bu ona bilmek istediği şeyi anlatmamıştı. "Ama kime ve neye ibadet ediyorsunuz?"

"Hiçbir şeye."

"Hiçbir şey kavramına mı ibadet ediyorsunuz?"

"Hayır, Eragon. Hiç ibadet etmiyoruz."

Bu düşünce o kadar yabancıydı ki, Oromis'in söylemek istediği şeyi kavraması birkaç dakika aldı. Carvahall'deki köylüler tek bir hâkim ilkeye inanmazdı, ama çoğu, kötü şanstın korunmayla ilgili olan bazı batıl inançları ve törensel davranışları paylaşıyorlardı. Eğitimi sırasında, köylülerin doğaüstü güçlere bağladıkları pek çok fenomenin aslında doğal bir süreç olduğu öğrenmişti, tıpkı meditasyonları sırasında kurtçukların daha önce sandığı gibi topraktan kendiliğinden değil de sinek yumurtasından çıktığını öğrendiği gibi. Ya da ruhların sütü ekşimesine engel olmak için yiyecek sunmak da ona mantıklı gelmiyordu, çünkü sütün ekşimesine aslında içinde biriken minik organizmalar neden oluyordu. Yine de bu doğaüstü güçlerin dünyayı esrarengiz şekillerde etkilediğine inanmaya devam ediyordu. Cücelerin dinini öğrenmesi de bu inancı güçlendirmişti. "Peki eğer tanrılar tarafından yaratılmadıysa dünyanın nereden geldiğine inanıyorsunuz?"

"Hangi tanrılar, Eragon?"

"Sizin tanrılarınız, Cücelerin tanrıları, bizim tanrılarımız... birisi onu yaratmış olmalı."

Oromis tek kaşını kaldırdı. "Seninle aynı fikirde değilim. Ama öyle bile olsa sana tanrıların var olmadığını kanıtlayamam."

Dünyanın ve içindeki her şeyin uzak geçmişteki bir varlık veya varlıklar tarafından yaratıldığını da kanıtlayamam. Ama sana söyleyebilirim ki biz Elflerin dünyayı incelediği bin yıl boyunca dünyayı

yöneten kuralların bir an bile bozulduğuna tanık olmadık. Yani hiç mucize görmedik. Pek çok olay bizim açıklama yeteneğimizi aşıyor, ama evren konusunda acınacak derecede cahil olduğumuz için bunda başansız olduğumuza inanıyoruz, bir tanrı doğanın çalışma biçimini değiştirdiği için değil."

"Tanrının isteğini yapmak için doğayı değiştirmesi gerekmez," diye ileri sürdü Eragon. "Halihazırda var olan bir sistem içinde bunu yapabilir... Olayları etkilemek için büyü yapabilir."

Oromis gülümsedi. "Çok doğru. Ama kendine şunu sor, Eragon: eğer tanrılar var olsaydı Alagaesia'nın iyi muhafızları olabilirler miydi? Ölüm, hastalık, yoksulluk, zorbalık ve sayısız diğer sefalet ülkede hüküm sürüyor. Eğer ilahi* arlıkların eseri buysa onlara karşı isyan etmek ve buldukları yerden alaşağı edilmeleri gerekir, saygı, itaat ve hürmet görmeleri değil."

"Cüceler şeye inanıyor..."

"Kesinlikle! Cüceler inanıyor. İş bazı meseleler olunca onlar mantık yerine inanca güvenirlir. İnançlarıyla çelişen kanıtlanmış gerçeklere aldırmadıkları bilinmektedir."

"Ne gibi?" diye sordu Eragon.

"Cücelerin rahipleri taşın canlı olduğunu ve büyüyebildiğini kanıtlamak için mercan kullanırlar. Bu aynı zamanda Helzvog'un Cüce ırkını granitten yaptığı şeklindeki hikâyelerini de destekliyor. Ama Elfler biliyor ki mercan aslında çok küçük hayvanlar tarafından salgılanan bir dış kabuk. Zihnini açan her büyücü hayvanları hissedebilir. Bunu Cücelere açıkladık, ama dinlemeyi reddediyor, hissettiğimiz hayatın her tür taşta bulunduğunu söylüyorlar, ama nedense bir tek onların rahipleri karadaki taşların canlı olduklarını sezebiliyor."

Eragon uzun bir süre boyunca pencereden dışarı baktı, Oromis'in sözlerini zihninde evirip çevirdi. "Ölümden sonraki hayata da inanmıyorsunuz, demek ki?"

"Glaedr'in söylediklerinden bunu zaten biliyorsun."

"Ve tanrılara da inanmıyorsunuz."

"Yalnızca varlığını kanıtlayabildiklerimize inanıyoruz. Tanrıların, mucizelerin ve diğer doğüstü varlıkların gerçek olduğuna dair kanıt bulamadığımız için canımızı bunlarla sıkıyoruz. Şayet bu değişirse, eğer Helzvog kendini bize gösterirse yeni bilgiyi kabul eder ve durumumuzu yeniden değerlendiririz."

"Daha fazlası... olmadan soğuk bir dünya bu."

"Tam tersine," dedi Oromis. "Daha iyi bir dünya. Kendi hareketlerimizden sorumlu olduğumuz, ilahi bir cezadan korktuğumuz için değil de bunu istediğimiz ve doğrusu bu olduğu için birbirimize karşı nazik davrandığımız bir yer. Sana neye inanman gerektiğini söyleyemem, Eragon Birisinin fikirlerinin sana zorla kabul ettirilmesinden eleştirel düşünmeyi öğrenmen ve kendi kararlarını vermene izin verilmesi en iyisi. Sen bana dinimizi sordun, ben de açıkça cevap verdim. Sen bundan ne istiyorsan onu çıkar."

Bu tartışma –önceki endişeleriyle birleşip– Eragon'u o kadar rahatsız bir duruma soktu ki ertesi gün çalışmalarına odaklanmada zorluk çekti. Oysa Oromis, ona öğrenmeye çok hevesli olduğu bitkilere nasıl şarkı söyleyeceğini öğretiyordu.

Eragon kendi deneyimlerinin onu daha şüpheci bir tutuma yönlendirdiğinin farkındaydı; prensipte Oromis'in söylediklerinin çoğuna katılıyordu. Ama boğuştuğu sorun şuydu; eğer Elfler haklıysa bu kendisinin ve Cücelerin ırkından herkesin kandırıldığı anlamına geliyordu ve bunu kabul etmede çok zorlanıyordu. Bu kadar insan hata yapıyor olamaz, dedi kendi kendine.

Bu konuyu Saphira'yla konuştuğunda, bu konu benim için pek önemli değil, Eragon. Ejderhalar daha yüce güçlere hiç inanmamışlardır. Geyikler ve diğer avlar bizi yüce güç olarak görürken neden inanalım ki? Bir kahkaha attı. Yalnız, kendini rahatlatmak için gerçekliğe aldırmaçlık etme, çünkü bunu bir kez yaptıktan sonra diğerlerinin seni kandırmasını kolaylaştırırsın.

O gece, Eragon'un uyur uyanık gördüğü rüyalarda şüpheleri yaralı bir ayı gibi ortaya çıktı. Amlarından gelen aldığı ayn ayn görüntüler bir karmaşa halinde birbirine karışırken Farthen Dûr'daki çarpışmanın şaşkınlığına geri dönmüş gibi hissediyordu kendini. Garrov'un Horst'un evinde ölü olarak yattığını gördü, derken Brom'u bir kumtaşı mağarasında ölü gördü ve şifalı ot satıcısı Angela'nın öfkeli yüzü belirip, "Dikkatli ol, Argetlam, ihanet çok yakın. Ve ailenin içinden gelecek. Dikkatli ol, Shadeslayer!" dedi.

Sonra kırmızı gökyüzü paramparça oldu ve Eragon Beor Dağları'ndaki önsezisinde gördüğü iki orduyu gördü. Savaşçılar, leş kargalarının haşin çığlıkları ve siyah okların ıslıkları arasında turuncu, sarı renkli bir sahada çarpıştı. Toprak alev alev yanıyor gibi görünüyordu; yerde bulunan yanık deliklerden yeşil alevler çıkıyor, ordunun gerisinde kalan çarpılmış cesetleri yakıyordu. Hızla yaklaşan dev bir yaratığın kükremesini duy...

Eragon birden doğrulup yatağında oturdu, telaşla boğazını yakan Cüce kolyesini buldu. Elini korumak için gömleğini kullandı gümüş çekici derisinde uzaklaştırdı, sonra karanlıkta oturup bekledi; kalbi yaşadığı şaşkınlıkla deli gibi çarpıyordu. Gannel'in büyüsü, kendisini ve Saphira'yı kristal bakışla görmeye çalışan kişi her kimse onu engellerken gücünün azaldığını hissetti. Bir kez daha büyüünün ardında Galbatorix'in olup olmadığını merak etti. Yoksa kralın büyücülerinden biri miydi?

Kaşlarını çatıp soğuyan metali yeniden serbest bıraktı. Bir şeyler ters gidiyor. Bu kadarını biliyorum ve bunu uzun süredir biliyorum, Saphira gibi. Kendisini, uykusunun yerini alan transa benzer duruma tekrar geçemeyecek kadar huzursuz hissedip Saphira'yı uyandırmadan yataktan çıktı, döner merdivenleri tırmanarak çalışma odasına çıktı. Beyaz bir fenerin kepenklerini açıp gün doğana kadar kendini sakinleştirmek için Analisia'nın destanlarından birini okudu.

Parşömeni kaldırırken Blagden doğu tarafındaki duvarda bulunan açık pencereden girip kanat sesleri eşliğinde oymalı yazı masasına kondu. Beyaz kuzgun boncuk gözlerini Eragon'un üstüne dikip, "Wyrda!" dedi.

Eragon başını yana eğdi. "Yıldızlar seni korusun, Efendi Blagden."

Kuzgun hoplayarak biraz daha yaklaştı. Başını yana eğip boğazını temizliyormuş gibi havlarcasına öksürdü, sonra boğuk sesiyle şunları söyledi:

Gaga ve kemik tarafından,

Benimki taşı kararttı,

Kargalar kötülükler görür,

Ve kanlı dereler!

"Bu ne demek?" diye sordu Eragon.

Blagden omuz silkip Őiri tekrarladı. Eragon, onu açıklama için zorlamaya devam edince kuş tüylerini kabartıp –hoşnutsuz görünüyordu– kıkırdadı. "Baba ve oğul aynı, ikisi de yarasa kadar kör."

"Dur!" dedi Eragon doğrularak. "Babamı tanıyor musun? Kim o?"

Blagden yine kıkırdadı. Bu kez gülüyormuş gibiydi.

İki, ikiyi paylaşabilse de

Ve ikinin bizi kesinlikle birken,

Bir, iki olabilir.

"Bir isim, Blagden. Bana bir isim ver!" Kuzgun sessiz kalınca Eragon kuşun hatıralarından bilgiyi zorla almak için zihniyle uzandı.

Ama Blagden fazlasıyla kurnazdı. Düşüncelerinin bir hamlesiyle Eragon'u geri püskürttü. Tiz bir çığlık atarak, "Wyrda!" diyerek ok gibi ileri atıldı, mürekkep şişesinin cam kapağını kaptı, ganimeti gagasının arasına sıkıştırıp uçup gitti. Eragon, onu geri getirmek için bir büyü yapamadan gözden kayboldu.

Blagden'in iki bilmecesini çözmeye uğraşırken Eragon'un midesine kramplar girdi. Beklediği son şey babasının adını Ellesmera'da duymaktı. Sonunda, "Buraya kadar," dedi. Blagden'i daha sonra bulup gerçeği ondan öğrenirim. Ama Şu anda... bu belirtilere aldırmmamak için yarım akıllı olmalıyım. Ayağa fırlayıp merdivenlerden aşağı indi, Saphira'yı uyandırıp ona gece olanları anlattı. Banyodan tıraş aynasını alıp Saphira'nın ön ayaklarının arasına oturdu, böylece Saphira, onun başının üstünden bakıp gördüklerini görebilecekti.

Arya mahremiyetine girmemize kızacaktır, diye uyardı Saphira.

Güvende olup olmadığını bilmeliyim.

Saphira bunu itiraz etmeden kabul etti. Onu nasıl bulacaksın? Esir alındıktan sonra senin kolyen gibi birisinin kristal bakışla kendisini görmesini önleyen engeller koyduğunu söylemiştin.

Yanında olduğu insanları kristal bakışla görebilsem Arya'nın nasıl olduğunu anlarım. Nasuada'nın görüntüsüne yoğunlaşan Eragon elini aynanın üstüne koyup geleneksel sözü mırıldandı. "Rüya bakışı."

Ayna titreşip beyaza döndü. Görünmez bir masanın etrafında dokuz kişi toplanmıştı. Eragon onların içinde Nasuada'yı ve Yaşlılar Konseyi'ni tanıyordu. Ama Nasuada'nın arkasında duran siyah başlıklı garip kızı taramıyordu. Bu onu Şaşırttı, çünkü bir büyücü yalnızca daha önceden gördüğü şeyleri kristal bakışla görebilirdi. Eragon bu kızı daha önce hiç görmediğinden emindi. Ama adamların ve hatta Nasuada'nın bile savaş için silahlandığını fark edince kızı unuttu.

Sözlerini duyalım, dedi Saphira.

Eragon büyüdeki gereken değişikliği yapar yapmaz Nasuada'nın sesi aynadan yayıldı: "... ve karmaşa bizi yok edecek. Bu çatışma şuasında savaşçılarımız yalnızca bir komutana dayanabilir. Onun kim olacağına karar verin, Orrin ve bunu çabuk yapın."

Eragon bedensiz birinin iç çektiğini duydu. "Nasıl istersen: bu görev senin."

"Ama efendim, o tecrübesiz!"

"Yeter Irwin," diye emretti kral. "Nasuada savaş konusunda Surda'daki herkesten daha tecrübeli. Ve Varden, Galbatorix'in ordularından birini yenecek tek güç. Eğer Nasuada Surdah bir general olsaydı –itiraf etmeliyim ki bu gerçekten garip olurdu– onu bu görev için aday gösterirdiniz. Eğer ortaya çıkarsa otorite konularıyla daha sonra memnuniyetle uğraşınfn, çünkü bu benim mezarda değil, ayaklanmanın üstünde olduğum anlamına gelir. Şu anda sayımız o denli az ki Hrothgar hafta sonuna kadar bize yetişemezse korkarım sonumuz gelmiş demektir. Şimdi, nerde şu erzak treniyle ilgili kahrolası parşömen?.. Ah teşekkürler, Arya. Üç gün..."

Tartışma yay ipi eksikliğine dönüşünce ve Eragon daha fazla işe yarar bilgi alamayınca büyüü sona erdirdi. Aynada tekrar kendi görüntüsü belirdi.

Yaşıyor, diye mınıldandı. Ama duyduklarının anlamı yüzünden rahatlaması gölgelendi.

Saphira, ona baktı. Bize ihtiyaçları var.

Evet. Neden Oromis bize bunu söylemedi? O biliyor olmalı.

Belki eğitimimizi bozmak istememiştir.

Canı sıkılan Eragon, Alagaesia'da haberinin olmadığı başka nelerin cereyan ettiğini merak ediyordu. Roran. Suçluluk duygusunun pençesinde, kuzenini en son düşüneli birkaç hafta olduğunu fark etti. Onu kristal bakışla gördüğünden bu yana ise daha fazla zaman geçmişti.

Eragon'un talimatıyla, ayna, saf beyaz zemin üstünde duran iki figürü gösterdi. Sağdaki adamın Roran olduğunu anlaması Eragon'un uzun zamanını aldı. Yolculuktan yıpranmış giysiler vardı üzerinde; kemerine bir çekiç sıkıştırılmıştı; kalın bir sakal yüzünü kapatıyordu; yüzünde çaresizliğini gösteren dalgın bir ifade vardı. Solda Jeod duruyordu. Adamlar dalgaların şiddetli sesi eşliğinde aşağı yukarı dalgalanıyor, söyledikleri dalgaların sesiyle bastırılıyordu. Bir süre sonra Roran dönüp Eragon'un gemi güvertesi olduğunu anladığı yerde yürümeye başladı. Böylece birkaç düzine köylü bakış açısına girdi.

Nerdeler ve Jeod neden onlarla birlikte, diye sordu Eragon şaşkınlıkla.

Sihrin yönünü değiştirerek hızla Teirm'e –şehrin rıhtımlarının mahvolduğunu görerek şaşkına döndü– Therinsford'a, Garrow'un eski çiftliğine ve sonra Carvahall'e bakıp yaralanmış gibi bir çığlık koyuverdi.

Köy yok olmuştu.

Horst'un muhteşem evi dâhil her bina yakılıp yerle bir edilmişti. Carvahall'den geriye yalnızca Anora Nehri'nin kıyısındaki isli bir yığın kalmıştı. Orada yaşayan tek canlı enkazda dolaşan dört gri kurttu.

Ayna Eragon'un elinden düşüp parçalandı. Kaybettiği evi için yeniden yas tutarak Saphira'ya yaslandı, gözleri yaşlarla yandı. Saphira göğsünün derinliklerinden mırıldanıp çenesiyle koluna

dokundu, onu sıcak bir anlayışla sarmaladı.

Rahatla, ufaklık. En azından arkadaşların hâlâ hayatta.

Eragon ürperirken içinde büyük bir kararlılığın oluştuğunu hissetti. Dünyadan çok uzun süredir uzak kaldık. Ellesmera'dan ayrılıp kaderimiz her neyse onunla karşılaşmanın zamanı geldi. Roran şimdilik kendini savunmak zorunda, ama Varden... Varden'e yardım edebiliriz.

Savaşmanın zamanı geldi mi, Eragon, diye sordu Saphira, sesinde garip bir resmiyet tonuyla.

Onun ne demek istediğini biliyordu: İmparator'a meydan okumanın, kayda değer güçlerinin sınırına kadar saldırmanın, öfkelerinin her zerresini Galbatorbc karşılarında ölü yatana kadar akıtmanın zamanı gelmiş miydi? Sona ermesi onlarca yıl sürebilecek bir sefere çıkma zamanı gelmiş miydi?

Zaman gelmişti.

Armağanlar

Eragon eşyalarını beş dakikadan kısa bir süre içinde topladı. Oromis'in kendisine verdiği eyeri aldı, Saphira'nın sırtına taktı, torbalarını üstüne asıp Saphira'nın karnına bağladı.

Saphira burun deliklerinden alev çıkararak başını savurdu, seni sahada bekleyeceğim. Kükreyerek ağaç evden havalanarak mavi kanatlarını açtı, orman örtüsünün üstünden geçti.

Eragon bir Elf hızıyla Taldan Sarayı'na koştu. Orik'i her zamanki köşesinde oturmuş Rûnlar oynarken buldu. Cüce koluna keyifli bir şaplak indirerek karşıladı onu. "Eragon! Sabahın bu saatinde seni buraya getiren ne? Vanir'le kılıç tokuşturduğunuzu sanıyordum."

"Saphira ve ben gidiyoruz," dedi Eragon.

Orik ağzı açık bir şekilde kalakaldı, sonra gözlerini kısıp ciddileşti. "Haber mi aldın?"

"Sana daha sonra söylerim. Gelmek istiyor musun?"

"Surda'ya mı?"

"Evet."

Orik'in kıllı yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Burda kalmam için beni zincirlemen lazım. Ellesmera'da şişmanlayıp tembelleşmekten başka bir şey yapmadım. Biraz heyecan bana iyi gelir. Ne zaman gidiyoruz?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Eşyalarını topla, bizimle dövüş alanında buluş. İkimiz için bir haftalık yiyecek hazırlayabilir misin?"

"Bir haftalık mı? Ama bu..."

"Saphira'yla uçuyoruz."

Orik'in sakalının üstündeki derinin rengi soldu. "Cücelerin yükseklerle arası iyi değildir, Eragon. Hiç iyi değildir. Buraya geldiğimiz zamanki gibi atla gitsek daha iyi."

Eragon başını iki yana salladı. "Bu çok uzun sürer. Üstelik Saphira'ya binmek daha kolay. Eğer düşersen seni yakalar." Orik homurdandı, huzursuz ve ikna olmamış görünüyordu. Saraydan ayrılan Eragon orman şehrinde hızla geçip Saphira'ya katıldı, sonra birlikte Tel'naeir Kayalıklarına uçtular.

Meydana indiklerinde Oromis, Glaedr'in sağ ön kolunun üstünde oturuyordu. Ejderhanın pulları, sayısız altın ışık parçacığı gibi araziye aydınlatıyordu. Ne Elf, ne de ejderha kıpırdandı. Eragon, Saphira'nın sırtından inerek selam verdi.

"Efendi Glaedr. Efendi Oromis."

Vardene dönme kararı aldınız, değil mi, diye sordu Glaedr.

Öyle, dedi Saphira.

İhanete uğradığını hisseden Eragon kendini daha fazla tutamadı. "Neden gerçeği bizden gizlediniz? Bizi burda tutmaya çok kararlı olduğunuz için sinsiyi bir numaraya başvurmak zorunda mıydınız? Varden saldırıya uğramak üzere ve siz bize bundan bahsetmediniz bile!"

Her zamanki gibi sakin olan Oromis, "Nedenini öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Hem de çok, efendim, dedi Saphira, Eragon tepki veremedi. Kükreyerek Eragon'u gizlice azarladı. Kibar ol!

"Olardan iki nedenden dolayı gizledik. En önemlisi, dokuz gün öncesine kadar Varden'in tehlikede olduğunu bilmiyorduk. Ondan üç gün sonrasına, yani Lord Dâthedr'in Galbatorix'in bizim kristal bakışımızı bozmak için yaptığı büyüü deldiği zamana kadar da İmparator'un ordusunun gerçek büyüklüğü, yeri ve hareketleri bizden gizlendi."

"Bu bize neden hiçbir şey söylemediğinizi açıklamıyor." Kaşlarını çattı. "Hem bu kadar da değil, Varden'in tehlike altında olduğunu öğrendikten sonra Islanzadi neden Elfleri savaş için hazırlamadı? Biz müttefik değil miyiz?"

"Elfleri hazırladı, Eragon. Orman çekiç sesleri, zırlı çizmeler ve ayrılacak olanların kederiyle çınıyor. Yüzyıl içinde ırkımız ilk kez Du Weldenvarden'den çıkıp en büyük düşmamımıza meydan okuyacak. Elflerin Alagaesia'da bir kez daha özgür şekilde dolaşmasının zamanı geldi." Kibarca ekledi. "Son zamanlarda dikkatin dağınıktı, Eragon ve bunun nedenini anlıyorum. Artık kendinin dışına bakmalısın. Dünyanın senin dikkatine ihtiyacı var."

Utanan Eragon'un bütün söyleyebildiği, "Üzgünüm, efendim," oldu. Blagden'in sözlerini hatırlayıp buruk bir şekilde gülümsedi. "Bir yarasa kadar körüm."

"Hiç de değil, Eragon. Omuzlamanı istediğimiz muazzam sorumluluklara rağmen sen çok iyiydin." Oromis, ona ciddi bir şekilde baktı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Nasuada'dan bir mesaj bekliyoruz. Islanzadi'nin yardımım ve senin Varden'e katılmam isteyecek. Varden'in içinde bulunduğu zor durumu o zaman haber verecektim sana. Kılıçlar çekilmeden Surda'ya varacak zamanın olacaktı yine de. Daha önce söyleseydim onurun yüzünden eğitimini yarım bırakacak ve lorduna hizmet etmeye koşacaktın. Bu yüzden ben ve Islanzadi dillerimizi tuttuk."

"Varden yok olursa benim eğitimimin bir anlamı olmaz."

"Doğru. Ama onları yok olmaktan kurtaracak tek insan sen olabilirsin, çünkü bu savaşta Galbatorix'in de bulunma olasılığı –az da olsa– var. Savaşçılarımızın Varden'e yardım etmesi için çok geç. Bu da eğer Galbatorix ordaysa onunla, büyücülerimizin koruması olmadan yalnız başına karşılaşacağın anlamına geliyor. Bu şartlar altında eğitiminin olabildiğince sürmesi hayati önem taşıyor."

Eragon'un öfkesi bir anda eriyip gitti ve Oromis'in sessizliğinin gerekliliğini anladı. Böyle korkunç zamanlarda kişisel duyguların yeri yoktu. Düz bir sesle, "Haklıydınız. Sadakat yeminini beni Nasuada ve Varden'in güvenliğini sağlamaya zorluyor. Ama Galbatorix'le karşılaşmaya hazır değilim. En azından şimdilik," dedi.

"Benim önerim şu: Eğer Galbatorix ortaya çıkarsa, savaş lehte veya aleyhte sonuçlanana kadar dikkatini Varden'den uzaklaştırmak için elinden geleni yap ve onunla doğrudan karşılaşmaktan kaçın. Gitmeden önce senden bir şey istiyorum: olaylar izin verdiğinde sen ve Saphira eğitiminizi tamamlamak için buraya döneceğinize yemin edeceksiniz, çünkü hâlâ öğrenmeniz gereken çok şey var."

Geri döneceğiz, diye yemin etti Saphira, kendini antik dilde bağlayarak.

"Geri döneceğiz," diye tekrarladı Eragon ve kaderini mühürledi.

Tatmin olmuş görünen Oromis arkasına uzanıp nakışlı kırmızı bir kese çıkardı, çekiştirerek açtı.

"Gidişinizi düşünerek size üç armağan hazırladım." Keseden gümüş rengi bir şişe çıkardı. "Birincisi, kendi büyülerimle güçlendirdiğim faelnirv. Başka her şey etkisiz kaldığında bu iksir senin devam etmeni sağlar. Başka şartlar altında da yararlı olduğunu görebilirsin. Azar azar iç, çünkü yalnızca birkaç yudum yapacak kadar zamanım vardı." Şişeyi Eragon'a uzatıp keseden uzun, siyah ve mavi bir kemer çıkardı. Eragon elini üzerinde dolaştırdığında kemer garip biçimde kalın ve ağır geldi. Sarmal şeklinde Liam Vine'ı tasvir eden iç içe geçmiş desenlerle bezden örülmüştü. Eragon, Oromis'in talimatıyla kemerin ucundaki püskülü çekti ve ortasındaki bir şerit geri kayıp her birinin eni iki buçuk santim olan on iki elmas ortaya çıkarınca şaşkınlıkla yutkundu. Elmasların dördü beyaz, dördü siyah ve geriye kalanları kırmızı, mavi, sarı ve kahverengiydi. Şafaktaki buz gibi soğuk ve parlaktılar, Eragon'un ellerine gökkuşağı renklerinde benekler döküyorlardı.

"Efendim.." dedi Eragon başını iki yana sallayarak. Bir süre ne diyeceğini bilemedi. "Bunu bana vermeniz güvenli mi?"

"O kadar iyi koru ki kimse çalmaya teşebbüs etmesin. Bu, Bilge Beloth'un –tarihteki Karanlık Yıl'da hakkında bir şeyler okuduğun kişi– kemeri ve Süvarilerin en büyük hazinelerinden biri. Bunlar Süvarilerin bulabildikleri en mükemmel taşlar. Bazılarını Cücelerden değiş tokuş yoluyla aldık. Bazılarını savaşta kazandık veya yerden kendimiz çıkardık. Taşlar kendi başlarına sihirli değil, ama sen onları gücünün deposu olarak kullanabilir ve gerektiğinde o rezervi boşaltabilirsin. Bu taşlar, Zar'roc'un kabzasındaki yakut takımına ek olarak senin enerji depolanmana imkân sağlayacaktır, böylece savaşta büyü yaparken, hatta düşman büyücülerle karşılaşırken bile gereksiz yere yorulmazsın."

Oromis son olarak Menoa ağacının bas-rölyef heykeliyle süslenmiş tahta bir tüpün içinde saklanan ince bir parşömen çıkardı. Parşömeni açan Eragon, Agaeti Blödhren'de okuduğu şiiri gördü. Oromis'in güzel el yazısıyla yazılmıştı ve Elflerin ayrıntılı mürekkep boylarıyla resimlendirilmişti. Her dörtlüğün ilk glifinin dışında bitkiler ve hayvanlar birbirine dolanmıştı, kıvrımlı süslemeler sütunları takip ediyor, resimleri çerçeveliyordu.

"Şiirinin bir kopyasının hoşuna gideceğini düşündüm."

Eragon bir elinde on iki paha biçilmez elmas, diğerinde Oromis'in parşömeniyle dururken en çok parşömene değer verdiğini biliyordu. Eragon başıyla selam verip en derin minnettarlığını en basit iki sözcükle ifade etti. "Teşekkür ederim, efendim."

Derken Oromis Elflerin geleneksel selamını başlatarak ve böylece Eragon'a saygısını göstererek, "İyi şans yanında olsun," dedi.

"Yıldızlar sizi korusun."

"Ve kalbin huzurla dolsun," diye sözlerini bitirdi gümüş saçlı Elf. Aynı sözleri Saphira'ya da tekrarladı. "Artık gidin ve kuzey rüzgânıyla olabildiğince hızlı uçun –Saphira Brightscales ve Eragon Shadeslayer– Thrândurin Hanedanı'nın son üyesi, hem Kederli Bilge, hem de Sağlam Olan Sakat Oromis'in hayır dualarının yanınızda olduğunu unutmayın."

Benimkilerin de, diye ekledi Glaedr. Boynunu uzatarak burnunun ucuyla Saphira'nın burnuna dokundu, altın rengi gözleri döner köz havuzları gibi parlıyordu. Kalbini güvende tutmayı unutma, Saphira. Saphira karşılık olarak mırladı.

Ciddi vedalarla birbirlerinden ayrıldılar. Saphira karmaşık ormanın üstünde yükselirken kayalıkların tepesinde yalnız kalan Oromis ve Glaedr geride gitgide küçülüyordu. Ellesmera'daki

kalışının zorluklarına rağmen, Eragon, Elflerin arasında olmayı özleyecekti, çünkü onların yanındayken Palancar Vadisi'nden ayrıldığından beri ilk kez kendini evinde gibi hissetmişti.

Burdan değişmiş bir adam olarak ayrılıyorum, diye düşündü, gözlerini kapatıp Saphira'ya tutunarak.

Orik'le buluşmaya gitmeden önce bir yere daha uğradılar: Tialdari Sarayı'na. Saphira pençeleri ya da kuyruğuyla herhangi bir bitkiye zarar vermemeye dikkat ederek etrafı çevrili bahçelere indi. Eragon, onun çömelmesini beklemeden yere atladı. Daha önce olsaydı bu atlayış ona zarar verirdi, ama bu kez öyle bir şey olmadı.

Bir erkek Elf dışarı çıkıp iki parmağını dudaklarına götürdü ve onlara yardım edip edemeyeceğini sordu. Eragon, Islanzadi'yle görüşmek istediğini söylediğinde Elf, "Lütfen burda bekleyin, Gümüş El," dedi.

Aradan beş dakika geçmemişti ki kraliçe Tialdari Sarayı'nın derinliklerinden çıktı. Kırmızı tüniği kendisine eşlik eden beyaz kaftanlı Elf lordlarının ve leydilerinin arasında kan damlası gibiydi. Gerekli selamlar verilip alındıktan sonra, "Oromis, bana gitme kararını bildirdi. Buna üzuldüm, ama kaderin isteğine direnenleyiz."

"Haklısınız, majesteleri... Majesteleri, gitmeden önce size saygımızı sunmaya geldim. Bize çok nazik davrandınız. Giysilerimiz, kaldığımız yer, bizi doyurduğunuz için size ve hanedanınıza teşekkür ederiz. Size borçluyuz."

"Bize hiç borçlu değilsin, Süvari. Biz yalnızca Düşüş'te acınacak derecede başsansız olduğumuz için size ve ejderhalara olan borcumuzu biraz olsun ödemeye çalıştık. Ama yine de konukseverliğimizi takdir ettiğin için sana minnettanm." Durakladı. "Surda'ya vardığında Leydi Nasuada'ya, Kral Orrin'e kraliyet selamlarımı sunup onlara savaşçılarımızın kısa süre sonra İmparatorluk'un kuzey yansına saldıracağını bildir. Eğer şans yüzümüze gülerse Galbatorix'i hazırlıksız yakalanz ve zamanı gelince de güçlerini böleriz."

"Nasıl isterseniz."

"Aynca en iyi büyücülerimizden on ikisini Surda'ya gönderdiğimi de bil. Onlar geldiğinde hâlâ hayattaysan senin emrin altına girecekler ve seni gece gündüz tehlikeden korumak için ellerinden geleni yapacaklar."

"Teşekkür ederim, majesteleri."

Islanzadi bir elini uzattı, Elf lordlarından biri ona ince, sade bir kutu uzattı. "Oromis sana armağanlarını verdi, ama benim de sana vereceklerim var. Bunlar sana loş çamların altında bizimle geçirdiğin zamanı hatırlatsın." Kutuyu açtı, içindeki kadifede uçları kıvrık, uzun, koyu renk bir yay yatıyordu. Gümüş işlemeler ve kızılçık yaprakları yayın saplarını süslüyordu.

Yanında kaz tüylerinin takılı olduğu yeni oklar uzanıyordu. "Artık bizim gücümüzü paylaştığına göre, bizim yaylarımızdan birini kullanman çok yerinde olur. Porsuk ağacına şarkı söyleyerek bunu ben kendim büyüttüm. İpi asla kopmayacak. Ve bu oklardan kullandığın sürece hedefi ıskalayamazsın, şiddetli rüzgârda bile."

Eragon bir kez daha Elflerin cömertliğinden çok etkilendi. Başıyla selam verdi. "Ne diyebilirim ki, leydim? Bana kendi eserlerinizden vererek beni onurlandırdınız."

Islanzadi, onunla aynı fikirdeymiş gibi başını sallayarak yanından geçip, "Saphira! Sana armağan getirmedi, çünkü ihtiyaç duyabileceğin ya da isteyebileceğin bir şey gelmedi aklıma, ama istediğin bir şey varsa söyle, senindir," dedi.

Ejderhaların mutlu olması için mala gerek yoktur. Derilerimiz var olan bütün hazinelerden daha görkemliken zenginlikler ne işimize yarar ki? Hayır, ben Eragon'a gösterdiğiniz nezaketten dolayı çok mutluyum.

Sonra Islanzadi onlara veda etti. Kırmızı pelerini omuzlarında dalgalanarak döndü, bahçeden çıkmak için yürüdü, ama bahçenin kıyısına gelince durdu. "Ve Eragon?"

"Evet, efendim."

"Arya'yla görüştüğünde lütfen ona sevgilerimi ilet ve Ellesmera'da onu çok özlediğimizi söyle." Sözleri katı ve resmiydi. Bir yanıt beklemeden yürüyüp gitti, peşinde Elf lordları ve leydileriyle Tialdari Sarayı'nın içini koruyan gölgeli ağaç gövdelerinin arasında gözden kayboldu.

Saphira'nın dövüş sahasına uçması bir dakikadan kısa sürdü. Orik çantasının üstüne oturmuş, savaş baltasını bir elinden diğerine geçirirken haşın bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Çok şükür geldiniz," diye gürlledi. Ayağa kalkıp baltasını kemerinin arkasına soktu. Eragon geç kaldıkları için özür diledi, sonra Orik'in çantasını eyerin arkasına bağladı. Cüce, karşısında yükselen Saphira'nın omzuna baktı. "Morgothal'ın kara sakalı adına, oraya nasıl çıkacağım ben? Bir kayada bile senden daha çok tutunacak yer vardır, Saphira."

İşte, dedi, karnının üstüne yatarak. Sağ arka bacağını olabildiğince geriye uzatıp yumrulu bir rampa yaptı. Orik oflayıp puflayarak, emekleyerek Saphira'nın bacağına tırmandı. Genizden gülerken Saphira'nın burnundan küçük bir alev çıktı. Acele et, gıdıklanıyorum!

Orik, Saphira'nın kamburunun çıkıntısında durdu, iki ayağını omurgasının iki yanına koydu, yavaşça eyere doğru yürüdü. Bacaklarının arasındaki fildişi dikenlerden birine dokundu. "Erkekliği kaybetmenin iyi bir yolu bu."

Eragon sırttı. "Sakın kayma." Orik eyerin önüne oturduktan sonra Eragon da Saphira'ya binip Cücenin arkasına oturdu. Saphira döndüğünde ya da tersyüz olduğunda Orik'in düşmemesi için kollarını bağlaması gereken kayışları gevşetip Orik'in ayaklarını bu kayışlardan geçirdi.

Saphira doğrulurken Orik yalpaladı ve hemen önündeki dikene tutundu. "Hırr! Eragon, havalanana kadar gözlerimi açmama izin verme, yoksa korkarım kusacağım. Bu hiç doğal değil. Cüceler ejderhalara binemez. Bu daha önce hiç olmamıştır."

"Asla mı?" Orik cevap vermeden başını iki yana salladı.

Bir grup Elf Du Weldenvarden'den çıkıp yüzlerinde ciddi ifadelerle sahanın kenarında toplandı, havalanmaya hazırlanan Saphira'nın yan saydam kanatlarını seyretmeye başladı.

Eragon bacaklarının altında Saphira'nın kaslarının gerildiğini hissederek sıkı sıkı tutundu. Hızını artıran Saphira mavi gökyüzüne yükseldi, dev ağaçların üstüne yükselerek hızla kanat çırdı. Geniş ormanın üstün de bir daire çizdi –daireler çizerek yükseldi– sonra güneye, Hadarac Çölü'ne doğru yöneldi.

Rüzgâr Eragon'un kulaklarında uğuldamasına rağmen Ellesmera'daki bir Elf kadının berrak sesiyle şarkı söylediğini duydu. Tıpkı ilk geldikleri gün olduğu gibi.

Uzağa, uzağa, uçacaksın,
Zirvelerin ve vadilerin üstünde,
İlerideki topraklara.
Uzağa, uzağa, uçacaksın,
Ve hiç dönmeceksin...

Okyanusun Ağzı

Camsı deniz, Ejderha Kanadı'nın etrafında kabarıyor, gemiyi havaya kaldırıyor. Gemi, köpük kaplı dalgaların dik zirvesinde sarsılarak duruyor, sonra ileri fırlıyor, dalganın yüzeyinden aşağıdaki karanlık oluğa doğru hızla iniyordu. Dalgalar halindeki yakıcı sis dondurucu havaya savruluyor, rüzgâr korkunç bir ruh gibi inleyip uluyordu.

Roran geminin ortasında, sancak tarafındaki iplere tutunmuş, küpeştenin üstünden kusuyordu; ekşi safra dışında bir şey çıkmıyordu. Clovis'in mavnasında olduğundan beri midesi rahatsız etmediğinden kendisiyle gurur duyuyordu, ama yarıştıkları fırtına o kadar şiddetliydi ki Uthar'ın –her biri deneyimli olan– denizcileri bile viskileri midelerinde tutmada zorluk çekiyorlardı.

Bir dalga gemiye çaprazlama çarptığında, bir buz kütlesi Roran'ın kürek kemiklerinin arasına çarpmış gibi oluyordu. Sular güverteyi iyice ıslattıktan sonra tahliye deliğinden boşalıyor, geldiği yere, köpüren, kabaran, öfkeli okyanusa geri dönüyordu. Roran donmuş ağaç kütükleri kadar hantal parmaklarıyla gözlerindeki tuzlu suyu sildi, kış tarafındaki mürekkep rengi ufka baktı.

Belki böylece kokularımızı kaybederler. Iron Kayalıkları'nı geçip Jeod'un, Edur Carthungave ve Uthar'ın Rathbar's Spur olarak tanımladığı yerden kıvrıldıklarından beri siyah yelkenli üç şalupa onları takip ediyordu. "Spine'in kuyruk kemiği bu," dedi Uthar sırtarak. Şalupalar, köylülerle daha da ağırlaşan Ejderha Kanadı'ndan daha hızlıydı ve ticaret gemisiyle arasındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Nitekim kısa bir süre sonra gemiyle birbirlerine ok atabilecek kadar yakınlaşmışlardı. En kötüsü de öndeki şalupada büyük ihtimalle bir büyücü bulunmasıydı. Çünkü atışları esrarengiz derecede isabetliydi, ipleri koparıyor, büyük yayları tahrip ediyor ve blokları engelliyordu. Roran onların saldırılarına bakarak İmparator'un artık onu yakalamayla ilgilenmediği, yalnızca Varden'e sığınmasını engellemek istediğini tahmin etti. Tepedeki yağmurla ağırlaşmış bulutların rengi mora dönüp gözü dönmüş bora kuzeybatıdan eserken, Roran yalnızca köylüleri gemiye binmeye, çalışanları geri püskürtmeye hazırlıyordu. Şu anda Uthar Ejderha Kanadı'nı rüzgâra çaprazlama yerleştirmiş, Güney Adaları'na doğru ilerliyorlardı. Orada Beirland'ın sığılık yerleri ve koyları arasında şalupaları kaybetmeyi umuyordu.

İki şişkin bulut arasında, yatay bir şimşek tabakası titreşti. Karanlık tekrar hâkimiyeti kazanmadan önce dünya, soluk mermer görüntüsüne büründü. Kör edici her panlü, Roran'ın gözlerinin önünde hareketsiz bir sahne yaratıyor, tatsız şimşekler yok olduktan uzun süre sonra bile sahne varlığını korumaya devam ediyordu.

Sonra yeni bir çatal biçiminde şimşek çaktı ve Roran –tek renkli bir dizi tablodaymış gibi– mizana direğinin bükülüp kınldığını ve geminin ortasına yıkıldığını gördü. Cankurtaran halatını yakalayarak kendini üst güverteye çekti, Bonden'le birlikte direği Ejderha Kanadı'na bağlamaya devam eden kabloları kesip sürükleyerek kış tarafından suya attılar. Halatlar kesilirken yılan gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Daha sonra Roran güverteye çöküp gemi dalgaların arasına beş... on metre inip kalkarken yerinde kalmak için sağ kolunu küpeşteye doladı. Bir dalga üstünü kaplayıp kemiklerindeki sıcağı emdi. Bütün vücudunu bir titreme kapladı.

Burda ölmeme izin verme, diye yalvardı, kime olduğunu bilmese de. Bu zalim dalgalarda olmaz. Görevini daha tamamlanmadı. Bu uzun gecede Katrina'yla olan anılarına tutunup yorulduğunda ve

umudu onu terk etmekle tehdit ettiğinde bu anılarıyla teselli buldu.

Fırtına tam iki gün sürdü ve gece bitmek üzereyken dindi. Ertesi gün beraberinde soluk yeşil bir ufuk, berrak gökyüzü ve kuzey ufkunda yüzen üç siyah yelkenli getirdi. Güneybaüda, Beirland'ın bulanık sınırları, adaya hâkim olan dağın üstünde toplanan bulut tabakalarının altında uzanıyordu.

Roran, Jeod ve Uthar, ön taraftaki küçük kamarada buluştu; çünkü kaptanın kamarası revire dönüştürülmüştü. Uthar masanın üstüne deniz haritasını açıp Beirland'ın üzerindeki bir noktayı işaret etti. "Şu anda burdayız," dedi. Alagaesia'nın sahil şeridini gösteren daha büyük bir haritaya uzanıp Jiet Nehri'nin ağzına dokundu. "Ve hedefimiz burası, çünkü yiyeceğimiz bizi Reavstone'a kadar götürmez. Ama yakalanmadan oraya kadar nasıl varacağımız sorusu beni aşıyor. Mizana direğimiz olmadan o lanet olası şalupalar bizi yarın öğlene kadar yakalar; yelkenleri iyi kullanırsak yarın akşama kadar."

"Direği yenileyemez miyiz?" diye sordu Jeod. "Bu büyüklükte gemilerde böyle onarımlar yapmak için yedek direkler bulunur."

Uthar omuz silkti. "Aramızda iyi bir gemi marangozu olsa yapabilirdik. Olmadığına göre deneyimsiz ellerin dikeceği direktense hiç direğimiz olmamasını tercih ederim, çünkü devrilip birisini yaralayabilir."

"Büyücü ya da büyücüler olmasa dövüşelim diyeceğim, çünkü bizim sayımız şalupanın mürettebatından çok daha fazla," dedi Roran. "Şu durumda dövüşe girmeye isteksizim. Varden'e yardım etmek için gönderilen gemilerin kaçının ortadan kaybolduğu düşünülürse kazanmamız mümkün görünmüyor."

Homurdanan Uthar buldukları konumun etrafına bir halka çizdi. "Rüzgârın bizim yanımızda olduğunu var sayarsak yarın akşama kadar bu kadar ilerleyebiliriz. İstesek Beirland veya Nia'da bir yerde karaya çıkabiliriz, ama bunun ne işimize yarayacağını bilmiyorum. Kapana kısılmış oluruz. Şalupalardaki askerler veya Ra'zac ya da Galbatorix'in kendisi bizi istediği gibi yakalayabilir."

Roran kaşlarını çatarak seçeneklerini düşündü; şalupalarla savaş kaçınılmaz görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca dalgaların gövdeye vururken çıkardığından başka ses duyulmadı. Sonra Jeod parmağını Beirland'la Nia arasında bir yere koyup Uthar'a bakarak sordu. "Ya Domuz Gözü?"

Roran yaralı denizcinin renginin gerçekten beyazladığını görüp şaşırdı. "Bu riske giremem, Üstat Jeod, hayatım pahasına olmaz. O lanetli yere gitmektense şalupalarla savaşıp denizde ölmeyi tercih ederim. Orası Galbatorix'in filosundakilerin iki katı kadar gemi tüketti."

"Sular çekilince ve kabarcıkların oradan geçmenin son derece güvenli olduğunu okuduğumu hatırlıyorum," dedi Jeod, arkasına yaslanarak. "Öyle değil mi?"

Uthar büyük ve belirgin bir isteksizlikle kabul etti. "Evet. Ama Göz o kadar geniş ki tahrip olmadan geçmek için zamanlamayı çok iyi yapmak gerek. Şalupalar kuyruğumuzdayken bunu başarmamız çok zor."

"Ama eğer başarırız," diye ısrar etti Jeod. "Eğer zamanlamayı doğru yaparsak şalupalar kenara çarpar veya –eğer cesaretleri yetmezse– Nia'nın etrafından dolaşmak zorunda kalırlar. Bu da bize Beirland boyunca gizlenecek yer bulmamız için zaman kazandırır."

"Eğer, eğer... Bizi ezici derinliğe gönderirsin değil mi?"

"Hadi Uthar, korkun mantıksız. Teklif ettiğim şey tehlikeli, kabul ediyorum, ama Teirm'den kaçmaktan daha tehlikeli değil. Yoksa bir deliği geçme yeteneğinden mi kuşku duyuyorsun? Bunu yapacak kadar erkek değil misin?"

Uthar çıplak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Göz'ü hiç görmediniz, değil mi efendim?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Yeterince erkek olmamam değil sorun, yalnızca Göz bir erkeğin gücünü aşıyor; en büyük gemilerimizi, en görkemli binalanımızı, aklınıza gelecek her şeyi rezil eder. Onu ayartmaya çalışmak bir çığdan hızlı koşmaya benzer; başarılı olabilirsiniz, ama sonra toza dönüşebilirsiniz."

"Nedir bu Domuz Gözü?" diye sordu Roran.

"Okyanusun doymak bilmez ağzı," dedi Uthar.

Jeod daha sakin bir ses tonuyla, "Bir girdap, Roran. Göz, Beirland ve Nari arasında çarpışan akıntıların bir sonucu olarak oluşuyor. Dalga genişlediğinde Göz kuzeyden batıya döner. İnceldiğinde kuzeyden doğuya döner," dedi.

"O kadar tehlikeli görünmüyor."

Uthar başını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. "O kadar tehlikeli değil, diyor! Ha!"

"Anlamadığın şey çavlanın büyüklüğü," diye devam etti Jeod. "Ortalama olarak, Göz'ün merkezinin çapı bir fersahtır, ama havuzun kolları onla on beş mil uzunluğunda olabilir. Göz tarafından yutulacak kadar şanssız olan gemiler, okyanusun dibini boyluyor ve ordaki çentikli kayalara çarpıyor. Gemilerin parçaları genellikle iki adanın sahillerine vuruyor."

"Bu rotayı izlememizi bekleyen kimse olabilir mi?" diye sordu Roran.

"Hayır ve bunun iyi bir nedeni var," diye kükredi Uthar. Jeod da aynı zamanda başını sallıyordu.

"Göz'ü geçmemiz mümkün mü?"

"Bunu yapmak çok aptalca olur."

Roran başıyla onayladı. "Bunun riske atmak istemediğin bir şey olduğunu biliyorum, Uthar, ama seçeneklerin sınırlı. Ben denizci değilim, bu yüzden senin yargılarına güvenmem gerekir: Göz'ü geçebilir miyiz?"

Kaptan tereddüt etti. "Belki evet, belki hayır. O canavarın beş mil yakınına gitmek için katıksız bir deli olmalısınız."

Roran çekicini çıkarıp masaya indirdi, bir santim derinliğinde bir çentik açtı. "Ben katıksız bir deliyim!" Denizci huzursuzlanıp bakışlarını kaçırana dek denizcinin gözlerine baktı. "Bulduğumuz noktaya kadar, gereksiz yere endişelenenlerin yapılamayacağını ya da yapılmaması gerektiğini söylediği şeyleri yaparak geldiğimizi sana hatırlatmama gerek var mı? Biz Carvahallliler evlerimizi terk etmeye ve Spine'ı geçmeye cesaret ettik. Jeod Ejderha Kanadı'nın çalınabileceğini düşünmeye cüret etti. Sen neye cüret edeceksin, Uthar? Eğer Göz'ü geçme cesaretini gösterir ve ardından bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşarsak en büyük denizcilerden biri olarak tarihe geçeceksin. Şimdi bana cevap ver, ama doğru olarak: bu yapılabilir mi?"

Uthar elini yüzünde gezdirdi. Konuştuğunda sesi, Roran'ın patlamasını boş tehditlere bırakmasına neden olmuş gibi alçaktı. "Bilmiyorum, Stronghammer... Göz'ün normal durumuna dönmesini beklersek şalupalar bize çok yakın olabilir, biz geçerse onlar da geçebilir. Ve eğer rüzgâr zayıflarsa akıntıya kapılır ve ondan kurtulamayabiliriz."

"Bir kaptan olarak bunu denemeyi istiyor musun? Ne Jeod, ne de ben senin yerine Ejderha Kanadı'na komuta edemeyiz."

Uthar uzunca bir süre haritalara baktı. Buldukları yerden bir iki çizgi çekip Roran'ın hiçbir şey anlamadığı rakamlar tablosu hazırladı. Sonunda, "Korkarım sonumuza doğru gidiyoruz, ama evet, gemiyi ordan geçirmek için elimden geleni yapacağım," dedi.

Tatmin olan Roran çekicini kaldırdı. "Öyle olsun bakalım."

Domuz Gözünden Geçmek

Şalupalar Ejderha Kanadı'na yaklaşmaya devam ediyordu. Roran fırsat buldukça ilerlemelerini seyrederken daha Göz'e ulaşmadan Ejderha Kanadı'na saldırmalarından korkuyordu. Yine de Uthar onlardan hızlı gitmeyi başarıyor gibiydi, en azından bir süre için daha.

Uthar'ın emri üzerine Roran ve diğer köylüler, fırtınadan sonra gemiyi temizleyip yaklaşan zorlu iş için hazırladılar. İşleri gece bitti. Takipçilerini gittikleri yön konusunda şaşırtmak için Ejderha Kanadı'nın bütün ışıklarını söndürdüler. Bu numara kısmen işe yaradı, çünkü güneş doğduğunda Roran şalupaların bir mil kadar kuzeybatıya kaydıklarını gördü, ama kısa süre sonra kaybettikleri mesafeyi yeniden kazandılar.

O sabah daha geç saatlerde Roran, ana direğe tırmanıp gözetleme yerine girdi. Yerden kırk metre yükseklikteki gözetleme yerinden bakınca aşağıdaki insanlar küçük parmağı kadar görünüyordu. Ejderha Kanadı iki yana yatarken su ve gökyüzü tehlikeli biçimde sallanıyor gibi görünüyordu.

Yanında getirdiği dürbünü çıkararak gözüne dayadı ve şalupalara odaklanana kadar ayarladı. Dört mil gerideydiler ve istediğinden çok daha hızlı geliyorlardı. Niyetimizi anlamış olmalılar, diye düşündü. Dürbünü okyanusta dolaştırarak Domuz Gözü'nü görmeye çalıştı. Kuzeyden doğuya doğru dönen bir ada büyüklüğündeki köpüklü diski görünce durdu. Geç kaldık, diye düşündü, midesine bir sancı saplandı. Dalgaların kabarması çoktan geçmişti ve okyanus karadan çekilirken Domuz Gözü hız ve güç kazanıyordu. Roran dürbünü gözetleme yerinin kenarına koyup Uthar'ın –girdabın çekişine girdiklerini tespit etmek için– kıçta sancak tarafına bağladığı düğümlü halatın, her zamanki gibi geriden gelmek yerine Ejderha Kanadı'nın yanında yüzdüğünü gördü. Onların lehine olan tek şey Göz'ün akıntısıyla hareket etmeleri idi, ona karşı değil. Eğer durum bunun tersi olsaydı, gelgitin yön değiştirmesini beklemekten başka çareleri olmazdı.

Aşağıda Uthar'ın köylülere küreklere geçmeleri için bağırdığını duydu. Bir dakika sonra Ejderha Kanadı'nın iki yanından iki sıra kürek çıktı. Öküz derisinden yapılmış trampetin çalınmasıyla birlikte Bonden'in tempo tutmak için söylediği ritmik şarkı başladı. Kürekler ileri çıktı, yeşil sulara girdi ve geriye gidip tekrar suyun yüzeyine çıktı, geride kabarcıktan beyaz izler bıraktı. Ejderha Kanadı hızlandı, hâlâ Göz'ün etkisinden uzakta bulunan şalupalardan daha hızlı gidiyordu artık.

Roran korkunç bir büyülenmeyle etrafında cereyan eden oyunu seyrediyordu. En önemli unsur, sonucun bağlı olduğu düğüm noktası, zamandı. Geç kalmış olsalar da Ejderha Kanadı kürekleri ve yelkenleriyle birlikte Göz'den geçecek kadar hızlı mıydı? Peki ya şalupalar –onlar da kendi küreklerini çıkarmışlardı– aralarındaki mesafeyi kapatabilir ve hayatta kalmayı başarabilirler miydi? Bunu bilemiyordu. Davulun sesi dakikaları belirtiyor, Roran geçen her anın farkına varıyordu.

Sepetin kenarından bir el kendisine dokununca şaşırdı. Ardından Baldor'un yüzü görüldü. "Bana yardım et. Düşmek üzereyim."

Roran kendini güvenceye alarak Baldor'un sepete girmesine yardım etti. Baldor, Roran'a bisküvi ve kurutulmuş elma verip, "Öğle yemeği istersin diye düşündüm," dedi. Roran başıyla teşekkür edip bisküviyi ısırıldı. Dürbünle bakmaya devam etti. Baldor, "Göz'ü görebiliyor musun?" diye sorunca dürbünü ona uzatıp dikkatini yemeğine verdi.

Sonraki yarım saat içinde köpüklü disk, dönüşlerini iyice artırıp bir topaç gibi dönmeye başladı. Köpüğün etrafındaki su, şişip kabarmaya başlarken, köpüğün kendisi derinleşip büyümeğe devam

eden dev çukurun dibine doğru inip gözden kayboluyordu. Girdabın üstündeki hava, döner sisten oluşan bir hortuma dönüşmüştü ve dipsiz kuyunun abanoz rengi boğazından yaralı bir kurdunkini andıran acı dolu bir uğultu yükseliyordu.

Domuz Gözü'nün oluşma hızı Roran'ı hayretler içinde bırakmıştı. "Gidip Uthar'a söyleyen iyi olur," dedi.

Baldor sepetten inerken, "Kendini direğe bağlasan iyi olur. Yoksa aşağı uçarsın," dedi.

"Bağlayacağım."

Roran kendini bağlarken kollarını serbest bıraktı. Gerektiğinde kendini kurtarabilmek için belindeki bıçağa uzanabilmesi gerekiyordu. Durumu değerlendirirken içini büyük bir kaygı doldurdu. Ejderha Kanadı Göz'ün ortasını yalnızca bir mil geçmişti, şalupalar iki mil arkasındaydılar. Göz dizginlenemez öfkesiyle oluşmaya devam ediyordu. Daha kötüsü girdapla bozulan rüzgâr pıtırdayıp kesiliyor, önce bir yönden, sonra diğerinden üflüyordu. Yelkenler bir an için kabarıyor, sonra hareketsiz kalıyor, şaşkın rüzgâr geminin etrafında dönerken tekrar doluyordu.

Belki de Uthar haklıydı, diye düşündü Roran. Belki çok ileri gittim ve sırf kararlılıkla yenilemeyecek bir rakibe karşı kendimi zor duruma düşürdüm. Belki de köylüleri ölümlerine doğru götürüyorum. Doğanın güçleri gözdağı vermeye karşı bağışıklıydı.

Domuz Gözü'nün geniş orta kısmının çevresi neredeyse dokuz buçuk mildi ve kaç kulaç derinliğinde olduğunu içine düşenler haricinde kimse bilemezdi. Göz'ün kenarları kırk beş derecelik açıyla içe doğru yatıyordu; bir çömlekçinin çarkında şekillenen ıslak bir çamur gibi sığ yivlerle çizgi çizgi olmuştu. Uğultu öylesine şiddetlendi ki Roran titreşimlerin yoğunluğuyla bütün dünyanın paramparça olacağını düşünmeye başladı. Döner uçurumun üstündeki sisten görkemli bir gökkuşağı yükseldi.

Akıntı her zamankinden daha hızlı akmaya, girdabın kıyısındaki Ejderha Kanadı'nı büyük bir hızla itmeye başladı. Bu, geminin Göz'ün güney kıyısından kurtulma olasılığını gittikçe düşürüyordu. Hızı o kadar muazzamdı ki, Ejderha Kanadı sancak tarafına yattı, Roran'ı hızla akan suyun üstünde havada asüü duruma getirdi.

Ejderha Kanadı'nın hızına rağmen şalupalar ona yaklaşmaya devam ediyordu. Düşman gemileri bir milden daha az geride yan yana ilerliyordu. Kürekleri mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, okyanusa dalan pruvalarından yüzgeci andıran iki su kütlesi fişkınıyordu. Roran elinde olmadan gördüklerine hayran oldu.

Dürbünü cebine soktu; artık ona ihtiyacı yoktu. Şalupalar çıplak gözle görülebilecek kadar yakındaydı, girdap ise uçurumun dudaklarından yükselen beyaz buhar bulutlarıyla gittikçe daha çok gizlenir olmuştu. Girdap derinlere çekilirken buhar, yarığın üstünde döner halkalar oluşturuyor, girdabın görüntüsünü taklit ediyordu.

Derken Ejderha Kanadı iskele tarafına döndü, akıntıdan uzaklaştı. Ejderha Kanadı Domuz Gözü'nün ölümcül kucağından kaçmak için mücadele ederken geminin gövdesi çatırdadı ve hızı yanya indi. Direkt yansıyan sarsıntı Roran'ın dişlerini birbirine çarptı, gözetleme yeri yeni bir yöne doğru savrulurken Roran baş dönmesiyle iyice sersemledi.

Yavaşlamaya devam ederlerken korku, Roran'ı iyice pençesine almıştı. Bağlarını kesti –kendi güvenliğini hiçe saymasıydı bu– sepetin kenarından aşağıya sarktı, alttaki halatları kavrayıp halat

donanımından aşağıya o kadar hızlı indi ki bir keresinde eli kaydı, birkaç metre indikten sonra tekrar tutunmayı başardı. Güverteye atladı, ön taraftaki kapağa doğru koştu ve ilk kürek sırasının olduğu yere indi. Orada meşe bir kürekle Baldor ve Albriech'e katıldı.

Tek kelime bile etmeden kendi nefeslerinin sesiyle, trampetin çılgınca temposuyla, Bonden'in boğuk sesiyle ve Domuz Gözü'nün kükreyişiyle kürek çekiyorlardı. Roran küreklerin her darbesine direnen güçlü girdabı hissedebiliyordu.

Ama çabaları Ejderha Kanadı'nı neredeyse tam bir hareketsizlik içine girmesini engelleyemiyordu. Başaramayacağız, diye düşündü Roran. Gösterdiği çaba yüzünden sırtı ve bacakları yanıyordu. Ciğerlerine bıçak saplandığını hissediyordu. Trampet seslerinin arasında Uthar'ın yukarıdaki tayfalara, zayıf rüzgârdan tam yararlanmak için yelkenlerin uçlarını kesmelerini söylediğini duyabiliyordu. Roran'ın iki sıra ötesinde Darinken ve Hamund küreklerini Thane ve Ridley'e verdiler, sonra kolları titreyerek koridorun ortasına uzandılar. Bir dakika sonra ileride birisi daha yere yığıldı ve yerini hemen Birgit ve bir başka kadın aldı.

Eğer hayatta kalırsak bunun tek nedeni bu hızı gerektiği kadar sürdürecektir kadar çok insanımızın olmasıdır, diye düşündü Roran.

Bulanık, dumanlı odada küreği itip çekerek çalışmak sonsuz gibi geliyordu. Vücudundaki acılara aldırnamaya çalışıyordu. Alçak tavanın altında eğilmekten dolayı boynu acıyordu. Koyu renk küreğin üstü, derisinin kabarıp patladığı yerlerden süzülen kanla ıslanmıştı. Gömleğini yırtıp –bu arada dürbünü de yere düşürmüştü– kumaşı küreğin üstüne sardı, kürek çekmeye devam etti.

Sonunda daha fazla devam edemeyeceğine karar verdi. Bacakları gevşerken yan tarafına düştü, çok terli olduğu için koridorda kaydı. Nefesi düzeline kadar uzanmaya devam etti, sonra ellerinin ve dizlerinin üstüne kalkıp kapağa doğru emekledi.

Ateşle delirmiş bir sarhoş gibi merdivenlerden yukarı tırmanıp geminin hareketiyle iki yana yalpaladı, dinlenmek için sık sık duvara yaslandı. Güverteye çıktığında temiz havayı içine çekmek için bir an durdu, sonra bacakları her adımla kasılırken arka taraftaki dümene doğru sendeleyerek yürüdü.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu dümeni idare eden Uthar'a.

Uthar başını iki yana salladı.

Küpeşteden aşağı bakan Roran, birden yarım mil kadar uzakta ve hafif batıda, Göz'ün ortasına yakın bir yerde bulunan üç şalupayı görüverdi. Şalupalar Ejderha Kanadı'na göre hareketsiz duruyor gibi görünüyordu.

Başta Roran seyrederken dört geminin pozisyonu değişmedi. Sonra Ejderha Kanadı'nın hızında bir değişiklik hissetti, sanki gemi kritik noktayı geçmişti ve onu tutan güçler yok olmuştu. Bu küçük bir farkü ve dakikada birkaç ilave metreden fazla değildi, ama Ejderha Kanadı'yla şalupalar arasındaki mesafeyi açmaya yeterdi. Küreklerin her hamlesiyle Ejderha Kanadı hız kazanıyordu.

Ama şalupalar girdabın korkunç gücüne karşı koyamıyorlardı. Kürekleri gittikçe yavaşladı, ta ki gemiler teker teker geriye doğru süzülüp, arkasında abanoz rengi döner su duvarlarının ve dipte kayaların beklediği sis örtüsünün arkasına çekilene kadar.

Kürek çekemiyorlar, dedi Roran. Mürettebatları çok az ve çok yorgun. Elinde olmadan şalupalardaki adamların kaderi için üzüntü duydu.

Tam o anda en yakın şalupadan bir ok fırlayıp Ejderha Kanadı'nın doğru yaklaşırken yeşil bir alev aldı. Okun bu kadar uzağa gelmesi için büyüyle gönderilmiş olması gerekiyordu. Mizana yelkenine çarptı ve dokunduğu her şeye yapışan sıvı ateş küreleri halinde patladı. Birkaç saniye içinde mizana direğinde, mizana yelkeninde ve aşağıdaki güvertede yirmi küçük yangın başladı.

"Söndüremiyoruz," diye bağırdı denizcilerden biri panik halde.

"Yanan her neyse kesip denize atın!" diye kükredi Uthar karşılık olarak.

Kemerindeki bıçağını çıkaran Roran ayaklarının dibindeki tahtalardaki yeşil alev topraklarını kesmeye girişti. Doğal olmayan alevlerin çıkarılması birkaç gergin dakika sürdü, ama yangının geminin geri kalan kısımlarına yayımlayacağı anlaşıldı.

"Her şey temiz!" çılgılığı duyulduktan sonra Uthar dümeni tutan ellerini gevşetti. "Büyücülerinin elinden gelen buydu, artık ondan korkacak bir şeyimiz olmadığını söyleyebilirim."

"Göz'den çıkacağız, değil mi?" diye sordu Roran. umudunu doğrulamak için hevesli bir şekilde.

Uthar omuzlarını dikleştirdi, hem gururlu, hem de bu duruma inanamayan bir şekilde sırıttı. "Henüz değil, ama yakınız. Gelgit kesilene kadar bu canavardan gerçekten uzaklaşamayacağız. Gidip Bonden'e tempoyu biraz düşürmesini söyle; küreklerde bayılmalarını istemiyorum."

Roran küreklerde bir vardiya daha çalıştı ve güverteye geri döndüğünde girdabın azaldığını gördü. Girdabın korkunç uluması rüzgârın normal sesine dönüşmüştü; rüzgâr, önceki şiddetine dair hiç ipucu vermeden sakin bir şekilde esiyordu; girdabın üstünde dönen sis güneşin sıcak ışınlarının altında erimiş, havayı yağlı cam kadar berrak bir halde bırakmıştı. Domuz Gözü'nden geriye –Roran kürekçilerin arasından bulduğu dürbünüyle bakmıştı– suyun üstünde dönen aynı san diskten başka bir şey kalmamıştı.

Ve köpüğün ortasında üç kırık yelken direğinin ve siyah yelkenin, sonu gelmez bir şekilde dönüp durduğunu belli belirsiz görebildi. Ama bu onun hayal gücü de olabilirdi.

En azından, dedi kendi kendine.

Elain yanına gelip bir elini şişkin kanuna koydu. Alçak sesle, "Şanslıydık, Roran, beklemek için nedenimiz olduğundan daha şanslıyız," dedi.

"Evet," diye doğruladı Roran.

Aberon'a Doğru

Saphira'nın altında patikasız orman, beyaz ufka doğru uzanıyor, en koyu yeşilden bulanık, solmuş mora dönüşüyordu. Kırlangıçlar, förgalar ve diğer orman kuşları boğumlu çamların üstünde uçuşuyor, Saphira'yı gördüklerinde telaşlı çığlıklar atıyorlardı. İki yolcusunu gökyüzünün üst kısımlarındaki dondurucu havadan korumak için orman örtüsüne doğru alçalmıştı.

Saphira'nın Ra'zac'tan kaçıp Spine'a girdiğinden beri, Eragon'la birlikte, durmak ya da yerden kendilerine eşlik edenleri beklemek zorunda kalmadan ilk kez bu kadar uzun mesafede uçuyorlardı. Özellikle Saphira bu yolculuktan çok memnundu ve Glaedr'in eğitiminin gücünü, dayanıklılığını nasıl artırdığını Eragon'a göstermekten büyük zevk alıyordu.

İlk rahatsızlığından sonra Orik de Eragon'a, "Havada rahat olabileceğimi hiç sanmazdım, ama Saphira'yla senin bundan neden bu kadar zevk aldığını çok iyi anlıyorum. Uçmak insanın kendini özgür ve başıboş hissetmesini sağlıyor, sanki avını avlayan haşin bakışlı bir atmaca gibi! Kalbim gümbürdüyor, gerçekten," dedi.

Orik yolculuğun sıkıcılığından kurtulmak için Saphira'yla bilmece oyunu oynuyordu. Eragon bilmece konusunda hiçbir zaman iyi olmadığı için oynamıyordu; onları çözmek için gereken düşünce çarpıtmasını hiç beceremiyordu. Saphira bu konuda kendisini çoktan geçmişti. Çoğu ejderha gibi bulmacalar onu da büyülüyor ve onları çözmeyi çok kolay buluyordu.

"Bir tek Cüce dilinde bilmece biliyorum," dedi Orik. "Tercüme etmek için elimden geleni yapacağım, ama sonuç zor ve kaba olabilir." Sonra sordu:

Gençken uzunum.
Yaşlıyken kısa.
Hayatta parlarken,
Urûr'un nefesi düşman bana.

Bu hiç adil değil, diye kükredi, Saphira. Tanrılarınız hakkında çok az şey biliyorum.

Orik güldü. "Vaz mı geçiyorsun?"

Asla. Birkaç dakika boyunca yalnızca kanatlarının sesi duyuldu, sonra sordu. Mum mu?

"Doğru."

Saphira genzinden gülerken çıkan sıcak duman bulutu Orik ve Eragon'un yüzüne savruldu. Böyle bilmeceelerde çok iyi değilim. Yumurtadan çıktığımdan beri bir evde yaşamadım ve evdeki nesnelere ilgili bilmece bana zor geliyor. Sonra sordu:

Bütün hastalıkları iyileştiren ot nedir?

Bu Orik için çok zor bir soru oldu. Homurdamp inleyip düş kırıklığı içinde dişlerini gıcırdattı. Arkasındaki Eragon elinde olmadan sırtıyordu, çünkü cevabı Saphira'nın zihninde açıkça görebiliyordu. Sonunda Orik, "Ee, neymiş? Beni alt ettin," dedi.

Kara kuzgunun suçu ve bu bilmecenin ucu, kekik olacak sonucu.

Bu kez itiraz etme sırası Orik'teydi. "Bu haksızlık! Bu benim ana dilim değil. Böyle bir kelime oyununu anlamamı bekleyemezsin!"

Adildir adil. Bu uygun bir bilmeceydi.

Cüce başını ileri doğru çıkarırken, Eragon, Orik'in ensesindeki kasların kasıldığını gördü. "Eğer düşüncen buysa, Demirdiş, her Cüce çocuğun bildiği bu bilmeceyi çözmeni istiyorum:

Adım Morgothal'in Demirhanesi ve Helzvog'un Rahmi,
Nordvig'in Kızı'nın örttüm peçeyle ve getirdim ölümü rengi gri,
Ve Helzvog'un Kanı'yla dünyayı yaptım yeni,
Ben ne ola ki?

Böylece Du Weldenvarden'in üstünden hızla geçerken gittikçe zorlaşan bilmeceleri ardı ardına sıralamaya devam ettiler. Dalların arasındaki boşluklardan alttaki gümüşü dereler görünüyordu. Saphira'nın etrafındaki bulutlar fantastik bir mimariyle kabanyordu: tonozlu kemerler, kubbeler ve sütunlar; mazgallı surlar; dağ boyutlarında kuleler; Eragon'un kendilerini bir rüyadaymış gibi hissetmesine neden olan parlak ışıkla aydınlanan kabartılar ve vadiler.

Saphira o kadar hızlıydı ki, alacakaranlık çökene kadar Du Weldenvarden çoktan geride kalmış ve büyük ormam Hadarac Çölü'nden ayıran kahverengi tarlalara girmişlerdi. Çimenlerin arasında kamp kurup ateşin etrafına toplandıklarında yeryüzünde tamamen yalnızlardı. Dudakları sımsıkı kapalıydı, çok az şey konuşuyorlardı, çünkü sözler yalnızca bu çıplak ve boş arazideki önemsizliklerini vurguluyordu.

Eragon, enerjisinin bir kısmını Zar'roc'un kabzasındaki yakuta depolamak için verdikleri moladan yararlandı. Mücevher Eragon'un kendisine verdiği bütün enerjiyi emdi, aym şeyi tekrarlayan Saphira'nın gücünü de kabul etti. Yakutu ve Bilge Beloth'un kemerinde gizli olan on iki elması doyurmalarının birkaç gün alacağını düşündü Eragon.

Bu deneyimle yorulup Saphira'nın yanına uzamp örtülerine sarındı. Yukarıdaki yıldız denizine karşı gece fantezilerinin oynadığı uyanık uykusuna daldı.

Ertesi sabah yolculuklarına devam ederlerken, bir süre sonra dalgalanan çimenler yerini daha seyrek büyüyen haki rengi çalılara bıraktı. Ardından onların yerini en sert bitkilerin dışında hiçbir şeyin bulunmadığı güneşle kavrulmuş çorak araziler aldı. Kırmızımsı-altın rengi kum tepeleri belirdi. Saphira'nın üstündeki Eragon'a göre uzaktaki kıyıya doğru giden dalgalara benziyorlardı.

Güneş alçalmaya başlarken uzak doğudaki dağları görünce bunların Fells Nângoröth olduğunu anladı. Yabani ejderhalar çiftleşmek, yavrularını büyütme ve sonunda ölmek için oraya giderlerdi. Orayı bir gün ziyaret etmeliyiz, dedi Saphira, Eragon'un bakışlarını takip ederek.

Evet.

O gece Eragon yalnızlıklarını her zamankinden daha fazla hissetti, çünkü Hadarac Çölü'nün en boş bölgesinde kamp kurmuşlardı. Havada o kadar az nem vardı ki kısa süre içinde dudakları çatlamıştı, oysa birkaç dakikada bir nalgask sürüyordu. Yerde çok az hayat olduğunu hissediyordu. Yalnızca aralarında birkaç böcek ve kertenkelenin olduğu bir avuç sefil bitki vardı.

Çölden Gil'ead'a giderken olduğu gibi su keselerini tazelemek için topraktan su çıkardı ve suyun geriye süzülmesine izin vermeden önce Varden'in henüz saldırıya uğrayıp uğramadığını görmek için kristal bakışla Nasuada'yı görmeye çalıştı. Henüz bir saldırı olmadığını görünce rahatladı.

Ellesmera'dan ayrıldıklarının üçüncü gününde rüzgâr Saphira'nın arkasında hızlanıp onu kendi başına gidebileceğinden çok daha ilerilere taşıyıp Hadarac Çölü'nden tamamen çıkardı.

Çorak arazinin kıyısında sıcağa karşı korunmak için bol elbiseler giymiş olan atlı göçebelerin üstünden geçtiler. Adamlar kaba dillerinde bağırıp Saphira'ya doğru kılıç ve mızraklarını salladılar, ama hiçbiri ona ok atmaya cesaret edemedi.

Gece olunca Eragon, Saphira ve Orik, Tüdsten Gölü boyunca uzanan ve neredeyse tamamen kayınlar, söğütler ve titreşen kavaklardan oluştuğu için bu adı alan Silwewood Ormanı'nın^[5] en güney ucunda açık hava kampı kurdular. Du Weldenvarden'in çamlarının altındaki sürekli alacakaranlığın tersine Silverwood parlak gün ışığı, tarla kuşları ve yeşil yaprakların yumuşak hışırtısıyla doluydu. Ağaçlar genç ve mutlu göründü Eragon'un gözüne. Orada olduğu için memnundu. Ve çöle dair bütün belirtiler yok olsa da hava, yılın bu mevsiminde alışık olduğundan çok daha sıcak kalmaya devam ediyordu. Bahardan çok yazmış gibi hissediyordu.

Buldukları yerden doğruca Surda'nın başkenti olan Aberon'a uçtular. Eragon yolun tarifini karşılaştıktan kuşların amlarından toplamıştı. Saphira kendini toplamak için bir çaba göstermiyordu. Üzerinden geçtiği köylerden hayret ve telaş çığlıkları yükseliyordu.

Aberon'a öğleden sonra geç saatte vardılar. Etrafına merkezlendiği sarp kayalıkların djinda düz bir araziye konuşlanmış, etrafı duvarlarla çevrili, alçak bir şehirdi. Borromeo Kalesi kayalıkların en üstündeydi. Dağınık kale, eşmerkezli üç duvar katmam, sayısız kule ve ejderha vurmak için yapılmış yüzlerce mancınıkla korunuyordu. Alçak güneşten yayılan kehribar rengi bol ışık, Aberon'un binalarına keskin bir rahatlama sağlıyor, bir grup askerin içeri girdiği batı kapısından yükselen toz bulutunu aydınlatıyordu.

Saphira kalenin iç bölgesine doğru ilerlerken Eragon'u başkentteki insanların toplu düşünceleriyle bağlantıya soktu. Başta gürültü çok fazlaydı –düşmanları dinlerken aynı anda nasıl işlevde bulunacaktı?– sonra fark etti ki, her zamanki gibi ayrıntılara çok fazla odaklanıyordu. Bütün yapması gereken insanların genel niyetlerini öğrenmekti. Odağını genişletti ve dikkatini çekmek için uğraşan bireysel sesler çevresini saran duygu bütünü haline geldi.

Böylece Eragon, Saphira'nın haberi yayılırken aşağıdaki insanları pençesine alan telaşın farkına vardı. Dikkat et, dedi Saphira'ya. Bizi vurmalarını istemeyiz.

Avlunun ortasına inerken Saphira'nın güçlü kanatlarının her çırpınışıyla havaya toz kalktı. Dengesini bulmak için pençelerini toprağa gömdü. Avluya bağlı atlar korkuyla kişnemeye başladılar ve o kadar şamata çıkardılar ki Eragon sonunda zihinlerine girip antik dilden birkaç sözcükle onları sakinleştirmek zorunda kaldı.

Eragon, Orik'ten sonra yere inip siper duvarlarına sıralanan ve mancınığı geren askerlere baktı. Silahlardan korkmuyordu, ama müttefikleriyle dövüşmek gibi bir arzusu yoktu.

Bazıları asker olan on iki kişilik bir grup kaleden çıkıp Saphira'ya doğru koştu. Başlarında derisi

Nasuada'nınki kadar esmer olan uzun boylu bir adam vardı. Eragon'un böyle bir tene sahip üçüncü karşılaştığı kişiydi. Adam on adım ötede durup selam verdi –takipçileri de öyle– sonra, "Hoş geldin, Süvari. Ben Dahwar, Kedar'ın oğlu. Kral Orrin'in kâhyasıyım."

Eragon başını eğdi. "Ve ben de Eragon Shadeslayer, hiç kimsenin oğlu."

"Ve Orik, Thrifk'in oğlu."

Ve ben Saphira, Vervada'nın kızı, dedi Saphira, kendini herkesin duyabileceği şekilde tanıtarak.

Dahwar tekrar selam verdi. "Sizin gibi soylu konukları karşılamak için benden daha üst rütbeli kimse gelemediği için özür dilerim, ama Kral Orrin, Leydi Nasuada ve Varden'in tamamı uzun zaman önce Galbatorix'in ordusuyla karşılaşmak için gitti." Eragon başını salladı. Bunu bekliyordu. "Eğer onları aramak için buraya gelerseniz, doğunca onlara katılmanız gerektiği şeklinde emirlerini bıraktılar. Çünkü kazanmak istiyorsak sizin yeteneklerinize ihtiyacımız var."

"Onları nasıl bulacağımızı haritada gösterebilir misiniz?" diye sordu Eragon.

"Elbette, efendim. Ben harita getirtene kadar içeri girip biraz serinlemek istemez misiniz?"

Eragon başını iki yana salladı. "Kaybedecek zamanımız yok. Üstelik haritayı görmesi gereken ben değilim, Saphira ve onun da salonlarınıza sığacağını sanmıyorum."

Bu kâhyayı hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerini kırpıştımp Saphira'ya baktı. "Haklısınız, efendim. Her neyse, emrinize amadeyiz. Arzu ettiğiniz bir şey varsa, isteyin yeter."

Eragon ilk kez emir verip yerine getirilmesini bekleyebileceğini fark etti. "Bir haftalık erzaka ihtiyacımız var. Benim için yalnızca sebze, meyve, un, peynir, ekmek; onun gibi şeyler. Ayrıca su keselerimizin de doldurulması gerekiyor." Dahwar'ın neden et istemediğini sormamasından etkilenmişti. Orik de isteklerini sıralayıp kurutulmuş et, domuz pastırması ve ona benzer diğer ürünleri ekledi.

Dahwar parmaklarını şaklatıp iki hizmetkân istenilenleri getirmesi için gönderdi. Onların geri dönmelerini beklerken sordu. "Burda bulunusunuzdan Elflerle olan eğitiminizi tamamladığınız sonucunu çıkarabilir miyim, Shadeslayer?"

"Eğitimim ben yaşadığım sürece sona ermeyecek."

"Anlıyorum." Bir an sonra Dahwar, "Lütfen kabalığımı bağışlayın, efendim, Süvarilerin tarzı konusunda cahilim, ama siz insan değil misiniz? Ben öyle duymuştum," dedi.

"İnsan," diye gürlledi Orik. "Ama... değişti. Ve bunun için müteşekkir olmalısın, yoksa içinde bulunduğumuz açmaz eskisinden de kötü olurdu." Dahwar konuyu daha fazla uzatmayacak kadar zekiydi, ama Eragon, onun düşüncelerinden adamın ayrıntılar için büyük bir ücret ödeyebileceğini anladı; Saphira ve Eragon hakkındaki her bilgi Orrin'in hükümeti için çok önemliydi.

Az sonra iri gözlü iki uşak yiyecekleri, suyu ve haritayı getirdi. Eragon'un sözü üzerine getirdiklerini Saphira'nın yanına koydular, ama ödleri patlamış gibi görünüyordu. Hemen Dahwar'ın arkasına çekildiler. Yere çöken Dahwar, Surda ve çevresini gösteren haritayı açtı, Aberon'dan kuzeybatıda Cithri'ye kadar uzanan bir çizgi çekti. "Son duyduğuma göre Kral Orrin ve Leydi Nasuada erzak almak için burda durmuşlar. Ama kalmaya niyetleri yoktur, çünkü İmparator Jiet Nehri boyunca güneye inmeye devam ediyor. O geldiğinde Galbatorix'in ordusuyla karşılaşmak için yerlerinde hazır olmak istiyorlar. Varden şu anda Cithri ve Jiet Nehri arasında herhangi bir yerde

olabilir. Bu yalnızca benim mütevazı görüşüm, ama onları aramak için en iyi yer Yanan Ovalar olduğunu düşünüyorum."

"Yanan Ovalar mı?"

Dahwar gülümsedi. "O halde orayı eski ismiyle biliyor olmalısınız, Elflerin kullandığı isimle: Du Völlar Eldrvarya."

"Alı, evet." Eragon orayı şimdi hatırlıyordu. Oromis'in kendisine verdiği tarihle ilgili belgelerin birinde okumuştı. Dev miktarda tezek yığınları barındıran ovalar, Jiet Nehri'nin batı yakasında, Surda sınırının geçtiği yerde uzanıyordu. Süvariler ve Tövbekârların arasındaki çatışma alanıydı orası. Dövüş sırasında ejderhalar kazayla ağızlarından çıkan alevle tezeleri yakmıştı. Alevler yeraltına ilerlemiş ve o zamandan beri dumanı tüterek kalmıştı. Arazi, yanık topraktaki gediklerden fişkıran zararlı dumanlar yüzünden yaşanmaz hale gelmişti.

Önsezilerini hatırlarken Eragon'un sol tarafından aşağı bir ürperti indi: savaşçı yığınları, leş kargaları ve siyah okların eşliğinde, turuncu ve sarı bir alan üstünde çarpışıyordu. Tekrar ürperdi. Kader üzerimizde toplanıyor, dedi Saphira'ya. Sonra haritayı işaret etti: Yeterince gördün mü?

Gördüm.

Kısa süre sonra o ve Orik eşyalarını toplayıp Saphira'ya bindiler, Dahwar'a hizmetleri için teşekkür ettiler. Saphira yeniden havalanmak üzereyken Eragon kaşlarını çattı; izlediği zihinlerde bir anlaşmazlık fark etmişti. "Dahwar, ahırlardaki iki seyis birbirleriyle tartışıyorlar. Tathal ıdmdaki cinayet işlemek niyetinde. Ama hemen adam gönderirsen onu durdurabilirsin."

Dahwar şaşkınlıkla gözlerini açtı, Orik bile Eragon'a bakmak için döndü. Kâhya, "Bunu nereden biliyorsun, Shadeslayer?" diye sordu.

Eragon yalnızca, "Çünkü ben bir Süvari'yim," dedi.

Sonra Saphira kanatlarını açarken yerdeki herkes kanatlarının neden olacağı rüzgârdan kaçmak için geri çekildi. Borromeo Kalesi altlarında küçülürken Orik, "Düşüncelerimi duyabiliyor musun, Eragon?" diye sordu.

"Denememi istiyor musun? Çünkü denemedim, biliyorsun."

"Dene."

Eragon kaşlarını çatarak dikkatini Cücenin bilincine odakladı ve Orik'in zihninin kalın zihinsel bariyerlerle korunduğunu görüp şaşırdı. Orik'in varlığını hissedebiliyordu, ama düşüncelerini ve duygularını değil. "Hiçbir şey."

Orik sırtıttı. "Güzel. Eski derslerimi unutmadığımdan emin olmak istedim."

İfade edilmemiş bir oybirliğiyle gece kamp kurmak için durmayıp karanlık gökyüzünde ilerlemeye devam ettiler. Aydan ve yıldızlardan acımasız karanlığı aralayacak ne bir işaret, ne de solgun bir panltı geliyordu. Ölü saatler kabardı, sonra düşüşe geçti, ama Eragon'a geçmişe teslim olmamak için her saniyeye sıkı sıkıya tutunuyormuş gibi geliyordu.

Sonunda güneş geri döndüğünde –hoş ışığını da beraberinde getirerek– Saphira küçük bir gölün kenarına indi. Böylece Eragon ve Orik gerinip ihtiyaçlarını giderme fırsatı buldular. Yolculuk boyunca Saphira'nın sınırındayken yaşadıkları hareket olmaksızın kahvaltılarını ettiler.

Ufukta, beyaz bir kâğıt üzerindeki ceviz mürekkebi lekesine benzeyen, uzun, kahverengi bulut belirdiği sırada yeni havalanmışlardı. Saphira yaklaşırken bulut gitgide büyüdü. Sabahın geç saatlerinde pis kokulu buharın altında bütün arazi görünmez olmuştu.

Alagaesia'nın Yanan Ovaları'na varmışlardı.

Yanan Ovalar

Saphira duman katmanlarının arasından alçalıp sisin arasından Jiet Nehri'ne doğru dönerken, Eragon öksürdü. Gözlerini kırıştıırıp yaşlara engel olmaya çalıştı. Dumanlar gözlerini yakıyordu.

Yere indikçe hava temizlendi, Eragon'un varış yerlerini açıkça görmesini sağladı. Dalgаланan kara ve kırmızı duman katmanları, güneşin ışınlarını, aşağıdaki her şey soluk turuncu görünecek şekilde süzüyordu. Lekeli gökyüzündeki tek tük gedikler, solgun ışık huzmelerinin doğruca yere çarpmasına izin veriyordu. Bu huzmeler, yer değiştiren bulutlarla uçları kesilene kadar yan saydam cam sütunlar gibi orada kalıyorlardı.

Bir yılan kadar kalın ve şişkin Jiet Nehri önlerinde uzanıyordu. Çaprazlama çizgilerle dolu yüzeyi, Yanan Ovalar'a hâkim olan soluk rengi yansıtıyordu. Seyreltilmemiş bir ışık lekesi nehre düştüğünde bile su, tebeşir beyazı, saydam ve yanar döner –neredeysel korkunç bir yaratığın sütüymüş gibi– kendi başına ürkütücü bir ışıkla parlıyormuş gibi görünüyordu.

İki ordu, akıp giden suyun doğu kıyısına sıralanmıştı. Güneyde Varden ve Surda'nın erkekleri çok sayıda savunma katmanının arkasında siper almış, orada örgü sancaklarını, gururlu çadır şualarını ve Kral Orrin'in şövalye atlarını sergiliyorlardı. Güçlü görünseler de sayıları, kuzeyde toplanan güçlere kıyasla çok hafif kalıyordu. Galbatorix'in ordusu o kadar büyüktü ki eni üç mile yayılırken uzunluğunu söylemek imkânsızdı, çünkü adamlar belli belirsiz yığınlar halinde uzaklara yayılıyordu.

Ölümcül düşmanlar arasında belki iki millik boş alan vardı. Bu arazide ve orduların üzerinde kamp kurdukları arazide, yeşil ateş dillerinin dans ettiği sayısız delik vardı. Bu hastalıklı meşalelerden çıkan duman güneşi solduruyordu. Kavrulmuş topraktaki bütün yeşillikler yanmış, yalnız havadan bakıldığında araziye yaralı ve iltihaplı bir görüntü veren siyah, turuncu ve sarımsı yeşil renkli likenler kalmıştı.

Eragon'un gördüğü en korkunç manzaraydı bu.

Saphira acımasız orduları ayıran tarafsız bölgenin üstünde ortaya çıktı. Dönüp Varden'e doğru cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde dalışa geçti, çünkü İmparator'a karşı açıkta ne kadar uzun süre kalırlarsa düşman büyücülerin saldırılarına karşı o kadar savunmasız olurlardı. Eragon zihnini olabildiğince geniş bir alana açtı, zihnine dokunduğunu hissettiği ve buna tepki verecek olan düşman zihinleri –büyücülerin ve büyücüleri püskürtmek için eğitim almış olanların zihinlerini– aradı.

Ama hissettiği şey Varden'in nöbetçilerini kaplayan panik duygusuydu. Pek çoğunun Saphira'yi daha önce görmediğini hatırladı. Korku sağduyularını bastırdı ve Saphira'yı engellemek için bir sürü dikenli ok fırlattılar.

Eragon sağ elini kaldırıp, "Letta orya thörna!" dedi. Oklar olduğu yerde kaldı. Bileğinin bir hareketiyle ve bir sözcükle, "Ganga," diyerek onları yeniden yönlendirip tarafsız bölgeye gönderdi. Orada kimseye zarar vermeden çorak toprağa saplandılar. Ama ilk yaylım ateşinden sonra fırlatılan bir oku atlamıştı.

Olabildiğince sağına yatıp Saphira yanından geçerken normal bir insandan çok daha büyük bir hızla hareket ederek oku yakaladı.

Yerden yalnızca otuz metre yükseklikteki Saphira, dik inişini yavaşlatmak için kanatlarını dışa doğru açtı, Varden'in çadırlarının arasında önce arka, sonra ön ayaklarının üstüne konarak durmaya

çalıştı.

"Werg," diye gürlledi Orık, bacaklarını olduğu yerde tutan kayışları gevşeterek. "Bir daha böyle bir iniş yaşamaktansa bir düzine Kull'la savaşmayı tercih ederim." Eyerin bir tarafından aşağı sallanıp Saphira'nın ön bacağına atladı, oradan da yere indi.

Eragon inerken düzinelerce savaşçı yüzlerinde sersemlemiş ifadelerle Saphira'nın etrafına toplandılar. Eragon, kalabalığın arasında iriyarı, ayı gibi bir adam gördü: Varden'in silah ustasını Farthen Dûr'dan tanıyordu. Fredric hâlâ kıllı öküz derisinden yapılmaz zırhını takıyordu. "Hadi, sizi gevşek çeneli hödükler!" diye kükredi Fredric. "Orda durup aptal aptal bakmayın; nöbet yerlerinize geri dönün, yoksa size ekstra nöbet yazarım!" Emri üzerine adamlar homurdanarak ya da dönüp dönüp bakarak dağılmaya başladı. Sonra Fredric biraz daha yaklaştı. Eragon, duruşundaki değişikliğin onu çok şaşırttığına farkındaydı. Sakallı adam tepkisini gizlemek için elinden geleni yaparak alnına dokundu. "Hoş geldin, Shadeslayer. Tam zamanında geldin... Saldımya uğradığın için ne kadar utandığımı anlatamam. Bu hatayla burdaki herkesin onuru lekелendi.

Aramızdan biri yaralandı mı?"

"Hayır."

Fredric'in yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "Bunun için müteşekkir olacak insanlar var. Sorumluların görevden alınmasını emrettim. Hepsi kırbaçlanıp rütbeleri ellerinden alacak... Bu ceza seni tatmin eder mi, Süvari?"

"Onları görmek istiyorum," dedi Eragon.

Fredric birden çok endişelendi; Eragon'un nöbetçilere korkunç ve doğal olmayan bir ceza vereceğinden korktuğu belliydi. Ama endişesini dile getirmedi. "Beni takip edin, efendim."

Kampın arasından geçip çizgili komuta çadırlarına geldiler. Yirmi kadar perişan görünümlü adam, bir düzine muhafızın gözetimi altında zırhlarını ve silahlarını çıkarıyorlardı. Eragon ve Saphira'yı görünce mahkûmların hepsi bir dizlerinin üzerinde eğilip yere bakar vaziyette öylece kaldılar. "Selam, Shadeslayer!" diye bağırdılar.

Eragon hiçbir şey söylemeden adamların arasında dolaşıp zihinlerini inceledi. Yürürken çizmeleri uğursuz bir çatırtıyla kurumuş toprağı eziyordu. En sonunda, "Bize bu kadar çabuk tepki verdiğiniz için kendinizle gurur duymalısınız," dedi. "Galbatorix saldırırsa yapmanız gereken tam olarak bu, ama okların ona karşı Saphira ve bana karşı olduğundan daha fazla etkili olacağını sanmıyorum." Nöbetçiler inanamayarak ona bakarken, yukarıya dönük yüzleri, alacalı ışıpta parlaklığını kaybetmiş tunç renginde görünüyordu. "Sizden yalnızca gelecekte düşmanın kimliğini belirlemek için biraz beklemenizi istiyorum. Bir dahaki sefere oklarınızı durduramayacak kadar dalgın olabilirim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Shadeslayer!" diye bağırdılar.

Sıradaki sondan ikinci adamın önünde duran Eragon, Saphira'nın sıyrılmaya çalışırken yakaladığı oku uzattı. "Sanırım bu senin, Harwin." Harwin bir hayret ifadesiyle oku Eragon'dan aldı. "Evet, beni! Oklarımı sonradan bulabilmek için her zaman saplarını beyaza boyanın. Teşekkür ederim, Shadeslayer."

Eragon başını sallayıp Fredric'e herkesin duyabileceği şekilde, "Bunlar iyi adamlar ve bu olay yüzünden başlarına bir talihsizliğin gelmesini istemiyorum," dedi.

"Bu konuyla şahsen ilgileneceğim," dedi Fredric gülümseyerek.

"Şimdi bizi Nasuada'ya götürebilir misin?"

"Evet, efendim."

Eragon nöbetçilerin yanından ayrılırken nezaketinin onların ölmez sadakatini kazandığını ve bu yaptığının haberinin bütün Varden'i dolaşacağını biliyordu.

Fredric'in izlediği yol Eragon'u daha önce hiç olmadığı kadar çok zihinle bağlantıya soktu. Yüzlerce düşünce, hayal ve duygu bilincine dokundu. Onları uzakta tutma çabasına rağmen istemeden insanların hayatlarıyla ilgili rastgele ayrıntıları içine alıyordu. Bazı açıklamaları şok edici buldu; bazıları anlamsız; bazıları iğrenç ve çoğunu da utanç verici. Bu az sayıdaki insan kalabalığı dünyayı öylesine farklı görüyordu ki, zihinleri bu fark yüzünden gözüne çarpıyordu.

Bu insanları beni ve diğerlerinin isteğimize göre yönlendirebileceğimiz nesnelere olarak görmemiz ne kadar kolay. Ama her birinin umutları, hayalleri var, başarıma potansiyelleri ve başardıklarına dair anıları. Ayrıca hepsi acıyı hissedebiliyor.

Bir avuç zihin, onun bağlantısının farkına vardı ve bundan kaçtı, içsel hayatlarını çeşitli güçlerdeki savunmaların arkasına gizledi. Eragon başta endişelendi –Varden'e sızmış birçok büyük düşmanı bulduğunu hayal etti– ama sonra hızlı bir bakışla onların Du Vrang Gata'nın üyeleri olduklarını fark etti.

Yabancı bir büyücünün saldırısına uğrayacaklarını düşünerek korkudan ödleri patlamış olmalı, dedi Saphira.

Beni böyle engelledikleri takdirde onları aksine ikna edemem.

Bir araya toplanıp saldırıya geçme kararı almadan önce onlarla şahsen konuşmalısın.

Evet, ama bizim için bir tehdit oluşturduklarını sanmıyorum.. Du Vrangr Gata; isimleri cehaletlerini ortaya koyuyor. Antik dilde isimlerinin aslında Du Gata Vrangr olması gerekiyor.

Gezileri Varden'in neredeyse en arkasındaki büyük kırmızı çadırda sona erdi. Çadırın girişinde, üzerinde siyah bir kalkan ve altında eğik duran iki paralel kılıç işleminin bulunduğu bir sancak dalgalanıyordu. Fredric çadırın kapağını kaldırdı, Eragon ve Orik içeri girdi. Arkalarından Saphira başını açıklıktan içeri sokup omuzlarının üstünden baktı.

Mobilyalı çadırın ortasında geniş bir masa bulunuyordu. Nasuada masanın bir ucunda ayakta durup ellerini masaya dayamış, bir sürü haritayı ve parşömeni inceliyordu. Karşısında Arya'yı görünce Eragon'un midesi kasıldı. İki kadın da savaş için erkekler gibi zırhlarını kuşanmıştı.

Nasuada badem biçimi yüzünü ona doğru çevirdi. "Eragon?" diye fısıldadı.

Eragon, onun kendisini görünce bu kadar sevinmesini beklemiyordu. Kocaman gülümseyerek elini büküp Elflerin hareketiyle göğsüne götürerek selam verdi. "Emrinizdeyim."

"Eragon!" Nasuada'nın sesi bu kez sevinmiş ve rahatlamış çıkıyordu. Arya da memnun görünüyordu. "Mesajımızı bu kadar çabuk nasıl aldın?"

"Almadım; kristal bakışla Galbatorix'in ordusunu öğrendim ve Ellesmera'dan aynı gün ayrıldım..." Tekrar gülümsedi. "Yeniden Varden'de olmak çok güzel."

Eragon konuşurken Nasuada hayret dolu bir ifadeyle inceliyordu onu. "Sana ne oldu, Eragon?"

Arya,ona söylememiş olmalı, dedi Saphira.

Böylece Eragon, uzun zaman önce Nasuada'yı Farthen Dûr'da bıraktıklarından beri Saphira'yla kendisinin başına gelenleri anlattı. Anlattıklarının çoğunu Nasuada'nın ya Cücelerden ya da Arya'dan öğrendiğini hissediyordu, ama Nasuada, onun sözünü kesmeden konuşmasına izin verdi. Eragon'un eğitimi konusunda ölçüp biçerek konuşması gerekiyordu. Oromis'in varlığını izinsiz olarak açıklamamak için söz vermişti ve derslerinin çoğunun yabancılara anlatılmaması gerekiyordu, ama Nasuada'ya becerileri ve onlara eşlik eden riskler konusunda oldukça iyi bir fikir vermek için elinden geleni yaptı. Agaeti Blödhren konusunda yalnızca şunları söyledi: "... ve kutlamalar sırasında ejderhalar bende gördüğün bu değişikliği yaratıp bana bir Elfin fiziksel yeteneklerini verip sırtımı iyileştirdiler."

"Yaran geçti o halde?" diye sordu Nasuada. Eragon başıyla onayladı. Hikâyesini bitirmek için birkaç cümle daha sarf etti. Neden Du Weldenvarden'den ayrıldıklarını anlatıp yolculuklarını kısaca özetledi. başını iki yana salladı. "Ne hikâye. Sen ve Saphira Farthen Dûr'dan ayrıldığımızdan beri bir sürü şey yaşamışsınız."

"Sizin gibi." Cadın işaret etti. "Başardığınız şey inanılmaz. Varden'i Surda'ya taşımak muazzam bir çaba gerektirmiş olmalı... Yaşlılar Konseyi sana fazla sıkıntı çıkardı mı?"

"Biraz, ama bu sıradışı bir şey değil. Benim liderliğimi kabul etmiş görünüyorlar." Zırh halkaları birbirine çarparak geniş, yüksek arkalıklı sandalyesine oturup henüz konuşmamış olan Orik'e döndü. Hoş geldin deyip Eragon'un hikâyesine katacak bir şeyi olup olmadığını sordu. Orik omuz silkip Ellesmera'da kalışlarıyla ilgili birkaç anekdot anlattı, ama Eragon, onun gerçek gözlemlerini kralı için sır olarak sakladığından şüpheleniyordu.

Orik sözlerini tamamlayınca Nasuada, "Bu saldırmayı atlatabilirsek ciflerin de yanımızda olacağını öğrenerek yüreklendim. Aberon'dan uçarken Hrothgar'ın savaşçılarını gördünüz mü? Onların takviyelerine güveniyoruz," dedi.

Hayır, diye karşılık verdi Saphira, Eragon'un aracılığıyla. Ama hava karanlıktı ve ben genellikle bulutların üstünde ya da arasında bulunuyordum. Bu şartlar altında bir kampı kolayca gözden kaçırmış olabilirim. Yine de onlarla yollarımızın kesişeceğini sanmıyorum, çünkü ben doğrudan Aberon'dan uçtum. Cüceler farklı bir rota izleyeceğe benziyorlar, belki ıssız yerlerden geçmek yerine halihazırda oluşturulmuş yollardan geçerler.

"Burda durum nedir?" diye sordu Eragon.

Nasuada içini çekip OrrinTe birlikte Galbatorix'in ordusunu nasıl öğrendiklerini. Yanan Ovalar'a İmparator'dan önce gelmek için nasıl umutsuz çarelere başvurdıklarını anlattı. "İmparator üç gün önce geldi. O zamandan beri iki kez mesajlaştık. İlkinde teslim olmamızı istediler, biz reddettik, şimdi onların cevabını bekliyoruz," diyerek sözlerini tamamladı.

"Kaş kişiler?" diye sordu Orik. "Saphira'nın sırtından çok kalabalık görünüyorlardı."

"Evet. Galbatorix'in yüz bin asker topladığını tahmin ediyoruz."

Eragon kendini tutamadı. "Yüz bin mi! Nerden geldiler ki? Ona hizmet etmek isteyecek bir avuçtan fazla insan bulunması imkânsız görünüyor."

"Zorla silah altına alındılar. Yalnızca evlerinden koparılan insanların savaşmak için fazla hevesli olmayacaklarını umuyoruz. Onları yeterince kötü bir şekilde korkutursak saflarını bırakıp

kaçabilirler. Sayımız Farthen Dûr'dakinden daha kalabalık, çünkü Kral Orrin güçlerini bizimkiyle birleştirdi ve seninle ilgili haberleri yaymaya başladığımızdan beri gerçek bir gönüllü katılımı söz konusu. Ama yine de İmparator'a göre çok zayıfız."

Saphira sorunca Eragon bu korkunç soruyu tekrarlamak zorunda kaldı: 7.fer şansımızın ne kadar olduğunu düşünüyorsun?

"Bu," dedi Nasuada sözcüğü vurgulayarak. "Büyük ölçüde sana ve Eragon'a bağlı. Bir de askerlerinin arasına serpiştirdiği büyücülerin sayışma. Eğer o büyücüleri bulup yok edebilirsen düşmanlarımız savunmasız kalır ve onları öldürebilirsin. Sanırım şu anda kesin bir zafer mümkün görünmüyor, ama erzakları tükenene ya da Islanzadi yardımımıza gelene kadar onları bir kenarda tutabileceğimizi düşünüyorum. Tabii eğer... Galbatorix savaşa kendisi girmezse. Bu durumda korkarım geri çekilmek tek seçeneğimiz olur."

Tam o sırada birisinin zihnine dokunduğunu hissetti. Eragon'un izlediğini bildiği halde bağlanıdan kaçmayan biriydi bu. Soğuk ve sert, hesapçı biriydi bu. Tehlikeyle telaşlanan Eragon bakışlarını çadırın girişine çevirince, kristal bakışla Nasuada'yı seyrettiği sırada arkasında gördüğü siyah saçlı kıızı gördü. Kız menekşe rengi gözleriyle ona bakıp, "Hoş geldin, Shadeslayer. Hoş geldin, Saphira," dedi.

Eragon, kızın yetişkin sesi karşısında ürperdi. Kuruyan ağzını ıslatıp sordu. "Kimsin sen?"

Kız cevap vermeden alnındaki perçemlerini kaldırıp tıpkı Eragon'un gedwey ignasia'sına benzeyen gümüşü-beyaz işareti gösterdi. Eragon o zaman kiminle karşı karşıya olduğunu anladı.

Eragon, başını çadıra biraz daha sokmuş olan Saphira'yla kızın yanına giderken kimse kıpırdamadı. Bir dizinin üstüne çöken Eragon, kızın sağ elini ellerinin arasına aldı; kızın cildi ateş gibi yanıyordu. Eragon'a direnmedi, elini öylece gevşek bir şekilde Eragon'un elinde bıraktı. Eragon antik dilde, –ve anlayabilmesi için zihniyle de tekrarladı– "Özür dilerim," dedi. "Sana yaptığım şey yüzünden beni bağışlayabilecek misin?"

Kızın gözleri yumuşadı, öne doğru eğilip Eragon'u alnından öptü. "Seni bağışlıyorum," diye fisıldadı, ilk kez kendi yaşının sesiyle konuşarak. "Nasıl bağışlamam ki? Beni sen ve Saphira yarattınız, zarar vermek istemediğinizi biliyorum.

Seni bağışlıyorum, ama bu bilginin vicdanına işkence etmesine izin vereceğim: beni etrafımdaki bütün acıların farkında olmaya mahkûm ettin. Büyün şu anda bile üç çadır ötede elini kesen bir adamın, araba tekerlerinin arasında işaret parmağını kıran genç sancak taşıyıcısının, yaralanan ve yaralanacak olan sayısız insanın yardımına koşmam için zorluyor beni. Bu ısrarlı isteklere direnmek bana çok pahalıya mal oluyor ve eğer birine bilerek rahatsızlık vermişsem, bunları söyleyerek yaptığım gibi, bu bedel daha da ağırlaşıyor... Dürtümün gücü yüzünden gecelen bile uyuyamıyorum. Bu senin mirasın. Süvari." Sözlerinin sonunda sesi yine o alaycı, buruk tona bürünmüştü.

Saphira ikisinin arasına girerek burnuyla kızın alnındaki ize dokundu. Barış, çocuk. Kalbinde çok büyük bir öfke var.

"Sonsuza dek böyle yaşamak zorunda değilsin," dedi Eragon "Elfler bana bir büyüyü nasıl tersine çevirebileceğimi gösterdi ve seni bu lanetten koruyabileceğime inanıyorum. Kolay olmayacak, ama yapılabilir"

Kız bir an için sağlam benlik kontrolünü kaybetmiş görüldü. Dudaklarından küçük bir şaşkınlık

soluğu çıktı. Eragon'un ellerinin arasındaki eli titredi, gözleri yaşla parladı. Sonra hemen gerçek duygularını alaycı maskenin ardına gizledi. "Eh, göreceğiz bakalım. Ama bunu savaş bitmeden denememelisin."

"Seni büyük bir acıdan kurtarabilirim."

"Hayatta kalmamız yeteneklerine bağlıyken seni yoramam. Kendimi kandırmayacağım; sen benden daha önemlisin." Yüzünden kurnaz bir gülümseme geçti. "Üstelik eğer büyüü şimdi bozarsan tehdit altındaki hiçbir Varden'e yardım edemem. Bu yüzden Nasuada'nın ölmesini istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Eragon. Konuyu düşünerek uzun süre durakladı, sonra, "Pekâlâ, bekleyeceğim," dedi. "Ama sana yemin ediyorum, eğer bu savaşı kazanırsak hatamı düzelteceğim."

Kız başını yana yatırdı. "Sözüne sadık kalmam sağlayacağım, Süvari."

Sandalyesinden kalkan Nasuada, "Elva bir keresinde beni Aberon'daki bir suikasttan kurtardı," dedi.

"Öyle mi? Bu durumda... leydimi kurtardığın için sana borçluyum... Elva."

"Hadi gelin," dedi Nasuada. "Sizi Orrin ve soylularıyla tanıştıracam. Kralla daha önce tanışmış miydin, Orik?"

Cüce başını iki yana salladı. "Hiç bu kadar batıya gelmemiştim."

Çadırdan çıktıktan sonra –Nasuada yanında Elva'yla birlikte öndeydi– Eragon, Arya'yla konuşabileceği bir yere geçmeye çalıştı, ama ona yaklaşırken Arya hızını artırıp Nasuada'yla aynı hizaya geldi. Bunu yaparken Eragon'a bakmamıştı bile. Bu, Eragon'a fiziksel bütün yaralardan daha büyük bir acı verdi. Elva dönüp arkasına bakınca, Eragon, onun sıkıntısını hissettiğini anladı.

Az sonra başka bir çadıra geldiler. Bu büyük ve sarıydı, ama Yanan Ovalar'daki her şeyi boyayan parlak turuncu yüzünden gerçek renkleri kesin olarak tespit etmek zordu. İçeri girmelerine izin verilince Eragon, çadırın deney tüpleri, damıtıcılar, imbikler ve diğer doğal felsefe enstrümanlarıyla dolu olduğunu görüp şaşkına döndü. Kim bunları bir savaş alanına getirme zahmetine girer ki, diye düşündü hayretle.

"Eragon," dedi Nasuada. "Larkin'in oğlu Orrin'le tanışmanı istiyorum, Surda krallığının hükümdarı."

Şişe yığınlarının derinliklerinden oldukça uzun boylu, omuz hizasındaki saçlarını küçük bir taçla geride tutan, yakışıklı bir adam çıktı. Onun zihni de Nasuada'mnki gibi demirden duvarlarla korunuyordu. Bu beceri konusunda çok iyi eğitim aldığı açıktı. Orrin hoş biri gibi göründü Eragon'a. Ama daha önceki konuşmalardan, konu savaşta adamlarına emir vermek olunca onun biraz toy ve deneyimsiz olduğunu, kafasının biraz tuhaf çalıştığını biliyordu. Sonuç olarak Nasuada'nın liderliğine daha çok güveniyordu.

Orrin'in Elfler arasındaki misafirliği hakkındaki çok sayıda sorusunu geçiştirdikten sonra Eragon kendini sırayla geçen kontlara gülümseyip baş sallarken buldu. Her biri el sıkmakta ve bir Süvari'yle tanışmanın ne büyük bir onur olduğunu söylemekte ısrar ediyor ve onu evlerine davet ediyorlardı. Eragon itaatkâr bir şekilde isimlerini ve unvanlarını ezberliyor –Oromis'in ondan bunu bekleyeceğini biliyordu– ve artan düş kırıklığına rağmen sakin tavrını korumaya çalışıyordu.

Tarihteki en büyük savaşa başlamak üzereyiz, ama burda durmuş birbirimize hoş sözler söyleyerek

vakit kaybediyoruz.

Sabır, diye tavsiye etti Saphira. Çok fazla kalmadı... Üstelik duruma bir de şu açıdan bak; eğer kazanırsak bütün bu vaatleri yüzünden bize bir yıllık bedava yemek borçlanacaklar.

Eragon gülümsemesini bastırdı. Seni beslemenin nelere mal olduğunu öğrenince çok üzülecekler. Bira ve şarap mahzenlerini bir gecede boşaltabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Ben bunu asla yapmam, diyerek burnunu çekti, sonra yumuşadı. Tamam, belki iki gecede.

Sonunda Orrin'in çadırından kurtulduklarında Eragon, Nasuada'ya sordu. "Şimdi ne yapabilirim? Sana nasıl hizmet edebilirim?"

Nasuada, ona garip bir ifadeyle baktı. "Sen, benim için en iyi nasıl hizmet edeceğini düşünüyorsun, Eragon? Yeteneklerini benden çok daha iyi biliyorsun." Arya bile onu seyrediyor, cevabını duymak için bekliyordu.

Eragon bu soruyu düşünürken kırmızı gökyüzüne baktı. "Bir zamanlar yapmamı istedikleri gibi Du Vrangr Gata'nın kontrolünü ele alacağım. Onları savaşa sokabilmek için benim komutam altında organize edeceğim. Onlarla birlikte çalışmak Galbatorix'in büyücülerini engellemedeki en büyük şansımız olacak."

"Bu harika bir fikir."

Eragon'un torbalarını bırakabileceği bir yer var mı? Onları ve bu eyeri gerektiğinden fazla taşımak istemiyorum.

Eragon, onun sorusunu tekrarladıktan sonra Nasuada, "Elbette," dedi. "Onları benim çadırıma bırakabilirsin. Senin için bir çadır kurmalarını isteyeceğim, eşyalarını orda saklarsın. Ama eşyalarını bırakmadan önce zırhını giymeni öneririm. Her an ihtiyacın olabilir... Bu arada aklıma geldi de: senin zırhın bizde Saphira. Çıkarılıp sana getirilmesini emredeceğim."

"Peki ya ben, leydim?" diye sordu Orik.

"Dûrgrimst Ingeitum'dan, toprak savunmalarımızı inşa etmek için deneyimlerini bizimle paylaşmaya gelen birkaç knurlan var. Eğer istersen onların komutasını alabilirsin."

Orik başka Cüceler görme fırsatına çok sevinmişti, özellikle de aynı klandan gelen Cüceleri. Yumruğunu göğsüne bastırıp, "Bunu yapacağım," dedi. "Eğer izin verirseniz bu işe hemen başlayacağım." Arkasına bile bakmadan yuvarlanırcasına kamptan geçti, kuzeye, göğüs siperine doğru yollandı.

Yanında kalan üç kişiyle çadırına dönen Nasuada, Eragon'a, "Du Vrangr Gata'yla işleri düzelttikten sonra bana bildir," dedi. Sonra çadırın kapağını açıp karanlıkta gözden kayboldu.

Arya da onu takip ederken Eragon uzanıp onu durdurdu. "Bekle." Elf duraklayıp ona bakarken yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Eragon sarsılmaz bakışlarla ona bakmaya devam etti. Garip bir ışık yayan gözlerinin derinliklerine baktı. "Arya, senin hakkında hissettiklerim yüzünden özür dilemeyeceğim. Ama Kan Yemini Kutlamaları sırasındaki davranışım yüzünden üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. O gece kendimde değildim, yoksa sana karşı asla o kadar açık olmazdım."

"Ve bir daha yapmayacaksın?"

Eragon keyifsiz bir şekilde güldü. "Yapsam bile bir anlamı olmayacak, değil mi?" Arya sessiz

kalınca, "Önemli değil," dedi. "Canımı sıkamak istemiyorum, sen şey yapsan bile..." Pişman olacağı bir söz söylemeden önce dilini tuttu.

Arya'nın ifadesi yumuşadı. "Sana zarar vermeye çalışmıyorum, Eragon. Bunu anlamalısın."

"Anlıyorum," dedi ama ikna olmamıştı.

Aralarında garip bir duraklama oldu. "Uçuşun iyi geçti sanırım?"

"Yeterince iyiydi."

"Çölde zorlukla karşılaştınız mı?"

"Karşılaşmalı mıydık?"

"Hayır, yalnızca merak ettim." Sonra daha yumuşak bir sesle sordu. "Kutlamalardan beri nasılsın? Nasuada'ya söylediklerini duydum, ama sırtından başka bir şeyden söz etmedin."

"Ben..." Yalan söylemeye çalıştı –onu ne kadar özlediğini bilmesini istemiyordu– ama antik dil sözleri ağzına tıkayıp onu sessiz kalmaya zorladı. Sonunda Elflerin kullandığı bir tekniğe başvurdu: bütün gerçeğin tersi izlenimini yaratmak için gerçeğin yalnızca bir parçasını söylemek. "Öncekinden daha iyiyim," dedi, içinden sırtının durumunu kast ederek.

Hilesine rağmen Arya ikna olmuşa benzemiyordu. Ama onu daha fazla zorlamayıp, "Sevindim," dedi. Çadırın içinden Nasuada'nın sesi duyuldu. Arya çadıra doğru bakıp tekrar Eragon'a döndü. "Bana başka bir yerde ihtiyaç var... İkimize de başka yerde ihtiyaç var. Savaş başlamak üzere." Kanvas kapağı kaldırdı, loş çadıra girerken tereddüt edip ekledi. "Kendine iyi bak, Eragon Shadeslayer."

Sonra gitti.

Üzüntüsü yüzünden olduğu yerde kalakaldı Eragon. İsteddiği şeyi başarmıştı, ama kendisiyle Arya arasındaki hiçbir şey değişmişe benzemiyordu. Ellerini yumruk yapıp omuzlarını kamburlaştırdı, düş kırıklığı içinde bir şey gömleksizin yere baktı.

Saphira omzunu dürtünce irkildi. Hadi ufaklık, dedi yumuşak bir seste. Sonsuza dek bur da kalamazsın ve bu eyer kaşındırmaya başlıyor.

Yanma giden Eragon, Saphira'nın boynundaki kayışı çekti, tokası takılınca içinden söylendi. Neredeyse derinin kopmasını umuyordu. Kayışların geri kalanını çözüp eyerin ve ona bağlı eşyaların bir yığın halinde yere çökmesine izin verdi. Bunların sırtından inmesi çok güzel, dedi Saphira, devasa omuzlarını döndürerek.

Eyer torbalarını eşeleyip zırhını bulan Eragon parlak savaş giysilerini üzerine geçirdi. Önce zırh yeleşini Elf tuniğinin üstüne giydi, sonra bacak zırhlarının kayışını takıp deri korumaları kollarına geçirdi. Başının üstüne yasüklü deri başlığını taktı, onu dövülmüş çelikten yapılma başlık, altın ve gümüş miğferi izledi. En son olarak da zırhlı eldivenleriyle birlikte normal eldivenlerini taktı.

Bilge Beloth'un kemerini kullanarak Zar'roc'u kalçasına astı. Sırtına Islanzadi'nin verdiği beyaz kaz tüylü ok kılıfını taktı. Okluğun aynı zamanda Elf kraliçesinin şarkıyla büyüttüğü yayı da aldığını görüp sevindi.

Kendisinin ve Orik'in eşyalarını çadıra koyduktan sonra Eragon ve Saphira, Du Vrangr Gata'nın şimdiki lideri Trianna'yı bulmaya gittiler. Birkaç adım gitmişlerdi ki Eragon yakınlarda kendisinden

gizlenen bir zillin olduğunu fark etti. Bunun Varden'in büyücülerinden biri olduğunu tahmin edip ona doğru ilerledi.

Başlangıç noktalarından on iki adım sonra önüne bir eşeğin bağlı olduğu küçük, yeşil bir çadıra geldiler. Çadırın solunda topraktan yükselen en pis kokulu alevlerin üstüne yerleştirilmiş üç ayaklı metal desteğin üstünde kararmış siyah bir kazan asılıydı. Kazanın etrafında ipler asılıydı, onların üstünden de tilki üzümü, baldıran otu, rododendron, ardıç, porsuk ağacı kabuğu ve Eragon'un hepsini Oromis'in zehirlerle ilgili dersinden hatırladığı sayısız mantar sarkıyordu.

Kazanın yanında, büyük kepçeyle içindekini karıştıran şifalı ot satıcısı Angela duruyordu. Ayaklarının dibinde Solembum yatıyordu.

Kedi adam kederli bir şekilde miyavlayınca Angela başını kaldırmayı baktı. Kıvırcık saçları parlak yüzünün etrafında kabank bir fırtına bulutu gibi duruyordu. Kaşlarını çattı ve ifadesi son derece iğrenç bir hal aldı, çünkü yüzü altta titreşen yeşil alevle aydınlamıyordu. "Demek döndünüz, ha?"

"Döndük," dedi Eragon.

"Kendin hakkında söyleyeceğin tek şey bu mu? Elva'yı gördün mü? O zavallı kıza yaptığını gördün mü?"

"Evet."

"Evet mi?" diye bağırdı Angela. "Kendini daha iyi ifade edemez misin? Ellesmera'da geçirdiğin onca zaman ve Elflerden aldığın eğitimden sonra çıkarabildiğin en iyi sözcük evet mi? Sana bir şey söyleyeyim mankafa: senin yapüğını yapan herkes şunu hak eder..."

Eragon ellerini sırtında kavuşturup Angela'nın kendisine pek çok açık, ayrıntılı ve oldukça yaratıcı terimlerle ne kadar büyük bir mankafa olduğunu; bu kadar büyük bir mankafa olabilmek için ne tür ataları olması gerektiğini –hatta o kadar ileri gitti ki büyük anne ya da babalarından birinin bir Urgalla çiftleştiğini bile ima etti– ve bu aptallığı yüzünden korkunç bir ceza alması gerektiğini anlatmasını bekledi. Başka birisi kendisine bu kadar hakaret etse Eragon, onu düelloya davet ederdi, ama Angela'nın huysuzluğuna katlandı. Öfkesi haklıydı; korkunç bir hata yapmıştı.

Sonunda Angela nefes almak için durduğunda, "Haklısın, savaş bittikten sonra o büyüü bozacağım," dedi.

Angela üç kez birbiri ardına gözlerini kırpıştırdı, ağzı bir an için açık kaldıktan sonra kapattı. Şüpheyile ona baktıktan sonra sordu. "Bunu yalnızca beni yatıştırmak için söylemiyorsun, değil mi?"

"Bunu asla yapmazdım."

"Ve lanetini gerçekten geri almayı düşünüyorsun, öyle mi? Böyle şeylerin geri dönüşü olmadığını sanıyordum."

"Elfler sihir yapmanın pek çok yolunu keşfetmiş."

"Ah... Şey, o halde, bir sorun yok, değil mi?" Eragon'a kocaman gülümsedi ve yanından geçip Saphira'yı okşamaya gitti. "Seni yeniden görmek çok güzel, Saphira. Büyümüşsün."

Sana da merhaba, Angela.

Angela kazandakileri karıştırmak için dönerken Eragon, "Tiradın çok etkileyiciydi," dedi.

"Teşekkür ederim. Birkaç haftadır üzerinde çalışıyordum. Sonunu duyamamak çok yazık;

unutulmazdı. Eğer istersen senin için bitirebilirim.."

"Hayır, böyle iyi. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum." Gözünün ucuyla Angela'ya bakıp, "Değişmeme şaşırmadın," dedi.

Şifalı ot satıcısı omuz silkti. "Benim de kaynaklarım var. Benim görüşüme göre iyi olmuş. Daha önce... şey, bunu nasıl söyleyebilirim?.. daha önce eksiktin."

"Öyleydin." Asılı olan bitkileri işaret etti. "Bunları ne yapmayı planlıyorsun?"

"Oh, bu yalnızca benim küçük bir projem, bir deney."

"Hmmm." Önünde sarkan kurumuş mantarın renklerini inceleyen Eragon, "Karakurbağalarının var olup olmadığını öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Aslında öğrendim! Görünüşe göre bütün karakurbağaları kurbağa, ama bütün kurbağalar karakurbağası değil. Bu bakımdan karakurbağaları aslında yoklar, ki bu da benim en başından beri haklı olduğum anlamına geliyor." Hızlı konuşmasını birden kesip yana doğru eğildi, tezgâhtan bir fincan alıp Eragon'a uzattı. "Al, bir fincan çay iç."

Eragon fincanı kabul etmeden önce etrafındaki ölümcül bitkilere, sonra Angela'nın açık yüzüne baktı. Zehri tespit etmek için içinden –Angela anlamasın diye– üç büyü mırıldandı. Ancak çayın zehirli olmadığını anladıktan sonra içmeye cesaret etti. İçindekileri anlayamasa da çay çok lezzetliydi.

O anda Solembum, Saphira'ya doğru gidip sırıyla bir kavis çizdi, normal bir kedi gibi Saphira'nın bacaklarına sürtündü. Boynunu döndüren Saphira, öne eğilip burnunun ucuyla kedi adamın omurgasını okşadı. Ellesmera'da seni tanıyan biriyle tanıştım, dedi Saphira.

Solembum sürtünmeyi bırakıp başını yana eğdi. Öyle mi?

Evet. Adı Hızlıpati ve Rüya Dansçısı ve aynı zamanda Maud.

Solembum'un altın rengi gözleri parladı. Göğsünde derin bir mırıltı oluştu, Saphira'ya yenilenmiş bir hevesle sürtünmeye başladı.

"Nasuada, Arya ve Kral Orrin'le görüştüğünü tahmin ediyorum," dedi Angela. Eragon başını salladı. "Sevgili Orrin hakkında ne düşündün?"

Eragon bir kral hakkında konuştuğunun farkında olarak sözcüklerini dikkatle seçti. "Şey... pek çok ilgi alan var gibi."

"Evet, bir yaz gecesindeki ay vurgunu aptal kadar mülayim. Ama zaten herkes o ya bu şekilde onun gibi."

Sırıtan Eragon, "O kadar çok camı Aberon'dan buraya getirmek için çıldırmış olması gerek," dedi.

Angela tek kaşını kaldırdı. "Ne demek bu?"

"Çadırının içini görmedin mi?"

"Bazı insanların tersine ben tanıştığım her krala kendimi sevdirmeye çalışmıyorum." Böylece Eragon, ona Orrin'in Yanan Ovalar'a getirdiği alet yığınının anlattı. Angela büyük bir ilgiyle dinlerken karıştırmayı bıraktı. Eragon sözlerini bitirir bitirmez kazanın etrafında dolaşmaya, –zaman zaman maşa kullanarak– bitkileri toplamaya başladı. "Sanırım Orrin'e bir ziyarette bulunsam iyi olacak. Siz

ikiniz Ellesmera'ya yaptığınız yolculuğu daha sonra anlatmak zorundasınız... Şimdi gidin, ikiniz de. Gidin!"

Kısa boylu kadın onları çadırından dışarı iterken Eragon başını iki yana salladı. Fincanı hâlâ elindeydi. Onunla konuşmak her zaman...

Farklı mı, diye sordu Saphira.

Kesinlikle.

Savaş Bulutları

Trianna'nın, Du Vrangr Gata'nın resmi olmayan merkezi olarak iş gören çadırını bulmaları neredeyse yarım saatlerini aldı. Çadın bulmada zorluk çekmişlerdi, çünkü çok az insan varlığından haberdardı. Üstelik nerede olduğunu bilen insan sayısı daha da azdı, çünkü çadır Galbatorix'in ordusundaki büyücülerin bakışlarından korunmak için kayaların arkasına gizlenmişti.

Eragon ve Saphira siyah çadıra yaklaşırken giriş açıldı, kolları sihir yapmak için dirseklerine kadar sıvanmış olan Trianna dışarı çıktı. Arkasında bir grup kararlı, ürkmüş görünümlü büyücü toplanmıştı. Eragon onların çoğunu Farthen Dûr'daki savaş sırasında ya dövüşürken ya da yaraları iyileştirirken görmüştü.

Eragon, Trianna ve diğerlerinin, değişen görünümüne beklenen bir şaşkınlıkla tepki vermelerini seyrediyordu. Kollarını indiren Trianna, "Shadeslayer, Saphira. Burda olduğunuzu bize daha önce söylemeliydiniz. Düşman olduğumu sandığımız biriyle karşılaşıp savaşmaya hazırlanıyorduk," dedi.

"Sizi kızdırmak istemezdim," dedi Eragon. "Ama iner inmez Nasuada ve Kral Orrin'le görüşmemiz gerekti."

"Peki neden şimdi varlığınızla bizi onurlandıyorsunuz? Daha önce hiç bizi ziyaret etme lütfunda bulunmadınız, oysa ki biz Varden'deki herkesten daha fazla kardeşiniziz sizin."

"Du Vrangr Gata'nın komutasını ele almaya geldim." Toplanan büyücüler onun haberi üzerine şaşkınlıkla bir şeyler mırıldanırken Trianna gerildi. Eragon, aynı anda birkaç büyücünün, gerçek niyetini anlamak için zihinlerini araştırdığını hissetti. Kendini korumak yerine –bu onu yaklaşan saldırılara karşı kör ederdi– casusların zihinlerini sertçe dürterek karşılık verdi, sonunda onlar kendi bariyerlerinin arkasına çekilmek zorunda kaldılar. Eragon bunu yaparken iki adam ve bir kadının irkilip bakışlarını kaçırdıklarını görme zevkini yaşadı.

"Kimin emriyle?" diye sordu Trianna.

"Nasuada'nın."

"Ah," dedi büyücü zafer dolu bir gülümsemeyle. "Ama Nasuada'nın bizim üzerimizde doğrudan bir yetkisi yok. Varden'e kendi isteğimizle yardım ediyoruz."

Direnci Eragon'u şaşırttı. "Kendisinin ve babasının Du Vrangr Gata için yaptıklarından sonra eminim Nasuada bunu duyduğuna şaşıracaktır. Bu, sizin artık Varden'e yardım etmek istemediğiniz izlenimini yaratabilir." Tehdidin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Üstelik daha önce bu görevi bana vermeye istekli olduğunuzu hatırlıyorum. Neden şimdi olmaz?"

Trianna tek kaşını kaldırdı. "Teklifimi reddettiniz, Shadeslayer... yoksa bunu unuttunuz mu?" Sakin görünse de tepkisinde bir savunmacılık havası vardı. Eragon, onun, pozisyonunun savunulacak yanı olmadığını bildiğinden şüpheleniyordu.

"O zaman kabul edemezdik. Zamanlama yanlıştı."

Birden yön değiştiren Trianna sordu. "Hem neden Nasuada bizi yönetmenizi istiyor ki? Saphira'yla birlikte başka bir yerde daha çok işe yarayabilirsiniz."

"Nasuada yaklaşan savaşta Du Vrangr Gata'yı yönetmemi istiyor ve ben de bunu yapacağım." Eragon bunun kendi fikri olduğundan bahsetmemeyi daha uygun bulmuştu.

Suratını asması Trianna'ya haşin bir görünüm veriyordu. Arkasındaki büyücüleri işaret etti. "Hayatlarımızı sanatımızı incelemeye verdik. Sen iki yıldan kısa bir süredir büyü yapıyorsun. Bu görev için seni bizden daha nitelikli yapan nedir? Ne olursa olsun.. Söyle bana: Stratejin nedir? Bizi nasıl kullanmayı planlıyorsun?"

"Planım çok basit. Çoğunuz zihinlerinizi birleştirip düşman büyücüleri arayacaksınız. Onları bulduğunuzda gücümü sizinkine ekleyeceğim ve birlikte büyücülerin direncini kıracağız. Sonra bu büyücülerin bariyerleriyle korunan askerleri öldürebiliriz."

"Peki geri kalan zamanda ne yapıyor olacaksın?"

"Saphira'yla birlikte savaşacağım."

Garip bir sessizlikten sonra Trianna'nın arkasındaki bir adam, "Bu iyi bir plan," dedi. Trianna, ona öfkeli bir bakış fırlatınca olduğu yere sindi.

Trianna yine Eragon'a döndü. "İkizler öldüğünden beri Du Vrang, Gata'yı ben yönetiyorum. Benim rehberliğim altında Varden'in savaş çabalarına para sağlamanın yollarını bulduk. Sayısız diğer hizmetin yanı sıra Kara El'i –Galbatorix'in Nasuada'ya suikast yapmaya çalışan casus şebekesi– ortaya çıkardık. Bunların önemli basanlar olduğunu söylerken övünmüyorum. Ve böyle sonuçlar almaya devam edebileceğimizden eminim.. O halde neden Nasuada beni azlettirmek istiyor? Onun canını sıkacak bir şey mi yaptım?"

O zaman Eragon her şeyi anladı. Güce alışmış ve onu bırakmak istemiyor. Ama bundan da öte, onun yerini almamanın onun liderliğini eleştirmek anlamına geldiğini düşünüyor.

Bu anlaşmazlığı çözmek zorundasın, hem de hemen, dedi Saplura. Zamanımız azalıyor.

Eragon, Trianna'yı daha fazla kızdırmadan Du Vrangr Gata'nın üzerinde otorite kurmanın yollarını bulmak için beynini altüst etti. Sonunda, "Buraya bela çıkarmak için gelmedim. Yardım istemeye geldim," dedi. Bütün topluluğa hitaben konuşuyor, ama Trianna'ya bakıyordu. "Ben güçlüyüm, evet. Saphira ve ben Galbatorix'in gözde büyücülerinin çoğunu yenebiliriz. Ama Varden'deki herkesi koruyanlarız. Her yerde olamayız. Ve eğer İmparator'un savaş büyücüleri bize karşı güçlerini birleştirirse bizim bile hayatta kalmamız zorlaşır.. Bu savaşta tek başımıza savaşamayız. Sen haklısın, Trianna, Du Vrangr Gata'da çok iyi işler çıkarmışsın. Ben senin yerini almak için burda değilim. Yalnızca –bir büyücü olarak– Du Vrangr Gata'yla birlikte çalışmam gerekiyor ve –bir Süvari olarak– size emirler de vermem gerekiyor, sorgusuz sualsiz yerine getirileceğine emin olmam gereken emirler. Komuta zincirinin oluşturulması gerekiyor. Özerkliğinizin büyük bölümünü koruyacaksınız. Ben çoğu zaman bütün dikkatimi Du Vrangr Gata'ya veremeyecek kadar meşgul olacağım. Senin tavsiyelerine boş verme niyetinde de değilim, çünkü benden çok daha deneyimli olduğunun farkındayım.. Bu yüzden, Varden'in iyiliği için, bize yardım eder misiniz?"

Trianna durakladı, sonra başını eğdi. "Elbette Shadeslayer, Varden'in iyiliği için. Du Vrangr Gata'yı yönetmene izin vermek bir şereftir."

"O halde başlayalım."

Sonraki birkaç saat boyunca Eragon, toplanan büyücülerin her biriyle konuştu –ama çoğu Varden'e yardım etmek için şu ya da bu şekilde meşguldü– ve onlarla ilgili bilgileri, birbirinden büyük farklılık gösteren büyücülük becerilerini öğrenmek için elinden geleni yaptı. Du Vrangr Gata'daki erkek ve kadınların büyük bölümünün büyüü bir akrabalarından öğrendiğini, bunu büyüden

korkanların istenmeyen dikkatinden ve kuşkusuz Galbatorix'in kendisinden korunmak için büyük bir gizlilik içinde tuttuklarını öğrendi. Yalnızca bir avuç büyücü gerektiği gibi çıraklık döneminden geçmişti. Sonuç olarak büyücülerin çoğu antik dil konusunda çok az şey biliyordu, hiçbiri bunu gerçek dil olarak konuşmıyordu; büyü hakkındaki inançlarının çoğu dini batıl inançlarla çarpıtılmıştı; büyüün çok sayıda kullanımını bilmiyorlardı.

İkizler seni Farthen Dûr'da sınarken senin antik dile ait kelime hazineni öğrenebilmek için umutsuzca çabalamalarına şaşmamak gerekir, dedi Saphira. Bu bilgiyle daha basit seviyedeki bu büyücülerini kolayca fethedebilirlerdi.

Ama çalışmak için elimizde bir tek onlar var.

Doğru. Umarım artık Trianna hakkında haklı olduğumu anlarsın. Kendi arzularını başkalarının iyiliğinin önüne geçiriyor.

Haklıydın, dedi Eragon sakın bir şekilde. Ama bunun için onu kınamıyorum. Trianna dünyayla elinden geldiğince iyi bir şekilde uğraşılıyor. Bunu onaylamasam da anlıyorum ve anlayış –Oromis'in söylediği gibi– empati gerektiriyor.

Büyücülerin üçte biri şifacı olarak uzmanlaşmıştı. Onlara ezberleyecekleri yeni büyüler, daha büyük yaraları iyileştirmelerini sağlayan büyüler verdikten sonra onları gönderdi. Açık bir komuta zinciri oluşturmak –Trianna'yı yardımcısı olarak atadı ve emirlerinin yerine getirilmesini sağlamasını istedi– ve ayrı ayrı kişiliklerini uyumlu bir dövüş birimine dönüştürmek için geriye kalan büyücülerle çalıştı. Büyücülerini işbirliğine ikna etmeye çalışmanın bir köpek sürüsünü bir kemiği paylaşmaya zorlamak gibi olduğunu fark etti. Ona açıkça hayran olduklarını görmek de bir işe yaramıyordu, çünkü nüfuzunu kavgacı büyücüler arasında iyi ilişkiler kurmak için kullanamıyordu.

Eragon yeterliliklerini görmek için onlardan bir dizi büyü yapmalarını istedi. Kendisinin artık basit gördüğü büyüleri yapmak için çabalamalarını seyrederken kendi gücünün ne kadar arttığının farkına vardı. Bir zamanlar çakıl taşını havaya kaldırmak için zorlandığını, düşünüyorum da, dedi Saphira'ya hayretle.

Ve Galbatorix'in yeteneğini geliştirmek için yüzyıldan fazla zamanı olduğunu düşünüyorum da, diye karşılık verdi Saphira.

Güneş batıda alçalmış, turuncu ışığını, Varden'in kampını, canlı Jiet Nehri'ni ve Yanan Ovalar'ın tamamını bir delinin rüyasındaymış gibi çılgınca, ebruli parlak ışıkla aydınlatana kadar yoğunlaştırmıştı. Çadıra bir haberci geldiği sırada güneşin ufka varmasına bir parmak kalmıştı. Çocuk, Eragon'a, Nasuada'nın hemen yanına gelmesini istediğini söyledi.

"Bence acele etmeniz iyi olur, Shadeslayer."

Du Vrangr Gata'dan yardım istediğinde hazır ve istekli olacaklarına dair söz aldıktan sonra, Eragon yanında Saphira'yla koyu renk çadırların arasından Nasuada'nın çadırına doğru koşmaya başladı. Tepelerindeki kaba gürültü Eragon'un bakışlarını yerden kaldırmasına neden oldu.

Gördüğü şey iki ordu arasında daireler çizen dev bir kuş sürüşüydü. Kartallar, atmacalar, şahinlerin arasında sayısız aç gözlü karga ve onların uzun, hançer gagalı, mavi sırtlı, açgözlü kuzenleri kuzgunları fark etti. Her kuş boğazını ıslatmak için kan, karnını doldurup açlığını bastırmak için sıcak et isteğiyle çığlıklar atıyordu. Deneyim ve içgüdüleriyle biliyorlardı ki ordular ne zaman Alagaesia'da görünseler tonlarca kokuşmuş et ziyafeti çekeceklerdi.

Savaş bulutları toplanıyor, diye düşündü Eragon.

Nar Garzhvog

Eragon çadıra girdikten sonra Saphira da arkasından başını uzattı. Jörmundur ve Nasuada'nın yarım düzine komutanı içeri giren davetsiz misafire kılıcını çekerken Eragon çelik sesiyle karşılandı. Adamlar silahlarını indirirken Nasuada, "Buraya gel, Eragon," dedi.

"Emriniz nedir?" diye sordu Eragon.

"Keşif erlerimiz yüz kadar Kull'un kuzeydoğudan yaklaştığını bildirdi."

Eragon kaşlarını çattı. Bu savaşta Urgallarla karşılaşmayı beklemiyordu, çünkü artık onları Durza kontrol etmiyordu ve pek çoğu Farthen Dûr'daki savaşta öldürülmüştü. Ama eğer geldiyseler gelmişlerdi. İçinde kana karşı bir arzunun yükseldiğini hissetti. Urgalları yeni güçleriyle tahrip ettiğini düşünürken yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. Zar'roc'un kabzasını kavrarken, "Onları yok etmek bir zevk olacak. Eğer istersen Saphira ve ben halledebiliriz," dedi.

Nasuada, onun yüzünü dikkatle inceleyip, "Bunu yapamayız, Eragon," dedi. "Beyaz bayrak taşıyorlar ve benimle konuşmayı istediler."

Eragon yutkularak ona baktı. "Onları kabul etmeyi düşünmüyorsun, herhalde?"

"Ateşkes bayrağı altında gelen her düşmana göstereceğim nezaketi göstereceğim onlara da."

"Ama onlar acımasız hayvanlar. Canavarlar! Onları kampa kabul etmek aptallık... Nasuada, Urgalların yaptığı korkunç şeyleri gördüm. Acı vermekten zevk alıyorlar ve kuduz bir köpekten daha fazla merhamet hak etmiyorlar. Tuzak olduğu belli olan bir şey için zaman kaybetmene gerek yok. Yalnızca söyle, ben ve savaşçıların hepsi bu iğrenç yaratıkları senin için büyük bir zevkle öldürürüz."

"Bu konuda Eragon'a katılıyorum," dedi Jörmundur. "Bizi dinlemiyorsan bari onu dinle."

Nasuada önce Eragon'a başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldandı. "Eğer bu kadar korsen eğitimin gerçekten tamamlanmamış." Sonra sesini yükseltti. Eragon, onun sesinde de babasınınkiyle aynı kararlılığı fark ediyordu. "Benim de sizin gibi Farthen Dûr'da dövüştüğümü ve Urgalların canavarlıklarını gördüğümü unutuyorsunuz... Bununla birlikte, kendi adamlarımızın da bir o kadar çirkin hareket ettiklerini gördüm. Urgalların ellerinde katlanmak zorunda kaldıklarımızın önemi olmadığını söylemeyeceğim, ama İmparatora karşı sayımız bu kadar azken potansiyel müttefik olasılığına aldırmazlık etmeyeceğim."

"Leydim, sizin Kull'la görüşmeniz çok tehlikeli."

"Çok mu tehlikeli?" Nasuada tek kaşını kaldırdı. "Eragon, Saphira, Elva ve etrafımdaki bütün savaşçılar tarafından korunurken mi? Sanmıyorum."

Eragon düş kırıklığı içinde dişlerini birbirine sürttü. Bir şey söyle, Saphira, dedi dişlerini gıcırdatarak. Aptalca planından vazgeçmeye ikna edebi/irsin sen onu.

Hayır, etmeyeceğim. Bu konuda senin zihnin bulanık.

Onunla aynı fikirde olamazsın, dedi Eragon hayretle. Yazuac'ta benimle birlikteydin; Urgalların köylülere neler yaptıklarını gördün. Peki ya Teirm'den ayrılışıma, Gil'ead'da yakalanmam ve Farthen Dûr? Ne zaman Urgallarla karşılaşsak bizi ya öldürmeye çalıştılar ya da daha kötüsünü yaptılar.

Onlar kötü hayvanlardan başka bir şey değiller.

Du Fyrn Skulblaka sırasında Elfler de ejderhalar için aynı şeyi düşünüyordu.

Nasuada'nın emriyle askerler çadırın ön ve arka tarafına yerleşttiler, çadın kapağını herkesin görmesi için açık bıraktılar. Saphira, Eragon'un yanına çömeldi. Nasuada yüksek arkalıklı sandalyesine oturdu, Jörmundur ve diğer komutanları iki sıra halinde oturdular. Nasuada'yla konuşan herkesin aralarından geçmesi gerekiyordu. Eragon, Nasuada'nın sağında, Elva solunda durdu.

Beş dakika sonra kampın doğu tarafından büyük bir öfke kükremesi duyuldu. Alaycı söz ve hakaretler şiddetlenirken tek bir Kull ortaya çıkıp Nasuada'ya doğru yürümeye başladı. Varden kendisine alaycı sözlerle saldırırken Urgan –veya hatırladığı kadarıyla koç denen bir yaratık– başını kaldırp san dişlerini gösterdi, ama kendisine yöneltilen tacizlere karşılık vermedi. İki metrenin üstünde boyu, grotesk olsa da güçlü ve gururlu yüz hatları, yukarı doğru çıkan helezon biçiminde boynuzları, tek bir darbeye bir ayıyı öldürebilecek gibi görünmesine neden olan olağanüstü kas yapısıyla türünün mükemmel bir örneğiydi. Üzerindeki tek giysi bir peştamal, birkaç parça basit demir zırh ve başının tepesini korumak için iki boynuzunun arasına yerleştirilmiş olan eğik metal diskti. Uzun, siyah saçları kuyruk şeklinde omzuna doğru iniyordu.

Eragon dudaklarının nefretle büzüldüğünü hissetti; Zar'roc'u çekip saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Ama bütün nefretine rağmen Urganın düşman ordusunun karşısına tek başına ve silahsız olarak çıkma cesaretine elinde olmadan hayran kaldı. Şaşırarak KuU'nun zihninin güçlü bir şekilde korunduğunu gördü.

Urgan daha fazla ilerlemeye cesaret edemeyerek çadırın kenarında durunca, Nasuada muhafızlarından kalabalığı susturmasını istedi. Herkes ne yapacağını merak ederek Urganla baktı.

Urgan şişkin kollarını gökyüzüne doğru kaldırp derin bir nefes çekti, ağzını açıp Nasuada'ya doğru böğürdü. Bir anda bir sürü kılıç Kull'a çevrildi, ama o bunlara aldırmayarak ciğerleri boşalana kadar bağırmaya devam etti. Sonra yüzlerce insana aldırmayarak kendisini öldürme isteği çok açık olan Nasuada'ya bakıp kalın, gırtlaktan gelen sesiyle, "Bu nasıl ihanet, Leydi Nightstalker? Güvenli bir şekilde buraya gelebileceğim söylendi bana. İnsanlar sözlerini bu kadar kolay unuturlar mı?" dedi.

Nasuada'nın komutanlarından biri ona doğru eğilerek, "Saygısızlığı için onu cezalandırmamıza izin verin, efendim. Biz ona biraz terbiye verdikten sonra mesajını dinleyebilirsiniz," dedi.

Eragon sessiz kalmayı çok istiyordu, ama Nasuada ve Varden'e karşı olan görevlerini biliyordu, bu yüzden Nasuada'nın kulağına doğru fısıldadı. "Alınma. Bu onların savaş şeflerini selamlama tarzı. Bundan sonra kafa kafaya toslamak gelir, ama bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bunları sana Elfler mi öğretti?" diye mırıldandı Nasuada gözlerini Kull'dan almayarak.

"Evet."

"Urganlar hakkında başka ne öğrettiler?"

"Çok şey," diye itiraf etti gönülsüzce.

Nasuada, Kull ve diğer adamların duyabileceği şekilde, "Varden, Galbatorix ve İmparator gibi yalancı değildir. Aklındakileri söyle; ateşkes şartları altında toplandığımız sürece tehlikeden korkmana gerek yok," dedi.

Urgan homurdanarak kemikli çenesini kaldırdı, boğazını gözler önüne serdi; Eragon bunun dostluk

hareketi olduğunu hatırladı. başını eğmesi tehdit anlamına geliyordu, çünkü Urgalın sizi boynuzlama niyetinde olduğu anlamına geliyordu. "Ben Bolvek kabilesinden Nar Garzhvog'um. Halkım adına konuşuyorum." Her sözcüğü söylemeden önce çiğniyormuş gibi görünüyordu. "Urgallardan bütün ırklardan daha fazla nefret ediliyor. Elfler, Cüceler, insanlar, hepsi bizi avlıyor, yakıyor ve bizi evlerimizden kovuyor."

"Bunun için iyi nedenleri var," dedi Nasuada.

Garzhvog başıyla onayladı. "Nedenleri var. Halkımız savaşı seviyor. Bizler çok çirkin olduğumuz için mi sık sık üstümüze saldırıyorsunuz?.. Süvarilerin düşüşünden beri geliştik. Kabilelerimiz artık o kadar geniş ki yaşadığımız verimsiz topraklar artık bizi doyurmuyor."

"Bu yüzden Galbatorix'le anlaşma yaptınız."

"Evet, Leydi Nightstalker. Düşmanlarını öldürürsek bize iyi topraklar vereceğini söyledi. Ama bizi kandırdı. Alev saçlı büyücüsü Durza, bizim savaş şeflerimizin zihinlerini ikna ederek kabilelerimizi, tarzımız olmayan şekilde birlikte çalışmaya zorladı. Cücelerin boş dağında bunu öğrendiğimizde bizi yöneten anneler, Herndall, neden bizi böyle yönettiğini sormak için kuluçka eşimi Galbatorix'e gönderdiler." Garzhvog devasa başını iki yana salladı. "Geri dönmedi. En iyi koçlarımız Galbatorix için öldü, sonra o bizi kırık bir kılıç gibi bıraktı. O bir drajl ve yılan dilli, kara suratlı bir hain. Leydi Nightstalker, sayımız artık çok az, ama eğer izin verirseniz sizinle savaşırız."

"Bunun bedeli nedir?" diye sordu Nasuada. "Herndall'mız bunun karşılığında bir şey istiyor olmalı."

"Kan. Galbatorix'in kanı. Eğer İmparator çökerse bize toprak vermenizi istiyoruz, üreyip gelişmek, gelecekte daha fazla savaştan kaçmak için gerekli olan toprağı."

Eragon, yüz ifadesinden Nasuada'nın kararını daha o konuşmadan önce tahmin etti. Belli ki Jörmundur da etmişti, bu yüzden ona doğru eğilip alçak sesle, "Nasuada, bunu yapamazsın. Bu doğaya aykırı," dedi.

"Doğa bizim İmparator'u yenmemize yardım edemez. Müttefiklere ihtiyacımız var."

"Adamlar Urgallarla birlikte savaşmaktansa bizi terk ederler."

"Bu halledilebilir. Eragon, sözlerini tutacaklar mı?"

"Ortak bir düşmanı paylaştığımız sürece."

Nasuada başını sertçe sallayıp sesini yükseltti: "Pekâlâ, Nar Garzhvog. Sen ve savaşçıların ordumun doğu kanadına kamp kurabilirsiniz, ana gruptan uzağa. Sonra anlaşma şartlarını konuşuruz."

"Ahgrat ukmar," diye gürlledi Kull, yumruklarını alnına koyarak. "Sen akıllı bir Herndall'sın, Leydi Nightstalker."

"Neden bana öyle diyorsun?"

"Herdnall mı?"

"Hayır, Nightstalker."

Garzhvog gırtlığından Eragon'un kahkaha olarak yorumladığı rak-rak diye sesler çıkardı. "Nightstalker babanıza verdiğimiz bir isimdi, çünkü Cüce dağının altındaki karanlık tünellerde bizi böyle avlamıştı ve bir de derisinin rengi yüzünden. Onun çocuğu olarak sen de ay m ismi hak

ediyorsun." Bu sözlerden sonra topuklarının üstünde dönüp kamptan dışarı doğru yürüdü.

Ayağa kalkan Nasuada yüksek sesle konuştu. "Urgallara saldıran herkes bir insana saldırmış gibi cezalandırılacaktır. Bunun her bölüğe bildirilmesini sağlayın."

Nasuada daha yeni bitirmişti ki Eragon, Kral Orrin'in pelerini arkasında uçuşarak hızla yaklaştığını gördü. Yeterince yaklaşıncaya bağırdı. "Nasuada! Bir Urgalla buluştuğun doğru mu? Bununla ne demek istiyorsun ve neden ben dain önceden haberdar edilmedim? Ben..."

Bir nöbetçi gri çadırların arasından bağırarak gelince sustu. "İmparatorluk'tan bir atlı yaklaşıyor!"

Kral Orrin bir anda iddiasını unutup, arkasında en az yüz askerle birlikte telaşla ordusunun başına giden Nasuada'ya katıldı. Eragon kalabalığın arasında kalmaktansa Saphira'nın üstüne adayıp kendisini hedeflerine taşımasına izin verdi.

Saphira, Varden'in ön tarafını koruyan surların, hendeklerin ve sivriltilmiş sopaların önünde durunca, tek başına bir askerin aradaki tarafsız bölgeyi büyük bir hızla aştığını gördü. Yukarıdaki yırtıcı kuşlar, ziyafetlerinin ilk yemeğinin gelip gelmediğini görmek için alçaldı.

Asker, siperlerin otuz metre kadar önünde atını dizginledi, Varden'le arasına olabildiğince mesafe koydu. "Kral Galbatorix'in cömert teslim şartlarını kabul etmeyerek kaderiniz olarak ölümü seçtiniz. Artık müzakere yok. Dostluk eli, savaş yumruğuna dönüştü! Eğer aranızda haklı hükümdara, her şeyi bilen, çok güçlü Kral Galbatorix'e saygısı kalan varsa kaçsın! Alagaesia'yı bütün kötülerden, hainlerden ve bozguncu ırktan temizlemek için yola çıktığımızda önümüzde kimse kalmayabilir. Bu kralımıza acı verse de –çünkü asi hareketlerin çoğunun kırgın ve yanlış yönlendirilmiş liderler tarafından kışkırtıldığını bilmektedir– Surda olarak bilinen kanunsuz bölgeyi hafif bir şekilde cezalandırıp kendisini gece gündüz insanların iyiliğine adanmış olan Kral Galbatorix'in iyiliksever idaresine teslim edeceğiz. Bu yüzden ya kaçın ya da habercinizin kaderini paylaşın."

Bunun üzerine asker kanvas bir çuvalın ağzını açıp kesik bir baş çıkardı. Kafayı fırlatıp Varden'in ortasına düşmesini seyretti, sonra aüm döndürüp mahmuzladı, Galbatorix'in ordusuna doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Onu öldüreyim mi?" diye sordu Eragon.

Nasuada başını iki yana salladı. "Hakkımızı yakında alacağız. Elçilerin kutsallığını ihlal etmeyeceğim, İmparator etmiş olsa bile."

"Nasıl ister..." Saphira surların üstüne şaha kalkıp ön ayaklarını sarımsı yeşil renkteki kıyıya koyarken şaşkınlıkla yutkunup düşmemek için Saphira'nın boynuna tutundu. Saphira ağzını açarak Garzhvog gibi uzun, derin bir homurtu koyuverdi, ama bu kükreme düşmanlarına bir meydan okuma, uyandırdıkları öfkenin bir uyarısı ve Galbatorix'ten nefret eden herkese bir çağnydı.

Saphira'nın boruyu andıran sesi habercinin aygırını o kadar korkuttu ki aniden sağa doğru döndü, sıcak zeminde kayıp böğrünün üstüne düştü. Asker atın üstünden yere fırladı ve o anda ortaya çıkan ateşin içine düştü. O kadar korkunç bir çığlık kopardı ki Eragon'un tüyleri diken diken oldu, sonra adam sessiz ve sonsuza dek hareketsiz kaldı.

Kuşlar alçalmaya başladı.

Varden Saphira'nın başarısı üzerine sevinç çığlıkları attı. Nasuada bile hafifçe gülümsedi. Sonra ellerini birbirine kenetleyip, "Şafakta saldıracaklar sanırım," dedi. "Eragon, Du Vrangr Gata'yı topla

ve kendini hareket için hazırla. Bir saat içinde sana bazı emirler vereceğim." Elini Orrin'in omzuna koyup onu kampın ortasına doğru götürdü. "Efendim, vermemiz gereken bazı kararlar var. Bir planım var, ama bazı..."

Bırak gelsinler, dedi Saphira. Kuyruğu bir tavşam takip eden bir kedi gibi hareket ediyordu. Hepsi yanacak.

Cadının orbası

Yanan Ovalar'da gece olmuştı. Saydam dumanın üst kısmı ayı ve yıldızları kaplıyor, araziyi derin bir karanlığa gömüyordu. Karanlık yalnızca tek tuk tezek yangınlarıyla ve her ordunun yaktığı binlerce meşaleyle gideriliyordu. Eragon'un Varden'in ön tarafında bulunduğu yerden bakılınca İmparatorluk bir şehir kadar büyük turuncu ışık yuvasını andırıyordu.

Eragon, Saphira'nın son zırh parçasını da takarken Du Vrangr Gata'nın büyücüleriyle daha iyi bağlantı kurmak için gözlerini kapattı. Onların yerini istediği an öğrenmesi gerekiyordu; hayatı onlarla hızlı ve zamanında bağlantı kurmasına bağlıydı. Büyücülerin de onun zihinsel dokunuşunu tanımaları gerekiyordu, böylece yardımlarına ihtiyaç duyduğunda onu engellemezlerdi.

Eragon gülümseyip, "Merhaba Orik," dedi. Gözlerini açıp bakınca Orik'in Saphira'yla kendisinin oturduğu alçak kayaya tırmandığını gördü. Zırhlarını kuşanmış Cüce sol elinde Urgal boynuzundan yapılma yayını taşıyordu.

Orik, Eragon'un yanına çökerek alnını silerken başını iki yana salladı. "Ben olduğumu nasıl anladın? Kendimi gizliyordum."

Herkesin bilinci farklı, diye açıkladı Saphira. Tıpkı iki sesin birbirinin aynı olmadığı gibi.

Eragon, Saphira'nın cevabını tekrarladıktan sonra sordu. "Neden buraya geldin?"

"Bu tatsız gecede bir arkadaş istersin, diye düşündüm. Özellikle Arya meşgul olduğu ve bu savaşta yanında Murtagh olmadığı için."

Keşke olsaydı, diye düşündü Eragon. Murtagh, Eragon'un en azından Agaeti Blödhren'den önceki kılıç becerisine denk olan tek insandı. Onunla mızrak dövüşü yapmak Eragon'un birlikte geçirdikleri zamandan aldığı az sayıda zevkten biriydi. Seninle yeniden dövüşmeyi çok isterdim, eski dostum.

Murtagh'ın nasıl öldürüldüğünü –Farthen Dûr'da Urgallar tarafından yeraltına sürüklendiğini– hatırlamak Eragon'u ciddi bir gerçekle yüzleşmeye zorladı: ne kadar büyük bir savaşçı olursanız olun genellikle savaşta kimin yaşayıp kimin öleceğine şans karar veriyordu.

Orik, onun ruh halini sezmiş olmalıydı, çünkü elini Eragon'un omzuna koyup, "Başaracaksın," dedi. "Ordaki askerlerin kısa süre sonra seninle karşılaşacaklarını bilirken neler hissettiklerini bir düşün!"

Eragon minnettarlık hissiyle yeniden güldü. "Geldiğine sevindim."

Orik'in burnunun ucu kızardı, aşağıya doğru bakıp yayını parmaklarının arasında yuvarladı. "Ah şey, senin başına bir şey gelmesine izin verirsem Hrothgar bundan hiç hoşlanmaz. Üstelik biz artık üvey kardeşiz, ha?"

Saphira, Eragon'un aracılığıyla sordu. Ya diğer Cüceler? Onlar senin komutan altında değiller mi?

Orik'in gözlerinde bir parıltı yamp söndü. "Evet. Ve kısa süre sonra bize katılacaklar. Eragon'u Dûrgrimst Ingeitum'un bir üyesi olarak görürken, İmparator'a karşı birlikte savaşmamız çok yerinde olur. Bu şekilde ikiniz o kadar savunulmaz olmazsınız; kendinizi karşı saldırılara karşı savunmak yerine, dikkatinizi Galbatorix'in büyücülerine verebilirsiniz."

"İyi fikir. Teşekkürler." Orik bu teşekkürü homurdanarak kabul etti. Eragon sordu. "Nasuada ve Urgallar konusunda ne düşünüyorsun?"

"Doğru seçim yaptı."

"Onunla aynı fikirde misin?"

"Evet. Bu durum benim de hoşuma gitmiyor, ama ona katılıyorum."

Ondan sonra bir sessizlik oldu. Eragon, Saphira'ya yaslanıp artan endişesinin hâkim olmasına izin vermemeye çalışarak İmparator'un bulunduğu tarafa baktı. Aradan dakikalar geçti. Ona göre bir savaşı beklemek, savaşın kendisi kadar stresliydi. Saphira'nın eyerini yağladı, sırtındaki zırlı yeleşin pasını sildi, Du Vrangr Gata'nın zihinlerini tanımaya devam etti, kısacası zaman geçirmek için her şeyi yaptı.

Bir saatten uzun bir süre sonra tarafsız bölgeden iki kişinin yaklaştığını fark edip durakladı. Angela? Solembum? Şaşırarak ve telaşlanarak uyuklayan Oriki uyandırdı, ona olanları anlattı.

Cüce kaşlarını çatıp savaş baltasını çıkardı. "Şifalı ot satıcısını yalnızca birkaç kez gördüm, ama bize ihanet edecek birine benzemiyor. Onlarca yıldır Varden'in arasında."

"Ne yaptığını öğrenmeliyiz," dedi Eragon.

Birlikte kampın içinden geçip yaklaşan ikilinin yolunu kesmek için ilerlediler. Angela kısa süre sonra peşinde Solembum'la ışığa çıktı. Cadı, alacalı çevreye uyum sağlayacak şekilde koyu renk, uzun bir pelerine sarılmıştı. Şaşırtıcı bir çeviklik, güç ve esneklik göstererek Cücelerin inşa ettiği siperlerin üstüne tırmandı, bir direktan diğerine savrulup hendeklerin üstünden atladı ve sonunda son siperin dik yüzeyinden kaya kaya aşağıya indi, nefes nefese Saphira'nın yanında durdu.

Başlığını geriye atarak onlara parlak bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin partisi! Ne kadar düşüncelisiniz." O konuşurken kedi adam titredi, tüyleri kabardı. Sonra bulanık bir suda görünüyormuş gibi hatları bulanıklaştı, bir kez daha dağınık saçlı bir oğlan çocuğunun çıplak bedenine dönüştü. Angela elini kemerindeki deri çantaya soktu, bir çocuğun tunik ve pantolonunu, dövüştüğü küçük hançeri Solembum'a uzattı.

"Orda ne yapıyordun?" diye sordu Orik, onlara şüpheli bir şekilde bakarak.

"Oh, şunu bunu."

"Bize söyleyen iyi olur," dedi Eragon.

Angela'nın yüzü sertleşti. "Öyle mi? Solembum ve bana güvenmiyor musunuz?" Kedi adam sivri dişlerini gösterdi.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Eragon, hafifçe gülümseyerek.

"Bu iyi," dedi Angela. Eragon'un yanağını okşadı. "Daha uzun yaşarsın. Eğer bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, İmparator'u yenmeye yardım etmek için elimden geleni yapıyordum. Yalnız benim yöntemlerim elinde kılıçla haykırarak koşmayı içermiyor."

"Senin yöntemlerin neymiş bakalım?" diye gürledi Orik.

Angela pelerinini katlayıp çantasına sokmak için durakladı. "Bunu söylememeyi tercih ederim; öğrendiğiniz zaman sürpriz olmasını istiyorum. Fazla uzun beklemeniz gerekmiyor. Birkaç saat içinde başlar."

Orik sakalını sıvazladı. "Ne başlar? Bize açık bir cevap vermezsen seni Nasuada'ya götürmek zorunda kalacağız. Belki o aklını başına getirir."

"Beni Nasuada'ya götürmeniz bir işe yaramaz. O, sınırı geçmem için bana izin verdi."

"Sen öyle diyorsun."

"Ben de öyle diyorum," dedi Nasuada. Eragon, onun arkadan geldiğini hissetmişti. Hatta, yanında, bir tanesinin Garzhvog olduğu dört Kull'un bulunduğunu da hissetmişti. Urgalların varlığına duyduğu öfkeyi gizlemeye gerek duymadan kaşlarını çatarak onlara döndü.

"Leydim," diye mırıldandı Eragon.

Orik o kadar sakin değildi; şiddetli bir küfür savurarak geriye sıçrarken savaş baltasını kavradı. Saldırıya uğramadıklarını hızla fark edip Nasuada'yı huysuz bir şekilde selamladı. Ama eli silahının sapından, gözleri Urgalların üstünden hiç ayrılmadı. Angela herhangi bir çekingenlik sergilemedi. Nasuada'ya gereken saygıyı gösterdikten sonra kendi haşın dillerinde Urgallara hitaben konuştu, onlar da büyük bir keyifle karşılık verdiler.

Nasuada, biraz özel konuşmak için Eragon'u bir kenara çekti. "Bir an için duygularını bir kenara bırakıp sana söyleyeceklerimi mantıkla değerlendirmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?" Eragon donuk bir ifadeyle başını salladı. "Güzel. Yarın kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama eğer sen," dedi göğsünü dürterek. "Yarın öldürülürsen ne kadar iyi savaştığımızın ya da benim Varden'i ne kadar iyi yönettiğimin veya hatta İmparator'u bozguna uğratmamızın bile bir önemi olmaz. Anlıyor musun?" Eragon tekrar başını salladı. "Galbatorix ortaya çıkarsa seni korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok; eğer ortaya çıkarsa onunla tek başına savaşacaksın. Du Vrangr Gata, Galbatorix'e karşı senin oluşturduğundan daha büyük bir tehdit oluşturmuyor. Ve bir neden yokken onların yok edilmesine izin vermeyeceğim."

"Galbatorix'le Saphira hariç yalnız başıma karşılaşacağımı her zaman büiy ordum."

Nasuada'nın dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi. Titreyen meşale ışığında çok yorgun görünüyordu. "Eh, ortada bir şey yokken bir sorun üretmenin anlamı yok. Galbatorix burda olmayabilir bile." Ama kendi sözlerine kendi de inanmıyor gibiydi. "En azından seni karnına bir kılıç darbesi alarak ölmekten koruyabilirim. Cücelerin ne yapma niyetinde olduğunu öğrendim ve bu fikri geliştirebileceğimi düşündüm. Zihinlerini ihanet için incelemene izin verdikleri sürece –ki buna mecburlar– Garzhvog ve üç koçunun senin koruman olmasını istedim."

Eragon kaskatı oldu. "O canavarlarla birlikte savaşmamı bekleyemezsin. Üstelik Cücelerin Saphira ve beni savunmalarını kabul ettim. Urgalların lehine onları reddedersem bunu kabul etmezler."

"O zaman iki grup da korur seni," diye karşılık verdi Nasuada. Yüzünü uzun süre inceleyip Eragon'un anlayamadığı bir şeyler aradı. "Oh Eragon. Umarım nefretinin ötesini görebilirsin. Benim yerimde olsan başka ne yapardın?" Eragon sessiz kalınca içini çekti. "Urgallara karşı kin beslemek için nedeni olan biri varsa o da benim. Babamı öldürdüler. Ama bunun Varden için en iyisini yapmamı engellemesine izin veremem... En azından evet ya da hayır demeden önce Saphira'nın fikrini sor. Sana Urgalların korumasını kabul etmeni emredebilirim, ama bunu yapmamayı tercih ederim."

Aptallık ediyorsun, dedi Saphira, kendisine sormaya gerek kalmadan.

Kull'un arkamı kollamasını istemediğim için mi aptalım?

Hayır, mevcut durumumuzda nerden gelirse gelsin yardımı reddettiğin için aptalsın. Düşün. Oromis olsa ne yapacağını biliyorsun ve ne diyeceğini de. Onun yargısına güvenmiyor musun?

Her konuda haklı olamaz, dedi Eragon.

Bu bir tez değil... Kendini bir araştırmacı, Eragon ve gerçeği söyleyip söylemediğimi bana söyle. Doğru yolu biliyorsun. Kendine bunu kabul ettiremezsen düş kırıklığına uğrayacağım.

Saphira ve Nasuada'nın ısrarları yalnızca Eragon'un daha isteksiz olmasına neden oluyordu. Yine de başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Tamam, beni korumalarına izin vereceğim, ama yalnızca zihinlerinde şüpheli bir şey bulmazsam. Bu savaştan sonra beni bir daha bir Urgalla birlikçe çalışmaya zorlamayacağına söz verir misin?"

Nasuada başını iki yana salladı. "Bunu yapamam, Varden'e zararı olabilecek bir şeyi yapamam." Durakladı. "Oh, şey

Eragon?"

"Evet, leydim."

"Benim ölümüm halinde, yerime senin geçmeni istiyorum. Eğer böyle bir şey olursa Jörmundur'un tavsiyelerine güvenmeni öneririm –Yaşlılar Konseyi'ndeki herkesten daha deneyimli o– ve senin altında bulunanların iyiliğini her şeyin önüne koymam bekliyorum. Açıkça anlaşıldı mı Eragon?"

Bu haber onu hazırlıksız yakalamıştı. Varden onun için her şeyden daha önemliydi. Varden'i ona sunmak Nasuada'nın gösterebileceği en büyük güven hareketiydi. Onun bu güveni Eragon'u etkilemişti; başını önüne eğdi. "Sen ve Ajihad kadar iyi bir lider olmak için çabalayacağım. Beni onurlandırdın, Nasuada."

"Evet, onurlandırdım." Nasuada dönüp diğerlerine katıldı.

Hâlâ Nasuada'nın açıklamalarının etkisi altında bulunan ve bu yüzden öfkesi hafifleyen Eragon yavaşça Saphira'ya doğru yürüdü. Garzhvog ve diğer Urgalları inceleyip ruh hallerini anlamaya çalıştı, ama onların özellikleri Eragon'un alışık olduğundan o kadar farklıydı ki bol miktarda duygudan başka bir şey seçemiyordu. Kendi içinde de Urgallara yönelik bir sempati bulamıyordu. Ona göre Urgallar, onu mümkün olur olmaz öldürecek vahşi hayvanlardı, sevgi, nezaket ve hatta gerçek zekâdan yoksunlardı. Kısacası onlar daha aşağı varlıklardı.

Saphira zihninin derinliklerinde fısıldadı. Galbatorix'in de aynı fikirde olduğuna eminim.

Ve bunun için iyi bir nedeni var, diye gürlledi Eragon, Saphira'yı şok etmek amacıyla. Tiksintisini basürmeye çalışarak yüksek sesle, "Nar Garzhvog, bana dördünüzün zihinlerini incelememe izin vereceğiniz söylendi," dedi.

"Öyle, Firesword. Leydi Nightstalker bize ne istediğini söyledi. Bir zamanlar bizim için çok şey yapan böyle güçlü bir savaşçının yanında savaşma fırsatı bulduğumuz için onur duyuyoruz."

"Ne demek istiyorsunuz? Ben sizin bir sürü akrabanızı öldürdüm." Oromis'in parşömenlerinden biri kendiliğinden Eragon'un zihninde yükseldi. Hem dişi, hem erkek Urgalların toplumdaki rütbelerini dövüşle belirlediklerini, Urgalların ve diğer ırkların arasındaki çatışmaların çoğunun nedeninin bu uygulama olduğunu hatırlıyordu. Bu demek oluyordu? ki eğer onun savaştaki başarılarına hayranlık duyuyorlarsa, ona savaş şeflerinden birinin statüsünü vermiş olabilirlerdi.

"Durza'yı öldürerek bizi kontrol edilmekten kurtardın. Sana borçluyuz, Firesword. Koçlanımızdan hiçbiri sana meydan okumayacak, sen ve ejderhan Flametongue bizim evlerimizi ziyaret ederseniz daha önce hiçbir yabancıyla karşılaşmadığı gibi karşılaşacaksınız."

Eragon'un beklediği tepkiler arasında minnettarlık bulunmuyordu ve bununla baş etmeye hiç hazırlıklı değildi. Başka hiçbir şey düşünemeyerek, "Bunu hatırlayacağım," dedi. Bakışlarını diğer Urgallara çevirdi, sonra tekrar Garzhvog'a ve san gözlerine döndü. "Hazır mısınız?"

"Evet, Süvari."

Eragon, Garzhvog'un bilincine uzanırken Farthen Dûr'a ilk geldiğinde İkizlerin zihnini nasıl istila ettiği geldi aklına. Ama Urgalın kimliğine girerken bunu unuttu. Araştırmasının yapısı –belki Garzhvog'un geçmişinde bir yerlerde gizlenmiş olan kötü bir niyet arayarak– Eragon'un yıllardır birikmiş anıları incelemesi anlamına geliyordu. İkizlerin tersine Eragon bilerek acı vermekten kaçınıyordu, ama aşırı derecede yumuşak da değildi. Garzhvog'un ara sıra rahatsız olarak irkildiğini görebiliyordu. Cüceler ve Elfler gibi Urgalların zilini de insan zihninden farklı türde unsurlar barındırıyordu içinde. Yapısı katılık ve hiyerarşiyi vurguluyordu –Urgalların kendilerini organize ettikleri kabilelerin bir sonucuydu bu– ama kaba, ham, acımasız ve kurnazdı: vahşi bir hayvanın zihni gibi.

Bir birey olarak Garzhvog hakkında daha fazla şey öğrenmek için bir Çaba göstermemesine rağmen Eragon elinde olmadan Urgalın hayatıyla ilgili bazı şeyler de öğrendi. Garzhvog direnmiyor, hatta deneyimlerini paylaşmak, Eragon'u Urgalların doğuştan düşman olmadığına inandırmaya çalışmak için hevesli görünüyordu. Bizi yok etmek isteyen başka bir Süvarinin yükselmesini kaldıramayız, dedi Garzhvog. İyi bak, Firesword ve bizim gerçekten söylediğin gibi canavarlar olup olmadığımıza bak...

O kadar çok görüntü ve duygu vardı ki Eragon neredeyse yolunu kaybediyordu: Spine'in derinliklerindeki bir köyde inşa edilmiş olan derme çatma köyün diğer üyeleriyle birlikte geçen çocukluğu; boynuzdan yapılmış tarakla saçını tararken tatlı bir sesle şarkı söyleyen annesi; çıplak elleriyle geyik ve diğer hayvanları avlamayı öğrenmesi; eski kanın hâlâ damarlarında aktığını gösterecek şekilde büyümeye devam edip iki buçuk metreye uzayıp Kull olması; yaptığı, kabul ettiği ve kazandığı düzinelerce meydan okuma; ün kazanmak ve böylece eş bulmak için köyden çıkıp ırkını küçük gören bir dünyadan yavaş yavaş nefret etmeyi, güvensizliği ve korkuyu –evet, korkuyu– hissetmeyi öğrenmesi; Farthen Dûr'daki dövüş; Durza tarafından manipüle edildiklerini öğrenmesi; daha iyi bir hayat için tek şanslarının Varden'le aralarındaki eski anlaşmazlıkları bir kenara koyup, Varden'le dost olmak ve Galbatorix'i devirmek olduğunu fark etmesi. Garzhvog'un yalan söylediğine dair bir kanıt yoktu.

Eragon gördüklerini arılamıyordu. Zihnini Garzhvog'ununkinden koparıp geriye kalan üç Urgalın zihnine daldı. Onların hatıraları da Garzhvog'un sunduğu gerçekleri doğruluyordu. İnsanları öldürdüklerini gizleme çabası içinde değildiler, ama bunu Durza'nın kontrolü altındayken yapmışlardı ya da insanlarla yiyecek veya toprak için savaşırken. Ailelerimizi korumak için gerekeni yaptık, dediler.

İşini bitirip Garzhvog'un önünde dururken Eragon Urgal kanının da herhangi bir prensinki kadar soylu olduğunu biliyordu. Eğitimsiz olsa da Garzhvog'un harika bir komutan, Oromis'in kendisi kadar büyük bir düşünür ve filozof olduğunun farkındaydı. Kesinlikle benden daha zeki, diye itiraf etti Saphira'ya. Saygı ifadesi olarak boğazını göstererek yüksek sesle, "Nar Garzhvog," dedi ve nar unvanının yüce kaynağının ilk kez farkına vardı. "Yanımda bulunmanız bana onur verir. Herndall'a, Urgallar sözlerine sadık kaldıkları ve Varden'in aleyhine dönmedikleri takdirde size itiraz etmeyeceğimi söyleyin." Eragon bir Urgaldan gerçekten hoşlanabileceğini sanmıyordu, ama yalnızca

birkaç dakika önce demir gibi sağlam olan önyargısı artık cehalet gibi görünüyordu ve akli başmdayken bu önyargıyı sürdüremezdi.

Saphira dikenli diliyle kolunu yaladı. Hatalı olduğunu kabul etmek cesaret gerektirir.

Yalnızca aptal görünmekten korkuyorsan ve eğer bu korkunç hatayı sürdürürsem çok daha aptal görünürdüm.

Vay canına ufaklık, çok akıllıca bir şey söyledin. Takılmasına rağmen başardığı şey yüzünden Saphira'nın duyduğu sıcak gururu hissedebiliyordu.

"Sana borçlu olduğumuzu tekrar etmek istiyorum, Firesword," dedi Garzhvog.

Eragon, Nasuada'nın olanların ayrıntısını öğrenmek istediğini, ama kendini tuttuğunu görebiliyordu. "Güzel. Bu iş de tamamlandığına göre ben gitmeliyim. Eragon, zamanı gelince Trianna'dan işaretimi alacaksın." Bunları söyledikten sonra karanlıkta kayboldu.

Eragon, Saphira'ya yaklaşırken Orik yamna geldi. "Biz Cücelerin burda olması büyük şans, değil mi? Kull'u atmaca gibi takip edeceğiz. Sırtın dönükken seni yakalamalarına izin vermeyeceğiz. Saldırdıkları an bacaklarımızı keseceğiz."

"Urgalın teklifini kabul etme konusunda Nasuada'yla aynı fikirde olduğumu sanıyordum."

"Bu onlara güveneceğim anlamına ya da yanlarında olmak istediğim anlamına gelmiyor, değil mi?" Eragon gülümseyerek tartışma zahmetine girmedi; Orik'i Urgalların açgözlü katiller olmadıklarına ikna etmek mümkün değildi, özellikle de kendisi Urgalların zihnine girmeden bu olasılığı reddettikten sonra.

Şafağı beklerken gece iyice ağırlaşmıştı. Orik cebinden bir bileği taşı çıkarıp kıvrık baltasının kenarlarını bilemeye başladı. Yanına gelen altı Cüce de aynı şeyi yaparken metalin taşa sürterken çıkardığı gıcırta havayı doldurdu. Kulllar sırt sırta oturup alçak sesle ölüm şarkıları söylemeye başladılar. Eragon, kendisi, Saphira, Nasuada, Orik ve hatta Arya'nın etrafına koruma dikerek vakit geçirdi. Bu kadar çok inşam korumanın tehlikeli olduğunu biliyordu, ama onlara bir zarar gelmesine dayanamazdı. İşini bitirdiğinde, cesaret ettiği kadar gücü Bilge Beloth'un kemerindeki elmaslara aktardı.

Eragon, Angela'nın yeşil ve siyah zırhını takısını büyük bir ilgiyle seyrediyordu. Angela daha sonra oymalı tahta bir sandığın içinden çıkardığı asa-kılıcını orta yerinden birleştirdi. Tamamlanan silahı kafasının üstünde birkaç kez çevirip savaşın şokuna dayanacağına ikna oldu.

Cüceler, ona onaylarcasına bakarken Eragon bir tanesinin homurdandığını duydu. "...Dûrgrimst Quan dışında birinin hûthvir'i böyle kullanması büyük saygısızlık."

Ondan sonra duyulan tek ses, kılıçlarını bileyen Cücelerin çıkardığı uyumsuz sesler oldu.

Çıglıklar başladığında şafak yakındı. Artmış duyuları yüzünden onları önce Eragon ve Saphira fark etti, ama acı içindeki çıglıklar yakında diğerlerinin de duyacağı kadar arttı. Ayağa kalkan Orik, kargaşanın kaynaklandığı İmparator'un ordusuna doğru baktı. "Böyle korkunç ulumalar çıkarabilmesi için ne tür bir yaratığa işkence ediyorlar ki? Ses iliklerimi donduruyor."

"Fazla beklemeyeceğinizi söylemiştim," dedi Angela. Eski neşesi kalmamıştı; hastaymış gibi solgun ve süzgündü, yüzü griye dönmüştü.

Eragon sordu. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Yemeklerini, ekmeklerini, içeceklerini, elimi sürebildiğim her şeyi zehirledim. Bazıları şimdi ölecek, bazdan çeşitli zehirler etkisini gösterirken daha sonra. Nöbetçilere zehir içirdim, böylece savaşta halüsinasyon görecekler." Gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. "Savaşmanın pek onurlu bir yolu değil bu, ama ölmektense bunu yapmayı tercih ettim. Düşmanlarımızın kafasını karışınır bu."

"Yalnızca bir korkak veya hırsız zehir kullanır!" dedi Orik. "Hasta bir rakibi yenmenin onuru nerde?" O konuşurken çığlıklar da artıyordu.

Angela tatsız bir şekilde güldü. "Onur mu? Onur istiyorsan zehirlemediğim binlerce asker daha var. Eminim bugünün sonuna dek onur deponu doldurursun."

"Orrin'in çadırındaki malzemelere bu yüzden mi ihtiyacın vardı?" diye sordu Eragon. Angela'nın yapüğü şeyin iğrenç olduğunu düşünüyordu, ama bunun için onu kınamıyordu. Angela'nın askerleri, Nasuada'nın Urgalların arkadaşlık teklifini kabul etmesiyle aynı nedenden ötürü zehirlediğini biliyordu: çünkü bu onların hayatta kalmak için tek şansı olabilirdi.

"Doğru."

Askerlerin çığlıkları o kadar şiddetli bir şekilde devam ediyordu ki Eragon kulaklarını tıkayıp sesi engellemek istiyordu. Yüzünü buruşturup olduğu yerde kıpırdanıp dumuyordu. Ama kendini dinlemeye zorladı. Bu, İmparator'a direnmenin bedeliydi. Buna aldırmazlık etmek yanlış olurdu. Bu yüzden ellerini yumruk yapıp oturdu. Yanan Ovalar ölmekte olan adamların çığlıklarıyla yankılanırken çenesi acı verecek şekilde kasıldı.

Fırtına Kopuyor

Şafağın ilk yatay ışınları araziye yayılmaya başlamıştı ki Trianna, Eragon'a, vakit geldi, dedi. Bir enerji hücumu Eragon'un uykusunu açtı. Ayağa fırlayıp haberi herkese yaydı. Saphira'nın eyerine tırmanırken yeni yayını okluğundan çekiyordu. Kull ve Cüceler Saphira'nın etrafını sardı, birlikte aceleyle göğüs siperinden aşağı inip gece açılan açıklığa varana kadar yollarına devam ettiler.

Varden olabildiğince sessiz bir şekilde gedikten geçti. Seslerinin İmparator'u gelişlerinden haberdar etmemesi için zırhları ve silahları bezle örtülmüştü. Saphira gruba katılırken mercan kın atının üstündeki Nasuada iki yanında Arya ve Trianna'yla birlikte adamların arasında belirdi. Beşi birbirlerini hızla selamlayıp bir şey söylemediler.

Gece boyunca zehirli buharlar zemine yakın yerleri doldurmuştu ve şimdi sabahın loş ışığı kabank bulutları parlatıp saydamlaştınyordu. Böylece Varden İmparator'un nöbetçileri tarafından görülmeden tarafsız bölgenin dörtte üçünü geçmeyi başardı. Alarm boruları ötmeye başlayınca Nasuada, Eragon'a, "Şimdi Eragon! Orrin'e saldırmasını söyle. Varden'liler, bana gelin! Evlerinizi geri almak için savaşın. Çocuklarınızı ve kanlarınızı korumak için savaşın! Galbatorix'i devirmek için savaşın! Saldırın ve kılıçlarınızı düşmanın kanıyla yıkayın! Hücum!" dedi. Atını ileri doğru mahınuzladı ve askerler silahlarını başlarının üstünde sallayarak büyük bir kükremeye hücumla geçtiler.

Eragon, Nasuada'nın emrini Kral Orrin'le birlikte bulunan büyücü Barden'e ilettiler. Bir dakika sonra Orrin ve şövalyeleri –atlar kadar hızlı koşan Kull'un geri kalanı da onlara eşlik ediyordu– doğudan dörtlü gelen atlıların nal sesleri duyuldu. İmparatorun yan tarafından saldırıp askerleri Jiet Nehri'ne sıkıştırdılar, Onları orada oyalayıp Varden'in geri kalan mesafeyi itirazla karşılaşmadan geçmesini sağladılar.

İki ordu sağır edici bir kükremeye birbirine saldırdı. Mızraklar kargılara çarptı, çekiçler kalkanlara, kılıçlar miğferlere. Tepelerindeki aç leş kargaları dönmeye devam ediyordu. Aşağıdaki taze et kokusuyla delirmiş bir şekilde sert çığlıklar atıyorlardı.

Eragon'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ya öleceğim ya öldürüleceğim. Neredeyse tam o anda Arya, Orrik, Nasuada ve Saphira'ya gelen saldırıları püskürten savunmalarının gücünü çektiğini hissetti.

Saphira savaşın ön safından geri çekildi, çünkü ön tarafta Galbatorix'in büyücülerine karşı fazla savunmasız olurlardı. Eragon derin bir nefes alıp ok atmaya devam ederken bu büyücülerini zihniyle aramaya başladı.

Du Vrangr Gata ilk düşman büyücüyü bulmuştu. Eragon uyanlır uyanılmaz keşfi yapan kadına uzandı ve oradan onun boğuştuğu düşmana. İradesinin bütün gücünü kullanarak büyücünün direncini kırdı, bilincinin kontrolünü alırken –adamın korkusuna aldırılmamak için elinden geleni yapıyordu– adamın hangi bölümü koruduğunu öğrenmeye kararlıydı. Sonra on iki ölüm sözcüğünden birini kullanarak adamı öldürdü. Eragon hiç duraklamadan artık korunmasız olan askerleri bulup onları da öldürdü. Bir grup adam hareketsiz kalırken Varden sevinç çığlıkları attı.

Onları öldürmenin kolaylığı Eragon'u şaşmıyordu. Askerlerin kaçma ya da savaşma şansı yoktu. Farthen Dûr'dakinden ne kadar farklı, diye düşündü. Becerilerinin mükemmelliğine hayran olsa da ölümler midelerini bulandırmıyordu. Ama şimdi bunu düşünecek zaman yoktu.

Varden'in ilk saldırısının etkilerinden kurtulan İmparatorun askerleri savaş makinelerini kullanmaya başladılar: sert-pişmiş seramikten füzeler atan mancınıklar, sıvı ateş varilleriyle silahlanmış daha büyük mancınıklar ve iki metre boyunca oklar atan büyük yaylar. Seramik gülle ve sıvı ateş, indiği yerde korkunç tahribatlar yaptı. Bir gülle Saphira'dan on metre ötede yere çarpıp patladı. Eragon kalkanının arkasına saklanırken çentikli bir parça başına doğru savruldu, ama engellerinden biri tarafından havada durduruldu. Ani enerji kaybına şaşkınlıkla baktı.

Makineler kısa süre içinde Varden'in ilerleyişini durdurdu. İmparatoru yoracak kadar uzun süre dayanmak istiyorsak makinelerin yok edilmeleri gerekiyor, diye düşündü Eragon. Saphira'nın makineleri parçalaması kolay olurdu, ama sihirle saldırılır korkusuyla düşmanın arasına dalmaya cesaret edemiyordu.

Varden'in saflarını bozan sekiz asker Saphira'ya doğru atılıp ona kargularını saplamaya çalışıyorlar. Eragon Zar'roc'unu çekemeden Cüceler ve Kull bütün grubu yok etti.

"İyi dövüş!" diye kükredi Garzhvog.

"İyi dövüş!" diye onayladı Orık, kanlı kanlı sırıtarak.

Eragon makinelere karşı büyü yapmadı; büyüye karşı korunuyor olmalıydılar. Eğer... Uzanarak mancınıklardan birini idare eden askerin zihnini buldu. Askerin bazı büyücüler tarafından korunduğuna emin olsa da adamın üzerinde hâkimiyet kazandı ve hareketlerini uzaktan yönlendirmeyi başardı. Adamı doldurulan silahın üstüne çıkardı, makineyi çalıştıran halatı kesmek için kılıcını kullanmasını sağladı. Halat çok kalın olduğu için adam işini bitiremeden arkadaşları onu yere indirdi, ama gereken hasar verilmişti. Kısmen zedelenen halat büyük bir çatırtıyla koptu, mancınığın kolunu geriye savurarak birkaç adamı yaraladı. Eragon haşın bir gülümsemeyle bir sonraki makineye geçti. Kısa süre içinde geri kalan makineleri de etkisiz hale getirdi.

Yeniden kendine dönen Eragon, Saphira'nın etrafındaki düzinelerce Varden'in çöktüğünü gördü; Du Vrangr Gata'dan biri de ölmüştü. Korkunç bir küfür savurup fiziksel sağlığını Saphira ve korumalarına bırakıp bu ölümcül büyüyü yapan adamı aradı.

Eragon bir saat boyunca Galbatorix'in büyücülerini aradı, ama bu pek işe yaramadı, çünkü kurnazlardı ve ona doğrudan saldırmıyorlardı. Bir büyücüden –intihar etmeden dakikalar önce– koparmayı başardığı düşünceye kadar ketumlukları onu çok şaşırttı... seni ya da ejderhayı öldürmemek için emir aldık... seni ya da ejderhayı öldürmemek için emir aldık.

Bu, benim sorumu cevaplıyor, dedi Saphira'ya, ama Galbatorix neden bizim hayatta kalmamızı istiyor? Varden'i desteklediğimizi açıkça belirttik.

Saphira cevap veremedi Nasuada önlerinde belirdi. Yüzü pislik ve kan içindeydi, kalkanı çentiklerle doluydu, sol bacağındaki bir yaradan kan sızıyordu. "Eragon," dedi nefes almaya çalışarak. "Senin, ikinizin savaşmanızı, kendinizi göstermenizi ve adamları cesaretlendirip karşı askerleri korkutmama istiyorum."

Durumu Eragon'u şok etti. "Önce seni iyileştireyim," diye bağırdı bayılmasından korkarak. Onun etrafına daha fazla koruma koymalıydım.

"Hayır! Ben bekleyebilirim, ama sen askerlerin akışını durdurmazsan kaybettik demektir." Gözleri donuk ve boş bakıyordu. "Bizim... bir Süvari'ye ihtiyacımız var." Eyerinde sallandı.

Eragon, onu kılıcıyla selamladı. "Bir Süvari'niz var, efendim."

"Git," dedi Nasuada. "Ve hani tanrı varsa seni korusun."

Eragon aşağıdaki düşmanlara vuramayacak kadar yukarıdaydı, bu yüzden yere inip Saphira'nın sağ pençesinin yanında durdu. Orik ve Garzhvog'a, "Saphira'nın sol yamru koruyun. Ve ne yaparsanız yapın, yolumuza çıkmayın," dedi.

"Ezileceksin, Firesword."

"Hayır," dedi Eragon. "Ezilmem. Şimdi yerlerinizi alın!" Onlar yerlerini alırken elini Saphira'nın bacağına koydu ve safir gözüne baktı. Dans edelim mi, sevgili dostum?

Edelim, ufaklık.

Sonra Eragon ve Saphira kimliklerini öncekinden daha fazla birleştirdiler, tek bir varlık olmak için aralarındaki farkları yok ettiler. Kükreyip ileri atıldılar ve ön safa doğru kendilerine bir yol açtılar. Eragon düzinelerce askeri yakan, onları zırhlarının içinde pişiren azgın alevlerin kimin ağzından çıktığını, Zar'roc'u bir kavis çizerek kimin indirdiğini, askerin miğferini kimin ikiye böldüğünü söyleyemiyordu.

Metalik kan kokusu havayı dolduruyor, duman perdeleri Yanan Ovalar'ın üstünde hareket ediyor, çırpman bedenlerden oluşan grupları, safları ve taburları bir gizleyip bir gösteriyordu. Tepedeki leş kargaları yemeklerini bekliyor, güneş gökyüzünde tepeye tırmanıyordu.

Eragon ve Saphira etrafındakilerin zihninden nasıl göründüklerini öğrenebiliyorlardı. Hep Saphira önce fark ediliyordu: pençeleri ve dişleri kırmızıya boyanmış, yoluna çıkan herkesi kuyruk ve pençe darbesiyle öldüren, bütün müfrezeleri kuşatan alevler çıkararak gözü dönmüş bir yaratık. Parlak pulları yıldızlar gibi parlıyor ve yansıyan ışıklarıyla düşmanlarını neredeyse kör ediyorlardı. Sonra Saphira'nın yanında koşan Eragon'u görüyorlardı. Askerlerin tepki verebileceğinden büyük, insanın gücünün üstünde bir hızla koşuyor, tek bir darbeyle kalkardan parçalıyor, zırhlarda çentik açıyor ve kendisine karşı gelenlerin kılıçlarını ikiye ayırıyordu. Etrafındaki engellerle durdurulan oklar, kendisinden üç metre öteye, ölümcül boşluğa düşüyordu.

Kendi ırkından askerlerle savaşmak, Farthen Dûr'da Urgallarla savaşmaktan daha zordu Eragon ve onun uzantısı Saphira için. Ne zaman korkmuş bir yüz görse ya da askerin yüzüne baksa, bu ben olabilirdim, diye düşünüyordu. Ama Saphira merhamet göstermiyordu; eğer önlerine bir asker çıkarsa ölüyordu.

Eragon ve Saphira üç kez çıkış yapıp İmparatorun ilk saflarındaki her adamı öldürmüştü, sonra etraflarının kuşanılmaması için Varden'e geri dönmüşlerdi. Son saldırılarının sonuna kadar Eragon'un, büyüünün kendisini tüketmemesi için Arya, Orik, Nasuada, Saphira ve kendisinin etrafındaki bazı korumaları azaltması ya da yok etmesi gerekti. Gücü çok büyük olmasına rağmen savaşın talepleri de çok fazlaydı.

Hazır mısın, diye sordu Saphira'ya, kısa bir moladan sonra. Saphira onaylarcasına kükredi.

Tekrar savaşa girer girmez bir ok bulutu Eragon'un etrafında ıslık çalarak uçmaya başladı. Bir Elf kadar hızlı hareket ederek oklardan kaçtı –çünkü büyüü onu artık bu tür şeylerden korumuyordu– kalkanına on iki ok isabet etti. Biri kanuna, biri böğrüne çarparken sendeledi. İki ok da zır delmemişti, ama nefesini kesip elma büyüklüğünde morluklar bırakmıştı.. Durma! Sen bundan daha kötü acılarla bas ettin, dedi kendi kendine.

Sekiz askerin arasına dalan Eragon birinden diğerine atılıyor, kaygılarını bir yana atarken,

Zar'roc'unu ölümcül şimşek hızıyla saplıyordu. Ama dövüşmek reflekslerini köreltmşti ve bir adam kargısını Eragon'un zırhının içine sokup kolunu sıyırmayı başarmıştı.

Saphira kükrerken askerler oldukları yere büzüldüler.

Eragon, bu dikkat dağınıklığını Zar'roc'un kabzasındaki yakutta depoladığı enerjiyle kendini güçlendirmek için kullandı ve geriye kalan üç askeri öldürdü.

Saphira kuyruğunu sallayarak yolundaki yirmi kadar adamı temizledi. Ardından gelen sakin devrede zonklayan koluna bakıp, "Waise heill," dedi. Zar'roc'un yakutuna ve Bilge Beloth'un kemerindeki elmaslara güvenerek morlukları da iyileştirdi.

Sonra ikisi ilerlemeye devam ettiler.

Eragon ve Saphira, Yanan Ovalar'ı düşmanlarından oluşan dağ yığınlarına boğmuştu, ama İmparator ne sendeliyor ne de geri çekiliyordu. Öldürdükleri her adam için yenileri çıkıyordu. Büyük bir asker kitlesi Varden'i yavaş yavaş kamp yerlerine çekilmeye zorlarken Eragon'un içini bir umutsuzluk hissi kapladı. Kendi umutsuzluğunun savaşta yanlarından geçtiği Nasuada, Arya, Kral Orrin ve hatta Angela'nın bile yüzünde yansıdığını gördü.

Bütün eğitimimize rağmen İmparatoru durduramıyoruz, diye düşündü Eragon öfkeyle. Sayıları çok fazla! Bunu sonsuza dek sürdüremeyiz. Ve Zar'roc ile kemerin gücü nerdeyse tükendi.

Gerekirse çevrenden enerji alabilirsin.

Almam, ancak Galbatorix'in büyücülerinden birini öldürüp askerlerinden alabilirim. Yoksa Varden'e zarar vermiş olurum, çünkü burda bizi destekleyebilecek bitki ya da hayvan yok.

Uzun saatler geçerken Eragon gittikçe yoruluyor ve her yeri acıyordu. Gizli savunmalarının çoğunu bıraktığı için düzinelerce minik yara almıştı. Çarpılmış kalkanına inen sayısız darbe yüzünden sol kolu hissizleşmişti. Alnındaki çizikten akan, terle karışık ılık kan görüşünü engelliyordu. Parmaklarından birinin kırık olabileceğini düşündü.

Saphira da daha iyi durumda değildi. Askerin zırhı ağzının içini yırtmıştı. düzinelerce kılıç ve ok yarası korunmasız kanatlarını kesmişti ve bir mızrak zırhlarından birini delip omzunu yaralamıştı. Eragon yaklaşan mızrağı görünce büyüyle yönünü değiştirmeye çalıştı, ama çok yavaş davranmıştı. Saphira hareket ettiğinde yüzlerce kan damlasını yere saçıyordu.

Yanlarındaki Orik'in üç adamı ve iki Kull yere devrildi.

Güneş batmaya başlamıştı.

Eragon ile Saphira yedinci ve son saldırılarına hazırlanırken doğuda bir boru sesi duyuldu. Kral Orrin bağırdı. "Cüceler geldi! Cüceler geldi!"

Cüceler mi? Eragon şaşırarak gözlerini kırpıştırdı, etrafına bakındı. Sonra durumu anlarken içini bir heyecan dalgası kapladı. Cüceler! Saphira'nın üstüne tırmandı, birlikte havalandılar. Zedelenmiş kanatları üstünde bir süre havada asılı kalıp savaş alanını incelediler.

Doğruydı; doğudan Yanan Ovalar'a doğru büyük bir grup geliyordu. Önde altın zırhlar içinde Kral Hrothgar bulunuyordu. Kafasında mücevherli miğferi ve demir yumruğunda antik savaş çekici Volund bulunuyordu.

Cüce kral, Saphira ve Eragon'u görünce selamlamak için çekicini kaldırdı.

Eragon avazı çıktığı kadar bağırarak bu harekete karşılık verip Zar'roc'u havada salladı. Yenilenmiş gücü yaralarını unutmasını, tekrar ateşli ve kararlı olmasını sağladı. Saphira sesini onunkine ekledi ve askerler korkuyla tereddüt ederken Varden umutla ona baktı.

"Ne gördün?" diye sordu Orik, Saphira yere inerken. "Hrothgar mı? Kaç savaşçı getirmiş?"

Büyük bir sevinçle rahatlamış olan Eragon ayağa kalkıp bağırdı. "Cesaretlenin, Kral Hrothgar burda! Ve görünüşe göre bütün Cüceler arkasında! İmparator'u ezeceğiz!" Adamlar sevinç çığlığı atmayı bıraktıktan sonra ekledi. "Kılıçlarımızı alın, bu bitli korkaklara neden bizden korkmaları gerektiğini anlatalım. Hücüm!"

Saphira askerlere doğru atılırken Eragon ikinci bir çığlık duydu, bu kez bir gemi geliyordu: "Bir gemi! Jiet Nehri'nden bir gemi geliyor!"

"Kahretsin," diye hırladı Eragon. Eğer İmparator'a takviye getiriyorsa geminin karaya çıkmasına izin veremeyiz. Trianna'yla bağlantı kurarak, Nasuada'ya bu konuyla Saphira ve benim ilgileneceğimizi söyle. Eğer Galbatorix'e aitse gemiyi batıracağız, dedi.

Nasıl istersen, Argetlam, diye karşılık verdi büyücü.

Saphira hiç tereddüt etmeden havalandı, darmadağın olmuş, dumanı tüten ovaların üstünde bir daire çizdi. Savaşın amansız gürültüsü kulaklarından silinirken Eragon derin bir nefes aldı, zihnini temizledi. Aşağıdaki iki ordunun da ne kadar dağılmış olduğunu görüp şaşırıldı. İmparator ve Varden bir dizi küçük gruba ayrılmış, Yanan Ovalar'ın her yerinde birbiriyle dövüşüyorlardı. Cüceler bu karmaşanın içine dalıp İmparator'a yan taraftan saldırdılar; Orrin'in daha önce şövalyeleriyle yaptığı gibi.

Saphira sola dönüp bulutların arasından Jiet Nehri'ne doğru yükselirken, Eragon savaşı artık göremiyordu. Bir esinti yollarına çıkan dumanı dağıtıp turuncu suda, iki sıra küreğiyle akıntıya karşı ilerleyen üç direkli gemiyi gözler önüne serdi. Gemi yaralı ve hasarlıydı; kimin tarafında olduğunu gösteren bayrağı yoktu. Yine de Eragon gemiyi batırmaya hazırdı. Saphira gemiye doğru dalışa geçerken Eragon Zar'roc'unu başının üstünde havaya kaldırıp vahşi savaş çığlığını attı.

Birleşme

Roran, Ejderha Kanadı'nın pruvasında durup suya çarpan kürek seslerini dinliyordu. Kendisi'kürek vardiyasını yeni bitirmişti ve soğuk bir ağn sağ omzuna yayılıyordu. Ra'zac'ın bu hatırasıyla her zaman uğraşmak zorunda mı kalacağım? Alnındaki teri silip rahatsızlığa aldırmamaya, dikkatini önündeki isli bulut tabakasıyla kaplı nehre vermeye çalıştı.

Elain kendisine katıldı. Elini şişkin kanuna koydu. "Su kötü görünüyor. Belki kendimizi daha fazla belaya sürüklemek yerine Dauth'da kalmalıydık."

Roran, onun haklı olmasından korkuyordu. Domuz Gözü'nden sonra Southern Isles'dan doğuya gidip tekrar sahile çıkmış, Jiet Nehri'nin ağzından yukanya Surda'nın liman kenti Dauth'a uzanmışlardı. Karaya çıkana kadar depoları boşalmış ve köylüler hastalanmışlardı.

Roran Dauth'da kalmayı çok istiyordu, özellikle vaüsi Leydi Alarice tarafından büyük bir hevesle kabul edileceklerini öğrendikten sonra. Ama bu, Galbatorix'in ordusunu öğrenmesinden önceydi. Varden yenilirse Katrina'yı bir daha asla göremezdi. Bu yüzden Jeod'un yardımıyla Horst ve diğer köylüleri, eğer İmparator'a karşı güvenli bir şekilde Surda'da yaşamak istiyorlarsa Jiet Nehri'nden yukan çıkıp Varden'e yardım etmeleri gerektiğine ikna etmeye çalışmıştı. Bu zor bir işti, ama sonunda Roran kazanmıştı. Ve Leydi Alarice'e isteklerini söyledikten sonra onlara istedikleri bütün erzakı sağlamıştı.

Roran o zamandan beri doğru seçimi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Herkes Ejderha Kanadı'nda yaşamaktan nefret eder olmuştu. İnsanlar gergin ve huysuzdu, bir savaşa doğru gittiklerini öğrenmek yalnızca durumu daha da kötüleştiriyordu. Bencillik mi ediyorum, diye düşündü Roran. Bunu gerçekten köylülerin iyiliği için mi yapıyorum, yoksa beni Katrina'yı bulmaya bir adım daha yaklaştıracığı için mi?

"Belki de kalmalıydık," dedi Elain'e.

Birlikte tepede biriken, gökyüzünü karartan, güneşi gizleyen ve ışığı, aşağıdaki her şeyin mide bulandırıcı bir turuncu renginde görünmesine neden olacak şekilde süzen kalın duman katmanlarını seyrettiler. Roran'ın hayal bile etmediği ürkütücü bir alacakaranlık kuşağı yaratıyordu dumanlar. Güvertedeki denizciler korkmuş görünüyorlar ve korunma duaları mırıldanıyorlar, kem gözlerden korunmak için taş muskalar çıkarıyorlardı.

"Dinle," dedi Elain, başını yana eğerek. "Bu ne?"

Roran duymak için kulaklarını dört açtı ve metalin metale çarparken çıkardığı belli belirsiz sesi duydu. "Bu kaderimizin sesi," dedi. başını çevirerek omzunun üstünden geriye bağırdı. "Kaptan, tam ilerde savaş var!"

"Mancımklara!" diye kükredi Uthar. "Kürekleri iki katı hıza çıkar, Bönden. Ve aranızdaki sağlam bütün erkekler hazır olsun, yoksa kamınızı yastık olarak kullanırsınız!"

Ejderha Kanadı'nda faaliyet başlarken Roran olduğu yerde kaldı. Gürültüdeki artışa rağmen uzakta birbirine çarpan kılıç ve kalkan seslerini duyabiliyordu hâlâ. Adamların çığlıkları işitilebiliyordu artık, dev bir yaratığın kükremeleri de.

Pruvada kendisine katılan Jeod'a baktı. Tüccarın yüzü solgundu. "Daha önce hiç savaşa katıldın mı?" diye sordu Roran.

Yutkunurken Jeod'un gırtlığı inip kalktı, başını iki yana salladı. "Brom'un yanında bir sürü dövüş katıldım, ama hiç bu ölçüde bir şeye katılmadım."

"O zaman ikimizin de ilk savaşı olacak."

Sağ taraftaki duman incelince, ateş ve duman kusan, dövüşen insan yığınlarıyla kaplı karanlık toprakları şöyle bir gördüler. Kimin İmparator'un askerleri, kimin Varden'li olduğunu anlamak mümkün değildi, ama doğru bir destekle savaşın gidişinin kolayca iki tarafa da dönebileceği açıktı. Biz bu desteği sağlayabiliriz.

Sonra bir adamın bağırdığını duydular. "Bir gemi! Jiet Nehri'nden bir gemi geliyor!"

"Sen aşağıya inmelişin," dedi Roran, Elain'e. "Burda güvende olmazsın." Kadın başını sallayıp hızla ön taraftaki kapağa koştu, merdivenlerden aşağı inip kapağı arkasından kapattı. Bir dakika sonra Horst pruvaya gelip Roran'a Fisk'in kalkanlarından birini verdi.

"Buna ihtiyacın olacağını düşündüm," dedi Horst.

"Teşekkürler. Ben..."

Etrafındaki hava titreşmeye başlayınca Roran durdu, sanki büyük bir sarsıntı oluyordu. Güm. Dişleri birbirine çarptı. Güm. Basınç yüzünden kulakları acıyordu. İkinci darbenin hemen ardından üçüncüsü geldi –Güm– ve Roran çocukluğunda sayısız kereler duyduğu şeyi tanıyarak boğuk bir çığlık attı. Yukarı bakınca devasa bir ejderhanın bulutların arasından kendilerine doğru geldiğini gördü. Ve ejderhanın sırtında, boynu ve omuzlarının arasında kuzeni Eragon oturuyordu.

Hatırladığı Eragon değildi bu, sanki bir ressam kuzeninin yüz hatlarını alıp güçlendirmiş, daha etkileyici hale getirip, daha soylu ve kedimsi bir görünüm kazandırmıştı. Bu Eragon bir prens gibi giyinmişti, üstünde güzel giysiler ve zırh vardı –ama savaşın pisliğiyle kirlenmişti– ve sağ elinde yanardöner kırmızı bir kılıç tutuyordu. Roran bu Eragon'un gözünü kırpmadan önüne geleni öldüreceğini biliyordu. Bu Eragon güçlü ve amansızdı... Bu Eragon, Ra'zac'ı ve hayvanlarını öldürüp Katrina'yı kurtarmasına yardım edebilirdi.

Ejderha yarı saydam kanatlarını genişleterek geminin önünde birden durdu. Eragon'un bakışları Roran'inkilerle buluştu.

O ana kadar Roran, Jeod'un Eragon ve Brom hakkında anlattığı hikâyeye tamamen inanmamıştı. Şimdi kuzenine bakarken karmaşık duygular zihnine hücum ediyordu. Eragon bir Süvari! Birlikte büyüdüğü zayıf, huysuz ve aşırı hevesli çocuğun korkunç bir savaşçıya dönüşmesi imkânsız görünüyordu. Onu yeniden hayatta görmek Roran'ın içini beklenmedik bir sevinçle doldurdu. Ama aym zamanda, Eragon'un, Garrow'un ölümü ve Carvahall'in kuşatılmasındaki rolü aklına gelince korkunç, tanıdık bir öfke içinde büyüdü. O birkaç saniye içinde Roran, Eragon'u seviyor mu, yoksa nefret mi ediyor, bilmiyordu.

Geniş, yabancı bir varlık zihnine dokunurken telaşla gerildi. Zihninde Eragon'un sesi yankılandı: Roran?

"Evet."

Cevaplarını düşün, ben duyarım. Carvahall'deki herkes seninle birlikte mi?

Hemen hemen.

Sen nasıl... Hayır, bu konuya giremeyiz; buna zaman yok Savaş bitene kadar olduğunuz yerde kalın. Daha iyisi nehirde biraz daha aşağıya, İmparator'un size saldıramayacağı bir yere inin.

Konuşmalıyız, Eragon. Cevaplaman gereken bir sürü şey var.

Eragon sıkıntılı bir ifadeyle durdu, sonra, biliyorum. Ama şimdi olmaz, daha sonra, dedi. Ejderha hiç zorlanmadan gemiden uzaklaşıp doğuya döndü, Yanan Ovalar'ın üstündeki dumanın arasında kayboldu.

Horst huşu içinde, "Bir Süvari! Gerçek bir Süvari! Bugünü göreceğimi hiç beklemezdim, hele o Süvari'nin Eragon olmasını hiç," dedi. Başını iki yana salladı. "Sanırım bize doğruyu söyledin, Longshanks?" Jeod karılığında sınırken sevinçli bir çocuk gibi görünüyordu.

Roran gerilim yüzünden kendini patlayacakmış gibi hissederek güverteye bakarken diğerlerinin sözlerini duymuyordu. Bir sürü soru üstüne geliyordu. Kendini onlara aldırılmaya zorladı. Şu anda Eragon'u düşünemem. Savaşmalıyız. Varden, İmparator'u yenmeli.

Yükselen öfke dalgası onu tüketiyordu. Bunu daha önce de yaşamıştı, neredeyse her engeli aşmasını, normalde yerinden oynatamayacağı nesnelere hareket ettirmesini, dövüşte düşmanıyla yüz yüze gelip hiç korku hissetmemesini sağlayan kudurmuş bir delilikti bu. Şu anda da onu pençesine almıştı. Damarlarındaki ateş soluklarını ve kalp atışlarını hızlandırıyordu.

Küpeşteden uzaklaşıp üst güverteye koştu. Uthar'ın yanında durup, "Gemiyi karaya oturt!" dedi.

"Ne?"

"Gemiyi karaya oturt, dedim! Burda, askerlerin olduğu yerde kal, mancuuklarla becerebildiğin kadar karmaşa yarat, Ejderha Kanadı'na askerlerin çıkmasını engelle ve ailelerimizi hayatın pahasına koru. Anlaşıldı mı?"

Uthar boş gözlerle ona bakıyordu. Roran, onun emirlerini kabul etmeyeceğinden korktu. Ama yaralı denizci homurdamp, "Evet, evet, Stronghammer," dedi.

Horst da üst güverteye gelmişti. "Ne yapmak niyetindesin, Roran?"

"Yapmak mı?" Roran bir kahkaha atıp döndü, Horst'la karşı karşıya geldi. "Yapmak mı? Alagaesia'nın kaderini değiştirmeyi amaçlıyorum!"

Eragon, Saphira'nın kendisini savaşın karmaşasına geri götürdüğüün farkında bile değildi. Roran'ın denizde olduğunu biliyordu, ama onun Surda'ya geliyor olabileceği hiç aklına gelmemiştir, bu şekilde karşılaşacakları da. Ve Roran'ın gözleri! Gözleri Eragon'u deliyor, sorguluyor, rahatlıyor, öfkeleniyor... suçluyordu. Bu gözlerde, Garrow'un ölümündeki rolünü öğrendiğini ve kendisini affetmediğini görmüştü.

Ancak bacağındaki zırhtan bir kılıç sekince Eragon dikkatini çevresine verdi. Boğuk bir çığlık koparıp kılıcıyla aşağıya doğru bir darbe savurdu, kendisine vuran askeri doğradı. Bu kadar dikkatsiz olduğu için kendine küfredip Trianna'ya uzandı. O gemide düşman yok. Herkese onlara saldırılmaması gerektiğini söyle. Nasuada'ya sor bakalım, onlara bir haberci gönderip durumu açıklayabilir ve savaştan uzak durmalarını söyleyebilir mi?

Nasıl istersen, Argetlam.

Savaşın batı kanadına indikten sonra Saphira birkaç sıçrayışla Yanan Ovalar'ı geçip Hrothgar ve Cücelerin yanında durdu. Eragon aşağı inip kralın yanına gitti. "Selam Argetlam! Selam Saphira! Elfler senin için söz verdiklerinden fazlasını yapmışlar." Yanında Orik duruyordu.

"Hayır, efendim, bunu yapan ejderhalardı."

"Gerçekten mi? Burdaki kanlı işimiz bittikten sonra hikâyem dinlemek isterim. Dûrgrimst Ingeitum olma teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Senin akrabası olmak benim için büyük onurdur."

"Benim için de öyle."

Hrothgar gülüp Saphira'ya döndü. "Isidar Mithrim'i onarma sözünü unutmadım, ejderha. Şu anda bile sanatçılarımla Tronjheim'in ortasında yıldız safiri birleştiriyorlar. Onu yeniden bir bütün olarak görmek için sabırsızlanıyorum."

Saphira başını öne eğdi. Söz verdiği gibi yapacağım.

Eragon, onun sözlerini iletikten sonra Hrothgar çarpık parmağıyla uzanıp yan tarafındaki metal levhalara vurdu. "Bizim zırhımızı taktığını görüyorum. Umarım sana iyi hizmet eder."

Hem de çok iyi, Kral Hrothgar, dedi Saphira, Eragon aracılığıyla. Beni pek çok kez yaralanmaktan kurtardı.

Hrothgar omuzlarını dikleştirip gözlerinde parıltıyla Volund'u kaldırdı. "O halde gidip savaşın demirhanesinde bir kez daha deneyelim mi?" Savaşçılarına bakıp bağırdı. "Akli sartos oen dûrgrimst!"

"Vor Hrothgarz korda! Vor Hrothgarz korda!"

Eragon, Orik'e baktı, o güçlü bir çığlıkla bunları tercüme etti. "Hrothgar'in çekiciyle!" Bu sözlere katılan Eragon, Cüce kralla ve yanında Saphira'yla birlikte kırmızı asker safına doğru hücum etti.

Nihayet, Cücelerin de yardımıyla savaş Varden'in lehine dönüyordu. Birlikte İmparator'un ordusunu gerilettiler, onları ezerek Galbatorix'in büyük ordusunu sabahtan beri korudukları yerleri terk etmeye zorladılar. Angela'nın zehrinin etkisini göstermesinin de yararı olmuştu. İmparator'un askerlerinin çoğu mantıksız hareket ediyordu, Varden'in karmaşa yaratarak daha derinlere sızmasına

izin verir şekilde emirler veriyorlardı. Askerler artık şansın onların yüzüne gülmediğini arılıyorlardı, çünkü çoğu ya teslim olmuş, ya karşı tarafa geçmiş ya da eski arkadaşlarının aleyhine dönmüşlerdi.

Gün öğleden sonraya dönmüştü.

Alevli bir mızrak tepelerinden geçip yirmi metre ötedeki İmparator'un komuta çadırlarına gömülerek yakarken, Eragon iki askerle dövüşün tam ortasındaydı. Rakiplerini dağıtan Eragon arkasına bakınca Jiet Nehri'ndeki gemiden düzinelerce ateşli füze atıldığını gördü. Neler çeviriyorsun sen Roran, diye düşündü, Eragon yeni bir grup askere saldırırken.

Kısa süre sonra İmparator'un ordusunun arka tarafından bir boru sesi duyuldu, sonra bir tane, bir tane daha. Birisi trampet çalmaya başladı. Herkes sesin kaynağını ararken savaş alanı sessizleşti. Eragon bile neler olduğunu seyrederken kuzeydeki ufuktan uğursuz bir figür aynhp, Yanan Ovalar'ın üstündeki parlak gökyüzüne yükseldi. Leş kargaları, sıcak alanın üstünde hareketsiz duran dikenli siyah gölgelerin önünde dağıldı. Eragon başta bunun Ra'zac'ın binek hayvanlarından Lethrblaka olduğunu sandı. Sonra bulutların arasından bir ışın yansıyıp figürü aydınlattı.

Kırmızı bir ejderha tepelerinde dikiliyordu. Gün ışığında kan kırmızı renkte bir kömür yatağı gibi parlıyor, ışıltıyordu. Kanat derileri ışığa tutulan kırmızı şarap rengindeydi. Pençeleri, dişleri ve omurgasındaki dikenleri kar beyazıydı. Kırmızımsı portakal rengi gözlerinde korkunç bir neşe panlıyordu. Sirtında bir eyer takılıydı ve o eyerde cilalı çelik bir zırh giyip on beş santimlik bir kılıç taşıyan bir adam oturuyordu. Korku Eragon'u pençesine aldı. Galbatorix bir ejderhayı yumurtasından çıkarmayı başarmış.

Sonra çelikler içindeki adam sol elini kaldırdı, avucundan yakut rengi bir enerji huzmesi çıkarıp Hrothgar'ı göğsünden vurdu. Saldırını engellemek için vücutlarındaki enerjiyi kullanan Cücenin büyücüleri acıyla bağıştılar. Hepsisi ölerek yere devrildi, ardından Hrothgar göğsünü tutarak yere yıkıldı. Krallarının öldüğünü gören Cüceler umutsuzluk dolu bir inilti kopardılar.

"Hayır!" diye bağırdı Eragon ve Saphira da itiraz ederek kükredi. Eragon nefretle düşman Süvari'ye baktı. Bunun için seni öldüreceğim.

Ama o da Saphira da böyle bir düşmanla karşılaşamayacak kadar yorgundu. Etrafına bakan Eragon çamurda yatan bir at gördü, yanında da bir mızrak. Aygır hâlâ canlıydı. Eragon elini boynuna koyup mırıldandı, uyu, kardeş. Sonra atın geriye kalan canlılığını kendisine ve Saphira'ya aldı. Ona bütün gücünü geri kazandıracak bir enerji değildi bu, ama kas acılarını dindirip uzuvlarının titremesini engelledi.

Yeniden canlanan Eragon, Saphira'nın üstüne atılıp bağırdı. "Orik, adamlarının kontrolünü sen al!" Sahanın karşısında Arya'nın endişeyle kendisine baktığını fark etti. Eyer kayışlarını bacaklarının etrafına sararak onu akından çıkardı. Saphira gerekli hıza ulaşmak için kanatlarını delice bir hızla çırparak kırmızı ejderhaya doğru atıldı.

Umarım Glaedr'den aldığın son dersi hatırlıyorsundur, dedi. Kalkanını daha sıkı tuttu.

Saphira, ona cevap vermedi, ama düşünceleriyle diğer ejderhaya kükredi haini Yumurta kıran, yemin bozan, katil! Sonra, o ve Eragon birleşerek diğer çiftin zihinlerine saldırıp savunmalarını aşmaya çalıştılar. Süvari'nin bilinci Eragon'a, sanki çok kalabalıkmiş gibi bir garip geldi; serbest bırakılmak için yalvaran esir ruhlara ait gibi görünen bir sürü ses zihninin derinliklerinde fisıldıyordu.

İki Süvari bağlantı kurar kurmaz, diğer Süvari, Oromis'in bile toplayamayacağı bir güç patlamasıyla karşılık verdi. Eragon kendi bariyerlerinin derinliklerine çekilip böyle açmazlarda kullanması için Oromis'in öğrettiği şiiri deli gibi söylemeye başladı:

Soğuk ve boş kış göğünde,
Dikiliyor minicik bir adam gümüş kılıcıyla.
Delice bir ateşle sıçrayıp saplıyor,
Önünde yığılan gölgelerle dövüşüyor...

Saphira ve kırmızı ejderha, kafa kafaya çarpan akkor haldeki iki meteor gibi birbirine çarparken Eragon'un zihnindeki kuşatma hafifledi. Boğuşurken arka ayaklarıyla birbirlerini tekmelemeye çalıştılar. Pençeleri, Saphira'nın zırhına ve kırmızı ejderhanın düz pullarına sürtünürken korkunç gıcırtilar çıkarıyordu. Kırmızı ejderha Saphira'dan daha küçüktü, ama bacakları ve omuzları daha kalındı. Kırmızı ejderha, Saphira'yı tekmeleyip bir an için kendinden uzaklaştırmayı başardı, sonra yeniden bir araya geldiler, ikisi de dişlerini diğerinin boynuna geçirmeye çalışıyordu.

Ejderhalar birbirlerine ayakları ve kuyruklarıyla korkunç darbeler indirerek yere doğru yuvarlanırken Eragon'un yapabileceği tek şey Zar'roc'a sahip olmaktı. Yanan Ovalar'dan elli metre yukanda Saphira ve kırmızı ejderha yeniden yükseklik kazanmaya çalışarak birbirinden ayrıldı. Saphira havada durup sokacak bir yılan gibi başını kaldırdı, ağzından şiddetli bir alev akımı püskürttü.

Ama alevler hedefine ulaşmadı; kırmızı ejderhadan dört metre ötede alevler ikiye ayrıldı ve ejderhanın iki yanından zararsızca geçti. Kahretsin, diye düşündü Eragon. Kırmızı ejderha karşılık vermek için ağzını açarken Eragon, "Skölir nosu fra brisingr!" dedi. Tam zamanında davranmıştı. Alevler yanlarından geçti, ama Saphira'nın pullarını bile yakmadı.

Saphira ve kırmızı ejderha, katmanlı dumanın arasından temiz, dondurucu havaya doğru hücum ederken rakibinden önce tırmanmaya çalışıyordu. Kırmızı ejderha, Saphira'nın kuyruğunu ısırınca Eragon ve Saphira paylaşılan acıyla aynı anda bağırdılar. Gösterdiği çabayla nefes nefese kalan Saphira geriye doğru küçük bir daire çizerek kırmızı ejderhanın gerisine indi. Bunun üzerine kırmızı ejderha sola dönüp helezonlar çizerek Saphira'nın üstüne tırmanmaya çalıştı.

Ejderhalar gittikçe karmaşıklaşan akrobatik hareketlerle düello yaparken Eragon Yanan Ovalar'da bir karışıklık olduğunu fark etti: Du Vrangr Gata'nın büyücüleri İmparator'un iki yeni büyücüsü tarafından rahatsız ediliyordu. Bu büyücüler öncekilerden çok daha güçlüydüler. Du Vrangr Gata'dan birini öldürmüşlerdi bile. Eragon, Trianna'nın zihnindeki çılgınlığını duydu. Shadeslayer! Bize yardım etmek zorundasın! Onları dur duramıyoruz. Bütün Varden'i öldürecekler. Bize yardım et, bu...

Süvari, Eragon'un bilincini dürtünce Trianna'nın sesini kaybetti. "Bu iş bitmeli," dedi Eragon sıkı sıkı dişlerinin arasından, saldırılara karşı dayanmaya çalışarak. Kırmızı ejderha, onlara doğru dalışa geçip Saphira'nın altında keskin bir dönüş yaptı. Eragon zihnini Saphira'yla konuşacak kadar bile açmak istemiyordu, bu yüzden yüksek sesle bağırdı. "Beni yakala!" Zar'roc'un iki darbesiyle bacaklarını tutan kayışları kesip Saphira'nın sırtından atladı.

Bu delilik, diye düşündü Eragon. Ağırılıksızlık hissi onu etkisi altına alırken baş döndürücü bir neşeyle gülüyordu. Hava akımı miğferini çıkarmış, gözlerinin sulanıp yanmasına neden oluyordu. Kalkanını bırakan Eragon, Oromis'in kendisine öğrettiği gibi, uçuşunu dengelemek için kollarını ve bacaklarını iki yana açtı. Aşağıdaki çelik giysili Süvari, Eragon'un hareketini fark etmişti. Kırmızı

ejderha, Eragon'un soluna doğru bir hamle yaptı, ama ondan kaçamadı. Eragon, ejderhanın böğrünün yanından geçerken Zar'roc'la bir hamle yaptı. Hızı yüzünden yoluna devam ederken kılıcın yarattığı diz arkası kirişine saplandığını hissetti.

Ejderha acıyla kükredi.

Darbenin etkisi yüzünden Eragon aşağı yukarı savruldu, dönmeye başladı. Dönüşünü durdurana kadar bulut örtüsünden hızla geçti ve Yanan Ovalar'a doğru ölümcül bir şekilde inmeye başladı. Gerekirse kendisini sihirle durdurabilirdi, ama bu onun son enerjisini de tüketti. Omuzlarından yukarı baktı. Hadi Saphira, neredesin?

Kanatlarını sıkıca gövdesine yapıştırmış olan Saphira cevap verircesine iğrenç kokulu dumanların arasından geçti. Eragon'un altına girip inişini yavaşlatmak için kanatlarını hafifçe açtı. Eragon dikenlerin kendisine batmamasına dikkat ederek manevra yaptı, eyere oturdu. Saphira yükselirken yerçekiminin ağırlığını yeniden hissetti.

Bunu bir daha yapma.bana, diye parladı Saphira.

Eragon Zar'roc'taki kam inceledi. İşe yaradı, değil mi?

Tehlikeli gösterisinin Saphira'yı kırmızı ejderhanın merhametine bıraktığını fark edince tatmini kayboldu. Ejderha yukarıdan Saphira'ya doğru atıldı, onu yere doğru gitmeye zorlayarak şu veya bu şekilde taciz etti. Saphira, onun altından kaçmaya çalıştı, ama bunu ne zaman denese, kırmızı ejderha, ona doğru saldıyor, ısırıp kanatlarıyla tokatlayıp yön değiştirmeye zorluyordu.

Ejderhalar dilleri ağızlarından sarkana, kuyrukları düşene kadar dönüp hücum etmeye devam ettiler. Sonrasında kanat çırpılmaktan vazgeçip yalnızca rüzgârda süzölmeye başladılar.

"Yere in, Saphira; bu iyi değil. Onunla yerde dövüşeceğim."

Saphira yorgun bir teslimiyetle en yakın açık alana indi. Jiet Nehri'nin batı kıyısındaki küçük taş ovaydı burası. Su, savaşın kam yüzünden kırmızıya dönmüştü. Saphira yere iner inmez Eragon üstünden atladı, bastığı yeri inceledi. Yer düz ve sertti, takılacağı herhangi bir şey yoktu. Memnun olarak başını salladı.

Birkaç saniye sonra kırmızı ejderha üstünden hızla geçip ovanın karşısına indi. Yarasını zedelememek için sol arka bacağını yerden kaldırmıştı: kası neredeyse tamamen kesen uzun bir kesik vardı. Ejderha yaralı bir köpek gibi baş .n aşağı titredi. İleri doğru sıçramaya çalıştı, ama sonra durup hırlayarak Eragon'a baktı.

Düşman Süvari bacaklarını tutan kayışları çözdü, ejderhanın yaralı olmayan tarafından aşağıya indi. Ejderhanın öteki yanına dolaşıp bacağını inceledi. Eragon, ona bunun için izin verdi; birbirine bağlı olduğu ortağının yaralandığını görmenin bir adama ne kadar acı verdiğini biliyordu. Ama çok fazla bekledi, çünkü Süvari anlaşılmaz birkaç sözcük söyleyip üç saniye içinde ejderhanın yarasını iyileştirdi

Eragon korkuyla ürperdi. Bunu bu kadar çabuk ve bu kadar kısa bir büyüyle nasıl yapabildi? Yine de bu Süvari her kimse Galbatorix değildi, çünkü onun ejderhası siyahtı.

Eragon, Süvari'yle yüzleşmek için ileri çıkarken bu bilgiye sıkı sıkıya tutunuyordu. Ovanın ortasında buluşurlarken Saphira ve kırmızı ejderha arkada daireler çiziyordu.

Süvari kılıcını iki eliyle kavrayıp başının üstünde çevirip Eragon'a doğru savurdu. Eragon kendini

korumak için Zar'roc'u kaldırdı. Kılıçları kırmızı kıvılcımlar çıkararak birbirine çarptı. Sonra Eragon rakibini geri itip bir dizi karmaşık hamle yaptı. Saplama hareketi yapıp karşı hamleyi savuşturdu, ayak dansı yaparak çelik giysili Süvari'yi ovanın öteki tarafına çekilmeye zorladı.

Kenara vardıklarında Süvari yerini koruyup ne kadar zekice olurlarsa olsunlar Eragon'un saldırılarını engelledi. Sanki her hareketimi önceden bekliyor, diye düşündü Eragon, düş kırıklığı içinde. Eğer dinlenseydi Süvari'yi yenmesi kolay olurdu, ama şu durumda ilerleme kat edemiyordu. Süvari'de bir Elfin luzı ve gücü yoktu, ama teknik becerileri Vanir'inkinden daha iyiydi ve neredeyse Eragon'unkiler kadardı.

İlk enerji hücumu azalmaya başlayınca Eragon bir panik hissetti. Daha Süvari'nin parlak zırhına hafif bir çizik atmaktan fazlasını başaramamıştı. Zar'roc'un yakutunda ve Bilge Beloth'un kemerinde depolanan son güç rezervi çabalarını bir dakika daha sürdürmesine yeterdi. Derken Süvari bir adım attı, ardından bir adım daha. Eragon daha farkına varmadan ovanın ortasına gelmişlerdi. Karşı karşıya geçmiş, birbirlerine darbeler indiriyorlardı.

Zar'roc o kadar ağır geliyordu ki zor kaldırıyordu. Omzu yanıyordu, nefes nefeseydi ve yüzünden ter akıyordu. Hrothgar'ın intikamını alma arzusu bile bu yorgunluğun üstesinden gelmesine yardımcı olmuyordu.

Sonunda Eragon kayıp düştü. Yerde yatarken öldürülmemeye kararlı olan Eragon yana yuvarlanarak ayağa kalktı, Süvari'ye doğru bir hamle yaptı. Adam bileğinin tembel bir hareketiyle Zar'roc'u savuşturdu.

Süvari'nin kılıcını elinde sallama şekli –yan tarafında hızlı bir daire çiziyordu– birden Eragon'a tanıdık geldi. Artan bir dehşetle düşmanın on beş santimlik kılıcına baktı, ardından aynalı miğferinin göz yarıklarına ve bağırdı. "Seni tanıyorum!"

Kendini Süvari'nin üstüne attı, kılıcını aralarında sıkıştırıp parmaklarını miğferinin altına sokarak çekti. Alagaesia'nın Yanan Ovaları'nın kıyısındaki platonun ortasında Murtagh dikiliyordu.

Miras

Murtagh sırtıyordu. "Thrysta vindr," dedi ve sert bir hava küresi aralarına girip Eragon'un göğsüne çarptı, onu ovada beş metre geriye fırlattı.

Sırtüstü düşerken Saphira'nın hırladığını duydu. Gözlerinin önünde kırmızı ve beyazlar uçuşuyordu. Kendini top haline getirip acının geçmesini bekledi. Murtagh'ın yeniden ortaya çıkmasına karşı duyduğu sevinç karşılaşmalarının korkunç şartları yüzünden baskılanmıştı. Dengesiz bir şok, şaşkınlık ve öfke karışımı içinde kaynamaya başlamıştı.

Kılıcını indiren Murtagh çelik kaplı elini işaret parmağı haricinde yumruk yaparak Eragon'a işaret etti. "Sen asla vazgeçmiyorsun."

Az Ragni'den Hedarth'a salla giderken gördüğü önsezisinden bir sahneyi hatırlarken Eragon'un omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi: Bir adam ezilmiş miğferi ve kanlı zırhıyla kanla pıhtılaşmış çamurun içine serilmiş yatıyordu; yüzü havaya kaldırdığı kolunun arkasına gizlenmişti. Zırlı bir el, Eragon'un görüş alanına girip kaderin bütün yetkisiyle yerdeki adamı işaret ediyordu. Geçmiş ve gelecek birleşmişti. Şimdi Eragon'un sonuna karar verilecekti.

Kendini ayağa kalkmak için zorlayarak, "Murtagh... sen nasıl hayatta olabilirsin? Urgalların seni yeraltına götürdüklerini gördüm. Seni kristal bakışla görmeye çalıştım, ama yalnızca karanlık vardı," dedi.

Murtagh keyifsiz bir şekilde güldü. "Sen hiçbir şey görmedin, tıpkı benim Urû'baen'deki günlerimde seni kristal bakışla görmeye çalıştığım zaman olduğu gibi."

"Ama sen öldün!" diye bağırdı Eragon, neredeyse anlamsız bir şekilde. "Farthen Dûr'da öldün. Arya tünelde senin kanlı giysilerini buldu."

Bir gölge Murtagh'ın yüzünü kararttı. "Hayır, ölmedim. Bu İkizlerin işiydi, Eragon. Bir grup Urgalın kontrolünü ele alıp Ajihad'ı öldürmek ve beni yakalamak için bir pusu kurdular. Sonra kaçamamam için beni büyüleyerek Urû'baen'e kaçırdılar."

Eragon olanları anlayamayarak başını iki yana salladı. "Ama neden Galbatorix'e hizmet etmeyi kabul ettin? Ondan nefret ettiğini söylemiştin. Bana dedin ki..."

"Kabul etmek mi!" Muftagh tekrar gülerken kahkahasında deliliğin izleri vardı. "Kabul etmedim. Galbatorix önce Urû'baen'de koruduğu yıllara kin duyduğum için, isteğine karşı gelip kaçtığım için beni cezalandırdı. Sonra sen, Saphira ve Varden hakkında bildiğim her şeyi benden zorla öğrendi."

"Bize ihanet ettin! Ben senin için yas tutuyordum ve sen bize ihanet ettin!"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ajihad seni kilit altına almakta haklıydı. Senin hücrende çürümene izin vermeliydi, o zaman bunların hiçbiri..."

"Başka seçeneğim yoktu!" diye hırladı Murtagh. "Thorn benim için yumurtasından çıktıktan sonra Galbatorix ikimizi de antik dilde ona sadakat yemini etmeye zorladı. Artık ona karşı gelemeyiz."

Eragon'un içinde bir acıma ve tiksinti hissi birikti. "Sen baban olmuşsun."

Murtagh'ın gözlerine garip bir parıltı yerleşti. "Ben Morzan'ın hiç olmadığı kadar güçlüyüm."

Galbatorix bana sihir hakkında senin hayal bile edemeyeceğin şeyler öğretti... Bu büyüler o kadar güçlü ki korkak oldukları için Elfler bile ağızına almaya cesaret edemez. Galbatorix onları keşfedene kadar antik dilde kaybolmuş sözcüklerdi bunlar. Enerjiyi kontrol etmenin yolları... Düşmanlarını yok edebilen ve bütün arzularını gerçekleştirebilen sırlar, korkunç sırlar."

Eragon, Oromis'in derslerinin bir kısmını hatırlayıp karşılık verdi. "Sır olarak kalması gereken şeyler."

"Eğer bilseydin böyle söylemezdin. Brom bir amatördü, daha fazlası değil. Ve Elfler, peh! Bütün yapabildikleri ormanlarında gizlenip fethedilmeyi beklemek." Bakışlarını Eragon'un üstünde gezdirdi. "Sen de bir Elfe benziyorsun artık. Bunu Islanzadi mi yaptı?" Eragon sessiz kalınca Murtagh gülümseyip omuz silkti. "Fark etmez. Gerçeği yakında öğreneceğim." Durup kaşlarını çattı, doğuya doğru baktı.

Bakışlarını takip eden Eragon, İkizlerin İmparatorluk'un ordusunun önünde durduğunu gördü. Varden ve Cücelerin ortasına enerji topları fırlatıyorlardı. Duman bulutları görmesini zorlaştırıyordu, ama Eragon kel büyücülerin, bir zamanlar arkadaşlık yemini ettikleri adamların öldürürken kahkahalar attığından emindi.

Roran'ın emekleyerek yan taraftan yavaşça yaklaştığını, Eragon ve Murtagh bulunduktan yerden rahatça görüyorlardı, ama İkizler onu henüz fark etmemişlerdi.

Kuzenini tanıyınca yüreği ağızına geldi. Aptal! Onlardan uzaklaş! Yoksa öleceksin.

Roran'ı tehlikeden kurtarmak için neye mal olursa olsun büyü yapmalıyım, diye düşündü. Tam ağızını açarken, Murtagh, "Dur. Onun ne yapacağını görmek istiyorum," dedi.

"Niçin?"

Murtagh hafifçe gülümsedi. "İkizler, beni yakaladıklarında bana işkence ettiler ve bundan büyük zevk aldılar."

Eragon kuşkuyla ona baktı. "Onu incitmeyeceksin değil mi? İkizleri uyarmayacaksın, değil mi?"

"Şerefim üstüne söz veririm, Süvari."

Birlikte Roran'ın ceset yığınının arkasına gizlenişini seyrettiler, ikizler yığına doğru bakınca Eragon kaskatı kesildi. Bir an onu gördüklerini zannetti. Sonra İkizler arkalanın dönünce, Roran saklandığı yerden fırladı. Çekicini kaldırıp vargücüsüyle indirdi ve İkizlerden birinin başını ikiye böldü. İkizlerden diğeri de yere düştü ve sessiz çılgınlıkla kıvrılarak Roran'ın çekiç darbeleri altında ezildi. Sonra Roran düşmanlarının cesetleri üstüne basarak çekicini yukarı kaldırıp bir zafer çılgılığı attı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Eragon, savaş alanından bakışlarını alarak. "Buraya beni öldürmeye mi geldin?"

"Elbette hayır. Galbatorix, seni canlı istiyor."

"Ne için?"

Murtagh'ın dudakları büküldü. "Bilmiyorsun? Ha! Güzel bir şaka bu! Senin için değil; onun için." Parmağını Saphira'ya doğrulttu. "Galbatorix'in son yumurtasındaki ejderha, dünyadaki son ejderha erkek. Saphira var olan tek dişi ejderha. Eğer ürerse bütün ırkının annesi olacak. Şimdi görüyor

musun? Galbatorix ejderhaları yok etmek istemiyor. Süvarileri yeniden kurmak için Saphira'yı istiyor. Bu hayalinin gerçek olmasını istiyorsa seni öldüremez, ikinizi de öldüremez... Ve nasıl bir hayal ama Eragon. Anlatışını dinlemen gerek, ondan sonra onun hakkında o kadar kötü şeyler düşünmezsin. Alagaesia'yı tek bir bayrak altında birleştirmek, savaş gereğini ortadan kaldırmayı ve Süvarileri yeniden kurmayı istemesi kötü mü?"

"Diğer Süvarileri yok eden kendisiydi!"

"Ve bunun için iyi bir nedeni vardı," dedi Murtagh. "Onlar yaşlı, şişko ve yoldan çıkmışlardı. Elflerin kontrolü altındaydılar ve insanlara boyun eğdirmek için onları kullanıyorlardı. Yeniden başlayabilmek için onların yok edilmeleri gerekiyordu."

Öfkeli bir kaş çatış Eragon'un yüz hatlarını çarpıttı. Ağır nefesler alarak platoda ileri geri yürüdü, sonra savaşı işaret etti. "Bir delinin saçmalıkları yüzünden bu kadar insanın acı çekmesini nasıl açıklıyorsun? Galbatorix yakıp öldürmekten ve kendisine güç toplamaktan başka bir şey yapmadı. Yalan söylüyor. Cinayet işliyor. Her şeyi istediği gibi değiştirebiliyor. Bunu biliyorsun! En başında bu yüzden onunla çalışmayı reddetmiştin sen." Eragon duraklayıp daha yumuşak bir ses tonuyla konuştu: "İsteğin dışında hareket etmeye zorlandığımı ve Hrothgar'ı öldürmekten sorumlu tutulamayacağımı anlayabiliyorum. Ama kaçmaya çalışabilirsin. Arya'yla birlikte Galbatorix'in seni bağladığı bağları çözmenin bir yolunu bulabileceğimize eminim.. Bana katıl, Murtagh. Varden için bu kadarını yapabilirsin. Bizimle birlikte hareket edersen, lanet edilip, korkulmak, nefret edilmek yerine övgü ve hayranlık kazanabilirsin."

Murtagh bir an için çentikli kılıcına baktı, Eragon, onun kabul edeceğini sandı. Ama Murtagh alçak sesle, "Bana yardım edemezsin, Eragon," dedi. "Galbatorix dışında kimse yeminimizi bozamaz ve o da bunu asla yapmaz... O gerçek adlarımızı biliyor, Eragon... Biz sonsuza dek onun köleleriyiz."

Eragon bunu istese de Murtagh'ın açmazı yüzünden duyduğu acıyı inkâr edemiyordu. Büyük bir ciddiyetle, "O zaman ikinizi de öldürmemize izin ver," dedi.

"Bizi öldürmek mi! Buna neden izin verelim ki?"

Eragon sözlerini büyük bir dikkatle seçti: "Bu sizi Galbatorix'in kontrolünden kurtarır. Ve binlerce olmasa da yüzlerce insanın hayatını kurtarır, aksi takdirde ölecek olan insanların. Bu, kendini feda edebileceğin kadar soylu bir dava değil mi?"

Murtagh başını iyi yana salladı. "Senin için olabilir, ama hayat ondan kolayca kopamayacağı kadar tatlı benim için. Hiçbir yabancıнын hayatı Thorn'un ya da benimkinden önemli değil."

Bu Eragon'un hiç hoşuna gitmese de –aslında bütün bu olanlardan nefret ediyordu– yapılması gerekeni biliyordu. Murtagh'ın zihnine yeniden saldırarak ileri atıldı. Onu kalbinden bıçaklamak için Murtagh'ın üstüne atılırken iki ayağı da yerden kesildi.

"Letta!" diye bağırdı Murtagh.

Görünmez bağlar kollarını ve bacaklarını bağlarken Eragon geriye düştü. Sağındaki Saphira ağzından ateş çıkararak bir fareye saldıran kedi gibi Murtagh'ın üstüne atıldı.

"Risa!" diye emretti Murtagh, onu yakalayacakmış gibi pençeye benzer bir el uzatarak.

Murtagh'ın büyülü sözleriyle havada kalan Saphira şaşkınlıkla inledi ve platonun birkaç metre yukarısında kaldı. Ne kadar debelenirse debelensin yere dokunamıyor, ama daha yükseğe de

uçamıyordu.

Hâlâ bir insanken bunu yapacak gücü nerden bulabiliyor, diye merak etti Eragon. Sahip olduğum bütün yeteneklere rağmen böyle bir is beni nefessiz bırakırdı ve adım atamazdım. Oromis'in büyülerine karşı koyduğu deneyimlerini hatırlayarak, "Brakka du vanyali sem huildar Saphira un eka," dedi.

Murtagh, onu durdurmak için bir çaba harcamadı, yalnızca Eragon'un direnci anlamsız bir rahatsızlık yaratıyormuş gibi baktı ona. Eragon dişlerini göstererek çabasını ikiye katladı. Sihir bütün enerjisini tüketirken elleri soğudu, kemikleri ağrıdı ve nabzı yavaşladı. O istemeden Saphira gücünü onunla birleştirerek Eragon'un kendi bedeninin sağlam kaynaklarını kullanmasını sağladı.

Beş saniye geçti...

Yirmi saniye... Murtagh'ın boynunda kalın bir damar atıyordu.

Bir dakika...

Bir buçuk dakika... İstemsiz titremeler Eragon'u sarsıyordu. Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar titriyordu. Kıpırdayacak olsa bacakları çökecekti.

Sonunda Eragon sihri bırakmak zorunda kaldı, yoksa bayılıp boşluğa gömülme riskine girmiş olacaktı. Tamamen tükenmiş bir şekilde çöktü.

Daha önce korkuyordu, ama yalnızca başansız olabilir düşüncesiyle. Şimdiyse Murtagh'ın neler yapabileceğini bilmediği için korkuyordu.

"Benimle rekabet edemezsin," dedi Murtagh. "Galbatorix dışında kimse edemez." Eragon'a doğru yürüyüp kılıcını boynuna dayadı, derisinde bir delik açtı. Eragon irkilme isteğine karşı direndi. "Seni Urû'baen'e götürmek çok kolay olacak."

Eragon gözlerinin derinliklerine baktı. "Yapma. Bırak beni."

"Az önce beni öldürmeye çalıştın"

"Benim pozisyonumda olsan sen de aynı şeyi yapardın." Murtagh sessiz kalınca, "Bir zamanlar dosttuk," dedi. "Birlikte savaştık. Galbatorix, seni her şeyi unutmam sağlayacak kadar çarpıtmış olamaz... Eğer bunu yaparsan Murtagh sonsuza dek kaybolacaksın."

Aradan uzun bir dakika geçti, duyulan tek ses çarpışan orduların attığı çığlıklardı. Eragon'un boynundan kan akıyordu. Saphira çaresiz bir öfkeyle kuyruğunu sallıyordu.

Sonunda Murtagh, "Bana, seni ve Saphira'yı yakalamam emredildi," dedi. Durakladı. "Bunu denedim... Dikkat et de bir daha yollarımız kesişmesin. Bir dahaki karşılaşmamızda sana merhamet etmeyebilirim." Kılıcını indirdi.

"Doğru olanı yapıyorsun," dedi Eragon. Bir adım geri atmaya çalıştı. ama hâlâ olduğu yerdeydi.

"Belki. Ama gitmene izin vermeden önce..." Uzanıp Eragon'un elindeki Zar'roc'u zorla alıp, Bilge Beloth'un kemerindeki kınını çözdü. "Eğer babam olduysam onun kılıcını benim taşımam gerekir. Zar'roc'un Morzan'ın en büyük oğluna gitmesi gerekir, en küçük değil. Doğuştan benim hakkım bu."

Eragon'un midesinde soğuk bir yumru oluştu. Bu olamaz.

Murtagh'ın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Sana annemin adını hiç söylememiştim, değil

mi? Sen de bana seninkini hiç söylemedin. Ben şimdi söylüyorum: Selena. Selena benim annemdi, senin de annen. Morzan babamızdı. İkizler, senin zihnini kurcalarken bu bağlantıyı kurmuşlar. Galbatorix bu bilgiyle çok ilgilendi."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Eragon. Morzan'ın oğlu olma düşüncesine katlanamazdı. Brom bunu biliyor muydu? Oromis biliyor mu?.. Neden bana söylemediler? O zaman Angela'nın falına bakarken ailesinden birinin kendisine ihanet edeceğini gördüğünü hatırladı. Haklıydı.

Murtagh başını iki yana sallayıp sözlerini antik dilde tekrarladı, sonra dudaklarını Eragon'un kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "Sen ve ben aynıyız, Eragon. Birbirimizin ayna görüntüsüyüz. Bunu inkâr edemezsin."

"Yanılıyorsun," diye gürledi Eragon, büyüye karşı mücadele ederek. "Biz benzemiyoruz. Benim sırtımda yara yok artık."

Murtagh iğne yemiş gibi irkildi, yüzüne sert ve soğuk bir ifade yerleşti. Zar'roc'u kaldınp göğsünün üstüne kaldırdı. "Öyle olsun. Mirasımı senden alıyorum, kardeşim. Elveda."

Sonra miğferini yerden alıp Thorn'un üstüne çıktı. Ejderhası çömeliip kanatlarını kaldırırken ve sonra platonun üstünden kuzeye yönelirken Murtagh bir kez olsun Eragon'a dönüp bakmadı. Ancak Thom ufkun altında gözden kaybolurken Eragon ve Saphira'yı tutan büyüü bozdu.

Saphira yere inerken pençeleri taşın üstünde fıkırdadı. Eragon'a doğru emekleyip burnuyla koluna dokundu. İyi misin, ufaklık?

İyiyim. Ama değildi ve Saphira da bunu biliyordu.

Platonun kenarına giden Eragon, Yanan Ovalar'ı ve savaş sonrası durumu inceledi, çünkü savaş bitmişti. İkizlerin ölümüyle Varden ve Cüceler kaybettikleri gücü tekrar kazanmış, şaşkın durumdaki askerleri bozguna uğratmış, onları ya nehre ya da geldikleri yere doğru sürmüşlerdi.

Güçlerinin büyük bölümünün sağlam olmasına rağmen İmparator'un ordusu geri çekilme emri vermişti. Hiç kuşkusuz yeniden gruplanıp Surda'yi işgal etmek için ikinci bir saldırıya hazırlanacaklardı. Arkalarında iki tarafa ait yığınlarca ceset bırakmışlardı. İnsan ve Cücelerden oluşan, bütün bir şehri doldurmaya yetecek kadar adam vardı bu yığınlarda. Tezek alevlerine düşen cesetlerden yoğun siyah duman çıkıyordu.

Savaş bittiği için kartallar, atmacalar, kargalar ve kuzgunlar bir örtü gibi savaş alanına inmişti.

Eragon gözlerini kaparken yaşlar gözkapaklarınınınaltından süzülüyordu.

Kazanmışlardı, ama kendisi kaybetmişti.

Yeniden Bir Araya Gelme

Eragon ve Saphira, Yanan Ovalar'ı dolduran cesetlerin arasından geçerken yaraları ve yorgunlukları yüzünden çok yavaş hareket ediyorlardı. Yanan savaş alanında sendeleyeyen yaralılarla karşılaşılıyorlardı; gerçekten görmeyen boş bakışlı adamlarla, bakışları uzaklarda bir yere odaklanmış adamlarla.

Kana karşı duyduğu arzu azalınca Eragon üzüntüden başka bir şey hissetmiyordu. Savaşmak ona çok anlamsız görünüyordu artık. Tek bir deliye engel olmak için bu kadar çok adamın ölmesi ne büyük bir trajediydi. Çamura saplanan okların yanından geçmek için duraklayınca Saphira'nın, Thorn'un ısırıldığı kuyruğundaki yarayı gördü. Bana gücünü ver; seni iyileştireyim.

Önce ölümcül tehlikede olanlarla ilgilen.

Emin misin?

Eminim, ufaklık.

Eragon isteksizce kabul ederek bir askerin boynundaki yarayla ilgilendi, sonra başka bir Varden'liye geçti. Dost düşman ayırımı yapmıyor, iki tarafı da yetenekleri elverdiğince tedavi ediyordu.

Eragon düşüncelerine o kadar dalmıştı ki yaptığı işe fazla dikkat etmiyordu. Murtagh'ın iddiasını reddetmeyi çok istiyordu, ama Murtagh'ın annesi –anneleri– hakkında söylediği her şey Eragon'un onun hakkında bildiği az şeyle örtüşüyordu: Selena Carvahall'i yirmi yıl önce terk etmişti, Eragon'u doğurduktan sonra bir kez geri dönmüş, sonra bir daha görülmemişti. Zihni Murtagh'la Farthen Dûr'a ilk geldikleri zaman yaptıkları konuşmaya gitti. Murtagh, Brom, Jeod ve Saphira'run yumurtasının peşindeyken annesinin Morzan'ın kalesinden nasıl kaçtığını anlatmıştı. Morzan, Zar'roc'u Murtagh'a doğru fırlatıp onu nerdeyse öldürdüğü zaman annem hamileliğini gizlemiş ve beni Morzan ile Galbatorix'ten korumak için Carvahall'a geri dönmüş olmalı. Selena'nın kendisine bu kadar önem vermesi Eragon'u yüreklendirdi.

Eragon akli başına geldiğinden beri babasının kim olduğunu ve annesinin neden onu kardeşi Garrow ve karısı Marian'ın bakımına verdiğini merak ediyordu. Cevaplar o kadar beklenmedik bir kaynaktan ve o kadar uğursuz bir ortamda gelmişti ki; şu anda bu cevaplardan bir anlam çıkaramazdı. Bu açıklamayı kabul etmesi için aylar, belki de yıllar geçmesi gerekirdi.

Eragon her zaman babasının kimliğini öğrendiğine memnun olacağını düşünmüştü. Artık öğrenmişti, ama bu gerçek onu tiksindiriyordu. Küçükken babasının büyük ve önemli biri olduğu hayallerini kurardı, ama Eragon tersinin daha büyük bir olasılık olduğunu biliyordu. Yine de en çılgın hayallerinde bile bir Süvari'nin, hele bir Tövbekârın oğlu olduğu asla aklına gelmezdi.

Hayalleri kâbusa dönüşmüştü.

Benim babam bir canavar... Babam Süvarilere ihanet eden kişi. Bu düşünce Eragon'un kendini kirlenmiş hissetmesine neden oluyordu.

Ama hayır... Bir adamın kırık kaburgasını iyileştirirken durumu yeniden gözden geçirmenin bir yolunu buldu, kendine güvenini biraz olsun tazeleyen bir yol: Morzan ebeveynim olabilir, ama benim babam değil. Benim babam Garrow. Beni o büyüttü. Bana onurlu ve iyi bir şekilde, dürüst olarak yaşamayı o öğretti. Ben, onun sayesinde şimdi olduğum kişiyim. Brom ve Oromis bile Morzan'dan

daha fazla babam sayılır. Ve benim kardeşim Roran'dır, Murtagh değil.

Eragon bu düşünceyi sürdürmeye kararlı bir şekilde başını salladı. O zamana kadar Garrow'u babası olarak kabul etmeyi reddetmişti. Garrow ölmüş olmasına rağmen bunu yapmak Eragon'u rahatlattı, ona bir işi bitirme hissi verdi ve Morzan'la ilgili sıkıntısını hafifletmesine yardımcı oldu.

Bilge oldun, dedi Saphira.

Bilge mi? Başını iki yana salladı. Hayır, yalnızca nasıl düşünülmesi gerektiğini öğrendim. Oromis, en azından bu kadarını sağladı. Sancak tutan bir çocuğun yüzündeki tozu sildi, öldüğünden emin olduktan sonra ayağa kalktı. Kasları itiraz ederek kasılınca yüzünü buruşturdu. Brom'un bunu bildiğini anlıyorsun, değil mi? Yoksa neden yumurtanın çatlamasını beklerken Carvahall'de gizlensin ki?.. Düşmanın oğlunu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Brom'un kendisini bir tehdit olarak gördüğü düşüncesi onu rahatsız etti. Haklıydı da. Bak sonunda ne hale geldim?

Saphira sıcak nefesiyle saçlarını karıştırdı. Brom'un nedeni her neyse bizi her zaman tehlikelerden korumaya çalıştığını unutma. Seni Ra'zac'tan korumaya çalışırken öldü o.

Biliyorum... Acaba Murtagh gibi Morzan'a özenmemden korktuğu için mi bunu bana söylemekten korktu?

Elbette hayır.

Eragon meraklanarak ona baktı. Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Saphira başını kaldırıp Eragon'un gözlerine bakmayı ya da cevap vermeyi reddetti. Nasıl istersen öyle olsun. Kral Orrin'in adamlarından birinin yanına çömeldi. Karnına ok saplanmış olan adamın kollarını tutarak titremelerini engelledi. "Sakinleş."

"Su," diye inledi adam. "Tanrı aşkına su. Boğazım kum gibi kurudu. Lütfen Shadeslayer." Yüzü boncuk boncuk terlemişti.

Eragon gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Sana şimdi su verebilirim, ama seni iyileştirmemi beklesen daha iyi olur. Bekleyebilir misin? Eğer beklersen söz veriyorum istediğin kadar su içebilirsin."

"Söz mü veriyorsun, Shadeslayer?"

"Söz veriyorum."

Adam yeni bir acı dalgasıyla mücadele ettikten sonra, "Eğer öyle gerekiyorsa," dedi.

Eragon sihrin yardımıyla oku çekti, sonra Saphira'yla birlikte çalışıp adamın iç organlarını iyileştirirken büyüye destek olması için adamın kendi enerjisinin de bir kısmını kullandı. Aradan birkaç dakika geçti. Daha sonra adam karnını inceledi, elini kusursuz cildinde gezdirip yaşlar gözlerini yakarken Eragon'a baktı. "Ben... Shadeslayer, sen..."

Eragon, adama su tulumunu uzattı. "Al bunu. Senin benden daha fazla ihtiyacın var."

Yüz metre ötede Eragon ve Saphira, keskin bir duman duvarını geçtiler. Orik ve on Cüce –bazıları kadındı– altın zırhı içinde göz kamaştıran Hrothgar'ın cesedinin etrafına toplanmıştı. Cüceler saçlarını yoluyor, göğüslerini dövüyor ve gökyüzüne doğru ağıt yakıyorlardı. Eragon başını eğip mırıldandı. "Stydja unin mor'ranr, Hrothgar Könungr."

Bir süre sonra Orik onları fark edip ayağa kalktı; yüzü ağlamaktan kızarmış, sakalının örgüsü

çözölmüştü. Sendeleyerek Eragon'a doğru geldi. Girişre gerek duymadan, "Bundan sorumlu olan korkağı öldürdün mü?" diye sordu.

"Kaçtı." Eragon, Süvari'nin Murtagh olduğunu açıklayamadı.

Orik yumruğunu eline gömdü. "Barzûln!"

"Ama sana Alagaesia'daki bütün taşlar üzerine yemin ederim ki bir Dûrgrimst Ingeitum olarak Hrothgar'ın ölümünün intikamını alacağım."

"Bu iğrenç katili adalete teslim edecek kadar güçlü olan, Elfler dışındaki tek kişisin. Onu bulunca... kemiklerini toza dönüştür, Eragon. Dişlerini çek, damarlarını erimiş kurşunla doldur; Hrothgar'ın hayatından çaldığı her dakika için acı çekmesini sağla."

"İyi bir ölüm değil miydi? Hrothgar savaşta, Volund'u elinde ölmek istemez miydi?"

"Evet, savaşta, karşısına dikilip bir erkek gibi savaşmaya cesaret eden dürüst bir düşmanın elinde. Bir büyücünün numarasıyla değil..." başını iki yana sallayarak yine Hrothgar'a baktı, sonra kollarını kavuşturup çenesini yakasına gömdü. Hınlıtlı birkaç nefes aldı. "Annem babam çiçek hastalığından öldüğünde, Hrothgar, bana yeniden hayat verdi. Beni sarayına aldı. Beni vârisi yaptı. Onu kaybetmek..." Orik burnunun kemerini baş ve işaret parmağının arasında sıkıp yüzünü örttü. "Onu kaybetmek, babamı yeniden kaybetmek gibi."

Sesindeki keder o kadar açıktı ki Eragon, Cücenin acısını paylaştığını hissediyordu. "Anlıyorum," dedi.

"Anladığını biliyorum, Eragon... Anladığını biliyorum." Bir dakika sonra Orik gözlerini silip on Cüceye işaret etti. "Başka bir şey yapmadan önce Hrothgar'ı Farthen Dûr'a götürmemiz gerekir, böylece atalarıyla birlikte mezara konabilir. Dûrgrimst Ingeitum'un yeni bir grimsborith seçmesi gerekir, ardından on üç klan şefi –senin burda gördüklerin dâhil– aralarından yeni krabmızı seçecekler. Sonra ne olacağını bilmiyorum. Bu trajedi bazı klanları cesaretlendirecek ve diğerlerinin bizim davamızdan yüz çevirmesine neden olacak..." Tekrar başını salladı.

Eragon elini Orik'in başına koydu. "Şimdi bunun için endişelenme. İstemen yeterli, kolum ve iradem hizmetinizdedir... Eğer istersen çadırıma gel, bir içki içip Hrothgafin amsına kadeh kaldırırız."

"Bunu isterim. Ama henüz değil. Hrothgar'ın öteki hayatına güvenli bir şekilde geçmesi için tanrılara yalvarmayı bitirene kadar olmaz." Orik, Eragon'un yanından ayrılıp halka halindeki Cücelerin arasına kaühp yüksek sesle ağıtlarına katıldı.

Yanan Ovalar'da yoluna devam eden Saphira, Hrothgar büyük bir kraldı, dedi.

Evet ve iyi bir insandı. Eragon içini çekti. Arya ve Nasuada'yı bulmalıyız. Şu anda bir çizik bile iyileştiremem, ayrıca Murtagh'ı öğrenmeleri gerek.

Seninle aynı fikirdeyim.

Güneye doğru döndüler –Varden'in kampına doğru– ama birkaç adım gitmişlerdi ki Eragon Jiet Nehri'nden Roran'ın yaklaştığını gördü. İçini bir telaş kapladı. Roran yarım metre ötede bacakları ayrık bir şekilde durup Eragon'a baktı. Bir şey söylemek istiyor da sözcükleri çıkaramıyormuş gibi çenesini aşağı yukarı oynatıyordu.

Derken Eragon'un çenesine bir yumruk indirdi.

Eragon'un yumruktan kaçması kolay olurdu, ama yumruğun inmesine izin verdi. Roran'ın parmak eklemlerini kırmaması için hafifçe döndü.

Yine de acımişti.

Yüzünü buruşturarak kuzenine baktı. "Sanırım bunu hak ettim."

"Ettin tabii. Konuşmamız lazım."

"Şimdi mi?"

"Bekleyemem. Ra'zac, Katrina'yı yakaladı, onu kurtarmak için senin yardımına ihtiyacım var. Carvahall'den ayrıldığımızdan beri Katrina onların elinde."

Demek sorun bu. Eragon bir anda Roran'ın neden o kadar haşin ve dalgın görüldüğünü, bütün köyü neden Surda'ya getirdiğini anladı. Brom haklıydı, Galhatorix, Ra'zac'ı Palancar Vadisi'ne geri göndermişti. Eragon kaşlarını çattı, Roran'a karşı olan sorumluluğuyla Nasuada'ya rapor verme görevi arasında kalmıştı. "Yapmam gereken bir şey var, ondan sonra konuşuruz. Tamam mı? İstersen benimle gelebilirsin..."

"Geliyorum."

Delik deşik olmuş arazide yürürlerken Eragon gözünün ucuyla Roran'a bakıyordu. Sonunda alçak sesle, "Seni özledim," dedi.

Roran bir an kem küm etti, sonra kısaca başını sallayarak karşılık verdi. Birkaç dakika sonra, "Demek bu Saphira," dedi.

"Jeod adının bu olduğunu söylemişti."

"Evet."

Saphira parlak gözlerinden biriyle Roran'a bakıyordu. Saphira'nın incelemesine başını çevirmeden dayandı ki bu, çok az insanın yapabileceği bir şeydi. Eragon'un yuva arkadaşıyla her zaman tanışmak istemişimdir.

Eragon sözlerini tekrarlayınca, "Konuşuyor!" dedi Roran heyecanla.

Bu kez Saphira doğrudan ona hitap etti: Ne yani? Benim bir kertenkele kadar sessiz olduğumu mu sanıyordun?

Roran gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz. Ejderhaların bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum." Haşin bir gülümseme dudaklarını çarpıttı. "Önce Ra'zac ve büyücüler, şimdi Cüceler, Süvariler ve konuşan ejderhalar. Bütün dünya çıldırmış gibi."

"Öyle."

"Senin diğer Süvari'yle dövüştüğünü gördüm. Onu yaraladın mı? Bu yüzden mi kaçtı?"

"Acele etme. Her şeyi öğreneceksin."

Eragon aradığı çadıra gelince kapağı kaldırıp peşinde Roran'la içeri girdi. Saphira da arkalarından başını ve boynunu içeri uzattı. Çadırın ortasında Nasuada masanın ucuna oturmuş, Arya'yla hararetli bir tartışma yaparken hizmetçisinin çarpılmış zırhını çıkarmasını bekliyordu. Bacağındaki kesik

iyileştirilmişti.

Nasuada yeni gelenleri görünce cümlesini yarıda kesti. Onlara doğru koşup Eragon'a sarıldı. "Nendeydiniz? Senin öldüğünü ya da daha kötüsünün başına geldiğini sandık."

"Pek sayılmaz."

"Mum hâlâ yanıyor," diye mırıldandı Arya.

Nasuada bir adım geri atarak konuşmasına devam etti. "Platoya indikten sonra sana ve Saphira'ya ne olduğunu göremedik. Kırmızı ejderha gidince ve sen görünmeyince Arya seninle bağlantı kurmaya çalıştı, ama hiçbir şey hissetmedi, bu yüzden biz sandık ki..." Sesi kesildi. "Du Vrangr Gata'yı ve bütün savaşçıları nehrin karşısına nasıl götüreceğimizin bir yolunu bulmak için tartışıyorduk."

"Özür dilerim. Sizi meraklandırmak istemezdim. Dövüşten sonra o kadar yorgundum ki bariyerlerimi indirmeyi unuttum." Sonra Roran'ı bir adım öne çıkardı. "Nasuada, sana kuzenim Roran'ı tanıştırmak istiyorum. Ajihad, sana ondan bahsetmiş olabilir. Roran, bu Leydi Nasuada, Varden'in lideri. Ve bu da Arya Svit-kona, Elflerin elçisi." Roran ikisini de başıyla selamladı.

"Eragon'un kuzeniyle tanışmak bir onurdur," dedi Nasuada.

"Gerçekten," dedi Arya.

Tanışma işi bittikten sonra Eragon bütün Carvahall köyünün Ejderha Kanadı'yla geldiğini ve İkizlerin öldürülmesinden Roran'ın sorumlu olduğunu söyledi.

Nasuada tek kaşını kaldırdı. "Onların saldırılarını durdurduğun için Varden sana müteşekkirdir, Roran. Eragon veya Arya onlarla karşılaşana kadar kim bilir daha nelere zarar vereceklerdi? Bizim bu savaşı kazanmamıza yardımcı oldun. Bunu unutmayacağım. Erzaklanımız sınırlı, ama gemideki herkesin giydirilip doyurulmasını ve hastaların iyileştirilmesini sağlayacağım."

Roran başını biraz daha öne eğdi. "Teşekkür ederim, Leydi Nasuada."

"Zamanımı bu kadar sınırlı olmasaydı, seninle köyünün neden ve nasıl Galbatorbx'in adamlarından kaçıp Surda'ya geldiğinizi ve bizi bulduğunuzu öğrenmek isterdim. Yalnızca yolculuğunuz bile başlı başına bir hikâye. Yine de ayrıntıları öğrenme niyetindeyim –özellikle Eragon'u da ilgilendirdiği için– ama şimdi daha önemli başka konularla ilgilenmem gerekiyor."

"Elbette, Leydi Nasuada."

"O halde gidebilirsin."

"Lütfen," dedi Eragon. "Bırak burda kalsın. Anlatacaklarımı duyması gerekiyor."

Nasuada, ona şaşırmış bir şekilde baktı. "Tamam. Eğer istiyorsan. Ama bu kadar oyalanma yeter. Acele et ve Süvari'yi anlat!"

Eragon, Roran'ın anlattıklarını anlayabilmesi için hızlı bir şekilde geriye kalan üç ejderha yumurtasını –ikisi artık yumurtadan çıkmıştı– Morzan'ı ve Murtagh'ı anlattı. Sonra Thorn ve esrarengiz Süvarisi'yle yaptıkları dövüşü anlatıp olağanüstü güçlerini özellikle ifade etti. "Kılıcımı döndürdüğüm an daha önce dövüştüğümüzü hatırladım, bu yüzden üzerine atılıp miğferini çıkardım." Durakladı.

"Murtagh'dı, değil mi?" dedi Nasuada sessizce.

"Sen nerden?.."

Nasuada içini çekti. "Eğer ikizler hayatta kaldıysa Murtagh'ın da kalmış olması mantıklı geldi. O gün Farthen Dûr'da ne olduğunu anlata mı sana?" Bunun üzerine Eragon, İkizlerin Varden'e nasıl ihanet ettiğini, Urgalları toplayıp Murtagh'ı nasıl kaçırdığını anlattı. Nasuada'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. "Zaten bir sürü zorluk yaşamışken Murtagh'ın başına bunun da gelmesi çok yazık. Tronjheim'da onun arkadaşlığından hoşlanmışım ve büyüme şekline rağmen müttefikimiz olduğunu sanıyordum. Onu düşmanımız olarak düşünmek çok zor." Roran'a döndü. "Sana ayrıca babamın katillerini öldürdüğün için şahsen borçluyum."

Babalar, anneler, kardeşler, kuzenler, diye düşündü Eragon. Her şey aileye dayanıyor. Cesaretini toplayarak Murtagh'ın Zar'roc'u çalmasını ve son olarak da korkunç sırrını anlattı.

"Bu olamaz," diye fısıldadı Nasuada.

Eragon, tepkisini gizlemeden önce Roran'ın yüzünden geçen şok ve tiksinti ifadesini gördü. Ve bu onu her şeyden çok incitti.

"Murtagh yalan söylüyor olabilir mi?" diye sordu Arya.

"Sanmıyorum. Onu sorguladığımda aynı şeyi antik dilde de anlattı."

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik doldurdu cadın.

"Bunu başka kimse bilmemeli," dedi Arya. "Yeni bir Süvari'nin varlığıyla Varden'in morali yeterince bozuldu. Onun birlikte savaştıkları Murtagh olduğunu öğrenirlerse daha da üzülürler. Eragon Shadeslayer'ın Morzan'ın oğlu olduğu haberi yayılırsa adamlar düş kırıklığına uğrar ve çok az insan bize katılmak ister. Kral Orrin bile bunu öğrenmemeli."

Nasuada şakaklarını ovuşturdu. "Korkarım haklısın. Yeni bir Süvari..." başını iki yana salladı. "Bunun olmasının mümkün olduğunu biliyordum, ama olacağını düşünmüyordum, çünkü Galbatorix'in ejderhaları çok uzun süredir yumurtadan çıkmıyordu."

"Kesin bir simetri var," dedi Eragon.

"İşimiz şimdi daha zor. Bugün dayanmış olabiliriz, ama İmparator'un ordusu yine de bizden çok kalabalık ve şimdi ikisi de senden daha güçlü olan bir değil, iki Süvari'yle karşı karşıyayız, Eragon. Elflerin büyücülerinin yardımıyla Murtagh'ı yenebileceğini düşünüyor musun?"

"Belki. Ama onlarla ve benimle birlikte dövüşecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Birkaç dakika boyunca Murtagh'ın harekâtları üzerindeki etkisini, bu etkiyi küçültmek ya da yok etmek için başvurabilecekleri stratejileri tartıştılar. Sonunda Nasuada, "Yeter," dedi. "Üstümüz başımız kan içinde, yorgun ve zihinlerimiz savaşla bulanıkken buna karar veremeyiz. Gidip dinlenin, bu konuyu yarın tekrar konuşuruz."

Eragon gitmek üzere dönerken Arya yaklaşmış gözlerinin içine baktı. "Bunun seni fazla üzmesine izin verme, Eragon-elda. Sen ne baban ne de kardeşinsin. Onların utancı sana ait değil."

"Evet," diye onayladı Nasuada. "Bizim seninle ilgili görüşümüzü etkilediğini de sanma." Uzanıp Eragon'un yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni tanıyorum, Eragon. Senin iyi bir kalbin var. Babanın adı bunu değiştiremez."

Eragon'un içinde bir sıcaklık oluştu. Bir kadından diğerine bakıp dostluklarından çok etkilenerek

elini göğsünün üstünde döndürdü. "Teşekkür ederim."

Tekrar açık alana çıktıklarında Eragon ellerini kalçasına koyup dumanlı havada derin bir nefes çekti. Vakit geç olmuştu ve ayın parlak turuncusu, kampa yayılan koyu altın rengini hafifletip ortama garip bir güzellik katıyordu." Artık biliyorsun," dedi.

Roran omuz silkti. "Kan her zaman söyler."

"Böyle söyleme," diye gürledi Eragon. "Bunu bir daha söyleme."

Roran, onu birkaç saniye inceledi. "Haklısın; çirkin bir düşünceydi. Samimi değildim." Sakalını kaşıyıp gözlerini kısarak ufuktaki şişkin güneşe baktı. "Nasuada beklediğim gibi biri değil."

Eragon yorgun bir şekilde güldü. "Senin beklediğin babası Ajihad'dı. Henüz Nasuada, ondan iyi olmasa da iyi bir liderdir."

"Derisinin rengi, boya mı?"

"Hayır, yalnızca rengi öyle."

Tam o sırada Eragon, Jeod, Horst ve Carvahall'den bir grup adamın kendisine doğru koştuğunu hissetti. Köylüler bir çadırın etrafından dönünce Saphira'yı görerek durdular. "Horst!" dedi Eragon heyecanla. İleri çıkarak demirciyi kucakladı. "Seni yeniden görmek çok güzel!"

Horst şaşkınlıkla Eragon'a baktı, neşeli bir gülümseme yüzünü kapladı. "Seni de yeniden görmek çok güzel, Eragon. Gittiğinden beri şişmanlamışsın."

"Kaçtığımndan beri demek istiyorsun."

Köylülerle buluşmak Eragon için garip bir histi. Yaşadıkları zorluk bazı adamları o kadar değiştirmişti ki onları tanımakta güçlük çekti. Ona eskisinden farklı davranıyorlardı, huşu ve hürmetle karışık bir saygı gösteriyorlardı. Bu durum ona tanıdık olan her şeyin yabancı geldiği bir rüyayı hatırlattı. Onların arasında kendini çok yabancı hissettiğini fark etmek şaşırttı.

Eragon, Jeod'un yanına gelip durakladı. "Brom'u duydun mu?" ;

"Ajihad, bana mesaj gönderdi, ama neler olduğunu senden duymak isterim."

Eragon ciddi bir şekilde başını salladı. "Fırsatımız olur olmaz oturup uzun uzun konuşuruz."

Jeod, Saphira'nın yanına gidip selam verdi. "Bütün hayatım boyunca bir ejderha görmek için bekledim ve şimdi bir günde iki tane gördüm. Gerçekten şanslıyım. Ama benim tanışmak istediğim ejderha sensin."

Saphira boynunu eğerek Jeod'un alnına dokundu. Beni Galbatorix'ten kurtardığı için ona teşekkürlerimi ilet. Yoksa hâlâ kralın hazinelerinin arasında acı çekiyor olacaktım. O Brom'un dostuydu, bizim de dostumuz.

Eragon, onun sözlerini tekrarladıktan sonra, Jeod, "Atra esterni ono thelduin, Saphira Bjartskular," dedi, antik dil bilgisiyle şaşırtarak.

"Nereye gittin?" diye sordu Horst, Roran'a. "Sen o iki büyücünün peşine düştükten sonra her yerde seni aradık."

"Bunu boş verin şimdi. Gemiye dönün ve herkese gemiden inmesini söyleyin. Varden'liler bize yiyecek ve barınak verecek. Bu gece sağlam zeminde uyuyabiliriz!" Adamlar sevinç çığlıkları attı.

Eragon, Roran'ın emirler vermesini ilgiyle izliyordu. Sonunda Jeod ve diğer köylüler gittiğinde, "Sana güveniyorlar," dedi. "Horst bile sorgusuzca itaat ediyor sana. Bütün Carvahall adına mı konuşuyorsun artık?"

"Öyle."

Varden'lilerin Eragon'a verdiği küçük, iki kişilik cadın bulduklarında ağır bir karanlık Yanan Ovalar'ın üstüne çöküyordu. Saphira başını açıklıktan sokamadığı için çadırın yanına yatıp nöbet beklemeye hazırlandı.

Gücümü kazanır kazanmaz senin yaralarınla üfleneceğim, diye söz verdi Eragon.

Biliyorum. Konuşarak geç saatlere kadar uyanık kalmayın.

Eragon çadırın içinde bir fener bulup çelik ve çakmaktaşıyla yaktı. Onsuz da mükemmel şekilde görebiliyordu, ama Roran'ın ışığa ihtiyacı vardı.

Karşılıklı oturdular: Eragon çadırın bir tarafına serilen yataktaydı. Roran bir kenrada bulunduğu taburenin üstünde. Eragon söze nasıl başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden sessiz kalıp lambanın dans eden alevlerine baktı.

İkisi de kıpırdamıyordu.

Aradan sayısız dakika geçtikten sonra Roran, "Babamın nasıl öldüğünü anlat bana," dedi.

"Babamızın." Roran'ın ifadesi sertleşirken Eragon sakin kaldı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Benim de senin kadar baba demeye hakkım var ona. Kendi içine bak; bunun doğru olduğunu biliyorsun"

"Tamam. Babamız, nasıl öldü?"

Eragon bu hikâyeyi birkaç kez anlatmıştı. Ama bu kez hiçbir şey saklamadı. Yalnızca olayları sıralamak yerine Saphira'nın yumurtasını bulduğundan beri neler düşündüğünü ve hissettiğini anlattı. Roran'ın, yaptıklarını neden yaptığını anlamasını İstiyordu. Daha önce hiç bu kadar endişeli olmamıştı.

"Saphira'yı ailenin geri kalanından gizleyerek hata yaptım," diye sözlerini bitirdi Eragon. "Ama onu öldürmek istemenizden korkuyordum ve bizi ne büyük bir tehlikeye attığından habersizdim. Eğer ben... Garrow öldükten sonra Ra'zac'ın izini sürmek için Carvahall'den ayrılmaya karar verdim. Üstelik Carvahall'i daha fazla tehlikeye atmayı istemiyordum." Keyifsiz bir kahkaha attı. "Bu işe yaramadı, ama eğer kalmış olsaydım askerler çok daha önce gelirdi. Ve kim bilir? Galbatorix, Palancar Vadisi'ni kendisi ziyaret edebilirdi. Garrow'un –babamızın– ölmesinin nedeni ben olabilirim, ama bunu hiç istemedim, senin ve Carvahall'deki insanların benim seçimlerim yüzünden acı çekmesini de." Çaresiz bir hareket yaptı. "Elimden geleni yaptım, Roran."

"Ve gerisi –Brom'un Süvari oluşu, Gil'ead'dan Arya'yı kurtarılan ve Cücelerin başkentinde bir Shade'i öldürmen– bunlar oldu mu?"

"Evet." Eragon, Saphira, Brom'la birlikte yola çıktığından beri olanları hızlı bir şekilde anlattı. Geçici olarak Ellesmera'da yaşamaları ve Agaeti Blödhren sırasındaki dönüşümünü de ekledi.

Roran öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini kavuşturdu, aralarındaki toprağa baktı. Eragon'un onun bilincine uzanmadan duygularını okuması imkânsızdı, ama bunu yapmayı reddediyordu, çünkü Floran'ın mahremiyetini istila etmek korkunç bir hata olurdu.

Roran o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Eragon tepki verip vermemesi gerektiğini düşünmeye başladı. Sonra Roran, "Hatalar yaptın, ama bunlar benim hatalarımdan daha büyük değil," dedi. "Garrow, Saphira'yı sır olarak tuttuğun için öldü. Ben İmparator'a teslim olmayı reddettiğim için çok daha fazlası öldü... İkimiz de eşit derecede suçluyuz." başını kaldırdı, sonra yavaş yavaş sağ elini uzattı. "Kardeşim?"

"Kardeşim," dedi Eragon.

Roran'ın kolunu sıkıca tuttu, birbirlerine sıkıca sarılıp evde yaptıkları gibi güreştiler. Ayrıldıklarında Eragon'un elinin alt kısmıyla gözlerini silmesi gerekti. "Artık ikimiz bir arada olduğumuza göre Galbatorix'in teslim olması gerekir," diye şaka yaptı. "İkimize karşı kim dayanabilir ki?" Yatağa uzandı. "Şimdi anlat bakalım, Ra'zac, Katrina'yı nasıl kaçırdı?"

Roran'ın yüzündeki bütün mutluluk kayboldu. Alçak, monoton bir sesle konuşmaya başladı. O, saldırı, kuşatma, ihanet, Carvahall'den ayrılma, Spine'ı geçme ve Teirm limanını yerle bir etme, korkunç girdaptan geçme destanını anlatırken Eragon artan bir hayretle dinliyordu.

Sonunda sözlerini bitirdiğinde Eragon, "Sen benden daha büyük bir adamsın," dedi. "Ben bunların yansını bile yapamazdım. Savaşmak evet, ama herkesi beni takibe ikna edemezdim."

"Başka seçeneğim yoktu. Katrina'yı götürdüklerinde..." Roran'ın boğazı tıkanı. "Ya vazgeçecek veya ölecek ya da bedeli ne olursa olsun Galbatorix'in tuzağından kaçmaya çalışacaktım." Alev alev yanan gözlerini Eragon'a dikti. "Buraya gelmek için yalan söyledim, yaktım ve öldürdüm. Artık Carvahall'deki herkesi korumak için endişelenmem gerekmiyor; Varden bunu sağlayacak. Şimdi hayatta tek bir amacım var, eğer ölmediyse Katrina'yı bulup kurtarmak. Bana yardım edecek misin, Eragon?"

Eragon uzanarak eyerlerini çadırın köşesinden –Varden'lilerin bıraktığı yerden– aldı. İçinden tahta bir kâse ve Oromis'in ona verdiği gümüş rengi büyü faelnirv şişesini çıkardı. Yeniden canlanmak için likörden küçük bir yudum aldı, içki boğazından hızla aşağıya inip sinirlerini soğuk bir ateşle gıdıklarken nefes almaya çalıştı. Sonra faelnirv'i kâseye döküp eli kalınlığında sığ bir göl oluşturdu.

"Seyret." Yeni enerjisini toplayarak, "Draumr kópa," dedi.

Likör titreşip siyaha döndü. Birkaç saniye sonra kâsenin ortasında ince bir ışık perdesi belirdi, Katrina'yı gösterdi. Görünmez bir duvara dayanmıştı, elleri görünmez kelepçelerle başının üstüne asılmıştı, bakır rengi saçları bir yelpaze gibi sırtına yayılmıştı.

"Yaşıyor!" Roran kâsenin üstüne eğildi, faelnirv'e dalıp Katrina'ya katılacakmış gibi kâseyi yakaladı. Umudu ve kararlılığı, öyle bir sevgi ifadesiyle karışmıştı ki Eragon, bir tek ölümün Roran'ı Katrina'yı kurtarmaktan alıkoyacağını biliyordu.

Büyüyü daha fazla sürdüremeyerek görüntünün kaybolmasına izin verdi. Destek için çadıra yaslandı. "Evet," dedi yorgun bir sesle. "Yaşıyor. Ve büyük ihtimalle Ra'zac'ın ini olan Helgrind'de esir tutuluyor." Roran'ın omzunu sıkıca tuttu. "Sorunun cevabı kardeşim, evet. Seninle Dras-Leona'ya gideceğim. Katrina'yı kurtarmana yardım edeceğim. Ve sen ve ben birlikte Ra'zac'ı öldürüp babamızın intikamını alacağız."

İkinci Kitabın Sonu...

Hikâye Miras'ın üçüncü kitabıyla devam edecek...

Telaffuz Rehberi ve Sözlük

İsimlerin Kaynağı Konusunda

Sıradan bir gözlemci için, korkusuz bir yolcunun Alagaesia'da karşılaşacağı isimler, herhangi bir bütünlüğü, kültürü veya tarihi olmayan rastgele etiketler koleksiyonu olarak görülebilir. Bununla birlikte, farklı kültürler –ve bu örnekte farklı ırklar söz konusu– tarafından tekrar tekrar sömürgeleştirilen her toprakta olduğu gibi Alagaesia'da Elflerden, Cücelerden, insanlardan ve hatta Urgallardan gelen isimleri biriktirmiştir. Bu yüzden Palancar Vadisi'ni (insan ismi), Anora Nehri'ni ve Ristvak'baen'i (Elf isimleri) ve Utgard Dağı'nı (cüce ismi) birbirinden birkaç mil uzakta bulabiliriz.

Bu, büyük bir tarihsel ilgi olsa da, doğru telaffuz söz konusu olduğunda genellikle kafa karışıklığına neden olur. Ne yazık ki, acemiler için belirli kurallar yok. Kaynak dilini hemen anlayamıyorsanız, her ismi kendi bağlamında öğrenmeniz gerekir.

Pek çok yerde yabancı sözcüklerin imla ve telaffuzlarının, orada yaşayan halk tarafından kendi dillerine uyacak şekilde değiştirildiğini fark ettiğinizde konu daha da karmaşıklaşmaktadır. Anora Nehri belli başlı bir örnektir. Orijinal olarak anora, âenora olarak yazılır, antik dilde geniş anlamına gelir. İnsanlar yazılarında bu sözcüğü anora olarak basitleştirmişlerdir ve bu, ae'nin (ay-eh) daha basit bir şekilde a (ah) olarak söylendiği ünlü değişimiyle birleşerek ismin Eragon'un zamanında bu şekilde görünmesine neden olmuştur.

Okuyucuları zorluktan mümkün olduğunca kurtarmak için aşağıdaki liste sunulmuştur, ama bunların yalnızca gerçek telaffuzlar konusundaki basit kurallar olduğunu belirtmek gerekir. Konuyla ilgilenenlerin, gerçek karmaşıklıklar konusunda ustalaşmak için dillerin kaynağını incelemeleri önerilir.

Telaffuz

Ajihad: AH-zhi-hod

Alagaesia: al-uh-GAY-zee-uh

Arya: Ar-ee-uh

Carvahall: CAR-vuh-hall

Dras-Leona: DRAHS-lee-OH-nuh

Du Weldenvarden: doo WELL-den-VAR-den

Ellesmera: el-uhs-MEER-uh

Eragon: EHR-uh-gahn

Farthen Dûr: FAR-then DURE (dure lure gibi okunur.)

Galbatorix: gal-buh-TOR-icks

Gil'ead: GILL-ee-id

Glaedr: GLAY-dr

Hrothgar: HROTH-gar

Islanzadi: iss-lan-ZAH-dee

Jeod: JODE (load gibi okunur.)

Murtagh: MUR-tag (mur purr gibi okunur.)

Nasuada: nah-SUE-ah-dah

Nolfavrell: NOLL-fah-vrel

Oromis: OAR-oh-miss

Ra'zac: RAA-zack

Saphira: suh-FEAR-uh

Shruikan: SHREW-kin

Silthrim: SEAL-thrim (sil sözcüğünü tam olarak yazmak çok zor; dilin ucunun damağa vurulmasıyla çıkarılıyor.)

Teirm: TEERM

Trianna: TREE-ah-nuh

Tronjheim: TRONJ-heem

Urû'baen: OO-roo-bane

Vrael: VRAIL

Yazuac: YAA-zoo-ack

Zar'roc: Zarrock

Antik Dil

Aduma: Su

Agaeti Blödhren: Kan Yemini Kutlaması

Aiedail: Sabah yıldızı

Arget: Gümüş

Argetlam: Gümüş El

Atra esterm ono thelduin / Mor'ranr lifa unin hjarta onr / Un du evarinya ono varda: İyi şans yanında olsun / Yüreğin huzurla dolsun / Bütün yıldızlar seni kollasın.

Atra esternı ono thelduin, Saphira Bjartskular: İyi şans yanında olsun, Saphira Brightscales.

Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waise skölir fra rauthr: Şans ve mutluluk seni takip etsin ve seni talihsizlikten korusun.

Atra nosu waise vardo fra eld hörnya: Dinleyicilerden korunalım.

Bjartskular: Parlak Pul

Blöthr: Dur

Brakka du vanyali sem huildar Saphira un eka: Saphira ve beni tutan sihri azalt.

Dagshelgr: Kutsal Gün

Dras: Şehir

Draumr kopa: Rüya bakışı

Du Fym Skulblaka: Ejderha Savaşı

Du Völlar Eldrvarya: Yanan Ovalar

Du Vrangr Gata: Kıvrılan Yol

Du Weldenvarden: Koruyucu Orman

Dvergar: Cüceler

Ebrithil: Efendi

Edur: Kayalık tepe veya tümsek

Eka fricai un Shur'tugal: Ben bir Süvari ve dostum.

Elda: Cinsiyete göre değişmeyen onurlandırıcı övgü sözü

Elrun ono, Saphira Bjartskular: Teşekkürler, Saphira Brightscales.

Eyddr eyreya onr!: Kulaklarımı boşalt!

Fairth: Sihir yoluyla çekilen resim

Fells Nângoröth: Lanetli Dağlar

Finiarel: Büyük umut vaat eden bir genç için kullanılan onurlandırıcı söz

Fricai Andlât: Ölü Arkadaş (mantar adı)

Ganga aptr: Geri dönmek

Ganga fram: İleri gitmek

Gala O Wyrda branhvitr / Abr Berundal vandr-födhr / Burthro laufsbladar ekar undir / Eom

kona dauthleikr...: Şarkı söyle beyaz alınlı Kader / Kötü işaretli Berundal / Meşe yapraklarının altında doğan / Ölümlü kadına...

Gath sem oro un lam iet: Oku elimle birleştir.

Gedwey ignasia: Parlayan avuç

Geuloth du knifr: Bıçağı körelt.

Haldthin: Dikenli elma

Helgrind: Ölüm kapıları

Hlaupa: Koş

Hljödhr: Sessiz

Kodthr: Yakala

Kvetlîa Fricai: Selamlar, dost

Lethrblaka: Bir yarasa (deri-kanatlı, Ra'zac'ın binek hayvanı)

Letta: Dur

Letta orya thörna!: Oklarını durdur!

Liduen Kvaedbi: Şiirsel Yazı

Losna kalfya iet: Bacaklarımı serbest bırak.

Nalgask: Deriyi nemlendirmek için kullanılan balmumu ve fındık yağı karışımı

Malthinae: Bağlamak veya olduğu yerde tutmak

Osthato Chetowâ: Kederli Bilge

Reisa du aduma: Suyu kaldır/yükselt

Risa: Yüksel

Se mor'ranr ono fırma: Huzur bul.

Se onr sverdar siŧja hvass!: Kılıcın keskin olsun!

Se orûm thornessa hâvr sharjalvi lrfs: Bu yılan hareket etsin.

Skölir: Kalkan

Skölr nosu fra brisingr!: Bizi ateşten korus!

Sköliro: Korunan

Skulblaka: Ejderha (pul-çırpan)

Stydja unin mor'ranr, Hrothgar Könungr: Huzur içinde uyu, Kral Hrothgar.

Svit-kona: Çok önemli Elf kadımna söylenen resmi onurlandırıcı bir söz

Thrysta: Güven; sıkıştır

Thrysta vindr: Bir araya getir/havayı sıkıştır

Togira Ikonoka: Sağlam Olan Sakat

Varden: Bekçi

Vinr Ifakyn: Elf Dost

Vodhr: Erkekler için kullanılan orta derecede onurlandırıcı söz

Vor: Yakın bir arkadaş için kullanılan onurlandırıcı söz

Waise heill: İyileş.

Wiol ono: Senin için

Wyrdfell: Tövbekârın Elflerdeki adı

Yawe: Güven bağı

Zar'roc: İstirap

Cüce Dili

Akh sartos oen dûrgrimst!: Aile ve klan için!

Ana knurlar il dom qach?: Öldürülecek mi?

Ascûdgamln: Çelik Yumruklar

Astim Hefthyn: Bakış Koruması, bir kolye

Az Ragni: Nehir

Az Sweldn rak Anhûin: Anhûin'in Gözyaşları

Azt jok jordn rast: Geçebilirsiniz.

Barzûl: Lanet; kötü kader

Barzûln: Talihsizlik, lanet

Beogh: Diz çök

Beor: Ayı İni (Elf sözü)

Dûrgrimst: Klan, kelimenin gerçek anlamıyla ev

Hert dûrgrimst? Fild rastn?: Hangi klan? Kim geçiyor?

Eowynthir: Kıskanç bir sevgili ya da koca tarafından açılan yara

Eta: Hayır

Etzil nithgech!: Orada dur!

Farthen Dûr: Babamız

Feldûnost: Donuk Sakal (Beor Dağları'na has bir keçi türü.)

Formv Hrethcarach... formv Jurgencarmetder nos eta goroth bahst Tarnag, dûr encesti rak

kythn! Jok is warrev az barzûlegûr dûr dûrgrimst, Az Sweldn rak Anhûin, beorn tor rak

Jurgenvren? Ne udim etal os rast knurlag. Knurlag ana...: Bu Shadeslayer... bu Ejderha

Süvarisi'nin en kutsal şehrimiz Tarnag'da yeri yok! Klanımız Anhûin'in Gözyaşları'nın, ejderha

savaşının lanetini taşıdığını unutuyor musunuz? Geçmesine izin vermeyeceğiz. O...

Grimstborith: Klan şefi

Gûntera Arûna: Gûntera övgüsü

Hima: Benzerlik, heykel

Hûthvir: Dûrgrimst Quan tarafından kullanılan iki bıçaklı asa silah

Ilf gauhnith: "Güvenli ve iyi" anlamına gelen garip bir Cüce sözü. Genellikle bir yemeğin ev

sahibi tarafından kullanılır, klanlar arasında zehirlemenin yaygın olduğu günlerden kalmıştır.

Ignh az voth!: Yemeği getirin!

Ingeitum: Ateş işçileri, demirciler

Isidar Mithrim: Safir Yıldız

Jok is frekk dûrgrimstvren?: Klan savaşı mı istiyorsunuz?

Knurl: Taş, kaya

Knurla: Cüce, kelime anlamıyla "taştan olan".

Knurlag qana qiranu Dûrgrimst ingeitung! Qarzul ana Hrothgar oen volfild: O Klan Ingeitum'un bir üyesi yapıldı! Hrothgar lanetli ve hepsi.

Knuriagn: Adamlar

Knurlhiem: Taş kafa

Knurlnien: Taşın kalbi

Ledwonnu: Kilfin kolyesi

Nagra: Dev Domuz (Beor Dağları'na özgü)

Narho dom lorûnn Edûrnz mezzintar: Ben lorûnn Edûrn'un kızımı.

Barzûl knurlar: Lanet olsun onlara!

Oei: Evet, doğru

Orik Thrifkz menthiv oen Hrethcarach Eragon rak Dûrgrimst ingeitung. Wharn, az vanyali carharûg Arya. Ne oc Undinz grimstbe-lardn: Thrifk'in oğlu Orik ve Dûrgrimst Ingeitum'dan Shadeslayer Eragon. Ayrıca Elf-haberci Arya. Biz Êndin'in konuklarıyız.

Os il dom qiranu earn dûr thargen, zeitmen, oen grimst vor formv edaris rak skilfz. Narho is belgond...: Benim kanımla, etimiz, onurumuz ve evimiz bir olsun. Yemin ediyorum...

Otho: İnanç

Qarzul oc ne!: Biz lanetliyiz!

Ragni Hefthyn: Nehir Muhafızı

Shrrgn: Dev Kurtlar

Smer vofh: Yemeği servis yapın.

Tronjheim: Devlerin Miğferi

Urû: Yaşlılar veya bilgeler

Urzhad: Mağara ayıları

Vor Hrothgarz korda!: Hrothgar'in çekici adına!

Vrron: Yeter

Werg: Cücelerin ahh anlamına gelen ifadeleri.

Urgal Dili

Ahgrat ukmar: Oldu.

Ithrö Zhâda (Orthiad): Asi Kubbe

Nar: Büyük saygı unvanı

Teşekkür

Kvetha Fricâya.

Miras üçlemesi gibi uzun bir destan yazmaya kalkışan her yazarın aynı deneyimi yaşadığına inanıyorum. Eragon'u şimdi de Eldest'i yaratmış olmak benim özel becerilerimi ortaya koyarak Eragon gibi değişim geçirdiğimin bir kanıtı.

Eragon'u ilk yazdığım zaman ne çocuk sayılırdım, ne de erişkin, on beş yaşında, liseden yeni mezun olmuş, hayatta hangi yolu seçeceğine karar veremeyen, kütüphanemin raflarını süsleyen sihir ve fantezi edebiyatına tutkun biriydim. Eragon'u yazıp tüm dünyaya pazarlamak ve sonunda Eldest'i tamamlamak ayağımı yerden kesip beni erişkinliğe uçurdu. Şimdi yirmi bir yaşındayım. Ve bugüne dek iki romanımın yayınlanmış olması beni hâlâ şaşırtıyor. Garip şeylerin meydana geldiğini biliyordum, ama benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Bir açıdan Eragon'un yolculuğu benim yolculuğum demektir: kırsal bir yörede korunaklı bir yaşamdan koparılıp canımı dişime takıp zamana karşı umutsuz bir yaşa zorlandım; yoğun ve çetin bir eğitim sürecine girdim; başarı elde etmem tüm umutlarımın üstündeydi; şöhretin sonuçlarıyla başa çıkmaya çalıştım; zamanla huzura kavuştum.

Kendimi iyi niyetli, kararlı, biraz acemi bir roman kahramanına benzetiyorum. Çizdiğim yolda ilerlerken bana akıl veren, yol gösteren birçok harikulade yetenekli insanla karşılaştım. Bunlar:

Evde: yazdığım öyküde ya da yarattığım karakterlerde bir çıkmaza girdiğimde yakınmalarımı can kulağıyla dinleyip on iki sayfayı atıp Eragon'un Ellesmera'ya girişini tekrar yazmam için beni yüreklendiren anneme; müsveddeleri düzelten babama; gönüllü olarak cadı rolüne soyunan ve çift anlamlı diyaloglarda yardımcı olan kız kardeşim Angela'ya.

Writers House'da: eşi bulunmaz temsilcim Simon Lipskar'a ve onu okunmamış müsvedde ve kopyalar altında ezilmekten kurtaran kahraman yardımcısı Daniel Lazar'a.

Knopf Yayınevi'nde: Eldest'i okunabilir bir roman haline getiren editörüm Michelle Frey'e; bir kez daha reklam dünyasında hiç kimsenin eline su dökemeyeceğine inandığım Judith Haut'a; sanat yönetmeni Isabel Warren-Lynch ve Eragon'un kapağından daha muhteşem bir kapak oluşturan John Jude Palencar'a; Urgalcası biraz zayıf da olsa antik dilleri çok iyi bilen ve bu üçlemedeki tüm saçma sapan kelimeleri elemine eden Artie Bennett'e; Random House Çocuk Kitapları Bölümü'nün büyük ustası Chip Gibson'a; olağanüstü bir yayın yönetmeni Nancy Hinkel'e; satış yöneticisi Joan DeMayo ve ekibine; göz kamaştıncı harika panolar tasarlayan Daisy Kline ve ekibine; üretimden Linda Palladino, Rebecca Price ve Timothy Terhune'a; Eragon'un dünyanın dörtbir köşesinde yayınlanmasını sağlayan Pam White ve ekibinin önünde saygıyla eğilirim; tasanmcı Melissa Melson'a; dizgici lison Kolani'ye; Michelle Frey'in çalışkan yardımcısı Michele Burke'a ve Knopf Yayınevi'nde bana destek veren herkese.

Listening Kütüphanesi'nde: Alagaesia dünyasını hayata geçiren Gerard Doyle'a; yabancı dilleri doğru telaffuz etmemi sağlayan Taro Meyer'a, tüm ipleri doğru yöne çeken Jacob Bronstein'a ve Listening Kütüphanesi yapımcısı Tim Ditlow'a en candan teşekkürlerimi sunarım.

Gelecek romanda bu öykü sona erecek. Endişeler, mutluluklar ve büyük bir azimle yepyeni bir metin doğacak... Bir kez daha hayaller doludizgin alıp başlarını gidecekler.

Eğer bu hoşunuza gidiyorsa benim yanımdan ayrılmayın. Bakalım bu dolambaçlı uzun yol bizi hem bu dünyada, hem de Alagaesia'da nerelere götürecek?

Se onr sverdar sitja hvass!

Christopher Paolini
23 Ağustos 2005

Yazar Hakkında

Christopher Paolini'nin sonsuz fantezi ve bilimkurgu sevgisi ona, on beş yaşında liseden mezun olduğundan ilk romanı Eragon'u yazması için ilham verdi. On dokuz yaşında New York Times'ın en çok satan kitaplar listesindeki yazarlardan biri oldu. Christopher, dramatik manzaralarıyla Alagaesia'yı esinlenmesine olanak veren Montana'da yaşamaktadır. Şimdilerde Miras Üçlemesi'nin son kitabı üstünde çalışmaktadır.

www.alagaesia.com'da Christopher, Eldest ve Miras hakkında daha fazla şey bulabilirsiniz.

Dipnotlar

[1] Güçlü Çekiç.

[2] Gümüş El.

[3] Parlak Pul.

[4] Uzun Sakal.

[5] Gümüş Tahta.

[6] En yaşlı.